

83 3144071
ІВАН
ДЗЮБА

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

*Пам'яті моєї матері
Ольги Никифорівни Дзюби (Гнітько),
якій не довелося читати Шевченка,
бо була неписьменною,
але яка жила Шевченковим:
«Добро найкращеє на світі...»*

Не нарікаю я на Бога,
Не нарікаю ні на кого.
Я сам себе, дурний, дурю,
Та ще й співаючи, Оро
Свій переліг — убогу ниву!
Та сю слово. Добрі жнива
Колись-то будуть, і дурю!
Себе-таки, себе самого,
А більше, бачиться, нікого?

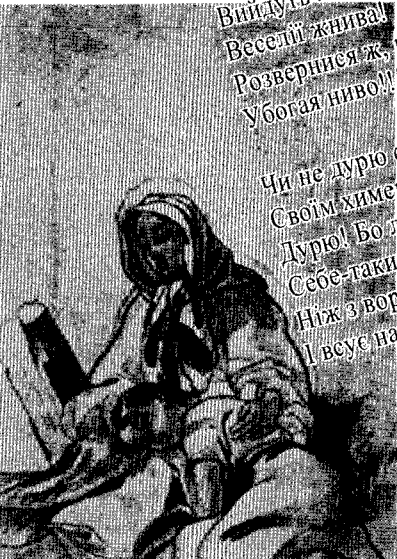
Орися ж ти, моя ниво,
Долом та горою!
Та засійся, чорна ниво,
Волею ясною!
Орися ж ти, розвернися,
Полям розстелися!
Та посійся добрим житом,
Долею полийся!
Розвернися ж на всі боки,
Ниво-десятино!
Та посійся не словами,
А розумом, ниво!

Вийдуть люде жито жати...
Веселі жнива!
Розвернися ж, розстелися ж,
Убогая ниво!!!

Чи не дурю себе я знову
Своїм химерним добрим словом?
Дурю! Бо лучче одурить
Себе-таки, себе самого,
Ніж з ворогом по правді жить
І все нарікати на Бога!

І тут, і всюди — скрізь погано.
Душа убога встала рано,
Напряла мало та й лягла
Одпочивать собі, небога.

— Прокинься, — каже. — Плач, убога!
Не зійде сонце. Тьма і тьма!
І правди на землі нема!
І ледача воля одурила
Маленьку душу. Сонце йде
І за собою день веде.
І вже тії хребетносили,
Уже ворущаться царі...
І буде правда на землі.

НБ ПНУС

731423

ІВАН
ДЗЮБА

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

Праця Івана Дзюби «Тарас Шевченко» поєднує розповідь про життєвий і творчий шлях великого поета й художника з інтерпретацією його спадщини, аналізом конкретних творів та характерних мотивів поезії й прози в синхронному й діахронному вимірах.

У цій праці, як і в попередніх, автор прагнув охопити весь обшир літературної та громадянської діяльності великого сина України в широкому історичному й естетичному контексті, розкрити центральне місце Шевченка в усьому національному житті, з'ясувати природу його магнетичної влади над поколіннями українців.

У праці використано багатий матеріал культуркомпаративістського і культургерменевтичного характеру.

Ivan Dziuba's book *Taras Shevchenko* addresses both the life and work of the great poet and artist, and includes an interpretation of his legacy and synchronic and diachronic analyses of separate works and themes characteristic of both his poetry and prose.

In this work, as in his previous books, the author attempts to capture the entire breadth of the great Ukrainian's literary and civic records in broad historical and aesthetic contexts, reveal Shevchenko's central place in national life, and discover the nature of his magnetic hold on generations of Ukrainians.

The book includes material both culture-comparative and culture-hermeneutic in nature.

Рецензенти:

Микола Ільницький, член-кореспондент НАН України,
завідувач відділу української літератури Інституту українознавства
ім. І. Крип'якевича НАН України

Євген Нахлік, керівник Львівського відділення
Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України,
кандидат філологічних наук

Видано за фінансової підтримки
Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці
з Фонду Івана і Єлизавети Хлопецьких

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника
код 02125266

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

© Дзюба І. М., 2008

інв. №

© Видавничий дім «Кієво-Могилянська
академія», 2008

ВСТУП

Уже для багатьох поколінь українців Тарас Шевченко означає так багато, що сама собою створюється ілюзія його всеприсутності, всезрозумілості та всезнання про нього. Кажу:

ілюзія, бо до справжніх всеприсутності, всезрозумілості та всезнання завжди було і завжди буде далеко. Шевченко як явище велике й вічно живе – невичерпний, нескінченний і незупинний. Волею історії його ототожнено з Україною, і разом з її буттям триває Шевченкове, вбираючи в себе нові дні й новий досвід народу, озиваючись до нових болів і дум, стаючи до нових скрижалей долі, приймаючи на себе наші провини та злостиві рахунки недругів.

Шевченка розуміємо настільки, наскільки розуміємо себе – свій час і Україну в нім. І наша доба, як і кожна попередня, прагне наблизитися до розуміння Шевченка. Та, щоб краще збагнути його як нашого сучасника, треба повніше збагнути його як сучасника людей, проблем, суспільства середини XIX ст. Шевченко сам приходить у наш час. Але й ми повинні йти в його час. Тільки так між нами й ним глибшатиме взаєморозуміння.

Ми цінуємо духовне й естетичне багатство його творчого світу, захоплюємося ідейним авангардизмом і високим громадянським образом, політичною і моральною принциповістю, його органічною належністю народові та багатьма іншими дорогоцінними якостями, що пов'язані в нашій свідомості з його іменем. Але чи завжди і чи сповна можемо собі уявити, що за цим стояло, скільки це коштувало боротьби, болю, мужності, прозріння думки, сили волі, природної чистоти й доброти? Якими були випробовування й спокуси, сумніви та вагання, хибні кроки й жалі за них? Мабуть, нелегко це відчутися й уявити конкретно, бо для цього треба добре знати не лише самого Шевченка, а і його добу, атмосферу життя, його сучасників. Не лише однодумців та друзів, а й суперечників, опонентів та ворогів. Не лише ідеї, співзвучні Шевченковим, а й відмінні від них або ті, що їм протистояли, поняття і принципи іншого характеру, весь широкий спектр поглядів, інтересів та настроїв, що в своїй сукупності й становили ту історичну реальність, у якій він був собою.

Понад півтора століття тому Тарас Шевченко зробив нам грізну пересторогу:

*Погибнеш, згинеш, Україно,
Не стане знаку на землі?!*

Цього не сталося і, певно, вже не станеться. Не лише знак на землі, а й сама земля залишиться, і зватиметься вона Україна. Але що вона означатиме для нащадків? Ми зазвичай уживаємо ті самі слова, що й Шевченко: Україна, Правда, Воля, Бог і всі інші, але що за ними чуємо? Втрата Шевченкового змісту слова веде до втрати Шевченка – за будь-якого формального пошанування його імені. А отже – і до втрати України.

У соціології, в економіці, в народногосподарському мисленні є таке фундаментальне поняття: системи життєзабезпечення. Це те, без чого неможливе життя людської громади: хлібопостачання, водопостачання, енергопостачання. Ці системи невільно руйнувати ніяким революціям, ніяким владам, ніяким партіям, – бо нікому не обійтися без хліба, води, вогню...

Певно, і в духовному житті є такі системи життєзабезпечення. І таку функцію життєзабезпечення для українського суспільства чинить насамперед Тарас Шевченко – його поезія, його образ, його постань. Він – один із наріжних каменів нашої національної будови.

І якщо ми хочемо, щоби Шевченко залишався такою системою духовного життєзабезпечення і для наступних поколінь, ми повинні подбати про те, щоб у Шевченковому слові сприймався Шевченків зміст.

* * *

Про Тараса Шевченка – поета і людину – написано вже не одну сотню книжок мовами різних народів світу, не одну тисячу наукових розвідок та публіцистичних і популярних статей, і несть числа виголошеним на його честь доповідям та промовам. Обсяг Шевченкіани можна порівняти хіба що з обсягом літератури про найбільших світових поетів і митців. Але в чому він, мабуть, і від них усіх відрізняється (власне, в чому його відрізнено зусиллями його сучасників і нащадків), – так це в кількості й різноманітності модифікацій його образу: стереотипів сприйняття, які випали на його долю, починаючи від того, для якого він сам дав привід, назвавши свою першу збірку поезій: «Кобзар». Утім, кобзар – образ дуже місткий і надається для символічного переосмислення, яке й дає Шевченкова поезія, хоча символічна глибина цього образу не всіма сприймається. Гірше з прямолінійними «теоретичними», або суб'єктивно-враженневими означеннями,

чи й корисливо-політичними наліпками, яких ніколи не бракувало. Ще Драгоманов у праці «Шевченко, українофіли і соціалізм» (1879) налічив кільканадцять різюче строкатих, до взаємовиключності, і різюче довільних – і в уславлянні, і в негації – версій Шевченкового образу, – від «українофіла», «безумного патріота» й «сепаратиста» до «нігіліста» й «соціаліста», від пророка до лжепророка й богохульника. Це в самій тільки Галичині! Час невтомно розширював цю палітру. «Після 1917 року він (Шевченко. – *І. Дз.*) являвся нам і комуністом, і незаможним селянином, і виразником петлюрівської ідеології, і захисником формули “Єдина, неділима”»¹. У збірці київської губнаросвіти «Пам’яті Т. Шевченка» (1920) є стаття П. Любченка за красномовною назвою «Червоний Христос». З Христом порівнював Шевченка і Микита Шаповал у брошурі «Шевченко і самостійна Україна», водночас бачачи його місце, якби він був живий, «у вільних козаках чи січових стрільцях». Натомість ЦК комуністичної спілки молоді в Харкові випустив 1922 р. брошуру «Т. Шевченко», в якій за постом резервувалося місце першого голови комнезамів. Зовсім іншого ідеологічного спрямування автор також нарікає: можна говорити «щонайменше про яких шість-вісім відмін сфальшованого Шевченка (пригадайте: “Шевченка-народника”, в обов’язковому кожусі й шапці з кобзою в руках або біля ніг, Шевченка “поста перед-пролетаріату”, “Шевченка-гетьманця і слов’янофіла”, “Шевченка-соціаліста” в солдатській шинелі з кацапською бородою, що нагадував не то старовіра, не то своє погруддя роботи Архипенка)»². Але й сам запропонував свою «відміну»: Шевченка – майже шовініста. Футуристи спершу скидали Шевченка з «корабля сучасності» (Михайль Семенко: «Я палю свій “Кобзар”»); «Нині Шевченко під моїми ногами»; водночас власну збірку 1925 р. він назвав «Кобзарем»), але в другій половині 20-х рр. почали залучати його до своїх лав і оголосили «першим футуристом» (серія поетичних памфлетів «Реабілітація Т. Г. Шевченка»; Едвард Стріха: «Сьогоднішні футуристи // перед брамою в залізний // соціалізм // схиляють в пошані // голови // перед першим українським // футуристом. // Галло, Тарасе Григоровичу! // Наша бере! // Наша бере!»)³. Юрій Івакін, оглянувши «шевченкознавчі» наліпки 20-х років ХХ ст., вирізняє ще такі: «поет пролетаріату»; «батрацький поет»; «співець бідноти»; «поет наймитів»; «співець гайдамацького повстання»⁴. З часом одні версії ставали одіозними, на зміну їм приходили інші: рево-

¹ Айзеншток І. До тексту Шевченкових творів // Шляхи мистецтва. – 1922. – Ч. 2. – С. 47.

² Задніпрянський Р. Чи був Шевченко «малоросом»? – Вид-во «Українська критична думка», 1946. – С. 1–2.

³ Див.: Нова Генерація. – 1928. – № 7; 1930. – № 5.

⁴ Івакін Юрій. Нотатки шевченкознавця. – К., 1986. – С. 17–20.

люційного демократа, атеїста, інтернаціоналіста, русофоба, русофіла тощо; на наших очах повертаються деякі старі, в тому числі риторично-патріотичні, а дехто навіть пропонує офіційно оголосити Шевченка національним святим і негайно канонізувати. Різні політичні сили намагалися пристосувати Шевченка до своїх потреб (незмінна формула: «Шевченко наш!»), ігноруючи суверенність поезії, її незводимість до ідеологічних платформ. Поет став жертвою ідолопоклонства, зумовленого фанатизмом або малокультурністю чи модою.

Вдумливий читач, опинившись на самоті з «Кобзарем», а ще краще – із зібранням творів Шевченка, без великих зусиль зможе відшарувати від його текстів різні ідеологічні наноси. І є наукове шевченкознавство, що нагромадило величезну суму спостережень, фактів та інтерпретацій, які поглиблюють розуміння творчості Шевченка і стали немовби складовою частиною її буття в історичному часі. Певна річ, опрацювати весь цей обшир текстів навіть літературознавцеві непросто. А звичайному читачеві вистачить самого Шевченка. Так хотілося б сказати. Але на щастя (а інколи й на біду) у Шевченка в Україні не було, немає і, мабуть, ніколи не буде **звичайних** читачів. Його або люблять як свого речника, своє національне *alter ego* і тоді хочуть знати про нього все чи якомога більше (в гіршому випадку – не допускаючи ніякого критичного погляду), або ж його потай чи одверто ненавидять, і тоді дошукуються чогось такого, що могло б його змалити, знизити, скомпрометувати, – або й домислюють щось таке на міру власної нищості.

Раніше за цим останнім стояло демонстративне політичне й національне неприйняття Шевченка: монархісти й російські націоналісти (в тому числі й «землячки») від М. Каткова до В. Шульгіна створювали атмосферу українофобії, яка й концентрувалася навколо Шевченка як символу українства. Кінець XIX – початок XX століття породили своєрідне антишевченкознавство (яке, власне, було продовженням жандармського «шевченкознавства» – фахівців із Третього відділення канцелярії Його Імператорської Величності, 40–60 років). Воно особливо пошавлювалося під великі ювілеї поета – 50-річчя від дня смерті (1911 р.), 100-річчя від дня народження (1914 р.), коли серіями з'являлися пасквілі на поета. Цю аж ніяк не благородну традицію відроджують на наших очах спадкоємці «київських русских націоналістів» 1900-х років, уже під іншими девізами, але з тією самою сфальшованою аргументацією. Власне, антишевченкознавство і починалося в Києві – з його, як казав Бенедикт Ліфшиць у «Полутораглазом стрелке», «тремя поколіннями русификаторов». У заснованому Альфредом фон Юнком «Кієвскомъ Телеграфѣ» у ч. 45 за 1860 р. було опубліковано лист до редакції поміщика ротмістра Валеріяна Еразмовича

Фліорковського, тодішнього власника Кирилівки, в якому цей ліберальствующий крутій намагався виправдати своє небажання відпустити на волю Шевченкових родичів, склавши вину на них самих, що не хотіли йти без землі, та на Тараса Шевченка; тут же він «полемізував» з автобіографією Шевченка, опублікованою в «Народном Чтении» та в «Санкт-Петербургских Ведомостях»; у розмові з Миколою Новицьким, який приїздив до нього на прохання Шевченка для переговорів про умови викупу, він хизувався тим, що за поетом «никакого таланта не признавал»¹. Цікаво, що майже через півтора століття «Кіевській Телеграфъ», відновлений «новими малороссами», не збайдужів до Шевченка і присвятив йому яскравий пасквіль у цілком сучасному дусі². Щоправда, ворожість до української сутності Шевченка тепер прямо не декларується, його намагаються «скомпрометувати», ставлячи під сумнів естетичну вартість його поезії та дошукуючись або додумуючи якісь непривабливі колізії з особистого життя й накидаючи публіці, схильній до сенсацій, своє специфічне розуміння якихось висмикнутих із контексту пасажів. Але тепер до тих стимулів, які підсичували шевченкофобію століття тому – стимулів переважно з політичних і національних антипатій, – додався ще один, до якого далеко було простакам із кола «киевских русских националистов» тодішніх. Ідеться про ту щирі відразу до громадянського почуття, до етичного тону, до всього зобов'язливого, що кличе піднятися над собою, – простодушну відразу до всього цього, яка опановує інтелектуального обивателя початку ХХІ століття: адже він переживає апофеоз визволення від усього, що перевищує межі його «єго». Все велике духом завжди було докучливе для малих духом, і його намагалися змалити; нині ж моральний імператив і в житті, і в мистецтві оголошено авторитарністю, зазіханням на свободу – свободу бути дрібним і безстидним. І під обстріл береться те, що драгує душевну ледачість.

Звісно, Шевченко захистить себе сам. **Якщо його читати.** Отож треба мати потребу його читати. І треба вміти читати. Шевченко – поет глибокий і складний. Міф про його простоту і самозрозумілість живий і досі, хоч його поставив під сумнів ще Борис Грінченко у книзі «Перед широким світом» (1907): на підставі свого педагогічного досвіду і читання селянам творів Шевченка та опитувань він дійшов висновку, що селянська маса дуже емоційно сприймала ранні Шевченкові твори і все, що пов'язане з колом селянського життя та

¹ Див.: *Акад. Сергій Сфремов. Поет і плантатор // Шевченко та його доба. Збірник перший.* – К., 1925. – С. 80–98.

² *Каревин Александр. Копытца ангела // Кіевській Телеграфъ.* – 19 травня 2003 р. Трохи стриманіше написана попередня стаття цього ж автора «Поэт и царь» («Киевские новости», 24 січня 1997 р.).

почасти деякі прямі національні аспірації, але не пізніші твори зі складнішою структурою та універсальнішим змістом, де «багато незрозумілих слів», або ті, які торкаються історичних подій¹. Так, **український селянин** розумів Шевченка, коли той говорив про його життя його мовою – мовою символів народної поезії. Тут селянин був ближчий до Шевченка, ніж наш сучасник. Ми ж нині лише здогадуємося про глибокий зміст цієї символіки: «три шляхи» – це ніби з топографії, «тополя», «дуб», «осока», для прикладу беручи, – це для більшості наших сучасників лише ботанічна номенклатура, що не тягне за собою світовпорядкувальних і світопояснювальних асоціацій. **Освічений читач** часів Шевченка розумів його політичні ескапади й філософські рефлексії, бо жив у світі тих реалій, що були подразниками поетових чуттєвих вибухів. Для нас же багато із тих реалій – забуте минуле. А багато є й таких, що, навпаки, напрошуються на пряме ототожнення з реаліями нашого часу, і в цьому теж є небезпека викривлення Шевченкової аутентичності, а не тільки тривання його політичної актуальності.

Отже, для адекватного розуміння Шевченка потрібен історизм мислення. Треба знати його життя, його час, його оточення, стан України, Росії й світу. Треба, зрештою, знати або вивчати – «коло нього», з його допомогою – українську мову, **його** українську мову. Бо, не знаючи, для прикладу, що в нього (як і в народній поезії часто) «могила» – це високий курган, насипаний над похованням воїна чи героя, а зрештою – й просто курган, дивуватимешся, чому **Перебендя** співає **на** могилі й чому поет заповідав поховати його **на** могилі, а не в могилі: «Як умру, то поховайте // Мене на могилі...» Не знаючи цього, російський перекладач спотворює «Заповіт»: «Посреди степи широкой // **Выройте** могилу». І таких казусів чимало. Треба знати й нюанси реалій тієї доби, бо, скажімо, коли Шевченко картає «дядьків отечества чужого», то йдеться не про якихось посполитих мужичків, а про царських вельмож із «малоросів»: «дядьками» тоді називали чи то вихователів, чи то денщиків, якусь особливу прислугу.

А втім, Шевченка можна зрозуміти, сказати б, із нього самого. І про свій час, своє суспільство, свій народ він може сказати чи не більше, ніж будь-які коментарі. Треба тільки читати без упереджень, уважно і вдумливо. А додаткові пояснення можна знайти у тій величезній літературі про Шевченка, яка нагромадилася за півтора століття. Запропонувати таке прочитання і є метою цієї книжки – наскільки авторові самому вдається бути вільним від власної суб'єктивності.

Сто років тому, в промові на 43-ті роковини смерті Шевченка, Іван Франко застановився над питанням про те, чи можемо судити про

¹ Грінченко Б. Перед широким світом. – К., 1907. – С. 25, 63, 119, 128–138, 305–306 та ін.

нього з історичної перспективи, піднявшись над злобою дня. Адже «питання і справи, порушені ним, закляті в форми віщого слова, ще не перестали ворушити пристрастей та збуджувати ілюзій. Отим-то противники й прихильники однаково з жахом оминають такі вислови нашого Кобзаря: одні, щоб не ворушити болючого місця і не договорюватися до лютої; другі, щоб не знайти в них чогось такого, де б довелось справді признати рацію противникові з ущербом для честі, а може, лише для непомильності нашого дорогого поета».

«Та я думаю, – продовжує Франко, – що для нас, виплеканих і вихованих Шевченковою піснею, у яких Шевченкове слово нерозривно зіллялося з усім найкращим й найвищим, що дає нам новочасна наука і новочасна культура, – що для нас давно настала супроти Шевченка ота історична перспектива. Ми можемо спокійно слідити за кожним розмахом його орлиного крила, можемо розбирати критично його погляди і не потребуємо жаяхатися ущербу для його честі й для нашої національної гордості, коли нам доведеться признати якийсь його погляд хибним або думку якусь неясною. Ми знаємо, що наш поет був чоловік, значить – міг і мусив помилятися. Його “Кобзар” для нас не Коран і не Євангеліє, і навіть не підручник історії, чи політики, чи філософії, і виказаня одної-другої помилки нічогісінько не вхібить його вартості у тім героїчнім, чистім, щиро людським почутті, яке ніколи не помиляється і, лежачи в основі всіх поступових і ліберальних програм, лишається безсмертним, хоч і як би змінилися побудовані на нім логічні програмові конструкторії»¹.

Чи думав Франко, що й через сто років ще, майже через півтора століття по смерті Шевченка, оті «питання і справи, порушені ним, закляті в форми віщого слова», залишатимуться такими самими збудниками пристрастей та ілюзій, як і були, заважаючи поглядові з «історичної перспективи»? І все-таки підхід, який запропонував Франко, – єдино гідний стосовно Шевченка.

Хіба ще можна згадати й пораду Дм. Чижевського: «Навколо творів класиків нагромадилися гори забобонів. Щоб звільнитися від них, треба читати твори як щось цілком нове, невідоме, ніколи не читане. Втім, у цьому, можливо, полягає провідний принцип правильного сприйняття художніх творів – не тільки словесних: ставитися до художніх творів як “нова людина”, як наново народжений глядач і слухач... Треба духовно “знову народитися”, щоб отримати право й можливість доступу до скарбниці мистецтва»².

¹ Франко Іван. Зібр. тв.: У 50 т. – К., 1982. – Т. 35. – С. 173.

² Чижевський Дмитро. Філософські твори: У 4-х т. – К., 2005. – Т. 3. – С. 402.

**РІК ТИСЯЧА ВІСІМСОТ
ЧОТИРНАДЦЯТИЙ...**

В історію XIX століття ввійшло як «епоха національностей» (хоч, як бачимо, не до всіх національностей воно повернулося своїм привітним ликом). На зміну феодально-династичному принципу в Європі приходять ідеї національної держави, національного самовизначення, що змінила обличчя Старого і Нового світу. Ламається весь уклад європейського життя, рушаються кордони, уявлення, змінюються геополітичні розрахунки. В дію приходять великі людські маси, подвигнуті своїми гостро усвідомленими соціальними та національними інтересами. Розвиток буржуазних економічних відносин, насамперед в Англії та Франції, якому передувала могутній наступ просвітницької ідеології, не залишав шансів старим формам суспільного життя і духовній рутині. Не упривілейовані шари, не аристократія, а народ, нація стають рушієм історичних процесів. У повітрі витає «дух нації» (вираз Монтеск'є), якому одні давали містичну інтерпретацію, інші – раціоналістичну (Ф. Шіллер: «Національним духом народу я називаю схожість і згоду в його поглядах і нахилах щодо предметів, які викликають в іншому народі інші думки й почуття»¹).

Декларація незалежності США (1776) була першим тектонічним поштовхом, ім'я її автора Бенджаміна Франкліна стало символом прагнення до визволення від зовнішнього гніту, до республіканізму. Повалення монархії у Франції дало початок Великій Французькій революції, яка стала відправною точкою і центральною подією нової історії Європи, хоч і мала неоднозначні наслідки, оскільки кривавий терор, у який вона виродилася, призвів до глибокого розчарування в ідеях просвітителів та в інтелектуальному раціоналізмі. А це знов-таки спричинилося до нових духовних шукань, до піднесення релігійних настроїв, збудження містичних сподівань. Так само експансія Наполеона спершу викликала надію на повалення монархій, спровокувала національні рухи. Сам Наполеон був здивований ентузіазмом, з яким сприймали його за межами Франції спершу: «Я вступив у Берлін 28-го (жовтня 1806 року. – *І. Дз.*) Я побував уже тріумфатором у Мілані, в Каїрі, у Відні, але зізнаюсь, ніде мене не зустрічали так гаряче, як у тих самих пруссаків, що так громили мене в своїх промовах, не завдаючи собі клопоту давати мені оцінку. Мене прийняли швидше як визволителя, ніж як переможця. Буржуазний клас, такий численний і такий шанований у німецьких державах, бачив у мені по

¹ Шіллер Ф. Собр. соч. – М., 1957. – Т. VI. – С. 23.

суті оборонця своїх принципів, які перемогли в революції. Вороже ставлячись до устремлінь знаті, цей клас не брав жодної участі в тих дворянських вихватках, що викликали війну»¹. Однак у міру того, як Наполеон показував себе дедалі більше не визволителем, а завойовником, хвиля національних рухів спрямувалася проти нього, що прискорило його поразку...

Але погляньмо на рік 1814. В Україні та Росії ще не вляглося хвилювання від навали Наполеона; на українські села ще доходили глухі чутки про те, що Наполеон буцімто хотів звільнити селян від кріпацтва і обіцяв визволити Україну; в Білорусії навіть існувала секта «наполеонівщина»²; ще недавно то тут, то там виловлювано, нібито, його агентів; з іншого боку, офіційне суспільство перебувало в стані вірнопідданчо-патріотичного піднесення, особливо з нагоди близької остаточної перемоги над Наполеоном; місцеве дворянство гордилося участю українських охочекомонних полків, одним із організаторів яких був Іван Петрович Котляревський, і навіть трохи гралося у відродження козацтва...

І саме у лютому–березні 1914 р. російські, пруські, австрійські, англійські війська, відбивши останній відчайдушний контрнаступ Наполеона, вринули підійшли до Парижа і готували штурм його.

Неспокійно було 1814 року в усьому світі. Норвегія боролася за незалежність від Швеції. Сербі повстали проти Туреччини під проводом Обреновича. Переможці Наполеона ліквідують створену ним «Іллірійську провінцію» (1808–1813), повертаючи її Австрійській імперії, але натомість народжується «іллїризм» – патріотичний рух, який дістане розмаху в 30-ті роки. На Близькому Сході закінчилася чергова російсько-перська війна. Мексиканці повстали під проводом Хосе Марії Морелоса проти французької адміністрації, якою Наполеон замінив іспанську, і проголосили незалежність Мексики. Нідерланди проголосили суверенітет. У Венесуелі розпочалося повстання під проводом Симона Болівара, який став національним героєм латиноамериканців. Уругвайські повстанські війська під проводом Хосе Гervасіо Артигаса взяли штурмом Монтевідео, завершивши визвольну війну проти іспанського володарювання. В Ірландії О'Коннел очолив новий етап боротьби свого народу за незалежність від Англії. В Китаї розпочалося повстання проти маньчжурської династії Цинь. У Північній Америці тривала так звана друга війна за визволення: Англія намагалася відновити панування над американськими штатами,

¹ Политическая и военная жизнь Наполеона, рассказанная им самим перед судом Цезаря, Александра и Фридриха // Клаузевиц. 1806 год. – М., 1937. – С. 171.

² Див.: *Короткевич В.* Твори в 2-х т. – К., 1991. – Т. 2. – С. 617.

англійські війська захопили Вашингтон і спалили Білий Дім та Капітолій...

Та не тільки війнами і національними революціями ознаменований цей час у світовій історії, а й великими соціальними конфліктами та духовними рухами. В Англії страчено 15 луддитів – робітників, які ламали машини, оскільки їхнє впровадження призводило до безробіття й зменшення оплати праці, – через що і виник могутній рух луддитів, невдовзі жорстoko придушений, – було створено «Товариство для переслідування руйначів машин». Але відбуваються мітинги і підписуються петиції проти хлібних законів, що призвели до підвищення цін на хліб.

29 січня 1814 року помер великий німецький філософ Фіхте. Його «Слово до німецького народу» (1808), разом з «Ідеями про філософію історії людства» (1784–1791) Гердера, піднесли принцип національності (народності) в духовному житті, що був одним із стимулів могутнього руху політичного і літературного романтизму. В Англії вже уславились Колрідж, Вордсворт, Сауті, Вільям Блейк, який зробив «прорив» у романтичну містику і фантазійність; уже здобувають славу Байрон і Шеллі; ось-ось з'являється як першорядні поетичні величини Гюго у Франції та Міцкевич у Польщі. Цікаво, що в липні 1814 року вийшов друком перший юнацький вірш Пушкіна – «Другу-стихотворцю»...

...А в кріпацькому селі Моринці на закріпаченій Черкащині закріпаченої України глухо тяглися дні рабської праці на одного із сотень володарів людських душ, що вважали свою владу в Російській імперії вічною. Тільки старі діди ще згадували про Січ та про Коліївщину. Про не таке вже й далеке бурхливе минуле. «Було колись...» А тепер... Люди народжувалися, працювали і вмирали, ніби поза отим великим світом будши. Але насправді все у світі взаємопов'язане. Навіть коли люди того зв'язку не помічають. Як непоміченою залишилася подія, про яку було зроблено черговий запис у метричній книзі Богословської церкви села Моринці під рубрикою «У кого хто родился»: «Число рождення – 25 (25 лютого, тобто 9 березня за новим стилем. – І. Дз.). У жителів села Моринець Григорія Шевченка и жєны его Екатерины родилсѣ сын Тарас. Молитвовал и крестил иерей Алексей Базаринский. Число крещенія – 28. Кто восприемник: Григорий Иванов Дяденко, житель Моринский».

І ніхто тоді не міг подумати, що сталася подія, яка пов'яже Моринці з великим світом, дасть ще одну барву світовому життю. Що народився той, чиє ім'я стане в один ряд із найбільшими поетами людства. Поетами і героями, бо буває в історії, що одне дорівнює другому:

«Поневолений народ створює свого героя [...] Як і поет, він іде на чолі народу. Поет і герой допомагає народові усвідомити свої інтереси, свою людську гідність і перебудувати своє життя. Великих героїв і поетів створює народ у моменти найвищого напруження в житті нації – в моменти, коли вони потрібні людям як повітря, як пожива [...] Справжній поет завжди з народом, коли той бореться за свободу. Справжній герой завжди йде на чолі народу, коли народ піднімається на завоювання свободи»¹.

«За красою і силою багато хто ставив його на рівні з Пушкіним і Міцкевичем. Ми готові йти навіть далі в цьому. У Тараса Шевченка є та безпосередня краса вираження народної поезії, яка хіба тільки іскрами виблискує у великих поетів-художників, таких, як Пушкін і Міцкевич, і яка на кожній сторінці "Кобзаря" вражає вас у Шевченка... У нього справді є і кипуча, часто нестримна пристрасть Міцкевича, є і чарівність пушкінської ясності...»

Видатний російський критик
Аполлон Григор'єв

Шевченко – «гігант південноруської поезії, великий український народний поет»

Російський літературний критик, народник
Олександр Скабічевський

«Шевченко не поет, а голос душі українського народу, його крик, сльоза і глибоке зітхання, стогін і разом з тим поклик гніву того народу»

Славетний сербський драматург
Браніслав Нушич

«Тарас Шевченко – не тільки геній сам собою, не тільки просто геній. Одночасно в ньому втілено поетичний геній українського народу»

Австрійський письменник XIX ст.
Карл Еміль Францоз

«Дивилась комедію "Назар Стодоля" і завжди буду твердити, що ця сцена до жодної під сонцем не подібна»

Видатна польська письменниця Еліза Ожешко

«Поет великий, багатосторонній – від широкого історичного пафосу до найінтимнішої лірики. Його балади, безперечно, найкращі, найправдивіші з тих, які на той час писалися в Європі»

Польський письменник Владислав Оркан

«Я вперше зрозумів з його слів, як треба любити батьківщину й свій народ»

Великий грузинський поет Акакій Церетелі

¹ Амаду Жоржи. Луис Карлос Престес. – М., 1951. – С. 40.

«Поезія Шевченка сама незаперечно довела, що малоруська мова здатна розвиватися і формуватися для витонченої виразності літератур»

Латиський письменник Андрій Упіт

«Україна дорога і близька моєму серцю. Я люблю її літературу, музику і чудову пісню, сповнену чарівної мелодії. Я люблю український народ, який дав світові такого титана, як Тарас Шевченко»

Класик російської літератури Антон Чехов

«Шевченко – абсолютно геніальний поет»

Нобелівський лауреат, російський письменник Іван Бунін

«...Ніде і ніколи возродителі і воскресителі національної поезії не були такими яскраво народними, як Шевченко... Шевченко не тільки поет національний, але й поет-націоналіст. Питання про долю української національності займає перше місце в його поезії. Це зрозуміло вже з політичних причин, які споріднюють націоналізм Шевченка з націоналізмом Фосколо, деяких ірландців, з націоналізмом великої народної поезії сербів... Тараса Шевченка я ставлю поруч з іншими поетами-націоналістами, але жоден з них, навіть великий з великих – Міцкевич, не виявляв своєї любові до вітчизни в такій зворушливій формі, з такою майже шаленою силою»

Російський марксист і енциклопедист
Анатолій Луначарський

«Інші наші громадянські поети здаються поряд з цим поетом великого гніву якимись анемічними, малокровними, кволими [...] Шевченко єдиний із слов'янських поетів міг назвати свою музу музою помсти і гніву»

Російський письменник Корній Чуковський

«Є поети одного міста, одного села, одного народу. Але є поети всіх міст, всіх сіл, всіх народів. Шевченко саме такий поет»

Турецький поет-революціонер Назим Хікмет

«Твори Шевченка переживуть віки і вічно будитимуть у серцях людей благородні великі почуття»

Великий російський режисер
Костянтин Станіславський

...І – Іван Франко:

«Він був сином мужика – і став володарем у царстві духа.

Він був кріпаком – і став велетнем у царстві людської культури.

Він був самоуком – і вказав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним ученим.

Десять літ він томився під вагою російської солдатської муштри, а для волі Росії зробив більше, ніж десять переможних армій.

Доля переслідувала його в житті, скільки лиш могла, та вона не зуміла перетворити золота його душі у ржусь, ані його любов до людей у ненависть і погорду, а віри в Бога у зневіру і песимізм.

Доля не шкодувала йому страждань, але й не пожаліла втіх, що були із здорового джерела життя.

Найкращий і найцінніший скарб доля дала йому лише по смерті – невмирущу славу і всерозквітаючу радість, яку в мільйонів сердець все наново збуджуватимуть його твори.

Таким був і є для нас, українців, Тарас Шевченко»

Отже: який він був і який він є.

ДИТИНСТВО

Правобережна Київщина з Черкащиною – предковична і преславна частина України. Серед її південних повітів особливо виділялася своєю різноманітністю і мальовничою природою Звенигородщина. Всі численні

міста й містечка навколо Звенигородки з півночі, сходу й півдня – Лисянка, Корсунь, Канів, Вільшана, Черкаси, Городище, Чигирин, Умань, Біла Церква – весь цей простір віддавна був ареною великих історичних драм.

Поблизу Лисянки збереглися оборонні вали, побудовані в XI столітті князем Ярославом Мудрим; на думку історика І. Крип'якевича, тоді ж виник і Звенигород, що став Звенигородкою. Багатою, щедрою, але й багатостраждальною була ця земля. Не раз її спустошували половецькі, а потім татарські набіги. Найстрашніший із них учинив 1482 року кримський хан Менглі-Гірей, який, словами літописця, «полону безчисленно взя, а землю Київську учиниша пусту». В XIV–XV століттях Київщина входила до складу Великого Князівства Литовського, а після унії Литви і Польщі стала частиною Речі Посполитої. На домагання польських феодалів Сейм у 1590 році надав королю право дарувати «у вічність» шляхті «дикі поля» на Правобережній Україні. Але то не були «дикі поля», то були землі, хоч і поруйновані чужинецькими ордами, але заселені й плекані українським людом, який чинив дедалі більший спротив загарбництву і знуцанням шляхти.

Тут у XVI та XVII століттях розігралися козацькі війни, осереддям яких не раз ставала Запорозька Січ і в яких українських повстанців та козаків очолювали мужні, талановиті провідники та гетьмани – Косинський, Наливайко, Лобода, Павлюк, Остриця і найелаветніший з них – Богдан-Зиновій Хмельницький з тим ім'ям нерозривно пов'язана успішна визвольна війна українського народу проти польської шляхти. У складі козацького війська Хмельницького діяв у 1648–1654 роках і Лисянський полк. Ти не в помсту за це 1655 року шляхетські загони разом із татарською ордою сплюндрували Лисянку.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Але невдовзі вона знову відроджується і стає значним торговельним центром.

За часів гетьмана Виговського вперше згадується в офіційних документах і містечко Моринці.

Лисянка була одним із центрів народного повстання, що ввійшло в історію під назвою Коліївщина. Саме в Лисянці до ватажка повстання Максима Залізняка приєднався загін Семена Неживого, в якому було багато селян із Кирилівки. Свідком, а може, й учасником гайдамацького руху XVIII століття був Тарасів дід Іван * (О. Лазаревський, пишучи про дитинство Тараса Шевченка за спогадами сестри поета Ірини, родича Варфоломія Шевченка та земляка – художника Івана Сошенка, зазначає, що Тарасів дід Іван був за ремеслом шевцем, звідси й пішло прізвище Шевченко¹.) До глибокої старості зберіг він ясний розум і пам'ять. Саме дід Іван «заховав у голові столітній ту славу козачу», яку передав малому Тарасові, розбудивши в майбутнього поета ще в дитячому віці зернятко власної гідності й непокірливості, що проросло пристрасним волелюбством.

*Бувало, в неділю, закривши Минею,
По чарці з сусідом випивши тієї,
Батько діда просить, щоб той розказав,
Про Коліївщину, як колись бувало,
Як Залізник, Гонта ляхів покарав.
Столітні очі, як зорі, сяли,
А слово за словом сміялось, лилось...*

*...І мені, малому, не раз довелось
За титаря плакати. І ніхто не бачив,
Що мала дитина у куточку плаче.
Спасибі, дідусю, що ти заховав
В голові столітній ту славу козачу:
Я її онукам тепер розказав.*

Другим дідом Тарасовим по лінії матері Катерини був Яким Бойко, виходець із Прикарпаття. Таким чином, у Тарасові Шевченку немовби об'єдналися дві гілки українського народу. Існує версія (але це тільки версія), що Яким Бойко був сином Івана Бойка (Бойчука) – побратима легендарного отамана карпатських опришків Олекси Довбуша. Після

* В академічній біографії Т. Шевченка (Т. Г. Шевченко. Біографія. – К., 1984) поставлено під сумнів узвичаєну версію про участь Тарасового діда в гайдамаччині: документи свідчать, що він народився 1761 року, тобто, на час повстання був дитиною. Однак за іншим документом, на який посилається О. Кониський, – «Исповедальной росписью» 1809 року, в цей час йому було 64 роки, тобто народився він 1745 року (див.: *Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський. Хроніка його життя: Перевидання.* – К., 1991. – С. 53).

¹ Див.: *Лазаревський А. М. Матеріали до біографії Т. Г. Шевченка // Спогади про Тараса Шевченка.* – К., 1982. – С. 20.

загибелі Довбуша Іван Бойко (Бойчук) стає ватагом-головачем відчай-духів опришків. У всякому разі прізвище Бойко вказує на належність до особливої етнографічної групи українців – бойків, що заселяли гірські райони обабіч Карпатського хребта. Невипадково, мабуть, працюючи художником в Археографічній комісії (Тимчасовій комісії для розгляду давніх актів у Києві), Тарас Шевченко у 1846 році тягнувся в цей бік: Берестечко, Почаїв, Кременець, Кам'янець-Подільський... «Далеко на обрії синіють, як величезні bastiони, відроги Карпатських гір», – пише він у повісті «Варнак», герой якої, колишній розбійник каторжанин Кирило, і постаттю своєю, і долею багато в чому нагадує карпатського опришка Івана Бойчука... Та побувати в Карпатах Тарасові Григоровичу так ніколи й не довелося: ця частина пошматованої української землі належала тепер Австро-Угорській імперії; на Збручі постав кордон, якого не було за життя прадіда й діда...

У 1802 році дочка Якіма Бойка Катерина вийшла заміж за Григорія – найстаршого сина Івана Андрійовича Шевченка. Через дванадцять років, 9 березня 1914 року, у Григорія Івановича і Катерини Якимівни народилася третя дитина – син, якому місцевий священик Олексій Базаринський дав при святому хрещенні ім'я Тарас.

Батько Тараса – Григорій Іванович Шевченко, по-вуличному Грушівський (1781–1825), був родом із села Кирилівка, мати – Катерина Якимівна Бойко (1783–1823) – із села Моринці; вони були кріпаками великого поміщика Василя Енгельгардта. Одружившись, жили в Кирилівці у хаті Григорієвого батька. Тут народилися Тарасові сестри Катерина (1804 – бл. 1848) і Марія (1808–1810). Через тісноту – в тісній хатині жило тринадцятеро осіб – 1810 року Григорій Шевченко з родиною переїздить до Моринців, де оселяється в садибі засланого до Сибіру кріпака Колесника, прозваного за бунтарство Копієм. У Моринцях народилися в Шевченків сини Микита (1811 – бл. 1870) і Тарас. Коли із сибірського заслання повернувся Копій, Шевченки змушені були наприкінці 1815 року повернутися до Кирилівки. Тут народилися молодші сестри Тараса Ярина (1818–1865), Марія (1819–1846), яка малою осліпла від трахоми, та брат Йосип (1821 – бл. 1878)¹. І Тарасове дитинство минало в Кирилівці.

Отож «...в цьому хвилястому та зеленому кутку Звенигородського повіту є двоє сіл: *Моринці* і *Кирилівка*, яких до віку вічного не забуде український народ: доки житиме на світі українське слово, доки лунатиме українська пісня, доти Моринці і Кирилівка стоятимуть перед

¹Бородін В. С., Кирилук Є. П., Смілянська В. Л., Шаблійовський Є. С., Шубравський В. Є. Т. Г. Шевченко. Біографія. – К., 1984. – С. 12. (Далі – Т. Г. Шевченко. Біографія).

очима історії відродження українського письменництва і національно-культурного життя нашого, бо ймення сих сіл навіки нерозривно зрослися з йменням генія українського слова Тараса Шевченка, що став на сторожі нашої національності»¹.

Мати Тарасова, Катерина Якимівна, була з тих матерів, які віддають дітям усе своє життя до решти, які нічого в житті не знають, крім самопосвяти й непосильної праці: то на панщині, то в господарстві, то коло дітей (а їх стало шестеро). Вона горіла в тій праці й клопотах, як свічка на вітрі. І згасла передчасно в сорок років*.

Материна смерть, – а сталася вона 20 серпня 1823 року, коли Тарасові було дев'ять із половиною років, – завдала глибокої рани його душі. Не стало його заступниці, не мав до кого тулитися... У Святвечір того року принесли вони за звичаєм утрюх – з братом Микитою і сестрою Яриною – святую вечерю дідові Іванові. Як споконвіку годилося, стали промовляти: «Святий вечір! Прислали нас, діду, батько й мати...», – а перед словом «мати» затнулися, і, як пізніше згадував сам Тарас Григорович, «усі троє заридали»: «нам не можна було сказати: „і мати“».

Те, що пережив малий Тарас зі втратою матері, пам'ять про неї – напевне, зумовило величезне місце в його творчості образу Матері як утілення найбільшої людської доброти, самопожертви і святості... І глибоке відчуття втрати, що вилилося в мотиви сирітства і потребу жіночого – сестринського – співчуття.

Овдовівши, Тарасів батько одружився вдруге, взявши, за звичаєм, також удову, Оксану Терещенко, яка мала своїх трюх дітей. Мачуха не відзначалася лагідною вдачею, мала свою нелегку долю, «зведенята» не мирилися між собою, і мачушине роздратування найчастіше оберталося проти неслухняного Тараса. «Хто хоч здалека бачив мачуху і зведенят, – згадував пізніше сам Шевченко, – той бачив пекло в його торжестві найогидливішому». Батько не завжди міг захистити, вони з мачухою й без того весь час сварилися, і Тарасові не раз доводилося тікати з хати, переховуючись у бур'янах.

Але і в найтяжчому дитинстві буває немало світлих сторінок. До них, напевне ж, належали поїздки з батьком, який підробляв чумакуванням, по ближніх і дальніх селах та містечках. Про одну з таких подорожей Шевченко згадував у автобіографічному відступі в повісті «Наймичка», назвавши ті села й міста, що залишилися в пам'яті:

¹ Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський. Хроніка його життя. – Перевидання: К., 1991. – С. 28.

* О. Кониський говорить про 32 роки, а П. Зайцев («Життя Тараса Шевченка», Львів, 1939; перевидання: Париж; Нью-Йорк; Мюнхен, 1955) – про 37. В академічній «Біографії» подано такі дати життя і смерті Катерини Якимівни Бойко: 1783–1823.

Гуляйполе, Новомиргород, Дев'ята рота, Дідова Балка, Грузівка, Єлисаветград... Мальовнича природа, чумацькі пісні, розмови дорослих людей, дорожні пригоди – все це западало в душу чутливого й спостережливого хлопця. А був він допитливий і рано відчув потяг до незвичайного, а може, і звичайне сприймав у серпанку таємниці, яку прагнув розгадати: згадаймо хоча б хрестоматійну вже приключку із Тарасовим шуканням «залізних стовпів», що на них тримається небо...

Тарасів батько, чоловік тихий і працьовитий, знав грамоту, був письменний – не рідкість для українського села XVII століття, але рідкість для століття XIX. «...Розповідь його, – пише О. Лазаревський, – відзначалась релігійним характером: він любив переказувати життя святих і всіляких подвижників благочестя»¹. Напевне, він перший розгледів у Тарасові ознаки незвичайного обдарування і робив усе можливе, щоб дати хлопцеві освіту й розвинути його розум. Але доля не відпустила йому багато часу для цього. Пізньої осені 1824 року під час подорожі до Києва він застудився і, тяжко прохворівши, навесні наступного року помер. У метричній книзі Кирилівської церкви за 1825 рік, у розділі «Кто именно померли», за березень місяць під номером 9 записано: «Число 21, села Кирилівки житель Григорий Грушевский умер. Лет отроду 39*. Кем исповеданы и приобщены: иереем Григорием Кошицем. Похоронен – на учрежденном кладбище».

*...Там батько, плачучи з дітьми
(А ми малі були і голі),
Не витернів лихої долі,
Умер на пащині...*

Перед смертю, заповідаючи своє майно дітям, він немовби прорік Тарасові особливу долю: «Синові моему Тарасові з спадщини після мене нічого не треба. Він не буде людиною абиякою; з його вийде або щось дуже добре, або велике ледащо; про його спадщина по мені або нічого не значитиме, або нічого не допоможе». Певно, батько помітив у синові й незвичайні риси вдачі, кмітливості та небуденні потяги, як і нехіль до господарських занять.

Після батькової смерті життя сиріт стає ще тяжчим («...розлізлися межі людьми, мов мишенята», – напише пізніше поет). Не раз тікав

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – К., 1982. – С. 24.

* Вочевидь помилка. О. Кониський («Тарас Шевченко-Грушевський. Хроніка його життя») називає цифру 45 років. П. Зайцев («Життя Тараса Шевченка») – 47. В академічній біографії («Т. Г. Шевченко. Біографія», К., 1984) подано такі дати життя і смерті Григорія Шевченка: 1781–1825, тобто помер він у 44 роки.

Тарас до сестри Катерини, яка після одруження з кріпаком Антоном Красицьким жила в сусідньому селі Зелена Діброва. «Було оце й не видно, як воно – рип і ввійде до хати, сяде собі на лаві та все мовчить. Нічого в світі у його не допитається: чи його прогнали відтіля, чи його били, чи їсти йому не давали? Було манівцями ходить, геть попід дібровою, та через Гарбузів яр, та через левади, та могилками. І як прийшло раз воно, то так впало грудочкою і заснуло на лаві. . .» Можна тільки здогадуватися, що передумував малий сирота у своїй неприкаяності. І що колотилося в його душі такого, що колись виллється в поезії. . .

Після смерті Григорія Шевченка опікуном сиріт став їхній дядько Павло, дуже суворий до дітей. Деякий час Тарас жив у нього, пас свині, разом із наймитами працював по господарству. Але хисту до цієї справи та й охоти не виявив, думками блукав деінде, дядько ж Павло був далекий від сентиментів щодо особливої вдачі хлоп'яти. Тож Тарасові й тут перепало, і він зрештою покинув дядька Павла й оселився у нового кирилівського дяка Петра Богорського. Тарас звернувся до нього, певно, в надії продовжити своє вбоге навчання.

Ще батько Тарасів, коли минуло хлопцеві вісім років, віддав його до кирилівської школи, де за вчителя був дяк Павло Рубан, якого в селі прозивали Совгирем – за зизоокість, а потім Петро Богорський.

Що являла собою кирилівська школа, розповів у своїх спогадах названий брат Тараса Шевченка Варфоломій Шевченко, який навчався в тій школі кількома роками пізніше (він породичався з Тарасом: його сестра вийшла заміж за Тарасового брата Йосипа).

«Школа була в великій хаті біля церкви, на майдані: ця хата була обідрана, не обмазана, шибки у вікнах розбиті. Од сусідніх хат вона різнилася тільки величиною та тим, що стояла на відшибі самотньою й без двору; а на кирилівський шинок не походила тільки тим, що держалася в більшому непорядку, ніж він, і більш, ніж він, була запущена. Заправляли й порядкували в школі й учили в ній кирилівські дяки: Петро Богорський (у тексті “Боюрський” – опечатка. – І. Дз.) та Андрій Знивелич. [. . .] Через усю школу стояв довгий стіл, за яким і вчилися всі разом, усі школярі й Богорського й Знивелича; кому нестало місця за столом, то сідав просто на долівці. Вчителі наші не дуже пильнували про наше навчання: бувало, що по два, а то й по три дні вони не завертали до школи. Промовчу про те, де вони проводили ті дні, а додаю тільки, що як наверталися вони в школу, то ми дрижали зо страху, наче листя на осиці; тремтіли ми, дожидаючи своїх наставників і не знаючи, з яким духом прибудуть вони у школу»¹.

¹ Шевченко Варфоломей. Спомини про Тараса Григоровича Шевченка. – К., 1931. – С. 17–18.

Наука зводилася до визубрювання букваря за назвами церковно-слов'янських літер. Пізніше Шевченко жартівливо згадував:

*Тма-мна знаю, а оксію
Не втну таки й досі.*

Колоритну постать Совгиря – прибудного дяка (певно, з останніх українських «мандрованих дяків») та свої поневіряння в нього Шевченко описав у повісті «Княгиня», скрасивши великодушним гумором спогад про гіркоти дитинства: «Нрава он был более сурового, нежели веселого. А в отношении житейских потребностей и вообще комфорта он был настоящий спартанец. Но что мне более всего в нем не нравилось, так это то, что, когда, бывало, в субботу после вечерни начнет нас всех, по обыкновению кормить березовою кашею, – это все еще ничего, пускай бы себе кормил, нам эта каша была в обыкновение, а то вот где, можно сказать, истинное испытание: бьет, бывало, а самому лежать велит, да не кричать, а не борзяся и явственно читать пятую заповедь. Настоящий спартанец!» Але в спогаді вже не злість, а співчуття до Совгиря: «Мир праху твоему, слипый Совгирю! Ты, горемыка, и сам не знал, что делал; тебя так били, и ты так бил и не подозревал греха в своем простосердечии! Мир праху твоему, жалкий скиталец! Ты был совершенно прав!» (III, 178, 179)*.

Навчання у Совгиря скінчилося несподівано. До Кирилівки прислали з київської консисторії нового «стихарного» дяка. Громада не хотіла його приймати, бо Совгир подобався своїм голосом. Отож школярі за цей сум'ятний час порозбігалися. «...Братия моя по науке, аки овцы от волка рассыпашася, так они от нового стихарного дьячка, зане пьяница бе паче всех пьяниц на свете. Тяжко противу рожна прати! И я, терпеливейший из братии, наконец взял свое орудие – таблицу, перо, *каламарь* с мелом и пошел восвосяи с миром, дивяся бывшему», – читаємо в «Княгине» (III, 179).

За цим немовби приватного характеру епізодом стоїть важлива історична обставина. Протягом XVIII століття царський уряд послідовно нищив українську школу, яка у XVII столітті справляла добре враження на чужоземних мандрівників, довівши її до того стану, в якому знайшов її малий Тарас. Петро I заборонив українське книгодрукування в Київській Лаврі. Катерина II запровадила в Україні замість українських шкіл російські. 1820 року уряд скасував традиційне самоврядування церковних громад в Україні й водночас зреформував духовні школи. Тепер не громада обирала собі священнослужителів

* Цитати з творів Т. Г. Шевченка подаються за виданням: *Тарас Шевченко. Повне зібрання творів у шести томах.* – К.: Видавництво Академії наук УРСР, 1963–1964. У дужках римськими цифрами – том, арабськими – сторінки.

та вчителів у духовних школах, а їх призначало консисторське начальство. Це зроблено нібито з метою впорядкування церковних і шкільних справ, але насправді – «виходило як завжди»: зазвичай на дяків призначали різних невдах і п'яничок, яких нікуди було приткнути.

Саме з таких і був отой новий кирилівський дяк Богорський, якого громада не хотіла, але мусила прийняти. Знов пішов Тарас по науку, до нового дяка. Той узяв його «в виде школяра-попыхача» – за висловом самого Шевченка в «Автобіографії». Отож «по многотяжком двухлетнем испытании», Тарас уже пройшов «Грамотку, Часловец и наконец Псалтырь. Дьячок, убедившись в досужестве своего школяра-попыхача, посылал его вместо себя читать Псалтырь по усопших крестьянских душах, за что и платил ему десятую копейку jako поощрение» (V, 249). Щоб заохотити здібного школяра, Богорський поймав його бурсацьким званням «консула» – немовби свого помічника чи довіреного. Але це була погана послуга, оскільки до обов'язків «консула» належало пильнування дисципліни, отже, дяк передоручав Тарасові свої регулярні суботні екзамені над школярами. Взагалі, вважає Шевченків біограф, «“консульство”, хоч і поліпшувало трохи матеріальний побут хлопця, зате ж вельми псовало його морально»¹. Тарас навіть став «хабарником»: щоби пом'якшити кару собі, школярі старалися чимось піддобритися до «консула», злиденне життя якого було всім відоме. Про цю сторінку його «університетів» розповів його перший біограф М. Чалий² – тоді ще Шевченкові біографи не були іконописцями, зате часом безкритично використовували не завжди перевірені свідчення. А Шевченків знайомий А. Козачковський у своїх спогадах навів одну з чудернацьких Тарасових вихваток (про яку той, мовляв, сам розказував – може, трохи дофантазовуючи): нібито з голодухи фактично безпритульний хлопчина крав курей і смажив їх у печері кургану, де часто переховувався; селяни помітили вогонь ночами, подумали про нечисту силу й попрохали попа вигнати чортяку. Піп вчитав молитви, покропив свяченою водою вхід до печери, і хтось хоробрий – для нього й гроші зібрали – мав полізти в печеру пересвідчитися, що нечистої сили вже немає. Але ніхто не наважився – і за це, вдаючи, що долає страх, узявся сам Тарас: ще й заробив на цьому ошуканстві. Не виключено, що таке щось і було: на зухвалі вихватки Тарас був вигадливий. Ось і знуцанням дяка Богорського він поклав край у цілком бурсацький спосіб: «...В один из многих дней и ночей, когда спартанец-учитель с своим другом Ионою *Льмарем*

¹ *Кониський Олександр*. Тарас Шевченко-Грушівський... – С. 45.

² *Чалий М. К.* Жизнь и произведения Тараса Шевченка. (Свод материалов для его биографии.) – К., 1882. – С. 13.

були мертвецки п'яны, школяр-попыхач, без зазрения совести обнажив задня свого наставника и благодетеля, всыпал ему великую дозу березовой каши. Помстившись доотвалу и похитивши какую-то книжечку с *кунштिकाми*, в ту же ночь бежал в местечко Лисянку...» – читаємо в «Автобіографіях» (V, 249).

Цей Тарасів «акт протесту» довго пам'ятали кирилівські школярі, і той же Варфоломій Шевченко згадував: «Раз якось учитель був дуже злий і пересік більшу половину школярів. Положили старшого з школярів (давно вже покійного) Василя Крицького. Вставши з-під різок і поправляючи штани, Крицький промовив: “Ех, нема на тебе Тараса!” Почувши ці слова, вчитель ще більше розжеврився; знов положили Крицького й знов узявся вчитель переіцтити його»¹. Ця згадка про Тараса, додає Варфоломій Шевченко, стала причиною його інтересу до цього незвичайного учня та розпитин про нього; довідавшись, що Тарас любив малювати і що малюнки його є у Тарасового товариша шкільного Гончаренка, він зайшов до нього «й побачив поприліплювані у хаті на стінах малюнки Тараса Грушевського. То були коні й москалі, мальовані на грубому, сірому папері»).

Отже, ще в школі у Тараса пробудився інтерес до малярства. Невипадково він прихопив у Богорського книжечку з «кунштिकाми» – ілюстраціями, гравюрами. Малювання ставало його пристрастю. Кожен клаптик паперу він використовував для своїх рисунків. Кирилівчани помітили цю його «кебету», і похвали зміцнили його бажання розвинути свій хист. До того ж, за малювання можна було й дещо заробити – в навколишніх селах були такі малярі: народний живопис тоді ще не зовсім занепав. Отож Тарас і подався в Лисянку до одного з них. Але замість науки його впрягли в усе те ж «попихацтво»: «Терпеливо бродяга-школяр носил из Тикича три дня ведрами воду и растирал медянку на железном листе и на четвертый день бежал». І знову триває пошук навчителя. «Бежал он в село Тарасовку к дьячку-маляру, славившемуся в околотке изображением великомученика Никиты и Ивана воина; у последнего для большего эффекта рисовал он на левом рукаве две солдатские нашивки. К сему то Апеллеусу обратился школяр-бродяга с твердым намерением перенести все испытания, только бы хоть малость научиться его великому искусству. Но увь! Апеллес посмотрел внимательно на левую ладонь бродяги, отказал ему наотрез, не находя в нем таланта не только к малярству или шевству, ниже к бондарству» (V, 249–250).

Зазнавши невдач у всіх своїх спробах навчатися, Тарас повертається до рідного села. Спершу жив у брата Микити, був підпасичем,

¹ Шевченко Варфоломей. Спомини... – С. 32.

пробував стельмахувати, але, певно, не мав до того ні охоти, ні сприту. Брат Микита «бив його, і то здорово бив» за недбалство й непослух. Трохи легше жилося Тарасові у нового кирилівського священника о. Григорія Кошиця. Тут його принаймні годували й одягали, чого він ніколи досі не мав. Кошиці мали двох дітей: сина Яся і дочку Федосю. Тарас возив Яся до школи в Богуслав, а потім і до Києва, возив і панотця та паніматку до сусідів-священиків, возив садовину на базари в сусідні містечка, дістаючи нові житейські враження. («...Якщо, наприклад, приїжджав до нас у гості о. Григорій із своєю дружиною Ксенією Прокопівною, то їхньою широкохвостою буланою кобилою найчастіше правив Тарас, майбутній український поет, він же годував її в нашій стайні й водив на водопій до Нечитайлового ставка. На тій самій кобилі привозив він сина о. Григорія Яся на навчання в Богуслав і згодом у Київ, а іноді возив сливи, яблука чи дині на продаж у сусідні містечка Бурти і Шполу, щоразу проїжджаючи через наше село», – згадував Феофан Гаврилович Лебединцев, засновник і редактор журналу «Киевская Старина»¹).

Зимовими вечорами Тарас «щось читав» на кухні, малював або «повторював псалми і життя святих», як згадували Кошиці та їхні знайомі². Отож у о. Григорія Кошиця залишилося враження про Тараса як про «ледачого», тобто не здатного до господарської роботи. А те, що Тарас на дозвіллі рисував «вугіллям на коморі і стайні півнів, людей, церкву і навіть київську дзвіницю» – терпів, певно, як пустощі, але ніякого знаку в тому добрий панотець не побачив... Більше того, й через тридцять п'ять літ, коли дійшла до Кошиців вістка «про смерть Тараса, що жив колись у них, і про те, як вшановували його після смерті, о. Григорій і тепер не міг визнати у своєму колишньому наймиті якогось безсмертного поета і міг згадувати його лише простим наймитом, яким він зостався в його пам'яті» (див. згадані спогади Ф. Лебединцева). До речі, хоч як це дивно, але ніхто, крім батька, не відчув у Тарасові, що він «не буде людиною абиякою». Навіть улюблена і любляча сестра Катерина, як свідчив той же Ф. Лебединцев, казала: «Ніхто й не сподівався з його чоловіка». І Петро Гаврилович Лебединцев, протоієрей, приятель Кошиців, історик і археолог, чесно зізнається, що не звертав уваги на погонича «буланої кобили», «в душі якого таївся поетичний геній». П. Лебединцев навіть стає в захисті дяка Богорського: мовляв, «саме він прихистив Тараса, який блукав по селу, навчив його книжної мудрості» та познайомив із малярами

¹ *Лебединцев Ф. Г.* Побіжне знайомство моє з Т. Г. Шевченком і мої про нього спогади // *Спогади про Тараса Шевченка.* – С. 40.

² *Зайцев Павло.* Життя Тараса Шевченка. – С. 26.

та «іншими грамотними людьми, які стояли вище селян». Що ж до різок, то вони були в ті часи звичайною річчю не лише в сільських школах, а й у міських гімназіях та пансіонах, де «не шкодували лози для бешкетників, то не дивно, що дячок Богорський не дуже панькався з таким зухвалим і мінливого норову хлопчиком, яким був Тарас Шевченко в роки свого дитинства»¹. До речі, Микола I якось зізнався, що в дитинстві суворий вихователь-німець і його карав різкою; мабуть, для імператора це був переконливий доказ корисності лози для громадян Росії.

* * *

Тут, може, варто кинути загальний погляд на Шевченкове дитинство: яким і з чим виходив із нього Тарас.

Першу таку спробу зробив один із найґрунтовніших і вдумливих біографів Шевченка – Олександр Кониський:

«...Ледві чи можна вказати якого іншого ще великого поета, щоб у його був такий сумний, безрадісний, так скорботно охмарений вік дитинний, який був у нашого генія слова. Крепацька неволя вкупі з великими злиднями, сирітство, сварка, бійка, тяжке і несправедливе катовання; пекло в родині і в хаті... брудна сорочка, дріява свитина; ноги босі; голова і влітку і зимою неприкрита і повна нечисті... Голодовання і різки у дядка в школі; носіння відрами води на гору... Усе, що приголомшує людей, що знищує, нівечить у людей поривання до світа, до добра, до любові чоловіка яко брата; усе, що тушить, заливає святий вогонь вищого дару, – усе оце немов навмисне згуртувалося в одну густу, аж темну хмару і впало на Тараса Шевченка під час найліпшої доби віку людського, під час його віку дитинного. Усе, що обурює чоловіка проти людей, що озвірює і заскоринює серце, що сплоджує почуття ненависті й мстивості, – все оце наче туман осінній огортало дитинний вік Тарасів. Одначе такі лиходійні умови життя щоденного не підбивають під себе Тараса; він не підлягає; несвідомо і свідомо, як уміє і як спроможно йому, він з ними бореться. Він рветься з темного льоху неволі й темноти; він шукає хоч маленьку щілинку світа в соціально-моральній темряві. Вбачаючи його святі поривання і боротьбу, ми ще гірш сумуємо і вболіваємо серцем, що навкруги його не бачимо ніже єдиної поради, підмоги і підпори. Хоч би тобі один ясний промінь того сонця ласки, поради і запомоги людської, що гріє серце, бадьорить дух, надає енергії, віри в надію та веде к світу! Нема сього нічого. Сама неволя та темрява, темрява та неволя...»².

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 37.

² *Кониський Олександр*. Тарас Шевченко-Грушівський... – С. 57–58.

Усе це – суцзя правда, пекуча правда. Але можна дещо додати.

Шевченкова «Автобіографія», його автобіографічні спогади-фрагменти в російських повістях, численні спогади інших осіб про Шевченка писані в час, коли ім'я його було в ореолі слави – генія і мученика. Це не могло не накласти відбитка на характер спогадів. Отож коли йшлося про поетове дитинство, на перший план виходили його жорстоко-тяжкі сторони: і тому, що вони були очевидною реальністю, і тому, що вражав контраст між умовами його дитинства, безнадійною, здавалося б, «стартовою позначкою» розвитку особистості – і тими духовними вершинами, яких сягнув Шевченко. До того ж, головною соціальною проблемою, що мучила совість суспільства, було кріпацтво та його спадщина, – і це клало наголос на тему кріпацького минулого Шевченка. Але вже сам Шевченко, згадуючи про своє дитинство з великим жалем щодо обставин, але з великодушною, здебільше, іронією щодо людей, які ці обставини уособлювали, – не криється з тими своїми рисами, які ускладнювали його життя, не малює з себе дитину-ангелочка (як, до речі, не робили цього і його перші біографи).

Можна припускати, що причиною багатьох конфліктів його дитячої пори були не тільки тяжкі обставини та недобре ставлення, нерозуміння з боку чужих дорослих (і не тільки чужих) – річ, зрештою, в житті звичайнісінька, – а й деякі властивості його вдачі: впертість, непослух, непокірність, імпульсивність, «некерованість», часом зухвалість – як ще не усвідомлений, ще не оформлений спосіб виявлення потягу до свободи, неприйняття насильства, голос інстинкту самоствердження. Інколи ця самостійність сироти виявлялася у формах, які дивували навколишніх: він, за словами О. Лазаревського, «кинув стригтися, почав носити волосся кружальцем, як у *дорослих*; сам пошив собі шапку, на зразок конфедератки, і всіма цими “дивацтвами” звертав на себе увагу не тільки своїх товаришів, але й старших»¹. Від дитинства у Шевченкові було «козацьке» або й щось «гайдамацьке», – з чим уперто і часом злостиво, але не дуже успішно воював Пантелеймон Куліш (не раз перебільшуючи «гайдамацьке» у Шевченкові).

Але був ще й інший ґрунт для конфліктів і непорозумінь між малим Тарасом і дорослим людом, ба навіть ріднею. Дорослі завжди мають проблеми щодо порозуміння з дітьми. А Тарас був особливою дитиною, обдарований здатністю глибоко все переживати, бачити красу, відчувати незвичайне, тягтися до позабуденого. Стосунки таких дітей із дорослими часто складаються трагічно. У світовій літера-

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 24.

турі немало описано таких конфліктів і таких доль. Може, одним із найцікавіших (і близьких до нашої української теми) прикладів може бути поема класика білоруської літератури Якуба Коласа «Симон-музика» (1911–1925).

У бідній селянській родині вродилася дитина, вдачею своєю дивна і не схожа на інших дітей. Симон напрочуд не вдатний до всього того, до чого зроду-віку моторні селянські діти: помочі батькам у праці, чередникування, веселих розваг. Якийсь він наче «не від світу цього». Все щось наслухає, про щось думає, із звірми, деревами, кимось незримим бесідує. Батьки і карали його, і жаліли («не родитися б дитині з таким серцем у нужді»). Тільки старенький дідусь розумів хлопця, хоч і дивувався з його недитячих розпитин і недитячих міркувань. Але чим міг бідний старий зарадити, як міг допомогти? І він подарував онукові сопілку... З цієї сопілки й почалися Симонові муки і щастя, талант і безталання, поневіряння й тяжкі та радісні мандри по Білорусі (за аналогією пригадується Рильський: «Земля, яку сходяв Тарас // Своїми босими ногами...»). В білоруській літературі типовими були скарги на люту бідність народу, але в Якуба Коласа бідність виступала не просто як безпосереднє зло, причина житейських страждань, а й як болюча перешкода духовному розвитку народу, обмеження його творчих сил, калічення душі. Якуб Колас, як сам не раз свідчив, сформувався під визначальним впливом поезії Шевченка, і не виключено, що, створюючи образ Симона-музики, згадував і про Тараса-маляра. (А вже в ближчі до нас часи трагедію нерозуміння в близькому оточенні пережила геніальна селянка Катерина Білокур.)

...Та, попри все, в Тарасовому дитинстві було й те, що не глушило, а підживлювало паростки людяності, добра, поетичності, підтримувало потяг до світла й ширших духовних обріїв.

У того ж дядка Богорського Тарас довідався про Сковороду; вірші мандрівного філософа й поета назавжди запали в душу хлопця. Пристрасть до поезії прокинулася в Тараса рано, разом, мабуть, із пристрасстю до малювання. Це він засвідчив і на допиті в «Третьем Отделении»: «Вірші любив з дитинства». Здається, він і сам змалку віршував:

*Давно те діялось. Ще в школі
Таки в учителя-дядка
Гарненько вкраду п'ятака –
Бо я було трохи не голе,
Таке убоге – та й куплю
Паперу аркуш. І зроблю
Маленьку книжечку. Хрестами
І візерунками з квітками*

*Кругом листочки обведу
Та й списую Скворороду
Або «Три царіє со дари».
Та сам собі у бур'яні,
Щоб не почув хто, не побачив,
Виспівую та плачу.*

Цей зворушливий поетичний спогад дає, мабуть, найпереконливіше свідчення про той стан душі хлопця, який рятував його від рутини буденщини, облагороджуючи його самоту.

Автобіографічні пасажі в повістях Шевченка, які він писав на за-сланні, не маючи ніяких джерел і користуючись тільки підказками своєї унікальної пам'яті, містять згадки про псалми й життя, що їх він читав у дитинстві – інших книжок йому тоді не траплялося. Але й ця скупа лектура була доброю поживою для його душі – вона настроювала на поважне ставлення до моральних проблем життя, вщеплювала лексику високого стилю, яка озиватиметься в його поезії.

Немалий вплив на формування його внутрішнього світу могло справити й читання псалтиря в сім'ї, служба на похоронах і читання псалмів: часом це була нудна повинність, але поза тим усе-таки хлопчина мимоволі переймався людським горем, схилився до роздумів про життя і смерть, підсвідомо переймався народною етикою і народною філософією людської долі. Без цього, може, й не було б екзистенційних глибин у його поезії та його могутніх біблеїзмів* – зерна, посіяні в дитячій душі, можуть дати дивні ростки й плоди...

Залишали слід у душі й поїздки з батьком по селах і містечках, перебування серед чумаків та іншого люду, де не обходилося без пісень, а може, й спогадів про Січ та Гайдамаччину. «Наступала чорна хмара, наступила сива, // Була, була колись Польща, та й стала Росія», – це пісня з тих часів. Немає сумніву, що народні пісні западали йому глибоко в душу і згодом найбільшою мірою уклали його внутрішній світ, поглибили відчуття рідної землі, розвивали уяву й сприйнятливність до етичної та естетичної сторони людських стосунків, відчуття слова й мелодії. Тарас і сам гарно співав і любив співати; пізніше знайомі ставили цей його талант нарівні з його талантом художника й поета... Життя українського люду тоді не уявити без кобзарів. Багато з них були носіями історичної пам'яті та національного самоусвідомлення народу. Певно, вони ще тоді могли бентежити вразливу душу й уяву хлопчика. І через багато років він

* С. Колрідж одне з джерел надзвичайної виразності англійської мови вбачав у впливові Біблії на мову «простолюду»: «постійне чистання Біблії, відвідування церковних проповідей допомагає ввібрати думку не лише в природні, а й у прекрасні форми мови» (Колрідж С. Т. Избранные труды. – М., 1987. – С. 265).

назве свою першу книжку поезій: «Кобзар». І його самого стануть шанобливо називати цим словом.

Під час чумакування батько з Тарасом за Гуляй-Подем і Новомиргородом проїздили повз аракчєєвські військові поселення («роти»), і батько, певно, пояснював Тарасові, що то таке. Тут уперше Тарас міг побачити муштру й почути барабанний дріб, що супроводжуватиме його все життя не лише як покара його особистої долі, а й як лейтмотив образу Російської імперії. (Про цей час і про аракчєєвщину «Колокол» Герцена писав: «... Толчок военщины, данный Петром, был так силен, что в последующие царствования все места раздавались отставным офицерам, а в более близкое к нам время то же направление привело Александра I к мысли осолдатчения народа посредством военных поселений, и довело Николаевское царствование до какого-то военно-осадного положения России»¹.) Військові поселення, що дістали назву «аракчєєвських» за прізвищем військового міністра Аракчєєва, мали, на думку «освободителя Европы» Олександра I, створити величезну дешеву армію на утриманні селян, що розміщувалася б по всій європейській частині імперії від Петербурга до Чорного моря. Жорстокі утиски у військових поселеннях викликали бунти рекрутів і селян. Про бунт у Чугуївському військовому поселенні 1817–1819 рр. та його криваве придушення свідчив Олександр Муравйов: «Дивизионы пехоты были приведены, чтобы исполнить обязанности палачей»². Декабрист Завалишин розповідав про те, як одна селянка у військовому поселенні сама вбила свою дитину, щоб її в неї не забрали³. «У відповідь на спроби селян вчинити опір переведенню їх у військові поселення, Олександр I заявив: “Військові поселення будуть, хоча б довелось укласти трупами шлях від Петербурга до Чудова”»⁴.

Павло Зайцев розповідає, що зі старшою сестрою Катрею Тарас ходив на прощу до Мотронинського монастиря, був там і на цвинтарі, де поховані жертви подій Коліївщини; як грамотний, на прохання старших прочан читав написи на надгробках, при цьому старші люди згадували ті часи, оповідали про небіжчиків, яких знали. Це також був для Тараса один із тих живих подихів історії, які озвуться в його поезії...

Його вчителем була й чарівна природа рідного краю – вона мовчазним навіюванням облагороджувала душу, «вчила» відкритості й сердечності, але й зваблювала своїми тайнами, якими наділяла її

¹ Колокол. – Лист 98–99. – 15 мая 1861 года.

² Семевский В. И. Политические и общественные идеи декабристов. – СПб., 1909. – С. 172

³ Там само. – С. 177.

⁴ Див.: Лисенко М. Декабристський рух на Україні. – К., 1954. – С. 11.

поетична уява народу. Може, найглибше враження під час дитячих мандрів справив на нього степ – поза Звенигородщиною (де рельєф мінливий), – тож це було для Тараса щось нового... Безмежний степ під безмежним небом... У цю пору «найніжнішої молодості», як пізніше казав сам поет (тоді йому було десять-одинадцять літ), прокидаються в ньому ще тьмяні космічні почування, відчуття безмежності, той стан душі, коли «хочеться обняти оком цілість світу, в часі і просторі». «В степу ніч ясна, місячна, тиха, чарівна ніч! На степу ніщо не ворухнеться, найменшого руху, – тільки коли пройдеши повз могилу, на могилі тирса немов ворухнеться, і тобі чогось страшно робиться», – згадував він ці свої враження. І не випадково степ, небо, Дніпро (або море) стануть головними стихіями його поезії...

Мати Катерина і сестра Катерина давали йому ласку, розкрили невтомну дбайливість, чуйну доброту й ненавмисну жертвовність жіночої душі – вони немовби заклали в нього «навиріст» ту щирість людяності, яка стала великістю духу. І не випадково його перша і найбільш «спонтанна» поема звалася «Катерина». Тут, у цьому материному і сестринному заповіданні та в переживанні їхньої гіркої долі, а не у вульгаризаторсько-фрейдистських «здогадах» і припущеннях про «фемінність» Шевченка (як це стає тепер модним) – пояснення того виняткового місця, яке посідає в його творчості тема матері, жінки.

І хоч яким нелегким було життя родини Шевченків, але за життя матері, мабуть, не раз траплялися й світлі, теплі години з урочистою красою простих ритуалів:

*Сім'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встас.
Дочка вечерять подає...*

Це писалося в казематі «Третього Отделения», коли згадувалося краще, а не гірше...

І в заслання йому не раз привиджувалися ідилічні картини. Ось початок повісті «Княгиня»: «Село! О! Сколькo милых, очаровательных видений пробуждается в моем старом сердце при этом милом слове. Село! И вот стоит передо мною наша бедная, старая белая хата, с потемневшею соломенною крышею и черным *дымарем*, а около хаты на *прыхилку* яблуня с краснобокими яблукaми, а вокруг яблуни цветник, любимец моей незабвенной сестры, моей терпеливой, моей нежной няньки! А у ворот стоит старая развесистая верба с засохшей верхушкой, а за вербою стоит *клуня*, окруженная стогами жита, пшеницы и разного, всякого хлеба; а за *клунею*, по косогору, пойдет уже сад. Да какой сад! Видал я на своем веку таки порядочные сады, как например Уманский и Петергофский, но это что за сады! Гроша не стоят

в сравненні з нашим великолепним садом: густий, темний, тихий, словом, другого такого саду нет на всем свете. А за садом *левада*, а за левадою долина, а в долині тихий, едва журчащий ручей, уставлений вербами і калиною і окутаний широколистяними, темними, зеленими лопухами; а в цьому ручьї под нависшими лопухами купається кубический белокурий мальчуган, а выкупавшись, перебегає на долину в леваду, вбігає в тенистий сад і падає под первою грушею или яблонею і засыпає настоящим невозмутимым сном» (III, 175).

Звісно ж, цей ідилічний спогад – за контрастом з убожеством заслання серед казахських пісків. Але ця ностальгія небезпідставна – і такі щасливі хвилини в його дитинстві були! Тим більше в тому віці, коли кріпаччина ще не заявляла на малу людину своїх жорстоких прав.

Тарасове дитинство скрашене було і тією першою великою пригодою серця, про яку він розповів у вірші «Мені тринадцятий минало...» та у присвяті до поеми «Мар'яна-черниця»... «Тут ми маємо повний образ Тарасового дитячого кохання – щасливих зворушень хлопця при його зустрічах із коханою, їхніх “очима, душею, серцем” ведених розмов, їхніх спільних радощів і спільної журби, – усе, в чому виявляється найсильніше й найчистіше почуття першої любови»¹. Як і ім'я Катерина, ім'я Оксана багато йому говорило, і він дав його кільком своїм жіночим персонажам. Світло цієї добротворної пригоди гріло Шевченка все життя і багато в чому визначило його ставлення до жінки, озивалося в самотньому житті пекучою потребою жінки-подруги...

Отже, з немалим душевним запасом вирушав Тарас у дорогу пізнання світу, людей і самого себе. І хай бракувало йому ще знань, або, як тепер кажуть, «інтелектуального багажу», але був беручий природний розум, був дар почування краси, була «божа іскра». Ця іскра жевріла, розжеврювалася і не давала йому впасти, закосніти в рутині буття. Хіба не провіщенням великої долі були його постійні метання в пошуках чогось «справжнього», його підвладність внутрішньому поклику, його невгомне шукання «людей, щоб добру навчили»? Щось же вело його в цих пошуках. Може, підсвідоме відчуття свого покликання, підсвідоме віра в провідну зірку свого життя.

Від дитинства він мав у душі «те, що не вмирає».

Що ж до страждань, яких доля вділила йому аж надто щедрою мірою, то й вони, хоч і жорстоко, гартували в ньому оте вперто-невмируще. «Страждання – це, з одного боку, нещастя, а з другого –

¹ Зайцев Павло. Життя Тараса Шевченка. – С. 28.

ласка і велика школа. Воно розвиває людину, відкриває її серце для музики, якої пересічна людина не сприймає, розкриває їй сенс буття. Людина через страждання вчиться перемагати саму себе, бути до себе суворішою, не виказувати, як їй – зле чи добре, вчиться ніколи в житті не поступатися жодному насильству, не піддаватися, – всьому цьому людину вчить страждання»¹.

Гріх пропонувати людині таку ціну за високу науку. Але тут уже все сталося...

КРИПАЦЬКИЙ ПАНСІОН

порівняно в достатку: родюча земля, багата природа, працьовитий люд. Крім хліборобської праці, вони займалися чумакуванням, бджільництвом і садівництвом, маючи з того прибутки. Ще не так давно, за Хмельниччини, вони були вільними козаками і не забули цього; та й довго ще значну частину населення Наддніпрянської України становили вільні козаки.

Проте з кожним роком, а особливо після придушення Коліївщини, становище селян погіршувалося. Посилились і дійшли крайньої межі панські утиски. Те, що свого часу український народ виборов для себе у кривавій боротьбі з польською шляхтою, тепер швидко втрачалося внаслідок гнобительської політики царату. Тепер народ страждав від двох бід – польських магнатів і царської бюрократії.

Наступала чорна хмара, наступила й сива.

Була, була колись Польща, та й стала Росія,

– співалося в народній пісні.

Селом Кирилівкою володіла княжна Оболонська. 1741 року тут було 130 осель. Потім воно перейшло до польського коронного гетьмана графа Ксаверія Браніцького. А наприкінці XVIII століття село належало, разом із Моринцями, до Вільшанського маєтка генерала російської армії і сенатора Василя Енгельгардта. Цей зрусифікований німець, поріднений із усевладним фаворитом Катерини II «светлейшим князем Таврії» Григорієм Потьомкіним (його сестра, графиня Браніцька, що володіла 300 000 десятин землі, була коханкою Потьомкіна), доживав свого віку у Вільшані. В самій Кирилівці було:

¹ Фукс Ладислав. Варіації для глухої струни. – К., 1971. – С. 106.

«Хозяев тягловых 203, пеших 1038, огородников 137, бобылей 142». Як бачимо, село було велике. Це – дані з офіційного «Инвентаря» Кирилівки, і стосуються вони вже трохи пізнішого періоду 40-х рр.

Про цей «Инвентарь» треба сказати окремо. Ініціатором укладання таких інвентарів для кожного села був київський генерал-губернатор Д. Бібіков, про роль якого в долі Шевченка ще буде мова. Після викриття мережі підпільних польських організацій, які діяли під керівництвом Шимона Конарського в 1835–1837 рр. на Київщині й Поділлі, Д. Бібіков пропонує низку заходів, які мали одвернути українських селян від можливого впливу польських зловмисників і привернути їх на бік російської адміністрації як сили, що контролює і пом'якшує систему поміщицького визиску. Але тільки в 1847 році в цьому краї впроваджено «Правила для управления имения по утвержденному для оного инвентарю». В них регламентовано відробіток панщини: по три дні на тиждень для дорослих і по два дні – для підлітків віком від 14 до 16–18 років. Робочий день тривав від сходу до заходу сонця. «В обязанность крестьян сверх барщины вменено: ночной караул, земские натуральные повинности, как-то: рекрутские, квартирование проходящих войск, починка дорог и мостов». Ці додаткові повинності обтяжували селян не менше, ніж сама панщина. В «Инвентаре» підтверджувалося також право поміщика карати кріпаків різками «за малые крестьянские упущения... буйство, неповиновение». Насправді ж поміщики досить вільно тлумачили інвентарні правила і «доповнювали» їх відповідно до своїх потреб. В одному з офіційних документів, що стосувався «Киевской, Подольской и Волынской губерний», визнавалося: «...Инвентари не соответствовали действительному положению имений и средствам крестьян. Не будучи для помещиков обязательны, они нарушались безнаказанно в ущерб поселян... поселяне круглый год трудились, не зная даже праздников, и никогда не выходили из долгов. Систематическое разорение крестьян сопровождалось варварским произволом в наказаниях; за неумышленный проступок или за неосторожность секли и терзали до полусмерти, забивали в неподвижные колодки, томили взаперти, накладывали на голое тело тряпки с соленым раствором и секли по ним, насиловали жен и девок, подрезали у них косы и т. д. Защиты от властей крестьяне не могли ожидать, ибо члены полиции и дворянские предводители потворствовали своим братьям, как это доказывало совершенное их бездействие по множеству дел». Так було вже після «улучшения положения» – тож можна уявити картину до того...

Ось чому найвідчайдушніші із селян шукали правди на іншому шляху (як той же моринецький Копій), удавалися до тих форм само-

захисту, який панство і влада називали розбійництвом, але який був виявом їхнього соціального протесту.

У тих випадках, коли поміщик був порівняно не жорстокий, це мало коли міняло справу. Адже зазвичай керували господарством управителі, які дбали тільки про визиск.

Дитинство Тараса Шевченка припало на період, коли з року в рік зростало зубожіння українського селянства, дійшов крайньої межі соціальний і національний утиск, атмосфера життя була насичена насильством над людською гідністю. Були випадки, коли поміщик, щоб покрити свої картярські борги чи інші видатки, наприклад поїздки до столиці, доручав своїм гайдукам «виловити» для продажу дітей або молодих дівчат... Усе це пізніше озвалось в поезії Тараса Шевченка болем і гнівом, яких нині не сприймають люди з омертвілим нервом соціальної чутливості.

...12 травня 1829 року помер старий пан Василь Васильович Енгельгардт. Якщо Тарас бачив його пишний похорон або чув розповіді про нього (що певніше), то міг порівняти його з тими убогими кріпацькими похоронами, на яких йому доводилося заступати дяків. Величезні добра Василя Енгельгардта (160 тис. десятин землі, близько 50 тис. кріпаків, будинки в столицях та безліч дорогоцінностей) поділили між собою трое його нешлюбних синів – полковники Василь і Андрій та поручник лейбгвардії Павло. Цьому останньому і дісталися маєтки на Звенигородщині, в тому числі Моринці й Кирилівка.

Новий пан змінює «стиль» господарювання. Він «осучаснює» свій маєток, запроваджуючи те модне, що бачив у багатших поміщиків і в столицях, змагається зі своїми братами, які доскочили вищих чинів і більших багатств. Тяжку руку молодого господаря зразу ж відчули на собі селяни. Отож несподівано переіменилася і Тарасова доля: саме в цей час Павло Енгельгардт «оновлював» свої служби, набирав «здібних хлопців» на фурманів, фореиторів, кухарів, лакеїв, рахівників тощо. Тоді ж Тарас потрапив під гарячу руку управителеві Дмитренку, і той «опреділив» його до кухні. А Тарас звертався до нього з проханням дати дозвіл на навчання у хлипнівського маляра, який, оцінивши його хист, погодився його навчати, але якщо пан дозволить: бо вже Тарасові минуло п'ятнадцять літ, і він мав стати «повноправним» кріпаком, а не тинятися по вчителях. Так Тарас замість малярства мусив опанувати науку куховарства.

Є, щоправда, версії, за якими Тарас не зразу потрапив до Енгельгардта. Сестра Ярина пригадувала, що нібито управитель Дмитренко спершу забрав Тараса до себе. А за спогадами небожів Тараса Шевченка (синів брата Микити), Тарас потрапив до помічника упра-

вителя по кирилівському маєтку поляка Яна Димовського. Це був чоловік доброї вдачі, він дозволяв Шевченкові читати й малювати, за деякими версіями, й сам давав уроки шкільних предметів кріпацьким підліткам (у Шевченка, певно, залишилися приємні спогади про Димовського, і пізніше, в листах із Петербурга до брата Микити, він не раз просить переказати вітання «Івану Станіславовичу Димовському»); він же й рекомендував Тараса Енгельгардтові на «покоевого маляра»: тоді великі пани хотіли мати власних музик, малярів, свої кріпацькі театри та ін., похваляючись ними один перед одним. Але Павло Енгельгардт поки що поспішав задовольнити серйозніші потреби, отож і опинився Тарас на кухні.

Усе на панському дворі у Вільшані було Тарасові чуже, незрозуміле й дике. Взяти хоча б незліченну кількість прислуги. Камердинери, лакеї, офіціанти, кухарі, кухарки, конюхи, фурмани, берейтори, фрейтори, перукарі, малярі, столяри, слюсарі, кравці, точильники, лимарі, бондарі, каретники, ткачі, шевці, землеміри, скотарі, вівчарі, свинарі, пастухи, єгері, стременні, ловчі, доїжджі, покоївки, прачки, мереживниці, швачки... І все для забаганок одного пана. А ще ж сад із цілою обслугою. Музична капела і півча. Контора: величезна управа з канцеляристами, писарчуками і бог знає ще з ким... *

Але кухарчуком Тарас був недовго. Певно, зіграла роль рекомендація Яна Димовського, і Тарас стає «козачком» у Енгельгардта – з перспективою таки стати «покоевим малярем».

Інститут «козачків» був диявольською вигадкою польських панів – свого роду глумливою помстою над нащадками вільних козаків. Пізніше в листі до редактора «Народного чтения» Шевченко про це писав: «Изобретение комнатных козачков принадлежит цивилизаторам заднепровской Украины, полякам; помещики иных национальностей перенимали и перенимают у них козачков, как выдумку, неоспоримо умную. В краю некогда козацком сделать козака ручным с самого детства – это то же самое, что в Лапландии покорить произволу человека быстроногого оленя... Польские помещики бывшего времени содержали козачков, кроме лакейства, еще в качестве музыкантов и танцоров. Козачки играли, для панской потехи, веселые двусмысленные песенки, сочиненные народною музою с горя под пьяную руку, и пускались, как говорят поляки, *сюды-туды-навприсюды*. Новейшие представители вельможной шляхты, с чувством просвещенной гордости, называют это покровительством украинской народности, которым-де всегда отличались их предки. Мой помещик, в качестве русского немца, смотрел на козачка более практическим

* Див. повість Гната Хоткевича «Тарас Шевченко».

взглядом и, покровительствуя моей народности на свой манер, вменял мне в обязанность только молчание и неподвижность в уголку передней, пока не раздастся его голос, повелевающий подать стоящую тут же возле него трубку или налить у него перед носом стакан воды. По врожденной мне продерзости характера, я нарушал барский наказ, напевая чуть слышным голосом гайдамацкие унылые песни и срисовывая украдкою картины суздальской школы, украшавшие панские покои. Рисовал я карандашом, который – признаюсь в этом без всякой совести – украл у конторщика» (V, 257).

Ці потаємні сеанси рисування обернулися ексцесом, який відіграв велику роль у майбутній долі Тараса Шевченка. Про це далі, а поки що слід зауважити, що попри сумну іронію спогаду, перебування у вільшанському палаці пана все-таки давало йому деякі мистецькі враження; зокрема, крім живописних творів, хай і сумнівної якості, Енгельгардт, за звичаєм великих панів, мав свій кріпацький оркестр. Перебування в панському палаці розширило і життєвий досвід Тараса Шевченка; дало можливість побачити гострий контраст між життям кріпацького люду й панства, глибше відчути соціальну несправедливість і задуматися над нею.

Очевидніше, конкретніше й дошкульніше постала і національна упослідженість, національна і мовна різниця між панством і селянством. Раніше Тарас жив серед таких, як і сам, українських кріпаків, і практично не чув іншої мови, крім української, а читав лише зі старослов'янської псалми та тропарі тощо. У старого пана Василя Енгельгардта панувала в палатах російська мова. Павло ж Енгельгардт оточив себе поляками, і в його палаці панувала польська мова. Це було не випадково. Хоч землі правобережної України відійшли до Росії, але величезні маєтності в них і далі належали польським магнатам, особливо тим, які або були на російській службі, або підтримували владу російських монархів над Польщею. До того ж, польський поміщицький культурний побут, завдяки прямим контактам із Західною Європою, насамперед Францією, стояв усе-таки вище, ніж культурний побут російського поміщицтва, отож польські впливи тут домінували.

Для Тараса Шевченка це мало ті наслідки, що він поступово опанував польську мову (особливо вже пізніше, у Вільні), дістав якесь уявлення про польськість, – але водночас, мабуть, і гостріше відчув національну чужість панського світу світові українському.

...Восени 1829 року Павло Енгельгардт мав виїхати до Варшави, де стояв його уланський полк (у Польщі було неспокойно, назрівало чергове повстання поляків проти Росії, і царський уряд посилював

свою братню «військову присутність» у Польщі). Поміщика, поручника лейб-гвардії, супроводив великий обоз із майном та обслугою. Серед цієї обслуги був і п'ятнадцятирічний юнак Тарас Шевченко. Він надовго розлучався із батьківщиною, несучи в душі образ рідної землі, пам'ять про матір, батька, сестру Катрю, всю родину, запас гіркого досвіду, страждань і рідкісних, але животворних світлих хвилин. А ще – образ дівчини, Оксани Коваленко, який супроводжуватиме його все життя. І – мрію стати художником.

«У ВІЛЬНІ, ГОРОДІ ПРЕСЛАВНІМ»

Вільна (Вільнюса) містами й селами України, Білорусії, Литви. Шлях лежав через Чернігів, Лоев, Жлобин, Бобруйськ, Мінськ. Напевне, ця тривала й неспішна подорож збагатила життєві враження юнака, хоч це були переважно невеселі враження. Пізніше вони озвалися в повісті «Музикант», в описі поїздки героя-музики з Великих Лук в Україну (тобто, дорогою, зворотною тій, якою їхав Тарас з обозом; утім, 1843 року він їхатиме в Україну саме так, як персонажі «Музиканта»): «Так как они приближались к стране постоянно голодной, то есть к Белоруссии, то, кроме инструментов, от города до города [лошадка] везла за ними и порядочный запас печеного хлеба.

Трогательные картины случалось ему видеть в сей убогой стране. Знаете, голод, нищета, разврат и гнустные сопутники разврата. Все это я описываю в назидательном тоне.

Так, например, когда они проходили чуть ли не *Усвяты*, то, вместо того, чтобы арестантам подать милостыню, толпа мальчишек с толстыми коленами бросилась к арестантам и стала просить хлеба. А когда увидели, что им давали хлеб наши артисты, за мальчишками бросились и взрослые, и старики. Голод не знает стыда.

Пройдя страну сетования и плача, они вступили наконец в благословенные пределы нашей милой Малоросии...» (III, 266–267).

Отже, Тарас побачив (а це, напевне, його враження з 1829 року), що є біда, ще тяжча за біди його земляків. До речі, тоді була йому перша нагода порівняти Україну з іншими землями, і такі порівняння доля йому «забезпечуватиме» протягом усього життя...

Деякі дослідники й біографи Шевченка висували версію про те, що дорогою до Вільна Енгельгардт, а з ним, отже, й Тарас побував

Отже, восени 1829 року обоз пана Енгельгардта з кріпаками, серед яких був і п'ятнадцятирічний Тарас Шевченко (з атестацією: «Годен на комнатного живописца»), вирушає спершу до Києва, а з Києва до

у Варшаві (де стояв полк Енгельгардта), був свідком революційного мітингу, на якому оголошено детронізацію царя Миколи, і що там він навіть деякий час навчався у відомого польського живописця Франца Лампі. Д-р Василь Щурат присвятив цій темі спеціальну статтю («Варшавський учитель Шевченка»¹). Однак ця версія не знайшла достатніх підтверджень. Сам Шевченко, згадуючи про міста, в яких бував протягом поїздки, не називає Варшави. Досліджуючи малярські твори Шевченка, Ол. Новицький доходить висновку, що в них немає рис, які можна було б приписати впливові Лампі². І сам Шевченко про Лампі не згадує, що було б дивно, якби він у нього навчався або хоч із ним запізнався. Адже згадав він про Яна Рустема. Ймовірніше, що Шевченко у Варшаві зовсім не був або був дуже короткий час. У всякому разі, незаперечним є те, що в перших числах вересня Енгельгардт, певно, з обслугою, прибув до Вільна, де знаходився палац генерал-губернатора Литви О. Римського-Корсакова, одним із чотирьох ад'ютантів якого і був Енгельгардт.

Сам Шевченко в «Автобіографії», а потім і в листі до редактора «Народного чтенія» з притаманною його спогадам самоіронією писав: «...Я пользовался всяким удобным случаем украсть со стены лубочную картинку и составил себе таким образом драгоценную коллекцию. Особенными моими любимцами были исторические герои, как-то Соловей-Разбойник, Кульнев, Кутузов, козак Платов и другие. Впрочем, не жажда стяжания управляла мною, но непреодолимое желание срисовать с них как только возможно верные копии».

Ця нестримна пристрасть до малювання стала причиною великої прикрасі, яка, одначе, у подальшому мала й добрі наслідки для Шевченка. Про саму подію Шевченко згадував так (у тому ж листі до редактора «Народного чтенія»):

«Однажды, во время переживания нашего в Вильно, в 1829 году, декабря 6, пан и пани уехали на бал в так называемые ресурсы (дворянское собрание), по случаю тезоименитства в бозе почившего императора Николая Павловича. В доме все успокоилось, уснуло. Я зажег свечку в уединенной комнате, развернул свои краденные сокровища и, выбрав из них козака Платова, принялся с благоговением копировать. Время летело для меня незаметно. Уже я добрался до маленьких козачков, гарцующих около дюжих копыт генеральского коня, как позади меня отворилась дверь, и вошел мой помещик, возвратившийся с бала. Он с остервенением выдрал меня за уши и надавал пощечин – не за мое искусство, нет! (на искусство он не обратил внимания), а за то, что я мог бы сжечь не только дом, но и город. На

¹ Д-р Василь Щурат. Літературні начерки. – Львів, 1913. – С. 104–105.

² Новицький Ол. Тарас Шевченко як маляр. – Львів; Москва, 1914. – С. 5.

другой день он велел кучеру Сидорке выпороть меня хорошенько, что и было исполнено с достодолжным усердием».

Звернімо увагу: тут у Тарасову долю вперше «втручається» сам імператор Микола Романов, і він буде «присутній» у долі й творчості Шевченка до кінця його віку.

Відомий український балтознавець А. Непокупний у розвідці «Балтійські зорі Тараса», де він крок за кроком скрупульозно дослідив перебування Шевченка у литовському місті, подає публікацію з місцевої преси про цей саме бал: «Ресурсове зібрання давало вечір з танцями. Серед численних осіб був присутній військовий губернатор Римський-Корсаков, місцеві урядовці, достойні дами та багато громадян. З радісними почуттями при звуках музики було піднято тост за здоров'я найяснішого пана, а щира веселість, що виливалась із сердець присутніх осіб у такий дорогий для всіх підданих Його Імператорської Величності день, найбільше додавала блиск цьому вечору»¹.

Для Енгельгардтового козачка, додає А. Непокупний, це (прочухан від пана і різки Сидорки) був своєрідний «подарунок на іменини», якщо вжити вираз Михайла Коцюбинського.

Цікавий коментар дає А. Непокупний і щодо причин вибуху панського гніву. Він порозшукував документи, які, по-перше, підтверджують, сказати б, відомий «пожежний синдром» у Вільні, як і в інших містах імперії – страх перед пожежами та суворі протипожежні обмеження; по-друге, існування ліміту на постачання свічок для штабних офіцерів, з чого можна припускати, що Енгельгардт тими свічками аж надто дорожив... От які панські клопоти!

Але, видно, пан Енгельгардт зрозумів марність своїх надій зробити з Тараса справного «козачка» і повернувся до думки про «комнатного живописця» (навіть чи «на искусство он не обратил внимания» – можливо, цю фразу, та й не тільки цю, вписав П. Куліш, який на Шевченкове прохання редагував текст. У Шевченковому тексті «Автобіографії» її немає). Юнак дістає можливість навчатися у когось із професійних художників; є припущення, що його вчителем був відомий того часу майстер Ян Рустем (або Рустемас), вірменин з походження. Ця версія нібито дістає підтвердження у листі Тараса Шевченка до Броніслава Залеського: «Ты спрашивашь меня, можно ли тебе взять кисть и палитру; на это мне отвечать тебе и советовать трудно, потому что я давно не видал твоих рисунков и теперь я могу тебе сказать только то, что говаривал когда-то ученикам своим старик

¹ «У Вільні, городі преславнім»: Художньо-документальний диптих. – К., 1989. – С. 182–183. Тут само біографічна повість про Шевченка «Провесінь над Вілісю» Георгія Метельського.

Рустем, професор рисования при бившем Виленском университете: “Шесть лет рисуй и шесть месяцев малюй и будешь мастером”. И я нахожу совет его весьма основательным; вообще нехорошо прежде времени приниматься за краски. Первое условие живописи рисунок и круглота, второе – колорит. Не утвердившись в рисунке, браться за краски – это все равно, что отыскивать ночью дорогу» (VI, 110).

Хоч і вважається, що Шевченко досить точно відтворив педагогічну формулу Рустема, але сучасні дослідники схильні до думки, що він міг засвоїти її не від самого Рустема, а від когось із його учнів, зокрема, називають прізвища художників Івана Трохимовича Хруцького та Гната Степановича Щедровського¹. Зберігся ранній малюнок (1830 р.) Шевченка («Погруддя жінки», власне, малюнок жіночої голови, можливо, і «Портрет батька»), що засвідчує уже певний вишкіл.

У кожному разі, Шевченко у Вільні міг дістати такі імпульси для розвитку свого мистецького таланту, про які й мріяти не міг раніше. Вільно було центром культурного життя «Западного края» Російської імперії, тут було чимало польської, литовської, російської інтелігенції; діяв славетний Віленський університет, у якому свого часу навчалися Адам Міцкевич, Юліан Крашевський, Йоахим Лелевель – майбутній видатний польський історик, один із ідеологів визвольного руху поляків, який стояв на чолі «Молодої Польщі»; в університеті існували студентські гуртки протикаристарського характеру, молодь зачитувалася Міцкевичем. Підліток-кріпак, звісно ж, не міг мати причетності до багатоманітного життя міста, але загальну його атмосферу, таку відмінну від усього, що він знав раніше, напевне, відчував. Мав якісь враження і від мистецького життя – в Ангельгардті були знайомства серед місцевої знаті, вони приймали приїжджих гостей. А Софія Григорівна, Ангельгардтова дружина, вдачею людяніша за свого бурбонистого чоловіка, красуня і меломанка, добре грала на фортепіано, мала гарний голос, сама співала, і в неї грав навіть сам Михайло Іванович Глінка, її далекий родич. Але це було вже пізніше і не у Вільні. Досліджуючи «культурно-мистецьке середовище, в якому жили Ангельгардти» і «музичні сюжети» в цьому оточенні, А. Непокупний застерігається: «Певна річ, аж ніяк не все з того, що було доступне тоді Ангельгардтам, могло потрапити в розпорядження їхнього кімнатного козачка. Однак Шевченко безперечно був свідком усього, що відбувалося в домі Ангельгардтів»².

Крім певних мистецьких вражень (а це, крім живописних і музичних, також враження від віленської архітектури, Острої Брами, оздоб-

¹ Див.: Судак В. О. До біографії Шевченка раннього періоду // Радянське літературознавство. – 1983. – Ч. 3. – С. 46.

² «У Вільні, городі преславнім». – С. 154.

лення костелів, старовинних ікон у бернадинських монастирях, від характеру міста взагалі, – про що свідчать пізніші Шевченкові згадки в листах тощо), Вільно подарувало йому і велику особисту пригоду, що залишила слід у його пам'яті й творчості. Йдеться про неодноразово описану його біографами романтичну історію знайомства і щирих стосунків із Дзюнею (Ядвігою) Гусиковською, дівчиною-полячкою. Як і Тарас, вона була бідняцького роду, служила швачкою, але, на відміну від нього, була вільною людиною, і юнак не міг не порівнювати її становища зі своїм. «Я в первый раз пришел тогда к мысли – отчего и нам, несчастным крепачкам, не быть такими же людьми, как и прочие свободные сословия?» – так переказує І. Сошенко пізнішу Шевченкову розповідь про це. А М. Чалий, який записав цей спогад Сошенка, додає: «Любовь к этой польке, принадлежавшей к другой среде, с независимым образом мыслей, имела сильное влияние на его забитую, загнанную, но глубоко впечатлительную природу»¹. Але твердження М. Чалого, що «коханка Тарасова потребовала от него отречения от родного языка в пользу польской национальности» більшість Шевченкових біографів відкидає як надумане. Пам'ять про дівчину Тарас зберіг назавжди. У щоденнику під 5 вересня 1857 року Шевченко записує: «Во сне видел церковь святых Анны в Вильне и в этой церкви молящуюся милую Дуню, чернобровую Гусиковскую. Это верно вследствие чтения “Королевы Варвары Радзивилл” (історична повість-розвідка Н. Попова, надрукована в “Русском вестнике”, в якій дія почасти пов'язана з собором св. Анни. – І. Дз.)». А раніше в листі до Броніслава Залеського з Новопетровського укріплення від 10–15 лютого 1857 року: «Вильно так же дорого по воспоминаниям моему сердцу, как и твоему».

Певно, це пояснюється і тим, що у Вільні він побачив і те польське загальнонаціональне збудження, яке невдовзі призвело до повстання 1830–1831 років, а цей визвольний рух не міг не вплинути і на формування національного самоусвідомлення українського юнака-кріпака.

ПОЛЬСЬКА УВЕРТЮРА

Повстання в Польщі, яке назрівало давно, нарешті спалахнуло 29 листопада 1830 року. Воно охопило й західні повіти Литви та Білорусі, насамперед Вільно, де було багато поляків. Для придушення повстання в Польщу перекинута ціла армія на чолі з генерал-фельдмаршалом І. Дибичем-Забалканським.

¹ Див.: Т. Г. Шевченко в воспоминаниях современников. – М., 1962. – С. 49.

Віленського військового губернатора О. Римського-Корсакова відправлено у відставку (і призначено членом Державної ради), а Енгельгардт став ад'ютантом герцога Вюртемберзького, головного управителя шляхів сполучення, та виїхав до Петербурга. Челядь залишилася у Вільні пакувати речі, з нею й Тарас Шевченко. Отже, він став свідком перебігу повстання, напевне ж, читав розклеєні в місті революційні прокламації польською, російською та українською мовами¹.

Уже самий факт масового збройного виступу проти всемогутньої влади мусив і вразити юнака, який раніше хоч і чув про минулі розрухи, але на власні очі бачив тільки послух і страх перед володарями, і дати тривалий привід для роздумів про суспільні та національні відносини. Хай поки що він багато чого не розумів, але глибокі враження відклалися в пам'яті. Це був початок його усвідомлення місця Польщі в історичній долі України, польського прикладу боротьби за свою незалежність, складності й драматизму українсько-польських стосунків, – а ця тема посяде в його творчості одне з першорядних місць, як і тема «Україна – Росія».

Через те варто бодай коротко зупинитися на цій, другій уже, польській антицаристській революції та її впливові на історичні процеси в Європі, на суспільну атмосферу в самій царській Росії.

...Після поразки Наполеона I та реставрації монархії у Франції європейські монархи – Росії, Австрії, Прусії, Франції, Англії – створили так званий «Священний Союз», метою якого було утримання встановленого в Європі реакційного «порядку» та придушення спільними силами народних рухів і революцій. А вони спалахували по всій Європі. В Італії діє підпільна організація карбонаріїв («вуглярів») на чолі з Сільвіо Піккіо; кульмінацією руху карбонаріїв була революція в Неаполі. В Європі триває національно-визвольний рух, розбуджений під час наполеонівських воєн. Кожен народ хоче визволитися з-під чужинецької кормиги, домогтися незалежності. 1820 року Александр Іпсиланті очолює повстання греків проти турецького панування. Того ж року в Іспанії Рафаель де Рієго проголошує республіканську конституцію. І хоча ці повстання та рухи були придушені, вони вплинули на всю європейську громадськість. Іпсиланті та Рієго стали героями в очах передових людей, їхні імена були на вустах у багатьох, їх прославляли поети, в тому числі і в Росії – Пушкін, який дав вражаючу панораму розбурханої Європи і крижаної непорушності російської деспотії:

¹ Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 27.

*Тряслися грозно Пиренеи,
Волкан Неаполя пылал...*

I:

*Давно ли ветхая Европа свирепела?
Надеждой новою Германия китела,
Шаталась Австрия, Неаполь восставал,
За Пиренеями давно ль судьбой народа
Уж правила свобода,
И самовластие лишь север укрывал?*

До речі, Пушкіна за революційні настрої саме в цей час (1820) цар Микола I відправив у заслання на південь, і він дорогою до Молдавії побував в Україні, де мав близьких приятелів серед майбутніх декабристів.

В Європі всюди зароджувалися й визрівали нові ідеї, нові теорії суспільного добра. Соціалісти-утопісти, глибоко вражені стражданнями трудового люду, пропонували свої рецепти влаштування справедливого ладу. Роберт Оуен організує в Північній Америці комуністичну колонію «Нова Гармонія». Сен-Симон публікує твір «Нове християнство», в якому доводить, що тільки спільна праця і рівність усіх людей можуть вилікувати безнадійно хворе суспільство. Великий вплив на політичну думку справив трактат англійського філософа Єремїї Бентама «Керівні засади для конституційного кодексу, придатного для будь-якої держави». Гасло конституції було тоді революційним, і особливо його боялися в деспотичній Росії. В березні 1821 року генерал-ад'ютант царя князь І. Васильчиков пише П. Волконському: «Известие о пьемонтской революции произвело здесь (у петербургских колах. – *І. Дз.*) сильное впечатление. Люди благоразумные в отчаянии, но большая часть молодежи в восторге от всего того, что происходит, и не скрывает своего образа мыслей. Обстоятельства более чем затруднительны. Замалчивать правду или обманывать себя было бы преступлением... недовольство всеобщее... Революция в умах совершилась, единственное средство не опрокинуть корабля – не натягивать паруса сильнее, чем позволяет ветер»¹.

Але натягували – і «паруса», і віжки, і попруги.

1821 року посадили до Шліссельбурзької фортеці засновника Харківського університету українського патріота Василя Каразіна тільки за те, що він подав урядові вірнопідданчу «записку» про бажаність для Росії **дворянської** конституції, перетворення Росії на конституційну монархію... Постраждав навіть мракобіс Магницький: 1824 року заборонено його вірнопідданчу статтю «О конституциях» –

¹ Русский архив. – 1875. – Кн. 3. – С. 401–402.

за саме вживання слова «конституція»: «Нет нужды и пользы, ниже приличия, рассуждать публично о конституции в государстве, благоденствующем под правлением самодержавным».

Ще раніше Олександр І, великий ліберал (молився з квакерами; говорив з Оуеном про соціальне влаштування суспільства!) і «освободитель Европы», щоб відгородитися від тієї ж таки Європи, її революційних рухів (та й придушувати «возмущения» в самій імперії), задумав на пострах світові створити величезну смугу військових поселень – від Петербурга до Одеси: згадувані вже «аракчєєвські» поселення.

Страх перед Польщею був постійний і, так би мовити, подвійний. По-перше, можлива втрата Польщі розглядалася як прелюдія до розвалу імперії. Ще ж не так давно внаслідок поділу Польщі до Росії приєднано Литву, значну частину України, Білорусії й Польщі. Число підданих імперії збільшилося майже вдвічі... З цього приводу запанувала справжня державна ейфорія, про яку можна судити з листа видного царедворця Михайла Муравйова до своєї сестри Луніної (з обох цих родин вийшли майбутні декабристи): «Крымские земли, говорят, хороши – мед и молоко льются повсюду... В столице в честь новых присоединенных от Польши губерний – награды, чины, ордена, жареные быки и фонтаны вина для народа, балы, маскарады, фейерверки...»¹. І невже такий ласий шматок можна втратити?

По-друге, Польща була носієм республіканських конституційних ідей: конституція, яку ухвалив Сейм ще 1791 року, була на той час найпередовішою в Європі (коли не зважати на конституцію Пилипа Орлика, що не набула статусу державного акта), і хоч вона не була втілена через придушення тоді ж таки польського повстання, в Польщі доводилося правити інакше, ніж у інших володіннях російських царів. Зерна неспокою посіяв сам Олександр І у пору свого «лібералізму». Маніфестом 25 травня 1815 року він проголосив створення Царства Польського у складі Російської імперії – не останньою чергою щоб замирити Польщу, яка підтримала Наполеона. Імператор Росії ставав **конституційним** монархом Польщі, якій дозволено мати свій сейм. 1818 року Олександр відкрив перший польський Сейм тронною промовою, в якій давав зрозуміти, що апробація конституційних реформ у Польщі – перший крок до реформ у самій Росії, коли вона до цього «дозріє». Цей жест вочевидь був розрахований на міжнародний резонанс, на утвердження слави Олександра як освіченого правителя, ліберала, гідного лаврів «освободителя Европы». Однак у вищих колах Росії не багато знайшлося таких, хто ладен був підтри-

¹ Див.: *Эйдельман Н.* «Мгновенье славы настает...». – Л., 1989. – С. 163.

мати ці плани (як-от князь П. Вяземський), – більшість, разом із дворянством, успішно довела, що Росія «не дозріла». Отож замість конституційних реформ на Росію чекала аракечевщина. Але польський конституційний острівець був поганим прикладом для підданих російського імператора. Польща не давала спокою Росії і протягом усього XIX ст.; недарма Олександр Блок говорив про поляків, що вони – «вечный возбудитель Европы, как и евреи»¹. (Про історичне покликання польського і єврейського народів писав також В. Соловйов².)

Повертаючись із Франції до Росії наприкінці 1819 року, майбутній декабрист С. Тургенєв зупинився у Варшаві, де ознайомився з проектом конституції для Польщі. Він доходить думки, що «то представительное правление, которое здесь уже существует», варто застосувати і в російських губерніях: «Зачем бы не начать такими же собраниями в России? Жители всякого наместничества собирались бы особо, хлопотали бы о своих делах и посылали бы в Петербург одного из своих представителей, выбранного купно сенаторами и нижнею камерою. Собрание сих вторичных представителей составило бы настоящий Государственный совет, которому в начале позволено было бы только рассуждать. Не лучшее ли это было бы средство предупредить то раздробление Российской империи, для единства коей многие почитают деспотизм необходимым? Тогда самые отдаленные провинции имели бы у себя защитника при правительстве или дворе; и только вовсе необразованные народы управлялись как колонии. Русский государь был бы силен в Константинополе, Варшаве, Або, Митаве, как в самой Москве. Фундамент 25 миллионов настоящих русских поддерживал бы покоренные народы в законном повиновении, а взаимные выгоды граждан пространного государства гарантировали бы их желание быть вместе»³.

Натомість батько російської історіографії М. Карамзін (Пушкін: «В его “Истории” изящность, простота // Доказывают нам без всякого пристрастия // Необходимость самовластья // И прелести кнута») в записці на ім'я «освободителя Європи» Олександра I від 17 жовтня 1819 року (тобто майже одночасно з С. Тургенєвим) «Мнение русского гражданина» нагадував і застерігав: «Польша есть законное российское владение. Старых крепостей (тут: договорів, гарантій. – І. Дз.) нет в политике. Восстановление Польши будет падением России, или

¹ Блок Александр. Записные книжки. – М., 1965. – С. 77.

² Див.: Еврейство и христианский вопрос // Собр. соч. В. С. Соловьева: В 10 т. – СПб., 1911–1913. – Т. 4. – С. 162–167.

³ Див.: Ланда С. С. Дух революционных преобразований... 1816–1825. – М., 1975. – С. 207–208.

сыновья наши обагрят своею кровию землю польскую и снова возьмут штурмом Варшаву»¹.

Та все ж конституційні ідеї, ідеї антимонархічні та революційні проникали й до Росії. І з творами європейських політичних мислителів, і з волелюбною поезією Байрона та Шеллі, і під впливом тих рухів, що ворохобили всю Європу та наближалися до кордонів Росії. Але головними носіями цих ідей, після Радіщева, були молоді офіцери, які повернулися з походу до Франції і на власні очі побачили, наскільки народи Російської імперії безправніші за європейські та яким відсталим і реакційним є весь суспільно-політичний устрій Росії. Цим людям нестерпний був жорстокий абсолютизм монархії, придушення нею всякої незалежності думки, неповага до людської гідності, ганебна виразка кріпацтва, і вони палко мріяли про політичну та моральну перебудову суспільства.

А знаки безправності людини і глибоко вкоріненого самодурства можновладців вони бачили на кожному кроці, щойно перетнувши кордони Росії. Особливо вражало їх, коли приклад подавав сам «освободитель Европы». Іван Якушкін, майбутній декабрист, був свідком такої сцени:

«Из Франции в 1814 году мы возвращались морем в Россию... Во время молебствия полиция нещадно била народ, пытавшийся приблизиться к выстроеному войску. Это произвело на нас первое неблагоприятное впечатление по возвращении в отечество... Наконец показался император, предводительствующий гвардейской дивизией, на славном рыжем коне, с обнаженной шпагой, которую он уже готов был опустить перед императрицей. Мы им любовались, но в самую эту минуту почти перед его лошадыю пробежал через улицу мужик. Император дал шпоры своей лошади и бросился на бегущего с обнаженной шпагой. Полиция приняла мужика в палки. Мы не верили собственным глазам и отвернулись, стыдясь за любимого нами царя. Это было во мне первое разочарование на его счет...»².

Утім, ще до повернення в Росію ряд російських офіцерів, майбутніх декабристів, установлював зв'язки з французькими революціонерами і різними таємними організаціями, зокрема масонськими, що могли правити для них за зразок³.

¹ Див.: *Пушкаревич К. А.* Преобразование духа народности. Эпизод из истории руссификации Белоруссии // Известия Академии наук СССР. Отделение общественных наук. VII серия. – 1932. – № 1. – С. 15.

² Див.: *Эйдельман Н.* «Мгновенье славы настает...». – С. 225–226.

³ Див.: *Орлов О. В.* Декабристы и европейское освободительное движение. – М., 1975.

...1818 року молоді офіцери створили таємний «Союз благоденствія». У березні 1821 року на Україні, в Тульчині, виникло Південне товариство на чолі з П. Пестелем та О. Юшневським. У 1823 році в Києві майбутні декабристи схвалили «Руську Правду», що передбачала скасування кріпацтва, надання землі селянам, встановлення республіканського ладу.

Однак Пестель, автор «Руської Правди», подібно до французьких яacobинців-централізаторів, був великодержавником, заперечував право України на самостійність, виходив з ідеї русифікації народів Російської імперії, особливо гостро виступаючи проти «Малоросійського товариства» переяславського маршалка Лукашевича. Натомість засноване 1823 року в Новограді-Волинському Товариство об'єднаних слов'ян висувало ідею створення слов'янської федеративної республіки. В різні декабристські й масонські гуртки проникали українські патріотичні настрої, хоч і в дуже невизначеній, «романтичній» формі. Однак у поезії К. Рилєєва цей український романтизм набирив і політичної гостроти: «Заря свободы засияет // От блеска мстительных мечей!» – закликає в нього Хмельницький, а Войнаровський виголошує:

*Мне ад – Україну зреть в неволе,
Ее свободной видеть – рай!*

Відомо про обопільну зацікавленість у контактах між конспіративними організаціями польських військовиків-патріотів та майбутніми декабристами. У 1824 році було укладено попередню угоду між Південним товариством (М. Бестужев-Рюмін) та польським Патріотичним товариством (С. Крижанівський). Деякі польські діячі висували й українське питання. «Українофіли» з-поміж них звертали на нього увагу декабристів великоруської орієнтації. Особливу активність виявляв один із зачинателів «української школи» в польській поезії відомий Тимко Падуро, який писав українською і в своїх віршах закликав українську людність:

*Вольних внуки, злучім руки,
А сила все зможе!
І верне власть, і славу дасть
Вільне Запороже!*

Сергій Єфремов («Наше минуле», 1918, № 3), посилаючись на К. Михальчука («Украинская жизнь», 1914, № VIII–IX), подавав версію про те, що нібито на «слов'янському з'їзді», який провели у Василькові південні слов'яни перед 1825 роком, Падуро звернув увагу його організаторів на те, що на ньому «забули про один великий слов'янський народ» – український, «господаря хати, де ми зібралися».

Всі мусили погодитися, що він має рацію, і Падуру визнано репрезентантом українців. Якщо це й легенда, то не випадкова, як не випадкове й те, що приписуваний Падурі вірш про Кармелюка став українською народною піснею. (Відомий зневажливий відгук Шевченка про Падуру, але це суті справи не стосується.)

Часом декабристський рух розглядають як суто дворянсько-офіцерську змову. Але це не так. Декабристи виражали настрої не лише «європеїстів» із військової еліти, а й кріпосного селянства, солдатської маси, що повернулася з війни. «У 1812 р., коли селян закликали записуватися в ополчення, – писав К. Маркс, – їм, хоч і не офіційно, але з мовчазної згоди імператора, було обіцяно звільнення як нагороду за патріотизм»¹. Повернувшись, «переможці» і «визволителі Європи» побачили те саме, що й було. «Ми проливали кров, а нас знову примушують потіти на панщині. Ми позбавили батьківщину від тирана, а нас знову тиранять пани»², – казали вони.

Тут немає можливості докладніше зупинитися на діяльності майбутніх декабристів в Україні. Досить сказати лише, що не випадково саме тут вони були особливо активні: українська земля не тільки «дихала» пам'яттю про недавні збурення, а й вибухала новими селянськими повстаннями: на Полтавщині (1815), Херсонщині (1817), Катеринославщині (1818–1820); 1819 р. повстали військові поселенці Чугуївського уланського полку на Харківщині; починається селянський рух на Поділлі, пов'язаний з іменем легендарного ватажка Устима Кармелюка. Цікаво, що все це відбувалося неподалік Шевченкового краю...

Пізніше Шевченко напише про декабристів: «перші наші апостоли-мученики», «перші руські благовісники свободи». Антикріпосницькі та антимонархічні ідеї декабристів глибоко хвилюватимуть його, западуть йому в душу, позначаться і на його світогляді, і на його власній долі. Він відчуватиме себе ріднею їм по духу – не беручи, звісно, до уваги великодержавництво Пестеля.

Та все це буде пізніше. А тоді ні малий Тарас, ні його дорослі земляки нічого не знали про те, що діється поруч із ними...

А те, що діялося в Литві, Тарас Шевченко вже бачив на власні очі й не міг не задумуватися над побаченим, хоч, звісно, і не все знав, не все міг збагнути. А події ці, як і негайна гостра реакція на них царату, мали і внутрішньополітичний, і «геополітичний» аспекти. Постійне прагнення поляків скинути скипетр російського монарха було стимульоване і новою хвилею революційних рухів у Європі: Липнева рево-

¹ Маркс К. и Энгельс Ф. Соч. – Т. XI. – Ч. I. – С. 543.

² Из писем и показаний декабристов. – СПб., 1906. – С. 35–36.

люція 1830 року у Франції, Серпнева революція того ж року у Бельгії. 29 листопада вибухає повстання в Королівстві Польському; проголошено детронізацію царя Миколи I. Повстання перекидається на Литву (в березні 1831-го), Західну Білорусію, Правобережну Україну, де були осідки польської шляхти. Повстанці звертаються і до росіян, закликаючи підтримати їх: «Страдающие в железных веригах самодержавия, согбенные под тяжким и постыдным игом рабства, восстаньте с нами, россияне! Настало время освобождения страждущей России»¹. Але ще не «настало время»... (Хоч на початку 20-х років польські революціонери не без успіху шукали зв'язків із таємними організаціями декабристів. Були навіть домовленості про взаємну підтримку між польським Патріотичним товариством і Південним товариством декабристів.)

Для придушення повстання царській армії знадобився майже рік (листопад 1830 – жовтень 1831 рр.). Про запеклість боїв можна судити з таких даних. У шести битвах російські війська втратили 31,4 тис. осіб убитими й пораненими, поляки – 28,9 тис. Немає повних даних про загальну кількість вояків з обох боків, але в битві під Варшавою російська армія налічувала 78 тисяч, польська – 37 тисяч чоловік².

Симпатії всієї Європи були на боці поляків, а штурм Варшави сприйнято як трагічну подію. Натомість у Росії чергова перемога «руського оружия» викликала патріотичний ентузіазм, яким перейнялися навіть В. Жуковський і О. Пушкін. А герой війни 1812 року Денис Давидов, обурений недостатньо рішучими, на його думку, діями фельдмаршала І. Дибича, німця з походження, написав «следующую песню, имевшую некоторый современный успех:

*Лях из Варшавы
Нам кажет шиш,
Что ж ты, шаршавый,
Под лавкой спишь?
Задай, лаяка,
Варшаве чёс!*

.....
“...Боюсь я ляха...”
*А ты не бось!
Хватай, собака,
Российский пёс!»*³

¹ Попов П. Революционные прокламации польских повстанцев 1831 г. // Декабристи на Україні. – К., 1930. – Т. 2. – С. 139.

² Див.: Урлянис Ц. Войны и народонаселение Европы: Людские потери вооруженных сил европейских стран в войнах XVII–XX вв. (Историко-статистическое исследование). – М., 1960. – С. 110–111.

³ Давыдов Денис. Сочинения. – СПб., 1893. – Т. 2. – С. 250.

І т. д. – у тому ж квасному, войовничо-шовіністичному душі.

Поразка польського повстання була зумовлена не тільки величезною кількісною перевагою російської зброї, а і його переважно шляхетським характером: воно не дістало належної підтримки серед селянства, яке з недовірою ставилося до «рідних» панів і мало для цього достатні підстави. Без особливого успіху зверталися польські революційні емісари і до українських селян. Василь Щурат, чи не найґрунтовніший дослідник «української луни» польських рухів ХІХ ст., наводить текст полум'яної прокламації, писаної українською мовою (латинським шрифтом, знайомим тоді й нашому людові на Правобережжі): «Не будете вже знати ні асесорів, ні прикажчиків ваших, що то шкуру з вас луплять, а жінок та дівчат ваших позбавляють честі да віри, а вас гонять самих день по дню, що не знаєте ні свята, ні відпочинку, а тільки з канчуком стоять на вами, альбо в диби, альбо в гусака вас забивають, альбо сікуть різками так, що аж шкура вам від костей відлітає»¹.

Я прошу читача запам'ятати ці слова з польської прокламації – вони допоможуть нам зрозуміти причини тієї страшної помсти українських селян польським панам, яку Шевченко пізніше змалює в «Гайдамаках». А поки що доводиться сказати, що польська пропаганда не мала успіху серед українського (та й польського) селянства насамперед тому, що революційна риторика не була підкріплена реальною соціальною поведінкою більшості шляхти. (Царському урядові вдалося навіть створити селянські «загони самооборони», учасникам яких обіцяли покаяння або визволення з кріпацтва. Це була підступна провокація: після придушення повстання «самооборонців» повернуто в кріпацтво, подекуди й тим самим панам, які добряче їм помстилися.) Це стало гірким уроком для польських революціонерів, і після поразки відбувається драматичний акт самокритики: послідовніші з демократів (опинившись переважно в еміграції) визнають провину самої шляхти перед селянством і закликають повернути йому землю і свободу. Звісно, далеко не всі на цьому стояли і в майбутньому...

Після придушення повстання 1831 року царат став на шлях рішучих «реформ», метою яких було, словами міністра внутрішніх справ графа Блудова, «отвратить от всего, могущего возбуждать неуместное сожаление или надежды»². Ще виразніше, із властивою йому самодержавною відвертістю, висловився сам Микола І, приймаючи депутацію мешканців Варшави у Лазенківському палаці (Lazienki) в 1835 ро-

¹ Див.: Щурат В. Г. Вибрані праці з історії літератури. – К., 1963. – С. 245–246.

² Див.: Пушкаревич К. А. Преобразование духа народности... – С. 17.

ці: «Если вы будете упорствовать в мечтах о народной самостоятельности, о независимой Польше и других тому подобных фантазиях, то навлечете на себя величайшие несчастья. Я выстроил здесь цитадель. Предупреждаю вас, что в минуту малейшего беспорядка я прикажу стрелять в город, превращу Варшаву в развалины и уже не отстрою ее»¹.

Це було сказано через чотири роки після придушення повстання: тобто, «фантазії» не було вижито попри кривавий «урок» та вибудування «цитаделі»...

І звернімо увагу: всі ці сакраментальні формули про «мечты», «фантазії» та «неуместные надежды» через кільканадцять років були майже дослівно повторені – вже стосовно України – при викритті Кирило-Мефодіївського братства. Та й від самого початку вони стосувалися не тільки власне польських етнічних територій, а й «губерний, от Польши возвращенных»: білоруських (Вітебська й Могилівська); західних, або литовських, за тодішньою офіційною термінологією (Гродненська, Віленська, Мінська та Білостоцька); південно-західних, тобто українських (Київська, Подільська, Волинська). Щодо них розроблювано проекти «преобразования духа народности». Йшлося про реформу народної освіти*, впровадження російської мови, уніфікацію судочинства відповідно до російського законодавства, «устройство» православного духовенства й відповідно «воссоединение» уніатів із православ'ям, спрямування в «губернии, от Польши возвращенные» чиновників із великоросійських губерній з наданням їм пільг та привілеїв, колонізацію їх «коренними русскими». Знайома метода, чи не так? (Фактично Україна була – словами французького дослідника Даніеля Бовуа – ареною «боротьби між двома імперіалізмами, де ставкою були українські душі. Душі в адміністративному значенні, як виконавці підневільної праці, та душі в прямому сенсі, бо їх треба було вирвати зі сфери польського впливу і переробити на вірних підданих царя»².) Щодо темпів і способів «преобразования народного духа и водворения русской в этом крае национальности» у високих царських сановників не було згоди; так, генерал-губернатор гродненський, білостоцький і мінський князь Долгоруков радив робити все поступово, водночас «строго притом наблюдать за движением

¹ Див.: Там само. – С. 15.

* «Тогда-то наше правительство вознамерилось дать юношеству западных губерний воспитание прочное, в духе господствующего народа и самодержавия». – Записки Ивана Матвеевича Сбитнева... // Киевская Старина. – Т. XVII. – Март 1887 г. – С. 571.

² Бовуа Д. Шляхтич, кріпак і ревізор. Польська шляхта між царизмом та українськими масами (1831–1863). – К., 1996. – С. 68.

умов, отвращать в понятиях всякое уклонение от истинных начал, беспрерывно внушать и одобрять приверженность к престолу и отличать тех, которые постоянно показывают ее в поступках своих и стараются сколь возможно сближаться ко всему русскому»¹.

У проєкті міністра державного майна графа Кисельова наголос робився на способах колонізації: «Мерою вольного переселення русских промышленников предполагается образовать в западных губерниях купеческое и мещанское сословие из коренных русских, которое даст новое движение торговле и в смутные обстоятельства послужит важною для правительства опорой»². Мабуть, останній аргумент (щодо «смутных обстоятельств») справляв особливе враження (і не раз «спрацює» в історичному майбутті, в тому числі й у нові часи), а тому в «Комитете по западным губерниям» був схвалений: «Эта мера усилит промышленность, уменьшит исключительное влияние евреев на коммерческие обороты и, что важнее всего, посеет в крае русские начала и водворит русское население, которое более всего может послужить если не к слитию, то, по крайней мере, к теснейшему сближению Западного края с коренной Россией»³. Російські державці мислили стратегічно і на всю історичну перспективу. Ставка робилася на обрусіння поляків.

У повісті Льва Славина «За нашу и вашу свободу» є такий епізод: Миколу І під час інспекції кадетського училища розлютила відповідь юнака-поляка Ярека Домбровського, майбутнього уславленого революціонера, який назвався шляхтичем. Начальник училища князь Тенішев запопадливо просить вказівок:

«— Осмелось спросить, ваше императорское величество, не прикажете ли исключить поляков из корпуса?»

— Ни в коем случае! — строго сказал Николай. — Ваша задача, князь, превратит их в русских. Мы пожинаем плоды свободомыслия предыдущего царствования. Брат Александр распустил поляков... [...] Они приходят к вам детьми, князь. Вы должны превратить этот польский воск в русский гранит»⁴.

Напевне, уявлялося, що «русскость» повинна стояти незмірно вище за «польскость» і в польських очах!

А який насправді люд рушив «преобразовывать дух народности», можна бачити, зокрема, з донесення жандармського полковника Бека своєму шефу графу Бенкендорфу про стан справ у Волинській губернії: «Едва ли где-нибудь есть подобное несчастное стечение людей

¹ Див.: Пушкиревич К. А. Преобразование духа народности... — С. 20.

² Там само. — С. 21.

³ Там само. — С. 28.

⁴ Славин Лев. За нашу и вашу свободу. Повесть о Ярославе Домбровском. — М., 1968. — С. 53.

служащих, как в Волынской губ. Здесь все и легко можно сделать за деньги [...] Глава губернской юстиции председатель уголовной палаты ст. сов. Щастный, дослужившийся до сей степени в Житомире от чина копииста, величайший взяточник и покровитель всех кривых уездных судов и магистратов, продает за деньги самую святую истину и для безнаказанности своей племянника Гордеенку посадил в советники губернского правления, сына – в заседатели гражданской палаты, а другого сына – в письмоводители канцелярии губернского предводителя дворянства [...] Гг. уездные стряпчие, как на подбор, стары, дряхлы, незнаючи и страшные лихоимцы [...] Полиция составлена из наемного сброда людей. В будках вместо строгой охраны продают табак [...] Духовенство – эта моральная полиция – еще хуже светской полиции»¹.

Майже фантастичних масштабів ці явища наберуть у 60-ті роки, після нового польського повстання 1863 року (як бачимо, політика «преобразования народного духа» не допомогла, перетворити «польский воск в русский гранит» не вдалося!), і тоді вони стали предметом уваги передової російської публіцистики, почасти темою для сатиричних ескапад. «Если продумемся в карты играя, // Поедем на Волынь для обрусения края», – це Козьма Прутков. А поки що їх не дуже помічалося, переважало захоплення «победами русского оружия», якому віддавав данину й Пушкін.

Револьюційні події у Вільні залишили глибокий слід у пам'яті Шевченка, і він не раз до них повертався. Поезія «У Вільні, городі преславнім...» дає, крім усього, саркастичну інтерпретацію закриття, царським указом, Віленського університету, багато студентів якого приєдналися до повстанців:

*...Тойді здоровий-прездоровий
Зробили з його лазарет,
А бакалаврів розігнали...*

(Замість університету було створено духовне училище та Медико-хірургічну академію. А. Непокупний подає до Шевченкових рядків такий коментар: «Документальність, історичність наведеного уривка не потребує подальшого доведення, однак у авторському перейменуванні Медико-хірургічної академії на “здоровий-прездоровий лазарет” є не тільки сарказм. Тут водночас відчувається і глибокий біль поета за опоганення храму науки, до якого він ставився з високим пієтетом»²).

¹ Див.: *Пушкаревич К. А.* Преобразование духа народности... – С. 22.

² Див.: «У Вільні, городі преславнім». – С. 308.

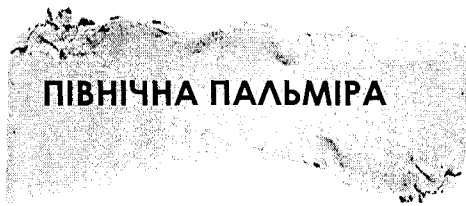
У щоденнику під 16 липня 1857 року (тобто, коли Шевченко ще був у Новопетровській фортеці) маємо запис: «...Остался обедать у Мостовского. Мостовский один-единственный человек во всем гарнизоне, которого я люблю и уважаю. Человек не сплетня, не верхогляд, человек аккуратный, положительный и в высокой степени благородный. Говорит плохо по-русски, но русский язык знает лучше воспитанников Неплюевского корпуса. Во время восстания поляков в 1830 году служил он в артиллерии бывшей польской армии и из военнопленных зачислен был рядовым в русскую службу. Я много от него слышал чрезвычайно интересных подробностей о революции 1830 года. Достоинно замечания то, что поляк рассказывает о собственных подвигах и неудачах без малейших украшений, редкая черта в военном человеке, тем более в поляке».

Розпитини про революцію 1830 року – щось більше, ніж просто інтерес, цілком природний, до подій, які бачив юнаком. Це лише один із симптомів Шевченкових постійних роздумів про складні, драматичні стосунки трьох народів – українців, поляків і росіян. Вільно дало було тільки перший поштовх цим роздумам. І коли В. Щурат пише: «У співчуттях для ідей і стремлень справжніх демократів серед польських революціонерів Шевченко *вже 1830 р.* (курсив мій. – *І. Дз.*) знайшов для зв'язків з деякими поляками основу, кращу від тої, яку могли дати йому попередні умови життя в рідних околицях України»¹, – то з цим слід погодитися (особливо з останніми словами), але, на мій погляд, потрібне невеличке застереження: тут є, так би мовити, деяке «забігання наперед». Шістнадцятилітній юнак, який за умовами життя перебував лише на початковій стадії формування власного світогляду – хоч це і буде майбутній геніальний поет, – міг швидше тільки цікавитися, може, й захоплюватися ентузіазмом повстанців (особливо якщо на нього й справді впливала Дзюня, Ядвига Гусиковська, полька – хто ж із молодих поляків не був патріотом?), – але навряд чи це виходило за межі емоційної сфери. До того ж, тлом цих переживань та уявлень не могли не бути непрості враження від зовсім інших представників польської нації на покріпаченій Звенигородщині, та й чуті від діда й людей спогади про Коліївщину, та й житейська недовіра тодішнього українського селянина до шляхтича (згадаймо Андрія Обеременка, Шевченкового земляка, про якого він пише в щоденнику, запис 28 липня 1857 року, людину добру і в усьому гідну, але не схильну вірити навіть приятелеві Шевченковому, коли той – поляк: «Сказано – лях... Невіра...»).

¹ Щурат В. Г. Вибрані праці з історії літератури. – С. 247.

Отож «прискорювати» шлях Шевченка до порозуміння з поляками не доводиться (і не з усіма поляками, як доречно зауважує той же В. Щурат, бо і з ним, Шевченком, не всі шукали приязні).

Але попереду були ще Петербург, Орськ, Кос-Арал, Ново-Петровськ...

ПІВНІЧНА ПАЛЬМІРА

Історія Санкт-Петербурга – це, можна сказати, й частина історії України. Переважно трагічні її сторінки, але не тільки. Вибудований на гнилому місці з грандіозним розмахом, волею Петра I й підневільною працею десятків тисяч кріпаків, на кістках російських солдат і українських козаків, він став не лише символом могутності російської імперії та фантастичних розкошів і марнотратства її володарів, а й скарбівницею дивовижних мистецьких цінностей, енергетичним центром великої імперської культури, яка вбирала в себе інтелектуальні сили десятків народів, але цим і була приречена на те, щоб у її лоні визрівали й відцентровані сили, притягвані до магнітних полів споконвічних вітчизни і чутливі до їхніх негасимих життів.

Від часів Петра I, а потім Катерини II існувала певна колізія між Петербургом і Москвою. Московська знать почувалася віддаленою від державних справ і не могла змагатися з петербурзькою в імперській пихатості. Водночас у Москві були прихильники Новикова і Радіщева, тут вільніше чувався Державін, легше конспірувалося масонам.

У російській та світовій літературі й публіцистиці протягом уже трьох століть виникають, зіштовхуються і протистоять одні одним різні образи Петербурга, різні інтерпретації його «метафізики», його «примарності», його чужорідності «Расее-матушке», з накладанням православної та російської емблематики на «чухонський» фундамент; його таранної (Невським проспектом) спрямованості в європейські ставні; його державної величної самодостатності або, навпаки, недостатності внутрішньої потреби вивершити геополітичну дугу вічно вимріюваним Константинополем... Згодом Шевченко дасть свій, український образ Петербурга, відмінний і від Пушкінового, і від Міцкевичового.

Початок 30-х років XIX століття – це ще юнацький вік Санкт-Петербурга, щось із 130 років, не порівняти зі стародавнім «преславним» Вільно. Але вже в ньому, а не, як колись, у преславних Києві, Вільні, Варшаві чи навіть Москві, вирішувалося те, що стосувалося долі цілих народів. У ньому ж вирішуватиметься й доля Тараса

Шевченка – і як кріпака вельможного пана Енгельгардта, і як геніального поета й художника, великого сина уярмленої України.

Серед різноплемінного населення тогочасного Петербурга українців було кілька десятків тисяч (називалися й цифри понад сто тисяч). Різними шляхами потрапляли вони до столиці імперії. Одні були на державній службі, дехто на досить високій («дядьки отечества чужого» – скаже про них пізніше Шевченко). Для других – великих поміщиків – справою престижу, амбіцій було пожити в столиці, поближче до імператора й найвищої знаті, по можливості придбавши й власний будинок. Треті прибивалися сюди «на ловлю счастья и чинов». Четверті, як Гоголь, – у пошуках ширшої арени для мистецького самовиявлення. Але найбільше було кріпаків, яких привозили «земляки» й російські поміщики зі своїх українських володінь для обслуги, змагаючись поміж собою в пишності «двору», – у деяких з них було по 300–400 душ челяді й більше. Всього ж кріпаки становили в Петербурзі майже половину населення.

З кріпацьким обозом прибув до «Північної Пальміри» і Тарас Шевченко. Але це не був звичайний господарський обоз, а обоз зі своєрідних «депортованих» – вони немовби евакуювалися із «зони напруження»; є версія, що їх виводили під охороною солдатського конвою: чи то щоб не розбіглися, чи щоб уберегти панське майно від можливого нападу повстанців, – але О. Кониський цю версію заперечує. Шлях пролягав через Мітаву й Дерпт (вони згадуються у творчості Шевченка), можливо, й через Ригу. У всякому разі, то був понад 800-кілометровий шлях, який довелося пройти в люту північну зиму. За однією з версій, в дорозі у Тараса прoderся чобіт, і йому довелося йти за возами в одному, поперемінно перезуваючи з однієї ноги на другу, щоб хоч якось їх зігріти, – ці зупинки драгували солдат, і йому ще й від них перепадало. Переконливих підтверджень цього немає, сам Шевченко про це ніде не згадує. Але шлях таки був претяжкий, і в «Катерині» Шевченко напише:

*...Шлях на Московщину.
Далекий шлях, пани-брати,
Знаю його, знаю!
Аж на серці похолоне,
Як його згадаю.
Попоміряв і я колись –
Щоб його не мірять!...
Розказав би про те лихо,
Та чи то ж повірять!*

...12 лютого 1831 року в «Прибавлении» до «Санкт-Петербургских ведомостей» під рубрикою «Приехавшие в столичный город С.-Пе-

тербург» значилося: «Из Вильны, генерала от инфантерии Римского-Корсакова адъютант, гвардии Уланского полка ротмистр Энгельгардт».

Тарас з обозом прибув пізніше, десь під кінець зими. Пан його, не скутий коштами, винайняв помешкання в аристократичній частині міста по вул. Моховій, побіля славетного Літнього саду. Так і його кріпак опинився перед небаченою красою архітектурних ансамблів, скульптурних груп, каналів і мостів, вулиць, набережних, – і, як людина з розвиненим уже естетичним чуттям, напевне ж, бачив і чув навколо себе більше, ніж його пан. (А втім, за пишним фасадом навіть цієї аристократичної частини міста були і дерев'яні розвалюхи, і гнилі паркани, і бруд та смердючі води; все це Шевченко теж бачив, як і життя дворових, кріпаків, бідноти, муштрованих солдатиків, – і все це теж озветься в його творчості.)

Брати Енгельгардти володіли величезними маєтностями в Україні, Білорусії, центральній Росії. Певно, були вони в чомусь і неоднаковою вдачі. У всякому разі, Андрій відзначився в багатьох баталіях, втратив ногу, а старший брат, Василь Васильович, замолоду був трохи фрндером, приятелював із Пушкіним, який подав його образ – «счастливого беззаконника» і «наслажденный властелина» – у вірші «Я ускользнул от Эскулапа». Певно, й він був неслабким кріпосником, але справжнім бурбоном був власне Павло Енгельгардт. Таким, підкреслено владним, похмурим, без проблеску благородства виглядає він і на портреті, який 1833 року намалював для нього «кімнатний живописець» Тарас Шевченко, – портрет цей мав сподобатися панові: твердість!

Прізвища Енгельгардтів «засвічуються» то там, то там в історії кріпацької Росії. Зокрема, 15 жовтня 1858 року в «Колоколе» надруковано «Просьбу крестьян госпожи Энгельгардт» – з «Лугского уезда, Солнцева берега» – такого змісту: «Августейший монарх! Всемиловейший государь! [...] Дерзасм объяснить вам настоящую нашу жизнь и претерпеваемое нами наказание [...] По соизволению гжи. помещицы и дворянского предводителя г. Пантелева, 65 и 70 лет старцев по 50, а молодым без числа дали розог, за то, что не согласились и не соглашаются выйти в болото для обделки оного. После чего велено было явиться в уездный лугский суд. Здесь г. исправник объявил нам неизвестный присланный от военного генерал-губернатора указ, которого не читав, между прочим сказал нам: “Я сотру вас с лица земли, не боюсь ни бога, ни царя, – ступайте вон и подумайте о судьбе своей”».

Не знати, «з яких» це Енгельгардтів, може, «не з тих», хоч ситуація типова. Це вже пізніше будуть «інші» Енгельгардти.

Але в Петербурзі самодурство кріпосників мусило набирати «пристойніших» форм. Хоч який далекий був Павло Енгельгардт від того, щоб посприяти своєму кріпакові в розвитку його таланту, але чи то втративши надію зробити з нього справного челядника, чи то зміркувавши вигоду мати в себе добре навченого майстра, він, зрештою, на невідступні прохання Тараса, погоджується віддати його в науку – до майстра петербурзького малярського цеху Василя Григоровича Ширяєва, відомого своїми оздоблювальними роботами в будинках петербурзької знаті. Ширяєв сам походив із кріпаків, але тяжке минуле тільки озлобило його. В «Автобіографії» Шевченко характеризує його коротко: «Ширяев был ретивее всякого дьячка-спартанца». Але в повісті «Художник» він говорив (вустами Сошенка, від імені якого написана повість) про нього прихильніше і присутніше: «Он был цеховой мастер живописного и малярского цеха. Держал постоянно трех, иногда и более замарашек в тиковых халатах под именем учеников и, смотря по надобности, от одного до десяти нанимал, поденно и помесячно, костромских мужичков – маляров и стекольщиков, – следовательно, он был в своем цеху не последний мастер и по искусству, и по капиталу. Кроме помянутых материальных качеств, я у него увидел несколько гравюр на стенах Одрана и Вольпато, а на комоді несколько томов книг, в том числе и “Путешествие Анахарсиса Младшего”. Это меня ободрило». Однак і Ширяєв був далекий від того, щоб зрозуміти поривання свого учня – він був сухий прагматик-експлуататор. «Люди материальные и неразвитые, – продолжает Шевченко, – прожившие свою скудную юность в грязи и испытаниях и кое-как выползшие на свет божий, не веруют ни в какую теорию. Для них не существует других путей к благосостоянию, кроме тех, которые они сами прошли. А часто к этим грубым убеждениям пришивается еще грубейшее чувство: меня, дескать, не гладили по головке, за что я буду гладить?» (IV, 147).

Тарасові довелося жити серед інших ширяєвських «замарашек» і виконувати «чорні» роботи, але вже ближчі до мистецтва. Навантаження було велике, але терпіння потроху винагороджувалося, особливо коли взялися до розпису Петербурзького Великого театру під час його капітальної перебудови (1836). Тут Шевченкові доручили дуже відповідальну роботу – рисунки орнаментів і арабесок плафона; тобто, він уже виконував роль «першого рисувальника», що засвідчує довіру до його майстерності.

Ще до розписів у Великому театрі артіль Ширяєва, а в ній і Шевченко, тоді (1833 рік) новачок, брала участь в оздобленні щойно перебудованих Сенату і Синоду – найвищих урядових установ царської

Росії, кабінетів сенаторів та інших високих урядовців. І хоч роль Шевченка була ще суто допоміжною, він міг уже відчутти і естетику імперії, і владність її державних жестів. Усі визначні мистецькі, насамперед архітектурні, проекти в Петербурзі здійснювалися, сказати б, під патронатом самодержця. «Николай I любил искусство и считал себя по своему положению призванным быть его руководителем. Выступая в такой роли, он не был склонен считаться с личными замыслами художника и подчинял их, и притом очень круто, своей воле, воле державного заказчика»¹, – пише досить поблажливий до Миколи I його дореволюційний біограф.

Роботи у Великому, а потім у Александринському й Михайлівському театрах дали Шевченкові можливість прилучитися до музичного і театрального життя столиці, про що є згадка в повісті «Художник». А ще участь в оздобленні церков, можливість бувати в Ермітажі, знайомитися з мистецькими пам'ятками Петербурга – все це було великою школою для молодого художника. (Однак не слід забувати, що це були щасливі години, а до цього «цілими днями», як згадує І. Сошенко, йому доводилося «фарбувати паркани, штахети й дахи», і від цього обов'язку його не зразу звільнили.)

Крім участі в оздобленні архітектурних споруд, Шевченко, певно, не без науки Ширяєва, робить перші спроби в історичних та міфологічних композиціях, що засвідчувало його прагнення до індивідуальних творчих зусиль. Уже в 1835–1836 роках він створює низку таких композицій: «Смерть Лукреції», «Смерть Віргінії», «Смерть Олега, князя древлянського», «Александр Македонський виявляє довір'я своєму лікареві Філіппу». Попри учнівський, наслідувальний або й компліятивний характер, вони засвідчують серйозний підхід до засвоєння академічних канонів та вправність, – як і осмисленість у виборі тематики переважно з морально означеними сюжетами, мотивами героїзму, благородства, жертвності. І хоч такі сюжети були традиційними для академічного малярства, але, певно, відповідали й особистій моральній орієнтації молодого художника, знаходили відгук у його душі, впливали на самоусвідомлення. Дослідники малярської спадщини Шевченка і, зокрема, саме цього доакадемічного періоду його творчості (Л. Владич, В. Судак) з-поміж ранніх його робіт особливо відзначають малюнки «Смерть Сократа» (1837) та «Смерть Богдана Хмельницького» (1836–1837). Останній свідчив про прагнення вийти за межі академічної тематики, відзначався оригінальністю сюжету; його композиція та подробиці сцени смерті наводили на припущення,

¹ *Полевиктовъ М.* Николай I. Біографія и обзоръ царствованія. – М.: Изд. М. и С. Сабашниковыхъ, 1918. – С. 249.

що Шевченко був знайомий з описом смерті Богдана Хмельницького в славетній «Історії русів», тоді ще не виданій: тобто, Шевченкові міг дати прочитати її хтось із власників рукописів, хтось із земляків, – а це вже говорить про обширність інтересів та зв'язків молодого художника.

Справді, за час роботи (і навчання) в Ширяєва розширюється коло спілкування Тарасового. Вже на початку цього періоду він знайомиться з багатьма молодими художниками схожого становища й долі. Дедалі гостріше відчуває він суперечність між своїми можливостями у мистецтві – і своїм становищем Енгельгардтового кріпака, який набуває знання й майстерність лише для того, щоби повернутися під владу пана й далі бути серед його обслуги – вже мистецької. Але з'являється і надія: серед його знайомих-художників були недавні кріпаки, відпущені на волю своїми панами, серед них і земляки-українці. Та й сам Ширяєв був із колишніх кріпаків. Багатомільйонне кріпацтво Російської імперії давало їй силу-силенну талантів у всіх сферах життя, і хоч як їх пригнічувано й марновано, багатьом пощастило себе утвердити.

Наприкінці 1834 року одержав відпускну від свого пана добрий Шевченків приятель Федот Ткаченко разом зі своїми братами Григорієм, Денисом та Яковом; на початку 1835 року Федот Ткаченко та його брат Денис стають сторонніми учнями Академії мистецтв; згодом Федот Ткаченко вчиться в Карла Брюллова, а його старший брат Григорій дістає звання вільного художника.

Отож молодий Шевченко починає думати про можливість змінити своє становище. Долями «малозабезпечених» митців опікувалося Товариство заохочення художників, створене 1820 року з метою сприяння розвитку та популяризації образотворчого мистецтва й матеріальної підтримки художників. Шевченко відвідував рисувальні класи товариства. Восени 1835 року він зважується подати свої малюнки на розгляд Товариства. Їх було розглянуто на засіданні 4 жовтня 1835 року, про що зазначено в протоколі: «В засіданні присутствовали: г. председатель граф В. В. Мусин-Пушкин-Брюс, гг. члены: граф П. И. Кутайсов, граф Ф. П. Толстой, А. П. Сапожников, граф М. Ю. Виельгорский, В. И. Григорович. [...] 12. По рассмотрении рисунков постороннего ученика Шевченко, Комитет нашел оные заслуживающими похвалу, и положил иметь его в виду на будущее время»¹.

Наскільки поважним було це перше визнання, можна судити з того, що троє членів Комітету – Григорович, Віельгорський і Толстой – невдовзі відіграватимуть вирішальну роль в організації викуплення

¹ Див.: Тарас Шевченко. Документи та матеріали до біографії. – К., 1982. – С. 9.

Шевченка з кріпацтва, а віце-президент Академії мистецтв граф Ф. Толстой майже через чверть століття допомагатиме визволити Шевченка із заслання; Шевченко ж усе життя зберігатиме до нього найщирішу повагу і вдячність.

Наступного, 1836 року, сталася ще одна подія в житті Тараса Шевченка – справді доленосна для нього. Йдеться про зустріч із земляком, художником Іваном Максимовичем Сошенком, який навчався в Академії мистецтв. Ця зустріч хрестоматійно відома в тому варіанті, як її подав Шевченко в повісті «Художник» (повість цю не можна розглядати як документально автобіографічну, хоч автобіографічних моментів у ній дуже багато): Тарас бігав у Літній сад замальовувати паркові скульптури, і там його побачив «за роботою» Сошенко, зацікавився ним, і так почалася їхня дружба, прямо рятівна для Шевченка. Однак дослідники встановили, що цей епізод відповідає іншій події, що сталася з Василем Штернбергом, майбутнім другом Шевченка: тринадцятилітнім хлопцем він бігав у Петровський парк і змальовував що бачив; за цим заняттям його помітив художник М. Лебедев і допоміг у навчанні та вступі до Академії мистецтв. Ця історія була відома в мистецьких колах, про неї пізніше писав В. Стасов. Шевченко скористався з неї в художньому творі, щоб картинніше показати драматизм долі талановитого юнака-кріпака, а потім вона уривком перейшла в «Автобіографію», давши можливість динамічніше, поминаючи зайві подробиці, підвести до головної теми: викуплення з кріпацтва. Сам же Сошенко про обставини свого знайомства з Шевченком розповідав так:

«Коли я був у “гіпсових головах”, чи то, здається, вже у “фігурах” (1835–1836), разом зі мною малював брат дружини Ширяєва. Від нього я дізнався, що в його зятя служить у підмайстрах мій земляк Шевченко, про якого я дещо чув ще у Вільшаній, під час перебування у свого першого вчителя С. С. Превлоцького. Я пильно просив родича Ширяєва прислати його до мене на квартиру. Довідавшись про моє бажання познайомитися із земляком, Тарас другого ж дня, у неділю, розшукав мою квартиру на 4-й лінії і прийшов до мене у такому вигляді: одягнений у засмальцьований тиковий халат, сорочка і штани з грубого полотна заляпані фарбою, босий, розхристаний і без шапки. Він був похмурий і сором’язливий. З першого ж дня нашого з ним знайомства я помітив у нього велике бажання вчитися живопису. Він почав бувати в мене в свята, тому що в звичайні дні й мені було ніколи, і його хазяїн не відпускав. Під час цих відвідин Тарас уривками розповідав мені деякі епізоди з свого минулого і майже завжди закінчував свої розповіді наріканнями на долю.

Мене до глибини душі схвилювала жалюгідна доля юнака, але допомогти йому я був неспроможний. Та й чим міг допомогти його горю я, бідний трудівник-маляр, який працював безперервно заради шматка хліба насущного, без зв'язків, без протекції, без грошей. А врятувати обдарованого хлопця треба, хоч би що там було»¹.

І саме Сошенко все-таки допоміг Тарасові, можна сказати, врятував його. Він познайомив його із земляками – письменником Євгеном Гребінкою, художником Аполлоном Мокрицьким, конференц-секретарем Академії мистецтв Василем Івановичем Григоровичем, а також із академіком Академії мистецтв Олексієм Гавриловичем Венеціановим, відомим своєю допомогою обдарованим юнакам. Усі вони взяли близько до серця долю Тараса.

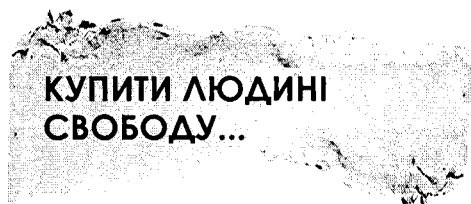
Особливо багато зробив для Шевченка Гребінка, який викладав словесність у Дворянському полку і був відомий своїми «Малоросійськими приказками», перекладом пушкінської «Полтави» та українськими віршами. Він улаштовував вечори, на яких збиралося багато відомих петербурзьких літераторів. «Найгостиннішим з тогочасних літераторів був Є. П. Гребінка, який постійно запрошував до себе своїх літературних приятелів, коли одержував з Малоросії сало, вареники чи наливку»², – писав у «Літературних спогадах» І. Панаєв. Він підтримував зв'язки з українськими літераторами на батьківщині – І. Котляревським, Г. Квіткою-Основ'яненком, П. Гулаком-Артемівським, А. Метлинським, О. Афанасьєвим-Чужбинським та ін. Певно, саме від нього Шевченко чи не вперше почув про більшість із них і міг прочитати їхні твори, як і праці з української історії та фольклору, що були в бібліотеці Гребінки, – у всякому разі Євген Павлович дбав про його літературну та загальну освіту і міг йому дати те, чого не давали живописці, зорієнтовані насамперед на образотворче мистецтво. Мабуть, Гребінка помітив уже й поетичний хист Шевченка: той уже робив свої перші поетичні спроби, хоч і крився з ними. Можливо, відчув у ньому майбутнього поета, а не лише художника, і славетний Василь Андрійович Жуковський – він, за свідченням Сошенка, щоб краще уявити напрям його таланту, запропонував йому тему: описати життя художника, – і після цього дуже зацікавився його долею.

Знайомство з такими людьми, почуті розмови, книжки, одержувані від Гребінки, – все це дуже впливало на розвиток молодика, оскільки падало на вдячний ґрунт: на його вроджений, хоч ще і не розвинений систематичною наукою, допитливий розум, на велику природну об-

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 52–53.

² Спогади про Тараса Шевченка. – С. 63.

дарованість. Своїми успіхами він вражав нових друзів та опікунів, і М. Чалий, записуючи спогади І. Сошенка, не без підстав відніс до Тараса слова англійського політика і літератора лорда Бенджаміна Дізраелі з його книги «Історія літературного генія»: «Що геній виховує сам себе, в цьому ми посилаємось на власне свідчення всіх членів цієї великої сім'ї, але це самовиховання проходить не завжди вдало, і багато геніальних людей закінчували свої дні серед руїн власного таланту і з розбитою душею. Багато великих людей половину свого життя витратили на те, щоб надолужити згаяний час або викоринити в собі сліди поганого виховання». Так заповідалося і Шевченкові. Але третій десяток літ віщував йому, нарешті, щасливу дорогу в життя і в мистецтво. Чи справдяться ці провіщення, які доля посилала йому через несподівані знаки уваги з боку стількох видатних людей?

Рік 1837 та початок 1838-го були для Шевченка часом надій і тривоги, часом напруженої роботи над собою в очікуванні можливості змінити долю. Той же І. Сошенко згадує про його постійні відвідини Ермітажу –

«великі твори живопису», в ньому зібрані, певно, були для нього не лише принадою, а й найбільшою школою. Аполлон Мокрицький у «Щоденнику» під 8 квітня 1838 року записує: «...Прийшов Шевченко, і ми пішли в Ермітаж. Дуже корисною була наша розмова в цьому святилищі, і на цей раз більш ніж коли побачив я достоїнства творінь першокласних майстрів. Вандик (Ван Дейк. – *І. Дз.*), Рубенс, Веласкес, Гвідо, Аннібал Карачі та інші, Пуссен, Ван дер Меер, Рейсдал, Поль Поттер і Клод Лоррен стали мені зрозуміліші»¹.

Серед добрих знайомих кріпака Шевченка були не тільки художники, а й літератори. Він уже «свій» на відомих петербуржцям вечорах у Євгена Гребінки. Той же І. Панаєв у «Літературних спогадах» занотовує промовисту картинку з року 1837-го: «Після вечері всі пожвавішали ще більше. Гребінка почав наспівувати малоросійські пісні, а Шевченко пританцьовував під свої рідні звуки»².

Контраст між талантом і долею, між визнанням і повагою розумних, культурних людей – та безправністю перед хамами-кріпосниками стає ще разючішим (саме в ці часи Енгельгардтів управитель Прехтель хотів висікти Тараса за «ліберальні» розмови з дворовими, і ледве вдалося утримати його від екзекуції).

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 60–61.

² Там само. – С. 64.

«Душа його поривалася в Академію», – згадує Сошенко. Але в Академію кріпаків не приймали. Це не була дискримінаційна норма. Річ в іншому. Коли не було цього обмеження, серед поміщиків знаходилися такі, що радо віддавали своїх талановитих кріпаків у навчання, щоб мати «власних» художників і портретистів, а не платити великі суми за гарні картини, за портретування себе, своєї родини та своїх коханок. Коли ж такі випускники Академії поверталися до покоїв кріпосника, верталосся для них пекло, від якого вони вже відвикли. Людині, яка жила у світі краси й гуманних уявлень, важко було прийняти роль раба-умільця. І багато з них «кінчали життя самогубством – різалися, вішалися, топилися, – читаємо в переказаних М. Чалим спогадах І. Сошенка. – Ми звикли до цих звичайних явищ російського життя. До чого тільки не зникає людина? Але ж це жахливо! Дати людині освіту, облагородити душу високими помислами вільного мистецтва, залишити її в неволі й підкорити, нарівні з іншими дворовими, усіляким примхам панства?!»¹

Шевченків пан на той час уже зрозумів, який дорогоцінний скарб він має в особі свого кріпака. Якщо артільні розписи в театрах та урядових установах чи церквах йому мало що говорили, то Шевченкові портрети та акварелі (а в 1837–1838 роках створено портрети Катерини Абази, Євгена Гребінки, невідомого, М. Луніна та ін.) були доказом перспективності молодого художника (та й ранній портрет самого пана йому, мабуть, подобався). Отож пан не був схильний розлучатися зі своїм кріпаком. І хоч про Шевченка клопоталися такі вельми впливові люди, як уславлений поет і вихователь спадкоємця престолу Жуковський, «придворний живописець» Венеціанов, граф Віельгорський та ін., – справа не посувалася. Шевченко був у розпачі, його стан із кожним днем ставав тяжчим, він захворів.

Тим часом повернувся з Італії Карл Брюллов – «великий Карл» – у сяєві свого тріумфу як автора «Загибелі Помпеї». «Імя Брюллова, недавно вернувшегося из Италии, было окружено шумной славой. Петербуржцы знали восторженные отзывы Вальтер Скотта о полотнах Брюллова. Рассказывали, что в Риме, когда Брюллов появлялся в театре, зрители встречали его рукоплесканиями. О Брюллове создавались легенды. Его ставили в один ряд с Микель Анджелло и Рафаэлем. Его великолепная мастерская приводила в трепет измотанных нуждой художников и нищих учеников Академии»². І Аполлон Мокрицький звернувся до нього. У своєму «Щоденнику» під 18 березня 1837 року Мокрицький робить запис про свою першу розмову з Брюл-

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 54.

² Паустовский Константин. Тарас Шевченко. – М., 1939. – С. 17–18.

ловим у «справі Шевченка»; друга ж розмова відбулася 31 березня з участю Василя Івановича Григоровича. Цього разу Мокрицький прочитав їм і «вірш» Тараса Шевченка (ймовірно, це була балада «Причинна»), який Брюллову сподобався: «...Брюллов був дуже задоволений, і, побачивши в ньому думки і почуття молодого чоловіка, вирішив витягти його з податного стану і звелів мені для цього завтра ж піти до Жуковського і просити його прийхати до нього. Не знаю, до якого рішення прийдуть вони у своєму палкому співчутті». А вже 2 квітня Мокрицький записує: «Після обіду покликав мене Брюллов. У нього був Жуковський, він хотів знати подробиці про Шевченка. Слава богу, справа наша, здається, піде на лад [...] Брюллов почав сьогодні портрет Жуковського, і вельми схоже»¹.

Десь у цей час, якщо судити з повісті «Художник», Брюллов зробив візит до Енгельгардта, сподіваючись умовити його відпустити обдарованого юнака на волю з гуманних міркувань. Але прізвище «великого Карла», яке гриміло і в Петербурзі, і по всій Європі, не справило на кріпосника жодного враження. «Это самая крупная свинья в торжевских туфлях», – спересердя сказав Брюллов після візиту. (Пізніше в Шевченковому «Художнику» оповідач казатиме: «Я видел немало на своем веку разного разбора русских помещиков: и богатых, и средней руки, и хуторян. Видел даже таких, которые постоянно живут во Франции и в Англии и с восторгом говорят о благосостоянии тамошних фермеров и мужиков, а у себя дома последнюю овцу у мужика грабят. Видел я много оригиналов в этом роде. Но такого оригинала, русского человека, который бы грубо принял у себя в доме К. Брюллова, не видал» (IV, 155).)

Другу спробу вплинути на поміщика зробив спокійніший і дипломатичніший Венеціанов. Його розповідь про візит до Енгельгардта передано в «Художнику» так: «...Помещик как помещик! Правда, он меня с час продержал в передней. Ну, да это уж у них обычай такой [...] Сначала я повел о просвещении вообще и о филантропии в особенности. Он молча долго меня слушал со вниманием и наконец прервал: “Да вы скажите прямо, просто, чего вы хотите от меня с вашим Брюлловым? Одолжил он меня вчера. Это настоящий американский дикарь!” И он громко захохотал. Я было сконфузился, но вскоре оправился и хладнокровно, просто объяснил ему дело. “Вот так бы давно сказали. А то филантропия! Какая тут филантропия! Деньги, и больше ничего! – прибавил он самодовольно. – Так вы хотите знать решительную цену. Так ли я вас понял?” Я ответил: “Действительно так”. – “Так вот же вам моя

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 60.

решительная цена: 2500 рублей! Согласны?» – “Согласен”, – отвечал я. “Он человек ремесленный, – продолжал он, – при доме необходимый...” И еще что-то хотел он говорить. Но я поклонился и вышел. И вот я перед вами, – прибавил старик, улыбаясь» (IV, 157–158). Вірогідно, що саме після цього й виникла ідея: розіграти в лотерею портрет Жуковського, який напише Брюллов. Малася на увазі лотерея з участю царської родини, де Жуковський був своєю людиною, – такі лотереї були популярні у вищих колах. Робота над портретом починалася добре, але невдовзі Жуковський мусив виїхати зі спадкоємцем престолу цісаревичем Олександром у поїздку по Росії, й справа зупинилася. Майже рік ще минув для Шевченка в душевних терзаннях між надією й безнадією. Але 22 квітня 1838 року лотерея відбулася, і 25 квітня в майстерні Брюллова Жуковський у присутності графа Вієльгорського вручив Шевченкові відпусну – документ такого змісту:

«Тысяча восемьсот тридцать восьмого года апреля двадцать второго дня я, нижеподписавшийся уволенный от службы гвардии полковник Павел Васильев сын Энгельгардт, отпустил вечно на волю крепостного моего человека Тараса Григорьева сына Шевченка, доставшегося мне по наследству после покойного родителя моего действительного тайного советника Василия Васильевича Энгельгардта, записанного по ревизии Киевской губернии Звенигородского уезда в селе Кирилловке, до которого человека мне, Энгельгардту, и наследникам моим впредь дела нет и ни во что не вступаться, а волен он, Шевченко, избрать себе род жизни какой пожелает. К сей отпускну уволенный от службы гвардии полковник Павел Васильев сын Энгельгардт – руку приложил.

Свидетельствую подпись руки и отпускную, данную полковником Энгельгардтом его крепостному человеку Тарасу Григорьеву сыну Шевченке действительный статский советник и кавалер Василий Андреев сын Жуковский.

В том же свидетельствую и подписуюсь профессор восьмого класса К. Брюллов.

В том же свидетельствую и подписуюсь гофмейстер, тайный советник и кавалер граф Михаил Виельгорский»¹. (Відпускну було офіційно зареєстровано в Санкт-Петербурзькій палаті цивільного суду 20 травня 1838 року – не така проста процедура! Але це вже були формальності.)

Як сприйняв Шевченко першу звістку про звільнення, Сошенко переказує так: «...Це було наприкінці квітня. [...] В нашому холодному Петербурзі запахло весною. Я відчинив вікно, яке було урівень

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 13–14.

з тротуаром. Раптом до моєї кімнати через вікно вскакує Тарас, перевертає мого євангеліста (робота, яку Сошенко саме виконував на замовлення. – *І. Дз.*), мало не збивши мене з ніг, кидається мені на шию і кричить: “Воля! Воля!” – “Чи не здурів ти, Тарасе?” А він все стрибає і кричить: “Воля! Воля!” Зрозумівши, у чому річ, я вже й сам почав душити його в обіймах і цілувати. Сцена ця скінчилася тим, що ми обидва розплакалися, мов діти»¹.

Велика радість була і для всіх Шевченкових друзів, надто для «великого и человеколюбивого трио», як назвав поет у повісті «Художник» головних своїх визволителів – К. Брюллова, В. Жуковського і М. Вієлгорського.

Ще б пак: викуплено людину з рабства в іншій людині!

(Тут варто нагадати, що Василь Андрійович Жуковський допоміг викупити з кріпацтва О. Нікітенка, майбутнього академіка і ліберального цензора, та його матір і брата; посприяв переведенню Є. Баратинського з солдат в офіцери, що дало можливість вийти у відставку; неодноразово клопотався перед царем про тих, хто опинився в немилості, – князя П. Вяземського, І. Кириєвського, М. Тургенева, В. Кюхельбекера – в цьому випадку, щоправда, марно... «Список добрих справ Жуковського різноманітніший і рясніший за список його творів», – писав Бартєнев, а про його витрати на доброчинство ходили легенди².)

І за життя Шевченка (від часу появи його антицарської сатири «Сон»), і після його смерті, вже сто шістдесят літ, то там, то сям лунають від прискіпливих «доброзичливців» (не кажучи про жандармських моралістів) закиди Шевченкові в невдячності: мовляв, цар чи царська родина викупили його з кріпацтва, а він відповів на їхнє добро поетичним пасквілем! І ніде й ніколи не згадав добрим словом августійших доброчинців!

Щоб оборонити добре ім'я Шевченкове, дослідники скрупульозно переглянули усі документи, фінансові рахунки, квитанції тощо і довели, що з потрібних 2500 карбованців царська родина внесла тільки тисячу (400 цариця, по 300 – велика княжна Марія та спадкоємець престолу Олександр³). Це, нібито, виправдовує Шевченка.

Але, на мій погляд, річ зовсім в іншому. Шевченко не потребує виправдань. Він був усе життя вдячний тим, хто виривав його з кріпацтва. Але чому він мав бути вдячний тим, хто його у кріпацтві

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 55.

² Див.: *Ашевский С.* Василь Андреевич Жуковский // *Мирь Божий.* – 1902. – Май. – С. 140–141.

³ Див.: Тарас Шевченко. Документи... – С. 14–16.

тримав? Адже саме цар був головним кріпосником Росії, – символом і опорою кріпосного ладу, попри те, що інколи подумував про визволення селян. Він був символом фізичної і духовної неволи в очах усієї передової та й просто тверезомислячої Росії, а для Шевченка він був ще й гнобителем України. Тут було не до вдячності, хоч пізніше він, мабуть, і жалкував про вельми неделікатні поетичні репліки на адресу цариці...

Але крім цього політичного моменту зважмо й на особистий, психологічний. Версія про царський викуп переслідувала Шевченка все життя. Об'єктивно вона працювала на упокорення потенційного бунтівника. А Шевченко відкидав те, що вимагало упокорення. Навіть із духу протесту.

Уже повертаючись із заслання, Шевченко запише в щоденнику під 19 червня 1857 року: «Бездушному сатрапу и наперснику царя (оренбургському генерал-губернатору В. Перовському. Оцінка не зовсім справедлива: все-таки В. Перовський не чинив перешкод спробам полегшити становище Шевченка. – *І. Дз.*) пригрезилось, что я освобожден от крепостного состояния и воспитан на счет царя, и в знак благодарности нарисовал карикатуру своего благодетеля. Так пускай, дескать, казнится, неблагодарный. Откуда эта нелепая басня – не знаю. Знаю только, что она мне недешево обошлась» (V, 23).

В АКАДЕМІЇ МИСТЕЦТВ: ВИПРОБУВАННЯ СВОБОДОЮ

Після формального завершення процедури визволення з кріпацтва Шевченко починає відвідувати рисувальні класи Академії мистецтв. Його вчителем був сам «великий Карл». Уже це було високою оцінкою чи,

принаймні, довірою. Пізніше один із учнів Брюллова, Мойсей Єгорович Меліков, пригадував: «Я пожелал поступить к Карлу Павловичу в ученики. Это исполнилось не вдруг, так как надо было обратить на себя его внимание. Брюллов говорил нередко, что в число своих учеников он может включить лишь того, кто понимает его, талантлив и кому он может быть поэтому полезен... Все, что вращалось нового около светила искусств из мира художественного и литературного, люди с дарованиями находили в Карле Павловиче поддержку и часто выдвигались им. В числе их был Тарас Григорьевич Шевченко, который начинал заниматься живописью и которому Брюллов помог вырваться из крепостного состояния, дав ему звание свободного художника»¹.

¹ Меліков М. Заметки и воспоминания художника живописца // Русская старина. – 1896. – № 6. – С. 653.

Учні Академії мистецтв, за правилами 1830 року, поділялися на казеннокоштных академістів і так званих «сторонніх учнів». Перші слухали і загальноосвітні, і спеціальні предмети, а другі мали купувати квитки на право відвідування лише спеціальних навчальних класів. Шевченко належав до «сторонніх учнів», але відвідував і лекції з теорії мистецтв, які читав прихильний до нього Василь Іванович Григорович (певно, з його особистого дозволу чи запрошення). Пізніше, 1840 року, Академію мистецтв реорганізовано: припинено викладання загальноосвітніх дисциплін, усі учні, як казеннокоштні, так і сторонні, відвідували тільки спеціальні класи.

Шевченко прийшов в Академію досить підготовленим учнем. Уже через два місяці після викуплення з кріпацтва він успішно склав перший іспит, а 4 жовтня 1838 року йому присуджено найвищий бал – перший. У наступних щомісячних іспитах він діставав другий, третій бал – дуже висока оцінка, особливо як для новачка. Оцінило його успіхи і Товариство заохочування художників: 16 грудня 1838 року воно прихильно розглянуло малюнки, які він подав, а 20 січня 1839 року призначило йому 30 карбованців «місячного содержания», що було невеликою сумою.

Та не тільки в навчальних класах проводив тепер свій час молодий «вільновідпущеник». Його оп'янила ейфорія свободи. З недавнього кріпака-замазури він перетворився мало не на світського денді – принаймні, якщо вірити його другові Сошенку: «У цей час він зовсім змінився. Познайомившись через Брюллова з кращими петербурзькими домами, він часто їздив на вечори, гарно вдягався, навіть із претензією на *comme il faut*ніс. Одне слово, на деякий час у нього вселився світський біс. Досадно мені й боляче було дивитися на його безладне життя, не властиве нашому брату художнику, для якого все життя в мистецтві. “Отак, – думав я собі, – зрозумів він волю, що коштувала йому такої боротьби, таких страшених зусиль?” Не раз я починав умовляти його, щоб він покинув довільне життя пустих людей і серйозно взявся за живопис. «Ей, Тарасе, схаменись! Чом ти діла не робиш? Чого тебе нечистая носить по тим гостям? Маєш таку протекцію, такого учителя”. Куди тобі! Шуба єнотова, цепочки не цепочки, шалі та дзигарі, та візники-лихачі... Закурив же мій Тарас, не буде з нього доброго!..

Щоправда, часом він сидів і вдома, але все-таки ділом не займався: то співає, то пише собі щось, то все до мене пристає: “А послухай, Соха, чи воно так добре буде?” Та й почне читати свою “Катерину” (він тоді писав її). “Та одчепись ти, – кажу, – з своїми віршами! Чому ти діла не робиш?”»¹.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 55.

Можна зрозуміти добропорядного, але сухуватого й далекого від романтичності Сошенка, який так і не побачив у Тарасові поета, згодом тільки дивувався його поетичній славі, – але як не зрозуміти Шевченка, який саме в цей час пише пише братові Микиті: «Велике щастя бути вольним чоловіком, робиш, що хочеш, ніхто тебе не спить» (VI, 9). А пізніше в щоденнику (1 липня 1857 року) про той час згадуватиме так: «Быстрый переход с чердака грубого мужика-маляра в великолепную мастерскую величайшего живописца нашего века (Шевченко тривалий час жив у майстерні-квартирі Брюллова, часто бував у його товаристві. – *І. Дз.*). Самому тепер не верится, а действительно так было. Я из грязного чердака, я, ничтожный замарашка, на крыльях перелетел в волшебные залы Академии художеств» (V, 43). До того ж, сам Брюллов не раз робить Шевченка компаньйоном у своїх великосвітських походеньках!

То чи так уже важко зрозуміти це легеньке запаморочення від радощів особистої свободи у сповненої життєвих сил молодій людині, яка до двадцяти чотирьох літ була в стані безправності, чиє дитинство і юність були «здобрені» стусанами, різками, щоденним приниженням?

Утім, Сошенко оповів і про одну справді недобру історію з Тарасового життя: він «відбив» у свого друга і благодійника дівчину, з якою той мав намір одружитися. Це призвело до сварки між ними, і згодом, одумавшись, Тарас мусив просити вибачення у свого щирого товариша, з яким невдовзі помирився. Проте він мав потребу ще повернутися до цього прикрого спогаду в «Художнике», хоч і в дуже переінакшеному дусі. Мабуть, йому згадувалась провина не лише перед товаришем, а й перед дівчиною, і він шукав собі виправдання.

Але на честь Шевченка треба сказати, що цей період «упоення свободой», адаптації до нового способу життя тривав недовго. Він повертається до напруженої роботи, причому творче самонавантаження немовби подвоюється: його бере в полон уже й поезія. Та, власне, і в той час першого поринання в свободу, про який згадує Сошенко, Тарас не так уже й байдикував: згадаймо, що саме тоді він визначився як один із найуспішніших учнів Академії. А попереду були нові успіхи. До того ж, до безпутного байдикування Сошенко відносив і відвідування театрів, концертів, літературних вечорів, що втолювали спрагу мистецьких вражень і багато дали для естетичного розвитку. Особливо – прогулянки і бесіди з Брюлловим, відвідування з ним його добірних друзів.

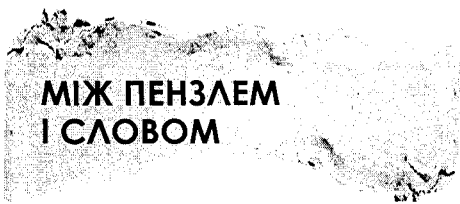
Шевченко працює в натурному класі Академії. Його роботи 1839–1840 років постійно дістають високі або найвищі оцінки. За порадою

Брюллова він копіює його малюнки, а водночас створює власні композиції та акварельні портрети. Два його акварельні портрети були експоновані на академічній виставці восени 1839 року і дістали схвальні відгуки в газеті «Северная пчела» та журналі «Отечественные записки».

У цей час Шевченко починає опановувати нову для себе справу – техніку олійного живопису. І знов-таки успішно, попри те, що від грудня 1839 року до початку лютого 1840 тяжко прохворів на тиф. 27 вересня 1840 року Рада Академії мистецтв відзначила срібною медаллю другого ступеня його першу самостійну олійну картину «Хлопчик-жебрак, що дає хліб собаці», – «сверх того положено объявить ему похвалу», – говорилося в постанові Ради. Слідом за цим і Комітет Товариства заохочення художників постановив: «Известясь, что воспитанник Общества Шевченко, за первый опыт в живописи, награжден от Академии художеств серебряною медалью 2-й степени, Комитет положил письменно объявить ему, сколько это Комитету приятно, и что дальнейшие его успехи в живописи доставят ему в членах Комитета самых усердных и постоянных ободрителей...»¹.

Підбадьорений такою підтримкою та у зв'язку з реорганізацією Академії мистецтв Шевченко подає до Ради Академії «Прошение» про переведення з категорії «посторонних учеников» до категорії «вольноприходящих»: «Желая посвятить себя изучению живописи под руководством г. профессора К. Брюллова и с сею целью посещать художественные классы императорской Академии [...], покорнейше прошу Совет императорской Академии художеств принять меня в число вольноприходящих учеников, посещающих художественные классы...» Це прохання, як і прохання ряду інших «сторонніх учнів», було задоволене постановою Ради Академії 10 січня 1841 року².

...А в цей час уже розгоряється слава Шевченка-поета: він уже автор «Кобзаря»...

Спокуса Словом прийшла до Шевченка ще в останні роки його кріпацького стану. На клаптиках паперу й картону він, поміж малярською роботою, «мережав» несміливі постичні рядки. Тривалий час крився із

цією своєю химерою, не будши впевненим у собі та боячись глузувань. Але непереборний потяг – вилити душу в слові – брав своє.

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 27, 28.

² Там само. – С. 28, 29–31.

Є різні версії того, як Тарасове захоплення стало відоме приятелям та знайомим і як перші його твори були оприлюднені. Про це ще буде мова далі.

Тут же нас цікавить інше: що «вело» Тараса Шевченка до поезії, чому і яким чином Слово поступово почало заявляти на нього владу, може, й вищу, ніж Пензель?

Багато його друзів – не сам тільки Сошенко – пов'язували його майбутнє з живописом: це ж і високе мистецтво, і добрий засіб житейського утвердження – в ті часи. Поезією ж міг би собі «балуватися» постільки, поскільки вона не заважала б «ділу». І не тільки Сошенко був і залишився певен, що «якби він покинув свої вірші, то був би ще більшим живописцем».

І сам Шевченко пізніше в щоденнику трохи відслонить драматизм і фатальність для його долі оцього вибору між живописом і поезією, а точніше буде сказати: драматизм і фатальність вторгнення поезії в його життя: «Я хорошо знал, что живопись – моя будущая профессия, мой насущный хлеб. И вместо того, чтобы изучить ее глубокие таинства, и еще под руководством такого учителя, каков был бессмертный Брюллов, я сочинял стихи, за которые мне никто ни гроша не заплатил и которые, наконец, лишили меня свободы, и которые, несмотря на всемогущее бесчеловечное запрещение, я все-таки втихомолку кропаю. И даже подумываю иногда о тиснении (разумеется, под другим именем) этих плаксивых, тощих детей моих. Право, странное это неутомное призвание» (V, 43–44).

Що ж то за покликання і як воно проклало собі дорогу?

Насамперед, мабуть, ще з дитячих літ, обдарований від природи зернятами великих чуттів і сприймаючи навколишній світ у широкій повноті – у барвах, звуках, формах, рухах, – він своєю вразливою душею не міг не відгукуватися на мовлене і співане слово свого народу. Вивезений з України ще зеленим підлітком, він проте був ущерть «забезпечений» органічним засвоєнням рідної мови, її величезним лексичним багатством, гнучким синтаксичним ладом і неповторною ритмомелодикою. Він знав безліч пісень, любив співати й декламувати, насолоджуючись чаром слова. З дитинства ж він, читаючи псалми та акафісти, засвоїв і чимало з іншого мовного пласта – церковнослов'янського, не чужого духові українського мовлення, сповненого поважності й урочистої сили. Якись таємничі глибини слова-мислі давав відчутти і читаний ще з дитинства Сковорода.

Усе це оживало в душі молодого Шевченка, закиненого на чужину, підігрівалося ностальгією за далекою, але ще ріднішою в спогадах батьківщиною, – і так заявляла про себе магія рідного слова. Творилося

уявлення про те, **що може Слово**, – і воно дістало сильне підживлення від першого ознайомлення з високою професійною поезією. Спочатку це була російська поезія – насамперед Пушкін та Жуковський. Художник Іван Кіндратович Зайцев (теж кріпацького роду), який навчався в Академії мистецтв незадовго до того, як до неї вступив Шевченко, і бував у Ширяєва, залишив короткий спогад про перебування Шевченка в науці у Ширяєва та про свої зустрічі з ним, і там зокрема читаємо: «Я нерідко бував у Ширяєва, і ми розмовляли вечорами, іноді я в нього читав і декламував твори Пушкіна і Жуковського. В цей час у сусідній кімнаті, біля розчинених дверей, завжди стояли двоє хлопчиків, років шістнадцяти-сімнадцяти, учні хазяїна, які були в нього на побігеньках, розтирали фарби і малювали потроху, поки вчитель не дозволив їм відвідувати академічні класи. Все, що я читав, хлопчики слухали дуже уважно. Чому ж, запитають мене добрі люди, я розповідаю так докладно про якихось хлопчиків? Тому, відповім я, що один з них став згодом улюбленим малоросійським поетом, – то був Тарас Шевченко»¹. Вірші Пушкіна Шевченко і чув у стінах Академії та в домі Брюллова (одного разу сам Брюллов, гостюючи з Шевченком у графа Ф. Толстого, прочитав «Анжело» Пушкіна і оповів історію з ненаписаним портретом Пушкіна (IV, 187)), і читав сам. Як не раз свідчив Пантелеймон Куліш, Пушкін належав до улюблених поетів Шевченка, і він багато що з нього знав напам'ять. Знав він і твори Жуковського, Рилєєва, а пізніше й багатьох інших російських поетів. Це теж викликало захват від сили Слова, від його влади над людиною, його здатності розкрити глибини людської душі й весь неозорий світ. Це могло викликати навіть певну «заздрість» до кудесників, що володіють цим Словом.

А завдяки Євгенові Гребінці прийшло знайомство з українською поезією – і відкриття того, що може бути й українське писане та друковане слово. Чуючи й читаючи українських поетів, своїх попередників і старших сучасників, Шевченко помімо захоплення й подиву міг і таке подумати, що в нього чи й не краще вийшло б...

Та це всього лише припущення про деякі психологічні передумови Шевченкового звернення до Слова, до рідного Слова. Головне ж було, напевне, у дедалі більшій внутрішній потребі **висловити** (ви-словити) своє відчуття України, стати її речником. І, впевнившись у силі свого слова, він переймається вірою в те, що зможе ним пробудити в земляках пам'ять про давню славу своєї землі та жагу здобувати їй нову славу. Так народжувалося відчуття своєї покликаності, своєї місії, яку Україна сприйме як місію апостола і пророка. Але на це ще тільки заходило...

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 59.

Водночас і свій художницький талант, який розквітне особливо в останні роки навчання в Академії, Шевченко захоче присвятити пізнанню України. Зрештою, пензля він не зрікався, і можна тільки уявляти, яких би ще висот він досягнув у живописі, коли б творчість не урвав жорстокий царський присуд; і як би ще побільшились його здобутки одного з найкращих у Росії майстрів гравюри (його захоплення після за- слання), коли б не передчасна смерть у далеко ще не похилому віці...

І ще треба сказати: і в Шевченковій поезії скрізь присутні (всупереч думці деяких мистецтвознавців) повнозоре око і пластична сила живописця, картинність бачення, як у його живописі – проникливість і високодумність поета...

УКРАЇНЬСЬКА ПИСЕМНІСТЬ ПЕРЕДШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ДОБИ

Вирішальна роль Шевченка в утвердженні нової української літератури* та винятковість його генія стали причиною того, що в свідомості нашої людності склалося і стало популярним уявлення, начебто він творив якщо не на порожньому місці, то на зовсім не обробленому ґрунті; поза іменами Котляревського, Квітки-Основ'яненка, Гребінки, картина українського літературного життя початку ХІХ ст. бачиться тьмяною (хоч на науковому рівні вона достатньо досліджена).

Тим часом Шевченкова поезія хтозна чи й була б можливою без тих стимулів, що йшли до петербурзької української колонії з самої України, де різномірні форми обстоювання своєї самобутності (бодай і залишкової – інколи) оберталися й зусиллями, спрямованими на літературну обробку й емансипацію мови свого народу.

Це був складний і драматичний процес. Він був своєрідною відповіддю не лише на європейські національні рухи («весна народів»), загальноєвропейську хвилю звертання до народних основ (про що говоритимемо далі), а й на фатальну зміну української політичної та культурної ситуації, зумовлену скасуванням Гетьманщини, ліквідацією Запорозької Січі, закріпаченням українського села, колонізацією півдня України – заселенням його іноземним елементом, прокламуванням так званої «Новоросії»; занепадом Києво-Могилянської академії і братських шкіл, вигасанням грецької та латинської ученості, вичерпанням енергії української барокової культури – не останньою чергою внаслідок відтоку культурних сил до імперського центру. Хоч

* Не говоримо тут про літературу «староукраїнську», в якій Шевченкові передували Вишенський і Сковорода, де були козацькі літописи і твори барокової поезії, прози, драматургії.

живуть ще спогади про недавнє минуле (з найбільшою силою виражені в народній поезії). Ще озивається – інколи і в полум'яній формі, як в «Історії русів» – обстоювання колишніх «вольностей» (тривка українська традиція: «...Все цінне, за що велася боротьба, мало назву “вольностей”. Це поняття з'явилося в XVI столітті, коли різним гуртам та класам доводилося обороняти свої давні права. За свої вольності заступалися українські пани на люблінському сеймі, так само бояри обороняли свої землі, селяни – волю, міщани домагалися рівноправності в місті, інтелігенція протестувала проти національних обмежень, врешті Запорізьке Військо об'єднало всіх до боротьби за державну самостійність. Оборона вольностей була головною справою, якою жила тогочасна Україна»¹).

Пізніше, полемізуючи з російським емігрантом С. Мельгуновим, український історик Д. Дорошенко писав: «Я мог бы представить вам много свидетельств того, что сознание своей прежней государственной самобытности (в ее последней хронологической форме Гетьманщины) и стремление к ее восстановлению, – были еще очень заметны среди представителей украинских образованных классов, т. е., главным образом дворянства, в первых десятилетиях XIX века...»²

Але все-таки під кінець XVIII ст. та на початку XIX ст. переважає глибока депресія; українська шляхта розуміє «вольності» вже в сенсі входження в російське дворянство, а патріотизм тієї її частини, яка не цілком перейнялася вірнопідданством до московської монархії, набрав здебільше упокореного, присмирілого характеру.

До речі, в Шевченковій поезії немає панського гасла «вольності», а є народне «воля». Це принципово різні речі. Він сподівався на боротьбу народу за своє визволення, а не за права шляхти. Мабуть, у цьому сенсі слід розуміти і слова П. Куліша про невмирущість духу волі в українців: «Казалось, никогда уже не восстать украинцам из своего порабощения, но в том-то и состоит достоинство этого народа, что в нем никогда не угасала искра свободы. В самом последнем своем порабощении он помнит о прежней вольности и как бы ни был уничтожен, никогда не теряет надежды на лучшие времена»³.

Але цього разу вони не наставали.

То була хоч і об'єктивно зумовлена, але трагічна для України ситуація: адже саме в цей час відбувався процес творення модерних націй в Європі, і Україна не змогла в нього повноцінно включитися, що й спричинило її трагічне історичне запізнення, наслідки якого впали на наступні покоління.

¹ Див.: Крип'якевич І. Історія України. – Львів, 1990. – С. 251.

² Возрождение. – 1951. – сентябрь–октябрь. – С. 155.

³ Повесть об украинском народе. – СПб., 1846. – С. 20.

І все-таки той політичний і літературний романтизм, що охопив усю Європу, а не останньою чергою й слов'янські народи, озвався і в Україні – спершу як пробудження інтересу до народності та звертання до народної мови. Хоч це явище зовсім не зводиться до реакції на зовнішні збудники, – воно впливало з потреб життя самого українського народу, духовна, естетична творчість якого не припинялася.

Важливою негативною обставиною було те, що на цей час фактично втрачено було в актуальній свідомості немалу спадщину української барокової літератури та інтелектуальну спадщину Києво-Могилянської академії – її носії або були «завербовані» (ще й до Петра I та за його часів, а потім після впаду Гетьманщини) для створення імперської культури, або добровільно перейшли туди в пошуках ширшого простору для своєї діяльності; водночас коло поцінувачів і реципієнтів цієї спадщини катастрофічно звузилося внаслідок обрусіння освічених верств. (Про внесок українців у російську освіту, науку й культуру багато написано, насамперед у дослідженнях російських науковців дореволюційної школи; найбільше ж наголошується роль Києво-Могилянської академії. Наведу одну з оцінок: «...До основания Московского университета (в 1775 г.), в продолжение полутора века, Киевская Академия участвовала в удовлетворении умственных потребностей всей России гораздо более других училищ, существовавших и появлявшихся в нашем отечестве. С одной стороны из числа питомцев ее являлись тогда многие знаменитые ученые, содействовавшие просвещению отечественному многочисленными сочинениями; с другой ее же воспитанники заводят в сей промежуток времени не только все почти духовные училища, существующие доселе, но некоторые из них являются славными участниками в первоначальном заведении самих училищ светских»¹.)

Російська імперія цілеспрямовано утверджувала себе як наступницю Київської Русі – володаря не тільки територій, а й культурної спадщини «Западної Русі» та «Южної Русі». Ця державно впроваджувана російська імперська ідентичність стала загрозою для ідентичності української. За цих умов – втрати залишків державності, деградації освіченої верстви, деактуалізації «високої» культурної спадщини – основною ознакою української національної ідентичності стає народна мова, що раніше такою не усвідомлювалася (не лише в Україні, а й у всій Європі – аж до доби національних рухів). А оскільки верхні шари українського суспільства не ідентифікували себе з народною мовою, то відповідно головним репрезентантом української ідентич-

¹ Історія Київської Академії. Соч. Воспитанника ея ієромонаха Макарія Булгакова. – СПб., 1843. – С. 12.

ності (принаймні стихійної) стає носій української мови – селянство, разом із близькими до нього верствами – залишковою місцевою виборною адміністрацією, «низовими» церковними службами, частиною дрібної шляхти, що загрозувало збідненням національної пам'яті та культурної спадщини. (Це – найзагальніше кажучи, бо конкретна історична картина була складнішою, і втрата рідної мови не завжди була рівнозначна втраті національності, та й користування російською не завжди означало втрату рідної мови. Реальні суспільні обставини зумовили своєрідне явище – відоме, зрештою, у багатьох народів – обстоювання своїх національних інтересів і навіть прав рідної мови – мовою панівної нації. А в окремі періоди нашої історії, внаслідок заборони українського друку, патріотична українська література тільки російською мовою, в Росії, і могла з'являтися.)

Міцний фундамент нової української літератури – тобто літератури народною мовою – заклав Котляревський своєю «Енеїдою», хоч феномени цієї мови з'являлися і до нього, – і в учених трактатах, і в інтермедіях та витворах бурлеску, а ще раніше й потужніше – у полум'яного релігійного полеміста Івана Вишенського. Не кажучи про народні думи та історичні пісні, загалом небезвідносні до традицій старокнижної української мови, принаймні в синтаксичній та ритмічній організації. Власне, вже досконалість і краса мови народної української пісні (її «велика виробленість», словами академіка С. Смаль-Стоцького) несла в собі потенцію літературності – треба було усне слово підняти до рангу писемного. С. Смаль-Стоцький узагалі заперечує узвичаєну думку про Котляревського як творця української літературної мови на полтавському субстраті, бачить у нього елементи інших говорів, уживаних в Україні, і робить хоч і не безсумнівний, але й небезпідставний висновок: «Мова Котляревського в цілості не була отже жодною новиною. Вона нав'язує до живої традиції української літературної мови часів попередніх»¹. І раніше говорили про це інші дослідники, а Ол. Богумил і П. Житецький у ґрунтовній розвідці «Начерк історії літературної української мови. До Ів. Котляревського»² не бачать прірви між старокнижною і новолітературною мовою, знаходячи зв'язок між ними; процес утвердження новолітературної (на народній основі) мови розглядають у контексті протистояння експансії польської та російської мов, обстоювання національної ідентичності і як попередників

¹ *Акад. Степан Смаль-Стоцький. Українська літературна мова // Україна. – 1928. – Кн. 4. – С. 6.*

² *Олександр Богумил і Павло Житецький. Начерк історії літературної української мови. До Ів. Котляревського // Україна. – 1914. – Кн. друга. – С. 7–28.*

Котляревського називають Довгалевського, Некрашевича, Гаватовича, навіть Антона Головатого. Та хоч би й так, усе-таки не можна не зважати на те, що саме Котляревський яскравістю свого таланту необоротно надав цій мові статусу літературної, і в цьому сенсі він – таки її творець. Принциповий перехід на народну мову давав літературі демократичну орієнтацію (в зображенні життя селянства – а це було тоді мірилом демократичності, – українська література, на авторитетну думку академіка О. Білецького, в першій половині XIX ст. випереджала і російську, і деякі європейські) і прилучав її до глибоких джерел та великих багатств фольклору. Але водночас усе-таки на практиці уривався зв'язок із попередніми пластами словесності, мовою староукраїнською книжною, оскільки ця мова позбулася свого суб'єкта – козацької канцелярської бюрократії, вченого люду, який тепер активно «українізував» мову російську...

Проте започаткувався широкий і глибокий культурний процес. На зміну майже втраченій книжній, бароковій та схоластичній культурі XVI–XVIII століть, із центрами в Києві та в інших містах Правобережжя насамперед, приходить нова, що шукає ґрунту в народній культурі та мові, хоч і мусить адаптуватися до обставин насаджування російськості. І перші її осередки виникали на Лівобережжі, зокрема на Слобожанщині, й тяжіли до нововідкритого (1805) Харківського університету, який мав знаменувати російську культурну експансію в Україну, але oprіч того став і одним із вогнищ відродження української культури. Цікаво і повчально, що тодішня «степова Україна» з її неоднорідним етнічно й динамічним населенням змогла надихнути саме українським історично-культурним патріотизмом і багатьох представників інших народів, у тому числі й росіян. Аналізуючи чималу й цінну продукцію Харківської університетської друкарні, дослідник пише: «Харківські видання в переважаючій більшості пересякнуті місцевим колоритом, що не обмежується лише словами чи назвами друків (“Украинский вестник”, “Украинский журнал”, “Украинский альманах”), а йде значно глибше, сягаючи змісту, мови. Вони не тільки дають нам безліч україніки – матеріалу з історії України, географії, етнографії російською мовою, але й обдаровують нас цілою низкою преінтересних друків українською мовою.

Одначе через те, що ні в якому іншому місті не спліталися так щільно стихії великоруська з українською, як у Харкові, ніде ми не спостерігаємо й такого дружнього співжиття їх, як на харківських виданнях.

Тут не тільки славнозвісними українськими видавцями стають великороси, не тільки українські автори широко використовують у своїх

писаннях обидві мови, але й самі великороси роблять неабиякі літературні спроби українською мовою»¹.

Цікаво, що «Украинский вестник» (1816–1819), як установив інший дослідник, І. Айзеншток, виписували з Харкова і в Сибір, і на Камчатку!

Серед професури Харківського університету – вчені з європейським ім'ям. Чимало з них – росіяни. Російська культура наче повертала Україні борг з XVII та XVIII століть, з часів Києво-Могилянської академії. Ці «зайди», каже автор, «здебільшого були кращими людьми свого часу [...] Переймаючись місцевими інтересами, вони остільки захоплюються українською стихією, що в своїй роботі на користь української культури, української книжки зоставляють по собі яскравий слід. Грек Каразин, великороси Срезневський, Костомаров, Бецький – то все ясні постаті, які ми давно звикли вважати за своїх»².

На жаль, не скрізь і не завжди мали ми в історії своєї культури таку картину і таку традицію. Що ж до роботи харків'ян, то її дуже утруднили й обмежили нові цензурні правила 1819 року, якими уряд, «собразуясь с опасным движением умов в Европе», передав контроль над видавничою справою з рук університетів до рук спеціальних цензурних комітетів, що діяли в Москві, Петербурзі, Ризі, Вільні. Тоді ж припинився вихід «Украинского вестника».

Але, попри всі здобутки харківської школи, треба сказати, що вона не відчувала своєї спадковості щодо Києво-Могилянської академії. Цікава, під цим оглядом, і пізніша докторська дисертація поста-романтика Амвросія Метлинського. Він продемонстрував широку обізнаність з європейськими естетичними теоріями, починаючи від античних часів і кінчаючи естетикою першої половини XIX ст., особливо німецькою: тут фігурують Кант, Фіхте, Гегель, Шеллінг, Вебер, Шлейермахер, Ешенбург, Гіллебрандт, Мундт, Крігер, Гоффман та ін. Але, перейшовши до «реторики в нашем отечестве», український поет починає з Ломоносова і йде аж до Греча та Шевирьова, дивним чином оминаючи поетики й риторики українські, кола Києво-Могилянської академії. Тут він обходиться однією фразою, до того ж глибоко несправедливою: «Реторика и сочинения об реторике существовали в нашем отечестве до Ломоносова, но они мало достойны внимания»³.

¹ *Балицький Павло*. Етюди з історії української книги // *Життя й Революція*. – 1928. – № 2. – С. 133.

² Там само.

³ Взглядъ на историческое развитие теории прозы и поэзии. Разсужденіе Магистра Амвросія Метлинскаго, написанное на степень доктора славяно-русской филологіи. – Харьков, 1850. – С. 44.

Взагалі україністика розвивалася в Харківському університеті як краєзнавство в межах ліберально трактованого імперського проекту. І не випадково Кирило-Мефодіївське братство виникло в Києві, де сильними були польські революційні впливи, а не у Харкові. Той же Костомаров із Харківського університету подався до Києва, бо його не задовольняли помірковані настрої харків'ян. Але це буде трохи пізніше.

Київський університет утворено 1833 року – порядком реакції на польську революцію 1831 року царський уряд уживав рішучих заходів для «обрусення Юго-Западного Края», зокрема для переведення всієї освіти на російську мову; з цією метою ліквідовано Кременецький лицей, а його фонди переведено до Києва. Однак створити тут антипольський і, побічним чином, антиукраїнський освітньо-науковий форпост не вдалося. В університеті було неспокоїно, діяли революційні гуртки. 1837 року Микола I особисто приїхав до Києва, щоб виступити перед викладачами й студентами з грізною промовою, в якій стращав судом, а 9 січня 1839 року він видав указ про тимчасове припинення діяльності університету; багато викладачів-поляків було звільнено, багато студентів заарештовано. Пізніше ця традиція непокори й таємних гуртків справить вплив на створення Кирило-Мефодіївського братства.

Але тут мова про інше. Першим ректором Київського університету (хоч і не тривалий час, із перервами) був видатний український учений Михайло Максимович. Ботанік із фаху (якийсь час очолював кафедру ботаніки в Московському університеті), він був справжнім енциклопедистом, досконалим знавцем української історії та фольклору, авторитетним філологом. З українських культурних діячів того часу він чи не єдиний належно оцінював здобутки барокової літератури (а пізніше дослідив староукраїнську книжкову спадщину, в тому числі польсько-латинського друку). У 50-ті роки він розпочав гостру полеміку зі своїм давнім московським приятелем академіком Михайлом Погодіним, який, відмовившись від своїх раніших поглядів про давність автохтонного (українського) населення Київської Русі, висунув теорію про прихід українців на Наддніпрянщину після того, як великороси, що нібито спершу населяли її, після татаро-монгольського погрому переселилися на північ, де й стали законними спадкоємцями Київської Русі та її мови й культури. Михайло Максимович спокійно, аргументовано і водночас делікатно-ущипливо спростував ці довільні історико-філологічні конструкції, не залишивши від них каменя на камені. Одним із головних доказів М. Погодіна (і не тільки його) було те, що в пам'ятках писемності Київської Русі немає слідів української

народної мови. Натомість М. Максимович показав, як багато цих слідів насправді збереглося навіть попри те, що пізніші великоруські перепишувачі їх мимоволі усували. А в свій «київсько-університетський» період у 30-ті роки, та ще й до нього, в роки 20-ті, Максимович плідно працює над дослідженням народної словесності. Ще 1827 року вийшли «Малороссийские песни, изданные М. Максимовичем». Це був не перший збірник українського фольклору, але найповніший на той час і з науковим обґрунтуванням, з глибокою інтерпретацією – в передмові – змісту й поезики української народної пісні, її самотнього місця у фольклорі слов'янських народів, особливих рис національної вдачі, які в ній відбилися. Максимовичева передмова до збірника, словами історика Д. Дорошенка, «мала значення маніфесту, вона була прапором, на якому було написано магічне слово для тих часів: “народність”»¹ (власне, ще М. Грушевський назвав її «маніфестом українського народництва»).

Збірник Максимовича, як слушно підкреслює дослідник його творчості В. Замлинський, справив надзвичайно велике враження на сучасників. Ним зачитувалися Пушкін і Гоголь, з якими Максимович був у дружніх стосунках, українські поети-романтики – деякі з них і самі збирали зразки народної творчості. У 1834 році Максимович видає другий, повніший збірник – «Украинские народные песни» з ґрунтовними коментарями й поясненнями. Пізніше до Михайла Максимовича знайде дорогу Тарас Шевченко, і глибока любов обох до України їх здружить...

Тим часом центром суто літературного українського відродження залишалася Слобожанщина. Могутній поштовх йому дала «Енеїда» Котляревського, яка, сказати б, вивела на поверхню ті потенції українського літературного самовисловлення, що нагромаджувалися під пеленою тимчасової «німоти». Це вже не був звичний бурлеск київських «спудеїв» і не була просто пародія на класичну Вергілієву поему, – такі пародії існували вже в різних літературах (Скаррона – у французькій, Блюмауера – в німецькій, Осипова й Котельницького – в російській), знаменуючи веселе прощання з псевдокласичною, наслідувальною щодо аутентичної класики, величавістю та звертання до «низового» плину життя. Натомість Котляревський «перелицьовував» Вергілія з набагато поважнішою метою, ніж сама тільки профанація високого зразка задля комічного ефекту, і «перелицьовував» таким чином, що його «Енеїда» стала і сатирою на багато які явища сучасного йому суспільства, і непрямим, але переконливим запереченням імперського стереотипу про Малоросію як етнографічну область

¹ *Дорошенко Д. І.* Нарис історії України. – Перевидання: Львів, 1991. – С. 501.

Росії, і картинним нагадуванням про героїчну енергію українського козацтва, і виявом багатства й життєздатності української стихії, і розкошуванням в українському слові, хай переважно в його побутових, але також і ліричних, а почасти й патетичних барвах. У химерних шатах трагедії вже проблискував високий романтичний племін, а пригоди вигнанців, волоцюг-троянців, яким судилося заснувати «вічний Рим», могли викликати різні історичні алюзії, в усякому ж разі – давали відчуття історичної ваги українського козацтва та українського буття взагалі. Щоправда, більшість сучасників сприймала насамперед трагедійну поверхню твору, великі й малі пани могли посміятися як із нешкідливого для них жарту (до речі, 1816 р. великий князь Микола Павлович, майбутній цар Микола I, побувавши в Полтаві, «изъявил желание иметь у себя два экземпляра» твору «капитана Котляревского»), але до когось промовляв і його глибший план, у всякому разі, резонанс поема мала великий, і ним вона завдячувала, напевне ж, і силі вираження народного духу. Вже пізніше, 1841 р., В. Пассек писав, що «Енеїду» читали «все сословия» – «от грамотного крестьянина до богатого пана» і що вона дала поштовх розвитку літератури народною мовою:

«“Энеида” была принята в Малороссии с восторгом; все сословия читали ее, от грамотного крестьянина до богатого пана. Едва ли это не был первый литературный опыт на Малороссийском языке, и не с его легкой руки явились многие прекрасные рассказы и переводы Грицька Основьяненка, владеющего народным юмором, Гулака-Артемовского – с его необыкновенною мелодиею Малороссийского языка, и вслед за ними с самобытными дарованиями явились: Амвросий Могила – с искреннею любовию к Украине, Гребенка – с живым и быстрым рассказом, Тополя – передавший поэтически несколько сцен из народной жизни»¹.

А С. Александров дав простодушну поетичну версію всеукраїнського літературного ентузіазму, викликаного «Енеїдою»:

*Як Котляревський у Полтаві
Енейду гарно написав,
Тоді, із щирості к тій славі,
Із нас писати дехто став.
У Харкові Основ'яненко
«Патрет салдацький» змалював,
«Марусю» ж нарядив гарненько
Так, що я зроду не видав.
І ще про «Пана та собаку»*

¹ Пассек В. Котляревский и его «Энеида», издаваемая в Харькове // Москвитянин. – 1841. – № 4. – Ч. II. – С. 563.

*Зложив Артемовський-Гулак,
Співав Могила про козаків,
Бо то є щирий наш земляк.
А Корсуна взяла охота
Український зв'язати «Сніп»;
Пішла тоді усім робота:
В'язав його всяк чоловік.
Як вийшло децю із печаті,
То всі ми раді так були,
Як муха та в сметані в хаті,
Очаків наче здобули...*

«Енеїда» Котляревського знайшла відгук і в інших слов'янських літературах. Під її впливом з'явилася в Білорусії анонімна сатирична поема «Тарас на Парнасі», про яку Максим Богданович сказав: «...Літературність приємно вирізняє її серед білоруської творчості тієї доби», – і яка стала помітною віхою зароджуваної білоруської писемності. Ще за життя Котляревського писав про його «Енеїду» чеський вчений Й. Добровський, поклавши початок чесько-українським літературним зв'язкам. У чеському й словацькому слов'янознавстві існує думка про «Енеїду» Котляревського як про одне з найраніших явищ усього слов'янського відродження взагалі. Зокрема, З. Геник-Березовська у статті «До питання про відношення між чеським та українським відродженням» знаходить подібності у «виникненні українського і чеського відродження вже у XVIII столітті»¹. Такого ж погляду дотримується і М. Неврлі, наводячи думку одного із словацьких критиків, який порівнював роль Івана Котляревського з роллю словацького філолога Антона Бернолака (1762–1813): «Майже одночасно зродилися літературні словацька й українська мови – адже ж Бернолак і Котляревський були сучасниками. Оскільки перший з них 1787 р. теоретично вмотивував потребу впровадження мови народу до літератури, другий цю потребу десятьма роками пізніше здійснив виданням травестованої на українську мову “Енеїди”». Доповнюючи це спостереження іншими фактами, М. Неврлі доходить висновку: «В порівнянні до українського відродження, котре відразу заманіфестувало себе визначним художнім твором Котляревського, словацьке, а скоріше від нього й чеське національне відродження мало характер здебільшого філологічний»².

¹ Див. у кн.: Sto padesät let česko-ukrajnských literárních styku. – Praha, 1968. – S. 15.

² Неврлі М. Перший етап українського та словацького національного відродження в минулому столітті // Науковий збірник музею української культури у Свиднику. – Пряшів, 1986. – № 14. – С. 48, 52.

Великий успіх мала і п'єса Котляревського «Наталка Полтавка». Написана як своєрідна відповідь на популярну тоді комедію князя Шаховського «Казак-стихотворец» з її карикатурним зображенням українського життя (на це П. Гулак-Артемівський в «Українском вестнике» відгукувався так: «Хто чого не тямить, той хай і не тика туди свого носа»), вона дала правдиві картини народного побуту й виразні, реалістично змальовані народні характери; сповнена щирого чуття й м'якого гумору, вона не втрачає своєї популярності заледве не два століття.

Молодший за Котляревського Петро Гулак-Артемівський (1790–1865), багатолітній професор, а потім і ректор Харківського університету, починав писати, ще в студентські роки, спершу старослов'янською, потім російською мовою, а потім перейшов на українську – вірогідно, під впливом «Енеїди» Котляревського. Але в ній він сприйняв лише травестійну форму, і його «Гараськові оди» були суто бурлескними варіаціями на теми ще одного великого поета античності – Горація. Не дуже вигадливі в своїй простацькій пародійності, вони «не дотягували» до щедрого гумору Котляревського та його, в багатьох випадках, артистизму. Такий спростачений, псевдо-народний стиль (найвиразніше явлений у «Горпиниді» П. Білецького-Носенка), пізніше дістав осудливу назву «котляревщини»: Котляревський тут, звісно, «не винен», ішлося про епігонство. Нечисленні переклади Гулака-Артемівського також мали травестійний при смак. Набагато більшу естетичну вартість мали його байки з гуманними тенденціями та з елементами сатири, часом гострої, на повітове панство. В баладах на теми Гете й Міцкевича чути, крізь тяжкуватий і невироблений стиль, подих романтичних настроїв, що ставали вже модними (та й переспівуваний оригінал до них схиляв).

Молодший сучасник Гулака-Артемівського Євген Гребінка (1812–1848) теж починав з травестії; у травестійному дусі – хоч, може, й не навмисне травестійному, а через брак культурної традиції – виконано його «переклад» пушкінської «Полтави». Найвартісніший його внесок в українську літературу – його байки, писані, як і байки Гулака-Артемівського, під впливом польського байкаря XVIII ст. Ігнація Красицького, але перейняті органічним національним колоритом. У них він часто відходить від класичного канону байки, пишучи скорше розлогі (інколи надто багатослівні) віршовані оповідки, в яких головне – не так мораль, як живі картини побуту, влучні характеристики персонажів. Нечисленні ліричні вірші Гребінки належать до виявів романтизму в українській поезії. Залишив Євген Гребінка і чималу

прозову спадщину російською мовою; він був одним із піонерів історичної тематики в українській літературі – хоч, власне, ці його твори належать швидше до багатой на поетичні й прозові тексти «української школи» в російській літературі: адже, оселившись у Петербурзі, Гребінка став активним учасником російського літературного життя, хоч творив коло себе й український гурток, уживав заходів для видання творів української літератури, видав збірник «Ластівка» (1840), де були й нові твори Шевченка, у долі якого він відіграв таку велику роль.

Твори російською мовою писав і старший за Гребінку Григорій Квітка-Основ'яненко (1778–1843), але вони, хоч і були свого часу дуже популярні («Пан Халаявский»), тривкого сліду в російській літературі не залишили; натомість його українські повісті й оповідання (деякі з них він сам перекладав російською мовою), видані під назвою «Малороссийские повести» 1834 р. (т. I) і 1837 р. (т. II), та й інші, не тільки мали великий успіх, а й забезпечили йому місце засновника української прози. Це твори з побуту українського села – і гумористичні, і «чутливі» (останні, особливо «Сердешна Оксана», про яку в нас ще буде мова у зв'язку з Шевченковою «Катериною»), дали підставу говорити про Квітку як представника українського сентименталізму, хоч таке визначення знаходило й заперечення). Добре знання традиційного побуту й замилювання його поетичними сторонами; близькість до земляків і розуміння їхніх вдач, визнання моральної вищості селянина над панством, гуманний настрій автора, за всієї часом ідилічності й наївного моралізаторства в патріархальному дусі, багата народна мова, широке використання фольклорних барв (особливо в повісті «Маруся»), – в усьому цьому було чимало нового. Хоч треба визнати, що демократизм Квітки-Основ'яненка був обмежений його патріархально-монархічним світоглядом; ідеалом його був заможний хutorянин; соціальна картина села бачилася розпливисто, більше того – становище кріпака ідеалізувалося.

Отже, в українській літературі перших десятиліть XIX ст. відбувається рух від трагедійної експлуатації чи трагедійного подолання псевдокласицизму до пошуку нового стилю – до елементів сентименталізму й романтизму, з вкрапленнями реалізму (початкової, «натуральної» якості). Втім, орієнтація Квітки-Основ'яненка й Гребінки на моральний, природний статус людини дала підстави дослідникові згадати приклад Стерна, Філдінга й англійський просвітницький реалізм¹.

¹ *Лімборський Ігор*. Англійське просвітництво XVIII століття і українська література // Київська старовина. – 2003. – № 5.

Тим часом надходить нова, набагато ширша поетична хвиля, і вона має вже виразно романтичний характер. Тут бачимо вже дуже різнобарвний букет імен: Левко Боровиковський, Осип Бодянський, Опанас Шпигоцький, Микола Маркевич, Ізмаїл Срезневський, Амвросій Метлинський, Микола Костомаров, Олександр Афанасьєв-Чужбинський, Віктор Забіла, Михайло Петренко, Олександр Корсун та ін., а на Західній Україні – Маркіян Шашкевич, Іван Вагилевич, Яків Головацький, Микола Устиянович, Антін Могильницький, Іван Гушалевич... Не для всіх із них література була справою життя, для деякого – аматорським додатком до наукових занять чи господарських (поміщицьких) клопотів. Одні з них визначилися ще в передшевченківську добу, другі писали й водночас із Шевченком, треті й після нього; дехто так і залишився у річищі романтизму, а для деякого це стало лише етапом творчої еволюції.

Усе це відбувалося в контексті національно-культурного відродження інших слов'янських народів – чехів, словаків, хорватів, сербів... «В тридцатых и сороковых годах, в малорусской литературе, хотя еще очень необширной, обнаруживаются все особенности славянского возрождения: во-первых, усиленная литературная деятельность, усердное стихотворство и повествование на народном языке, – отчасти повторение народных мотивов, отчасти стремление передавать на народном языке литературные идеи высшего порядка; во-вторых, усиленный интерес к этнографическим изучением; в-третьих, столь же сильный интерес к историческим преданиям своего народа...»¹

Про український романтизм у контексті слов'янського і європейського взагалі ще буде мова далі в пов'язанні з поезією Тараса Шевченка. А тим часом треба сказати, що український романтизм до Шевченка, хоч і не явив тієї духовної потуги, що європейський (від Байрона до Міцкевича), однак значно розширив обрії нашої літератури. Він звернувся – хоч і «фрагментарно» – до сторінок національної історії, до її героїчних постатей, протиставляючи бурхливе минуле сучасній оспалості (це були ті «плачі» про минуле, які в Шевченка запліднилися гнівом). Він актуалізував естетику народної пісні й балади. В центр свого художнього світу він ставить людську особистість в її самоусвідомленні, з її проблемами (хоч переважають нарікання на долю, мотиви самотності, але страждальної, а не гордої байронічної). До його етичних вимірів увіходять категорія волі (забарвленої ностальгією за козацькими часа-

¹ Пытинъ А. Н. и Спасовичъ В. Д. История славянскихъ литературъ. Два тома. Томъ I. – СПб., 1879. – С. 364.

ми) та громадянські й соціальні почування (хоч ще і в обмеженому форматі).

Романтики були щирими патріотами України й української мови. Ось що писав, наприклад, Л. Боровиковський у передмові до публікації «Народних пословиць» у альманасі «Ластівка»:

«Моя мати – Малоросія: вона мене голубила, і годувала, і на все добре наставляла. Як щира дитина, я її слухав – і повік не забуду, що вона мені говорила, як на все добре вчила – як з людьми жити, як на світі добре робити... Послухайте, миряни, хоч согу долю, що вона мені – мати рідній дитині – казала...»¹

Щоправда, через зрозумілі обставини багато хто з них писав і російською мовою; власне, всі українські письменники тієї доби були двомовними. Але їхній патріотизм був (у більшості) «місцевим», «малоросійським» – у межах патріотизму імперського, «общерусского». За деякими винятками (насамперед тут треба назвати Костомарова і, зрозуміло, західноукраїнських романтиків), вони – як Гулак-Артемовський, Квітка-Основ'яненко – поділяли монархічні настрої всеросійського обивателя. Звісно, тут треба враховувати і цензурні та інші обставини, до яких їм доводилося пристосовуватися, тому важко судити про міру їхньої щирості, коли йшлося про вияви політичної благонадійності. Але дехто з них у вірнопідданчому ентузіазмі доходив до сервілізму. Тобто, вони були людьми свого часу (до того ж, здебільше людьми із певним, хай і не дуже високим, становищем – або дрібні дворяни, або університетські професори, або й чиновники) і не спромоглися вийти за межі цього часу, випередити його – як це зміг Шевченко.

Хоч це була і не єдина їхня відмінність від Шевченка (або Шевченкова відмінність від них).

Перевага Шевченка над його попередниками-романтиками в більшому таланті й у більшій суб'єктивності: у ширшому соціальному й естетичному масштабі особистості. Як кріпак, який став своїм у мистецькому світі, він мав ширший діапазон соціальних переживань, драматичнішу біографію і складніший духовний світ; як талановитий і пристрасний живописець, він мав додаткове джерело мистецьких імпульсів. Оця більша суб'єктивність давала глибший вимір його органічній народності; романтики хотіли бути і почасти ставали народними з ідеї, Шевченко ж був народним від природи; народність була не його осягненням, метою, а ґрунтом, з якого він виріс, на який спирався у своєму розвитку або який, можна сказати, «обробляв».

¹ Ластівка. Сочинения на малороссийском языке [...]. – С. Петербургъ, 1841. – С. 317–318.

«КОБЗАР»

Писати вірші Шевченко почав ще до визволення з кріпацтва. На допиті в Третньому відділенні у справі Кирило-Мефодіївського братства він у цьому зв'язку назвав рік 1837-й. Відомий російський літератор І. Панаєв зга-

дував: «Я в первый раз увидел Шевченку двадцать четыре года назад тому (в 1837 г.) на вечере у Гребенки. В это время дело шло о выкупе поэта... Он написал тогда уже несколько стихотворений, но эти стихи, кажется, не вошли в его "Кобзарь". Малорусские друзья его уже тогда отзывались об нем с увлечением и говорили, что Шевченко обещает обнаружить гениальный поэтический талант»¹.

Можливо, не всі з ранніх поезій Шевченка збереглися. Першим твором, що став відомий його знайомим, була балада «Причинна», надрукована, однак, уже після виходу «Кобзаря» в Гребінчиному альманасі «Ластівка» (альманах готувався раніше за «Кобзаря», але випуск його затримався).

Уже цей перший зі збережених поетичних творів Шевченка явив українське слово такої мистецької якості, якого не сягали його попередники й сучасники – поети-романтики. Хоч, здавалося б, Шевченко був цілком у полоні їхнього канону: чари, русалки, смерть закоханих... (скажімо, Левко Боровиковський розробляв схожі мотиви у баладах «Маруся», «Чарівниця», «Молодиця», «Розставання» за кілька років до Шевченка). І Шевченко komponує сюжет нібито з готових романтичних (та народнопісенних) кліше: дівчина где-не діждеться козака з походу, звертається до чарівниці і від її зілля стає «причинною» та й блукає серед ночі дібровою понад Дніпром, де й залоскотали її до смерті русалки; а саме тоді вертається з походу козак і, побачивши кохану мертвою під дубом, свідком їхніх ширих зустрічей, бачить її неживою і сам не хоче жити далі й заподіює собі смерть... Але на цьому наївному, елементарно-романтичному сюжеті молодий поет розгортає цілу гаму почуттів – і персонажів, і автора-оповідача, – почуттів, що народнопоетичними засобами відтворюють локальну психологічну драму. На відміну від типової романтичної балади, у Шевченка важить не так «об'єктивна» фабула, як її багатий суб'єктивний супровід – нестримні «втручання» самого автора, сміливі ліричні відступи й пристрасні коментарі: «Кого ж їй любити? ні батька, ні неньки...», – що виходять далеко за межі конкретної сюжетної ситуації і набирають значення загального поетичного судження про

¹ Современник. – 1861. – Т. 86. – № 3–4. – С. 154.

людську долю. Принаймні для дотодішньої української романтичної балади це було щось не зовсім звичне, «масштабніше». Не зовсім звичними були й динамічність поетичної оповіді, «перепади» тону та невимушені переходи від широким мазком змальованих картин природи до авторового сентименту-роздуму, від скупих сюжетних загальників до фольклорних щедрот в описах ритуального «шаленства» русалок, – у цьому вже вгадується майбутній Шевченко з його спонтанним виливом складно-цілісного всеоб'ємного почуття... І ще – пластичність, гра контрастних барв, мальовничість, у яких видно вправну «руку живописця»: блідий місяць, неначе човен у синім морі, із хмари то вирина, то потопа; або він сяє і над водою, і над гаєм; «чорніє гай над водою», а за горою червоніє – ось-ось зійде сонце... Так само насичений світ балади й звуками життя природи. А головне – Шевченків вірш дихав такою природністю, такою гармонійністю і багатую мелодійністю, такою доладністю слова, яких не сягали його попередники-романтики з їхньою часто ще важкуватою, не дуже виробленою для вільного плину лірики і тонкощів психологічного драматизму мовою (за деякими винятками, насамперед нечисленних ліричних віршів-пісень Віктора Забіли, з якими знайомив Шевченка Гребінка і які, можливо, вплинули на нього). Таку досконалість знала раніше тільки народна пісня. І не випадково з цього невеликого, першого Шевченкового твору аж три фрагменти дістали музичну інтерпретацію і стали народними піснями: «Реве та стогне Дніпр широкий...»; «Така її доля...»; «Защебетав жайворонок...» – де ще знайдемо такий приклад?!

...Колись семеро грецьких міст змагалися за право зватися батьківщиною Гомера. Навколо Шевченка точилися – серед його біографів – суперечки іншого роду: хто перший відкрив його постичний талант? Найбільш переконливо утверджував себе в цій ролі видавець «Кобзаря» Петро Іванович Мартос, дрібний полтавський поміщик, замолоду, в часи навчання в Ніжинській гімназії вищих наук (1822–1827), політичний фрондер, покараний за причетність до написання й розповсюдження революційного вірша, для конспірації приписуваного Рилєєву, знайомий Гребінки, Н. Кукольника, М. Маркевича; згодом консерватор, який неприхильно ставився до «небезпечної» еволюції Шевченка і в своїх спогадах про нього не в усьому був об'єктивний. Ось що згадував він про знайомство з Шевченком і видання «Кобзаря»:

«Шевченка я знав близько. Я познайомився з ним наприкінці 1839 року в Петербурзі, у милого, доброго земляка Є. П. Гребінки, котрий рекомендував мені його як талановитого учня К. П. Брюллова... Я просив Шевченка намалювати мій портрет аквареллю, і для цього

мені треба було їздити до нього. Квартира його була на Васильєвському острові, недалеко від Академії мистецтв, десь під небесами, і складалася з передпокою, зовсім порожнього, й невеликої, з напівкруглим зверху вікном, кімнати, де ледве могли вміститися ліжко, щось подібне до столу, на якому безладно було розкидане малярське приладдя господаря, всілякі пошматовані списані папери й ескізи, мольберт і один напівзламаний стілець; не можна сказати, що кімната була охайна: скрізь лежала товстим шаром пилюка, на підлозі теж валялися шматки списаного паперу, під стінами стояли обтягнуті в рамках полотна; на деяких було розпочато портрети й різні малюнки.

Якось, закінчивши сеанс, я підняв з підлоги шматок списаного олівцем паперу і ледь міг розібрати чотиривірш:

*Червоною гадюкою
Несе Альта вісті,
Щоб летіли круки з поля
Ляшків-панків їсти.*

“Що се таке, Тарасе Григоровичу?” – запитав я господаря. “Та се, добродію, не вам кажучи, як іноді нападуть злидні, то я пачкаю папірець”, – відповідав він. “Так що ж? Це ваше сочиненіє?” – “Еге ж!” – “А багато у вас такого?” – “Та є чималенько”. – “А де ж воно?” – “Та отам, під ліжком у коробці”. – “А покажіть!”

Шевченко витяг з-під ліжка луб'яний ящик, наповнений клаптями паперу, і подав мені. Я сів на ліжко й почав розбирати їх, але ніяк не міг дати ради.

“Дайте мені оці бумажки додому, – сказав я, – я їх прочитаю”, – “Цур йому, добродію! Воно не варто праці”. – “Ні, варто – тут є щось дуже добре”. – “Йо? Чи ви ж не смієтесь із мене?” – “Та кажу ж, ні”. – “Сількось візьміть, коли хочете, тільки, будьте ласкаві, нікому не покажуйте й не говоріть”. – “Та добре ж, добре!”

Узявши папери, я одразу ж пішов до Гребінки, і ми з великими труднощами сяк-так дали їм лад і, що могли, прочитали.

Під час наступного сеансу я нічого не говорив Шевченкові про його вірші, чекаючи, чи не запитає він сам про них, та він уперто мовчав; нарешті, я сказав:

“Знаєте що, Тарасе Григоровичу? Я прочитав ваші стихи – дуже, дуже добре! Хочете – напечатаю?” – “Ой ні, добродію! Не хочу, не хочу, далєбі, що не хочу! Щоб іще побили! Цур йому!”

Я доклав багато зусиль, щоб умовити Шевченка; нарешті він погодився, і я в 1840 році надрукував “Кобзаря»”¹.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 69–70.

Мабуть, Шевченко і справді попервах не був певен своєї поетичної стежки, вважав своєю справою малярство й не наважувався оприлюднювати вірші. Однак не був Мартос тим, хто перший довідався про його поетичний гріх: набагато раніше знав про це Сошенко, який застерігав Тараса від цієї «забави»; знав і Гребінка, та й завсідники Гребінчиних вечорів знали, бо вже 1837 року Шевченка на цих вечорах рекомендовано як поета – що правда, у спогадах І. Панаєва може бути помилка в датуванні, але з інших спогадів випливає, що й Жуковський, беручи участь у викупленні Шевченка з кріпацтва, вже знав, що він не тільки художник, а й вірші пише. Ще 1839 року Гребінка взяв у Шевченка кілька поезій та уривки з майбутньої поеми «Гайдамаки» для задуманого ним українського літературного додатку до російського журналу «Отечественные записки», та, оскільки цей проект не вдався, вірші були надруковані лише 1841 року в альманасі «Ластівка». Тож П. Мартос дарма приписував собі роль першовідкривача Шевченкового поетичного таланту. Але видання «Кобзаря» (його фінансування) – справді його велика заслуга перед українською літературою (хоч у радянські часи були спроби применшувати цю заслугу з огляду на те, що, мовляв, Мартос – «поміщик-реакціонер») і неохвально відгукувався про пізнішу революційну поезію Шевченка).

Цензурний дозвіл «Кобзар» дістав порівняно легко: українська література тоді ще не опинилася під пильною увагою цензури, в неї були інші клопоти, а Гребінка, який подавав рукопис до цензури, був знайомий із цензором П. Корсаковим, тож разом із Мартосом Гребінка переконав його, щоб прискорити справу. І все-таки цензор зробив низку прикрих купюр у поемі «Катерина», віршах «До Основ'яненка» і «Тарасова ніч». Але якась частина накладу, як установив шевченкознавець В. Бородін, вийшла без купюр – або текст було відновлено, або ці примірники було надруковано ще до цензурного дозволу.

Видання вийшло гарним, ошатним, на доброму папері – як жодне інше з прижиттєвих видань Шевченка; як фронтиспіс уміщено офорт доброго друга Шевченкового – художника Василя Штернберга, який знав і любив Україну; цей офорт – «Кобзар з поводитирем», пов'язував назву збірки з історичним явищем українського життя й народною поетичною традицією.

У «Кобзарі» було вісім творів. Крім трьох уже названих, ще: «Думи мої, думи мої...», «Перебендя», «Тополя», «Думка», «Іван Підкова». Але, як скаже пізніше Іван Франко, «ся маленька книжечка відкрила немов новий світ поезії, вибухла мов джерело чистої, холодної води, заяснила невідомою досі в українському письменстві ясністю, простою і поетичною грацією вислову. Були се немов народні пісні, та,

проте, щось зовсім від них відмінне». Отож, писав Франко, «поява Шевченкового “Кобзаря” 1840 року в Петербурзі мусить уважатися епохальною датою в розвою українського письменства, другою після “Енеїди” Котляревського»¹.

Це розуміли й сучасники, яких «Кобзар» глибоко вразив. Із щирим захопленням відгукнулися на нього Г. Квітка-Основ'яненко, А. Метлинський, П. Гулак-Артемівський, О. Корсун, М. Костомаров, О. Афанасьєв-Чужбинський та інші українські літератори. Поява Шевченкового «Кобзаря» змінила обличчя української поезії, утвердивши її високу самоцінність у найпереконливіший спосіб: фактом творчості надзвичайно обдарованого поета.

...Відкриває «Кобзар» славетна відтоді поезія «Думи мої, думи мої...», можливо, написана вже тоді, коли питання про видання збірки було вирішене позитивно, і Шевченко хотів дати, сказати б, загальну мотивацію цьому хвилюючому для нього акту – оприлюдненню своїх довго приховуваних віршів, першому виходові на поетичний кін. І справді, це ніби своєрідна увертюра до всієї збірки, більше того – це довірливе послання майбутнім читачам, послання в Україну: її Шевченко одразу означив як незмінний, на все життя, адресат його сокровенних, єдиноутробних дум-дітей («В Україну ідіть, діти, в нашу Україну...»); там він шукатиме розуміння й співчуття («Там знайдете щире серце // І слово ласкаве // Там знайдете щиру правду, // А ще, може й славу»); туди линутимуть його мрії та надії. Тут озвалися і вся глибина його туги за рідною землею, і водночас владні над ним ідеалізовані спогади про неї як контраст до російської кріпацько-деспотичної реальності («Там широко, там весело // Од краю до краю... Там родилась, гарцювала // Козацькая воля...»), але й пекуче розуміння того, що все *минулося* («козацькая воля» «лягла спочить... а тим часом // Виросла могила») – тому й «сльози за Україну», які «чуже поле поливають // Щодня і щоночі, // Поки попи не засиплють // чужим піском очі» – цей мотив безнадійної чужини, страх померти на чужині забринів у Шевченка так рано, і він не вмовкне до останніх його днів. Хотілося б звернути увагу й ще на один мотив, який можна назвати суто шевченківським – ні в кого зі світових поетів ми його не зустрінемо в такій формі, а в Шевченка він звучатиме, висловлений чи не висловлений, усе життя: «Одну сльозу з очей карих – // І... пан над панами!..» – тут і особлива, інтимна потреба відгуку в людському серці (а не гучного суспільного визнання, не влади над когортами одnodумців), відгуку, рівнозначному щирій дівочій любові, і, можливо, тут і передчуття нездоланності своєї дедалі трагічнішої самоти...

¹ Франко І. Я. Зібрання творів у 50 т. – К., 1984. – Т. 41. – С. 276.

Це справді таки «увертюра» до великої симфонії Шевченкової поезії: тут мовби короткими музичними репліками окреслено майже всі основні її майбутні теми, принаймні петербурзького періоду, хоч і не тільки. І тут таки Шевченко ненавмисне дає ключ до таємниці своєї поетичної магії: «Серце рвалося, сміялось, // Виливало мову, // Виливало, як уміло...»; ось у цьому, в магматичних виливах чуття, в його невіддільних ніяким канонам, а тільки самій силі переживання, постійних переходах від гніву до ніжності, від надії до розпачу, від картання до лагідності, у душевній всеоб'ємності – і буде Шевченкова сила, Шевченкова унікальність...

Розвиток цього самопояснення (в іншому зв'язку Григорій Грабович говорив про «самозображення» поета) дає наступна поезія «Кобзаря» – «Перебендя». Перебендя означає: химерний чоловік, дивак, трохи не від світу цього. Тут: кобзар. Спонтанна змінність ритмомелодики (хоч і взагалі характерна для Шевченка) в цій поезії відповідає самовладній перегрі настроїв кобзаря: «Заспіває – засміється, // А на сльози зверне», – відповідно до репертуару, в якому все, що хоче почути від нього люд: від **Чалого** до **Гриця**, від **Горлиці** до **Лазаря**, і «у шинку з парубками», і «з жонатими на бенкеті», але на закінчення неодмінно «тяжко, важко заспіває, // Як Січ руйнували». В цьому – химерність Перебенді «профанного», – який розважає, втішає, а трохи й повчає люд. Адже він – **народний** співець: із народу й для народу. Але є у Перебенді й сакральний лик: коли він говорить із Богом. Місце, з якого він може звернутися до Бога, визволившись з людської суєти, – це *могила*, тобто курган, насипаний над похованням героя-воїна або ж з інших причин огорнений таємничою славою. Могила в Шевченковій поезії (як і в народній словесності) – це символ зобов'язливої історичної, родової пам'яті (переважно трагічної, але й героїчної), це втечище душі, яка хоче говорити з вічністю, з Богом.

Щоб відчутти, наскільки *могила* – не просто курган, зрозуміти різницю між *могилою* української поезії і *курганом* поезії російської, звернімося до вірша «Курган» чудового російського поета (до речі, одного з найщиріших друзів України в її самотності) Олексія Костянтиновича Толстого – ми не раз ще згадуватимемо його у зв'язку з Шевченком: у них багато спільного в оцінках російського деспотизму. Отож:

*В степи, на равнине открытой,
Курган одинокий стоит;
Под ним богатырь знаменитый
В минувшие веки зарыт.*

Ідеться, зрозуміло, про часи Київської Русі. Як годилося, три дні чинили тризну на його честь, жерці заклали в могилу «всех жен и любимца-коня», а гусярі заповідали вічну славу: «Твое громосное имя столетия все перейдет», – і навіть коли насипаний курган зрівняється з землею, то слава буде не підвладним часові курганом пам'яті. Та ось минули напропорочені століття, курган «попрежнему гордо стоит», але чию славу він мав би увічнювати, ніхто не знає.

*А витязя славное имя
До наших времен не дошло.
Кто был он? Венцами какими
Свое он украсил чело?*

*Чью кровь проливал он рекою?
Какие он жег города?
И смертью погиб он какою?
И в землю опущен когда?*

Степ живе своїм життям, час від часу зазирає до кургану всіляка степова живність, вітер здуває із забутого кургану порошок, «а слезы прольют разве тучи...»

Звісно, тут маємо інший аспект теми: марнота «вічної слави» завоювників та повелителів народів (і цей мотив є і в Шевченка, і в Лесі Українки), але я говорю про те, що в російській поезії, на теми російського життя, немає і не могло бути *кургану* – вмістилища народної історичної пам'яті та надій на постання приборканих сил, – чим є *могила* в Шевченковій поезії: бо це обставина саме українського життя. До речі, коли у О. Толстого курган стоїть у степу як одинока екзотична пам'ятка, то у Шевченка «за могилою могила»: інший ландшафт національної історії! *Могила* не німа – вона вимогливо промовляє до совісті народної! Хоч зустрінемо *могили* і в іншому символічному ряді... (Пізніше ж у Шевченка з великою силою зазвучить мотив історичного безпам'ятства, – але як гнівний докір сучасникам.)

А щоб зрозуміти, наскільки кобзар не є просто сліпий чи мандрівний співець, послухаймо російського дослідника Івана Прижова – це одного щирого друга української культури, близького до революційних демократів ХІХ ст: «...Головна власність українського сліпця – це його музичні інструменти, рідко – ліра, рід скрипки, а найчастіше кобза або бандура, через що вони і називаються кобзарями або бандуристами. Це не мертві і часто тупі фігури великоросійських калік, які співають те, чого вони не розуміють, ні, це живі люди, з живою душею, які боліють і страждають, страждають такою мірою, що плачуть, коли співають [...] Кожного стрічного співець почастиє семінарським псалмом або чечіточкою... і лише з своїм приятелем чи

близькою людиною поділиться старовинною, дорогою йому думою. Через це кобзар співає не тому, що пісні – його промисел, а в силу своєї поетичної натури: він не може не співати, він піснею заспокоює свою душу»¹.

Погодьмося: це мовби коментар до Шевченкового «Перебенді»!

Про що ж говорить Перебендя з Богом на *могилі*? Зовсім не про те, про що говорив із людьми:

*...Серце щебече Господнюю славу...
А думка край світа на хмарі гуля.
Орлом сизокриллм літає, ширяє,
Аж небо блакитне широкими б'є,
Опочине на сонці, його запитає –
Де воно ночує? – Як воно встає? –
Послухає море, що воно говорить? –
Спита чорну гору – чого ти німа? –
І знову на небо, бо на землі горе,
Бо на їй, широкій, куточка нема
Тому, хто все знає, тому, хто все чує:
Що море говорить, де сонце ночує...*

Шевченко дає свою версію романтичного стереотипу поета-віщу-на; його кобзар, адресуючись до християнського Бога, залишається давньослов'янським язичницьким волхвом-всевідою. (Можна згадати тут і засвоєний європейською культурою грецький міф про Орфея як поета-жерця, звукам мелодій якого були підвладні не лише живі істоти, а й бездушні предмети.) Маємо тут і зародження постійних космогонічно-філософських мотивів у Шевченковій ліриці. Що ж до принципового відмежування розмови з людиною і розмови з Богом, то ця романтична умовність не буде в Шевченка тривкою, і невдовзі він, виходячи на розмову з Богом уже без посередництва Перебенді, «напрямую» (і навіть стаючи «на прю» з Богом), наснажить її всією пеку-чістю людських болів.

Отже, Шевченко вклав дуже неоднозначний зміст в образ свого Перебенді (точніше було б сказати: його Перебендя показав себе дуже неоднозначним). Поетичне слово – дар Божий, його володар неспід-владний людському судові, незміримий людською мірою; але він та-кож людина серед людей і мусить чинити свою місію, скріплюючи своє серце і втолюючи людську потребу в слові розради, але й слові правди.

Поет і натовп, поет і народ, поет і влада (цар), поет і Бог – це вічні теми не лише романтичної, а й усієї світової поезії, всіх часів і народів

¹ Прыжов Ів. Нищие на святой Руси. Матеріали для історії общественного и народ-ного быта вь Россіи. Изд. «Молодыя силы». – Казань, 1913. – С. 19.

(як тільки з'являлися великі поети), – і вони постійно звучатимуть у Шевченка, а в «Перебенді» – їх початок. (Свого часу – 1889 року – виникла дискусія між І. Франком, який говорив про впливи Пушкіна й Міцкевича у Шевченковому «Перебенді», та О. Кониським, який бачив джерела мотивів твору в самому українському житті, речником якого був Шевченко. Звернувшись пізніше до цієї полеміки, Марко Антонович уважає, що «ближчим до правди був таки Кониський»¹.)

Уявний кобзар присутній майже в усіх поезіях збірки – і не просто присутній: він або пісенний оповідач та інтерпретатор події (як у «Тарасовій ночі», де «грає кобзар, приспівує, // Вимовля словами, // Як Москалі, Орда, Ляхи // Бились з Козаками»), або ж його погляд і тон (тобто, погляд і тон не автентичного кобзаря, а кобзаря як витвору Шевченкової поетичної уяви, кобзаря як Шевченкової стилізації, Шевченкового двійника) панує в більшості інших поезій збірки – очевидніше в поемі «Тополя», непрямо, літературно стилізовано – в «Івані Підкові» та посланні «До Основ'яненка».

Ідейним осереддям «Кобзаря» були, безперечно, три останні поезії збірки – «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч». Тут із великою силою висловлене те розуміння не дуже далекого минулого (а тим самим і оцінка сучасності), до якого прийшов Шевченко на підставі і прочитаних праць з історії України (насамперед «Історії русів», праць Маркевича, Бантиш-Каменського, Рубана), і відомостей та настроїв, що їх міг перейняти Шевченко в українському петербурзькому гурті, і власних споминів з дитинства й тих переказів та пісень, які чув на батьківщині, а головне – силою своєї великої поетичної інтуїції, що відгукувалася також і на, сказати б, не вмерлий ще нерв історичного самопочуття народу та шукала правди національного буття за контрастом до гнітучості й тоскності (для Шевченка як уже національного поета) петербурзької чужини. Шевченко ідеалізує козацьку вольницю, як її ідеалізував народ, що цілком природне як протиставлення кріпосницькому гнітові: «Було добре колись жити // На тій Україні. – // А згадаймо, може серце // Хоч трошки спочине». В тій козацькій вольниці поет бачить героїчну добу української історії – добу великих своєю життєвою силою й вірою людських постатей і добу панування козацької України: «Було колись – Запорожці // Вміли панувати, // Панували, добували // І славу, і волю...» Дієслово «панувати» в ранній, «козакофільській» поезії Шевченка дуже часто звучить, і в ньому чується вся розкіш самовладності, самостояння й волі. Щось ніби анало-

¹ Антонович М. О. Кониський і Т. Шевченко // Український технічно-господарський інститут. Наукові записки. – Мюнхен, 1971–1972. – Ч. XXIII. – С. 24.

гія до сучасного поняття «суверенність», але емоційно багатше і, звісно, без тої блякості, якої надає цьому термінові наша історична невизначеність.

У Шевченкових поезіях на історичні теми багато неточностей щодо конкретних фактів – про них говорив наш видатний історик Володимир Антонович (до його доповіді «Произведения Шевченка, содержание которых составляет исторические события», виголошеної 1 березня 1881 року на урочистому засіданні Історичного товариства Нестора-Літописця при Київському університеті св. Володимира, присвяченому 20-м роковинам смерті Тараса Шевченка, ми ще звертатимемося), – але він же й наголосив, що зате сенс, дух історичних подій він уловив і відтворив глибше й точніше за професійних істориків. Зі свого боку, Ярослав Дзира наполегливо шукає історіографічні джерела, з якими Шевченко, на його думку, міг бути знайомий і діставати від них творчі імпульси та орієнтацію в національній історії¹.

Картини героїчного минулого викликають у Шевченка тяжкий сум: «Не вернуться сподівані, // Не вернеться воля, // Не вернеться козачество, // Не встануть гетьмани, // Не покриють Україну // Червоні жупани; // Україна сиротою // Понад Дніпром плаче: // Тяжко, важко сиротині, // А ніхто не бачить...» Здавалося б: постична версія історичної безперспективності. Свого роду «історичний реалізм». Але насправді цей «історичний реалізм» – ілюзорний. Шевченко говорить про це не для того, щоб разом із земляками схилитися перед незворотністю історії, а для того, щоб викласти їй своє тяжке оскарження і викликати почуття незгоди з сучасним станом, викликати дух спротиву й потребу оновлення. В минулому він шукає ті приклади героїзму, які повинні стати і докором, і стимулом для сучасників. Це стане очевидним у наступних творах Шевченка, але й у першому «Кобзарі» виразно відчувається. (Той же Тарас Трясило «обізвався... віру рятувати», кинувши виклик історичній безнадійності: «Зажурилась Україна – // Така її доля! // Зажурилась, заплакала, // Як мала дитина – // Ніхто її не рятує! // Козачество гине, // Гине слава, батьківщина, // Немає де дітись...»)

І поетові «сльози» над минулим (взагалі «сльози» світових постів – це окрема велика тема, а Шевченкову поезію без «сліз» годі й уявити), «сльози», що їх ставили й ставлять йому в докір немудрі з читачів та критиків, – це насправді не ритуальні сльози прощання й безнадії, – це сльози, що ось-ось обернуться (або вже обертаються) гнівом,

¹ Див., напр.: *Дзира Ярослав*. Невідомі джерела Шевченкової поеми «Іван Підкова» // Тарас Шевченко і національно-визвольні змагання українського народу: Зб. мат. міжнар. наукової конференції. – К., 1998. – С. 130–138.

прокляттям, бунтом, вогнем віри й боротьби. Про цю Шевченкову «діалектику» розпачу, що переходить у заклик до боротьби, про життєтворність його «плачу» колись добре сказав Анатолій Луначарський. А сам Шевченко вже через кілька років після «Кобзаря» говоритиме про свої вистраждані сльози:

*Я посию мої сльози,
Мої щирі сльози.
Може зійдуть, і виростуть
Ножі обоюдні,
Розпанахають погане
Гниле серце, трудне,
І вицідять сукровату,
І наллють живої,
Козацької тії крові,
Чистої, святої!!!*

Шевченкові «плачі» за Україну мали об'єктивно революційний зміст. Це як про полонези Шопена говорилося: ножі в букетах троянд! Звісно – польські патріотичні ножі...

І тут звертає на себе увагу прецікава обставина: чому царська цензура і взагалі офіціоз, скрупульозно виловлюючи будь-які політичні натяки, революційного потенціалу цих «сліз» і «плачів» тривалий час не помічали, не «розкусили»? Пояснення, мені здається, в тому, що Шевченкові нарікання на долю України сприймалися переважно в контексті антипольської політики царизму, який після польсько-литовського повстання 1831 року був буквально «зациклений» на польському питанні. А в Шевченка **минулі** біди України пов'язувалися із шляхетським гнітом; проте пригнічений стан **сучасної** йому України мав інше пояснення, і воно цілком виразно впливало з самої емоційної **актуальності** його плачів (за втраченою волею не плачуть, коли її відновлено). Схаменуться тоді, коли Шевченко визріє до того, щоб **про все** сказати прямою мовою пророка. А цей час наближався...

...На рівні фактографічному Шевченко не сказав своїм петербурзьким друзям у першому «Кобзарі» нічого такого про Україну, чого б вони не знали. Навпаки, він сам від них пізнавав історію України. У Петербурзі він чув «голод» за знаннями про Україну, її історію, – і ці знання падали на ґрунт, здобрений ностальгією. Він відкривав для себе Україну, щоб відкрити її іншим. І сказав про нібито відоме з такою силою, що відкрив у ньому невідоме, неусвідомлене. І саме ця незнана глибина «відомого» всіх вразила: знання було пережите й побачене по-новому, набуло глибини й історичної перспективи – стало живим і вимагало життя:

*Слава не поляже,
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чії ми діти.*

Але й поза цими кардинальними питаннями українського буття, в Шевченкових лірико-романтичних і в ключі фольклорної поетики витриманих баладах, український світ поставав як самодостатність – як антитеза малоросійськості й провінційності, «додатковості» до світу імперського.

Заговоривши голосом сміливим і незалежним (дивовижно для першого творчого акту!), Шевченко водночас розумів роль і значення для себе самого тих, хто ще раніше орав українську ниву. І його щирі присвяти та звертання до дорогих йому імен: Котляревського, Основ'яненка, Гребінки – символізують тяглість, спадкоємність літературної справи.

Але це був тільки початок сходження на ту високу гору, з якої великі поети звертаються до своїх народів із пророчим Словом. І Шевченко ще не знав, чи вистачить йому повітря...

У поезії «До Основ'яненка» бачимо і свідчення тих тривог і сумнівів щодо власної місії, які терзали Шевченка. Бо на місію він замірявся високу, але ще не певен був своїх сил:

*Чи правду співаю? –
Ех! Якби то... Та що й казать! –
Кебети не маю...*

.....
*Поборовся б і я, може,
Якби малось сили:
Заспівав би – був голосок, –
То позички з 'їли...*

.....
*Блужу в снігах, та сам собі:
«Ой не шуми, дуже!»
Не втну більше...*

Звісно, тут є і певна позиція самозмалення заради підсилення шани «батькові». Але є і відгомін справжнього внутрішнього сум'яття. Є і передчуття того, що й справді сталося – неприязного ставлення тих, кому українська мова була не до смаку – мужицька:

*Насміються на псалом той,
Що виллю сльозами...*

Не випадкове й оце довірливе зізнання:

*А до того – Московщина,
Кругом чужі люди...*

Літ через двадцять, у листі до редактора «Народного чтения», цей мотив озветься вже з наголошенням естетичної сторони – поетові доводилося звільнитися від чужих смаків: «Украинская строгая муза долго чуждалась моего вкуса, извращенного жизнью в школе, в помещицкой передней, на постоянных дворах и в городских квартирах; но, когда дыхание свободы возвратило моим чувствам чистоту первых лет детства, она, спасибо ей, обняла и приласкала меня на чужой стороне» (V, 259).

...Звертає на себе увагу те, що головними персонажами багатьох творів Шевченка – і в «Кобзарі», і пізніше – є дівчина, жінка, мати, часом він і говорить від їхнього імені, виступає в жіночій іпостасі. На цій підставі з'являються останнім часом «сміливі» твердження про Шевченкову «фемінність» тощо. Або ж точаться «теоретичні» балачки про переважання жіночого первня в природі українця взагалі, про його страждальний комплекс. Це, на мій погляд, довільне (і дозвільне) суемудріє. Насправді «жіночий» характер самоототожнення поета в окремих творах має причину просту, глибоку й вічну: жіноче начало – начало самого життя. Мати-земля. Мати-батьківщина. Мати-Україна: мати своїх дітей. А жіноча доля в Шевченка – це й від традицій народної поезії, голос якої глибоко озивався в ньому; це й від його особистої долі: пам'ять про матір і сестер, невтолена потреба в родинному теплі, сирітство, яке породжує особливе сприйняття материнства, жіночності. Хіба цього мало? А як мало, то ось, іще, головне: у світі кріпацтва насильство й брутальне зло насамперед падали на жінку, дівчину.

Особливий емоційний і соціальний зміст жіночої долі надавався до ширшого сюжетного опрацювання, і так Шевченко створює першу свою велику поему – «Катерину». Тема зрадженої дівчини або дівчини, яка не дочекалася свого милого, – типово романтична тема. До неї зверталися Гете і Бюргер, Карамзін і Пушкін, Баратинський і Жуковський (невипадково саме «Катерину» присвятив йому Шевченко – «На память 22 апреля 1838»), Квітка-Основ'яненко (деякі дослідники, зокрема Ю. Івакін, висловлювали думку про те, що «Сердешна Оксана» Квітки-Основ'яненка наштовхнула Шевченка на думку написати свою «Катерину»).

Одним із сюжетів російської романтичної поеми 20-х років XIX ст. була інтимна пригода російського офіцера в екзотичній обстановці «сопредельных» земель (підкорюваних, за тодішніми чесними означеннями; визволюваних – за пізнішими радянськими «інтернаціоналістськими»). Любов росіянина і туземки – це мотив, який давав можливість показати незбагненну спонтанність і красу почуття, не-підвладного людським упередженням і суспільним узаконенням,

здатного протистояти їм: те, що, власне, і вабило романтика, як і незвичайність самої колізії, екзотичний антураж. Героїня – дитя природи, і щирість її почуття, відкритість серця в очах поета були жаданою альтернативою формалізованим стосункам і фальшу світського кола, «цивілізованого» суспільства взагалі. Водночас саме природність такої туземної героїні прирікала її на трагедію. Душевний порив черкешенки в «Кавказском пленнике» Пушкіна вивершується її самопожертвою: ціною зради звичаїв свого племені вона рятує полоненого росіянина – одного з тих, у кому її рід бачить ворогів своєї свободи. Людяне почуття вивищується над расовою ворожнечею.

Інший сюжет на тему етнічно (і суспільно) конфліктного кохання маємо в «Еде» Є. Баратинського (1824). Російський гусар, якого «доля полковая» закинула в недавно підкорену Фінляндію, зваблює «чухонку» Еду, якої «прекрасней не было в горах». Зрадлива втеча коханого («походный сбор»), суворий батьків суд, неслава – і Еда знаходить «сон глубокий» серед заметілі, що намела на неї «сугроб високий». І колізія, і її розвиток, як бачимо, – ті самі, що в пізнішій Шевченковій «Катерині». Шевченко цілком міг ще тоді читати «Еду» або, принаймні, чути про неї, оскільки в 20-ті роки вона була дуже популярною (пізніше він згадає її в повісті «Близнець»). (Сам Олександр Пушкін «ревнував» до Баратинського і писав 4 грудня 1824 року з Михайловського Л. Пушкіну: «Пришли же мне Эду Баратынскую. Ах он чухонец! да если она милее моей Черкешенки, так я повешусь у двух сосен и с ним никогда знаться не буду».) Але це не означає, що саме «Еда» наштовхнула його на тему «Катерини»: владно «наштовхувало» саме життя, яке не скупилося на такі сюжети. І для Шевченка вони набирали набагато ширшого значення, оскільки асоціювалися з його переживанням долі України.

В «Еде» Баратинського основне місце посідає стико-психологічна колізія, розроблена з великою риторичною й поетичною виразністю. В душі героїні потяг до красеня-гусара (з його ореолом інакшості, таким знадливым для спраглого незвичайності дівоцтва) бореться зі страхом, підсиленням думкою громади про завойовників:

*Нам строго, строго не велят
Дружиться с вами. Говорят,
Что вероломны, злобны все вы;
Что вас бежать должны бы девы,
Что как-то губите вы нас,
Что пропадешь, когда полюбишь...*

(У «Катерині» аналогічні рефлексії подаються від автора; можливо, вони не відповідали б безпосередності героїні; та й градус ворожості до «москалів», мабуть, в українському селі не був такий високий.)

Але терзання Еди досвідчений спокусник погамовує своєю проречистістю й тонкою технологією зваблення (цю еротичну культуру гусарства Баратинський змальовує з достеменним знанням і блискуче).

Зрештою історія пропащої Еди немовби наводить автора на думку про долю Фінляндії – в епілозі (який цензура не пропустила до друку) він, співчуваючи волелюбству фінів, усе-таки вважає їх приреченими на втрату свободи:

*Ты покорился, край гранитный,
России мочь изведал ты
И не столкнешь ее пяты,
Хоть дышишь к ней враждою скрытной!
Срок плена вечного настал,
Но слава падшему народу!
Бесстрашно он оборонял
Урюмьх скал своих свободу...
.....
...И все напрасно!*

Цей епілог нагадує епілог пушкінського «Кавказского пленника»: та сама великодушність до переможеного, визнання доблесті якого тільки підкреслює силу переможця (хоч, може, й не хотілося такої перемоги: деспотизму над свободою). Але в Пушкіна оцей перехід від романтичного («декабристського») захоплення природною (чи «дикою») свободою до прийняття величі російського запанування відбувається в ширшій гамі інтонацій і вивершується справжнім гімном російській зброї: «Все русскому мечу подвластно!»

...Зрозуміло, що в Шевченковій «Катерині» трагічна доля героїні лягає на зовсім іншу історичну перспективу. Світ українського села звичаєво й етично ще не підвладний московщині й органічно відторгає її, хоч і без загостреної ворожості: просто, як щось таке, з чим краще не мати справу. Саме такий етично-звичаєвий зміст, насамперед, мав Шевченків застережливий рефрен: «Кохайтесь, чорнобриві, // Та не з москалями, // Бо москалі – чужі люди, // Роблять лихо з вами». Йдеться про **чужість**, і в цьому глибокий, нині мало знаний зміст. Річ у тім, що в українському селі дівчина мала велику волю (звернімо увагу: «Кличе мати вечеряти, // А донька не чує; // Де жартує з москаліком, // Там і заночує»), – але ця воля контролювалася суворими, аж до жорстокості, вимогами до дівочої цноти, і «свої» парубки, добре це знаючи, здебільше були уважні до дівочої долі, тим більше, що й їхній недобрий супроти дівчини вчинок зазнав би осуду громади. Натомість «чужий», у цьому випадку москаль, відповідальності за дівочу честь не знав, жив іншими поняттями і вважав за доблесть звести якусь сільську красуню. (П. Чубинський у «Трудах етнографическо-ста-

тистической экспедиции в Западно-Русский край» (V, 1883), наводить українські народні пісні, що застерігали дівчат: «Гуляй, гуляй, красна дівка, // Гуляй з молодцями; // Та не гуляй, красна дівка, // З москалями [...] Вони твою русую косу // Розтріпають, // Вони твою честь до-рогу // Розтерять».) Мабуть, Шевченко мав на увазі саме це і не вкладав у поему якоїсь етнічної ти політичної ворожості до москалів-росіян. Інакше він не наважився б дарувати її Жуковському – поетові, не позбавленому російського патріотичного чуття. Але за умов розпаношення в Україні московської бюрократії та московського воїнства (постої якого були справжньою бідою для українського села) оцей наскрізний мотив – «...та не з москалями» – сам собою набирав розширювального значення, і доля занапащеної Катерини в очах поколінь читачів стала символізувати долю занапащеної України.

У цьому відмінність Шевченкової поеми від усіх інших – численних у світовій, особливо романтичній, літературі творів про долю дівчини-жертви. Але відмінність також і в тому, що з великою поетичною силою відтворено не лише всю гаму переживань героїні, людяність її почуттів, а й страждання батька й матері, весь сільський «контекст» трагедії. Всією силою своєї люблячої душі Шевченко співчуває Катерині, але він співчуває й великому горю батька та матері й не може засудити їхнього суворого морального вироку дочці. Він тільки знову і знову застерігає: «Кохайтеся, чорнобриві, та не з москалями...»

У цій багатомірності нібито романтичної колізії – вихід Шевченка за межі романтичного способу трактування. І ще одне – коли порівняти «Катерину» з романтичними поемами Пушкіна й Баратинського. Черкешенка у Пушкіна й Еда у Баратинського принципово олітературені, тоді як Шевченкова Катерина – суто народна натура. І чи не вперше в поезії дівчина-селянка постала з такою багатою душею й чуттєвістю, перед якою блякне дворянський сентимент Карамзіна: «И крестьянки любить умеют!»

ВИХІД З ТІНІ...

Становлення нової української літератури відбувалося фактично в тіні російської (почасти й польської) і являло собою послідовний ряд зусиль вийти з цієї тіні. Якщо в XVII та на початку XVIII ст. бачимо

«українізацію» духовного і культурного життя Московії, то з другої половини XVIII і особливо від початку XIX ст. російська література і мистецтво, з участю поважних сил українського походження, сягають високого рівня розвитку і набирають виразного національного

характеру. В цьому відбивається зростання самоусвідомлення російського суспільства, стимульованого, зокрема, зміцненням імперської потуги, мілітарними та дипломатичними успіхами Росії, її роллю у вирішенні європейських справ.

Культурне й інтелектуальне життя Росії стає дедалі насиченішим. Вихованці численних ліцеїв та інших привілейованих навчальних закладів для дворянської молоді створюють прошарок освічених людей, з яких починає формуватися російська інтелігенція. Виникають численні літературні та філософські гуртки. Розвиваються книгодрукування і журналістика, засновуються альманахи й часописи. Широким потоком ідуть переклади новинок європейських літератур, праць видатних філософів тощо, відбувається енергійне прилучення до європейського інтелектуального життя, хай поки що й у формі односторонніх впливів та запозичень. Російська культура в сумі своїх виявлень «покриває» собою всю імперію – претендує на задоволення духовних потреб «верхів» суспільства на всій величезній території «Третього Риму».

За цих умов спроби творити українську літературу, відмінну від російської, якій надавалася роль літератури великоросів, малоросів і білорусів, мовою народу, відмінною від російської («неіснуючою», «наріччям» російської), здавалися і запізнілими, безнадійними, і непотрібними.

Цим спробам протистояли жорстокі обставини та могутні чинники: брак організованого літературного життя, україномовного друку і преси; протидія (а потім і репресії) влади; скепсис суспільства; нарешті, перманентний відплив у російську культуру українських талантів, які шукали ширшого простору для творчого самовиявлення.

Отож спробуймо уявити, яким важким було завдання тих, хто хотів вибороти духовне поле для українського Слова. Що ними рухало? Хіба забаганка, хіба непомірні амбіції, хіба сепаратистські наміри створити альтернативу великій російській літературі – літературне «мазепинство», – версії, що їх упродовж усього ХІХ ст. мусували недоброзичливці й недруги української літератури (а в модифікованій формі ці версії зринають і досі)? Не були б такі стимули плідними й ненадовго б їх вистачило.

Насправді творення нової української літератури мовою народу було одним із виявів самоствердження цього народу, який мав достатньо життєвих і творчих сил, щоб не погодитися з уготованою йому долею – «в сусідів бути гноєм» – і передчував «час воскресний свого повстання» (І. Франко). За цим народом було велике минуле, була велика культура, була велика писемна традиція, хоч уже і втраче-

на, але здатна озватися в нових поколіннях. Ось звідки у творців нової української літератури (а найбільше в Шевченка) і віра, і впертість, і сила протистояти глузуванню, звинуваченням, заборонам...

Тут треба трохи зупинитися на тій ідеологічній, національно-культурній, мовній ситуації, яка складалася навколо зусиль для відродження української літератури. Зусилля ці на початку XIX ст. здавалися ще (а почасти й були) справою одинаків (із різною мірою усвідомлення глибини завдань) і не тільки не забезпечувалися підтримкою ширшої культурної громадськості (не кажучи про офіційні кола), а й наражалися на її опір. Суперечливим було і ставлення багатьох діячів російської літератури до перших кроків нової української писемності.

Безпосередній стосунок до відродження української літератури мав О. Пушкін. По-перше, його поезія справляла великий вплив на творчість українських літераторів; про значення його для самого Т. Шевченка переконливо писали П. Куліш, М. Сумцов, М. Петров та ін. По-друге, важливою складовою отого відродження були численні переклади творів Пушкіна на українську мову (Є. Гребінки, Л. Боровиковського, С. Писаревського, О. Шпигоцького та ін.). По-третє, є підстави вважати, що сам Пушкін прихильно ставився до українського письменства. Він знав про українські переклади своїх творів, надавав місце українським літераторам у «Современнике». Дослідник цього питання відомий історик української і російської літератури М. Петров писав: «Вероятно, с его одобрения были напечатаны в “Современнике” на 1837 г. два стихотворения Гребенки; есть даже сведение, что малороссийские басни Гребенки так понравились Пушкину, что одну из них, именно “Волк и огонь”, он перевел на русский язык»¹.

Однак не всім була властива така широчінь розуміння перспектив національних писемностей у Росії, як Пушкіну (відомо, що він підтримував також перші кроки літераторів з народів Кавказу та ін.; у нього не знайдемо зневажливих відгуків про культурні зусилля «інородців»), і, зокрема, такий співчутливий інтерес до української літератури. Коли глянути на ставлення російської журналістики 30–40-х років до України та української писемності, впадає в око строкатість і суперечливість картини оцінок, суджень, прогнозів. Вона не вкладається в апіорну схему, до якої хотіла би вдатися спрощувальна, заспокійлива думка: мовляв, прогресивні сили підтримували працю українців, а реакційні – перешкождали. Все було складніше й «заплутаніше».

¹ *Петров Н.* Значение Пушкина для Украины // А. С. Пушкин в его значении художественном, историческом и общественном. – 2-е изд., доп. – М., 1905. – С. 227.

По-перше, на тодішню журналістику не можна механічно переносити нинішні або взагалі пізніші уявлення про реакційність та прогресивність (хоч і були в ній яскраво виражені реакційні органи, як-от «Маяк» або «Северная пчела»). По-друге, позиція в справах національно-культурних не просто «дублює» позицію соціально-політичну, а може відбігати від неї, мати певну самостійність. По-третє, стосовно 30–40-х років ще не можна говорити про якусь цілісну концепцію прогресивних суспільно-політичних сил Росії в національному питанні, – вона оформиться лише в 60-х роках, а в той час ще були й недооцінка національного моменту, і нерозуміння колоніальної суті імперії, і нерозмежованість підходів тощо. По-четверте, в ідейно-естетичному обличчі самої української літератури було чимало неясного, демократичне начало почасти затуманювалося (особливо в дошевченківський період) елементами консерватизму й ретроградності. Столичні літературні видання (в яких, до речі, співпрацювали й самі українці) то підносили випадкові й маловартісні твори, тим самим компрометуючи – швидше, мимоволі, ніж навмисне, – всю українську словесність, то заперечували її право на існування взагалі.

Тут немає можливості докладно обговорювати це питання. Коротко зупинимось лише на кількох моментах, найбезпосередніше причетних до нашої теми.

Насамперед треба сказати, що суспільність першої половини ХІХ ст. була великою мірою в полоні упереджень і незнання історичних, культурно-традиційних, мовних та інших аспектів процесу відродження української літератури. Багато кому здавалося, що це – пуста витівка окремих «оригіналів» чи інтриганів, не сперта на якусь традицію чи ґрунт. Той же В. Белінський стверджував, що нібито лише возз'єднавшись із Росією Україна відчинила двері освіті й цивілізації, – всупереч історичним фактам, які свідчили і про високий рівень освіти та культури на Україні в ХVІ–ХVІІІ ст., і про роль українських культурно-освітніх діячів у піднесенні російської освіти й культури у ХVІІ–ХVІІІ ст. Українським культурним діячам доводилося знову й знову нагадувати очевидні, але забуті й ігноровані істини: про те, що їхній народ – спадкоємець культури Київської Русі, що в нього були, крім багатющого народного, і драматичне та поетичне мистецтво, архітектура, музика доби бароко, і філософська та релігійно-полемічна література, і такі видатні постаті, як Іван Вишенський, Петро Могила, Мелетій Смотрицький, Григорій Сковорода, Степан Ковнір, Максим Березовський та багато-багато інших: велика культура, яка дає всі підстави для подальшого розвитку. З цього погляду і поява Котляревського, а потім Шевченка не була несподіваною

(як і досі дехто вважає!) – навпаки, це були закономірні акти творчої волі народу. Це добре підкреслив Костомаров, говорячи про феномен Шевченка: «Поезія Шевченка – законна, люба донька давньої української поезії, сформованої в XVI і XVII віці, так само як ця остання була такою ж донькою давньої південно-руської поезії, тієї далекої від нас поезії, про яку здогадливо можемо судити з творів Ігорового співця»¹.

Через те, що цю давню і глибоку традицію, нитку тривання української культури не раз уривали та хоронили трагічні історичні обставини, – її й на Україні далеко не всі бачили й могли оцінити, тим більше в російській журналістиці. Так само не була для всіх очевидно, просто відомою і вся сума фактів відродження української літератури в першій половині XIX ст. Сприймалися поодинокі явища, зв'язок між ними часто-густо не вловлювався.

Але найгостріше стояло питання про українську мову, власне українську новолітературну мову.

Усвідомлення її необхідності звучало ще на сторінках харківського «Украинского вестника»:

«Соберите и сохраните уцелевшие в устах народных остатки Малороссийского слова, не говорю словесности: ибо мы привыкли под нею разуметь только писанные и притом с искусством словесные произведения, сколь ни известно, что никакой алфавит не может с точностью изобразить все звуки живого языка. Пусть будет малороссийский язык путем соединения польской словесности с российской. Сим путем, смею сказать, шло некогда наше народное просвещение»².

Але багато хто заперечував не тільки потребу в ній, а й її основу – розмовну мову народу (точніше буде, мабуть, говорити не про розмовну мову, а про усну, оскільки вона була і мовою поезії, казки, обряду тощо, тобто виражала і світогляд та духовність народу), оголошував що мову діалектом російської, діалектом польської, сумішшю тієї й другої і т. д. і т. п. Мало хто бачив її високу самостійну цінність, знав її історію чи просто ставився з прихильним інтересом. Але були й такі. О. Левшин у «Письмах из Малороссии» писав про «малороссийский язык»: «Он происходит от древнего славянского, но смешан с немецкими, латинскими и польскими словами, от чего делается почти непонятным великороссиянину. По множеству иностранных выражений и особенных оборотов составляет самое отдаленнейшее наречие языка российского.

Он хотя и не имеет правил, однако ж немногие ученые малороссияне употребляют его в сочинениях. Перелицованная “Энеида” –

¹ Костомаров М. І. Спогад про двох малярів // Спогади про Тараса Шевченка. – С. 135.

² В. А. Письмо к издателям // Украинский вестник. – 1818. – Ч. 12, октябрь. – С. 123.

прекраснейшее в своем роде произведение – служит тому доказательством.

При всем том до сего времени он составляет язык народа. Но ежели гении здешней стороны обратят на него внимание свое и образуют оный, ограничив положительными правилами грамматики, тогда малороссияне в славе ученых произведений своих, может быть, будут состязаться с просвещеннейшими народами Европы». Але далі Левшин, зітхнувши, додає: «Тщетна надежда сия, ибо нет побудительных причин и самая малая возможность к составлению языка из наречия, оставленного почти всеми образованными коренными жителями здешней стороны»¹.

Ось на цю драматичну обставину – покинутість української мови, одвертання од неї «образованих коренних жителів здешньої сторони», взагалі верхніх шарів суспільства – звертали увагу і тоді, і пізніше багато прихильних до України людей, та й самі творці нової української літератури. Г. Квітка-Основ'яненко писав у листі до М. Максимовича від 3 жовтня 1839 року: «Мы должны пристыдить и заставить умолкнуть людей с чудным понятием, гласно проповедующих, что не должно на том языке писать, на коем 10 мил. говорят, который имеет свою силу, свои красоты, неудобно из'яснимые на другом, свои обороты, юмор, иронию и все как будто у порядочного языка». Пристрасно обстоював давність і гідність української мови, оплакуючи її занепад, Амвросій Метлинський:

«Южнорусский язык, которым говорили наши первые летописцы, как бы в ковчеге от потопа времен уберегшие завет прародителей русского царства к потомству, южнорусский язык, на котором отцы наши воспели в думах своих жизнь и славу Южной Руси, этой священной колыбели могучего царства, – язык, на котором, вероятно, звучали речи князей Киевских, прародителей наших царей православных, которого слова и выражения и доньше звучат в Святом Писании... Южнорусский, говорю, язык со дня на день забывается и молкнет – и – придет время – забудется и смолкнет...

И слова его только, может быть, в заунывных песнях долетят к потомству... и слова его найдет потомство в темных для себя местах летописи, подивится этим родным незнакомцам, назовет их недосмотром переписчика – и исправит...

Но может быть и то, что в эпоху пренебрежения южнорусского языка любовь к нему проснется. Кто же соберет, как добрый сын, прах отцов своих, исчезающие останки южнорусского слова? Они рассеяны от Вислы до Кубани».

¹ Левшин Алексей. Письма из Малороссии. – Харьков, 1816. – С. 78.

Метлинський сподівається, що велике минуле «південноруської» мови містить у собі можливість її дальшого життя.

«Если в языке южнорусса сходятся свойства разных и отдаленных языков разных и отдаленных словенских племен, то значит, что этот язык не есть юный отпрыск одного из словенских языков, но что он возрос от общего с ними древнего корня и, черпая из этого корня один с ними сок, возрос самобытно, взлелеянный народною жизнью, народными обстоятельствами...

Все ли южнорусский язык был в презрении – притчею во языцех? Все ли говорили на нем только те, которые иначе говорить не научились, писали только те, которые иначе писать не умели? Нет!

Нет! В заветах наших отцов, в ковчеге нашей славы, в исторических свидетельствах нашей законнорожденности, словом, в наших летописях сильно и часто пробивается настоящий южнорусский язык как бы из-под коры языка мертвого, священного, словеноцерковного... Да и как не быть этому? Рассадник нашей православной веры и нашего народного образования – южнорусский Киев – был и местом жительства наших первых летописцев, и, как язык жизни, язык южнорусский невольно врывается в их десписания, хотя они и предпочитали ему язык, которого величественные звуки возносили их к Богу во время богослужения».

Пізніше, каже А. Могила, в XV–XVI ст. «не только в Южной Руси, в Червоно-Руссии и Мало-Руссии господствовал южнорусский язык и был принадлежностью как самого простого, так и самого высшего по образованию класса; южнорусский язык господствовал еще и в русских землях, принадлежавших к Польскому королевству; им говорили и при дворе великих князей Литовских, и в знатнейших домах; на нем производились дипломатические сношения, на нем писались важнейшие государственные акты [...]

Есть основания думать, что и самый польский язык лучшие свойства и богатство свое занял от языка южнорусского, потому что в то время, когда польские писатели мыслили и писали по латыни, южнорусский язык был уже весьма образованным...»

Натхненне уславляння рідної мови у А. Метлинського не обмежується відомими похвалами її милозвучності. Головне її достоїнство – здатність висловити всі відтінки людського почуття і весь обсяг людського думання. Ці його слова звучать, немов сьогодні сказані, – зокрема, і як альтернатива відомому зведенню гідності цієї мови до її «солов'їності». І зауважмо: це сказано до появи «Кобзаря»! Тобто: Шевченко був не перший і не самотній у національно-мовному самостоянні.

«Но в одной ли музыкальности, в одном ли доброгласном и благозвучном течении слова и все достоинство южнорусского языка? Если язык не в силах выражать человеческих мыслей, чувств и страстей, то не важны для нас ни его сладостная мелодия, ни его благозвучное течение.

Итак, заметим: при выражении какой бы то ни было страсти, какого бы то ни было чувства южнорусс не встретит недостатка в родном языке своем! [...]

Прочтите песни южнорусса, если хотите знать, что язык его способен к выражению нежнейших душевных движений в самых нежных оттенках их; прочтите думы южнорусса, если хотите знать, что язык его может живописать и величественные явления естества, и народные волнения и свары, – может намекать на неисповедимость Божиих путей в событиях, может выражать и раздирающий нам сердце хохот отчаяния».

Амвросій Метлинський бачив у національній мові загальнолюдську духовну цінність, зберегти яку має його покоління: «Кто взвесит, сколько светлых и прекрасных идей, в будущих исследованиях человеческого слова, должны померкнуть и исчезнуть по причине забвения иного из языков, тлеющих ныне в могиле презрительного невнимания? Если можем сохранить память хотя одного из народцев земли – и не сохраним, и еще погибнет единый от малых сих, грех нам от Бога великий»¹.

Тим часом ігнорування української мови «образованими жителями» не тільки стримувало її розвиток, а й впливало на її зміст, характер. Українська писемність опинилася в становищі, коли «всякое даяние благо». Бувало (втім, і пізніше, і в наші часи), що до неї приліплялися ті, хто за малістю потенцій не міг завоювати собі місця в російській, і приліплялися тільки з цих мотивів. І навіть цьому доводилося радіти. Данило Мордовець, у молодості великий ентузіаст нової української літератури й народної мови, обговорюючи їхні перспективи у передмові до «Малорусского литературного сборника» і виклавши коротко історію української мови, писав: «Станным ли после этого покажется, если бы кто осмелился возвысить голос в защиту языка южнорусского, в защиту его прав на внимание? странно ли будет пожелать, чтобы люди даровитые, знающие этот язык в совершенстве, не стыдились выражать на нем письменно свои идеи и понятия, которые могут куда вместиться в рамки этого языка, еще не обработанного литературой и считающегося до сих пор простонародным?»

¹Заметки относительно южнорусского языка. – Думки и пѣсни та шче де-шчо Амвросія Могили. – Харьков, 1839. – С. 3–4, 19–20, 24–25, 26, 29–30.

А если уж люди с дарованием так глухи к своему родному, то позволительно требовать, чтобы, по крайней мере, люди менее даровитые и умы посредственные не гнушались своей народностью; пусть пишут даже те, которые только и могут, что свободно владеть этим языком и выражаться на нем правильно: одно это не даст языку снизойти до наречия грубого и неприличного. Впрочем, надо надеяться, что, при нынешних требованиях филологии, южнорусский язык найдет поборников»¹.

Це було вже в Шевченкові часи... Навіть тоді доводилося розраховувати і на послуги «людей менее даровитых и умов посредственных...» Принаймні, так розумів справу Д. Мордовець, – але чи було це найкраще її розуміння?

Але траплялося й протилежне: саме обдаровані, висококультурні люди, в тому числі і з росіян, як-от І. Срезневський чи М. Костомаров, захопившись красою української мови, «приліплялися» серцем і до України. «Мною овладела какая-то страсть ко всему малороссийскому... Любовь к малороссийскому слову все более и более увлекала меня; мне было досадно, что такой прекрасный язык остается без всякой литературной обработки и сверх того подвергается совершенно незаслуженному презрению. Я повсюду слышал грубые выходки и насмешки над хохлами не только от великороссов, но даже от малороссов высшего класса, считавших дозволившимся глумиться над мужиком и его способом выражения. Такое отношение к народу и его речи мне казалось унижением человеческого достоинства, и чем чаще встречал я подобные выходки, тем сильнее пристращался к малороссийской народности», – писав пізніше Костомаров у своїй «Автобіографії».

На жаль, таке благородство – явище рідкісне. Тож в Україні бракувало не тільки творчих сил, бракувало й читачів. Орієнтація на «простолюд», на селянина сприяла демократизації літератури – з цього погляду українська література в своїх кращих зразках навіть випереджала деякі інші (маємо на увазі не тільки Шевченка; згадаймо, що О. Білецький говорив про селянські образи у Г. Квітки-Основ'яненка). Але водночас ця орієнтація (особливо на рівні малоталановитих авторів та епігонів) могла обмежувати (й обмежувала) ідейно-художній діапазон письменства.

Під впливом Гоголя, Квітки-Основ'яненка, Гребінки ввійшов у моду тон оповіді від імені простодушно-хитруватого провінціала, селянина-малороса. Вже у Гребінки він інколи небезпечно наближався до блазнювання. Згадаймо його передмову до альманаху «Ластівка» –

¹ Мордовцев Д. Казаки и море // Малорусский литературный сборник. – Саратов, 1859. – С. 16.

«Так собі до земляків»: «Що ж то роблять земляки отсими довгими темними зимніми вечорами? Давай зіб'ю їм книжечку. Позбирав що було у мене писано по-нашому і своє і добрих людей, що, спасибі їм, направили, одніс у друкарню – от вам і книжка!

Читайте, хлопці, коли уподобаєте, – а ні, як зволите, усе-таки папір у хазяйстві здається, коли часом кабаку завернете або люльку запалите, – і то добре».

Але ж українська книжка була рідкістю. Натомість до поміщицьких маєтків діставався такий собі купець «Иван Иванов» зі своїм «реестром»:

«Та як дійшов до **книги московские**, то й гукнеш: а давай їх сюди. Принесе тобі коробку книжок і великих, і маленьких, і жовтих, і червоних, вибирай яку хоч. Даси москалеві рублів п'ять грошей, мірок зо дві овса, та печеного хліба, та масла, то меду, то ще чого, а собі оставиш півдесятка книжок. Прийшов вечір, стало скушно, от і візьмеш книжку, прочитав листочок, ні, не бере! Другий, ще гірше, третій, аж у голові закрутиться! таки нічогісінького не розбереш. Щось таке чудне, матері його лихо! Почне з одного, приміром, од воздухів, од планети, а переведе на шило або на гвіздок; думаєш і так, і сяк, і з того боку зайдеш, і з другого – шкода! Не второпаєш нічого. [...] Візьмеш другу – теж, третю, четверту, п'яту – усе теж! А здається, знаєш московську мову, і з крамарями, і з щетинниками, і з животинниками балакаєш як слід, і торгуєшся, і гроші розщитаєш, а дійшло діло до книжки – як одрізано [...] Нічого робить, положиш на полицю новенькі книжечки, хай полежать, поки порозумнішаю, – та й станеш у сто десятий раз читать Котляревського Енея або повісті Грицька Основ'яненка. І читаєш, і смієшся, і плачеш...»¹

(Тут можна згадати, що і в листах Квітки-Основ'яненка до Шевченка розігрується тон удавано-зухвалого патріотизму, глузування з «кацапів» та ін., – тоді як офіційно, у публічній творчості, він такий вірнопідданий! Або ось «Супліка до пана іздателя»: «Не второпають по-нашому та й ворчать на наші книжки: “Ета нешто па-чухонські... Зачим печатать, когда ніхто не розуміє?” Гай, гай! хіба ж тільки й світа, що у вікні? Тривайте, панове, не дуже сікайтесь! Є ще на світі православне християнство, що вміють і люблять по-нашому читати. Не все ж для москалів: може б треба й для нас що-небудь, щоб і ми... знаєте, не усе... а так... дещо... потроху дечого знали...; а то, по-вашому, так ми... так собі... де нам за вами? Гм! надогад буряків, щоб капусту дали».

¹ Ластівка. Сочинения на малороссийском языке [...] – С. 17–18.

Так само і в П. Гулака-Артемовського: «...Так от же лихо та біда з тими москалями...» «Сказано: москаль, – він без “вот” и не ступить, язик, мов у постолах; який же його одмінок второпає, що він верзе? От так вони й книжки друкують...». Негласна самокомпенсація за не зовсім щире вірнопідданство? Теж одна з «довгострокових» українських традицій... А от у Костянтина-Філадельфа Пузини, автора «Оды на смерть светлейшего князя Кутузова-Смоленского», писаної «не чисто малоросийским слогом», але з думкою завдяки вживанню українських слів показати, «что истинные малоросы и в Петербурге не только чувствуют, но и пишут по-малорусски», – і він журиться, «що нас нехтують і за посміття мають»... за те, «що ми белькочемо так сквапно по-французьки, // що по-московському ми цвенькаєм – по-руськи».)

Навіть своє захоплення Шевченком Гребінка висловлює у цій неприродній, прибраній манері: «Порадував нас торік Шевченко “Кобзарем”, а тепер знов написав поему “Гайдамаки”. Гарна штука, дуже гарна, така смашна, мовляв, як у спасиску (“у спасівку”? – *І. Дз.*) та у жаркий день після обіда гарний кавун! – І їси, і ще хочеться – і читаєш, і не одірвешся. Отце вам для приміру з неї перва глава. А там дальше усе лучче і лучче. Штука, я вам скажу!»¹

Менш талановиті люди механічно підхоплювали цю манеру. Ось у якому тоні оповідав Олександр Корсун про чеське літературне відродження: «Є в нас такі, що komponують наські книжки; та й у них не без розумних, – хоч і не дуже багато, а все-таки є: вони тож komponують по-простому, як і наські, або переписують прості пісні та казки; от такий Челяковський, чех: як вчеше інколи, так тільки держись, щоб не вмерги з реготу, бо з жалю!...»²

Зовсім неталановиті швидко дійшли до одвертої профанації; виворився в низькопробній літературі стереотип придуркуватого «хахла», і широка експлуатація цього стереотипу допомагала компрометації молодій українській писемності, часом дезорієнтувала тих, хто міг би або хотів стати її другом.

Заперечення з боку насамперед реакційних кіл виявлялося багатоманітно, в тому числі і в негації нової української літератури, самої української мови. Діячі нашої писемності та її прихильники постійно скаржаться на неувагу, нерозуміння, недоброзичливість, і ці скарги, хай почасти, може, й перебільшені, все-таки мали й реальні підстави.

¹ Там само. – С. 371.

² *Корсун Олександр*. Українські повір'я // Сніп. Український новорічник... – Харків, 1841. – С. 213.

Тим більше, що впліталися в ширші тривожні роздуми про долю духовної культури народу. Ось що писав, наприклад, О. Чужбинський у рецензії на Гребінчин альманах «Ластівка», виданий 1841 року в Петербурзі: «...Котляревский, Основьяненко, Гребенка заговорили наконец о Малороссии, заговорили по-малороссийски – пример их увлек еще кой-кого... И что же? журнальная критика наша ополчилась... “Не пишите по-малороссийски!” Как это смешно! только и читаешь в журналах... а сердце болит, когда вспомнишь, что гибнут песни, гибнут думки наши... Или опять странность: в одном из журналов наших, в котором о повестях Основьяненко сказано: “ну просто мужицкие повести!” – превознесли до небес, расхвалили до *pes plus ultra* – бездарное творение, жалкую попытку на оперу или драму: Савво Чалый, где нет капли живого поэтического чувства, нет истины, где ложно представлен быт Малороссии... Зачем же это? для чего? Коли кто не понимает малороссийского языка – зачем же из прихоти, для шутки унижать гения и прославлять бездарность ниже всякой посредственности!..

И вот передо мною Ластовка, сборник, выданный Гребенкой. – Много в нем статей; есть хорошие и посредственные, есть даже плохие, – но неужели труд этот не стоит того, чтобы совестливо разобрать и оценить его?.. А о нем журналы отозвались глухо, насмешливо, иные промолчали... Пренебрежение – обидней всего на свете. – Берусь за перо»¹.

Далі О. Чужбинський докладно розглядає твори збірника, високо оцінюючи «Сердешну Оксану» Квітки-Основ'яненка, поезії Шевченка, «Волоха» Боровиковського; з приводу інших творів Боровиковського, як і Куліша, Гребінки висловлюється стриманіше, а «пьески Писаревского», на його думку, – «так собі». Це був приклад прагнення до об'єктивної розмови про перші кроки нової української писемності. Хіба що можна відзначити таке очевидне перебільшення, як кваліфікація Квітки-Основ'яненка «генієм». Такі перебільшення, разом з отим вихваланням бездарних і фальшивих речей, проти якого слушно виступав і сам О. Чужбинський, теж давали привід до скепсису або й іронії. Навіть у друзів нашої писемності такий несмак і втрата міри викликали негативну реакцію. А припускалися їх і раніше, і пізніше й деякі вельми авторитетні діячі та великі патріоти української літератури, зокрема й П. Куліш (хоч загалом йому властиві були вимогливі критерії), – звісно, з найкращих спонук, із нетерплячого бажання бачити слово свого народу рівновеликим у товаристві інших.

¹ Москвитянин. – 1841. – Ч. V. – № 10. – С. 444–446.

За вкрай несприятливих обставин діячі української культури роблять самовіддані зусилля, щоб повернути до неї увагу суспільства, «розворушити» ще не численну читацьку публіку, запропонувати їй матеріал на різні смаки. Серед цих зусиль – видання альманаху «Молодик», до якого І. Бецький залучив М. Костомарова, Г. Квітку-Оснoв'яненка, А. Метлинського та ін. і в якому надруковано «Утоплону», «Думку» («Тяжко-важко в світі жити»), «Н. Маркевичу» Т. Шевченка. Альманах виходив у 1843–1844 рр. (три книжки в Харкові й одна в Петербурзі). Про складність місії, що стояла перед літературним гуртом, говорить таке звернення видавця до читачів:

«Многие ставили в упрек издателю, что он печатает в сборнике, исключительно посвященном южному краю, произведения северных муз; другие вовсе не хотели допустить отдела изящной словесности, но издатель считает этот приговор неосновательным». Самі лиш історичні та вчені матеріали, на думку видавця, не забезпечать збірникові успіху, оскільки «большинство читателей преимущественно предпочитает чтение легкое, не требующее предварительного учения». Тому він подбав і про матеріали, «которые бы удовлетворили **общим требованиям** читающей публики, не только украинской, но и других провинций». Хоча зразу оговорює: «Главными же, по внутренней цели издания, остаются по-прежнему местные статьи, относящиеся к истории и статистике Украины, материалы, памятники старины, биографии замечательных людей, лучшие произведения изящной словесности на малороссийском языке и пр., и пр. [...] Я желал бы, чтоб “Молодик” со временем принял совершенно местный характер, оправдывающий его название; чтоб самые произведения изящной словесности, в нем помещаемые, представляли в художественной форме изящный мир Украины, ее историю, одним словом, чтоб все издание (предпринятое вначале с этою единственною целью) отличалось русскою народностью, блеском украинского колорита, носило бы в себе не одни внешние признаки местности, но и внутренние, чего, впрочем, вдруг достигнуть было невозможно и что остается на будущее время несбыточною мечтою, если никто из призванных и знающих не подаст руки помощи издателю»¹.

...І все-таки реальні сили нової української літератури поступово зростали, і їй у пригоді став загальнослов'янський і світовий романтичний рух.

¹ Молодик на 1844 год. – СПб., 1844. – С. 242, 243–244.

**«МОВА» І «НАРОДНІСТЬ»
У ЄВРОПЕЙСЬКИХ
РОМАНТИКІВ
І В ШЕВЧЕНКА**

Шевченків «Кобзар» 1840 року викликав не лише схвальні, а й низку негативних рецензій у російській пресі, автори яких жалкували, що наш поет витрачає свій талант на писання чи то неіснуючою, чи то мертвою, чи то вигаданою мовою, «провінциальним наречием», «поддельваясь под хохлацкий лад» – замість «прибавить долю хорошего в нашу настоящую русскую поэзию»¹. А Белінський, під чергову хвилю своїх «еволюцій», виніс смертний вирок українській літературі та мові взагалі.

У вступі до «Гайдамаків» Шевченко гостро спародіював ці глузування та поради і дав одкоша заперечникам української літератури і української мови, речникам модних літературних стереотипів:

*«...Дарма праця, пане брате:
Коли хочеш грошей
Та ще й слави, того дива,
Співай про Матрьюшу,
Про Парашу, радость нашу.
Султан, паркет, шпори, –
От де слава!!! а то співа:
“Грає синє море”,
А сам плаче, за тобою
І твоя громада
У сіряках!..» Правда, мудрі!
Спасибі за раду.
Теплий кожух, тільки шкода –
Не на мене шитий,
А розумне ваше слово
Брехнею підбите.
Вибачайте... кричіть собі,
Я слухать не буду..»*

Здавалося б, це суто «наша», українська, «провінційна» проблема. Але насправді де в чому схожі дискусії відбувалися і в європейських літературах.

І не одне століття!

Французький письменник XVII ст. Антуан Фюретьер, автор «комічного твору» – «Міщанського роману», висміюючи салонну т. зв. преціозну літературу, запропонував «Поетичний словник для складання віршів, або збірник слів і фраз, наприклад – зваби, чари, стріли,

¹ Див.: Сын Отечества. – 1840. – Апр. – Кн. 2. – С. 837.

жага, незрівнянна краса, неповторне диво і т. д.» – поетичні дріжджі, за допомогою яких випікають «пишні романи й поеми»¹.

У біографічній повісті Єремія Парнова про Шандора Петефі «Витязь честі» є епізод, коли старший колега Петефі письменник Вьорьошмарті (Верешмарті) попереджає його про небезпеки, з якими пов'язані спроби утвердити літературу про народ і народною мовою.

«– Я хочу, щоб мої вірші дійшли до кожного угорського серця, – Петефі гордо скинув підборіддя. – Інакше не варто працювати. Інакше місія співця зводиться до жалюгідної ролі блазня, лизоблюда, лакея пересиченої публіки.

– Bravo, bravo, – насмішковано схвалив Вьорьошмарті. – Запал у тебе є. Та що швидше ти розтратиш свій юнацький гонор, то краще буде для тебе. Інакше ніколи не станеш професійним літератором... Хто з нас не мріяв у молодості про вінок Торквато Тассо?

– Я не жду лаврів від сильних світу цього. Я хочу писати для народу.

– Народ, братику, складається з людей, – повчально зауважив Вьорьошмарті. – І взагалі мені здається, що ти мало уявляєш собі стан літературного ринку. Читацька публіка звикла пробавлятися квіточками, ангелочками, пастушками, простушками, овечками, сердечками, а ти хочеш заманити її в шинок. Як там у тебе? – Він нашвидку перегорнув сторінки. – “Хортобадська шинкарко, ангел мій! Став же пляшку і зі мною, душко, пий!..” Quel style!* Воно, звичайно, чудово, та боюсь, панове передплатники тебе не зрозуміють. Вони звикли до галантної поведенції. Для того, щоб змусити їх труснути калитку, потрібні зовсім інші словесні звороти, *sher ami***. Розумні голови це розуміють»².

А тепер звернімося до поезії Віктора Гюго «Відповідь на звинувальний акт». Поштовхом до її написання став памфлет члена Французької академії Дюваля «Романтична література» (1833), спрямований насамперед проти Віктора Гюго, а також і проти його друзів-романтиків. Бачимо схожу схему: спершу гротескований виклад неслухняних звинувачень на свою адресу:

*Отож я людожер, козел я відпущення.
В хаосі, вам страшнім, у бурі сьогодення
Стоптай я добрий смак, французький вірш старий
І мороку звелів:
«Явивсь!» – і він, жахливий,
Явивсь...*

(Переклад Максима Рильського та Олекси Новицького)

¹ *Фюретьер Антуан*. Мещанский роман. – М., 1962. – С. 274.

* Який стиль! (фр.).

** Друже мій (фр.).

² *Парнов Еремей*. Витязь честі. – М., 1982. – С. 25–26.

А потім – його палкий самозахист, що переростає в автоапологію та у виклад свого естетичного кредо, своєрідний естетичний маніфест, як і у Шевченка. Є різниця в тональності: у Шевченка більше сарказму й ігнорування опонентів-заперечників як людей сторонніх, некомпетентних у справах української літератури, а у Віктора Гюго докладніша полеміка і патетичніший виклад власної програми, оскільки він адресувався до вищих знавців і суддів своєї національної літератури. І от чи не головним полем цього естетичного бойовища є поле мовне – питання про права французького слова:

*До революції слова єднались в касти:
Високий мали стиль Меропи, Іокасти
І Федри; пишній блиск усе їм заступав,
Карети короля Версаль їм подавав.
Простіші, мов старці, в занедбаних печерах,
У говірках жили; ще інші на галерах,
В арго. І жанр низький зробив рабами їх;
В лахмітті порванім, на ринках, без панчів,
Без париків – вони служили балаганам –
Злиденна мовна чернь, огорнута туманом...
...Я чорних слів полки, занедбані співцями.
З'єднав із білими високими думками...
Кайдани я зірвав
Із мови простої, я з пекла покликав
Слова, що піддано їх смерті і зневазі...
...Не сумнівався я, наперекір погрозам:
Слова звільняючи, рука звільняє розум...
...Мужицьке просте слово
Я у полковники з капралів перевів...
...Шляхетний кинув вірш собакам чорним прози...
...Дух Революції – це сміх, це плач, це дзвін.
Як розум визволив, звільнив і мову він...
...Старі передсуди, що, як морські корали,
З омани вирости у глибині часів,
Розтворює на прах навала вільних слів,
Що революції гартовані руками.
У прозі, у піснях, у діалогах драми
Непереможний дух бушує і кипить.
Дорогу світить він, він осява блакить,
В глибині мови він безмежні проникає...*

(Переклад Максима Рильського та Олекси Новицького)

Як бачимо, самозахист обернувся навальним контрнатупом, полемічний вірш переріс у бойовий памфлет, естетичний маніфест і, зрештою, гімн самому собі. Нібито вузькопрофесійне, стилістичне питання виявилось в інтерпретації Віктора Гюго пов'язаним із полі-

тичною історією Франції і набрало доленосних для національної літератури масштабів. І мужня оновна робота Віктора Гюго у сфері мови і стилю рідної словесності постає як частина грандіозної оновної роботи революції.

Поезія «Відповідь на обвинувальний акт» написана, певно, 1833 року. Але Віктор Гюго помістив її у збірці «Споглядання», що вийшла 1856 року. Тобто, вона була ще актуальною? Це припущення підтверджується тим, що аналогічну позицію Гюго висловлює і в теоретичній праці «Вільям Шекспір», написаній 1864 року.

«Аж до теперішнього часу література існувала для освічених людей [...]. У Франції література особливо прагнула перетворитись на замкнуту касту. Бути поетом – означало майже те саме, що бути китайським мандарином. Не всі слова мали право на існування в мові. Словник погоджувався або не погоджувався прийняти слово до свого складу. Словник мав свою власну волю. Уявіть собі ботаніку, яка пояснює котрійсь рослині, що та просто не існує; уявіть саму природу, котра сором'язливо пропонує котрусь комаху ентомології, а та відмовляється її зареєструвати як таку, що не відповідає правилам. Уявіть собі астрономію, що робить поважні закиди зіркам. Ми пам'ятаємо, як один академік, нині вже покійний, одного разу заявив в Академії, що у Франції чистою французькою мовою говорили лише в сімнадцятому столітті, та й то лише протягом якихось двадцяти років, уже несила згадати, яких саме. Час, нарешті, розпрощатися з таким способом мислення»¹. До речі, на чверть століття раніше (1837 р.) цю ж проблему порушував Стендаль: «Двір Людовіка XV спонукав нас замінити правду елегантністю або, точніше, вишуканістю. Ми дійшли до абата Деліля; третину загальноживаних слів не дозволялося вимовляти на сцені»². (Абат Деліль (1733–1813) – поет так званої «описової школи», який найбуденніші речі подавав у «благородному стилі», що став предметом глузувань для романтиків³.)

І в цьому трактаті 1864 року, як і в постичному маніфесті 1833-го, Віктор Гюго суто, здавалося б, мовно-стилістичні питання та справи естетичного смаку переводить у площину громадянську й політичну, в площину якості суспільства: «Чи можете ви зрозуміти таку предивну річ, як література, що звертається не до всіх людей? Враження таке, що на фронтоні подібного мистецтва написано: “Вхід заборонено”. Ми ж уявляємо собі поезію з навстіж розчахнутими дверима. Настав

¹ Гюго Віктор. Мистецтво і народ. – К., 1985. – С. 283.

² Стендаль. Собр. соч.: В 15 т. – М.; Л., 1950. – Т. XIII. – С. 208.

³ Див. там само. – С. 468 (примітки).

час проголосити: “Все для всіх”. Цивілізація, дівиця, що досягла повноліття, потребує народної літератури»¹.

Пов’язання мовно-стилістичних проблем із суспільною функцією, ідейною орієнтацією літератури, а надто ж із гаслом «народної літератури» – це, знов-таки, те, що змушує згадати Шевченка. Бачимо несподіваний, близький до буквального, перегук двох поетів-сучасників, але з різних кінців Європи і, можна сказати, з різних полюсів цивілізації XIX ст.

Але в цій дивній схожості бачимо і принципи, глибинні відмінності.

По-перше, Шевченко боронився від тих, кому його література була незнаною, чужою і неприйнятною, хто заперечував саме її право на існування, як право на існування його народу. Вікторові ж Гюго йшлося про естетичну революцію (хоч також і ідейну) у великій своїми традиціями французькій літературі, про скидання кайданів, якими стали деякі з цих традицій завдяки силі інерції та впертості рутинерів; йшлося про оновлення літератури духом романтизму і романтичної свободи – політичної і естетичної; про те, щоб ця література модернізувалася, осучаснила себе, повернувшись обличчям до народу і всієї повноти національного життя. Тобто йшлося про «внутрішні справи» самої французької літератури.

Віктор Гюго демократизував французьку літературу, ламаючи штучні перетинки між різними стилями, мовними шарами, вводячи в писемність простонародний жаргон, просторіччя, даючи дорогу стихії «плебейського» мовлення. Шевченкове ж завдання було набагато складнішим. З одного боку, він також здійснював цю роботу мовно-стилістичної демократизації (маючи опонентом або точкою відштовхування чужі естетичні зразки – «султан, паркет, шпори»), а з іншого – водночас – мусив, навпаки, емансипувати «простонародну» мову, доводити її питома благородство (спираючись насамперед на народну поезію), – творити з «низького» той «високий» стиль, якого в тодішній українській літературі, на відміну від – у цьому випадку – французької, не було і потребу якого в самій українській літературі мало хто відчував: оскільки функція «високої» літератури була віддана російській, а малоросійській вистачало бути допоміжним просторічним або й бурлескним додатком до неї.

Подолати цей стереотип було тим важче, що він відповідав отій небезпечній традиції в самій молодій українській літературі, про яку говорилося вище: стилізації під простакуватість. Пізніше Василь Горленко писав з цього приводу: «На зорі малоруської писемності

¹ Гюго Віктор. Мистецтво і народ. – С. 284.

перші письменники, люди з талантом, погрішили, присвоївши нашому сільському людові тупі і придуркуваті риси. Це могло знаходити пояснення в добі, коли один вихід на сцену мужика здавався вже зухвальством. Вихованці тієї традиції пп. Вашенки-Захарченки і Tutti-Frutti дотримувалися старих переказів, але позбулися вже старих властивостей: розуму і веселості. Караюча Немезида розправилася по-своєму з псевдонародними гаєрами, які опираються досі, і нагородила їх глупотою, що обеззброює обурення»¹.

Це мимовільне приниження власного народу зливалося зі свідомим приниженням з боку недоброзичливців і шовіністів. У промові на панахиді по Шевченкові у Різдваній церкві в Києві 7 (за старим стилем) травня 1861 року інспектор Другої Київської гімназії М. Чалий, майбутній біограф поета, підкреслив цей момент: «Посередники Шевченка, пародіюючи мову і народність нашу, не тільки не сприяли розвитку молодій українській словесності, але своїм передражнюванням тільки допомагали нашим недругам глумитися з народних звичаїв і своєрідності народного характеру, зводячи нащадка славного козацтва до рівня ідіота. Антагоністи нашої національності, які, за своїм суспільним і соціальним станом, звикли вважати простолюдина своєю робочою силою, доходили часом до того, що, подібно до американських плантаторів, заперечували в цьому обдарованому племені, – яке багатством пам'яток народної поезії довело свою здатність до духовного зростання в майбутньому, – заперечували, кажу, в ньому будь-яку здатність до вищого розумового розвитку. Нехай їм Бог прощає таку образу!»²

Таке заперечення, з боку насамперед реакційних кіл, виявлялося багатоманітно, в тому числі в негачії нової української літератури, самої української мови. Діячі нашої писемності того часу та її прихильники постійно скаржаться на неувагу, нерозуміння, недоброзичливість, і ці скарги, хай почасти, може, й перебільшені, все-таки мали й реальні підстави. Тим більше, що вліталися в ширші тривожні роздуми про долю духовної культури народу. Ось що писав, наприклад, Олександр Чужбинський у згадуваній уже рецензії на Гребінчин альманах «Ластівка»: «Малороссия – такой богатый край, история Малороссии такой богатый неисчерпаемый рудник для поэта и живописца; а сколько преданий, поверий, сказок, песен, которые, – надо, к сожалению, сказать правду, – до сих пор почти никем не были передаваемы... Характер народа изменяется; поверья, преданья

¹ Киевская Старина. – 1884. – Ч. I. – С. 155.

² Чалий М. К. Похорон Тараса Шевченка на Україні // Спогади про Тараса Шевченка. – С. 390.

и песни с каждым годом более и более теряют что-нибудь; самые бандуристы реже появляются на Украине – и памятники былого исчезают безвозвратно. Грустно! Но что делать! Есть люди, желающие поддержать потухающий пламень на алтаре украинской поэзии; в пустующем храме ее порой прозвучит грустная заунывная песня, – но что же встречает этих людей? Насмешка критиков, велеречивые диссертации о том, что малороссийского языка не существует, что лишний труд писать на этом языке, которого никто не понимает... Посмеются, разбранят сочиненье – и разбранят те, которые истинно не понимают красот малороссийской поэзии, – и, видя это, иной талант оставляет свое благородное поприще; и сиротеет поле, цветы его пересаживают на другую почву...»¹

Тільки Шевченків геній примусив настільки рахуватися з собою, що, попри затягість недоброзичливців, у тому числі, на жаль, і Бєлінського, ситуація змінилася.

Шевченко здійснив для української літератури і українського народу два історичні завдання, які в західноєвропейських літературах, завдяки їхньому природнішому і послідовнішому розвитку, були розділені кількома століттями.

Як відомо, національні мови в більшості європейських літератур утвердилися не зразу. Історично всі високорозвинені на сьогодні мови, навіть так звані «найпрестижніші», так звані «світові», пройшли тривалий етап становлення і самоствердження – коли їм доводилося не те що претендувати на якесь особливе «благородство» (що деякі з них потім собі дозволяли), а й боронити елементарне право на існування (як і українській – за інших історичних обставин).

Здебільше вирішальну або важливу роль у ствердженні національної мови (у створенні літературної мови на основі народної розмовної) відігравала творчість великих поетів. Наприклад, таку роль в емансипації італійської мови, раніше нехтуваної, відіграли Данте і Петрарка. Характерно, що своє право писати італійською мовою, а не міжнародною латиною, Данте мусив обстоювати в теоретичному трактаті про італійську мову, писаному... тою ж таки латиною! – чи не нагадає це пізніші українські ситуації, коли наші письменники і вчені мусили доводити (а подекуди й досі доводять!) російською мовою гідності мови української і своє право писати нею! Приблизно в ту саму історичну добу в іншій, геть віддаленій землі не менш великий, ніж Данте, поет Алішер Навої – теж пише теоретичний трактат «Позивання двох мов», у якому виправдовує своє звертання до узбецької мови, емансипує її від гегемонії перської; свою рідну староузбецьку (хоч не

¹ Москвитянин. – 1841. – Ч. V. – № 10. – С. 444, 445.

менш досконало володів і перською) він порівнює з «квітучим садом», який він мав відкрити і відкрив людям: «Ця скарбниця була до того часу прихована від людей, до її цінностей не доторкалися людські руки». Сервантес у «Дон Кіхоті» обстоював здатність іспанської мови бути мовою поезії, а також вважав за слушне «поширити цей звичай на всі народи, щоб німецький поет не вважав за щось для себе принизливе писати своєю мовою, а кастильський і навіть баскський – своєю». Не споконвічною є і слава французької мови. Ще в XVI ст. треба було доводити її гідності й переваги (1549 рік: маніфест Дю Белле «Захист і вславлення французької мови»), хоч дуже швидко вона стала і мовою аристократії інших країн. Що ж до мови німецької, то словами Ромена Роллана, німці доби Людовіка XIV (друга половина XVII – початок XVIII ст.) «так ретельно вдосконалювалися у французькій мові, що геть забули рідну». Звісно, йдеться не про масу народу, а про аристократію. Те саме було з аристократією російською. Передовим російським людям, письменникам і мислителям-патріотам доводилося боронити престиж російської мови не тільки у XVIII, а й у XIX ст., і це відбувалося паралельно з удосконаленням самої літературної мови.

Однією з причин, що затримали розвиток російської літератури, О. Пушкін уважав «общее употребление французского языка и пренебрежение русского. Все наши писатели на то жаловались, но кто же виноват, как не они сами?» І далі дуже сувора оцінка стану російської культури взагалі: «... У нас нет еще ни словесности, ни книг; все наши знания, все наши понятия с младенчества почерпнули мы в книгах иностранных; мы привыкли мыслить на чужом языке; метафизического языка у нас вовсе не существует. Просвещение века требует важных предметов для пищи умов, которые уже не могут довольствоваться блестящими игрушками, но ученость, политика, философия по-русски еще не изъяснялись. Проза наша еще так мало обработана, что даже в простой переписке мы принуждены создавать обороты для понятий самых обыкновенных, и леность наша охотнее выражается на языке чужом, механические формы которого давно уже известны»¹.

Якби ці слова були відомі українським письменникам шевченківської доби, – скільки знайомого і спільного зі своїми клопатами і болями вони знайшли б! З тією, звісно, різницею, що для представників підневільного народу проблеми були незрівнянно тяжчими, а болі – гострішими...

Неважко здогадатися, що й становище мов кількісно менших народів, особливо ж позбавлених власної державності, було ще набагато

¹ Сочинения А. С. Пушкина. Издание восьмое. – М., 1882. – С. 15–16.

складнішим. Інтелігенції цих народів, демократичним діячам їхніх культур доводилося витримувати набагато тяжчу боротьбу за права, престиж, розвиток мов своїх народів.

Особливо нелегкими шляхами йшла літературна емансипація багатьох слов'янських мов. У майже поспіль оніменченій Чехії великий педагог-гуманіст Ян Амос Коменський ще у XVII ст. проголосив: «Хай всякому народові все передається на його власній мові... І хай разом з науками і мистецтвами дістають гарну обробку і самі ці мови». Цей принцип дедалі більше обстоювали передові вчені, педагоги, літератори.

У передмові до «Сербського словника» (1818) Вук Караджич із гіркотою писав: «Уже майже тисяча років, як серби мають свої літери і письмо, а й досі в жодній своїй книзі не мають справжньої своєї мови!» Одні, мовляв, вважають, що треба писати «по-слов'янському», інші – сумішшю «слов'янської» і сербської мов, бо народну мову треба виправляти, поліпшувати: вона, на їхню думку, «зіпсута, свинарська і гов'ядарська мова». (Це не нове, зауважує Вук Караджич: кілька століть тому те саме говорилося в усій Європі про італійську, іспанську, французьку, англійську, німецьку мови – всі, крім латинської.)

Отож в історії Європи майже всі народи пройшли етап, коли доводилося боротися за перетворення народної розмовної мови на літературну національну, і ця боротьба за рідну мову ототожнювалася з боротьбою за вітчизну, за народ, за поступ, за своє життя.

Інша річ, що цей етап різні народи проходили в різні історичні періоди. В Україні він тривав і в XIX ст., коли мови і літератури західноєвропейських народів стояли вже перед іншими проблемами – проблемами, сказати б, другого порядку, вищого.

Національні літературні мови, що сформувалися були на основі народного мововживання, давно утвердилися – принаймні в деяких західноєвропейських суспільствах, досягли певного розвитку і водночас протягом століть рафінувалися, пристосовувались до задоволення вибагливих і часом химерних (а водночас і неминуче обмежених чи односторонніх) смаків та потреб вищих класів. Отже, окреслився – більшою або меншою мірою – новий розрив між книжною мовою і мовною практикою простолюду; поставала знову проблема запліднення літературної мови народним просторіччям, усім багатством живого мовлення.

Ми бачили, з яким запалом розв'язував цю проблему Віктор Гюго у французькій літературі, пов'язуючи її з життєздатністю самої літератури. Але ця ж мовна проблема, хоч і не так виразно, не так різко поставала і в інших західноєвропейських літературах, і її по-різному

відчували та розв'язували письменники-романтики різних літератур, для яких багато важила орієнтація на народність.

Ось як формулював цю проблему один із теоретиків німецького романтизму Людвіг Ахім фон Арнім: «Вчені... засиділись за вивченням своєї власної благородної мови, тієї самої, яка своїм благородством надовго віддалила від народу все високе і пречудове; коли вчені зрозуміють, що їхнє прагнення вдосконалювати замкнену в собі мову розминається з вимогами справжньої культури, оскільки мова ж повинна залишатися рухливою, текучою, повинна пристосовуватися до думки, бо ж у ній відбувається одкровення, виявлення думки, – коли вони зрозуміють це, їм доведеться або знищити свою аристократичну мову, або зробити її надбанням усіх; інакше мова взагалі не зможе збагачуватися, розростатися – сама собою, без будь-якої підмоги ззовні. Через цей поділ мов унаслідок неуваги до кращої, поетичної частини нашого народу нашої країні й бракує народної поезії в найновіші часи: лише там, де починається невчена Німеччина, де культура в своїх особливих утвореннях переважає загальну, книжну культуру, — лише там виникають народні пісні...»¹

В Італії адепт і пропагандист романтизму ді Бреме, який перейнявся його духом під впливом французів Сісмонді та Жермени де Сталь, а також німця А. В. Шлегеля, у своїй праці «Про несправедливість деяких італійських суджень про літературу» закидав сучасній своїй літературі відсутність народності та національної своєрідності, а причину вбачав у тому, що вона, література, застигла на класичній мові часів Бокаччо і відірвалася від реальної мови народу. З ді Бреме гостро полемізував Джакомо Леопарді, який взагалі оголосив бій романтичним тенденціям в італійській літературі, вважаючи їх загрозою для класичної спадщини, – хоч насправді й сам поступово еволюціонував у бік романтизму, – він боявся «зіпсуття нашої мови»², в практиці романтиків зокрема. Висміюючи інерцію барокової ускладненості й вигадливості в італійській літературі, Джакомо Леопарді водночас заперечував і те, що вважав мовностилістичною плебейськістю романтизму.

Мовна полеміка точилася і в англійській літературі початку ХІХ ст., причому в колах самих романтиків так званої «озерної школи», шляхи яких пізніше розійшлися. Вільям Вордсворт, виходячи з принципу «наслідування природи», вважав, що мовою поезії має бути звичайна розмовна мова, власне, ідеальною для неї вважав мову селян Північної

¹ Арнім Людвиг Ахим фон. О народных песнях // Эстетика немецких романтиков. – М., 1987. – С. 398.

² Леопарди Джакомо. Этика и эстетика. – М., 1978. – С. 306.

Англії. З ним полемізував його колишній сподвижник Самюель Колрідж. Його мовностилістична орієнтація зумовлена інакшим, ніж у Вордсворта, розумінням естетичного принципу «наслідування природи». Він розрізняє «наслідування» і «копіювання», це останнє засуджує як негідне поета, а під «наслідуванням» розуміє звертання не до зовнішньої, а до внутрішньої форми явищ, тобто до їхньої сутності (аналогічний погляд розвинув і німецький теоретик романтизму Ф. Шлегель). Відповідно він заперечує мовне настановлення і мовну практику Вордсворта. Цитуючи слова Вордсворта про «вибір Істинної мови людей»: «Я маю намір наслідувати мову цих людей (тобто тих, хто веде простий, грубий спосіб життя) і, наскільки це можливо, запозичувати її», – Колрідж висловлює скептичне ставлення до можливості «перетворити мову селянина в будь-який вид поетичної мови, за винятком драми або яких-небудь випадків, коли копіювання виправдане»; це, на його думку, «далеко не легка праця, так само, як і спроба пристосувати для тієї ж мети мову торгівців та майстрових»¹.

Колрідж ставить під сумнів саме поняття «істинної мови», наголошуючи, що мова індивідуальна в кожного, поет же не обирає мову, а народжується з нею. Для нього не може бути зразком мова жодного соціального стану чи локальної групи, певної місцевості, тим більше, що «в період, який передує повному національному розвитку, *lingua communis* кожної країни, за влучним виразом Данте, почасти існує скрізь, але повністю – ніде». Фактично Колрідж протиставляє локальному принципу Вордсворта принцип загальнонаціональної мови («загальноновживаної» – в його термінології, в іншому випадку – «мови освічених людей»), від якої мова поета відрізняється «тільки значно більшим числом нових ідей і супутніх їм зв'язків»².

Хоч як далеко Україна від Англії, а ще далі українська література від англійської, а проте де в чому схожі мовні проблеми розв'язував і Шевченко. Тільки йому не треба було «наслідувати» мову народу – тоді фактично селянства, – вона була його мовою, тобто він, якщо вдатися до Колріджового виразу, з нею народився. Водночас у його поезії відбувалося перетворення народної (в основі своїй селянської) мови на загальнонаціональну: в тому значенні, що, по-перше, вона сама збагачувалася за рахунок лексики і понять «освічених людей» (Колрідж) та за рахунок власних Шевченкових осягнень («нових ідей і супутніх їм зв'язків» – він же); по-друге, саме ця Шевченкова мова ставала якщо не канonom, то зобов'язливим і надихаючим зразком для національної писемності,

¹ Колрідж Самюель Тейлор. Избранные труды. – М., 1987. – С. 121, 122.

² Там само. – С. 122.

а таким чином і для всієї освіченої спільноти, отже, на перспективу і для всієї нації. Саме вона стала тим магнетичним осердям, навколо якого концентрувалися інші лексичні й стилістичні елементи.

Фактично Шевченко мусив здійснювати водночас два історичні завдання, які в інших, набагато розвиненіших європейських культурах, були розділені кількома століттями. Перше завдання – утвердження в літературі національної мови замість латинської (у Франції його здійснювали, після провансальців і Франсуа Війона, Ронсар та інші поети «Плеяди» XVI ст.); друге – після того, як літературна мова була «експропрійована» вищими соціальними станами для своїх потреб і набула рафінованості аж до виродження, – її оновлення, демократизація, емансипація мови простолюду (у французькій літературі цю повторну естетичну «революцію» здійснив Гюго разом зі своїми друзями-романтиками на початку XIX ст.). Шевченко ж своєю поезією мусив водночас і конституювати нову, національну літературну мову як таку (слідом за Котляревським та першими романтиками), тобто чинити те, що провансальці й Ронсар у Франції, і емансипувати народну мову (як основу літературної), підносити її до абсолютної адекватності потребам самовираження творчої особистості та вираження сутності буття свого народу. Водночас він широко використовував старослов'язизми та біблеїзми, інші ресурси староукраїнської книжної мови, конституювавши їх у системі мови новолітературної.

Вирішальна роль Шевченка в утвердженні загальноукраїнської літературної мови має ще й два такі аспекти. З одного боку, він справив величезний вплив на мовну практику не лише письменників-наддніпрянців, а й галичан та буковинців. Завдяки йому стала можливою в Галичині не тільки політична перемога над москвофільством, яку остаточно здійснив Франко, а й мовна – над «язичієм». З іншого ж боку, «...сам Шевченко охоче приймав у свою поетичну мову критично пересіяні елементи – лексичні і фонетично-морфологічні – різних українських діалектів»¹, – пише Ю. Шевельов. Щоправда, Шевельов ставить під сумнів свідчення Платона Лукашевича про те, Шевченко буцімто пристав на його пропозицію про запозичення деяких слів і форм суто галицьких (інтерес до галицизмів більше властивий був Кулішеві), зате «Шевченко робив схрещення різних мовних плянів давніше від П. Куліша і часто далеко сміливіше». Але «Шевченкові схрещення були занадто різкі й сміливі для сучасників; на прикладі М. Драгоманова ми знаємо, наскільки глухі були до них сучасники Шевченка і наступне покоління. З другого боку, Шевченкова мова

¹ Шевельов Юрій. Внесок Галичини у формування української літературної мови. – Львів; Нью-Йорк, 1996. – С. 18.

все-таки надто зберігала зв'язок з живою мовною стихією села. Через це Шевченкова мова тоді не сприймалася як штучно-синтетична: читач сприймав її в побутово-пісенних виявах і не сприймав у штучно-синтезованих». Натомість більш книжна Кулішева мова здавалася сучасникам зразком синтетичної, і відповідно одні її приймали, інші відкидали. Відзначає Ю. Шевельов чималу присутність у Шевченковій мові північноукраїнських елементів, пояснюючи це впливом переважно чернігівського оточення – і в Петербурзі, і в Україні ¹.

Мовне питання для багатьох європейських романтиків було безпосередньо пов'язане з утвердженням народності й національності літератури. Саме в добу романтизму ці категорії дістали і теоретичне обґрунтування, і творче розкриття (хоч далеко не всі романтики і не однаковою мірою були на них зорієнтовані).

Один із ідеологів французького романтизму Сент-Бьов, який тривалий час був сподвижником Гюго, підкреслював національні джерела романтичних новацій, проводив паралель між ними і реформаторством Ронсара та «Плеяди» XVI ст., насамперед у справі оновлення поетичних форм і мови; отже, на думку Сент-Бьова, оновлення поетичної мови у романтиків спиралося на національну традицію.

До традицій «Плеяди» звертався і Жерар де Нерваль, прямо пов'язуючи творчість Гюго з прикладом Ронсара ², а головне, обґрунтовуючи тезу про те, що стимул розвитку література має шукати не в наслідуванні чужоземних зразків, а у «вивченні і дослідженні» власних витоків: «Наслідування ніколи не приведе будь-яку національну поезію до її кінцевої мети, особливо наслідування чужоземної літератури, що досягла більш високого інтелектуального і морального рівня. Будь-якому народові цілком вистачає повернутися до джерел своєї поезії і своїх народних традицій, аби побачити, що, власне, належить тільки йому і чим він володіє спільно з іншими народами» ³.

У річищі цього зацікавлення народністю особливого значення надавалося збиранню і вивченню фольклору. У статті «Про народні пісні» Жерар де Нерваль писав: «Нині подекують про необхідність зібрати й видати, не рахуючись із витратами, наші національні пісні. Тоді, без сумніву, ми зможемо вивчити старовинні ритми, відповідні до первісного духу нашої мови, і, можливо, це дасть нам засоби зробити гнучкішим і різноманітнішим чудове, але монотонне членування вірша, успадковане нами від класичної реформи» ⁴.

¹ Шевельов Юрій. Внесок Галичини... – С. 32–33, 167–171.

² Нерваль Жерар де. Избранное. – М., 1984. – С. 68.

³ Там само. – С. 55, 56.

⁴ Там само. – С. 148.

Певно, цей настрій був поширений у літературних та наукових колах, бо ж у Франції існував навіть спеціальний Комітет національних пісень, який займався їх збиранням та виданням. Цікаво, що при цьому французи посилалися і на те, як інші, сусідні нації цінують свою фольклорну спадщину, старовинну поезію. Зокрема, ще один друг Віктора Гюго, блискучий поет, романіст і драматург Альфред де Віньї, звернувшись до постагі одного з «передромантиків», англійського поета XVIII ст. Чаттертона, в однойменній драмі, наголошує саме оцей момент занурення в народну старовину. «...Хіба я не маю права на любов своїх братів?» – каже його Чаттертон. – «Адже я труджуся для них день і ніч, адже це я з таким трудом розшукую в руїнах англійської старовини ті нечисленні квіти поезії, які ще можуть дати стійкий аромат, адже це я прагну додати до корони Англії хоча б одну перлину і в пошуках її пірнаю в безліч морів і річок»¹.

Справжній вибух інтересу до народної словесності спостерігався на початку XIX ст. у Німеччині. «В наш час, – писав Якоб Грімм, – проявилася велика любов до народних пісень; вона приверне увагу і до легенд, що блукають серед усе того ж народу, а також збереглися в деяких усіма позабутих місцях»².

У колі німецьких романтиків розгорнулася широка дискусія про народну поезію. До неї прилучилися Якоб Грімм, Вільгельм Грімм, Йозеф Геррес, Людвіг Ахім фон Арнім, Савіньї, Йозеф фон Ейхендорф. У їхніх статтях та листуванні обговорено різні аспекти співвідношення між старовинною народною поезією і новою «мистецькою»; причому народна поезія розглядається як природне вираження духовного життя неосвічених людей. Неосвіченість тут не є негативною характеристикою, а означає лише безпосередність і ненавмисність творчого самовиявлення. Народні пісні, стверджує Йозеф Геррес, «звістують невинність і взаємопов'язаність рішуче всіх сил у тій масі», де вони розквітли, «своєю внутрішньою пишнотою підтверджують витонченість, такт і прямоту, що живуть у народних низах, і засвоюють та бережуть лише найкраще – бо лише найкраще зворушує народ»³. На думку Ейхендорфа, «народна пісня у своєму незмінно живому розвитку – це поетична портретна характеристика індивіда нації»; вона «становить фундамент усієї національної поезії, корені якої – в природній істинності народної пісні. Навіть у найдосконалішій художній формі поезії, в драмі, виразно чутні у Кальдерона – тони народного романсу, у Шекспіра – народної пісні старої Англії»⁴.

¹ *Виньї Альфред де*. Чаттертон. – М., 1957. – С. 14.

² Див.: *Естетика німецьких романтиків...* – С. 407.

³ Див.: Там само. – С. 276.

⁴ Там само. – С. 443, 444.

Треба, однак, зауважити, що апеляція до народної пісні була лише однією з тенденцій німецької романтичної поезії і немовби компенсувала чи врівноважувала ускладненість лірико-філософського струменя цієї поезії. Але й сам народнопісенний та легендарний матеріал зазнавав суб'єктивної трансформації, концентрував досвід різних соціальних груп і різних епох, приймав на себе відблиск рефлексій самого романтичного поета.

Оця контамінація народнопоетичної безпосередності й інтелектуальної заангажованості, філософської навантаженості в романтизмі давала підстави для неоднозначних оцінок у тодішніх суперечках про нього. Зокрема, той же Джакомо Леопарді в «Роздумах італійця про романтичну поезію» піддавав сумніву народність романтизму як надто софістикованого, теоретизованого напрямку. А тим, хто хотів би його заперечення романтизму витлумачити як заперечення самого принципу народності поезії, він відповідав: «...саме ми хотіли б бачити її народною, а романтики – метафізичною, умоглядною, вченою і відповідною знанням нашого віку, до яких простий народ майже непричетний». А втім Леопарді взагалі вважав загрозливою для людства тенденцією «зростання володінь розумувань»¹. Його ж ставлення до романтизму, позначене гострою полемічністю, зумовлене особливостями суспільно-історичної та літературної ситуації в Італії і не може поставити під сумнів усієї серйозності орієнтації багатьох романтиків на народність та ролі цієї орієнтації в теорії і практиці європейського романтизму.

До сказаного вище про мотиви звертання романтиків до народнопоетичної спадщини та про їхнє розуміння народності слід додати ще й те, що для багатьох романтичних поетів народність була і тим пошукуваним твердим ґрунтом, якого бракувало в «перехідну» історичну добу (або однією з точок опертя, – поряд, скажімо, з ідеалом вільної людини, чистої моральної особистості). Серед політичних бур, плутанини ідеологій, незрозумілих суспільних процесів – шукалося сталого, вічного...

Водночас, стверджуючи категорію народності, національності (національної цілісності культури), романтизм конституював її як «вихід» у постульовану світову культуру.

Ці два моменти варто наголосити як конституціональні для романтичного розуміння народності і значення народнопоетичної спадщини, бо сам собою інтерес до неї існував і раніше. В багатьох країнах Європи ще в XV–XVI ст. здійснюються записи, публікації, переробки народних пісень, переказів, балад, казок. Це була, сказати б, перша

¹ Леопарди Джакомо. Етика и эстетика. – С. 241, 248.

хвиля «фольклорофільства». Потім, на початку XVIII ст., «практичне» зацікавлення народною творчістю підкріплюється і першими теоретичними інтерпретаціями: Дж. Адісон і А. Рамзей в Англії; абат Дюбо у Франції; славетний Джамбаттіста Віко в Італії, який у своїх «Підставах нової науки про загальну природу націй» (1725) уперше заперечив регламентацію поетичної творчості штучними правилами та розвинув ідею про народний характер гомерівського епосу. В праці англійського естетика Едмунда Берка «Народні старожитності, або Старожитності простого народу» (1725) уже містилася ідея народності та національної самобутності поезії, і ця ідея протиставлялася класицистичному канону, що ґрунтувався на нібито неминущій зразковості греко-римської поезії. Тож романтичне відкриття народної поезії було вже «третім» відкриттям. Точніше – завершенням третього відкриття, яке ознаменоване не лише численними публікаціями аутентичних записів, як-от «Антологія народних балад» Томаса Персі в Англії (1765), а й низкою містифікацій, підробок, як, приміром, стилізації Томаса Чаттертона, який опублікував поезію нібито ченця Томаса Роулі з середини XIV ст., або знамениті «Пісні Оссіана», шотландський епос авторства Джеймса Макферсона (1762), що збурили величезну хвилю захоплення народною старовиною в усій Європі, від Англії до Росії. Такі високоцінні підробки та містифікації були симптоматичним явищем, відповідали духовно-естетичним потребам передромантичної і романтичної доби, набуваючи інколи – як у випадку чеських «Краледворського рукопису» і «Зеленогорського рукопису» Вацлава Ганки – і політичного значення, стимулюючи не лише літературний рух, а й національне відродження взагалі.

Романтична концепція народності була безпосередньо підготовлена в другій половині XVIII ст. також і в працях І. Вінкельмана, а потім особливо Й. Гердера, що витлумачили античне мистецтво саме як народне в широкому значенні слова, в народності змісту й природності форми побачили таємницю його нетлінної краси, – і тим самим підготували висновок, що всяке мистецтво, яке хоче бути досконалим і неминущим, має бути народним. Це було відкриття, що вирішальним чином вплинуло на всю естетичну свідомість доби. (А втім, Гердерова «дотичність» до романтизму ще ширша, включаючи, зокрема, інтерпретацію світової історії як взаємодії національних історій та ідею національної багатоманітності культур і значення фольклору, зокрема й слов'янських народів.)

І все-таки власне романтична концепція народності мала принципово новий характер: крім двох раніше підкреслених моментів, слід відзначити, що саме романтики «закріпили» в європейській свідомості

неперехідну естетичну, а також «націотвірну» цінність народнопоетичної сфери, використали її для своїх історіософських конструкцій, дали всебічне філософсько-естетичне осмислення народної творчості та широке пов'язання її з проблематикою романтичної літератури, з естетичною програмою романтизму; саме в романтичний період європейських літератур укладається і систематично-науковий підхід до збирання, публікації та вивчення фольклору.

У слов'янських літературах загальноромантичний принцип народності мав свої істотні особливості, оскільки тут значення звертання до народних джерел виходило далеко за межі самого лише естетичного чи світоглядного інтересу та пошуку мотивації новолітературних концепцій, було драматичніше пов'язане з потребою поглиблення національного самоусвідомлення, – а присутніше кажучи, ставало формою, чи однією з форм, національного відродження, оскільки майже всі слов'янські народи, за винятком російського, були в цей час бездержавними і більшою або меншою мірою національно zagrożеними, почасти вже й мовно асимільованими. Тому для цих слов'ян народна поезія і народна мова набагато більше, ніж для західних європейців і росіян, пов'язані з самим національним існуванням їхніх народів; поезія й мова є останнім рубежем цього існування і останньою надією. Отож і народність літератури усвідомлюється не лише як спеціальна тематична спрямованість і особлива стилістична або й світоглядна якість, а як сама сутність її буття. Народ уявляється джерелом духовної сили, правди, носієм моральності та звичаєвості. А під народом розуміється селянство і міщанство, оскільки вищі класи в більшості слов'ян були денационалізовані (русифіковані, германізовані, мадяризовані). Навіть у порівняно стійкішій під національним оглядом Польщі ентузіаст народності Зоріан Доленга-Ходаковський у статті «Про слов'янство до християнства» (1818), закликаючи до вивчення народної культури як основи національності, єдиним носієм національності оголошує простий народ. Ще раніше (1791 р.) аналогічну думку висловлював польський просвітитель Францішек Єзерський: «В усій Європі, в усіх народів дворянство має схоже обличчя; саме прості люди визначають відмінності народів, підтримують чистоту рідної мови, зберігають звичаї і дотримуються однозначного (тобто спільного для нації – *І. Дз.*) способу життя»¹. До речі, вже на початку ХХ ст. тезу про денационалізованість дворянства і про народ (трудова верства) як єдиного носія національності розвивав відомий польський марксист Юліан Мархлевський.

¹ Див.: Свиридов И. И. Концепция польской художественной культуры // Концепции национальной художественной культуры. – М., 1985. – С. 39.

Якщо так було навіть у поляків з їхньою стійкою традицією державності, то що говорити про інших, менш національно організованих слов'ян. Недарма чеський просвітитель Йозеф Юнгман (1773–1847) виключав онімечене дворянство з поняття «чеський народ», вважаючи чеським народом лише тих, хто говорить по-чеському. Для Юнгмана мова – «паладіум національності», джерело «національного духу». Тут бачимо характерний для просвітителів і романтиків взаємоповоротний, «човниковий» хід думки: з одного боку, місія народу – зберігати мову; з іншого ж, місія мови – зберігати народ. «Мова – охоронець народу. Поки жива мова... живий і народ», – каже серб Вук Караджич. (Пізніше майже дослівно те саме скаже наш земляк великий педагог К. Ушинський.)

У народів Центральної і Південно-Східної Європи, насамперед слов'янських, утвердження національної літературної мови відбувалося за умов чужоземного пригнічення й акумулювало в собі завдання національного відродження. Для чехів, угорців, болгарів гостро стояла проблема двомовності (німецько-чеської, німецько-угорської, грецько-болгарської), причому ця двомовність була асиметричною, з перевагою чужоземної мови. Тут національна інтелігенція домагалася емансипації рідної мови, розвитку освіти і літератури рідною мовою, переходу від різномовності до одномовності, тобто до мовної єдності народу.

У Польщі ж, де літературна мова ще в середні віки досягла високого рівня розвитку, але нація була розшматована між Росією, Австрією та Прусією, просвітителі й романтики бачили в мові чинник збереження національної єдності, своєрідний імператив цілісності культури, національної спільноти. Втім, і тут Міцкевичу, скажімо, доводилося обстоювати право на лексику, яка здавалася «класикам» брутальною. З приводу звинувачень у псуванні стилю, мовній «мішанині», використанні провінціалізмів, варваризмів тощо він писав: «Ритори, шкільні педанти з часів Данте до Ламартіна завжди були однакові в характерах і думках»¹.

Тут варто зауважити, що в Україні XIX ст. (та й пізніше) складно поєдналися риси цих двох моделей мовно-історичної ситуації: «чеської», умовно кажучи (подолання асиметричної культурної двомовності шляхом емансипації рідної мови), і, так само умовно кажучи, «польської» (рідна мова як чинник досягнення національної єдності,

¹ Див.: Булаховський Л. А. Виникнення і розвиток літературних мов. Ч. 2 // Наукові записки Інституту мовознавства ім. О. О. Потебні. – К., 1946. – Т. II–III. – С. 126. Див. також: Мицкевич Адам. О варшавских критиках и рецензентах // Избранные произведения прогрессивных польских мыслителей. – М., 1956. – Т. II. – С. 251–269. «Рецензентів особливо уражали провінціалізма та іноземні слова, а також неправильність вірша» – С. 255.

самозбереження і самоутвердження) – адже Україна також була поділена між різними імперіями. Різниця, однак, у тому, що більша частина України конала в лабетах азіатського деспотизму царської Росії, і українська мовно-культурна ситуація розгорталася в колоніальному суспільстві, позбавленому найменших демократичних свобод і політичних перспектив, за умов прямого поліційного придушення, чого не було в такій брутальній формі в жодній зі слов'янських країн (навіть у Болгарії турецький гніт не поширювався такою мірою на мовно-культурну сферу).

Одним із джерел, що живили національні літературні мови слов'ян, була народна поетична творчість (інтерес до неї стимулював загальноєвропейський романтичний рух, а ще раніше ідеї Гердера, його збірка «Народні пісні» (1778–1779), особливо друге її видання під назвою «Голоси народів у піснях», 1807). Водночас звернення до народної творчості давало могутню підтримку національному самоусвідомленню, історичному самопізнанню, власній культурній орієнтації слов'янських просвітителів і романтиків. Цим були зумовлені бурхливий розвиток фольклористики, різноманітна збирацька і видавнича діяльність; у цій атмосфері розкривався талант видатних дослідників фольклору, які відіграли помітну роль у національному відродженні: у Чехії – це Ф. Челаковський, засновник фольклорної школи романтизму; у Сербії – Вук Караджич, автор тритомної збірки «Слов'янські народні пісні» (1822, 1825, 1827), та С. Мілутинович; у Словенії – С. Враз, у Болгарії – Г. Раковський, брати Константин та Димитрій Миладинови. У Польщі народознавчі дослідження, які «виразно виступають від кінця XVIII ст. (Коллонтай, Сташич), розквітли в XIX столітті, великою мірою під впливом романтизму (А. Чарноцький – Зоріан Доленга-Ходаковський, В. Залеський, Л. Голембійовський, С. Гощинський, Р. Берлінський, Я. Чечот, В. Пол і найбільший з них Оскар Кольберг). Зацікавлення селянством, його вбранням, піснями, обрядами, переказами взагалі жило серед інтелігентних кіл демократичних»¹.

Фольклор розглядається як найважливіше джерело знань про свій народ. Г. Раковський уклав навіть спеціальний «Указчик, або Порадник, як відшукувати найдавніші риси нашого буття, мови, народопокоління, давнього врядування, славного минулого та ін.». У фольклорі знаходять героїчні й надихаючі сторінки в історії свого народу, що має компенсувати брак чи недостатність літературних і наукових версій національної минувшини. Чи не вперше цей мотив прозвучав

¹ *Lepkowski Tadeusz. Polska – narodziny nowoczesnego narodu. 1764–1870. – Warszawa, 1967. – S. 471.*

у хорватського просвітителя А. Качича-Міюшича в його праці «Приємна бесіда народу словинського» (1756), власне, в передмові й післямові до другого видання (1759) цієї надзвичайно популярної в Далмації книжки: «В натурі людській закладено похваляти, вивищувати і підносити свій народ, тому на світі є багато книжок, в яких описані князі та інші знамениті люди, славетні витязі і герої з їхніми подвигами. Лише народ словинський, як видно, завжди був у тому недбалій, бо мало що можна прочитати про давніх князів його та банів, про людей знакомих і події, що в наших краях сталися». Але народна свідомість не терпить такої порожнечі, отож «те, що в інших народів у книгах міститься, наш народ береже в пам'яті, виспівуючи на сільських сходах, ярмарках і всюди, куди закине його доля, пісні про своїх королів, банів, витязів та героїв, – якщо й не цілком правдиві, то вже напевне з чималою часткою істини»¹.

Усвідомлювалося і культуротворче значення фольклору, його вплив на поетику професійної літератури. Наприклад, один із ентузіастів народної словесності, загребський єпископ М. Врховач у посланні до духовенства (1813) писав: «Простий народ – вірний зберігач сили-силенної пісень, що сприяють удосконаленню мови. А оскільки роль поетів у розвитку мови визнана всюди, то й у нас духовні та світські пісні можуть принести всіляку користь, бо вони не тільки зберігають спогади про часи війни і миру, про великих мужів і воєначальників, про нориви і звичаї, обряди і вдачу народу, але й показують також властиве значення слів, довжину й протяглість складів та характер усієї мови»².

Водночас захоплення фольклором сприяло демократизації не лише поетики, а й соціальної позиції культурних діячів, оскільки вони запізнавалися з життям трудового люду, селянства, входили в моральний та емоційний контакт із ними.

У Росії інтерес до старовинної поезії, народившись наприкінці XVII ст., поглиблювався протягом XVIII ст. З'явився збірник «Древнерусских стихотворений, собранных Киршею Даниловым». До досвіду народної поезії звертався В. Тред'яковський у своїх спробах реформування російського віршування («Новый способ к сложенію российских стихов», 1735; стаття «О древнем, среднем и новом Стихотворении Российском», 1755). У другій половині та наприкінці XVIII ст. починається широка публікація казок, пісень, билин. Особливо багато для цього зробили М. Чулков («Пересмешник, или Словенские сказки»,

¹ Див.: Данилова А. В. От культуры народностей к хорватской национальной культуре // Концепции национальной художественной культуры. – С. 137.

² Див.: Там само. – С. 141.

чотири випуски, 1766–1768; «Собрание разных песен», чотири випуски, 1770–1774), М. Попов («Славенские древности, или Приключения Славенских князей», три випуски, 1770–1771), В. Левшин («Русские сказки, содержащие Древнейшие Повествования о славных Богатырях», десять випусків, 1780–1783). Інтерес до фольклору викликав і перші спроби осмислення його значення для писемної літератури, що розвивалася в напрямі до статусу національної літератури (хоч ще і не була нею в пізнішому сенсі цього терміна). Фактично це був один із чинників передромантичного руху в Росії; готуючи ґрунт для національної самобутності російської літератури, він мав певні аналогії до явищ європейського культурного життя. Але на цьому етапі (зокрема, у сентименталізмі – І. Богданович, наш земляк; М. Карамзін та ін.) запліднення літератури фольклором ще зводилося здебільшого до наслідування його ладу, до стилізації.

У Росії знаходили відгук і глибші європейські романтичні теорії народності, національності – зокрема, у Жуковського, а особливо декабристів, які, під впливом німецького романтизму, створили свій ідеал національно-самобутньої літератури (важливим елементом якої був «місцевий колорит», принцип локальної конкретизації) та національного характеру, в якому мали б домінувати риси високої громадянськості, волелюбності, героїзму, тираноборства – тобто, фактично типовий класицистичний канон, але в романтичній емоціоналізованій інтерпретації. Відповідно до своїх політичних завдань декабристи створили справжній культ героїчної національної минувшини (залучаючи і минувшину та традиції інших народів, насамперед українського, як, скажімо, К. Рилєєв), особливо наголошуючи тираноборчі мотиви (подвиг новгородця Вадима, новгородська вольниця взагалі – теми, до яких після декабристів російська література майже не зверталася). Для них характерне й ототожнення народного з національним.

В Україні отой специфічний інтерес до народної творчості, її збирання, публікації та вивчення зароджується приблизно в той самий час, що і в усій Європі. Більше того, наш видатний етнограф та історик етнографії Володимир Гнатюк у статті «Українська народна словесність» (1916) стверджував: «Українська етнографія, незважаючи на те, що український народ позбавлений вищих культурних верств і державної організації та зв'язаних з нею культурно-наукових інституцій, які підпирали б постійно його культурно-наукові змагання, не тільки не полишилася позаду в сім загальнім поході, але не в однім напрямі вибилася вперед і випередила інші народи, через що й її заслуги тим більші»¹. Як доказ В. Гнатюк наводив для порівняння своє-

¹ Гнатюк Володимир. Вибрані статті про народну творчість. – Нью-Йорк, 1981. – С. 29.

рідну хронологічну таблицю етнографічних видань на Заході, в Росії – і в Україні, з якої випливало, що публікації українського фольклору, що їх здійснили М. Цертелєв (1818), М. Максимович (1827, 1834, 1849), О. Лозинський (1835), П. Лукашевич (1836), видавці «Русалки Дністрової» (1837), А. Метлинський (1854), П. Куліш у «Записках о Южной Руси» (1855–1856), М. Костомаров, Я. Головацький та ін., припадали приблизно на той самий період, що й аналогічного характеру видання в Європі та Росії.

До цього можна було б додати, що окремі рукописні збірники та співаники зафіксовані набагато раніше – ще в XVI–XVII ст., а на початку XVIII ст. поет Климентій Зиновійєв уклав збірник народних прислів'їв та приказок; аналогічні збірники уклали також Іван Ушівський (1738–1743) та Андрій Іщенко (1780–1782). Нагадаємо, що славетна збірка Персі в Англії вийшла 1765 року, а перші Гердерові збірки – 1777–1779. Однак значення і розголос цих раніших українських не можна порівняти з ними, не кажучи вже про філософську і естетичну глибину Гердерової інтерпретації фольклору, що вплинула на всю європейську культурну свідомість, та й самим українцям, як і іншим слов'янам, допомогла збагнути, яким багатством вони володіють.

Але фольклорна справа в Україні мала деякі важливі особливості порівняно з тим, як вона стояла в більшості країн Європи і Росії. По-перше, через брак власної держави та відповідних культурних інституцій вона завжди – принаймні до створення Наукового товариства ім. Т. Шевченка у Львові – залишалася полем приватної ініціативи або діяльності аматорів. Навіть у наукових колах, коли й виявляли інтерес до збирацької діяльності, то теоретичне осмислення фольклору не дуже сприймали. Показова під цим оглядом прохолодна реакція на магістерську дисертацію М. Костомарова, присвячену народній словесності. «Нова дисертація, що написав Костомаров і оборонив, дістала то сувору, то їдку, в усякому разі негативну оцінку, причому критикувався не так зміст її, як самий об'єкт дослідження. Белінський вважав взагалі всяку працю з народної поезії “болтовней”, яка не має ні в якому разі серйозного змісту. Сенковський в “Библиотеке для чтения” висміював, гаразд не зрозумівши, спробу Костомарова на підставі народної творчості здобувати матеріал історичного характеру. Навіть з українського оточення люди, як Артемовський-Гулак, – висловлювався, що тема праці Костомарова, – народні (“мужицькі”) пісні не пасує до дисертації»¹. По-друге, через розчленованість наших

¹ *Гермайзе Осип*. П. Куліш і М. Костомаров як члени Кирило-Мефодіївського братства // Шевченко та його доба: Збірник перший. – К., 1925. – С. 43.

етнічних земель наш фольклор потрапляв до сфери інтересів польських та російських етнографів, і хоч тут була небезпека привласнення наших скарбів, але справжні науковці чи й просто ентузіасти з числа поляків та росіян, щиро захоплені багатством і красою української народної творчості, зробили дуже багато для її збирання і дослідження (згадаймо хоча б Вацлава з Олеська, К. Вуйціцького, князя М. Цертелева, не кажучи вже про українського патріота з росіян І. Срезневського, якого в Росії інколи порівнювали з Шафариком і Палацьким – як світило на обрії слов'янської науки ¹).

Утім, український фольклор приваблював і багатьох дослідників із Західної Європи, які залишили захоплені відгуки про його поетичні достоїнства. Згадаймо хоча б знаменитий відгук Ф. Боденштедта, що 1845 року переклав німецькою мовою збірку українських народних пісень: «У ніякій країні дерево народної поезії не видало таких великих плодів, ніде дух народу не відбився так живо й правдиво в піснях, як серед українців» ².

Зрозуміло, що такий надзвичайно багатий фольклор мав відіграти особливу роль в історії національної культури. І справді, українська народна поезія була не просто одним із джерел чи одним із додаткових резервів професійної літератури, час від часу відкриваних, поцінованих і підключуваних до загальнокультурного потенціалу, – вона була її постійним і надійним фундаментом, гарантом самого існування і майбуття національної культури за умов, коли професійна культура наражалася на перешкоди і заборони. Тому і принцип народності – в цьому етноестетичному розумінні – в історії української літератури важив, мабуть, більше, ніж в історії інших європейських літератур, принаймні, літератур державних народів (хоч якого великого значення надавали йому багато хто з європейських романтиків), – і ніс у собі більше націонал-патриотичне, культуротвірне навантаження, очевидніше поєднував у собі соціальний демократизм і національне самоствердження.

Може, в цих історичних обставинах – одне з пояснень тієї особливої міри і якості Шевченкової народності, про яку так виразно сказав М. Костомаров: «...Шевченко не наслідував народних пісень. Шевченко не мав на меті ні описувати свій народ, ні підлаштовуватися під народний тон: йому не було потреби підлаштовуватися, бо він по природі своїй інакше не розмовляв. Шевченко як поет – це був сам народ, що продовжував свою поетичну творчість... З цього боку Шевченко був обранцем народу в прямому значенні цього слова; народ мовби обрав

¹ Див.: Григорьев В. В. Императорский университет в течение первых пятнадцати лет его существования. – Петербург, 1870. – С. 248.

² Січинський Володимир. Чужинці про Україну. – 5-е вид. – Аугсбург, 1946. – С. 104.

його співати замість себе... Потреба самооживлення відчувається в народі, народ почуває, мислить; багато чим переповнилась його душа, багато страждань у ній нагромадилось, багато бажань він готовий висловити: він шукає самовираження; він знаходить його у своїх обранцях, поетичних особистостях, які живуть життям народу, стоять вище від кожного, зокрема за обдарованням, і тому здатних висловити належним чином те, що всі відчують, думають, бажають. Ось такою особистістю був Шевченко».

Певно, ці слова не слід розуміти так, що Шевченко був тільки рупором народного духу. Ні, він творив новий, невідомий поетичний світ, що вгадував і самому народові незнані ще потреби його майбутнього розвитку, його буття в історії і культурі. У Шевченка – унікальне поєднання народного генія з генієм індивідуальним, точніше: його особистість, увібравши в себе поетичний світ українського народу, творила цей світ далі вже на рівні самобудування і самоздійснення власної геніальної особистості. Тут є і ширша відповідність до великого явища європейської історії – літературного, культурного, політичного романтизму першої половини ХІХ ст., і вихід за його межі, перевищення його.

○ знакою зрілості національної літератури, її духопідйомності, співмірної з потребами історичного утвердження суспільства, була її здатність створити високий поетичний епос. Саме як такі з'явилися «Мессіада»

Клопштока, «Визволений Єрусалим» Торкватто Тассо, «Несамовитий Роланд» Аріосто. Під впливом цих зразків (і як відповідь на державне піднесення Росії) у російській літературі робляться спроби створити свій національний поетичний епос. Антіох Кантемір пише «Петриду» (1730), епічну поему про Петра розпочинає (1760) Ломоносов – обидва твори лишилися незакінченими, можливо, через певну штучність задуму. Невдалою виявилася і пізніша спроба Сумарокова написати епічну поему про Дмитрія Донського. В. Тред'яковський намагається наслідувати Гомера в своїй «Тилемахиде» (1766). Вершиною зусиль у цьому жанрі вважають національно-історичну епопею М. Хераскова «Россиада». Але й вона не задовольняла критеріїв молодшого покоління літераторів, амбіційне патріотичне замовлення залишалося в силі, і В. Жуковський (і з власної ініціативи, і за наполяганням друзів) багато років витрачає на спроби створити епічну поему зі староруської історії. (Пізніше такі ж «вимоги» адресувалися Пушкіну, але він до епосу прийшов іншим шляхом.)

Невдачі у створенні національно-історичного епосу були компенсовані з лишком – з погляду мистецького – величним перекладом «Іліади» Гомера, що його здійснив російською мовою наш земляк М. Гнедич. (Про особливе місце цього перекладу в розвитку російської літератури говорив О. Пушкін.)

Тим часом на зміну захопленню поетичним епосом приходять захоплення романтичною поемою, що знаменувало вихід на літературну авансцену героя-індивідуаліста, який виламується з епічної напередвизначеності та з детермінізму історичних обставин.

Тріумфальний шлях романтичної поеми по Європі забезпечила творчість Байрона (1812: «Чайльд Гарольд»; 1813: «Гяур»; «Абідосска наречена»; 1814: «Корсар»; 1815: «Лара»; 1816: «Шильонський в'язень»; 1818: «Мазепа»), якого читали і яким захоплювалися на всьому просторі від Лондона до Санкт-Петербурга. Вплив Байрона в Росії «термінологізується» в поняттях: «байронічна поема», «байронічний герой», що були синонімами романтичної поеми і романтичного героя. Втім насправді російська романтична поема (від «Кавказького бранця», «Циганів», «Бахчисарайського фонтана», «Братіврозбійників» Пушкіна, «Касандри» Кюхельбекера, «Ченця» І. Козлова, «Еди» Баратинського до «декабристських» поем К. Рилєєва і «Демона» М. Лермонтова) хоч і вела у світ бурхливих пристрастей, однак не претендувала на байронівський «глобалізм», була «локальнішою», зі своїм національним колоритом, а її герой (за винятком хіба лермонтовського Демона) не був лихим генієм усезаперечення і безоглядним носієм титанічного індивідуалізму – його негачія була вибірковішою, соціально прозорішою: як реакція, хоч і дуже опосередкована, на обставини російського життя – або ж ішлося про втечу від цих обставин, тоді як герой Байрона кидав виклик світові. (Окремо в російській романтичній поемі стоять герої «українських» поем Рилєєва, наставником якого був М. Гнедич, свідомі борці за свободу свого народу.)

У російській поезії цей поворот від епосу супроводжувався також розквітом казково-богатирської поеми як свого роду перехідний етап до історичної поеми романтичного стибу.

В Україні не було ані суспільного «замовлення» на літературний національний епос, ані відповідного потенціалу літературного життя. (Хоч був фольклорний епос – народні думи та історичні пісні.) Якоюсь мірою роль «протоепосу» відіграли козацькі літописи – суто український історико-літературний жанр, що акумулював спогади і надії козацької еліти і відбивав жевріння національного духу. Так само оригінальним чином героїко-епічне мислення українця за умов стисненого і спотвореного національного простору вибухнуло в замаскованій

формі – в псевдопародійній «Енеїді» Котляревського. 1843 року Куліш написав поему «Україна», взоруючись на Гомерові «Іліаду» й «Одіссею», мовляв: «такі ж якраз пісні співають по селах і наші бандурники й кобзарі» (а «не було в світі люду одважнішого й славнішого од Греків і Козаків: нема ж ні в кого й пісень луччих, як у Греків та в Козаків») ¹. Тож Куліш скомпонував народні думи та власні тексти (там, де йому бракувало кобзарських) – так, щоб вийшов національний епос. Але спроба не дуже вдалася через штучність самого задуму.

І вже пізніше чимось співмірним із національним епосом, – але модифікованим лірико-романтичними інтенціями – стали «Гайдамаки» Тараса Шевченка.

Звісно, в строгому значенні терміна «Гайдамаки» не є епічним твором. Але не є вони й канонічною ліро-епічною поемою – через велике композиційне та фабульне значення того елемента, який можна було б означити як поетичне літописання історичних подій, а також через насиченість сценами масового дійства та голосами різних його учасників. До національного епосу наближає «Гайдамаків» і вираженість «народної точки зору» – як у об'єктивних картинах історичної боротьби, так і в ліричних рефлексіях автора, хоч останні мають ширший суб'єктивний діапазон. (О. Білецький визначив «Гайдамаків» як «драматичну ораторію».)

Шевченкових «Гайдамаків» варто, мабуть, розглядати і в ширшому контексті – того інтересу до історичних сюжетів, що охопив не лише російську поезію, а й прозу у зв'язку з подіями початку ХІХ ст., насамперед перемогою над Наполеоном, а також під впливом переходу європейської історичної літератури від передромантичного «макферсонівського» стилю з його туманністю й умовностями до «вальтер-скоттівського» з орієнтацією на колоритний конкретний матеріал. На зміну «оссіанівським» творам з часів Київської Русі (П. Львова, К. Батюшкова, С. Глинки) з'являються і романи та повісті з ближчої української історії, зокрема твори Ф. Глинки, однак «історизм» їх ще дуже умовний.

І з цього погляду Шевченкові «Гайдамаки» були новим словом, утверджували примат фактів народного життя над літературними стереотипами.

Можливо, не зайве буде згадати, як пояснював Пушкін відсутність у тогочасній російській літературі драми і трагедії. «Драма никогда не была у нас потребностью народною». На заході трагедія «родилась на площади». «Трагедия наша, образованная по примеру трагедии Расина, может ли отказаться от аристократических своих привычек,

¹ Твори Пантелеїмона Куліша. – Львів, 1908. – Том перший. – С. 13.

от свого розговора, розміреного, важного и напыщенно благоприс- тойного? Как ей перейти к грубой откровенности народных страстей, к вольности суждений площади?...»¹ Це написано 1830 року з приводу драми М. Погодіна «Марфа Посадница», але може бути сприйняте і як мотивація естетичної концепції «Бориса Годунова». Немає жодних підстав говорити про якийсь вплив цієї концепції на Шевченкових «Гайдамаків», але «грубая откровенность народных страстей» і «вольность суждений площади», тобто повнокровна картина народного зриву, в них очевидні.

Задум «Гайдамаків» виник у Шевченка ще 1839 року, невдовзі після викуплення з кріпацтва; розділ «Галайда» з них був надрукований 1841 року в Гребінчиній «Ластівці», а наприкінці того ж року цензор П. Корсаков, зробивши багато вилучень, нарешті дозволив немало покалічений текст до друку.

У своїй поемі Шевченко звернувся до однієї з найдраматичніших сторінок української історії – селянського повстання 1768 року, яке дістало назву Коліївщини. Воно почалося на півдні Київщини і стало ширитися по правобережній, «польській» Україні. Селяни виступали проти посилення кріпацької залежності, знущань поміщиків* та проти утисків православної церкви і розраховували на допомогу запорозьких козаків (які, одначе, приєдналися до повстанців лише невеликою кількістю). Безпосереднім приводом для повстання стало створення в м. Барі на Поділлі так званої конфедерації – об'єднання частини шляхти, яка виступила проти короля Станіслава Понятовського, що став маріонеткою в руках Москви. Катерина II прислала на допомогу своєму ставленику військо на чолі з генералом Кречетниковим. В обстановці безладу конфедерати чинили грабунки й насильства над українським населенням, що переповнило чашу його терпіння. Повстання очолив запорожець Максим Залізняк, який знайшов прихисток у Мотронинському монастирі. Участь січовиків у повстанні була «несанкціонованою», оскільки Запорозький Кіш на чолі з Калнишевським мусив показувати свою непричетність до нього, – щоб не дратувати московський уряд, від якого залежав. Кошовому отаманові Калнишевському доводилося виправдовуватися: «Гайдамацкие шайки не суть Запорожское войско, а по слухам вышли от живших в Очакове людей, польских мужиков и винокуров, которыми предводительствовало [только] несколько ватажков из запорожских воров и само-

¹ Сочинения А. С. Пушкина. Издание осьмое. – М., 1882. – С. 145.

* Численні факти нелюдських знущань і тортур, згвалтувань селянських дівчат, диких поміщицьких оргій та ін. засвідчені в архівних документах – див.: Наукові записки Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. – К., 1946. – Т. 5, вип. 1. – С. 142–146.

збройцов»¹. На бік повстанців перейшов сотник надвірної міліції Умані (на польській службі) Гонта. В руках повстанців опинилися Жаботин, Сміла, Черкаси, Корсунь, Канів, Лисянка, Богуслав, Умань. Гайдамаки чинили розправу над шляхтою, але були й спроби організації самоврядування на козацький лад. «Генерал-губернатор Малороссии» граф Румянцев надіслав Катерині II рапорт про «Канівську справу», в якому говорилося, що запорожці «живут до днесь в местечке Каневе, учреждая там порядки экономические». Польський історик говорить про наявність у повстанні також і національних мотивів: «Рух 1768–1769 рр. на Україні (т. зв. Коліївщина, традиційно зводжується до “різні уманської”) мала аспекти національні, українські, напевне не слабші від соціальних»². Гайдамаки та запорожці виступали і як оборонці православної віри. Один із гайдамацьких ватажків Семен Неживий казав: «Не за імущества втруждаємося, тільки аби віра християнська од них не була більш осквернена». Хоч Іван Франко стверджував, що насправді причиною численних повстань були соціально-економічні утиски шляхти³, все ж у багатьох свідченнях виступає досить драстично і релігійний момент. Ось, наприклад, що писав декабрист І. Горбачевський іншому декабристові, Є. Оболенському: «Ты спрашиваешь моего мнения насчет несчастной этой Польши, говоришь, что это у вас там вопрос жизненный. Я бы сказал тебе мое мнение, но боюсь быть пристрастным. Ты знаешь, что я малоросс, мой отец-покойник рассказывал мне, что он, бывши большим уже мальчиком, помнит, что он бывал за границею в молодых летах, т. е. за Днепром и был свидетелем, когда иногда католические студенты били православных священников и их всячески оскорбляли. При имени ляха он дрожал и эту дрожь передал нам, своим детям, рассказывая о бедствиях своей любимой Малороссии. Я хотя и теперь дрожу при имени ляха, но у меня в голове уже не то, что у наших было, и помню слезы моей матери, когда она нам рассказывала, что хотя церкви и были свободны от опекунов, но все же по какому-то влиянию жида они ему платили и льстили, чтоб он с ляхом не ворчали; рассказывала (и при этом всегда плакала), как они прятались, чтобы тихонько от ляха и жида учиться русской или славянской грамоте и читать на славянском языке молитвы. Но – сохрани боже – об этом узнает лях, или ксендз, или жид, – беда, разорение целому дому. Я мог бы томы написать подобных рассказов моих стариков, но время ли теперь такое,

¹ Скальковский. Наезды гайдамак на Западную Украину (1733–1768). – Одесса, 1845. – С. 14. Цит. за: Василь Греков. Запорозький Кіш та Коліївщина // Україна. – 1928. – Кн. 4. – С. 15.

² Lepkowski Tadeusz. Polska – narodziny nowoczesnego narodu. – S. 28.

³ Див.: Франко Іван. Зібр. тв. у 50 т. – К., 1982. – Т. 35. – С. 172–183.

чтобы русским мстить за старое; в том ли теперь вопрос? Жаль мне крепко, что не имею времени все написать рассказы наших стариков; передать их дрожь от имени ляха, их ненависть к нему и описать наше поколение и их взгляды на вещи»¹. Це один із тих документів, що може дати відчуття глибини кривди і тривалості негативної пам'яті. Щось таке і ще більше, певно, оповідав Шевченкові його дід. І можна уявити, як непросто було цю колективну пам'ять «доростити» добрим чуттями, «переорієнтувати» в бік замирення і жалю за минулим нерозум'ям. Тим більше, що воно не хотіло залишатися в минулому...

...Царський уряд вів двоїсту політику щодо «дисидентів» (так звався рух в офіційних документах). Але коли цей рух набрав небезпечних для Росії масштабів, російські війська придушили його, а гайдамаків передано полякам, які жорстоко їх покарали.

Шевченко не прагнув до адекватного відтворення історичних подій. У нього була інша мета. Тут можна говорити про дивовижну сміливість молодого поета – не тільки політичну (вся поема дихала духом народної помсти панам, духом народного повстання), а й творчу, естетичну: «неіснуючою» мовою, «мужицьким діалектом» він, який тільки недавно почав віршувати, творить поетичну візію великої історичної драми, вписуючи її в масштабні історіософські та світоглядні рефлексії.

Ці рефлексії є не тільки «рамкою» для сюжету, вони й раз у раз «розривають» його в найбільш емоційно напружені моменти, вони є «скріпками» багатоскладової композиції поеми та серцевиною її ідейної концепції. Тому недостатня увага до них, зосередженість переважно на подійному змісті приводила деяких тогочасних критиків і пізніших дослідників, як побачимо далі, до не цілком слушних оцінок загальної ідейної концепції поеми та асиметрії в представленні різних її складових.

Як це нерідко маємо у Шевченка, «причину» звертання до тієї або тієї теми і тональність поетичної мови про неї він подає у своєрідному ліричному зачині, вступі. В «Гайдамаках» цей вступ має характер закінченого авторового монологу, і ця його закінченість та важливість для поеми підкреслені тим, що під ним Шевченко поставив дату написання: 7 квітня 1841 року (всю поему закінчено в листопаді).

Насамперед тут маємо розвиток того «космологічного» мотиву, що раніше зазвучав у «Перебенді» як атрибут божого кобзаря (і пряма, від автора, форма його вираження ще раз підтверджує, що Перебендя – це іпостась, чи одна з іпостасей, самого Шевченка) – і не раз ще звучатиме в елегійних роздумах поета:

*Все йде, все минає – і краю немає.
Куди ж воно ділось? відкіля взялось?*

¹ Записки декабриста И. И. Горбачевского. – СПб., 1916. – С. 271–272.

*І дурень, і мудрий нічого не знає.
Живе... умирає... одно зацвіло,
А друге зав'яло, навіки зав'яло...
І листя пожовкле вітри рознесли.
А сонечко встане, як перше вставало,
І зорі червоні, як перше плили,
Попливуть і потім...*

Оцей мотив вічності всесвіту й скороминущості всіх форм життя, висловлено чи не висловлено, присутній у багатьох ліричних рефлексіях Шевченка; він створює своєрідне тло плинного космічного часу й для історичної трагедії – і немовби змирює з нею. Але й не зовсім. Усе відносне, але відносна й сама відносність – минущість. Її заперечує людська душа:

*Як небо блакитне – нема йому краю,
Так душі почину і краю немає.
А де вона буде? Химерні слова!*

Проте поет знає, «де вона буде»: в людській пам'яті. Він сподівається на таку пам'ять про себе (бо «безславному тяжко сей світ покидать»), а тим часом у його власній пам'яті, в його душі, як свідчення невмирущості, оживає козацтво, оживають гетьмани, отамани, гайдамаки...

*... У мою хатину
Прийшли, сіли коло мене
І про Україну
Розмовляють, розказують,
Як Січ будували,
Як козаки на байдаках
Пороги минали,
Як гуляли по синьому,
Грілися в Скутарі
Та як, лольки закуривши
В Польщі на пожарі,
В Україну верталися,
Як бенкетували...*

І поет, який, мов Перебендя, любив говорити з небом, з вічністю, з її посланцем – місяцем:

*Ти вічний без краю!.. люблю розмовлять,
Як з братом, з сестрою, розмовлять з тобою,
Співать тобі думу, що ти ж нашептав, –*

так само веде мову зі своїми земними «гістьми»; вони розповідають йому про Україну; він плаче разом з ними над її долею. Дивовижна їх влада над поетовою душею: бо вони самі – його нестримні марення,

його виплекані «діти», яких він виряджатиме в Україну своєю поезією. Оця сокровенна супричетність поета і його героїв, «інтимізація» теми й матеріалу забезпечують «Гайдамакам» велику емоційну силу. За цим стоїть глибина переживання Шевченком української історії і потреба дати їй гідний образ усупереч забуттю, профанаціям та зневажанню. Адже не тільки гайдамаків, а й січове козацтво зображали здебільше як розбишак, абсолютизуючи той мотив здобичництва, який справді приміщувався до масових рухів (зрештою, як скрізь і завжди). Ось характерний зразок – вірш Федора Глинки «Набег запорожских козаков из Сечи на Волынь (из истории 17 века)»:

*Из Сечи скачут на конях,
И смерть за ними в тороках;
И саблей зеркальных размахи
В веселом воздухе горят;
И громко, под напев, свистят
За козаками – сыромахи!
Куда дорогою пустынь? ...
«К панам – в богатую Волынь!»*

Отже, картина дикої розгульної вольниці, що залишає по собі мертву зону. Але що залишилося від самої Січі?

*Но где ж сама, о Сеча, ты?
Тебя давно уж нет на свете!
Прошли, как страшные мечты,
Дела, набеги грозной Сечи,
Затих раскат ее степеней;
Все стало сказкой: уж и речи
Об ней давно нет у людей!..*

Вірш написано 1826 року. Шевченкові було 12 років. І, мабуть, десь тоді він слухав оповідки старших людей і про Коліївщину, і про Січ, та й кобзарі по селах нагадували про не таке вже й далеке минуле...

За асоціацією згадується «Пан Тадеуш» Міцкевича, теж нав'язний живим спогадом про недавнє й «актуальне» минуле: адже той натхненно романтизований лицарсько-шляхетський наїзд на Литву за бажання й великої потреби також можна було б назвати розб'ємом...

Сам Шевченко звернення до теми Коліївщини пояснював спогадами з дитинства, насамперед пристрасними розповідями діда Івана, про якого вже була мова раніше. Він навіть говорив, що не читав нічого з історичних розвідок про гайдамаччину, а базувався тільки на народних переказах. Певно, це літературний прийом або захисна версія. Насправді Шевченко на той час уже читав «Историю Русов», «Историю Малой России» Д. Бантиш-Каменського, серед його лектури була

«Historja Królestwa Polskiego» Є. Бандтке; напевне знав у рукописі працю М. Максимовича «Сказание о Колиивщине», написану саме в цей час, 1839 року, але не дозволена цензурою до друку.

Автор ґрунтовної монографії про «Гайдамаків» М. Гнатюк зазначив: «У процесі роботи над поемою “Гайдамаки” Шевченко знайомився з працями тодішніх російських і польських істориків. У них вони про масові народні рухи в Росії і на Україні писали не інакше, як про “різню”, “смуту” або “розбій”. Так, в “Энциклопедическом лексиконе” Плюшара, до якого звертався Шевченко при написанні своєї поеми, гайдамаки показані як “люди, жившие разбоем”. Подібні думки висловлені і в статті, надрукованій в 1834 році в журналі “Библиотека для чтения” (т. VI) без підпису автора. В ній говорилося про ті “нещасливі часи”, коли “тихий рай” порушили гайдамаки на чолі з Залізняком і Усачем, коли народ було “розбурхано під проводом якогось Гонти”»¹.

Взагалі ж під іменем гайдамаків кого тільки не виставляли: і справжніх розбійників, і тих, хто не мирився з наругою, і месників за кривду, і повстанців, і козаків-січовиків. Але в народній пам’яті жили ті, хто обставав за справедливість. І саме цій народній пам’яті, її соціальній та моральній оцінці Шевченко довіряв найбільше – в цьому сенсі, мабуть, і треба розуміти його слова: «розказую так, як чув од старих людей».

Є цікавий приклад несподіваної мотиваційної та структурної схожості з Шевченковими «Гайдамаками» у творі провансальця Фелікса Гра «Марсельці» («Повість із часів французької революції»). Автор з походження селянин, видатний поет, який писав «неіснуючою» провансальською мовою («місцевим діалектом»). Повість його присвячена славетному походу революційних марсельців на Париж, що фактично врятував столицю Франції від інтернаціоналу монархістів (похід, як відомо, здійснено під спів «Марсельези», що стала національним гімном). Фелікс Гра народився більш як через півстоліття після цих подій і описав їх не за історичними документами, а за «народною версією» – зі слів свого діда Доменіка, як і Шевченко. Сюжетним стрижнем повісті є доля Паскаля, хлопця, який, зазнавши особистих кривд, стає ентузіастичним революціонером, активним учасником історичних подій (як у Шевченка Ярема). Всі ці моменти деякої формальної схожості в підході двох авторів до історичного матеріалу могли б і не привернути мою увагу, якби не важливіша обставина: мотиви звертання до саме такої теми та характер її інтерпретації.

Щодо «Гайдамаків» – тут усе зрозуміле: народну пам’ять про Коліївщину Шевченко мусив протиставити «пам’яті» офіційно-

¹ Гнатюк М. Поема Т. Г. Шевченка «Гайдамаки». – К., 1963. – С. 10–11.

історіографічній («Гайдамаки – не воїни, разбойники, воры» – пізніший його саркастичний перифраз офіціозу), і тут була його національна відповідальність, загострена опосередкованою «особистою» причетністю (рід, земляки).

Але, виявляється, схожий мотив був і у Фелікса Гра. У Франції другої половини ХІХ ст., а ще більше в сусідніх державах, досить поширеним було уявлення про похід марсельців як про вибух дикої енергії розбійників, каторжан, убивць – уявлення, в якому ще жив відгомін класової ненависті французької аристократії часів революції.

Цій обивательській версії історії Фелікс Гра протиставляє версію народну і, не оминаючи жорстоких сцен революційного фанатизму («...Графам, маркізам, дрібним дворянам і багатим буржуа не було пощади...»); а чого варте хоча б «свято гільйотин», коли дорослі «патріоти» й діти прикрашали гільйотини червоними квітами – своєрідний парад гільйотин), – показує і його зумовленість знущаннями поміщицтва, монархістів і клерикалів, і щирі переїнятість ідеями рівності, свободи: «Свобода або смерть!», нації («Хай живе нація!» – головне гасло першого етапу революції, коли треба було захищати її від загрози агресії з боку європейських монархів, насамперед Австрії; прихильники революції називали себе «патріотами», а тавро «анти-патріоти» було найстрашнішим).

Видатний американський публіцист Ричард Стоддарт писав: «Повість Фелікса Гра відзначається дивовижною силою і незвичайними ефектами; постаті, які він вивів, розумно і прегарно задумані; серед блискучих картин різючих перипетій французької революції розвивається поетичний, ніжний, як пахощі лілії, роман. Фелікс Гра перший показав у справжньому світлі дії марсельського батальйону, що складався з полум'яних патріотів, а не зі скажених головорізів та покидьків суспільства, як їх зображали протягом ста літ»¹.

Порівняймо з цим те, що говорив про гайдамаків Михайло Максимович у «Сказанні о Колиивщине», надрукованому лише 1875 року, через тридцять п'ять літ після написання:

«Украинские песни – эти верные отголоски народной жизни – по сию пору вспоминают о запорожце Железняке, главном зачинщике восстания, об уманском сотнике Гонте и других сподвижниках Железняка. Есть еще на Украине и старые люди, которые знавали Железняка и рассказывают про Колиивщину как близкие самовидцы. Послушайте их рассказов и песен украинских, сообразите положение Украины и Польши с событиями прежними и вы увидите, что кровавый подвиг

¹ Див.: *Фелікс Гра. Марсельцы (Повесть из времен французской революции)*. – Ростов-на-Дону, 1905. – С. 4.

Железняк был не простой гайдамацкий разбой и не случайное нападение запорожцев на польские владения для грабежа и добычи. Нет, то было огнедышащее извержение народной мести и вражды, целый век копившейся под гнетом Унии...»¹

Певно, в цих словах Максимовича Шевченко (а він таки вірогідно читав розвідку в рукописі) знаходив підтвердження власному уявленню про Коліївщину. Вона постає як вибух народної помсти за грабінництво й знуцання, за соціальний, національний і релігійний гніт, – але й у всій страхітливій жорстокості такої помсти: як історична трагедія. (Ще 1649 року, в розпал Хмельниччини, не хто інший як польський великий канцлер Альбрехт-Станіслав Радзівілл так окреслив становище: «Козаки і чернь здійснили нечувані злочини, бо нечувані були наші гріхи»². А про «гріхи» пізніше можна ой як багато прочитати в працях французького дослідника Данієля Бовуа³.) Численні спроби прочитання «Гайдамаків» як суто романтичної героїки (а їх було багато і в XIX, і в XX ст.) допускали ігнорування альтернативних мотивів у багатоголосці Шевченкового твору.

Задавши у великому вступному монолозі-медитації тематичний масштаб і світоглядно-настрійний тонус поеми, Шевченко в «Інтродукції» стислими поетичними штрихами окреслює політичну ситуацію в Польщі другої половини XVIII ст.: шляхетську сваволю, що не тільки роздирала державу, роблячи фіктивною королівську владу, а й оберталася грабінницькими «експедиціями» збройних загонів шляхти по землях правобережної України, – як-от у часі так званої «Барської конфедерації», що повстала проти короля Станіслава-Августа Понятовського:

*На гвалт Пулавського і Паца
Встає шляхетська земля.
І разом – сто конфедерацій.*

*Розбрілись конфедерати
По Польщі, Волині,
По Литві, по Молдаванах
І по Україні;
Розбрілися та й забули
Волю рятувати,*

*Полигалися з жидами,
Та й ну руйнувати.*

¹ Максимович М. О. Києвъ явился градомъ великимъ... (Вибрані українознавчі твори). – К., 1994. – С. 247.

² Дашкевич Я. Україна вчора і нині: Нариси, виступи, есе. – К., 1993. – С. 131.

³ Бовуа Д. Шляхтич, кріпак і ревізор. Польська шляхта між царизмом та українськими масами (1831–1863). – К., 1996; Бовуа Д. Битва за землю в Україні 1863–1914. – К., 1998.

*Руйнували, мордували,
Церквами топили...
А тим часом гайдамаки
Ножі освятили.*

Тут, крім усього, варто звернути на оце: «Розбрілися, та й забули // Волю рятувати». Річ у тім, що гаслом Барської конфедерації була обора польської волі, оскільки Понятовський був залежний від Москви («Поганець, наймит москаля!»), – але реально цей вибух «ста конфедерацій» обернувся новою хвилею насильств над українським селянством.

Але перш ніж подати картини цих насильств, Шевченко, немов за законами музичної композиції, стишує тон і вводить лірико-романтичний мотив, що стане наскрізним стрижнем поеми й обіцятиме якусь перспективу людяності серед хаосу жорстокостей. Цей мотив зринає в наступному розділі – «Галайда». Сирота Ярема, над яким «коверзував» хазяїн-корчмар, хоч і «виріс у порогу» як попихач, але не має зла ні до кого, «не кляне долі, людей не займа», вибачає їм їхню нерозумність. «Трапляється, часом тихенько заплаче, // Та й то не од того, що серце болить: // Що-небудь згадає або що побачить... // Та й знову за працю. Отак треба жить!»

Як завжди, мотив сиротинства у Шевченка наснажений глибоким особистим почуттям і пережитістю. І в нього влітається ще одне суто шевченківське: нічого не варті ніякі житейські гаразди, «коли нема серця з серцем розмовлять». Оця потреба озватися серцем до серця панує над Шевченком і його зрідненими з ним героями. В цьому – єдине людське багатство. І от «сирота Ярема – сирота багатий» –

Бо є з ким заплакати, є з ким заспівати:

*Єсть карії очі – як зіроньки сяють,
Білі рученята – мліють-обнімають,
Єсть серце єдине, серденько дівоче,
Що плаче, сміється, і мре, й оживає,*

*Святим духом серед ночі
Понад ним витає,
Отакій-то мій Ярема,
Сирота багатий.*

У композиції поеми цей розділ має надзвичайно важливу функцію. Хоч як разуче відтворені будуть злочини конфедератів, але ніщо так не промовить про трагізм події, як доля чистої, невинної молодшої душі, яка буде кинута в криваве пекло людської ворожнечі й опанована демоном помсти.

Образ Яреми цікавий і, можна сказати, новаторський ще й тим, що Шевченко показав соціальне пробудження безправного наймита і його

зростання до вимірів народного борця. (В літературах цієї доби можна назвати ще тільки один образ такого типу: це Агасі з роману «Рани Вірменії» класика вірменської літератури Хачатура Абовяна.) Таке перетворення провіщане з самого початку:

*Ярема гнувся, бо не знав,
Не знав, сіромаха, що вирости крила,
Що неба достане, коли полетить...*

Але, мабуть, не такого лету він хотів і був вартий, як йому приготувала лиха доля...

Тим часом панорама конфліктів обростає новими лініями. Щойно «жид поганий над козаком коверзував» (розділ «Галайда»), а ось уже конфедерати (в однойменному розділі) в своєму поході грабують корчмаря і знущаються з нього – цей епізод виписано з різною картинністю. Западливість містечкового єврейства перед польською шляхтою аж ніяк не вбезпечувала його від зухвалого здирства й жорстокої сваволі, а водночас і настроювала проти себе селянську стихію.

Багатством сюжетного і психологічного руху «Гайдамаки» нагадують високої міри драматичний твір із динамікою сцен і актів. Ось розділ «Титар» – у ньому своя інтрига і свій закінчений «мікросюжет» як фрагмент більшої цілості. Посланий корчмарем до Вільшаної у гендлярських справах наймит Ярема має там свій «інтерес». Там живе його Оксана, титарева донька, і дорогою він устигає «вспівати» всю зміну своїх почувань: від радісного очікування зустрічі та тремтливо-го парубоцького кликання на побачення – до тривоги (дівчини все немає), а потім і щемливого жалю та своїх сиротинських страхів:

*«...Одно було серце, одно на всім світі,
Одна душа щира, та бачу, що й та,
Що й та одцуралась» –*

І хлинули сльози.

*Поплакав сердега, утер рукавом.
«Оставайсь здорова. В далекій дорозі
Найду або долю, або за Дніпром
Ляжу головою... А ти не заплачеш,
А ти не побачиш, як ворон клює
Ті карії очі, ті очі козачі,
Що ти цілувала, серденько моє!
Забудь мої сльози, забудь сиротину,
Забудь, що клялася; другого шукай;
Я тобі не пара; я в сірій свитині,
А ти титарівна. Кращого вітай...»*

Та ось... «попід гаєм, мов ласочка, // крадеться Оксана» – вона просто запізнилася: батько захворів. І:

*Забув, побіг; обнялися,
«Серце!» та й зомліли.
Довго-довго тільки – «серце»,
Та й знову німіли.*

Картина зустрічі закоханих, їхніх невинних любовців і наївних розмов засвідчує дивовижну Шевченкову здатність осягати й відтворювати красу і ніжність людських стосунків; тут, звичайно, і влада народної пісні з її глибоко поетичним національним етикетом стосунків козака й дівчини; тут і потаємна туга самого Шевченка – рідні своєму героєві – за щирим дівочим серцем, за тою «правдою» серця, яка в народній пісні є найвищою і незамінною цінністю: «Знайдеш собі дівчиноньку // З чорними бровами, // Та не знайдеш тої правди, // Що була між нами».

Але в цю ідилію дисонансом, якого не помічають двоє закоханих, уплітається мрія Яреми, який уже знає, що в Чигирині збираються гайдамаки, пристати до них з метою, що якось ніби й не пасує до його лагідної вдачі, хоч і відповідає наївному (з фольклору) бажанню осипати кохану сріблом-золотом – та возвеличити її:

*«...Завтра вночі у Чигирині
Свячений достану.
Дасть мені він срібло-злото,
Дасть він мені славу;
Одягну тебе, обую,
Посажу, як паву, –
На дзиглику, як гетьманицу,
Та й дивитись буду;
Поки не вмру, дивитимусь».*

І знову, і знову в ідилію ніжних любовців закрадається оте не дуже мирне:

*...То плакали, то божились,
То ще раз божились.
Їй Ярема розказував,
Як жить вони будуть,
Укупочці, як золото
І долю добуде,
Як виріжуть гайдамаки
Ляхів в Україні,
Як він буде панувати,
Коли не загине.*

Певно, Шевченко тут правдиво відтворив незрілість думки свого героя, який тільки прилучається до соціального протесту і в якого до стихійного почуття жорстокої соціальної помсти домішується наївне

уявлення про власне вивищення й житейське забезпечення. Сам двадцятип'ятилітній Шевченко в цьому стереотипі олітературеної козацької романтики ще не бачив морального дисонансу і тільки згодом почне визволятися від нього.

Як талановитий живописець, Шевченко і в поезії мислив динамічною барв, грою контрастів. Поки закохані ніжно воркують у гайочку, на дім титаря налітають конфедерати, яких привів Лейба, рятуючи свої гроші та свою доньку-красуню (і гроші, і донька, мовляв, є в титаря!). Тут конфедерати звірюють ще лютіше, ніж у попередньому епізоді – у Лейбиній корчмі:

*Бодай не дивитись, бодай не казати!
 Бо за людей сором, бо серце болить.
 Гляньте, подивіться: то конфедерати,
 Люде, що зібрались волю боронить.
 Боронять, прокляті...
 Дивіться, що роблять у титаря в хаті
 Пекельнії діти...*

(Напевне, тут Шевченко йшов за народними переказами. Наприклад, в одній з історичних пісень говорилося:

*Да вчинили вражі ляхи у Вільшані славу,
 Да одняли Даниїлу мліївському главу.
 Тіло його повеліли огнем іспалити,
 Главу його а до палі із гвоздем прибити.)*

Нелюдськими катуваннями доведено титаря до смерті, і в цей час додому повертається Оксана – прямо в лабеті конфедератів.

Ярема і мститиме за неї, і шукатиме її, і зрештою знайде й порятує (в не дуже переконливий спосіб, з допомогою Лейби, який прислужаться йому зі страху), – і ця типово романтично-пригодницька інтрига дасть сюжетне обрамлення поемі. А в цій умовній рамці – сміливі до ризику картини страхітливих шляхетських знущань зі «схизматиків» – українців і не менш страхітливої гайдамацької помсти. Все це намальоване пензлем художника-романтика – в душі «романтики жахів», але, хоч як це гірко знати, вигадки в цьому менше, ніж кривавої реальності, не дуже й перебільшеної.

Кульмінації картини ці сягають у розділі «Гонта в Умані», де кривавий гайдамацький бенкет вивершує страта Гонтою своїх синів-католиків. Тільки молодий геній, на злеті, міг зважитися на таку неймовірно тяжку естетично і ризиковану морально тему. Що ним рухало? Адже насправді Гонта не різав своїх дітей. Епізод цей узято з роману польського письменника М. Чайковського «Вернигора», де Гонта показаний підступним зрадником (він був на польській службі

в уманській залозі, а потім змовився з козаками) і жорстоким катом, що не пожалів і власних дітей. Не знати, чи Шевченко вірив у самий факт дітовбивства (у своїх примітках до поеми він посилається на неопубліковані свідчення Младановича, товариша синів Гонти), чи, оскільки вже існувала відома літературна версія такого жертвоприношення, захотів дати свою поетичну альтернативу. (До слова, є свідчення про те, як українські жінки рятували дітей шляхтичів, а згаданого вище Младановича разом із його братом Гонта насильно перехрестив у православ'я; найменшого ж Младановича переховала служниця-українка.) У Шевченка моторошний акт Гонти хоч і асоціюється з відомим біблійним мотивом принесення (готовності до принесення) в жертву сина як крайнього доказу вірності Богові*; хоч і знаходиться розпачливо-патріотичну мотивацію («...За честь, славу, за Братерство, // За волю України», – це в пізнішому вірші «Гоголю»; певно, гоголівський «Тарас Бульба» теж міг дати поштовх чи приклад для такої патріотичної версії; але ж Тарас Бульба вбиває сина за зраду, а Гонта – невинних дітей), – так-от, моторошний акт Гонти по суті не добровільний і не спонтанний: його провокує ксьондз-сзуїт, який приносить Гонті синів: «Гонто! Гонто! // Оце твої діти. // Ти нас ріжеш – заріж і їх: // Вони католики». Гонта приголомшений і вагається. Але: «Чого ж ти став? чом не ріжеш? // Поки невеликі, // Заріж і їх, бо виростуть, // То тебе заріжуть...» А тут... «зібралась громада» – чекає, що вчинить ватажок. І той – «щоб не було зради, // Щоб не було поговору», щоб залишитися вірним «присязі», бере в руки «свячений»... З великою поетичною силою змальовує Шевченко пекельні муки душі дітовбивці, який хоче заглушити їх ще безумнішим «мордуванням» ляхів («крові мені, крові!»), і тільки потім, уночі, потай від «громади», в купі трупів знаходить своїх дітей, щоб поховати в могилі при світлі уманської пожежі і просити дітей, щоб на тім світі благали кари для свого батька – «Нехай на сім світі // Мене за вас покарає, // За гріх сей великий». І Бог таки вволив його благання – страшна, неймовірно страшна кара його спостигла...

* Цей мотив «абсолютних відносин до Абсолютного» і переступання межі етичного глибоко розроблено у праці С. К'єркегора «Страх і трепет». Мука, яку тамус Авраам, готовий принести в жертву Богові сина Ісаака, є доказом його безмежної віри, бо інакше то не була б абсолютна жертва. «Якщо віра не може перетворити у святе діяння намір убити власного сина, тоді хай і на Авраама впаде той самий присуд, що й на будь-яку іншу людину». Велич Авраама у його вірі, цілковитій відданості покликові Бога; без цього той, хто вчинить нібито схоже, буде «виродком роду людського». Ця колізія сповнена у С. К'єркегора глибокого сенсу, спровокованого, на його думку, сучасними йому пасторами. «І чому тільки немає поетів, які могли б зважитися на те, щоб використати такі ситуації замість тих дурниць і пісенітниць, що заповнюють собою комедії та романси!» (*К'єркегор С. Страх і трепет / Пер. с датского. – М., 1993. – С. 30, 31*).

Моторошний вчинок Шевченкового Гонти вже понад півтора століття викликає суперечливі, прямо протилежні моральні судження: від розуміння його як найвищого акту патріотизму, на який здатна героїчна козацька натура, до огидження ним як виявом безтямної люті або й психічного збочення. Мені здається, обидві ці полярні оцінки мають одну й ту саму спричиненість: поверхове прочитання поеми. Шевченко взагалі весь категорично протипоказаний однозначним інтерпретаціям, а «Гайдамаків» це стосується особливо. Чи варто «допитуватися» в Шевченка, як він «розцінює» Гонтині жертвоприношення, коли маємо зовсім інше: вибір поетом такого епізоду (історичного чи вигаданого), в якому сконцентровано всю жажливість релігійної ворожнечі між людьми, особливо коли вона накладається на ворожнечу соціальну і національну. Адже це в тому ж розділі «Гонта в Умані»:

*Встала й весна, чорну землю
Соню розбудила,
Уквітчала її рясом,
Барвінком укрила;
І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...
Рай та й годі! А для кого?
Для людей. А люде?
Не хотять на нього й глянуть,
А глянуть – огудять.
Треба кров'ю домальовать,
Освітить пожаром...
...Пекла мало!...
...Не спинила весна крові,
Ні злості людської. –
Тяжко глянуть; а згадаєм –
Так було і в Трої...*

Згадка про Трою (різанина, оповита легендарністю) не випадкова, як і згадка про Альту («Тарасова ніч») та Сену (Варфоломійвська ніч): «...там розлилось, // Не знать за що, крові широкее море». Шевченко цим ніби заперечував «унікальність» гайдамаччини і ставив її в ряд з іншими кривавими ексцесами в історії, хоч своїм соціальним змістом вона в цей ряд не стає, як впливає із самої ж поеми. Більше того, незадовго перед цим у «Тарасовій ночі» Альта була місцем «слави козацької», а тепер інше: «широкее море» крові пролилось «не знать за що». І в «Передмові» до «Гайдамаків», яка стала післямовою, читаємо,

про Гонту й Залізняка: «Отамани того кровавого діла»*, хоч у самій поемі вони постають як народні ватажки. І пізніше він назве своїх гайдамаків «кровожадними». Суперечність? Деякі інтерпретатори Шевченка, наприклад, літературознавець у діаспорі Р. Бжеський, намагалися зняти її, пояснивши висловлювання в «Передмові» та пізніші як своєрідну Шевченкову дипломатію, захист перед звинуваченнями в оспівуванні кривавої драми, героїзації гайдамаччини. Але ж глибока печаль від «злості людської», від «скаженості» й «гріха великого» є й у самій поемі, – а в поезії Шевченко був недоступний ніяким дипломатіям і хитрощам. «Гайдамаки» – не апологетика революційної різанини, як учила нас радянська школа в суто більшовицькому дусі (що, цілком зрозуміло, викликає етичний спротив), – а трагедія на міру шекспірівського прямоназивання людських безумств.

Тож не у формальній суперечності річ, а в тій хіба «суперечності», яка випливає з неоднозначності історичного явища та неможливості однозначного ставлення до нього. Для Шевченка гайдамаччина була народним рухом («жінки навіть з рогачами пішли в гайдамаки»), останнім спалахом боротьби за волю. Тому цей сюжет обростає в нього пристрасними патріотичними медитаціями, в яких і втішання колишньою «козацькою славою», і жаль-сором з нинішньої неслави, і заклик до героїчної дії: «А ви Україну ховайте: // Не дайте матері, не дайте // В руках у ката пропадать», і надія на відродження козацької слави: «Ото гайдамаки. На гвалт України // Орли налетіли...»

Гайдамаки рознесуть кару («за кров і пожари», «пеклом гайдамаки ляхам оддадуть»)... Уже не зуб за зуб, око за око, і не тільки кров за кров, а пекло за пекло. Картини цього пекла Шевченко малює зі сміливістю батального живописця, але вони його жахають. (І самі гайдамаки, щоб зважитися на своє «кроваве діло», шукали релігійної санкції: святилиножі. Помста «святиними» уявлялася немовби боговгодною справою. Скільки таких моторошних дивовиж було в історії людства!) І все це разом породжує оті розпачливі поетичні сентенції про глупоту й безвихідь людської злоби й людського ворогування.

Але діймає Шевченка й ще один великий жаль, великий сум. Скільки вибухнуло звитяги, скільки пролито сліз і крові, скільки «погуляли», – а що маємо?

*Трохи не рік шляхетською
Кров'ю наповали
Україну, та й замовкли –
Ножі пощербили...*

* Більш як через півстоліття цю оцінку повторить у Галичині Михайло Яцків: «Ватажки розпуки народу: кривавої гайдамаччини» (*Яцків М.* Скаменіла країна // Терем, І. – Львів; К., 1919. – С. 99).

.....
 Посіяли гайдамаки
 В Україні жито,
 Та не вони його жали,
 Що мусим робити?
 Нема правди, не виросла;
 Кривда повиває...

.....
 А Україна навіки,
 Навіки заснула.

...Ще не раз доведеться Шевченкові звертатися до оцієї невідповідності між вибухами народної енергії та їх нерадісними наслідками, між колишньою «славою» і нинішньою неславою, між колишньою звитягою і нинішнім послухом та запустінням. І неоднакові думки в нього зринатимуть про те, чому так сталося і як може бути далі. «Гайдамаки» ж закінчуються прозовим текстом від автора (це мала бути «Передмова», але їй знайшлося інше місце), в якому читаємо: «...Весело подивитися на сліпого Кобзаря, як він сидить собі з хлопцем, сліпий, під тином, і весело послухать його, як він заспіває думу про те, що давно діялось, як боролися ляхи з козаками; весело... а все-таки скажеш: “Слава Богу, що минуло”, – а надто як згадаєш, що ми одної матері діти, що всі ми слав’яне. Серце болить, а розказувать треба: нехай бачать сини і внуки, що батьки їх помилялись, нехай братаються знову з своїми ворогами. Нехай житом-пшеницею, як золотом, покрита, не розмежованою останеться навіки од моря і до моря – слав’янська земля».

Не треба тут шукати «остаточної» відповіді Шевченка на запит українського буття. В нього будуть і інші відповіді. Але й цю треба пам’ятати. І до розуміння «Гайдамаків» вона додає дещо важливого, бо навряд чи адресована цензурі (гасло замирення з поляками не дуже вписувалося в офіційну політику), а швидше землякам-українцям, – і звучить цей мотив і в самому поетичному тексті. Шевченко не вбачав ворогів у поляках взагалі – біду в Україну, писав він, принесли «ксьондзи-єзуїти», які гнобили саму душу народу своїм релігійним насильством, та «неситії панимагнати» – лютим визиском. А за честь гайдамаків, оббріханих офіційною історіографією, ще не раз пристрасно обставатиме...

Є один аспект теми Коліївщини, який Шевченко оминув, напевне, з огляду на цензуру, – і лише побіжним натяком його торкнувся:

*Попід дібровою стоять
 Вози залізної тарані:
 То щедрої гостиниць пані.
 Уміла що кому давать.*

Ідеться про зброю, яку нібито потай надіслала гайдамакам Катерина II. Вона вела хитру політичну гру і нібито підтримувала дисидентів, поскільки їх можна було використати проти Польщі (серед гайдамаків навіть розповсюджувались чутки, що є царицин указ – «Золота грамота» – про їхній виступ, а Максим Залізняк інколи називав себе полковником «війська її імператорської величності», – щоб надати «законного» характеру повстанню), – але швидко і рішуче виступила проти коліїв, коли повстання стало загрожувати її імперським інтересам.

Цікаво, що про імперську інтригу в Коліївщині згадає Герцен у 1863 році й назве Катерину II «гайдамачущей императрицей». Це її сценарій, на думку Іскандера, було повторно розіграно для придушення повстання поляків у 1863 році, тільки тепер із використанням регулярної армії та розпалюванням її грабіжницьких інстинктів: «Вот зажигатели-то, вот разбойники-то, не признающие права собственности, коммунисты его императорского величества! И об этих шайках пьяных убийц, одичалых грабителей, зверей, падших в состояние царских опричников, об этих несчастных жертвах голода, побоев, нравственной слепоты и казарменной дрессировки, *Инвалид* печатает: “Войска наши во всем блеске выказали те свойства, которые составят славу и красу каждой армии”». І Герцен із сарказмом пропонує російському воїнству здобутий досвід застосувати в себе вдома, в Росії: «Ну, солдатики, вы хорошо отслужили вашу службу в Польше, не забудьте и дома, как вы весело жгли господские усадьбы, каково попили винца из панских погребов, каково поразбивали сундучки с их добром, “при всем блеске пожара”. Не все же поляков да поляков, – вы уж не оставьте вашей милостью наших-то русских [...] Николай, когда ему предлагал вешающий Муравьев гайдамаччину (під час повстання 1830 року. – *І. Дз.*), отпрянул с ужасом: он понял, что освященные Екатериной ножи обоюдоостры, что с одной стороны *мать отечества* могла резать головы помещиков, а с другой стороны такой нож пожалуй какому-нибудь *отцу отечества* кисть отрежет до локтя»¹.

Власне, цю небезпеку добре відчували й тоді і «мать отечества», і «отцы отечества», і вживали необхідних заходів.

Тодішній віце-канцлер граф Панін застерігав, що «дисиденти», тобто українські повстанці (дисидентами їх певний час називано через їхнє неприйняття католицької релігії), в разі успіху, становитимуть загрозу для Росії, бо, мовляв, не можна бути певними за ці українські провінції, «сходные с Польшею правами и обычаями народа»; до того ж, «при свободе веры, соединенной с выгодами свободного во

¹ Колокол. – Лист 158. – 8 марта 1863.

всем народа», вони стануть приманкою для мешканців сусідніх провінцій російської імперії і збільшиться число втікачів із них.

А це завжди було великою проблемою для Росії. (Ще М. Ломоносов у записці, адресованій царському вельможі І. Шувалову, – «О сохранении и размножении российского народа» – писав: «Переставая говорить о потере российского народа болезнями, несчастиями и убивствами, должно упомянуть о живых покойниках. С пограничных мест уходят люди в чужие государства, а особливо в Польшу, и тем лишается подданных Российская корона. Подлинно, что расположив предосторожности на рубеже литовском, однако толь великой скважины силою совершенно запретить невозможно: лучше поступить с кротостию. Побегі бывают более от помещичьих отягощений крестьянам и от солдатских наборов. Итак, мне кажется лучше пограничных с Польшей жителей облегчить податьми и снять солдатские наборы, расположив их по всему государству...»¹

А вже під час повстання «генерал-губернатор Малороссии» граф Румянцев доповідав: «Я не ручаюсь и за здешних жителей, чтоб некоторые из толпы на сии, по их разумению законные, подвиги в том случае себя не определили; я приметил уже тайную молву, будучи в Переяславе, в живущих близ границы, что они равно польским жителям думают о гайдамаках».

Боячись, що повстання перекинеться на лівобережну, «російську» Україну, царський уряд поспішив ужити для його придушення і свої війська. Генерал Кречетников захопив у полон керівників повстання і видав їх полякам, а Максима Залізняка як російського підданого засуджено на довічне заслання в Нерчинські копальні. Поляки стратили тисячі гайдамаків, а Гонту закатували з особливою жорстокістю.

У Шевченкових «Гайдамаках» російський чинник трагедії не присутній (за винятком отієї згадки про «вози залізної тарані»). Насправді ж повстання й почалося водночас із діями російських військ проти конфедератів. Мабуть, Шевченко не міг писати про це з огляду на цензуру. Йому й так пощастило якоюсь мірою приспати її, оскільки поема сприймалася як суголосна загальній антипольській тенденції російської літератури, і тільки в цій атмосфері антипольськості була можливою її поява друком; а втім, хоч цензура і викреслила дуже важливі для ідейної концепції поеми місця (зокрема повністю вступ), вона звучала насамперед як оскарження гнобителів України й оборона гідності її народу. Але в цей час українська «загроза» – і вже, і ще – не становила для імперії такої небезпеки, як польська. За останньою

¹ Див. у кн.: Жажда познания. История отечества в романах, повестях, документах. – М., 1986. – С. 422.

особливо пильно стежили, і в цьому історичному контексті, скажімо, київський генерал-губернатор Д. Бібіков навіть став «в обороні» доброго імені ввірених йому малоросів, коли в 1844 році «прислал министру внутренних дел жалобу на цензуру или, вернее, на “Библиотеку для Чтения”, за статьи, помещенные там в прошлом году об истории Малороссии [Н. А.] Маркевича. “Библиотека для чтения” обвиняется в явном пристрастии к Польше, в неблагоприятных отзывах о России и Малороссии, в оскорблении малороссийской национальности словами, что “народ ее составился из беглых польских холопьев”, – в ругательном тоне вообще и, наконец, в самом пагубном антинациональном направлении». Цензурный комитет виправдовувався: в журналі «много мест, где Польша сильно порицается». Але головний свій захист цензура вибудувала «на следующей основной мысли “Библиотеки для Чтения”»: Малоросия никогда не составляла отдельного политического общества, делала много глупостей и зла соседям и что все это кончилось лишь с тех пор, как она соединилась с Россией»¹.

Поразка в Коліївщині стала страшним уроком для українського селянства й козацтва – до певної міри розплатою за несвідомість, за ілюзії щодо російського царизму. Вже в часи написання «Гайдамаків» Шевченко підходив до розуміння того, як царизм грав на ворогуванні поляків і українців. Природну ворожість українського селянства супроти польської шляхти царизм не без успіху прагнув спрямувати на придушення польської революції 1830 року (а потім і 1863-го); з іншого ж боку, він був не від того, щоб використати колонізаційну роботу шляхти для денационалізації українського населення (особливо пізніше, в так званих «холмській» та «галицькій» справах), і ніяким чином не сприяв визволенню його від економічного та адміністративного панування шляхти, якій – навіть після репресій щодо учасників революції 1830–1831 років – належали величезні землі та більшість посад у повітових та губернських урядах. На ґрунті розуміння цього відбуватиметься зближення Шевченка й польських революційних діячів, а під час заслання він знайде серед них справжніх однодумців.

Але ще й у Енгельгардта й Ширяєва будучи, а тим більше в Академії мистецтв, Шевченко мав добрих знайомих з-поміж поляків, як-от Р. Подберезький-Друцький, літературно-художній гурток якого відвідував у 1839 році; випускники Академії Францішек Гусаковський і Рудольф Жуковський, з яким Шевченко співпрацював над ілюструванням книжок М. Полевого «История Суворова» і «Русские полководцы...» Шевченко захоплювався поезією Адама Міцкеви-

¹ Никитенко А. В. Моя повесть о самом себе... Записки и дневник (1804–1877). – СПб., 1905. – Т. I. – С. 349, 350.

ча, знав твори польських поетів так званої «української школи» (А. Мальчевський, С. Гощинський, Б. Залеський – польський дослідник Юзеф Третьак у праці про Богдана Залеського навіть знаходив у Шевченкових «Івані Підкові» й «Гамалії» наслідування «Czajek» Б. Залеського, що досить переконливо заперечив М. Мочульський¹). Броніслав Залеський, словами проф. Третьака, був апологетом своєї рідної «поетичної унії», третьої по політичній та релігійній. До речі, деякі польські письменники тієї пори, насамперед романтики, писали українською мовою – Т. Падура (якому приписувалося авторство пісні про Кармелюка «Повернувся я з Сибіру»), С. Осташевський, А. Шашкевич, К. Ценглевич.

Великий інтерес польських письменників до України цілком зрозумілий, оскільки з нею було пов'язане життя багатьох із них. Але характер цього інтересу був різний: в одних – оспівування української природи й ідеалізація відносин польської шляхти з селянством, зрештою – небажання втратити Україну; у других – тенденційне, неприхильне зображення боротьби українців проти польського панування; у третіх – розуміння кривд українців і співчуття їхнім змаганням за справедливість і волю, а то й захоплення їхнім героїзмом. Був тут і елемент, сказати б, соціальної екзотики. Хочу послатися на думку, яка склалася про українських селян у відомого австрійського письменника Леопольда фон Захер-Мазоха (хоч це вже пізніша доба). У своїх «Карпатських розбійниках» він писав:

«Жоден інший народ світу не відчуває такої особливої потреби в самообороні, як руський народ, надто ж той, котрий населяє Південну Росію та Східну Галичину [...] Коли в часи раннього середньовіччя спершу в Західній, а згодом і в Східній Європі ще більше зміцніла сила й могутність аристократії, то всі західні народи мовчки скорилися владі князів та шляхтичів, хоч інколи, щоправда, траплялися спалахи народного гніву й непокори, як, наприклад, Жакерія у Франції або Селянська війна в Німеччині.

Зовсім по-іншому склалися стосунки між правлячою верхівкою і нижчими верствами суспільства в народів Східної Європи, зокрема в русинів, які відзначалися неабиякою волелюбністю й вели постійну боротьбу проти свавілля князів та боярів. Позбавлені будь-яких прав, пригноблені й закріпачені, руські селяни – на відміну, скажімо, від французьких, англійських, німецьких чи польських – не віддавали себе в цілковиту покору, а масово втікали чи то в широкі, тоді ще безлюдні степи понад Дніпром і Доном, чи то в карпатські звори, і на демократичних засадах створювали там цілі загони народних месників,

¹ Див.: Україна. – 1914. – Кн. друга. – С. 110–113 та ін.

які вирушали грабувати польських магнатів та російських поміщиків, а також палити їхні маєтки. Ті, які осідали в степах, називали себе *козаками*. Їм вдалося заснувати окрему республіку – Запорізьку Січ. Що ж стосується тих, які наважувалися втікати в гори, то вони увійшли в історію під назвою *опришки*»¹.

От власне цей бунтарський потенціал української людності при-ваблював деяких польських письменників-романтиків та окремих демократичних діячів. Вони бачили провину шляхти перед українським селянством. Юліуш Словацький у «Срібному сні Саломеї» (1843) моральну провину за криваві події Коліївщини покладає на шляхту, яка доводила українських селян до крайнього зубожіння. Але ще раніше видатний поет-романтик, найвизначніший представник «української школи» Северин Гоцинський у поемі «Канівський замок» (1828) сміливо відкинув стереотипи шляхетського патріотизму і змалював Коліївщину як народний виступ проти пригнічення. Невідомо напевне, чи Шевченко читав «Канівський замок», хоч не знати про поему не міг, буваючи в польських колах. У всякому разі дослідники (М. Дашкевич, Б. Навроцький, М. Гнатюк та ін.) знаходили багато співзвучного в «Гайдамаках» із «Канівським замком». Набагато далі йшов Василь Щурат у своїх відкривавчих розвідках про українсько-польські літературні й політичні зв'язки. Він стверджував наявність «культу Коліївщини в польській літературі»: «...В польській літературі ще до написання Шевченкових “Гайдамаків” Коліївщину використовували з метою революційної пропаганди так безоглядно, як не використав чи не наважився використати її Шевченко, визнавши за краще – мабуть, вже в останній хвилині – покористуватись нею, як аргументом у питанні про примирення двох народів. Значить, революційна пропаганда 1830-х років зробила Коліївщину модною серед польських письменників. Явищем моди можна б вважати і Шевченкові “Гайдамаки”, і в виявленні польських впливів обмежитися літературними, якби не ті поетові рефлексії, якими він силкується захистити свою поему перед закидами в якобінізмі. Ці рефлексії в самій поемі, в передмові і, навіть, в примітках до поеми – це явні сліди ознайомлення Шевченка з польською революційно-демократичною пропагандою»².

В. Щурат наводить пропагандистські документи «Молодої Польщі» та зв'язаного з нею Демократичного Товариства, в яких висловлюється розуміння соціальних потреб українського селянства та релігійного почуття української людності взагалі; такі погляди проводила газе-

¹ Ї. – 2002. – № 25. – С. 200.

² Щурат В. Г. Вибрані праці з історії літератури. – С. 249.

та революційних емігрантів «Рóінос»; наприклад: «Обурюються католики нині, коли цар викидає їх священників, нищить їх костьоли. [...] Бунтуючись проти релігійної тиранії царя, хай усвідомлять бунт українського народу, коли вони самі були тиранами, коли руйнували їх грецькі церкви, коли з козацьких святинь викидали їх священників»¹.

Відомо, що частина польських революційно-демократичних емігрантів створила на англійському острові Джерсі (де пізніше перебував у вигнанні Віктор Гюго) товариство за характерною, можна сказати демонстративною, назвою «Умань», що в болочий спосіб нагадувала полякам про уманську різанину як про великий історичний урок; група «Умань» стояла за визволення селянства – і польського, і українського.

Здавалося б, за таких обставин принаймні демократична частина польської літературної громадськості мала б зустріти «Гайдамаків» якщо не з захватом, то прихильно. Але не все так просто. Якось Пушкін сказав, що він часто лає свою батьківщину, але не любить, коли це роблять чужинці. Зрештою, це загальний психологічний закон. Є різниця між самокритикою і критикою тебе збоку. Тому багато хто в Польщі поставився до «Гайдамаків» вороже, що зовсім не дивно, коли пам'ятати, якими барвами малював Шевченко шляхту. Але багато хто сприйняв їх прихильно. Цікаво, що вже пізніше видатний польський романист Стефан Жеромський, який захоплювався Шевченком, висловлюючи своє враження від його поезії, вдався до асоціації з гайдамацькою стражденою пристрасністю: «Як тяжко мали б вириватися з грудей Шевченка його скарги і його сміх... Є у віршах цього мученика слова прості, але хвилюючі й похмурі, є стогони болю, а часом крик, що звучить як крик ста тисяч гайдамаків»².

Найцікавішим із тодішніх польських відгуків на «Гайдамаків» мені видається розділ із праці: Gwido Battaglia. *Taras Szewczenko. Życie i pisma jego*. Lwów, 1865. Автор присвятив поемі 14 сторінок густого шрифту, виклавши послідовно зміст усіх розділів і прокоментувавши їх. (Тут треба сказати, що автор користувався цензурованим текстом, як і більшість польських та російських критиків, отже, вони не могли мати цілком адекватного уявлення про Шевченків твір.) Гвідо Батталья високо оцінював поетичну силу й «артистизм» Шевченка, відносив його до найбільших поетів світу, солідаризувався з демократичними поглядами Шевченка і заперечував твердження про нібито його ворожість до польського народу. В розділі «Гайдамаки» він лише в окремих

¹ Там само. – С. 260.

² Цит. за виданням: *Taras Szewczenko. Utwory wybrane*. PIW. – Warszawa, 1955. – С. 9.

моментах не погоджується з Шевченком: наприклад, уважає, що Шевченко в оцінці Барської конфедерації помиляється, довірившись російській версії історії, тоді як вона мала патріотичний характер, виникла порядком боротьби за незалежність Польщі та супроти москвофільської лінії Станіслава Понятовського – ставленика Катерини II; що ж до злочинів конфедератів і знущань над українським населенням, то, вважає Батталья, все це чинили не конфедерати, а польські банди, що діяли під машкарою конфедератів. Можливо, ця версія й не позбавлена підстав. Але найцікавіше інше: як Батталья подає і коментує вкрай драстичну сцену вбивства Гонтою своїх дітей, а потім його душевну скруту. Мушу зачитувати бодай уривок із цього пасажу.

Цей епізод поеми «є з усіх найартистичніше виконаний. Душа мстивого Гонти, який, щоб бути послідовним, навіть власних дітей забив, – у боротьбі з пробудженим потім сумлінням відмальована дуже добре. Коли читаєш цей уступ, мимоволі народжується навіть якесь почуття жалості до того синовбивці Гонти; пригадується той Брут, пригадується Карлінський, який для ідеї своєї не завагався вбити синів своїх; те саме вчинив Гонта. І хоча ідея гайдамаччини не може йти в порівняння з тією, вона була однак ж *ідеєю* для самого Гонти, він – єдиний, може, з-поміж ватажків гайдамацьких – не забруднив рук рублями московськими і задля них напевне ж синів не вбив би. Чому ж так зневажена постать Гонти? І у ворогові треба шанувати послідовність характеру й способу мислення»¹.

(Така інтерпретція постаті Гонти не була випадковою: ще 1832 року згадуваний уже Тадеуш Кремповецький, засновник і один із керівників Польського Демократичного Товариства в еміграції, говорячи про вину шляхти перед українським народом і солідаризуючись із його боротьбою, назвав Павлюка і Наливайка «новими спартанцями»².

І ще: «Любов до свободи живе ще в тих масах, серед яких безкарно орудують палка пана і меч царя. Не так давно український народ кривавими ділами довів своє прагнення до свободи. Імена Гонти й Дорошенка ще й досі викликають страх у гнобителів»³.

Але пізніше з польського боку звучали й зовсім інші голоси: «Один з найкращих знавців душі народної руського хлопа Тарас Шевченко, присвятив свою поему під назвою Гайдамаки апофеозу злочинства: в диких сценах розбійництва, в купанні в крові вбачав героїство. В пое-

¹ *Gwido Battaglia. Taras Szewczenko. Życie i pisma jego.* – Lwów, 1865. – S. 59.

² Див.: *Kozak S. Polsko-ukraińskie kulturowe pogranicze // Warszawskie zeszyty ukraińoznawcze*, 6–7. – S. 21.

³ *Кремповецький Тадеуш. Речь в годовщину польской революции // Избранные произведения прогрессивных польских мыслителей.* – М., 1956. – Т. II. – С. 527–528.

мі цій був він виразником того хаосу морального і політичного, який панував у головах козацьких та їхньої прогенітури* – гайдамаків»¹.

Що ж до Гонти, то він здебільшого для поляків був зрадником. Тут треба сказати, що образ козака на польській службі посідав не останнє місце в польській літературі, насамперед романтичній; вона його то героїзувала в контексті ідеї «вітчизни обох народів», одним із речників якої нібито був легендарний козацький пророк Мусій Вернигора, – то застановлялася над етичною стороною вибору між козацтвом і шляхетством, оскільки такий козак на польській службі або почувався зрадником свого народу, або потенційно міг зрадити своїх панів: польська дослідниця Данута Сосновська означила цей феномен як «вірний зрадник» – «wierny zdrajca»². Характерно, що в «Гайдамаках» перехід Гонти на бік повстанців є чимось самозрозумілим, як голос крові, поза внутрішньою боротьбою.)

Праця Батталі виявилася дуже важливою для популяризації творчості Шевченка в Європі. Її використовували німецькі дослідники Й.-Г. Обріст, Й. Шерр, В. Каверау, В. Фішер, словенський критик К. Глазер.

У міру того, як Шевченкова творчість стає відомою в Європі, більшає і кількість відгуків про «Гайдамаків». У 1845 році О. Бодянський подарував поему П. Шафарикові. В чеській пресі пізніше з'явилася стаття російського історика літератури О. Пипіна, в якій він пише: поема Шевченка «з бурхливих часів Малоросії, про тих, що боролись за волю і мстили своїм ворогам, глибиною і прекрасними образами дорівнює найкращим національним образам Пушкіна й Міцкевича»³. Велике враження справили «Гайдамаки» на російського композитора А. Серова, який, прочитавши їх на початку 60-х, написав на цю тему низку пісень⁴.

Австрійський письменник Карл Еміль Француз, автор роману про опришків «За право», у розвідці «Малоросіяни і їхній співець» (1878) писав про «Гайдамаків»: це «твір, повний руху і життя, повний пластичних образів, спокійний і величний». Натомість англійський славіст В. Р. Морфілл вважав, що поема «Гайдамаки» «надто реалістична»: «Мабуть, велику ліричну й драматичну силу має ця поема

* Нащадків.

¹ Fr. Rawita Gawroński. Żydzi w poezji ludowej i historyi Ruskiej. – Łwów. Nakładem wydawnictwa Rzeczypospolitej, 1910. – S. 15.

² Sosnowska Danuta. Ambiwalencje i sprzeczności: o dziwnych Kozakach w polskiej literaturze romantycznej // Warszawskie zeszyty ukrainoznawcze, 2. – S. 168.

³ Див.: Мольнар М. Тарас Шевченко у чехів і словаків. – Пряшів, 1961.

⁴ Див.: Карабутенко І., Марусич А., Новохатський М. Шевченко в Москві. – К., 1989. – С. 220.

й написана вона могутнім стилем, але відштовхує своїм сюжетом. Багато читачів відвернеться від неї так, як від “Тараса Бульби” Гоголя, тому що описи, які в ній є, обурливі»¹.

Якщо в Україні «Гайдамаків» зустріли з інтересом і схвально (Г. Квітка-Оснoв’яненко, П. Гулак-Артемoвський, І. Вагилевич, не кажучи про Є. Гребінку, який тоді був найбільше поінформований про творчість свого протеже), – то відгуки російської преси були неоднозначні. Позитивну оцінку дали поемі журнали «Маяк» і «Москвитянин», що сповідували офіційну ідеологію народності, – вони сприймали її в річищі антипольської політики царату і недобачали (чи оминали) її об’єктивно бунтарський пафос, спрямований проти всякого гноблення.

Можливо, й ці похвали реакціонерів вплинули на позицію Белінського, який закидав Шевченкові як романтичну неприродність і пишномовність, так і брутальність («обилие самых вульгарных площадных слов и выражений»²) та взагалі висміював саму ідею творити літературу «мужицькою» мовою (хоч раніше такі спроби підтримував). Натомість Добролюбов, уже після повернення Шевченка із заслання, дав поемі іншу оцінку: «чудно разнообразная, живая, полная силы и совершенно верная народному характеру»³.

Різка критика В. Белінського, який мав великий авторитет у літературних колах і був визнаним лідером її демократичного крила, стала, певно, немалою травмою для молодого українського поета. Водночас вона утвердила його в неприйнятті російського великодержавництва і мовного шовінізму, посилила відповідні полемічні мотиви в його творчості. І все-таки – на думку І. Франка – різкий осуд Белінського, хоч і несправедливий, сприяв прискоренню ідейної еволюції Шевченка: від «вузького козацького патріотизму» до «патріотизму на основі чисто людській, соціальній», тобто «в напрямі, рівнобіжним до думки Белінського»⁴.

Великий інтерес становлять міркування про «Гайдамаків» Пантелеймона Куліша. В радянському літературознавстві, починаючи від 30-х років, запанувала тенденція протиставляти Куліша Шевченкові, робити з них принципових ворогів («революційний демократ» і «родоначальник українського буржуазного націоналізму» та ін.). Насправді Куліш розумів і цінував геній Шевченка, намагався сприяти йому в публікаціях, давав поради, які Шевченко нерідко визнавав слухними та враховував. Інша річ, що Куліш у пошуках адекватної

¹ Цит. за кн.: *Гнатюк М.* Поема Т. Г. Шевченка «Гайдамаки». – К., 1963. – С. 135–136.

² *Отечественные записки.* – 1842. – № 3. – С. 215.

³ *Добролюбов Н. А.* Собр. соч.: В 3-х т. – М., 1952. – Т. 3. – С. 540.

⁴ *Франко І.* Твори. – К., 1956. – Т. 20. – С. 358.

відповіді на складну історичну реальність не відзначався послідовністю, його погляди драматично змінювалися (хоч було в нього й stále: насамперед його «хутірний» аристократизм), – і на схилі свого віку він припускався несправедливих суджень про свого колишнього побратима (втім, слово «побратим», мабуть, не пасує до цього гоноровитого інтелектуала). Але це буде пізніше. А року 1846-го, готуючись до поїздки за кордон на славістичні студії і маючи задум видати твори Шевченка в перекладах німецькою, він пише йому (25 липня 1846 року) розлогого листа з численними зауваженнями й порадами «редакторського» характеру. Слушні чи неслухні, вони були перейняті щирим бажанням подати українського поета німецьким читачам якнайкраще. В цьому контексті слід розуміти і його критичні зауваження до «Гайдамаків».

«...Ваши создания принадлежат не одним Вам и не одному Вашему времени; они принадлежат всей Украине и будут говорить за нее вечно, – писав Куліш. – Это дает мне право вмешиваться в семейные дела Вашей фантазии и творчества и требовать от них настоятельно, чтобы они довели свои создания до возможной степени совершенства». Висловивши низку міркувань щодо «Кобзаря», Куліш переходить до «Гайдамаків» і пропонує дещо посилити, дещо зняти («уничтожить»), наприклад, «всю главу *Гупалівщина*». Але найпринциповіше значення мало таке міркування: «...В вашей драме нет борьбы сил: ляхи везде трусы, никакого отпора, везде гибнут. От этого читатель не сочувствует торжеству победителей, ибо это торжество мясников, а драма Ваша – кровавая бойня, от которой поневоле отворачиваешься [...] Кровь здесь должна быть только следствием борьбы, а не предметом жажды. Дайте побольше человечества Вашим гайдамакам. Посмотрите у Шекспира: одно лицо в слепоте зверской ярости проливает кровь своих врагов, а другое говорит голосом человечества; иногда то же самое лицо содрогается и тем доказывает истину, что человеческое начало никогда не подавляется зверским»¹.

Шевченко не став переробляти «Гайдамаків»: це означало б писати іншу річ. Можливо, він міг би заперечити, що «голосом человечества» в його поемі говорить сам автор, та й картину мук дітовбивці Гонти можна сприймати під кутом зору шекспірівського принципу: «...то же самое лицо содрогается и тем доказывает истину, что человеческое начало никогда не подавляется зверским».

Куліш надавав великого значення своїм спробам впливати на Шевченка. Це звернення до нього він закінчував словами: «Прошу вас не уничтожать этого письма, а спрятать его, так чтобы оно Вам могло

¹ Листи до Тараса Шевченка. – К., 1993. – С. 40, 42.

попасть в руки лет через 5, когда Вы насытитесь курением всеобщих похвал и внутренний Ваш человек возжаждет иных наслаждений поэтических, наслаждений глубоким сознанием красоты творчества, недоступной для публики. Может быть, тогда они наведут Вас на такие мысли, которые мне никогда и не приснятся!»¹.

Не можна заперечувати, що спілкування з Кулішем та його дружня (хоч інколи й заздрісна) критика багато важили для Шевченка; Шевченків же «внутренний человек» справді приходив згодом до таких думок, які «і не снились» Кулішеві і яких він не сприймав*.

Шевченкова поема не раз ставала жертвою однобічних, тенденційних прочитань – «у дусі часу». Предметом утилітарного пропагандистського використання ставав її об'єктивно революційний зміст, за яким губилися ліричні мотиви, роздуми про людину й світ, драматичні дисгармонії буття. З трагедії робили героїчну агітку. Звісно, тут не було свідомої фальсифікації – все пояснювалося великою популярністю Шевченка, надто ж живучістю «гайдамацьких» традицій серед селянства. Петрашевець М. Момбеллі з приводу чуток про те, що Шевченко та його друзі кирило-мефодіївці готували повстання в Україні, писав: «А з повстанням Малоросії заворушився б і Дон, давно вже незадоволений заходами уряду. Поляки теж скористались би нагодою, отже, весь південь і захід Росії взявся б за зброю»². Великий шанувальник Шевченка російський революційний демократ І. Прижов у відозві «Письмо к обществу», використовуючи образ «святених ножів», закликав: «Так вставай же, великая народная воля, как зерно, спрятанное в хорошей земле, ибо пришло уже время спасать Украину». Активно використовували Шевченкове слово народники й народовольці, які дуже розраховували на повстання українських селян. В. Дебогорій-Мокрієвич згадував: «По нашему убеждению, на Волге,

¹ Листи до Тараса Шевченка. – С. 43.

* Від козакофільства 40-х років П. Куліш еволюціонував у бік різкого осуду січової вольниці, особливо в 70–80-ті роки. Його «Мальована Гайдамащина» – це гіркий, а місцями й зловистий памфлет на козацькі розрухи та на Коліївщину. Дістається від нього і авторів «Історії Русів», і Михайлові Максимовичу, і Тарасові Шевченку. «...Чи диво ж, що малоучений поет Шевченко (про високу освіченість якого сам Куліш писав раніше! – І. Дз.) року 1841-го у своїх “Гайдамаках” післав од цариці Катерини до української черні воза з ножами? Чи дивно, що в його попи українські собором ті ножі посвятили під церковними корогвами? [...] Гоня в його – такий герой, яким був первий консул римської республіки Брут; коліївщина в нього – всенародне свято; розбишацький розлив крові без усякої людської мети – це в нього слава і честь нашої старосьвіщини [...]. Ось і весь ідеал замість того, що бачив поет у своїй сучасності. Далі сього ідеалу не сягнуло ні козацтво, ні гайдамаччина: бо й нікуди було сягати. Увесь сьвіт округи України жив іншими, культурними ідеалами [...]. Тільки само козацтво співало й міркувало про руїну» (Твори Пантелеймона Куліша. – Львів, 1910. – Т. 6. – С. 372–373).

² Спогади про Тараса Шевченка. – С. 176.

Доне и Днепре сохранилось в народе более революционных традиций, чем в средней России, так как самые крупные народные движения происходили на окраинах: пугачевщина была на Волге, бунт Стеньки Разина – на Дону, гайдамаччина – на Днепре. Мы полагали, что где один раз происходило революционное движение, там оно легче могло возникнуть во второй раз, и потому решили, не разбрасываясь по всей России, сосредоточить наши силы в таких именно местностях, которые имели известное историческое прошлое»¹.

Не випадково царська цензура постійно «працювала» над «Гайдамаками», а в 1893 році маємо випадок цілковитої заборони: з огляду на «тенденціозное влияние Шевченко на малорусский народ».

Українська національна революція 1917–1920 років високо підняла культ Шевченка. Не в останню чергу його сприймали як «співця гайдамаччини», що набувало особливого акценту у зв'язку зі спробами використання традиції (чи, швидше, образу) гайдамаччини для організації українських збройних сил. Тільки у 1918 році з'явилося п'ять окремих видань поеми. Більшовики змагалися з «українськими буржуазними націоналістами» за першість у пропагандистському використанні імені Шевченка, і зокрема, його «Гайдамаків», і, треба визнати, робили це успішно; в 20-ті роки здійснено низку сценічних інтерпретацій поеми, в їх числі була й славетна Курбасова постановка.

Автори цих інтерпретацій не вважали себе апологетами жорстокості задля жорстокості; цю неминучу жорстокість народних повстань вони розглядали під кутом зору істинного гуманізму революціонерства. Такий погляд на Шевченкових «Гайдамаків» висловив ще 1911 року А. Луначарський у статті «Великий народний поет (Тарас Шевченко)», яка 1912 року вийшла окремою брошурою у Львові. Він писав:

«Коли читаєш страшні, освітлені загравою пожежі, залиті кров'ю строфи “Гайдамаків”, коли бачиш страшні подвиги Гонти, Залізняка та їх спільників, коли слухаєш нещадні вигуки жадного помсти Галайди, коли дивишся на картини трагічно переплетених контрастів – до нестями веселих пісень кобзаря посеред моря людської крові, – то хвилинами починаєш жахатись перед нелюдським розмахом помсти народних мас і поетом, який немов з захватом, у святому тремтінні співає славу селянській різанині. Але треба пам'ятати, що кожен революціонер, революціонер до дна своєї душі, завжди містить у своєму серці, разом з масами, виразником яких він є, ціле море сліз та кривд, що збиралися протягом століть наруги з'єднаних і дужих над розрізненими і слабими. Треба пам'ятати, що кожен революціонер

¹ Воспоминания Вл. Дебогория-Мокриевича. – СПб., 1906. – С. 126.

виразно уявляє собі всю необхідність рішучих та жорстоких заходів боротьби, які б вони самі по собі не були йому огидливі, як би вони не йшли проти його гуманної природи, бо революціонер є жорстокий якраз через свою гуманність»¹.

У цих пристрасних і глибоких словах Луначарського немовби закладена програма майбутньої «більшовизації» Шевченка – методом абсолютизації одних його мотивів та оминання інших. Для Луначарського неактуальним було те розрізнення, яке зробив ще Добролюбов у згаданій рецензії: між **настроєм епохи** і **настроєм сучасного оповідача** в ліричних відступах та, додамо, всім емоційним спектром поеми...

Неактуальним було таке розрізнення і для тих, хто бачив у Шевченка ідеологію революційного націоналізму. Тільки під цим кутом зору розглядав «Гайдамаків» відомий літературознавець Леонід Білецький у брошурі «Шевченко і Гонта», виданій 1941 року в Празі. Вже в самій назві – спокуса ототожнення чи урівняння: Гонта – не тільки «безмежний образ міту», а й «носіє історіософічної концепції Шевченка». Він неофіт, який почув голос Нації. «Вбий у собі все найдорожче, залиши батька, матір, родину, принеси в жертву навіть рідних дітей і йди за Мною, коли хочеш стати Моїм вірним сином. *І Гонта приніс у жертву все... і пішов на служіння Нації, бо його покликала на це діло Доля... Такий конкретний шлях служіння Україні накреслив Шевченко, такий визначив категоричний імператив во ім'я Нації, що компромісів не знає...*» (курсив автора. – І. Дз.).

Навіть якщо проігнорувати всю творчість Шевченка і рахуватися лише з «Гайдамаками», то й тоді тільки через неймовірне спрощення і тенденційність можна бачити в долі Гонти накреслений Шевченком «конкретний шлях служіння Україні». Доводиться хіба брати до уваги час виходу брошури Л. Білецького – 1941 рік: час «нового походу Нації на чолі із вождем її, новим Гонтою»². На жаль, не вперше і не востаннє Шевченка підпорядковують політичній злобі дня. Але не віддаваймо його минулому – він потрібен Україні як провідник у людство майбутнього!

Що ж до оцінки гайдамацького руху з суспільно-етичного погляду, то варто згадати рецензію Бориса Грінченка на книжку Михайла Лозинського «Гайдамаччина» (Львів, 1906). Відзначивши, що книжка написана не як історичне дослідження, а з полемічною метою: «оборонити гайдамаччину від нападів польського громадянства», Грінченко

¹ Цит. за передруком у кн.: Вогненне слово Кобзаря: Літературно-критичні статті про Т. Г. Шевченка. – К., 1984. – С. 64.

² Др. Леонід Білецький. Шевченко і Гонта. – Прага, 1941. – С. 5, 16, 24, 32.

каже, що це призвело до однобічності: наголошення більше польських варварств, ніж гайдамацьких. «І цілком даремно: гайдамащина один з найбільше гарних прикладів, на якому можна дуже добре показати, що коли в народі віднімаються найперші громадянські права, дратують його безмежною панською сваволею, утискають економічно і в той же час не дають йому і найелементарнішої гуманної освіти, то революційний вибух неминуче мусить виявитися в кривавих, нелюдських формах. І одвічальність за це лягає поперед усього на ті панські класи, які сами призвели до того народу»¹.

Мабуть, ця зважена оцінка могла б стосуватися і Шевченкових «Гайдамаків», і вона була б ближчою до істини, ніж, скажімо, тверда однобічність.

Говорячи про «Гайдамаків», не можна оминати одну важливу тему, яку, однак, в минулому здебільше соромливо оминалося – через її драстичність. Маю на увазі «антижидівський» мотив у поемі. Заперечувати його – марна справа: надто гучно й емоційно звучить тут (та й у деяких інших творах Шевченка) картання єврея-шинкаря як визискувача українського селянина, надто часто «надається слово» гайдамакам, які закликають до помсти «ляхам» і «жидам». Причому цей гайдамацький пафос немовби «поглинає» і самого Шевченка.

У сучасного читача це викликати певний моральний дискомфорт, якщо він не знатиме й не враховуватиме історичний контекст та історичну дистанцію. Тому треба дещо нагадати, дещо пояснити, а від дечого застерегти.

Насамперед треба знати, що саме собою слово «жид» у той час було в українській мові – як і в інших слов'янських, за винятком російської, – звичайною назвою національності, без емоційного маркування. Назву «єврей» почали широко вживати з другої половини ХІХ ст. під впливом російської мови, в якій цей термін витіснив термін «жид» раніше (хоч ще у першій половині ХІХ ст. обидва співіснували, але «жид» уже маркувалося як емоційно-негативне, тоді як «єврей» було емоційно-нейтральним, хіба що супроводжувалося оціночним означенням – як у Пушкіна: «Ко мне постучался презренный єврей»).

Однак попри нейтральність самого терміна «жид» з погляду, сказати б, лінгвістичного, він під тиском соціальних відносин починає набувати негативного забарвлення і саме з ним функціонує в «Гайдамаках» та деяких інших творах Шевченка. (До речі, у Міцкевича в «Панові Тадеуші» бачимо зовсім іншу картину: заможні євреї, пов'язані з шляхетським господарством, – завзяті польські патріоти.

¹ Див.: Нова громада. – 1906. – № 12. – С. 177–178.

Орендатор корчем Янкель – «хоч Жид, по-польському поправно говорив»; «мав славу польського він також патріота»; знав багато «недавно складених мазурок, коломиенок»; він навіть нібито привіз «ту просту пісеньку, тепер славетну скрізь», яку «заграли сурмачі повстанчих легіонів» – цит. за перекладом Максима Рильського.)

Звісно, в такому ставленні до єврея відбився вузький, але гіркий соціальний досвід українського селянина, який у повсякденному житті мав справу не з єврейством узагалі, а з конкретним жидом-шинкарем або довіреним польського поміщика, виконавцем його жорстоких і брудних доручень.

Це була специфічна українська модифікація явища загальноєвропейського, про яке німецький єврей Генріх Гайне з болем писав: «Бідний злидений клас народу, діти спадкового убогства, ненавидів євреїв уже за нагромаджені ними багатства, і те, що тепер називається ненавистю пролетарів до багатих узагалі, називалося тоді ненавистю до євреїв. Справді, оскільки цим останнім був закритий усякий доступ до земельної власності та всякий заробіток за допомогою ремесла і єдиними наданими їм заняттями були торгівля та грошові операції, які церква забороняла віруючим, то вони, євреї, самим законом були приречені на те, щоб багатіти, збуджувати ненависть і бути убиваними. Ці вбивства в той час, правда, прикривалися релігійним плащем, і говорилося, що слід убивати тих, які колись убили нашого Господа»¹.

До слова, європейський антисемітизм (не середньовічний, а ХІХ століття!) тяжко позначився на особистій долі самого Гайне. Єврейське походження «...снабдило его на всю жизнь тяжелыми личными переживаниями вследствие ужасного, отзывавшегося еще Средними веками, положения евреев в германских городах. Гейне в своих мемуарах вспоминает, как его дразнили еврейством в дюссельдорфской школе; позже дразнили уже не мальчишки. В сентябре 1830 года поэт в Гамбурге был очевидцем еврейского погрома. Немудрено, что он позже писал: “Свидетельство о крещении служит входным билетом в европейскую культуру”. Это убеждение, как известно, заставило его переменить веру, но не уничтожились его симпатии к несчастному Израиллю: нередко посвящал он скорбные думы положению своих приниженных соплеменников, отрицательные стороны которых не закрыты были для него, но перевешивались и чисто человеческими, гуманными чувствами, и мыслью об исторической роли еврейского народа»².

¹ Гейне Генрих. Полное собрание сочинений: Изд. второе. – СПб., 1906. – Т. 2. – С. 358–359.

² Грузинский А. Е. Литературные очерки. – М., 1909. – С. 61–62.

Що ж до відносин саме між українськими селянами та їхніми вискувачами, то я хочу послатися на сучасного **єврейського** дослідника, який пише: «Українські селяни особливо ненавиділи своїх польських панів-поміщиків. Ці селяни належали до Російської православної церкви, витоки якої сягали християнства колишньої Візантійської імперії, а польські поміщики були католиками. Тут, як і по всій Європі, точилася боротьба різних релігійних та національних угруповань за владу – як духовну, так і світську. Селяни повставали проти своїх панів – польських дворян. Основні контакти кріпаків з поміщиками йшли за посередництвом збирачів податків та управителів маєтків, серед яких було багато євреїв. Таким чином, в очах простого селянина єврей ототожнювався з ненависним паном. Тому повстання польських (так в оригіналі. – *І. Дз.*) селян супроводжувалися виступами проти євреїв, тим більше, що євреї правили частиною охоплених бунтом володінь»¹.

До речі, в цій досить стримано написаній праці антиєврейські ексцеси в Україні посідають пропорційно незначне місце порівняно з антисемітизмом в інших регіонах Європи і відрізняються своїм переважно соціально-економічним характером, із послабленою релігійною мотивацією і зовсім без мотивації «теоретичного» характеру, як у Німеччині, Франції, Росії (а ще раніше – в Іспанії).

Про недобру (а водночас і недобровільну) роль єврейських лихварів в історії Польщі та в українсько-польських відносинах писав видатний польський марксист, теоретик і засновник Польської комуністичної партії Юліан Мархлевський у своїх «Нарисах історії Польщі», де є спеціальний розділ «Роль євреїв в історії Польщі»:

«Євреї прибули в Польщу великою кількістю після гонінь, яких вони зазнали в XII і XIII віках у Німеччині. Другий потік єврейської еміграції йшов зі Сходу, коли там міста стали впадати під тиском турецького нашествия. Залучали в Польщу цих приходнів князі та королі. Євреї приносили з собою грошові капітали, єврейські банкіри давали князям та королям позички, в яких ті мали потребу, а тому монархи надавали їм своє заступництво. Міщани цій еміграції чинили спротив, оскільки вона порушувала середньовічний лад міста, де для приходнів не знаходилося просто-напросто місця в ремісничих цехах та купецьких гільдіях. Але спротив цей був зламаний монархами, вони оголосили євреїв “королівськими слугами” і стали силувати міщан приймати їх у міста. Для сплати позичок королі передавали своїм єврейським кредиторам збирання тих або тих певних податків у грошовій

¹ *Рут Сэмюэлс. По тропам еврейской истории. – Израиль: Изд-во «Библиотека – Алия», б/м., 1991. – С. 248.*

або натуральній формі. Крім того, євреї нерідко були орендарями різних державних закладів. Бували випадки, що єврейським банкірам довірялося монетний двір, і вони карбували монети для короля.

Таким чином євреї як збирачі податей та орендаратори були в руках монархів зняряддям експлуатації населення.

В добу диктатури шляхти таким само чином використовують євреїв і поміщики-дворяни. Поміщики, поселяючи євреїв у своїх містечках, продавали їм право на монополію торгівлі з селянством, звичайно, вимагаючи при цьому собі значну частку баришів. Євреї ж були майже повсюдно в Польщі орендарями шинків. Загалом справа була організована так: гуральня і пиварня належали поміщикаві, розпивочну торгівлю в шинках здавалося в оренду євреєві, селяни ж були зобов'язані не тільки купувати горілку й пиво у цього орендаря, але визначалася й кількість напоїв, що їх кожен селянський двір зобов'язаний був купувати. На Україні ця система дійшла до страхітливих розмірів: євреї були не лише орендарями шинків, але навіть – православних церков. Ключ від церкви знаходився в орендаря, і він передавав його віруючим кожного разу за певну плату*.

Бувши таким зняряддям експлуатації в руках можновладців, євреї стали об'єктом ненависті народних мас.

Що ж до життя єврейських общин, то воно було засноване на самоврядуванні, причому й там існувала фіскальна мета. Община відповідала за внесення подушного податку, яким були обкладені євреї. Влада старшин общини сприяла тому, що збільшувались усі забобони й те тяжке панування обрядності, яке відрізняє єврейську релігію. Для польського єврея не було виходу з середньовічного релігійного мороку.

Все це в сукупності робило життя єврейської бідноти в Польщі кошмарним пеклом, і тільки мізерне число лихварів та орендарів, прислужників шляхти, нагромаджувало великі капітали»¹.

І далі, показавши політику жорстокого соціального та національного гноблення, яку проводила монархічна і шляхетська Польща на білоруських та українських «кресах», Юліан Мархлевський робить висновок: «Польська демократія має в цих областях тільки одне завдання: якомога швидше дати світові забути про ті криваві злочини, які польська шляхта протягом віків чинила над українським і білоруським селянством»².

* Цю версію зустрінемо і в «Колоколі» Герцена – про «времена, когда в Украине церкви отдавались евреям» («Колокол», 15 ноября 1861 года. – Т. IV. – С. 937).

¹ *Мархлевский Юлиан*. Сочинения. Том шестой. Очерки истории Польши. – М.; Л., 1931. – С. 274–275.

² Там само. – С. 260–261.

У багатьох творах російської, польської, української літератур того й трохи пізнішого часу про боротьбу в Україні неодмінною є присутність єврейського елемента, який є не суб'єктом, а об'єктом історичних пертурбацій, перед усіма сторонами конфлікту хитрує і від усіх зазнає коли не знущань, то кривд. Причому зневажливе ставлення до «жида» виглядає річчю настільки звичайною і природною, що у відповідні тексти здебільше не вкладено якоїсь моральної відстороненості. Мабуть, якби автори початку XIX століття могли заглянути в середину XX століття й побачити катастрофу голокосту, їм довелося б обирати іншу тональність.

Але – маємо справу з історією. Розправа ж із корчмарем (до того ж часто, мовляв, шпигуном або доносчиком) була неодмінним атрибутом усякої поважної історичної акції. Це – в кульмінаціях. А за спокійного плину подій корчма буває свого роду політичним клубом, де обговорюється наболіле, зводяться рахунки, визрівають плани. В романі польського письменника Валерія Лозинського «Зачарована садиба» корчма – місце романтичних зустрічей (розділ «Корчма “В органіста”»). В «Бурсаку» Василя Наріжного, одного з піонерів української теми в російській романістиці, є, серед інших, епізод, який змушує згадати і Шевченкових «Гайдамаків», і Гоголевого «Тараса Бульбу». У «лукавого жида» є дочка – «милая, прекрасная Сусанна». Вона – яскравий і зворушливий контраст до всієї обстановки корчми (порівняймо дочку Лейби в «Гайдамаках»), і герой закохується в іновірку до того, що готовий зрадити своє товариство (порівняймо – в «Тарасові Бульбі»). Але далі... Далі колишній бурсак-філософ, а тепер авантюрист, якому далеко до благородства Гоголевого Андрія, вирішує кохану повернути в свою віру силоміць і обманом... «...Умертвить жида не грешнее, как и полюбитъ жидовку» – ця максима бурсака, якому треба усунути перешкоду: наявність у Сусанні нареченого, – вичерпно характеризує середньовічну мораль позаіндивідуального характеру.

Жид-здирник, жид-шинкар, жид-шпигун фігурує в російській літературі того часу нерідко як мало не головний винуватець бід російського народу. Цей мотив знайдемо навіть у такого схильного до вільнодумства й лібералізму автора, як граф О. Толстой:

*Стучат и расходятся чарки,
Путейное дело растет,
Жиды богатеют, жиреют,
Беднеет, хуеет народ.*

(«Богатырь»)

І в історичній картині з'являється несподіваний у нього тон:

*Исполнены отвагою,
Поляки крутят ус,
Пришли они ватагою
Громить святую Русь.
И с польскою державою
Пришли из разных стран,
Пришли войной неправою
Враги на россиян.*

.....
*С ухватками удалыми
Несутся их ряды,
Гремя, звеня цимбалами
Кричат, поют жиды.*

(«Ночь перед приступом») ¹

Курйозний випадок стався з Олександром Сергійовичем Пушкіним 15 жовтня 1827 року. На якійсь дорожній станції поблизу Петербурга він за обідом програв 1600 рублів, позичив 200 і «уехал очень недоволен сам собой». Тим часом на наступній станції, тільки-но поет сів читати Шіллера, «как вдруг подъехали четыре тройки с фельд-егерем. Вероятно, поляки, сказал я хозяйке. – Да, отвечала она, их нынче отвозят назад (малися на увазі поляки-арештанти, явище в ті часи “популярне”. – І. Дз.). Я вышел взглянуть на них. Один из арестантов стоял, опершись у колонны. К нему подошел высокий, бледный и худой молодой человек, с черною бородою, во фризовой шинели, и с виду настоящий жид – и я принял его за жида, и неразлучные понятия жида и шпиона произвели во мне обыкновенное действие; я повернулся им спиною...» Тим часом «жид-шпион» сам звернувся до поета, і той пізнав у ньому свого давнього, від лицейських часів до 14 грудня 1825 року, друга – Вільгельма Кюхельбекера (за твердженням одного із сучасників Пушкіна, П. Плетньова, саме він був змальований в образі Ленського в «Євгенії Онегіні»). Це його перевозили зі Шліссельбурзької фортеці в Динабурзьку. Друзі кинулися один одному в обійми, але жандарми їх розтягли в різні боки. «Кюхельбекеру сделалось дурно. Жандармы дали ему воды, посадили на тележку и ускакали» ².

Від середини ХІХ ст. у демократичних колах Росії поглиблюється розуміння несправедливості урядової політики щодо єврейства та усвідомлення небезпеки антисемітизму. Одним із перших виразних

¹ Полное собрание сочинений гр. А. К. Толстого. – СПб., 1907. – Т. 1. – С. 229, 234–235.

² Сочинения А. С. Пушкина. Издание осьмое. Т. V. – М., 1888. – С. 48.

протестів проти антисемітизму був колективний лист великої групи літераторів з приводу публікації журналу «Иллюстрация». (Тоді ж Василій Курочкін, добрий знайомий і великий симпатик Шевченка, «присвятив» редакторові «Иллюстрации» саркастичного вірша «Диллетанізм в науке»: «Для нас – євреї суть євреї; // Для вас – євреї суть жида... Для нас – забавні ваші вздохи; // Для вас – чувствителен наш смех. // Увы! Мы с вами две эпохи // Обозначаем вместо вех».) До листа, опублікованого в «Русском вестнике» (листопад 1858), приєдналися, як повідомлено було в наступному числі часопису, «гг. Костомаров, Кулиш, Марко Вовчок, Номис и Шевченко». Свої підписи вони супроводили листом, надзвичайно важливим для розуміння позиції українських, як тепер сказали б, націонал-демократів. Ось деякі пасажі з цього листа:

«В № 21 вашего журнала вы представили первый пример общественного протеста русских литераторов против недостойного поступка “Иллюстрации”. Много веков уже христианские нации, составляющие ныне Русскую империю, клеймят скитающееся по всему миру племя евреев именами злодеев, предателей, обманщиков, врагов божиих и человеческих. И не на словах только высказывалось против евреев негодование обществ и правительств, которые не умели увлечь их человеческими средствами на путь истины и добра. Их изгоняли, топили, жгли и резали, как хищных зверей. Было бы неестественно этим жертвам слепого озлобления фанатиков оставить обычаи, за которые их ненавидели, и усвоить себе характер своих гонителей [...] Как ни возмутительно для нас многое из того, что мы знаем о евреях по достоверным, письменным и печатным, свидетельствам, но это должно служить для нас только мерою зол, которым так долго и так повсеместно подвергалось несчастное потомство Израиля. С другой стороны, современный практический разум доказывает нам очень убедительно, что ни к чему доброму не привела евреев всеобщая вражда к ним христианских народов, и что одно свободное просвещение да равенство гражданских прав способны очистить еврейскую национальность от всего, что в ней есть неприязненного к иноземцам. Русские литераторы, стоящие во главе нового русского движения к человечности, глубоко сознали эту истину. [...] В сорока осьми именах, подписавших протест [...] есть и имена малороссиян, которые никогда вообще не оставались позади представителей Великороссии во всяком истинно человеческом движении. Но между этими именами я не вижу ни одного, с которым связана идея собственно малороссийской, украинской или южнорусской народности, проявившаяся в последнее время в произведениях разного рода. Много или мало известно

покамест таких имен, но голоса их имеют в этом деле особенно важное значение, выражая мнение о еврейском вопросе того народа, который больше великороссиян и поляков терпел от евреев и выразил свою ненависть к евреям, во время оны, многими тысячами кровавых жертв. Этот народ не мог входить в причину зла, заключающуюся не в евреях, а в религиозно-гражданском устройстве Польши. Он мстил евреям с таким простодушным сознанием праведности кровопролитий, что даже воспел свои страшные подвиги в своих истинно-поэтических песнях. И несмотря на то, современные литературные представители этого народа, дыша иным духом, сочувствуя иным стремлениям, прикладывают свои руки к протесту “Русского вестника” против статей “Иллюстрации”» (VI, 355–357).

Шевченко не був автором цього листа, але солідаризувався з ним не випадково. Він зовсім не хотів, щоб ненависть його гайдамаків до єврея-лихваря, єврея-корчмаря або і його власні інвективи сприймалися як його ставлення до єврейства взагалі. Расові упередження не були йому властиві. В тих же «Гайдамаках» шинкар Лейба, який збиткується з наймита Яреми, сам є безправною жертвою розшаллої шляхти і мусить рятувати свою доньку. І пам'ятаємо, з яким людяним почуттям писав Шевченко про романтичне кохання «жидівочки» та про трагедію, зумовлену рутинною звичаєвістю («У Вільні, городі преславнім...»).

(Цікаво, що через 30 з лишком літ, у жовтні 1890 року, аналогічний, але стриманіший лист з приводу «систематических и постоянно возрастающих нападений и оскорблений, которым подвергается еврейство в русской печати», запропонував відомий філософ В. Соловйов. Його підписали Л. Толстой, К. Тимірязев, О. Веселовський та ін. Але в Росії опублікувати його не вдалося. Прогрес! ¹⁾

Антисеміти не раз намагалися взяти собі Шевченка в союзники, вдаючись до упередженого прочитання його текстів або й до перекручень. Надзвичайно цікавий епізод такого роду пов'язаний з дебатами в Державній думі Російської імперії навколо питання про відзначення століття від дня народження Т. Шевченка (власне, про **невідзначення**, бо святкування було заборонено). Лідер чорносотенців сумнозвісний Пуришкевич тоді промовив:

«Ми не виступаємо проти вшанування пам'яті поета Т. Шевченка; якщо б ішлося тільки про малоруського поета Шевченка, то хіба, ви думаєте, не було б одної думки на лавах Думи? Але діло в тому, що до моменту шанування пристібаються зовсім інші мотиви, які не мають

¹ Див.: *Короленко В. «Декларация» В. С. Соловьёва // Полн. собр. соч. В. Короленко. – Петроград, 1914. – Т. 9. – С. 257–260.*

нічого спільного з благородними мотивами його». Демонструючи «знання» Т. Шевченка, Пуришкевич процитував такі рядки з «Відьми»:

*Стоїть кутя на покуті,
А в запічку діти.
Наплодила, наводи́ла,
Та нема де діти:
Чи то потопити?
Чи то подушити?
Чи жидові на кров продать,
А гроші пропити?*

«Таким чином, – додав Пуришкевич, – питання про ритуальне вбивство було порушене ще поетом Шевченком. І сміхом ви не заглушите неприємних для вас спогадів».

Українці відповіли Пуришкевичу не тільки сміхом зневаги *. Василь Щурат відгукнувся статтею «Тріумф Шевченкової “Відьми”». (З нагоди промови Пуришкевича в Думі)». Він нагадав, що слова, на які посилався Пуришкевич, належать божевільній, яку люди прозвали відьмою, і досі нікому й на думку не спадало ідентифікувати її як Шевченкові.

«Чи можна ж хоч би подумати, щоб Шевченко міг брати участь, наприклад, у сьогоднішніх погромах євреїв? Чи можна припускати, щоб він сприяв таким погромам з допомогою способу, який деколи уявляється найкращим способом – з допомогою розсівання поголосок про ритуальні вбивства у євреїв? Такі поголоски він уважав достойними

* Відповіли йому і євреї. Єврейська студентська молодь у Києві взяла активну участь у демонстраціях протесту проти урядової заборони святкування 100-ї річниці від дня народження Шевченка в березні 1914 р. З цього приводу газети писали: «С утра на улицах усиленные наряды пешей и конной полиции. Из уезда собрали стражники. В женских и мужских высших заведениях забастовки [...] В политехникуме выкинута красное знамя с надписью: “Да здравствует самостійна Украина”. С одиннадцати часов утра начались демонстрации [...] Тотчас явились войска и казаки [...] Казаки пагайками разогнали негодьяв [...] Произведены многочисленныя аресты. Среди демонстрантов не менее половины евреев. Руководит студент-еврей, разъезжающий верхом по городу и делающий свои распоряжения». Легенду про «жида на голубом коне» підхопила українофобська газета «Новое Время»: «Итак, дождались мы и до этого позора: в Киве выкинута красное знамя отделе́ния Малороссии от России... Дождались до жида-студента, который разъезжает на коне по Киеву и объявляет всему миру: “Долой Россию!” Чудесно!» («Новое Время», № 3636, 3639). (Цит. за: Шевченковські дні. Вь Росіи и Заграницей. – К., 1914. – С. 14–15).

Версія про євреїв як інспіраторів «малоросійського сепаратизма» пролунала не вперше. Ще й раніше відомий борець з «українствующими» О. Стороженко допитувався: «Не кроются ли под некоторыми “украинскими” псевдонимами лютые сыновья Иуды?» («Стороженко А. В. Происхождение и сущность «украинофильства». Второе издание. Клуб русских националистов в Киве. – К., 1912. – С. 51).

«Русские националисты» над усе боялися порозуміння між євреями й українцями, спільних дій української і єврейської молоді та «іногородців» узагалі...

відьми, людини божевільної. І вона – ця відьма – була б не дочекалася триумфу своїх думок, а, може, і ми не знали б, що хтось солідаризується з нею поза будинком для божевільних, якби не депутат Думи – Пуришкевич [...] що відкрив нам ідейний зв'язок своєї партії з тією відьмою і допоміг її ідеям несподівано затріумфувати серед російських шовіністів»¹.

В. Щурат посилається також на спогад О. Афанасьєва-Чужбинського про те, як Шевченко 1846 року в Прилуках допомагав рятувати від пожежі хату єврея, «палким словом докоряв присутнім за байдужість, доводячи, що людина у скруті й біді, хоч би якої була нації, хоч би яку сповідувала віру, стає нам найближчим братом»².

Можна тут згадати і Шевченкову «Сову» (1844 р.):

*Пшла в найми, за хліб черствий
Жидам носить воду,
Бо хрещені не приймають:
«Стара, – кажуть, – стала,
Нездужає...»*

Це – до питання про «своїх» і «чужих»...

Не можна виключати і певної еволюції в поглядах Шевченка. Власне, може, не так у поглядах, як в акцентуванні їхнього місця в конкретному творчому задумі. На зміну філіппікам проти «ляхів» як історичних ворогів України приходять заклики до порозуміння. Змінюється і ставлення до «німців», що ми побачимо далі, – за цим стояли ширший особистий досвід і об'ємніше бачення суспільно-особистої проблематики.

Тут наведемо слова Драгоманова з його передмови до видання «Кобзаря» латинським (польським) шрифтом – щоб поширювати книжку серед поляків та інших західних слов'ян:

«Нехай читають усякі люде українську книжку, надруковану польським письмом; нехай призвичаються до спільності, а не до вороговання, поляки, русини і ремісники-жиди. При добрих думках, от таких як Шевченкові, ця спільність повернеться не на те, щоб полякам і жидам панувати над русинами, і не на те, щоб бідним полякам, русинам і жидам бути в неволі в панів, багачів-жидів, попів, рабів та ксьондзів, а на те, щоб усім бути вільними братами, з рівними достатками, як того бажав українець Шевченко».

Більш як через півстоліття про те саме – хай і на специфічному радянському жаргоні – говорив видатний єврейський поет Давид Гофштейн у промові на пленумі правління Спілки радянських пись-

¹ Щурат В. Г. Вибрані праці з історії літератури. – С. 165–168.

² Спогади про Тараса Шевченка. – С. 95.

менників, присвяченому 125-й річниці від дня народження Т. Шевченка:

«В єврейській нації Шевченко завжди відрізняв відкупщиків, посесорів, шинкарів від ремісників і взагалі трудящих [...] Про трудящих євреїв Шевченко говорив з такою ж любов'ю, як і про трудящих українців. Поема “Марія”, як відомо, займає визначне місце в творчості Шевченка поряд з такими творами, як “Катерина”, “Наймичка”. Тут – апофеоз материнства, одна з основних тем Шевченка. Героїня поеми – єврейка-служанка. З якою любов'ю Шевченко малює любов цієї дочки єврейського народу, її велику любов і готовність до самопожертви! Образ Ірода – царя дано як символ самодержавства взагалі і в першу чергу російського самодержавства, яке жорстоко переслідувало євреїв [...] В таких творах, як “Марія”, “Старенька сестро Аполлона...”, “Саул”, Шевченко виступив проти соціально-політичного безправ'я єврейського народу, проти російського самодержавства, на захист кавказьких народів». Звісно, промовець віддав данину ідеологічній прямолінійності та ювілейній святковості; і з погляду конкретного літературознавчого та текстуального аналізу тут усе дуже спрощене, не кажучи вже про ігнорування біблійного субстрату названих творів, – але вочевидь присутнє у виступі і підставове, і справедливе. «Ми чуємо з глибини віків, – казав єврейський поет, – голос Шевченка:

*Чи є краще, лучче в світі,
Як укупі жити,
Братам добрим добро повне
Пожить, не ділити?»*

«ТО КОБЗАРИ ВИГАДУЮТЬ...» (Романтичні балади і поеми початку 40-х)

Шевченкова «кобза» – дивовижно багатострунна. Постова душа немовби чуттєво всеоб'ємна, і різні емоційні стани не просто співіснують і не просто переходять один в одного – вони **творють** один одного: грім розряджається тишею, тиша вибухає громом; полум'я гаситься ніжністю, ніжність спалахує вогнем; магма гніву залишає по собі лагідність спустошеності, що шукатиме доброти. Такі переливи чуттів, саморозгортання душі в її постійному ставанні собою, побачимо в усіх великих творах Шевченка, від «Катерини» й «Гайдамаків» починаючи.

Ці градації поетичного темпераменту спостерігаємо і в загальній картині його творчості: в динаміці тем і жанрів. Після ліро-епічних

«Гайдамаків», романтизм яких наснажений соціальним і національним пафосом, іде стишення – кілька балад на традиційні для цього жанру теми жіночої долі.

Орієнтовно листопадом 1841-го датовано незакінчену поему «Мар'яна-черниця». Подаючи рукопис Олександрові Корсуну для друку в другому випуску його альманаху «Сніп», Шевченко писав: «Отак починається моя *Черниця* – а що далі буде – то я і сам не знаю. Здається і люльки не курю, а шматочки паперу, що була написана *Черниця*, розгубилися – треба буде знову компонувати». Доля тексту була драматичною. Другий випуск «Снопа» так і не вийшов, рукопис залишався в О. Корсуна, а після його смерті – в його сина, який відмовлявся віддавати текст будь-кому чи робити копії. Марними виявилися зусилля багатьох дослідників. Тільки коли П. Зайцев, порадившись із М. Грушевським і М. Біляшівським, звернувся до президента I відділу Російської академії наук О. Шахматова, а той надіслав до Корсуна-сина листа за підписом великого князя Костянтина Костянтиновича, «августійшого президента» Академії, з пропозицією продати Академії весь український архів, той погодився, і архів, у тому числі Шевченків рукопис, на початку 1917-го опинився в Пушкінському домі при Російській академії наук. Таким чином він був урятований, а в 1924 році його описав і надрукував шевченкознавець М. Новицький у «Записках історично-філологічного відділу Всеукраїнської Академії наук» (1924, кн. IV). До цього був відомий уривок з поеми, який за чернетками відновив і надрукував П. Куліш в «Основі» (1861, № 9).

Така химерна доля спіткала один із найінтимніших творів Шевченка; сама його незакінченість, можливо, пов'язана з цією інтимністю. Адже поему не просто присвячено «Оксані К-ко» (Коваленко) – «На пам'ять того, що давно минуло» (ця поетична присвята, як нерідко у Шевченка, має вагу самостійного ліричного твору). Вона вся є трансформацією ностальгійного спогаду про чисте дитяче кохання, коли малий сирота був щасливий, «як побачить диво – твою красоту», коли щира дівчина своєю лагідною вдачею «без мови, без слова навчила // Очима, душею, серцем розмовлять». Це був той момент у житті, коли «розпечатався» для малого хлопця світ почувань, що еднають людські душі, і не дивно, що до нього він повертатиметься увесь свій вік. Не одна з найдорожчих йому героїнь зватиметься Оксаною, та й Мар'яна – та ж таки Оксана («Оксано! Оксано! [...] Виливаю сльози на мою Мар'яну, // На тебе дивлюся, за тебе молюсь»). І коханий Мар'яни – Петрусь: той, про якого співала малому Тарасові Оксана. Тобто, це емоційна та психологічна проекція

в «дорослість» дитячої пригоди: Тарас – Оксана. Вона стала можливою і художньо переконливою тому, що дитяча чистота, щирість і безоглядність почуття – «правда серця» – є сутністю душі поета. Екстаз кохання Мар'яни-Оксани і Петруся-Тараса, їхні самозабутні присягання, слова-перли, якими вони обмінюються – ні, не обмінюються, *обдаровують* одне одного, – це те, що робить незакінчений твір дорогоцінною сторінкою української лірики.

Французький літератор Еміль Дюран так писав про «Мар'яну-черницю»: «Це граціозне *mise en scene*, ціле в дусі Гомера, цей діалог між кобзарем і дівчатами, ця проста історія любові, якої розв'язка губиться в безмірі й яка трапляється тисячу разів у всіх країнах... Це все чи не наповнене чудовою поезією?.. Коли припустити гіпотезу, яку може час зреалізує частинно, що твори Шевченка призначені зникнути та що лиш один із них повинен бути вибраний, щоб пережити, то здається нам, що не помиляться, вибравши “Маріянну” як картину найвірнішу й як зразок найбільш граціозний малоруської поезії»¹.

У «Мар'яні-черниці» маємо і приклад суто шевченківського ускладнення образу ліричного героя – оповідача-автора. Оповідь поет починає від себе, потім «передає слово» кобзареві, який по суті є іпо-стассю самого поета і застерігає й повчає так, як це в «Катерині» чинив сам поет; нарешті і Петрусь, коханий Мар'яни, – це поетів спогад про самого себе. Маємо зразок того, яким багатосмним і багатогранним є устосування поета до предметів своєї мови і яким широким може бути «репертуар» поетових самоототожнень (про це в нас ще буде мова далі).

Поема додає нові штрихи і до традиційного шевченківського образу кобзаря. Він – той, кого ждуть у селі як носія певної культурної і моральної традиції, від кого можна почути щось цікавого й повчального. (До того ж у кобзарі поеми вгадується сам Петрусь, що виплакав очі за Мар'яною.) Особливо ждуть його дівчата – з ним можна поговорити, він розчулить якоюсь сентиментальною історією, а то й дасть сердечну пораду. До того, що «кобзарі вигадують», хлопці ставляться скептично, дівчата – довірливіше, але так чи інакше то є елементом «культурної атмосфери» патріархального села.

Може, десь тут і є розгадка того, чому Шевченко так часто у своїх ранніх творах адресує свої ліричні відступи дівчатам, звертається до них як до якогось окремого загалу, психологічно й емоційно визначеного, бесідує з ними, втішає, застерігає; чому обдаровує їх усією мірою (безмірністю!) своєї любові – спробуйте знайти таке в якогось іншого поета! Деякі дослідники, засліплені спримітивленим фрейдизмом, дошукуються в цьому якогось «комплексу». Мені здається,

¹ Див.: *Борщак Ілько. Шевченко у Франції. – Львів, 1933. – С. 19.*

тут можна обійтися без чудернацьких сексуальних фантазій. Справа простіша. Дівчата (в патріархальному українському селі) – найбільш чутлива, вразлива й довірлива, тобто і найбільш вдячна аудиторія для кобзаря (і для поета), надто коли йдеться про «сердечні» речі. (Вже пізніше Борис Грінченко, досліджуючи, як сприймають селяни Шевченкову поезію, відзначив, що «Катерина» дівчат розчулює, а в хлопців викликає смішок.) Можливо, це почасти пояснюється й тими звичаєвими обмеженнями в поведінці, які випадали на долю дівчат і які натомість знаходили «компенсацію» у внутрішньому душевному світі – схильності до фантазій, сентиментів і більшій, ніж у хлопців, емоційно зумовленій здатності розуміти життя серця. Далі, сиротинські спогади теж схиляли до розмови із співчутливцями-дівчатами. Нарешті – туга за рідною душею, до якої можна розкритися серцем, потреба взаємності (оте Шевченкове: «одну сльозу з очей карих – і пан над панамі»). А ще – особлива соціальна і моральна незахищеність, ураженість дівчини в світі кріпацтва й панської сваволі. Все це разом і зумовило оте довірливе звертання молодого поета – недавнього кріпака й сироти, закинутого на чужину й спраглого всього *рідного*, – до *дівчат* як утілення ідеалізованої батьківщини. А нашвидку сприйнятий і запізнілий Фройд тут ні до чого, він більше «по часті» невротичних віденських аристократок.

Судячи з заголовка: «Мар'яна-черниця» – героїня, яку мати хотіла видати за нелюба-багача, – мала б знайти порятунок у монастирі. Але в незакінченій поемі ця сюжетна лінія не знайшла розвитку, як і традиційний для такої теми намір Петруся піти у світ шукати долі й вернутися до коханої багатим («Не в свитині, а согником // До тебе вернуся»).

Уся поема перейнята тривожним настроєм. Деякі шевченкознавці вбачали в цьому своєрідне передчуття поетом трагічної долі Оксани Коваленко, ангела його дитинства: вона нібито стала покриткою, і сліду по ній не лишилося. Але ретельніші дослідження показали, що насправді її життя склалося благополучно: заміжжя, діти, – і Шевченко про це, напевне, знав (тому й звертався: «Згадай же, Оксано, чужа чорнобрива, // І сестру Мар'яну рястом уквітчай. // Часом на Петруся усміхнись, щаслива, // І хоч так, як жарти, колишне згадай»).

А отой мотив застереження-заякування (щасливі коханці думають, що то кобзарі «тільки лякають молодих дівчат...»), – на що кобзар, він же автор, відповідає: «Лякають, дівчата, правдою лякають! // І я вас лякаю, бо те лихо знаю, // Бодай його в світі нікому не знать – // Того, що я знаю...»), – цей мотив породжений глибоким переживанням дівочої долі, на яку постійно чатують усі брутальні сили побуту

і всі злочинні інстинкти вельможних недолюдків. У найрізноманітніших варіаціях ця тема поставатиме в багатьох творах Шевченка.

Одна з таких варіацій – у баладі «Утоплена»: суперництво постарілої гулящої матері з підрослою красунею-донькою, яке закінчується тим, що мати втопила доньку в ставку, але й сама не врятувалася. Сюжет суто фантастичний, саме для балади, з тих, які полюбляє фольклор (мотив задрощів матері до доньки знаний із казок; його використав і Пушкін). І хоч відчуваються в «Утопленій» і літературні впливи, хоч можна наводити паралелі («рибалонька», що кидається у воду рятувати дівчину, змушує згадати Гайне, а нічні розваги русалок – Пушкіна), – все-таки вона витримана в дусі фольклорної поетики, а чудова мелодійність і звукова оркестровка надають їй естетичної досконалості.

На кінець 1841 року та рік 1842-й припадають перші спроби Шевченка писати російською мовою. Серед них – п'єса «Никита Гайдай» (зберігся тільки уривок з неї), п'єса «Назар Стодоля» (дійшла в авторському перекладі українською, хоч П. Куліш стверджував, що саме український текст був першим) та поема «Слепая» (можливо, перероблена з незакінченої драми). Шевченко був великим театралом, і його звертання до драматургії не випадкове; російською ж мовою писав тому, що розраховував на постановки у петербурзьких театрах (у листах згадує про відповідні домовленості), але, мабуть, до них не дійшло. А «Слепая», можливо, була і спробою Шевченка довести, що він годен писати і російською мовою (один із закидів критики йому: він пише по-українському, бо не здужає віршувати «по-справжньому» – по-російському).

«Слепая» – поема баладного типу і розвиває ту саму, що і в «Утопленій», колізію: мати – дочка, – але вже в плані не суперництва, а рокованості на трагічну долю. З'являється тут і сильно виражений соціальний чинник. Її героїня – жертва розпусного пана; у своїх поневіряннях ця колишня красуня осліпла й опустилася; єдина її надія – донька, також красуня, яку вона хоче вберегти від своєї долі, хоч і передчуває біду. Так і сталося: Оксана (знов Оксана!) своєю чергою стає сексуальною здобиччю того самого пана – тобто свого батька. Але, на відміну від матері, вона не змирилася з безчестям, а покарала гвалтівника і в своєму божевільному тріумфі й сама згоріла в пожежі. Тут уперше в Шевченка з'являються два важливі для його поезії мотиви: помста жертви сексуального насильства (з наростанням соціальної мотивації) і насильство батька над дочкою – як граничне вираження моральної спотвореності.

Порівняно з українськими поемами Шевченка, тут чимало літературщини і романтичних штампів та умовностей. Скажімо, героїня з дочкою, вже підрослою, невизначений час (місяць? рік?) просиджує

коло панського палацу, дожидаючись повернення того, хто знівечив її життя і хто погубив її доньку; обставини і мотиви цього вартування належать саме до отих романтичних умовностей. Якщо в «Причинній», «Утоплений», «Мар'яні-черниці» сама мова «нав'язувала» Шевченковим романтичним мотивам присмак життєвої переконливості або «народнопоетичне» прийняття фантастичного допущення, – то тут навпаки: **засвоєна** (хоч і добре засвоєна) інша мова «нав'язує» йому риторичку. Є певна штучність у тому, що героїня, породження українського села, виголошує тиради на манер романтичних героїнь Баратинського чи Пушкіна: «Чем оскорбитъ я вас могла? // Что я вам сделала? Любила, // За ваши грешные дела // Творца небесного молила, // Молила, плакала... А вы // В моей тоске, в моей печали, // Как кровожаждущие львы, // Упреки сердце растерзали, // Растлили ядом мою кровь...» А втім, ці оскарження людської злобливості й лиходійства, попри свою риторичність і абстрактність, не позбавлені емоційної сили; моральний голос самого ж автора сягає щирості й проникливості, властивої йому в його українській поезії, – принаймні, коли він застерігає невинну душу («Придет пора, пора любить, // И злое сердце человека // Ее любви не пощадит») або ремствує на завмерлість батьківщини («Село забвенью предано; // С патриархальной простотою, // С отцовской славою святою // Забыто все...»). Щоправда, чуються інтонації Рилєєва («Но глухо все в родном краю! // Я тщетно голос подаю...»), а ще виразніше – Лермонтова («Не то я стал, что прежде было, // И путь унылый бытия // И ноша тяжкая моя // Меня ужасно изменили. // Я тайну жизни разгадал, // Раскрыл я сердце человека, // И не страдаю, как страдал, // И не люблю я: я калека!»).

Але якщо справді Шевченко хотів довести, що він може писати й російською («Щоб не казали москалі, що я їх язика не знаю», – як він виправдовувався в листі до Г. Тарновського від 25 січня 1843 року), – то він це довів. Інша річ, що його геній не слухався свого власника і волів залишатися в рідній стихії – українського слова.

ДРАМАТИЧНІ ТВОРИ

Та динаміка настроїв і чуттів, інтонаційна рухливість і емоційний діапазон авторського голосу, які характерні для поезії Шевченка, вже й самі собою засвідчують у його поетичному таланті схильність до драматичного представлення свого внутрішнього світу та образів своєї творчості. Дія в його баладах є досить картинною, в «Слепой» важ-

ливе місце посідає діалог, а в «Гайдамаках» маємо колоритні драматичні сцени. Театральне життя Петербурга давало Шевченкові багато вражень, і зрештою він сам звернувся до жанру драми. Хоч писав він для російських петербурзьких театрів, але, певно, мав на увазі й сприяти піднесенню театрального життя в Україні.

Український театр мав давні й багаті традиції; він пережив кілька періодів розквіту: в княжі часи, в часи козацького бароко (релігійна драма, історична трагікомедія, інтермедії та інтерлюдії, що трансформуються у вертеп). Цей бароковий («шкільний») театр, орієнтований на європейські середньовічні, класицистичні й почасти ренесансні зразки, мав великий суспільно-політичний та естетичний потенціал. «Было время, – писав дослідник, – когда Малороссия кипела общественно-политической жизнью, интермедии схоластических драм того времени, тексты старинных вертепных комедий представляли как бы полные, всесторонне разработанные картины народных симпатий и антипатий, политические программы, в которые вкладывались их авторами все общественные и религиозные идеалы, надежды, верования и заблуждения их народа и времени. Наступила другая пора, центр политической жизни переместился в начале XVIII столетия к северо-востоку, а за ним перекочевали из старых степен киевской академии литература и драма»¹.

Але річ не тільки у відпливі творчих сил, а й у цілеспрямованих переслідуваннях українського культурного життя, що посилювалися з початку XVIII ст.

Після заборони митрополитом Самуїлом Миславським вистав у Києво-Могилянській академії (наприкінці XVIII ст.) шкільний театр зовсім занепадає. Натомість виникає світський театр – спершу в поміщицьких маєтках: серед великого панства стало модним мати «власний» театр із кріпаків. Особливо славилися театр царського вельможі Трощинського в Кибицях на Полтавщині*, директором і провідним актором якого був В. Гоголь-Яновський – батько Миколи Гоголя, та театр поміщика Г. Тарновського у Качанівці на Чернігівщині; були також театри кобеляцького маршалка Гавриленка в маєтку Озерки,

¹ Николаев Н. И. Театрально-критические наброски. – К., 1897. – С. 92–93.

* Про театральну Миргородщину тих часів дослідника пише: «На досить певеликій території Миргородського повіту – в трикутнику між селами Кибицями, Ярьськами й Савинцями, відстань між якими 30–40 верст... у першій третині XIX століття діяло щонайменше три садибних театри, при чому всі вони більшою чи меншою мірою мають стосунок до родини Гоголів. Цей “навкологолівський” культурний ареал чинив потужний уплив на українське шляхетство довколишньої округи» (див.: *Розсоха Людмила. Садибний театр на Миргородщині за гоголівських часів // Київська старовина. – 2003. – № 5. – С. 174*).

поміщика Дмитра Ширая в селі Спиридонова Буда, графа Волькенштейна в українському селі Красному на півдні Курщини та ін. У демократичній літературі XIX ст., російській та українській, немало буде сказано про трагічне становище кріпаків-акторів у таких «домашніх» театрах («О, если бы я имел великое искусство писать! Я написал бы огромную книгу о гнусностях, совершающихся в с. Качановке», – каже оповідач у повісті Шевченка «Музыкант»).

З'являються і професійні театри: в Харкові, Полтаві, Одесі, потім Києві. Розвиткові театрального життя в Харкові сприяв Г. Квітка-Основ'яненко, директором Полтавського театру тривалий час був І. Котляревський. 3-поміж українських акторів великої слави зажили Михайло Щепкін та Карпо Соленик.

Репертуар складався переважно з випадково дібраних російських п'єс, почасти із перекладених (а також польських, французьких – це переважно в кріпацьких театрах), грали російською, інколи французькою мовою, але, з утворенням труп, у багатьох із них були виконавці на комічно-побутові ролі українською мовою (ці ролі так і звалися: «малоросійські»): вже тут була започаткована тенденція до «доброзичливого» приниження українського типажу та української мови, з якою нашим літераторам доводилося боротися протягом усього XIX століття.

Відчутні зміни пов'язані з діяльністю І. Котляревського. Репертуар Полтавського театру не задовольняв його, і він пише для нього дві п'єси, які дали початок новій українській драматургії: «Наталку Полтавку» і «Москаля-чарівника» (вперше поставлені з великим успіхом 1819 року). Вони вводили в театр народну українську мову і природну сценічну дію, розгортали простір для відтворення реальних життєвих образів. «Наталка Полтавка» знаменувала народження самобутнього українського етнографічно-побутового театру з музикою, співами і танками: в цьому жанрі невдовзі з'явилися «Чари» Кирила Тополі (1837), «Купала на Йвана» С. Щерепері-Писаревського (1840), а ще раніше близькі до жанру оперети «Сватання на Гончарівці» Г. Квітки (1831) та «Чорноморський побит» Я. Кухаренка (1836); ця лінія розвитку українського музично-драматичного театру вивершилася оперою С. Гулака-Артемівського «Запорожець за Дунаєм» (1863). А «Москаль-чарівник» дав початок українському водевілю й комедії: з'являються «Простак» (1822–1825) В. Гоголя-батька, «Шельменко-денщик» Г. Квітки.

У 20–30-х роках театр заповнюють сльозливі сентиментальні та романтичні мелодрами низької проби («Українка, або Волшебний замок, заповнений духами»; «Олена, або Розбійники на Україні»), – сповнені різних жажів, чаклунства, потворних злочинців тощо. Цьому

банальному драморобству намагався протистояти М. Костомаров, який в естетиці романтизму творив монументальні трагедії з національної історії: «Сава Чалий» (1838), «Переяславська ніч» (1841), – але вони були громіздкі й несценічні.

До національної історії звертається і Шевченко. Його перша п'єса «Невеста» не збереглася; вірогідно, він переробив її на трагедію «Никита Гайдай», повний текст якої також не зберігся, а уривок був надрукований у журналі «Маяк» (1842, т. V, кн. 9), а потім передрукований у журналі «Киевская Старина» (1887, № 10) з відновленням викреслених цензурою рядків.

Дія п'єси відбувається в часи Хмельниччини. Герой її, козак Микита Гайдай, їде посланцем від українського гетьмана до польського короля Владислава. Свою місію він не обмежує передаванням офіційних грамот, він має донести до узурпаторів вимоги свого народу – в патетичному стилі, близькому до «Історії Русів»: «Я смело стану перед тронем, // Как добрый сын родных полей; // И право нашего закона // Магнатам правдою моею // Я докажу. Они поймут. // Поймут надменные магнаты, // Что их огромные палаты // Травкою дикой порастут // За поругание закона. // Что наша правда, наши стоны // На них суд Божий призовут». Він має нагадати їм про Наливайка й Остряницю, про всі біди й злочини, які вони чинили; він просить Бога послати йому «мудрость вразумить // Алчных грабителей лукавых», – інакше ж прийде «кровавая расправа»: «Беда Украине, беда! И вам, кровавые деспоты, // Не сдобровать!»

Тут з'являється той самий мотив, що і в «Гайдамаках»: «Столетняя война – и между кем? Между родными братьями? Страшно!» І ще: «Что, ежели определено судьбою мне, простому человеку, окончить то словами, чего миллионы не могли кончить саблями!»

Перейнятість героя патетикою своєї історичної місії вносить цікаву колізію в традиційне для Шевченка романтичне зображення кохання козака й дівчини. Вперше в таке «абсолютне» кохання втручається інша, абсолютна ж, пристрасть:

«Никита

[...] Меня ты любишь, знаю я.

Но ты соперницу имеешь;

Как ты, прекрасную...

Марьяна

Кто? Я?

Где же она и кто такая?

Никита

Украина милая моя!

Моя Украина родная!»

Але пристрасне освідчення в любові до України обертається сподіваним ототожненням її з коханою дівчиною:

*...И ты
Украины образ несравненный.
Люблю тебя, в тебе одной
Я всю Украину обожаю.*

На що сподівано відповідає й Мар'яна:

*И я в тебе, мой кароокій,
Славу родины люблю,
Вождей бессмертных обожаю,
Что в песнях кобзари поют.*

Якщо трагедія «Никита Гайдай» була завершена автором і якщо вся вона була написана таким енергійним, полум'яним віршем, як ця збережена частина, то можна уявити її поетичну вартість і тим більше пожалкувати за втратою цілості тексту...

Єдиний драматичний твір Шевченка, який дійшов до нас повністю, – це «Назар Стодоля». Дослідники вважають, що п'єса «Данило Рева», про роботу над якою є згадка в Шевченкових листах, – то й був перший варіант «Назара Стодолі».

Конфлікт драми традиційний – той, що і в «Наталці Полтавці» Котляревського та «Сватанні на Гончарівці» Квітки-Основ'яненка: кохання двох, на перешкоді якому стають майнові та честолюбні забавганки батька (в цьому випадку), але які здобувають своє щастя з допомогою вірного друга. Події розвиваються на побутовому тлі; в п'єсі використано етнографічний матеріал; відчутний елемент мелодрами. І все-таки її можна вважати новаторською для української драматургії першої половини ХІХ ст. За побутовими картинами та особистими взаєминами героїв відчувається історична атмосфера українського життя ХVІ–ХVІІ століть, коли ще живою була козацька традиція і звичаєвість, але вже давалися ознаки деградація і розклад як наслідок станового розшарування і майнових апетитів старшини. (Ця остання обставина схиляє до думки, що дія п'єси відбувається в ХVІІ ст., хоч Дмитро Антонович висуває аргументи на користь ХVІ ст. – добу розквіту козацтва¹.) Сотник Хома Кичатий мріє поріднитися з полковником ціною щастя своєї дочки, щоб і самому вивищитися та дати волю своїй загребущості: «У яких-небудь Черкасах, а може, у самому Чигирині гуляй собі з полковничою булавою! І слава, і почот, і червінці до себе гарбай: все твоє. А пуще всього червінці. Їх люди по духу чують: хоч не показуй, все кланятимуться...» А що годен бути пол-

¹ Антонович Дмитро. Чотири редакції «Назара Стодолі» // Сьогодні й минуле. Вісник українознавства. – 1939. – Ч. III–IV. – С. 104–114.

ковником, на те й підставу має: «Ще в Братськiм серце моє чуло, що з мене буде великий пан. Було, говорю одно, а роблю друге; за се називали мене дволичним. Дурні, дурні!»

Це вперше в творчості Шевченка з'явився критичний погляд на процеси деградації серед козацької старшини, на непривабливі сторони кар'єрних і майнових відносин у гетьманщині. Це ще не розчарування, як у поезії періоду «Трьох літ», але немовби передчуття його.

Водночас Назар Стодоля та його побратим Гнат Карий і палким темпераментом своїм, і розумінням своїх людських прав та твердою гідністю дають доказ живучості в народі героїчних козацьких традицій. Назар Стодоля каже про себе, що він той, «хто й самому гетьману не дасть себе на посміх». Але, мабуть, таким натурам уже не дуже затишно жилося в реальній Україні, і Назарові мрії про щасливе життя з Галею настільки ж полум'яні, наскільки й романтично-утопічні. Він обіцяє їй «рай», «де тільки одна воля, одна воля та щастя»... «Ти будеш пісні співати і танцювати, а я буду грати на бандурі і розказувати тобі про славні діла козацькі, про Саву Чалого, про Свірговського, про всіх, про всіх жвавих козаків наших. Далі вигодуєш мені сина, молодця чорнобрового, пошлемо його в Січ...»

Це, звісно, натхненні співи щасливого закоханого, але в них той мотив, що прилучається до пізнішої Шевченкової візії ідеального стану світу, про яку говоритимемо згодом...

Певний дисонанс у загальний правдивий тон п'єси вносить щасливий фінал: несподіване примирення Хоми Кичатого з Гнатом і каяття. Дослідники припускають, що Шевченко мусив урахувати вимоги цензури – в першому варіанті Хому Кичатого вбивали.

Картинна, з мальовничими характерами, з гуманними ідеями, Шевченкова драма могла б справити великий вплив на тогочасний український театр, але, на жаль, довго залишалася поза ним (в Петербурзі було здійснено тільки аматорську постановку в Медичній академії; для цього нібито й переклав Шевченко – сам чи з чиєюсь допомогою – українською первісний російський текст; утім, питання про первісний текст так і залишається нез'ясованим). Хоч і було повідомлення в журналі «Репертуар и Пантеон» за 1843 рік (його навів В. Шубравський у праці «Драматургія Т. Г. Шевченка»), що її, ймовірно, ставила в Ростові-на-Дону таганрозька трупа Кочевського, але справжня сценічна історія п'єси почалася тільки після повернення Шевченка із заслання і зняття заборони на його прізвище й твори. 1862 року п'єсу опубліковано в журналі «Основа», а 1864-го її поставила трупа О. Бачинського у Львові. 22 лютого 1877 року вона йшла на сцені московського Малого театру, роль Галі виконувала славетна актриса Г. Федотова –

це був її бенефіс. З великим успіхом ставили її трупи М. Кропивницького, П. Саксаганського, М. Садовського; власне, вона – як і вся творчість Шевченка – прислужилася відродженню українського театру в останній третині ХІХ ст., тріумфові «театру корифеїв».

АКАДЕМІЧНІ КЛОПОТИ РОМАНТИКА

Шевченкове навчання в Академії мистецтв не було безконфліктним, особливо в останні роки. Воно вимагало великої зосередженості, а Шевченко дедалі більше поринав у поетичну творчість та літературне життя. Можливо, це стало причиною появи рапорту скарбника Товариства заохочування художників А. Сапожникова, який він подав Комітетові товариства: «Пансионер Общества Шевченко в течение 7 месяцев не посещал академических классов и никаких трудов своих не представлял Комитету, не взирая на деланные мною ему замечания, почему я предлагаю Комитету уволить его из содержания его (состоящего из 100 руб. сер.)...» Наступного дня з'являється ухвала Комітету: «По представлению г. члена казначая о нерадении живописца Шевченки и неоказании в последнее время никаких успехов, Комитет положил Шевченку из числа пансионеров Общества уволить...» Це погіршило матеріальне становище Шевченка, змусило його покладатися лише на власні приробітки, здебільше випадкові.

Напевне, Комітет мав підстави для такої ухвали, хоч не виключені і якісь особисті незгоди з ініціатором її – названим скарбником Товариства. Власне, це не було чимось незвичайним: у річному звіті Товариства за квітень 1842 – квітень 1843 рр. названо, разом із Шевченком, ще кількох «воспитанников Общества», які, «при полученном ими направлении, могут поддерживать себя и существовать собственными трудами». А далі було делікатно сказано: «Надеемся, что они и впредь будут достойны внимания и покровительства Общества»¹.

Тим часом Шевченко не полишав своїх професійних занять, брав участь у виставках та в ілюструванні книжкових видань; його праці привертали увагу мистецької критики. Зокрема, успішною була його участь в ілюструванні видання Смирдіна «Сто русских литераторов» (цензура дістала «височайшу» нагінку за те, що пропустила О. Бестужева-Марлінського, але Шевченка це не стосувалося), книги К. Полевого «История Суворова».

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 42–43.

Однак у живописі Шевченко, хоч і мав своїм ідеалом Брюллова, все-таки поступово відходив від академізму, який орієнтував митців на позачасові й позанаціональні ідеалізовані образи, на обмежене коло сюжетів, переважно міфологічних або зі стародавньої історії, на умовність моделювання і театральність композицій. Тонкий дослідник Шевченкової мистецької спадщини Ол. Новицький стверджував, що, попри своє схиляння перед великим Брюлловим, учень виявляв доволі самостійності: «...навіть і за час його вчення в нього він уже помічав його хиби. Не завжди він іде й за радою Брюлова. Так, наприклад, Шевченко читав “Історію хрестових походів” Мішо й накидав ескіз, як Петро Пустельник веде перших хрестоносців через одне німецьке місто. Коли він показав цей ескіз Брюлову, той заборонив йому брати будь-які теми, окрім Біблії або античної історії. Але небагом Шевченко читає роман Вальтер-Скота “Вудсток”; сцена, коли Карл Стюарт, з’явившись під чужим прізвищем у замок барона Лі, розкриває своє інкогніто доньці барона й запрошує її до свого двору як коханку свою», – ця сцена, каже Новицький, «вражає співця покриток, і він забуває заборону Брюлова, накидає ескіз декорації цієї сцени і знов несе на суд тому ж таки Брюлову. Як видно, ескіз був остільки вдалий, що дійшов до душі Брюлова, бо він уже не забороняє, як раніше, брати такі сюжети, а лише радить йому взяти собі за взірць французького маляра Поля Делароша. Але й ця порада впала не на відповідний ґрунт. Не таку людину можна було переробити в копіїста Делярошів і йому подібних»¹.

Ол. Новицький вважає також, що з усіх європейських шкіл живопису Шевченкові найближча була голландська з її демократизмом, орієнтацією на зображення повсякденного життя людної; голландців не цікавили античні міфи й чужі боги, вони хотіли бачити у творах живопису своє життя, свої радощі й горе, красевиди своєї країни. «Тому-то, кажу, в Шевченкових творах найбільше споріднення можна знайти з творами голландських майстрів і зокрема їх головного майстра – Рембрандта. І Шевченко й Рембрандт обидва не вибирали для своїх малюнків тем, відповідних до кодексів античної краси: брали вони натуру таку, яка вона була перед ними, ані трохи її не прикрашаючи. Але остільки вони передавали її внутрішню красу, що чим більше придивляєшся до їх малюнків, тим більше ці малюнки приваблюють до себе». І хоч судження стосується переважно пізніших Шевченкових праць, але цей нахил спостерігається вже й у роки навчання в Академії. «Рембрандт дуже охоче малював нижчі верстви

¹ Українське малярство. Тарас Шевченко. Монографія акад. Ол. Новицького. – К., 1930. – С. 13.

суспільства, – їхнє дрантя та бридота цікавили його своєю характерністю; вони здавалися йому мальовничими. Шевченко теж захоплювався типами старців, – вони викликали в ньому велике сердешне спочуття; досить нагадати його “Старця на кладовищі” або навіть і першу його картину, що він намалював її ще в Академії – “Прошака-хлопець подає хліб собаці”»¹. З Ол. Новицьким погоджується і такий авторитетний мистецтвознавець і культуролог, як Дмитро Антонович. Ще рішуче, ніж Ол. Новицький, він стверджує, що академічна наука нічого Шевченкові не дала², що майстром рисунку й акварелі Шевченко став помимо Академії й самого Брюллова.

Можливо, те, що Шевченко як цілком оригінальний митець випадав з академічного шаблону, і зумовило як певну його неувагу до академічних завдань в останні роки перебування в Академії, так і те, що він утратив репутацію блискучого учня, яку мав спочатку. В популярних працях про Шевченка часто наголошується, що він не раз одержував срібні медалі, але треба сказати, що срібна медаль, тим більше другого ґатунку, не була аж дуже важливою відзнакою. Натомість Шевченко, не ламаючи себе на догоду академічним шаблонам (хоч багато в чому і зазнавши впливу Брюллова), успішно розвиватиме свій неабиякий таланти рисувальника, живописця, а згодом і гравера.

Ще в перші роки своєї творчості Шевченко визначився як блискучий портретист, що відзначали такі дослідники, як К. Широцький, С. Таранущенко, Ол. Новицький, Д. Антонович та ін. Серед найвідоміших – портрет «Невідомого» (вірогідно, Є. Гребінки); Миколи Луніна; жіночий портрет, парний до портрету Є. Гребінки, знайдений С. Таранущенко; автопортрет 1840–1841 років – перший Шевченків автопортрет, не закінчений, але досить виразний, із відчутним впливом манери Брюллова в романтичному зображенні натхненного молодого художника і поета.

З-поміж творів цього періоду – до першої поїздки в Україну – найбільшої слави зажила виконана олійними фарбами велика жанрова картина «Катерина» (1842). Те, що Шевченко звернувся до цього образу через чотири роки після написання поеми, засвідчує, яким дорогим він йому був і як бентежив душу. Картина не була ілюстрацією до поеми, а швидше її доповненням, розвитком теми. Популярною (серед глядацької публіки) є думка, буцімто Шевченко змалював Катерину коло своєї хати, а на неї з докором дивиться батько; тоді зовсім не зрозуміло, чому тут само басує на коні «гусарин-москаль».

¹ Українське малярство... – С. 14.

² Антонович Дмитро. Т. Шевченко як маляр // Тарас Шевченко. Твори. – Варшава; Львів, 1937. – Т. XII. – С. 66, 67 та ін.

Але річ у тім, що Шевченко подав той епізод, якого не було в поемі: «Я намалював Катерину в той час, як вона попрощалася з своїм москаликом і вертається в село...», – писав він у листі до Г. Тарновського від 23 січня 1843 року, а далі: «...у царині під куренем дідусь сидить, ложечки собі струже й сумно дивиться на Катерину, а вона сердешна тіль не плаче та підіймає передню червону запашчину, бо вже, знаєте, трошки тес... а москаль дере собі за своїми, тільки курява ляга – собачка ще поганенька доганя його та нібито гавкає. По однім боці могила, на могилі вітряк, а там уже степ тільки мріє. Отака моя картина».

Цікаву мистецьку інтерпретацію образу Катерини в картині дав Дмитро Антонович: «...З якою ж справді любов'ю вирисована на полотні постать Катерини! З делікатною ніжністю окреслено груди, плечі і руки, а поверх їх натурально та з надзвичайним смаком розміщено складки широкої білої сорочки; утовщення стану виведено з грацією дерев'яних швабських скульптур, рельєфна голова із засмученим обличчям – без найменшого підкреслення, лише невеликий нахил голови вперед, очі спущені додолу та ледве помітний перебіг на устах віддають горе покинутої дівчини з тонкою мистецькою правдою, без найменшої мелодраматичної афектації [...] При всій витонченості і грації постаті Катерини вона зовсім вільна від рис рожевих, підсолоджених “пейзанок”»¹.

Малярські твори Шевченка були розкидані переважно по різних приватних зібраннях, їх довго і з трудом збирано (частина ж пропала). 1928 року Київський музей Т. Шевченка придбав картину «Селянська родина» (написану орієнтовно 1842 року). Публікуючи репродукцію з неї, Федір Ернст підкреслює, що вона належить до дуже рідкісних тоді «картин з сільського побуту» і що Шевченко – «це майстер переважно інтимних, невеликих портретів, краєвидів, побутових сцен, ілюстрацій, офортів, тонких по техніці й глибоких по вкладеному в них знанню й почуттю рисунку, кольориту, світлотіні». Про цю картину говорилося, що в ній Шевченко ставить собі суто імпресіоністичне завдання – за десять років до того, як це зробив Едуард Мане. Але Д. Антонович, який дуже обережно обговорював таку думку, не давав однозначної відповіді, оскільки міг судити лише на підставі репродукції, а не оригіналу. Тим не менше, Д. Антонович застерігається, що Шевченко, ще до Академії досконало опанувавши рисунок, мав труднощі з малюванням олійними фарбами, і тут йому не могли зарадити в Академії, бо її професори, в тому числі й сам Брюллов, «не були кольористами, та й проблемами повного світла, мабуть, не цікавилися, просто до цих проблем не підходячи і про них не підозріваючи»².

¹ Антонович Дмитро. Т. Шевченко як маляр. – С. 83–84.

² Там само. – С. 91.

На закінчення теми позитивних і негативних наслідків впливу Брюллова на Шевченка наведу ще думку видатного поцінувача мистецтва й літератури Василя Горленка, який у статті «Шевченко – живописец и гравер» (1893) писав:

«Школа Брюлова имела большие достоинства в смысле художественной выучки, хотя и грешила ложным направлением [...] Будучи реалистом в рисунке, в замысле, в композиции картины он (Брюллов. – *І. Дз.*) впадал в ходульный и неестественный тон, который и погубил для русского искусства это громадное дарование. Тем не менее тот приговор над Брюловым, который низвел его с недосягаемого пьедестала и почти отнял у него всякое значение, так же пристрастен и несправедлив, как все приговоры толпы, бросающейся от одной крайности в другую под влиянием временного, стадного движения [...] И хорошие, и дурные стороны его школы отразились на преклонявшихся перед ним его учениках. Впрочем во всей живописной работе Шевченка нет произведений с ходульными и чуждыми его духу темами, и если ложное направление Брюлова отразилось на нем, то в том смысле, что, так сказать, лишило его смелости изображать действительность в подлинном, неприкрашенном виде, освободясь от всякой живописной условности»¹.

Це останнє твердження стосується, власне, ранніх Шевченкових робіт; у всякому разі, не менш авторитетні поцінувачі, яких тут цитовано, мали іншу думку...

...Восени 1842 року Шевченко вперше на деякий час полишив Петербург: відбулася його морська подорож Балтійським морем. З чим була пов'язана ця подорож, яку мала мету і з ким Шевченко та в якій ролі мандрував (і чи мандрував узагалі) – залишилося невідомим. Про неї знаємо лише з листа до викладача 2-ї Харківської гімназії П. Корольова від 18 листопада 1842 року: «...Позавчора вернувся в Петербург. Мене носив проклятущий пароход у Шведчину й Датчину. Пливши в Стокгольм, я скомпонував “Гамалія”, невеличку поему, та так занедужав, що ледве привезли мене в Ревель, там трошки очунав. Приїхав у це прокляте болото (Петербург. – *І. Дз.*) та й не знаю, чи вже й виїду. Хоч лікар і говорить, що нічево, одначе так кивне головою, що аж сумно дивиться. Сьогодні оце трошки легше стало, можна хоч перо в руках удержать. А, лебедику, як не хочеться кидать землю, хоч вона й погана! А треба буде, хоч воно ще й рано. Молю тільки милосердного Бога, щоб поміг мені весни діждати, щоб тільки померти на

¹ Горленко Василь. Південноруські образи та портрети. – К., 1993. – Перевид. кн.: Горленко В. П. Южнорусские очерки и портреты. – К., 1898. – С. 95–96.

Україні» (VI, 21). Звернімо увагу на мотив, який весь час зустрічається і зустрічатиметься в поезіях і листах Шевченкових: страх померти на чужині. Страх цей переслідував його з молодих літ. А згадка про весну не випадкова: вже готувався він до поїздки в Україну порядком академічної відпустки та під «крилом» Академії. «Прокляте море, що воно мені наробило», – закінчує листа Шевченко. Але для української літератури, для Шевченкових земляків воно дало ще один шедевр: невелику поему «Гамалія», один із найяскравіших зразків Шевченкового «козацького» патріотизму.

Тема поеми – морська виправа козаків під проводом отамана Гамалії на Стамбул задля визволення з неволі побратимів – турецьких бранців. Отаман Гамалія невідомий як історична постать, швидше це особа легендарна – про нього Шевченко вчитав в «Історії Русів», пристрасній у своїй національно-патріотичній патетиці, але не завжди надійній щодо конкретних історичних фактів, та й не в цьому, зрештою, річ. Морські виправи козаків із метою визволення бранців – не тільки великий факт української історії, а й глибокий мотив народної поезії. Ці два імпульси – від української історії і від народно-поетичної традиції, – сполучені з полум'ямим Шевченковим пориванням воскресити дух волелюбства, одухотворити приспану батьківщину волянням про героїчне минуле, – разом і породили «Гамалію».

Поема вражає насамперед екстатичною динамікою ритмів і барв, живописністю самої картини виправи. Таке враження, що і клекотання хвиль Босфору («...Босфор аж затрясся, бо зроду не чув // Козацького плачу; застогнав широкий // І шкурою, сірий бугай, стрепенув, // І хвилю, ревучи, далеко-далеко // У синє море на ребрах послав»); і батальні сцени («Реве гарматами Скутара, // Ревуть, лютують вороги; // Козацтво преться без ваги – // І покотились яничари»); і пожежу Стамбула («До самої хмари // З щоглистими кораблями // Палає Скутара. // Візантія пробуркалась, // Витріщає очі, // Переплива на помогу, // Зубами скрегоче»), – таке враження, що все це спочатку намалював живописець, а потім перелив у слово поет. Або ж це чинилося разом. В одну душу з козаками розв'язалися стихії: стрепенулися і Дніпро, і Луг, і Хортиця, гукають одне до одного, а Чорне море прямо діє заодно з козаками – своїми питомими друзями. Це – перший план поеми, її предметність. А другий план, її ідеологічне обрамлення й інтерпретацію дають – і в цьому цікава особливість поеми, її відмінність від інших творів Шевченка такого роду (крім «Гайдамаків»), – дають самі творці масового дійства, козаки: сказати б, «по ходу дії». Починається поема співом-плачем козаків-бранців у Скутарі, витриманим не тільки в дусі, а й на рівні народної думи; у відповідь їм

лунає завзято-хвацька пісня січовиків, які «укрили байдаками» Дніпро; і закінчується поема переможною піснею – піснею слави Гамалії та всьому козацтву, – вся суть буйної виправи, яка пролила немало крові й завдала великої руйнації «Візантії», та й без традиційного здобичництва не обійшлася, – виражена однак у щирій молитві козаків:

*О милий Боже України!
Не дай пропасти на чужині,
В неволі вольним козакам!
І сором тут, і сором там –
Вставать з чужої домовини,
На суд твій праведний прийти,
В залізах руки принести,
І перед всіми у кайданах
Стать козакові...*

Тут, до речі, Шевченко вперше вживає вислів «Боже України» – більше ніде, здається, ці слова в нього не зустрічаються...

«Сила нервово-творчого напруження поета в цій поемі досягла своєї вершини, духовним зором своїм він в усій сучасній дійсності не бачив нічого поза образом неволі, рабства свого народу. Як і Міцкевич, він теж “страждав за міліони”, і з нечуваною силою артистичного вислову, що відповідала силі його переживань, втілив в яскравих історичних образах глибоку ідею, що *миритися з рабством значить покривати себе ганьбою [...] що перед судом історії рабство – це найвища ганьба для народу*»¹.

Це був найвищий спалах козакофільської романтики у Шевченка – саме напередодні першої подорожі в Україну, що внесла істотні зрушення в його світогляд: почалася фактично латентна криза, в якій поступово визрів новий, багатомісний погляд на українське буття в світі...

ПЕРША ПОЇЗДКА В УКРАЇНУ

Шевченко тужив за Україною і жив надією побувати на батьківщині. «...Сновигаю по цьому чортовому болоту та згадую нашу Україну. Ох, якби-то мені можна було приїхати до солов'я, весело б було, та не знаю, спіткали мене прокляті кацапи так, що не знаю, як і випручаться. Та вже ж як-небудь вирвусь хоч після великодня і прямісінько до вас, а потім уже дальше», – писав він 25 січня 1843 року в листі до Г. Тарновського, який запрошував його до свого маєтку.

¹ Зайцев П. «Гамалія» // Тарас Шевченко. Твори. – Варшава; Львів, 1934. – Т. II. – С. 320–321.

Щоправда, була ще в Шевченка мрія поїхати до Італії на малярські студії. Але гонорар за продаж другого видання «Кобзаря» від книговидавця І. Лисенкова виявився замалим. Отож цю надію довелося залишити.

Діждавшись весни, Шевченко дістає відпустку і направлення для поїздки в Україну. В журналі вихідних паперів Академії мистецтв 11 травня 1843 року з'являється запис: «**Билет.** Ученику Тарасу Шевченко на проезд в Малороссийские губернии сроком на 4 месяца и на беспрепятственное где нужно будет жительство»¹.

Коли Шевченко виїхав, з ким і якою дорогою їхав – про це були різні версії й суперечки серед дослідників. Тим часом П. Жур («Літо перше: З хроніки життя і творчості Тараса Шевченка», К., 1979) з'ясував, що виїхав Шевченко 19 травня разом з Євгеном Гребінкою та його сестрою Людмилою, яка вчилася в Смольному. Їхали білоруським трактом; дорожні враження почасти відбилися в повістях «Музыкант» і «Княгиня».

Шевченкові не терпілося побачити батьківщину після дванадцяти літ розлуки. Його охоплювали суперечливі передчуття й сподівання. В «гнилому болоті» він постійно уявляв картини мальовничої України, гіркі дитячі спогади забувалися, перекривалися світлими, дорогими, яких теж було немало, а романтичні картини героїчної історії народу не могли не кидати свій відблиск і на його образ взагалі. Пізніше в повісті «Княгиня» оповідач згадуватиме – і тут, безперечно, чутиметься спогад самого Шевченка:

«В продолжение моего странствования вне моей милой родины я воображал ее такою, какою видел в детстве: прекрасною, грандиозною, а о нравах ее молчаливых обитателей я составил уже свои понятия, гармонируя их, разумеется, с пейзажем. Да мне и в голову не приходило, чтобы это могло быть иначе.

После двадцатилетних испытаний я немного оперился и, разумеется, полетел прямо в родимое гнездо. Вскоре передо мною засверкали давно знакомые мне беленькие хатки. Они как будто улыбались мне из темной зелени.

Может ли быть место в этих милых приютах нищете и ее гнусным спутникам? Нет! А иначе человек был бы не человек, а простое животное. С этим сладким убеждением я проехал почти всю Черниговскую губернию, нигде не останавливаясь» (III, 182).

У самого ж Шевченка були, звісно, не лише «сладкие убеждения». Він зустрічався у Петербурзі з людьми з України, листувався з земляками. У листі до Я. Кухаренка (кінець лютого 1843 року) він пише: «...На Україну я не надіюсь (йдеється про підтримку його видань. – І. Дз.),

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 45.

там чортма людей, німці прокляті – більш нічого [...] Я в марті місяці їду за границю, а в Малоросію не поїду, цур їй, бо там, окрім плачу, нічого не почую» (VI, 25).

Шевченко суперечить самому собі? Безумовно. Але таких суперечностей і в нього, і в будь-кого з великих і не великих можна знайти безліч. Просто не можна абсолютизувати кожне слово письменника про себе з листів чи й художніх творів автобіографічного чи й інакшого характеру: в листі можуть бути ситуативні й настроєві моменти, а в художньому творі все підпорядковане якійсь ширшій картині життя. Отож треба зіставляти й «збалансовувати» різноманітні, часом суперечливі свідчення, співвідносячи слова із вчинками. В цьому випадку цілком зрозуміло, що Шевченко поривався в Україну, але боявся розчарувань, бо надто дорога вона йому була: він уже був посвячений їй владою Слова. І тяжкі розчарування не забарилися, але було й відкриття нових сил і надій.

Першою зупинкою в українських мандрях Шевченка стала Качанівка Борзенського повіту на Чернігівщині, маєток поміщика Г. Тарновського, куди приїхав поет (у цьому випадку швидше художник!) на запрошення хазяїна. З Тарновським Шевченко познайомився ще 1839 року, дещо малював на його замовлення, а до Качанівки привіз «Катерину», яку поміщик погодився купити.

У Качанівці Шевченко пробув кінець травня, виїздив і в сусідні села. Мабуть, будши гостем Тарновського, Шевченко опинився в непростій моральній ситуації. Честолюбний поміщик, побудувавши руками кріпаків красивий палац (за проектом В. Растреллі), насадивши величезний парк навколо озера, зумів зробити свій маєток привабливим для тодішньої мистецької еліти, тим більше, що в палаці були велика бібліотека й картинна галерея. В різні часи тут побували М. Гоголь, С. Гулак-Артемівський, М. Максимович, Л. Жемчужников, М. Маркевич, В. Штернберг, В. Забіла, М. Костомаров, а М. Глінка писав тут оперу «Руслан і Людмила» та, познайомившись із В. Забілою, поклав на музику дві його поезії: «Не щєбечи, соловейку» та «Гуде вітер вельми в полі». (Глінка взагалі залюбки і не без вигоди відвідував Україну, гостював у маєтку Тарновського. «В Малороссии летом 1838 года Глинка развивает кипучую деятельность: переезжая из города в город, гостя у помещиков, он отыскивает и выбирает певчих, пишет балладу Финна и поет ее у Тарнавского с его оркестром, слушает малороссийские песни и некоторые из них обрабатывает для пения с фортепиано». Своє враження від кріпацького оркестру Тарновського сам Глінка висловив так: «...Играли, и очень недурно, антракты к Эгмонту Бетховена; № Clärchens Tod произвел на меня

глубокое впечатление; в конце я схватил себя за руку: мне показалось от перемежки движения валторн, что и у меня остановились пульсы»¹.) Все це, звісно, створювало певний ореол навколо Качанівки, з чого власник її користав для своєї репутації. Однак уже згодом (можливо, побувавши тут удруге, восени) Шевченко побачив інше обличчя цього поміщика. В усякому разі, в повісті «Музыкант» оповідач згадує про «качановського пана» з гидливістю: «О, если бы я имел великое искусство писать! Я написал бы огромную книгу о гнусностях, совершающихся в с. Качановке». Далі йде таке не випадкове міркування: «Не помню, в какой именно книге я начитал такое изречение, что если мы видим подлеца и не показываем на него пальцами, то и мы почти такие же подлецы. Правда ли это? Мне кажется, что правда!» (III, 251).

Можна тут побачити і якийсь докір собі самому. Шевченко тоді не урвав стосунків із Тарновським, як уривав їх із деякими іншими поміщиками. Може, тому, що не зразу все побачив, а може, тому, що заприятнився з його племінником В. Тарновським, людиною інших поглядів і поведінки, з дружиною Василя Васильовича Людмилою Володимирівною та сестрою Надією Василівною, а малий тоді син В. Тарновського – Тарновський-молодший, теж Василь Васильович, перейнявши від своєї родини глибоку шану до Шевченка, став згодом відомим українським меценатом і колекціонером, творцем Музею української старовини в Чернігові, де 758 експонатів було присвячено Шевченкові. Що ж до «великого искусства писать», то володіючи ним, Шевченко як ніхто багато й гнівно писав про «гнусности» поміщиків не тільки на Чернігівщині, а й в усій Україні – і про Г. Тарновського поет також не забував, не боячись бути невдячним.

З Качанівки Шевченко виїхав до Києва через Прилуки, Пирятин, Переяслав, Бровари і був у Києві в перших числах вересня. Вперше, як уже згадувалося, Шевченко побував у Києві ще наймитуючи в о. Кошиця (може, й чумакуючи з батьком), а потім – 1829 року, «странствуя с обозом» за своїм дідичем Енгельгардтом. Тоді молодий Тарас побачив «...київські панорами й познайомився з характерними рисами київського населення того часу. Склад мешканців Києва був строкатий: ченці, священники, прочани, крамарі, перекупки, панські екіпажі, вози, запряжені волами, та різні люди. На вулицях Києва можна було почути українську мову, російську, польську (вплив якої був дуже міцний), жидівську, німецьку, французьку. Діловодство велося переважно польською мовою, і стрій урядовців був польський. Тодішній Київ був привабливий своєю топографією – горами, садами й лісами на березі Дніпра. Саме місто було невпорядковане й занедбане.

¹ Див. у кн.: *Грузинский А. Е.* Литературные очерки. – М., 1908. – С. 190; 175.

Приорка, Куренівка, які належали до Києва, були в дійсності наче села. Будинки здебільшого були дерев'яні. Проте, хто у ХІХ сторіччі відвідав Київ, зберігав у своїй душі найкращі спогади про це місто»¹.

У 1843 році Шевченко побачив уже інше місто. «За чотирнадцять років Шевченкової відсутності в Києві сталися значні зміни. Впорядкування міста йшло швидким темпом, проте краса природи міста зазнала при цьому великих пошкоджень; сади й гаї здебільшого зникли або втратили свій первісний вигляд, даючи місце новим прокладеним вулицям, які були заплановані владою 1834 року»².

Шевченко їхав в Україну, маючи не останньою метою замальовувати історичні пам'ятки, пейзажі та людський типаж. Мабуть, на нього справили враження малюнки, які привіз із поїздки Україною його друг Василь Штернберг і які викликали захоплення в самого Брюллова. А може, й картина Брюллова «Осада Пскова», яку оповідач у «Художнику» називає «божественним произведением», підсилила давнє Шевченкове бажання розповісти про Україну мовою пензля. Невдовзі він задумає масштабну серію «Живописна Україна». А тим часом малює краєвиди Києва, Лаврську дзвіницю, Видубицький монастир (цей малюнок олівцем пізніше використав для однойменного офорта). Вже в перші дні перебування в Києві Шевченко знайомиться з Пантелеймоном Кулішем, і це була доленосна для обох зустріч. Одне про одного вони вже, звісно, знали, і «українська справа», як ми б тепер сказали, не могла не звести їх. Куліш тоді вчителював у Києві і працював над епічною історичною поемою «Україна», взуруючись на народні думи. Є цікавий спогад самого Куліша про першу зустріч із Шевченком; писаний він 1867 року (власне як частина автобіографії «Жизнь Куліша», опублікованої без підпису автора у журналі «Правда» 1868 року), і в ньому відчуваються вже моменти переоцінки ставлення до Шевченка, яке в Куліша було дуже складним, хоч його геній він визнавав, лише намагаючись «спрямовувати» його в своєму розумінні. Отже: «Перша зустріч Куліша з Шевченком була характерна. (Куліш у цій автобіографії пише про себе ніби від третьої особи, що дає йому можливість не стримуватися в самохарактеристиках. – І. Дз.). Ввіходить хтось до Куліша в полотняному пальті. – “Здорові були!.. А вгадайте – хто?” – “Хто ж, як не Шевченко?!” (А ніколи не бачив його й намальованого). – “Він і є!.. Чи нема в вас чарки горілки?” і т. д. Тут уже й пішло справдешнє січове балакання, а далі й співи. (Шевченко мав голос пречудовий, а Куліш знав незліченну силу пісень). Почали потім їздити навкруги Києва, рисувати, рибу за Дніпром

¹ Київ Шевченкових часів. – Нью-Йорк; Париж; Сідней; Торонто, 1984. – С. 5.

² Там само. – С. 5.

варити. Тільки Куліш не зовсім уподобав Шевченка за його цинізм; зносив його норови ради його таланту. А Шевченкові знов не здалась до смаку та аристократичність Куліша, що про неї ми вже натякнули. Кохавсь Куліш у чистоті й коло своєї особи вродливої, й навкруги себе, кохався у порядкуві, як до речей, так і до часу; а вухо в його дівоче, гнилого слова ніхто не чував від його. Можна сказати, що це зійшовся низовий курінник, січовик із городовим козаком-кармазинником. А були справді вони представителі двох половин козаччини. Шевченко репрезентував собою правобережну козаччину, що після Андрусівського договору зосталась без старшини й опинилась під лядською кормигою, що втікала на Січ, а з Січі верталась у панські добра гайдамаками... Куліш походить з того козацтва, що радувало з царськими боярами, спорудило цареві Петру “Малоросійську колегію”, помагало цариці Катерині писати “Наказ” і завести на Україні училища замість старих бурс. Один учивсь історії просто від гайдамацьких ватажків, читав її з ураженого серця козацького, що рвалось і томилось у підданстві в козацького ворога ляха; другий дорозумувавсь української бувальщини від такого коліна, що з предку-віку не знало панщини, що стояло колись на узग्रаниччі поруч із лицарями Лянцкоронськими, Претвичами, Вишневецькими, обороняючи Полуденну Русь, Литву і Польщу, а потім волею пішло обороняти Московщину. Глибиння чуття своєї народності була в їх однакова, тільки в Шевченка кров буяла без упину; Куліш уже й тоді шукав рівноваги серця й розуму, рівноваги хочу й мушу. Енергія холодна, мовчазна, а проте неборима ні щастям, ні лихом була і є ідеалом його»¹.

Хоч тут маємо той погляд, який склався у Куліша пізніше, але істотну різницю між собою й Шевченком – не лише в особистій вдачі, а й у глибших підставах світогляду – схарактеризовано слушно. Але в ці роки ніщо не затьмарювало їхнього щирого приятелювання. Разом вони побували у Межигірському монастирі, який Шевченко замалював, разом записували українські народні пісні про Палія, Бондаренка, Левченка, Данила Нечая. Шевченко працював також над ескізами офорта «Судня рада». (Віктор Петров зауважив, що Кулішеві мандри Україною 1843–1844 рр. нагадують мандри англійських і німецьких романтиків – збирачів фольклору – Брентано, Арніма та ін. – і водночас були ніби першими досвідами народницького «хожденія в народ»*. Те саме можна сказати й про Шевченка.)

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 119–120.

* Що ж до «ходіння в народ», то ще раніше до нього вдалися польські революціонери після поразки революції 1830–1831 років: відчувши необхідність розгорнути агітацію серед селянства, яке їх не підтримало.

Наприкінці червня Шевченко був у маєтку Гребінки Убіжище. Гребінка мав широкі зв'язки з місцевими поміщиками і радо представляв їм свого друга, слава про якого вже випереджала його приїзд. Невдовзі Шевченко стане модним серед українського, надто ж «українофільського» панства, його навперербій запрошуватимуть на гостини, і він не зразу навчиться «контролювати» цей процес.

Тут треба сказати, що розкішні прийняття в поміщицьких палацах в Україні (як і Росії) були традиційними як певна аналогія (нерідко й карикатурна) до європейських аристократичних салонів. Власники тих салонів, здебільше багаті з інтелектуальними претензіями аристократки, змагаючись між собою, намагалися зробити – кожне свій салон – осередками культурного життя або його імітації, місцем зустрічі митців та шанувальників мистецтва; тут читано нові твори, створювано репутації... В усій Європі великі поети не тільки не гребували запрошеннями до таких салонів, а й добивалися честі бути прийнятими в них. Навіть іронічний Гайне відвідував не тільки салони Жорж Санд та італійської княгині Крістіни Бельджойзо, а й залюбки бував у домі банкіра Джеймса Ротшильда. Тож не будемо надто суворі до українського поета й митця, тим більше, що йому йшлося про інше: він повернувся на батьківщину й шукав тут рідних душ, шукав розуміння й підтримки своїм великим патріотичним ідеям та проектам. І не його вина, що прийняття в українських поміщиків мали свою колоритну «специфіку», яка геть потьмарювала європейські салони...

Початок «ланцюговій реакції» гостин дало 29 червня, коли Гребінка привіз Шевченка в село Мойсівку до маєтку старої поміщиці Т. Волховської, яка цього дня за традицією відзначала іменини свого покійного чоловіка, і в неї збиралося до двохсот осіб. Уявлення про цю публіку та атмосферу, яку вона створювала, можуть дати спогади О. Афанасьєва-Чужбинського, який саме тоді й познайомився з Шевченком:

«У той час пани наші жили, як то кажуть, на широку ногу, і патріархальна гостинність не втрачала жодної риси свого поштового характеру. Молоде покоління було вже більш-менш освіченим. Жінки вищого стану, власне, молоді, усі вже були виховані в інститутах, пансіонах або вдома під наглядом гувернанток, і французька мова не тільки не була в дивовижу, як на початку тридцятих років, але вважалася необхідною приналежністю будь-якої освіченої бесіди. Говорили нею вільно і пристойно, правда, тільки жінки, а кавалери здебільшого не вміли нею розмовляти, але кожний фронт вважав своїм обов'язком запросити даму на танець неодмінно по-французьки. Хоч багато які поміщики виписували журнали, як-от “Библиотеку” і “Отечественные

записки”, але критичні статті Белінського залишалися нерозрізнаними на тій підставі, “що в нього все починається від Адама”, і жадібно читалось літературне літописання Брамбеуса, яке було до снаги більшості публіки; зачувались напам’ять драматичні фантазії Кукольника [...] Багаті пани жили відкрито, і було кілька домів у різних місцях, оточених штатом прихвоснів, куди в інтимний гурток допускалися лише вибрані, та у певні визначені дні і свята збиралося до трьохсот і чотирьохсот гостей з різних кінців Малоросії [...] З’їзди ці можна було б назвати переважно танцювальними, тому що кілька днів підряд дами виряджались по-бальному, і танці тривали до двох і трьох годин за північ. Левами балів звичайно були військові та зрідка який-небудь заїжджий із столиці, котрий і пожинав лаври і на кого з заздрістю поглядали найзапекліші серцеїди».

Певно, на таких балах Шевченкові нічого було робити, і, може, не без зв’язку з такими враженнями саме в ті дні йому написалося: «...Пустота // Растлила серце человека». Та було й щось не таке безнадійне. «Одначе уже в той час, – продовжує Афанасьєв-Чужбинський, – як відрадні оазиси виділялись деякі сімейства з новим напрямком, відзначаючись і освітою, і гуманністю. Їх було небагато, та, проїхавши кілька десятків верст, ви були впевнені, що зустрінете і розумну бесіду, і цікаву книгу, посперечаєтесь не тільки про собак та коней і почуєте справжню музику. Між жінками цих сімейств виникає потяг до національної літератури; вони наввипередки читали “Кобзаря” Шевченка, виданого в Петербурзі й зустрінутого одноставним глумом критики. (Це не зовсім так: були й прихильні відгуки. – І. Дз.) Що українки читали рідного поета – здавалося б, справа цілком звичайна і, очевидно, природна, та хто знає настрої тодішнього суспільства, той не може не подивуватись. Діти заможного стану, особливо дівчатка, від годувальниць потрапляли або до іноземних няньок, або до таких, які говорили по-російському, і кожне українське слово ставилося їм у провину і тягло за собою покарання. [...] На той час, крім “Енеїди” Котляревського, яку дівчатам читати не давали, українською мовою були вже повісті Квітки, “Полтава” та “Приказки” Гребінки, поширювалися рукописні твори Гулака-Артемовського; та все це читалося у вищих колах якомсь мляво. Поява “Кобзаря” миттю розвіяла апатію і викликала любов до рідного слова, вигнаного з ужитку не лише в колах вищого стану, а й у розмові з селянами, які намагалися і, звичайно, кумедно, висловлюватися по-великоруськи. Сміливо можу сказати, що після появи “Кобзаря” більшість взялася за повісті Квітки. У 1843 році Шевченка вже знали українські пани; для простолюду

поет і досі залишається невідомим, хоча всі його твори доступні селянинові і принесли б йому велику насолоду»¹.

Серед різномасної публіки, що зібралася в Мойсівці, було й чимало таких, хто вже чув про Шевченка або й читав «Кобзаря» чи вірші, які ходили в списках. На цей час Шевченка вже почали переписувати від руки і розповсюджувати в списках. Це й не диво: в 20-ті, 30-ті, а почасти й 40-ві роки в Росії це була звичайна форма читацької «рецепції», свого роду справа культурного престижу: переписували в альбоми не лише елегії, а й великі поеми! В Україні ж це мало особливе значення – і через брак національних видань, і через особливі цензурні утиски, а стосовно Шевченка – ще й з огляду на «крамольний» зміст багатьох його поезій.

Отож у Мойсівці Шевченко опинився в центрі уваги гостей, особливо жіноцтва й молоді, йому читали напам'ять уривки з його творів, і він був зворушений, тим більше, що це був його перший «вихід» на таку аудиторію.

«Бали Т. Г. Волховської були для Малоросії своєрідним Версалем», – пише О. Афанасьєв-Чужбинський. А Олександр Кониський коментує ці слова так: «В оцьому Версалі [...] був, властиво кажучи, вертеп панської деморалізації. Тут пани не тільки проїдали і пропивали піт і працю своїх кріпаків, але й не гидували обігрувати в карти стару, сліпу, бездітну Вільхівську і, коли в неї нічим було платити, брали в неї векселі»². Коли та померла, Мосівка і всі її добра пішли в оплату «версальських позик». Але в Шевченка лишилося добре враження від старої, і він пізніше не раз про неї згадував; у засланні спогад про Мойсівку та її гостей набирав, природно, ідеалізовано-ностальгійної барви.

Серед знайомств, які в Шевченка зав'язалися за два дні перебування в Мойсівці, особливо позначилася на його долі зустріч з В. Закревським та з Олексієм Капністом, сином поета Василя Капніста. Як поет В. Капніст прославився у російській літературі, але твори його перейняті українськими мотивами: «Ода на рабство» (1782) була протестом проти скасування державної автономії України; комедія «Ябеда» таврувала потворні явища, які породжувала царська бюрократія. 1791 року Василь Капніст їздив до Берліна з таємною місією: домовлятися про допомогу з боку Пруссії в разі українського повстання проти Росії, але не дістав певної відповіді. Його сини Іван, Олексій і Семен, палкі патріоти України, були причетні до декабристського руху. Свого часу підполковник О. Капніст був членом Південного

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 87, 88, 89.

² Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський... – С. 134.

товариства декабристів, але незадовго до повстання його переведено у Воронізький полк, отже, участі у повстанні він не брав, і хоч його заарештували, але за браком доказів звільнили. Для Шевченка, звичайно ж, було великою подією познайомитися з «живим» декабристом – як і більшість передових людей того часу, він схилився перед декабристами і мав багато спільного з ними у своїх поглядах. Уся родина Капністів прихильно ставилася до Шевченка; у них була велика бібліотека, якою Шевченко користувався. Знайомство з Олексієм Капністом виявилось для Шевченка ще й тим важливе, що завдяки йому він побував у Яготині та познайомився з Рєпніними, а це стало однією з найзначущіших сторінок у Шевченковому житті.

У поміщицькому маєтку Рєпніних у Яготині центральною постаттю був, звісно, сам князь Микола Григорович Рєпнін-Волконський (1778–1845), видатний діяч російської та української історії, постать досить суперечлива. Пік його блискучої військової кар'єри припав на війни з Наполеоном; він став прототипом Льву Толстому для образу князя Андрія Болконського. (Микола Григорович Рєпнін був сином князя Григорія Волконського, мати ж його була єдиною донькою фельдмаршала князя Миколи Васильовича Рєпніна. 1801 р. фельдмаршал помер, і щоб рід Рєпніних не припинився, цар Олександр I видав указ, що зобов'язував Миколу Григоровича Волконського взяти прізвище свого діда по матері.) У 1809–1810 він виконував важливі дипломатичні доручення у Вестфалії та Іспанії, а в 1813–1814 рр. управляв Саксонією із титулом віце-короля. У 1816–1834 рр. був українським військовим генерал-губернатором. Деякі історики вважають його урядування недбалим і неефективним, напевне з погляду інтересів імперії. Проте не стільки це, скільки його намагання зменшити побори з України, проекти відродження козацтва*, його популярність як ліберала дратували Миколу I, і він послав його у відставку під приводом перевитрат у його канцелярії. Після цього князь із родиною виїхав до Європи. Зокрема, два роки жив у Женеві, де його дочка Варвара зблизилася з кальвіністами; але мусив повернутися, оскільки Бенкендорф погрожував конфіскувати маєтки. Молодший брат князя Рєпніна генерал-майор князь Сергій Волконський як один із найактивніших членів Південного товариства був засуджений до кари смерті, яку замінено 20-річною каторгою (фактично пробув у Сибіру 30 років – до 1856-го). Це поставило князя Рєпніна в делікатну ситуацію: як генерал-губернатор він мусив після придушення виступу декабристів

* Козачі загоны таки були створені в межах запровадженної урядом «самооборони» для поборювання польського повстання 1830–1831 рр., але розформовані одразу ж, як тільки небезпека минула.

викривати їхні зв'язки та можливих спільників і робив це досить активно. Зокрема, за його наказом проведено в лютому 1826 року арешти у справі «Малороссийского общества» (українських масонів). Можливо, щоб відвести від себе підозри в масонстві, він заявляв, що масонства в своїх губерніях не потерпить.

Приводом для візиту до Репніних було замовлення Шевченкові від згадуваного вже Г. Тарновського: зробити копію портрета М. Репніна-Волконського (роботи швейцарського живописця Й. Горнунга). Дочка господаря, Варвара Миколаївна, в житті якої знайомство з Шевченком відіграло велику роль (як і в Шевченковому житті дружба з нею), пізніше в листі до свого духівника кальвініста Ш. Ейнара в Женеву (вона була під впливом протестантизму) подала свою версію і в романтичному тоні описала першу появу Шевченка в яготинському палаці Репніних: мовляв, вона з матір'ю прогулювалася на луках і побачила, що їхній добрий знайомий Капніст іде (певно, до себе додому: влітку він жив у Яготині з хворим сином) у товаристві якоїсь незнайомої людини; тим часом почалася буйна злива, і Капніст узявся одвести до палацу княгиню, а потім привів і гостя, яким і виявився Тарас Шевченко. Гість справив добре враження на господарів, а коли він ознайомився з домашньою картинною галереєю, зайшла мова про те, що він міг би зробити копію із згаданого вже портрета. Але справу цю довелось відкласти до осені, оскільки господарі мали виїхати до маєтку сина – Василя Миколайовича – в село Андріївку на Сумщині (згодом Шевченко побуває і там, малюватиме дітей В. Репніна).

Ще на балу у Волховської Шевченка взяло було в полон веселе товариство мужчин, які називали себе «обществом мочемордия». Ближче він познайомився з ними, коли після короткого побуту в Репніних його запросили до себе Закревські. З трьох братів Закревських старший – полковник у відставці Платон – був типовим кріпосником, для якого не становило проблеми власноруч улаштувати скзекуцію «винним» селянам на стайні; натомість на Михайла Закревського пізніше сусід доносив, що той нібито виголошував тост: «Хай живе Французька республіка!» (хоч такі «вільнодумці» траплялися і серед запеклих кріпосників); третій брат, наймолодший, Віктор Закревський, ротмістр у відставці, відрізнявся тим, що, за спогадами селян, добре ставився до людей і, сам не господарюючи, землю віддавав селянам «на гурти» на прийнятних умовах. Вихід «Кобзаря» став для нього подією, і він на все життя захопився Шевченковою поезією. Ось він і очолював «Общество мочемордия»: тих, хто не просто пив, а «мочив морду».

Товариство це мало свій ритуал, свою градацію посвят – може, як забавну пародію на модні тоді масонські ложі чи й як спогад про бур-

сацькі витівки. Звання й «ордени» надавалися залежно від досягнень у актах колективного «мочемордія». Віктор Закревський мав титул «высокопьянейшества». Явище, звісно, потворне, але від однозначної оцінки його утримує той незаперечний факт, що «мочемордами» ставали якраз не найгірші екземпляри провінційного поміщицтва. Це були особисто не дурні й не підлі люди, не позбавлені почуття певної соціальної мулякості за своє поміщицьке становище – принаймні хоча б тією мірою, що не діставали задоволення в кріпосницькому господарюванні, – але дезорієнтовані й деморалізовані в умовах задушливої політичної атмосфери та рутинного провінційного побуту, тим більше що й не дозрілі до якоїсь культурної роботи. Свій виклик сірості буденного існування вони кидали в такій-от доволі балаганній формі. Пізніше Іван Франко напише, що товариство «мочемордів» було елементарною, часто цинічною реакцією «проти усїєї тієї фальші шляхетсько-панського життя, що виробилася віками, та особливо при кінці XVIII і на початку XIX дійшла до найвищого ступеня...»¹.

Тож не дивно, що в часи перебування Шевченка в Березовій Рудці він не цурався «мочемордів», бо й принциповим ворогом чарки не був (хоч і не був її бранцем, як це намагалися і намагаються подати пасквілянти; їм ще тоді поет відповідав: «Я свою п'ю, а не кров людськую»). І немає причин соромливо замовчувати цей коротенький рядочок із його біографії, як це інколи робили з найкращих міркувань, даючи тим самим привід для міркувань найгірших. До речі: цікава історична аналогія. 1809 року чільні діячі німецького романтизму Арнім і Brentano, переїхавши з Гейдельберга в Берлін, заснували тут разом з іншими інтелектуалами «Християнсько-німецьке застільне товариство», на яке наші «мочеморди» цілком могли б взоруватися, – але ж їм не вистачало пива, та й одного Шевченка, притому тільки в епізоді, було замало... Втім, у «мочемордів» був ближчий зразок: «Всеписьянейший собор» Петра I, статут якого любовно укладав сам цар.

Після Березової Рудки Шевченко побував у Линовицях – мастьку Петра де Бальмена, сини якого, Яків і Сергій, офіцери, під час відпустки приїздили до батька. Шевченко здружився з Яковом, художником-аматором, який захоплювався його поезією і разом із російським художником М. Башиловим проілюстрував рукописну збірку «Wirszy T. Szewczenko», переписану латинкою для видання за кордоном. Щира дружба Тараса Шевченка і Якова де Бальмена тривала недовго: офіцером царської армії Яків потрапив на Кавказ і там загинув. Його пам'яті глибоко зворушений Шевченко присвятив поему «Кавказ».

¹ Франко І. Король балагулів // Записки НТШ. – 1904. – Т. 57. – С. 19.

На початку 60-х років літературознавець Ю. Кузьменко виявив у Полтавському архіві рукописну спадщину Якова де Бальмена – шість невеликих повістей, а потім ще уривки зі щоденника, із записників, кілька листів. Перша публікація про знахідку з'явилася в ч. I журналу «Радянське літературознавство» за 1963 рік, а 1988 року повісті й додатки оприлюднило харківське видавництво «Прапор» (*Яков де Бальмен. Повести. С приложением портрета писателя, его рисунков, отрывков из записной книжки и недавно обнаруженных писем*). Це дало можливість скласти повніше уявлення про цю непересічну постать і краще зрозуміти характер не випадкової приязні між ним і Шевченком, що виникла з епізодичного знайомства. Щоденникові записи і листи Якова де Бальмена підтверджують і конкретизують і раніше небезпідставні версії дослідників про те, що молодий уланський офіцер був своєю людиною в тому колі слобожанських українофільськи налаштованих дворян, які з цікавістю або й захопленням прийняли Шевченка під час його першого повернення в Україну. (Цікаво, що в записах Якова де Бальмена кілька разів згадується і Юзефович, якому судилося через кілька років відіграти фатальну роль у Шевченковій долі.) А повісті можуть бути ще одним доказом певної внутрішньої близькості Якова де Бальмена до Тараса Шевченка. Вони були майже ровесниками: Яків народився 16 липня 1813 року. Але соціальний статус обох був далеко не однаковий. Рід де Бальменів, офранцужених вихідців із Шотландії, дав Російській імперії кількох державних і військових діячів. Рідний дядько Якова де Бальмена Олександр Антонович був дипломатом і генералом, учасником війни 1812 року, одружений із сестрою майбутнього декабриста П. Свистунова; серед близьких знайомих де Бальменів – декабристи С. Муравйов, В. Глінка, Ф. Вишневський, а також Репніни-Волконські, Капністи. Яків дістав добру освіту в сім'ї, 1832 року закінчив славетну Ніжинську гімназію вищих наук, а потім розпочав військову кар'єру. Саме в цей час, ще в зовсім молодому віці, він пише більшість своїх повістей. Невідомо, чи робив він спроби їх публікувати – може, й ні, відчуваючи їхню вторинність щодо модних тоді зразків романтичної прози. Справді, мелодраматичні ситуації в них розгортаються на досить умовному тлі, високі пристрасті дістають оформлення в суто риторичній стилістиці, що й не дивно для двадцятилітнього автора. Але нас тут цікавить інше. Повісті засвідчують благородний душевний світ автора. Основна тема – чисте кохання, яке наражається на брутальні житейські перешкоди або й на злочинні наміри владоможних. Уже тут є те, що бодай віддалено перегукується з одним із мотивів ранньої Шевченкової поезії. Ще важливіше – глибокий

інтерес і симпатія до декабристів, характерні й для Шевченка протягом усього життя. Героями повістей «Изгнанник» та «Солдат» є офіцери, які постраждали за справжній або мнимий зв'язок із «тайними обществами». У першій з цих повістей герой опиняється в Сибіру, де знаходить інших людей схожої долі. А в повісті «Солдат» герой бере на себе чужу вину, щоб зберегти щастя товариша, який має одружитися (з дівчиною, яку сам герой кохає! – чим не архіромантична ситуація!). Його карають солдатською службою, і ось оцеї момент, разом із досити реально виписаною нестерпністю становища благородної натури серед бруталного армійського побуту, і здається мало не провіщенням долі майбутнього друга Якова де Бальмена – Тараса Шевченка.

На час, коли Якову де Бальмену довелося вирушати на Кавказ, він, мабуть, уже встиг не тільки розчаруватися у військовій службі, а й зрозуміти недобрий політичний зміст своєї та своїх колег місії. Принаймні, в нього є і натяки на непривабливий характер польської кампанії, і посилання на те, що «часто солдаты делали наси́льства в окрестности»...

Навряд чи знав Шевченко про ці повісті Якова де Бальмена (хоч і могла бути між ними мова про його літературні, а не лише художницькі інтереси – обидві сфери були важливі для обох), – але вони, ці повісті, допомагають відчутти в Якові де Бальмені те, завдяки чому Шевченко побачив у ньому рідну душу й присвятив його пам'яті «Кавказ»: «Искреннему моему Якову де Бальмену» – і: «...мій друже єдиний, мій Якове добрий!»

Молодший брат Якова де Бальмена Сергій, певно, в непоштивому до влади дусі відгукнувся на арешт Шевченка; у всякому разі, його разом із Закревськими арештовано й допитано у Третьому відділенні за доносом, що буцімто на прийнятті у Вольховської виголошували тост за Французьку республіку; але за браком доказів їх відпущено під нагляд поліції.

Після маєтку де Бальменів Шевченко побував в Ісківцях у О. Афанасьєва-Чужбинського, а разом з ним виїхав на ярмарок у Лубнах. Там вони дивилися популярну тоді п'єсу князя Шаховського «Казак-стихотворец», саркастичну характеристику якій пізніше, згадуючи лубенські враження, дав Шевченко в повісті «Близнець» (до речі, іронічно відгукувався про неї і Пушкін). Потім була поїздка в Березань до Платона Лукашевича, поміщика-українофіла, який ще 1836 року видав збірку «Малороссийские и червонорусские народные думы и песни», мав велику бібліотеку й збірку рукописів, готувався публікувати галицькі літописи. Лукашевич бував у Львові й Празі, знайомився з В. Ганкою й Я. Колларом, провідними діячами чеського

і словацького відродження, з Я. Головацьким та І. Вагилевичем – тоді діячами галицького відродження. Певно, спілкування з Лукашевичем було Шевченкові цікаве тим більше, що в нього вже визрівали ті ідеї «слов'янської взаємності», які дістали вираження в «Єретику» та деяких інших творах (він уже знав, від О. Бодяньського, про праці П. Шафарика й деякі з них читав). Від Лукашевича Шевченко міг дізнатися докладніше про «Русалку Дністрову» (1837) – альманах, що започаткував нову українську літературу народною мовою в Галичині; в листі від 21 вересня 1843 року до І. Вагилевича, одного з авторів «Русалки Дністрової» – членів «Руської трійці», П. Лукашевич пише, що Шевченко знав про альманах й високо його оцінював; також Лукашевич нібито обговорював із Шевченком перспективу збагачення української літературної мови за рахунок також і галицької лексики. Пізніше Шевченко урвав стосунки з Лукашевичем, ставши свідком нелюдяності цього кріпосника в стосунках із челяддю; Лукашевич же «віддячив» поетові образою і ненавистю.

Бувши в Україні, Шевченко, звісно ж, не міг оминати свої рідні місця. Варфоломій Шевченко у «Споминах про Тараса Григоровича Шевченка» пише, що, «здається, він двічі приїздив у Кирилівку, але, наче на зло, я обидва рази не був дома; їздив в Одесу...»¹. Можливо, той імовірний перший приїзд припав на перші тижні перебування Шевченкового в Україні, але ніяких відомостей про нього не збереглося. Та й сам Варфоломій Шевченко не певен: «здається...» Зате про другий приїзд можна судити і з офіційного документа. Це – запис у метричній книзі села Кирилівки про народження у брата Т. Шевченка – Й. Шевченка сина Трохима. «Восприемниками» були: «Санкт-Петербурзької Академії художеств вольный художник Тарасий Григорьев Шевченко и крестьянка Ирина Григорьевна Федора Бойченка жена»². Запис зроблено 20 вересня 1843 року. Отже, Шевченко хрестив свого племінника – разом із сестрою Яриною. Певно, приїзд його був якимось пов'язаний із цією подією або ж він був у Кирилівці вже деякий час перед цим. У всякому разі, спілкування з ріднею знову змушує Шевченка задумуватися над тим, як допомогти їм викупитися з кріпацтва. Для цього потрібні були величезні кошти, яких Шевченко ніколи не мав, за все своє життя. Якись надії він покладає на можливий прибуток від продажу альбому офортів «Живописная Украина», який у цей час уже задумував.

Восени 1843 року Шевченко чималий час живе в Яготині в маєтку Репніних, виконуючи копію з портрета князя та інші роботи. В маєтку

¹ Шевченко Варфоломей. Спомини... – С. 20.

² Тарас Шевченко. Документи... – С. 46.

була величезна бібліотека, до якої перейшло багато книжок з бібліотек гетьмана Кирила Розумовського та його сина Олексія, батька дружини князя Репніна Варвари Олексіївни; з бібліотеки князів Куракіних – родини дружини князя та ін. Багато було літератури французькою мовою, а також богословської протестантської літератури, якою, мабуть, Варвара Миколаївна почала цікавитися, коли Репніни жили в Женеві. Був і цінний архів, багато документів з української історії, з якої користали Бантиш-Каменський, О. Лазаревський, М. Стороженко, В. Горленко та інші українські дослідники.

У родині Репніних Шевченко міг більше довідатися про декабристів, виступ яких залишив глибокий слід у свідомості всіх передових людей Росії. Немає сумніву, що Шевченко багато чув про них ще в Петербурзі, оскільки обертався в колі людей, які зберігали про них здебільше прихильну пам'ять, навіть якщо й не поділяли їхнього тираноборства. Шевченків інтерес до них глибшає в міру формування його революційно-демократичного світогляду (що засвідчуватимуть його твори), і перебування в Яготині додало цьому інтересові емоційності: він зійшовся з людьми, інтимно причетними до постатей декабристів. Щоправда, старий князь Репнін не схвалював свого молодшого брата, певно, мав серце на нього за «компрометацію» роду і до кінця свого життя не написав йому жодного листа до Сибіру, але жіноча частина родини зберігала до нього глибоку повагу (не зважаючи на суперечливі чутки про його поведження під час слідства: не то свідчив на всіх своїх друзів, не то, навпаки, повадився зухвало щодо влади) і щиро переживала його долю та долю його дружини й малого сина. А ця доля несподіваністю катастрофи в хвилини особистого щастя немовби була свого роду віщуванням долі декого з кирило-мефодіївців. Князь Сергій Волконський щойно одружився з молоденькою красунею Марією Раєвською, якій сам Пушкін був зобов'язаний хвилинами натхнення, – і ось арешт (порівняймо: Куліша заарештовано через кілька днів після весілля, а Костомарова – напередодні одруження). Марія Раєвська, тепер уже Волконська, нічого не знала про таємні справи чоловіка, була сприкрена тим, що він крився від неї; в неї й не було любові до нього; але, вражена таким поворотом його і своєї долі, вона вирішила їхати за чоловіком у Сибір фактично на вічне заслання – жінки декабристів, які вирішили їхати з ними на заслання, були попереджені, що не матимуть права повернутися до закінчення строку заслання чоловіків (їхньому подвигу присвятив свою знамениту поему М. Некрасов). Марія Волконська поїхала після народження сина-первістка, залишивши його у Репніних (сина не

було дозволено взяти). Я нагадую про це тому, що все це діялося на очах і з участю 17-літньої Варвари Репніної і, можливо, вирішальною мірою позначилося на формуванні її гуманних поглядів, її ідеалізму й екзальтованості, – тих якостей цієї незвичайної особистості, що визначили і її сприйняття Шевченка, і її роль у житті нашого поета.

Напружена етична атмосфера, яку створювала навколо себе Варвара Репніна, схильна до високої «духопідйомної» проповіді, безумовно, знаходила відгук у Шевченкові, який бачив у княжні споріднену душу, «сестру». Але не більше. З її боку було не тільки розуміння його поетичного генію (вона першою з усіх Шевченкових знайомих, читачів, слухачів відчула в ньому не просто талант, а саме геній), – а й глибоке почуття любові, яке вона не дуже приховувала у своєму відомому листі до духівника Шарля Ейнара (як і в пізнішій незакінченій повісті *), але яке в щоденних стосунках набирало характеру ригористичного морального опікунства. «Мое влечение к нему обнаруживалось все более и более; он мне отвечал иногда теплым чувством, но страстным никогда», «Если бы я видела с его стороны любовь, я, может быть, ответила бы ему страстью», – зізнавалася княжна. Напевне, вона згодна була б задля Шевченка на все, і ніякі станові перешкоди її не стримали б. Але – не судилося їй, не судилося Шевченкові. Душа поета й художника живе якимись незбагненними, позараціональними імпульсами. Княжна Варвара з її високим духовно-повчальним тонусом жила в його сумлінні, але в серці його жили інші жінки. І не конче легковажніші (хоч і вони також). Якщо важко сказати щось певне про красуню Ганну Закревську, дружину Платона Закревського, до якої Шевченко був не байдужий (а дехто з дослідників вважає її його єдиною, на все життя, любов'ю), то молода художниця Глафіра Псьол, яка разом із сестрою Олександрою, майбутньою поетесою, жила в родині Репніних, була особистістю духовного ряду. За версією княжни Варвари, яка ревнувала Шевченка і до Глафіри Псьол, та ладна була б відповісти на Шевченкове почуття, якби у ньому була постійність і ясність. Можливо, Глафіра Псьол – це ще один із утрачених поетом «шансів» забезпечити себе від тієї самоти, яка стала йому чи не найбільшою карою в житті. Хтозна...

Але найбільше ревнувала княжна Варвара Шевченка до Ганни Закревської та до якоїсь «Ольги» (ймовірно, що саме Ганну Закревську і вивела вона під цим іменем у своїй повісті). Товариство Закревських вона взагалі вважала згубним для Шевченка і не терпіла «мочемордів»,

* Її опублікував Михайло Возняк у розвідці: Шевченко й княжна Репніна. (Епізод із першої поїздки на Україну) – Львів, 1925. Також використано спогади й статті М. Чалого, П. Селецького, О. Афанасьєва-Чужбинського, О. Гершензона.

дивуючись, як Шевченко може принижувати себе участю в їхніх п'яних оргіях. Тут вона дещо перебільшувала (Шевченка могли приваблювати не так друзі-пияки, як «вродлива Ганна»), а головне – у своїх прискіпливих нотаціях Шевченкові не враховувала психології поета, який лише п'ять років тому вирвався на волю з пут кріпацтва і міг піддаватися житейським спокусам, а дорого здобуту незалежність оберігав від будь-якого тиску, навіть предоброзичливого. Є, зрештою, в людській природі якась упертість, відрух робити протилежне тому, що від тебе настирливо вимагають. Щось таке, мабуть, траплялося і з Шевченком, зокрема і в стосунках із Варварою Репніною. Хоча, зрештою, щира повага, а може, і розуміння її правоти брали гору.

Княжна Варвара намагалася впливати на Шевченка своїми «алегоричними» записками. Одного разу Шевченко вернувся від «мочемордів» геть п'яний. «Неначе гострий ніж проколов моє серце», – так написала про це княжна в своєму листі до Ш. Ейнара. Переписуючи для Шевченка його вірші, що вона залюбки робила, княжна додала до списку свою «алегорію» й одіслала Шевченкові. Подаю цю алегорію в перекладі Леоніда Білецького: «Янгол-хоронитель поета сумно літає над його головою, обважнілою грішним сном. Він спинив свій літ. Зір його повний болучої любові. Він крильми благословляє, й молитва за ввірений йому сосуд, до якого Творець улив стільки прекрасного, – та молитва, яку можуть скласти тільки небожителі, що вповні збагнули, що таке споглядання божества, виривається із уст його. Гріх і спокуса намагаються сколихнути сосуд, і чиста, золота отрута готова через вінця з нього переллятися і бути поглинутою брудом розпустити... Гаряча сльоза спадає з очей янгола на серце поета; вона його пропала й обновила: він не загине! І каяття окутується в білий одяг, як невинність»¹.

Алегорія більш ніж прозора. І хто мав би бути тим янголом-хоронителем – теж зрозуміло. Шевченко був схвильований і, мабуть, присоромлений. У всякому разі, він «захворів» – чи то справді, чи то вдавано – щоб відбитися від настирливих запрошень «мочемордів». Після 9 листопада, коли княжна надіслала йому свою «алегорію», він чотири дні не виходить зі своєї кімнати.

10 листопада він шле записку Віктору Закревському і повідомляє, що через погану хворобу не може відвідати товариство; записка витримана у властивому цьому товариству грайливо-вulgарному стилі – так, ніби Шевченко не хотів відставати від своїх друзів у парубочьких брутальностях. Здається, це єдиний текст такого роду, що дійшов з Шевченкової руки (записка збереглася тому, що її конфіскували

¹ Білецький Леонід. Тарас Шевченко в Яготині. – Авгенбург, 1949. – С. 11.

жандарми під час обшуку в Закревського після арешту Шевченка); вперше її було надруковано в III томі «єфремовського» «Повного зібрання творів Тараса Шевченка» (Київ, ДВУ, 1929). Але, швидше, за цією «відписочною» бравадою крилося зовсім інше. Певно, ці чотири дні були для Шевченка сповнені й роботи душі, й творчого осяяння. І коли стурбована його відсутністю княжна Варвара попросила свою братову запитати в нього, чи він не образився на неї, той відповів, що ні, і ввечері прийде. Прийшов він не з «порожніми руками». За ці дні він написав єдиний у 1843 році великий поетичний твір – поему російською мовою «Бесталанний» (пізніша назва в друку: «Тризна»), яку присвятив Варварі Рєпніній: «На память 9 ноября 1843 года» – такого важливого для обох дня. Важко уявити, щоб поет міг написати такий натхненний твір у стані поганої хвороби, якою «хвалився» друзям-мочемордам (та й як би він лікувався від неї таємно за тих умов?!).

Текст поетичної присвяти є прямою відповіддю на лист – «алегорію» княжни Варвари і свідчить про те, як глибоко переживав він її докори та її нагадування про високе призначення поета:

*Душе с прекрасным назначеньем
Должно любить, терпеть, страдать;
И дар господний, вдохновенье,
Должно слезами поливать.
Для вас понятно это слово!..
Для вас я радостно сложил
Свои житейские оковы,
Священнодействовал я снова,
И слезы в звуки перелил.
Ваш добрый ангел осенил
Меня бессмертными крылами
И тихострунными речами
Мечты о рае пробудил.*

Цьому ж настрою відречення від суєти та зосередженості на духовному бутті в поетичній «священнодії» відповідає і епіграф із Соборного послання апостола Петра, в якому кличеться до очищення в істині, до братолюб'я та послуху глаголові Господньому.

Поема, безперечно, стала наслідком тих переживань та думок про своє життя і свій шлях поета, які сколихнула в Шевченковій душі «алегорія» княжни Варвари, – тому й поема також є свого роду «алегорією», зрозумілою насамперед їм двом, хоч, завдяки силі поетичного вираження, вона набула ширшого значення.

У поемі можна бачити взаємодію (чи «взаємонакладання») двох станів душі: того, що йшов від впливу морального тону Варвари Рєпніної, її повчань (які не на сухий ґрунт падали, а знаходили глибо-

кий, часом, може, і сум'ятний відгук), – і того, «коригуючого», що йшов від самопочуття самого Шевченка, риси якого вгадуються в ідеалізованому романтичному образі героя поеми – Безталанного (перша назва поеми).

Сюжетний малюнок поеми становить ритуал тризни з ретирадами в біографію героя; у день поминок «найлучшого друга» щороку «в урочную пору» збираються за столом його духовні брати, щоб уклонитися його образів:

*Двенадцать приборов на круглом столе,
Двенадцать бокалов высоких стоят...*

.....
*Обет исполняя, друзья собрались,
И вечную память пропели собором...*

З кожним роком їх меншатиме, аж поки в чергові роковини всі двадцять «бокалов високих» залишаться неторкані. Ритуал таємничо-урочої тризни асоціюється, з одного боку, з масонськими ритуалами (масонство мало певну популярність у колах українського вищого панства, і Репніни не були до нього байдужі; про відлуння українського масонства в «Тризне», або в «Поминках», як він називає поему, пропонуючи її український переклад, – пише Василь Щурат ¹), а з іншого – з «тайною вечерею» (12 апостолів і тринадцятий Христос). Такий сюжет давав простір для потужної романтичної риторики на тему християнсько-морального подвигу безіменного героя; в цю романтичну риторику органічно вплітався і громадянський мотив:

*Ты силой Господа чудесной
Возмог в сердца людей вдохнуть
Огонь любви, огонь небесный.
Благословен! Ты божью волю
Короткой жизнью освятил;
В юдоли рабства радость воли
Безмолвно ты провозгласил.
Когда брат брата алчет крови –
Ты сочетал любовь в чужих;
Свободу людям – в братстве их
Ты проявил великим словом:
Ты миру мир благовестил;
И, отходя, благословил
Свободу мысли, дух любви!*

Але Шевченкова «відповідь» княжні Варварі (умовно так це означимо) на її «алегорію» не могла вичерпатися в загальноромантичній

¹ Щурат Василь. Шевченкові «Поминки» // Сьогодні це й минуле. Вісник українознавства. Видає наукове товариство ім. Шевченка у Львові. – 1939. – III–IV.

патетиці з присмаком мотиву християнського месіанізму. Він мав «виповідатися» (їй, але й собі!) і як особистість, як той, кому княжна Варвара подавала високий моральний рахунок, якого він не відкидав. І от поступово в тасмничому ідеалізованому героєві поеми впізнаються риси самого Шевченка: його біографія (сирітство, бідність, самотність); його самопочування чужака на балі життя («Но меж гостей, // Когда при тысяче огней // Мелькали мраморные плечи, // О чем-то тяжело он вздыхал... // И думал он: “Зачем я тут! // И что мне делать между ними? // Они все пляшут и поют, // Они родня между родными, // Они все равны меж собой; // А я!” // И тихо он выходит...»); завуальоване пояснення своєї стриманості в ставленні до княжни – у необразливій для неї версії («Что дам я подружке своими мечтами?»), а водночас і потреба в рідній душі («Кому я тоску и любовь расскажу? // Кому сердца раны в слезах покажу?») – те, на що саме і відгукувалася княжна: це мовби сентиментальне звертання до неї; але головний мотив – громадянські, патріотичні поривання, де вже прямо промовляє сам Шевченко, заступаючи собою умовного романтичного героя поеми:

...О святая!

Святая родина моя!

Чем помогу тебе, рыдая?

И ты закована, и я...

.....
Тебя убили, раздавили;

И славословить запретили

Твои великие дела!

О Боже! сильный и правдивый!

Тебе возможны чудеса.

Исполни славою небеса

И сотвори святое диво:

Воспрянуть мертвым повели...

Тут уже бачимо народження тієї політичної патетики, яка сягне вершини поетичної сили в поезіях рукописної збірки «Три літа». Щоправда, в «Тризне» у Шевченків голос ще вплітаються інтонації декабристського романтизму, насамперед рилеєвських «Наливайка» і «Войнаровського» (К. Рилеєв був особливо близький українським патріотам. М. Маркевич у вересні 1825 року писав йому: «Итак, могу ли я хладнокровно читать “Войнаровского” и “Наливайку”? Примите мою и всех знакомых мне соотечественников благодарность... Вы много сделали, очень много! Вы возвышаете целый народ... слава тому, кто прославляет величие души человеческой... “Исповедь Наливайки” врезана в сердцах наших...»¹). Звичайно ж, і Шевченко

¹ Литературное наследство. – М., 1954. – Т. 59. – Кн. I. Декабристы-литераторы. – С. 154.

знав його поезію). Можна припустити і впливи Лермонтова та Байрона («О, если б мог он шар земной // Схватить озлобленной рукой, // Со всеми гадами земными; Схватить, измять и бросить в ад!.. // Он был бы счастлив, был бы рад, // Он хохотал, как демон лютой, // И длилась страшная минута, // И мир пылал со всех сторон...»). А втім, тут-таки Шевченко декларує відмову від «байронического тумана» і гордині «космополита-мудреца», заявляючи інший, християнськи-людяний ідеал:

*Без малодушной укоризны
Пройти мытарства трудной жизни,
Измерять пропасти страстей,
Познать на деле жизнь людей,
Прочесть все черные страницы,
Все незаконные дела...
И сохранить полет орла
И сердце чистой голубицы!
Се человек!..*

Це знов-таки відповідь на заповідь княжни Варвари: берегти себе від бруду життя, – але Шевченко мислить глибше: не просто уникати (бо людської сутності не уникнеш), а протистояти йому, йти до людей з любов'ю й чистою душею, – і герой його цим шляхом пройшов (це мов би форма самозахисту перед оскарженням княжни):

*Се человек!.. Без крова жить
(Сирот и солнышко не греет),
Людей изведать – и любить!
Незлым сердцем сожалеть
О недостойных их делах
И не кощунствуя впотьмах,
Как царь ума. Убогим, нищим,
Из-за куса насущной пищи
Глупцу могучему годить
И мыслить, чувствовать и жить!..
Вот драма страшная, святая!..
И он прошел ее...*

Не шукатимемо в поемі коментаря до Шевченкової біографії, – це все-таки не біографічна, а «алгорична» сповідь. Але сповідь! І в ній – ключ до розуміння поетової долі, його душі, його терзань, тих тяжких колізій, в які ввергало його життя (чого варте хоча б оце зізнання: «Из-за куса насущной пищи // Глупцу могучему годить // И мыслить, чувствовать и жить!.. // Вот драма страшная, святая!», – ми ладні відносити ці слова до кого завгодно, тільки не до самого Шевченка, – але ж і йому доводилося і панові догоджати, і на хліб насущний заробляти,

малюючи часом не те, що хотілося б, радіючи, бувало, і випадковим замовленням, – і тільки в поезії він свято оберігав свою свободу...).

І Варвара Репніна зрозуміла Шевченкову «алегорію». Поема справила на неї таке враження, що через кілька днів вона подає Шевченкові своє оповідання «Дівочка», яким своєю чергою «відкривалася» перед Шевченком. Той відповідає листом в екзальтованому стилі, який між ними встановився, знову згадуючи ангельську місію цієї доброї душі в його житті: «...О добрый ангел! Молюсь и плачу пред тобою, ты утвердил во мне веру в существование святых на земле!».

Історія стосунків Тараса Шевченка і Варвари Репніної сповнена зворушливого взаєморозуміння двох вразливих гуманних душ – і водночас драматичних колізій, що виникали з їхнього неоднакового соціального становища, життєвого досвіду та особистої вдачі. Княжна Варвара розуміла душевні муки поета, який бачив навколо себе приниження і страждання тих, хто був, як і він донедавна, кріпаками. Відомий його конфлікт із Платоном Лукашевичем, який вважав себе українським патріотом, ладен був дружити з Шевченком і навіть залучав його до своїх контактів з галицьким українством, але при цьому залишався брутальним кріпосником. Одного разу серед зимової хуги він прислав з Березані до Яготина пішого кріпака з запискою до Шевченка і з наказом зразу ж принести відповідь. Шевченко, вражений цією жорстокістю, відповів, що припиняє знайомство з ним, на що пан надіслав другу записку, в якій пояснив, що в нього таких, як Шевченко, триста душ. Шевченко тяжко переживав цю образу – може, не за себе, а за тих «триста душ», що асоціювалися в нього і з його кріпацькою ріднею. І княжні Варварі доводилося втішати його. Ось як писала вона про це все в тому ж листі до свого духівника Шарля Ейнара: «...Одного разу він був дуже засмучений: людина, яку він вважав своїм другом і братом, образила його брутально, низько, підло, докоривши йому його походженням. Раз увечері після чаю він сказав мені, що хотів би поговорити зі мною наодинці. Я пішла з ним до великої вітальні, і тут мій милий Шевченко, такий добрий і сердечний, що, здавалось, ніхто не наважився б завдати йому болю, розповів мені страшенну образу, що її завдав йому лист цього удаваного друга, і, розповідаючи, плакав од болю. Бачити чоловіка, що плаче, особливо коли палко любиш його, відчувати, що його принизили, – це дуже боляче; я не знала, що сказати, що зробити, щоб утішити його; я притиснула його голову до моїх грудей, обняла його, поцілувала його руку, цілувала б його ноги...».

Але й у родинному колі Репніних не всі ставилися до Шевченка так, як княжна Варвара. Була повага до нього як поета й художника,

було захоплення, але й про соціальну та житейську різницю не забували. А може, викликали тривогу стосунки Шевченка й княжни Варвари з погляду безперспективності або ж невідповідності вдач. У всякому разі, вживали заходів для припинення цих стосунків – певну роль тут відводилося Олексієві Капністу як приятелєві Шевченка й «винуватцеві» знайомства княжни Варвари з ним (до речі, пізніше княжна нарікала на Капніста за те, що він не повернув їй листи Шевченкові, які брав у неї на тимчасове зберігання, – так вони й пропали, і можемо тільки уявляти, як багато вони могли б розкрити і в Шевченкові, і в його стосунках з Варварою Репніною). Чи то з власної ініціативи, чи то на доручення родини княжни, Капніст намагався «охолодити» і «врозумити» їх обох. Зберігся дивний лист його до Шевченка від 18 січня 1844 року, коли Шевченко, перед своїм поверненням до Петербурга, мав намір заїхати ще до Яготина. В ньому є такі ось слова, що могли б бути загадковими (якби не мимовільні «коментарі» до нього Варвари Репніної): «Мне доручено просить Вас – не заезжать, как Вы предполагали, а главное, не писать ни под каким предлогом. Я знаю Вас и совершенно уверен, что Вы свято и ненарушимо это исполните. Не огорчитесь, добрый Тарас Григорьевич, моею откровенностью. Она не из дурного источника. Ежели вспомните мои слова, то признаете меня вправе говорить Вам с искренностью. Душа способна развиваться в истинно возвышенных чувствах. Эгоизм не должен иметь места между ими. Временное увлечение исчезает, как дым, но нередко пятна остаются невыводимые и помрачают душу, отзывающуюся в совести. Я считаю на твердость Вашего характера и думаю, что Вы исполните просьбу мою не для меня»¹.

Цей лист, у якому Капніст переказує Шевченкові прохання Варвари Репніної, настільки несподіваний і так випадає з тональності їхніх стосунків, що Марієтта Шагінян, тонкий інтерпретатор творчості й життя нашого поета, у своїй чудовій книжці «Тарас Шевченко» пов'язує його із зусиллями княжни Варвари відвернути Шевченка від Закревських і Ганни Закревської. Щоправда, Марієтту Шагінян увів в оману, вочевидь, неаутентичний текст листа, поданий М. Чалим у журналі «Киевская Старина» (1897, кн. II), а потім передрукований у т. III «єфремовського» видання «Творів Тараса Шевченка» (1929). Там ключова фраза звучить так: «...не заезжать, как Вы предполагали, к Закревскому, а главное, не писать к нему ни под каким предлогом». Тож Марієтта Шагінян зробила припущення, що Шевченка застерігали від стосунків із Ганною Закревською, які могли обернутися для неї

¹ Листи до Тараса Шевченка. – С. 16.

неприємностями. Тим часом в аутентичному тексті листа, опублікованому пізніше, згадки про Закревських немає, і вся справа у світлі пізніших досліджень виглядає інакше. У листі до Варвари Репніної (що не зберігся) Шевченко повідомляв, що хоче перед від'їздом до Петербурга заїхати до Яготина. Вочевидь, княжна дала Капністові почитати цього листа, бо за її словами, він (лист) «довів його до шаленства»: він зрозумів його як любовне послання, хоч сама княжна запевняла, що «це не любовний лист; у тому листі він називає мене сестрою...» Після складних розмов із Капністом (може, й не без чийогось іще втручання) Варвара Репніна й доручила Капністові переказати своє прохання їхати до Петербурга...¹

Мабуть, це не був для Шевченка приємний сюрприз, і, може, ще раз довелося йому відчутися різницю між собою і своїми новими друзями з українського панства. Але добрі стосунки між Шевченком і Варварою Репніною зберігалися...

Взагалі ж ці кілька перших місяців перебування в Україні навчили Шевченка бути розбірливішим у стосунках із новими приятелями з українського панства. «Шевченко, – згадує О. Афанасьєв-Чужбинський, – вже розчарувався у деяких наших панах і відвідував лише небагатьох. Не відсутність гостинності чи уваги, не якась там зарозумілість відштовхували його, а сумна влада існуючого кріпосного права, що виявлялася в тій або іншій неблаговидній формі, викликала в цій благородній душі найпохмуріший настрій. Хоча перед ним скрізь намагалися показати свій домашній побут у святковому вигляді, проте важко було обдурити таку людину, як Шевченко, котрий, сам вийшовши з кріпаків, чудово знав показну і закулісну сторони поміщицького життя»².

Але йшлося не тільки про розчарування в тих або тих представниках українського панства. Воно, українське панство, було тільки частиною, і не головною, величезної кріпосницької структури, що душила селянство насамперед, але також лягала гнітючим тягарем на всі вияви національного життя. Все це і побачив, відчув Шевченко за оті кілька місяців своєї першої поїздки в Україну, – і якщо до того й мав якісь ілюзії, то тепер їх позбувся. Трохи пізніше, в листі до Якова Кухаренка від 26 листопада 1844 року з Петербурга він напише: «Був я уторік на Україні – був у Межигорського спаса. І на Хортиці, і скрізь був, і все плакав, сплюндрували нашу Україну катової віри німота з москалями, щоб вони переказалися» (VI, 34).

Відбувається дуже важлива зміна в настроях і поглядах Шевченка, що дістане вираження в зміні мотивів його поезії. Не забуваймо, що

¹ Листи до Тараса Шевченка. – С. 200–201.

² Спогади про Тараса Шевченка. – С. 91.

Шевченко походив із Правобережної України, де в його часи селянами володіла польська шляхта. Ця обставина, накладаючись на історію польсько-українських відносин, як вона відбилася в народних переказах та писемних джерелах, на пам'ять про козацтво, про Визвольну війну під проводом Богдана Хмельницького та про Коліївщину, – і зумовила антишляхетське спрямування Шевченкової політичної романтики (в цю романтику органічно вписувалися і поетичні візії боротьби козацтва з турками і татарами). Якоюсь мірою антишляхетські мотиви поезії Шевченка могли здатися співзвучними з актуальним антипольським тоном великої частини російської літератури та журналістики, і це робило можливим друкування, скажімо, «Гайдамаків», хоч і з цензурними спотвореннями.

Але тепер Шевченко побачив інше. Минуле – минулим, тепер же Україна розплачувалася за те, що не втримала тієї волі, яку могла здобути (чи здобула на короткий час) у добу Богдана Хмельницького, у Визвольну війну 1648–1654 років. І нова біда починає бачитися Шевченкові тяжчою і грізнішою за біду стару. Так народжується антицаристська, антиколонізаторська політична лірика Шевченка, яка, разом із багатим емоційним спектром викриття кріпацтва, надасть основний зміст поезії «Трьох літ».

Першою в цьому ряду стала поезія «Розрита могила», написана 9 жовтня 1843 року в Березані, коли Шевченко гостював у Лукашевича – ще до розриву з ним.

Ця невелика поезія має характерний для Шевченка динамічний сюжет думки і спонтанність емоційно-інтонаційних переходів, що стрімко змінюють ракурси подання теми. Типовий «шевченківський» зачин:

*Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила? –*

цей зачин вимагає відповіді на фатальне запитання, і відповідь дається щиро-материнська:

*«Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Малих діток доглядала,
Звичаю навчала.*

*Виростали мої квіти,
Мої добрі діти,
Панувала і я колись
На широкому світі...» –*

і тут голос мовби зривається, подих збивається: «Панувала...» – і за короткою паузою-спазмою набирає сили у звинуваченні:

*...Ой Богдане!
Нерозумний сину!
Подивись тепер на матір,
На свою Україну...*

.....
*Ой Богдане, Богданочку!
Якби була знала,
У колисьці б задушила,
Під серцем приспала.*

Такий розпачливо-відчайдушний материнський вирок потребує великої сили мотивації, і вона дається:

*Стени мої запродані
Жидові, німоті,
Сини мої на чужині,
На чужій роботі.
Дніпро, брат мій, висихає,
Мене покидає,
І могили мої милі
Москаль розриває...*

У коментарях до цієї поезії зазвичай вказується, що в цей час провадилися археологічні дослідження та розкопани по всій Україні, і Шевченко почасти був свідком, а почасти брав участь у дослідженні пам'яток старовини. Це останнє буде, власне, в другий його приїзд. Але річ не в цьому. Розкопування могил – це насправді метафора викорчовування історичної пам'яті та національного самоусвідомлення українського народу з усіма трагічними наслідками, серед яких – і найстрашніше: поява орди «перевертнів», які стануть опорою й ударною силою колоніального режиму. Звідси гнів, що переходить у біль розпачу, біль визнання поразки:

*Нехай рие, розкопує,
Не своє шукає,
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та допоможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати.
Помагайте, недолюдки,
Матір катувати.*

Це було сказано восени далекого-предалекого 1843 року, але неіс- речений трагізм у тому, що всі наступні сто шістдесят років * нашої історії що далі, то виразніше ілюстрували цю гіпотетичну модель на- ціонального розвитку, в яку самому Шевченкові так не хотілося віри- ти, бо ж дав він надію у фіналі своєї поетичної візії:

*Начетверо розкопана,
Розрита могила.
Чого вони там шукали?
Що там схоронили
Старі батьки? – Ех, якби то,
Якби то найшли те, що там схоронили –
Не плакали б діти, мати не журилась.*

... Душі народу не докопались, не викорчували найглибшого коре- ня, отож залишається надія на воскресіння... Цю метафору розритої- недорозритої могили, знищеної, але незнищеної України ще зу- стрінемо в Шевченка, вона у нього одна з ключових. Ще буде містерія «Великий льох»...

А тим часом своєрідною поетичною квінтесенцією пережитого і передуманого за дев'ять місяців перебування – не перебування, жит- тя – в Україні стала поезія «Чигрине, Чигрине», написана 19 лютого 1844 року вже в Москві, коли Шевченко повертався довгою дорогою в Петербург. Всього вісімдесят шість рядків у цій поезії. А вона – як багатоактна драма чи, швидше, трагедія – зі зміною дії, наростанням напруження, кульмінацією, з ефектом катарсису. У світовій поезії політична лірика представлена багатьма блискучими зразками. У жанрі цьому вироблено свій канон: інтелектуально й емоціонально насна- жена поетична декларація, глибокий розвиток дорогої авторові ідеї, нерідко з пророчим пафосом. Усе це є і в Шевченка. Але є в нього й ін- ше, в чому й полягає неповторність його політичної лірики. А саме: «діалектичний» характер рефлексії, яка не тримається наперед намис- лених меж, увесь час долає саму себе, поривається вусібіч і через свою внутрішню муку приходиться до максимальної об'ємності й відкри- тості (тобто принципової незакінченості – як запит до майбутнього).

Як і в «Розритій могилі», як і здебільше в Шевченка, зачин поезії окреслює її «проблемне поле» і підставу звернення до нього:

*Чигрине, Чигрине,
Все на світі гине,
І святая твоя слава,
Як тилина, лине
За вітрами холодними...*

* Це написано 2003 р. – І. Дз.

Здавалося б: закон світової всеминущості й марноти, з яким залишається хіба змиритися (цей мотив також характерний для Шевченка: згадаймо хоча б «Гайдамаки»), але ж змиритися несила: крім далекого космічного часу є час ближчий, людський, час людської відповідальності. І Шевченко бере голос на себе, переводить розмову в цю площину людської і національної відповідальності й долі:

*За що ж боролись ми з ляхами?
За що ж ми різались з ордами?
За що скородили списами
Московські ребра??..*

І далі те саме запитання, що і в «Гайдамаках», що й у інших поетичних версіях історичного спогаду – і героїчних, і трагічних:

*Що ж на ниві уродилось??!!
Уродила рута... рута...
Воли нашої отрута.*

Тут треба знати, що до такої категоричної, безкомпромісно-правдивої оцінки наслідків того історичного вибору, який учинено чигиринською елітою й оприлюднено в Переяславі, до Шевченка ніхто не приходив (або, принаймні, ніхто такої оцінки на весь голос не висловив). Шевченко сказав землякам страшну правду, якої вони воліли не бачити, і він у своїй звазі почувався самотнім – як «юродивий» або як біблійний пророк:

*А я, юродивий, на твоїх руїнах
Марно сльози трачу; заснула Україна,
Бур'яном укрилась, цвітлю зацвіла,
В калюжі, в болоті серце прогноїла
І в дупло холодне гадюк напустила...*

На таку апокаліптичну картину, здавалося б, немає розради. Але серце плаче, просить «святої правди на землі». І поет – уперше з такою силою і пророчою звагою – ставить на кін історії своє Слово правди:

*Може викую я з його
До старого плуга
Новий леміш і чересло. –
І в тяжкі упруги...
Може зорю переліг той,
А на перелозі...
Я посію мої сльози,
Мої щирі сльози.*

*Може зійдуть і виростуть
 Ножі обоюдні,
 Розпанахають погане,
 Гниле серце, трудне,
 І вицідять сукровату,
 І наллють живої
 Козацької тії крові,
 Чистої, святої!!!*

Ще раз бачимо, що Шевченкові плачі та сльози (на буцімто надмір яких нарікали й нарікають час від часу бездумні з читачів) – це не сентиментальний ритуал, не знаки безсилля й не благання співчуття, – це міра вистражданості, це спонука до акту боротьби, акту національного воскресіння.

І знов-таки – після такої вищої градації пристрасті – суто шевченківський катарсис: звертання до вічної людяності та до дівочого серця в його щирості – як до найістиннішої віддяки:

*Може... може... а меж тими
 Меж ножами рута
 І барвінок розів'ється –
 І слово забуте.
 Мос слово тихо-сумне,
 Богобоязливе,
 Згадається – і дівоче
 Серце боязливе
 Стрепенеться, як рибонька,
 І мене згадає...
 Слово мос, сльози мої,
 Раю ти мій, раю!*

Оце раювання в щирості й правді й було власне Шевченковим вибором, а гнів, пристрасть боротьби, «ножі» – це те, до чого невблаганно штовхало життя, чого вимагала Доля: не своя (тільки), а людей, народу, України, і що, отже, ставало і його, Шевченковим, єством. Ось на цьому величезному і трагедійно осяяному душевному просторі між двома полюсами – лагідної ніжності й скорботного гніву – й чинилася Шевченкова поезія, а звідси й усе нестримне вирування її самовладних голосів.

Тому, коли говоримо про «політичну лірику Шевченка», то, хоча це загальновизнане й неминуче означення щодо багатьох його творів, – ми повинні пам'ятати, що це означення умовне, бо в Шевченка не буває вузько-політичної зосередженості думки й пристрасті: політичне переживання «детонує» в нього всією цілістю людської душі.

ПРОЩАННЯ З АКАДЕМІЄЮ

Хоч яким гнітючим тягарем лягало Шевченкові на душу те, що він побачив і пережив в Україні, але це була його Україна, з якою він хотів пов'язати своє життя, а не тільки поетичну долю, в якій, до того ж,

знаходив друзів та однодумців і рідний люд та рідну природу, – тому не дуже поспішав вертатися в Петербург. Порушивши строки свого відрядження, Шевченко пише листа до віце-президента Академії мистецтв, свого «батька рідного» В. Григоровича і просить дозволу затриматися ще в Україні. (Цей лист з Яготина, 28 грудня 1843 року, надзвичайно зворушливий – описом того, як Шевченко провідував у Пирятині стареньку матір Григоровича, щоб передати їй листа від сина, і як він розповідає про самотину старенької та її радість від листа. Тут знову бачимо міру співчутливого розуміння Шевченком людей. До речі, Григорович – один із небагатьох видних петербурзьких земляків, та й не тільки петербурзьких, з якими поет міг листуватися українською мовою.)

Напевне, він одержав дозвіл («атестат») на продовження відпустки, що й дало йому можливість ще поїхати восени на Запоріжжя, побувати в інших місцях, а в січні відвідати славетні київські «контракти». Зав'язувалися нові знайомства, що залишать слід у Шевченковому житті. Зокрема, під час «контрактів» він познайомився з Василем Білозерським, який невдовзі стане одним із організаторів Кирило-Мефодіївського братства. На початку 1844 року відбулася й зустріч із професором (першим ректором) Київського університету Михайлом Максимовичем, праці якого Шевченко знав ще з Петербурга; дружба з Максимовичем стала однією з найсвітліших сторінок Шевченкового життя, подарунком долі.

На початку лютого 1844 року Шевченко виїхав з України до Петербурга через Москву. Біографи припускають, що Шевченко обрав не коротший білоруський тракт, а довший московський для того, щоб особисто познайомитися з Осипом Бодянським – професором Московського університету, визначним істориком, славістом, архівістом і водночас українським письменником-патріотом. Бодянський приятелював з чеським і словацьким славістом П. Шафариком, праці якого «Слов'янські старожитності» та «Слов'янський народопис» переклав і видав російською мовою (відповідно 1837 та 1843 рр.). Розмови з Осипом Бодянським сприяли поглибленню Шевченкового інтересу до слов'янської теми (на яку навертав його ще й у Березані

П. Лукашевич; утім, вона звучала ще й у «Гайдамаках») і напевне стимулювали його до написання поеми «Єретик» («Іван Гус»), присвяченої Шафарикові (до речі, в російському перекладі Шафарикового «Слов'янського народопису» з'явилося, вочевидь, з ініціативи перекладача, Бодянського, прізвище Шевченка серед інших слов'янських поетів). Є припущення, що міг Шевченко зустрічатися і з видатним чеським поетом К. Гавлічком-Боровським, який у 1843–1844 роках перебував у Москві й часто відвідував Бодянського; пізніше побував у Києві та Львові; Гавлічек-Боровський дуже цікавився Україною, з великою прихильністю писав про неї; йому належать знаменні слова про те, що не може бути спокою в Європі, поки не буде залагоджена кривда, завдана Україні: це писалося в 40-ві роки позаминулого століття! Зустрічався Шевченко і з Михайлом Щепкіним, з яким був знайомий раніше; тепер їхня дружба зміцніла. Згадувана поезія «Чигрине, Чигрине» була написана саме в ці дні й не випадково друкувалася з присвятою М. Щепкіну – певно, на підставі одного з утрачених рукописних записів; можливо, розмови зі Щепкіним були одним із стимулів до її написання.

Наприкінці лютого 1844 року Шевченко повернувся і відновив навчання в Академії. Працює він напружено, дістає добрі оцінки; очевидно, не залишає мрії про закордонне відрядження, для чого треба було виконати спеціальну програму (про це є згадка в повісті «Художник»; у листах до друзів згадується і про іншу можливість: заробити гроші для поїздки за кордон). Певно, на успіхах його в цей час позначився і досвід малярської творчості в Україні. Тут він написав ряд портретів: дітей Василя Рєпніна, Маєвської, Р. Лукомського, Ганни Закревської, В. Закревського, автопортрет, який подарував Варварі Рєпніній. До жанрових картин належать «Хата батьків Шевченка в Кирилівці» та «Вдовина хата на Україні», реалістичність яких позначена рідкісним як на той час соціальним критицизмом, засвідчуючи злидні кріпацького села. Тоді ж, задумавши альбом «Живописная Украина», виконує в своїх поїздках ескізи олівцем для нього: «Селянська родина», «Судня рада», три етюди «Старости». Також замальовує пейзажі («Гілка», «Дерева», «Хата біля річки»), селянський типаж («Курінь Стрючка», «Постать селянина», «Селянин», «Селянка»). Тож до Академії вернувся не з порожніми руками, виправдавши своє відрядження (цю його працьовитість буде відзначено в одному з академічних документів).

У Петербурзі Шевченко змушений працювати не тільки за академічною програмою. Втративши стипендію Товариства заохочування художників, він змушений буде шукати замовлень і часом погоджуватися

на такі, що не дуже йому імпонували. До таких напевне можна віднести замовлення на ілюстрування книги М. Полевого «Русские полководцы...» – видання в характері квасного патріотизму; втім, рисунки Шевченко виконав професійно, і вони дістали похвалу в пресі.

Але дедалі більше Шевченко думає про «Живописную Украину». Захопившись цим своїм проектом, він вкладає в нього велику просвітницько-патріотичну, національно-культурну ідею. Робота посувалася успішно, оскільки Шевченко привіз багато етюдів з натури. 25 серпня 1844 року в газеті «Северная пчела» друкується докладне повідомлення про видання «Живописной Украины»: «Назначение всех изящных искусств представить взору или воображению красоты и ужасы природы, жизнь государств и быт частного человека, силу страстей и события, поражающие душу или наполняющие нас чувством тихим и безмятежным [...] Что же сказать о том, когда одного взгляда довольно, чтобы воскресить в нашей памяти и родину, и обычаи предков, и события, ярко отделившиеся от обычного бытописания земли, где мы начали жить и чувствовать! Подвиг достигнуть этого велик, а посильное к тому содействие должно составлять нашу обязанность. Исполненный этого убеждения, известный и любимый поэт-живописец Т. Г. Шевченко решился приступить к изданию, названному им “Живописной Украиной”.

Сюда войдут рисунки по следующим предметам:

1. Виды Южной России, примечательные по красоте своей или по историческим событиям. Все, что время пощадило от совершенного истребления: развалины замков, храмы, укрепления, курганы, найдут здесь себе место.

2. Народный быт настоящего времени, обряды, обычаи, поверья, содержание народных песен и сказок.

3. Важнейшие события, известные из бытописаний Южной России, начиная от основания Киева, имевшие влияние на судьбу обитателей того края. В сем последнем отношении г[осподин] Шевченко воспользовался сведениями, почерпнутыми им от известнейших ученых-малороссиян: Будкова, Стороженко, Бодянского, Кулеша и пр. Эстампы гравированы будут на меди, шириною в шесть и вышиною в пять вершков. Первые четыре картины уже готовы и изображают: 1. Вид в Киеве. 2. Мирскую сходку. 3. Содержание известной сказки “Солдат и смерть”. 4. Приношение от трех держав даров Богдану и украинскому народу в 1649 году»¹.

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 50.

Як бачимо, Шевченко задумав свого роду живописну енциклопедію України, що не тільки доповнювала його поетичну творчість, а й «конкурувала» з нею.

Діставши дозвіл Цензурного комітету на видання «Живописной Украинь», Шевченко звертається до чернігівського, полтавського і харківського генерал-губернатора М. Долгорукова з проханням сприяти в організації передплати. (Напевне, він зустрічався з ним особисто в Петербурзі і подарував йому перші три естампи, – про це він згадує в пізнішому листі генерал-губернаторові від 16 січня 1845 року.) Треба сказати, що генерал-губернатор М. Долгоруков досить оперативно відгукнувся на Шевченкове прохання і надіслав листи цивільним губернаторам – чернігівському, полтавському й харківському, – пропонуючи сприяти передплаті. Ось зразок його стилю (з листа чернігівському генерал-губернатору П. Гессе): «Не сомневаясь в том, что в числе гг. помещиков и прочих жителей управляемой вашим превосходительством губернии найдутся многие лица, любители изящного, коим приятно будет содействовать успеху сего предприятия, тем более, что оно по назначению своему непосредственно касается их родины, и следовательно, не может быть вовсе для них чуждым, – я покорно прошу вас, милостивый государь, принять в деле этом зависящее с вашей стороны участие приглашением желающих по Черниговской губернии к подписке на упомянутое издание г. Шевченка...»¹.

Підбадьорений підтримкою, Шевченко й сам звертається до цивільних губернаторів. До того самого П. Гессе, наприклад: «Ваше превосходительство милостивый государь Павел Иванович! История Южной России изумляет каждого своими происшествиями и полусказочными героями, народ удивительно оригинален, земля прекрасная, и все это до сих пор никем не представлено пред очи образованного мира, тогда как Малороссия давно имела своих и композиторов, и живописцев, и поэтов. Чем они увлекались, забыв свое родное, – не знаю. Мне кажется, будь родина моя самая бедная, ничтожная на земле, и тогда бы она мне казалась краше Швейцарии и всей Италии. Те, которые видели однажды нашу Краину, говорят, что желали бы жить и умереть на ее прекраснейших полях. Что же нам сказать, ее детям, должно любить и гордиться своею прекраснейшею матерью. Я, как член ее великого семейства, служу ей, ежели не на существенную пользу, то, по крайней мере, на славу имени Украины. Обладая в мале искусством в живописи, предпринял я издание, названное мною “Живописная Украина...”»²

¹ Там само. – С. 52.

² Там само. – С. 53.

Однак, попри всі зусилля Шевченка, важко було йому розворушити маєтну публіку і здебільше глухих до мистецтва та до «местного патриотизма» поміщиків. Передплата йшла без того успіху, на який він міг сподіватися.

Але Шевченко не полишає роботи над «Живописной Украиной», звертається до знайомих і друзів, звертається до Товариства заохочування художників із проханням придбати сто чи більше примірників видання. З емоційного листа до Товариства видно, наскільки він перейнявся цією справою, якою вона була йому дорогою і якою важливою для культури суспільства уявлялася: «В пределах моей родины Южной России уцелели до сего времени следы вековых потрясений, испытанных некогда этим краем в непрерывной борьбе за веру и независимость с иноплеменными хищными соседями. Там в памяти народной живы еще бесчисленные поэтические предания старины, свидетельствующие о доблестных подвигах предков; там разнообразные красоты природы или особенность местных нравов и обычаев, издревле перешедших к потомкам, на каждом почти шагу останавливают внимание. Желая более сделать известными достопримечательности родины моей, богатой воспоминаниями историческими и резко отличающейся от других народным бытом настоящего времени, я предпринял издание, названное мною “Живописная Украина...”»¹

Однак Товариство, «...не признавая нужным приобрести означенное число экземпляров, по неимению в виду никакого для них употребления», але водночас «находя, что труд г[осподина] Шевченки и самое предприятие его заслуживает некоторого поощрения», запропонувало «выдать ему одновременно триста рублей ассигнациями безвозмездно...»²

Але є й інший документ, у якому «Живописная Украина» дістала високу оцінку: «Издание отличается немалыми достоинствами. Рисунки начерчены и выгравированы на меди (а l'eau forte) самим автором, смелою рукою. В них обнаруживается оригинальность, замысловатость, наблюдательность, эффекты освещения и выразительность. Мы знакомимся с прошедшим и настоящим бытом украинцев, с их поверьями и обрядами и с особенным удовлетворением следим за очерками художника, который красноречиво и остроумно передает нам впечатления своего детства о любимой родине»³.

Не менш напружено працює Шевченко і як поет. У цей час написані поема «Сова» (текст поеми опинився в архіві Третього відділення

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 56–57.

² Там само. – С. 57.

³ Моренець М. Шевченко і «Общество поощрения художников» // Радянське літературознавство. Наукові записки. – 1939. – № 74. – С. 95.

і був опублікований лише після революції 1905 року), вірші «Дівичії ночі», «У неділю не гуляла», «Чого мені тяжко, чого мені нудно», вірші-посвяти «Гоголю» та «Заворожи мені, волхве» – відгук на зустріч зі щирим другом Михайлом Щепкіним, який з величезним успіхом виступав на сцені Александринського театру, зокрема і в п'єсах І. Котляревського «Наталка Полтавка» та «Москаль-чарівник».

У дружньому звертанні до Щепкіна Шевченко виповів свої тяжкі сумніви та надію «хоч кризь сон» побачити «сонце правди»; він просить поради у старшого друга:

Стань же братом, хоч одури.

Скажи, що робити:

Чи молитись, чи журитись,

Чи тім'я розбити?!

Але вибір, як побачимо, уже зроблено: коли такі «тім'я розбити», то об самодержавний мур неправди і гніту.

У «Сові» Шевченко звертається до однієї з головних тем усієї своєї поезії – трагедії матері в світі, де панують соціальна кривда і моральна глухота. Початок поеми малює щасливу матір, яка, за народним звичаєм, невсипущо плекає сина-первістка, «як княжу дитину», вкладаючи в нього всю свою душу і благаючи в Бога і «всіх святих», щоб «талан-долю слали» – вільне і заможне козацьке життя, знов-таки, за народними уявленнями. Дуже характерна оця живучість у кріпацькому селі материнської мрії про «княжу» або «козацьку» долю для дитини – може, як компенсація за власну недолю; як своєрідний соціальний реванш чи, може, просто як утвердження гідності роду. Та лихо примірюється пильно. І ось помирає батько. Вдова не піддається не долі, пішла в найми, і хоч «ізниціла, ізмарніла», та все ж таки «синові за три копи // Жупанок купила. Щоб і воно, удовине, до школи ходило». Та в лиха сили незміряні – в нього є і державний резерв: «...Стали хлопців // В кайдани кувати» – рекрутчина. Здається, ніхто в поезії так щемливо не виспівав горе матері, в якій забирають єдину дитину, і так разуче не показав соціальної кривдності «прийому», – хіба в народній пісні це є, і, власне, цей дух народної пісні – і в Шевченка:

Ой привезли до прийому

Чуприни голити.

Усе дрібні, усе малі,

Все багатих діти.

Той каліка-недоріка,

Той не вмє стати,

Той горбатий, той багатий,

Тих чотири в хаті.

*Усі невлad, усі назад,
В усіх доля мати.
А у вдови один син,
Та й той якраз під аришин.*

Чи не правда: вічна картина!

А вдова і далі змагається з долею, не рік і не два жде сина, розшукує його, аж поки не стає напівбожевільною, всіма зневаженою «совою» – на пострах і посміх дурній дівторі... У «Сові» – один із найтрагічніших і найзворушливіших образів матерів у Шевченка.

Тривалий час Шевченко працював над твором, що став яскравим поетичним шедевром у його спадщині, а водночас несподівано спричинився до трагічного повороту в його долі – «комедією» «Сон». Датою завершення його автор поставив: «8 іюля 1844».

Уся сума вражень від перебування в поневоленій і закріпаченій Україні, наклавшись на досвід життя в чиновницько-бюрократичному Петербурзі з його соціальними контрастами та ідеологічними колізіями;

весь біль за повсюдне приниження людини і все розуміння абсурдності деспотичного механізму суспільного буття, – все це вилилося в «комедію» «Сон», яка стала викликом поета могутній, але не здатній вистояти перед судом розуму імперії.

З огляду на видиму непохитність імперії та недоторканність ореолу самодержавства, – неважко уявити «безумну» міру зухвальства молодого поета. Але щоб уявити міру справедливості його суду, міру слушності його «карикатури», – треба знати, якою була Російська імперія в часи Миколи I і яким був сам Микола I – володар і репрезентант імперії, головний «герой» Шевченкового «Сну».

Спробуємо нагадати дещо з найістотнішого.

Після розгрому декабристського руху настало в Росії, словами Льва Толстого: «грубе, дурне тридцятирічне царювання Миколи, яке розбестило людей». Яскраву характеристику цьому монархові та його режимові дав славетний свого часу протестант проти самодержавства, політичний емігрант із верхів аристократії князь Петро Володимирович Долгоруков, чий рід виводився від князя Михайла Чернігівського, якого скарав Батий, а православна церква канонізувала. «Последние пять лет царствования Николая», писав він, «режим, тяготевший над Россией, был ужасен. Надо было испытать на себе его гнет, чтоб вполне его оценить. Печать была в оковах, свобода слова – под постоянным

ударом, право путешествий нарушалось, шпионство прокрадывалось повсюду, политическая полиция царила над всей Россией; людей то и дело ссылали, казематы Петропавловской крепости и Шлиссельбурга были переполнены несчастными, брошенными туда без следствия и содержащимися там без суда»¹.

У щоденниках О. Пушкіна знайдемо цікавий запис під датою 10 травня 1834 року. Це були часи, коли поет і камер-юнкер намагався демонструвати повагу до особи царя – свого «благодійника» і цензора (який, зокрема, «соблаговолил» наставити знаків «?» у «Медном Всаднике», а кілька рядків безапеляційно вимарати). Терпів він і принизливі нагадування про необхідність виконувати світські обов'язки камер-юнкера. Та ось поліція в одному з листів поета до дружини (!) знаходить щось неподобне і доповідає цареві. Той «сгоряча его также не понял. К счастью письмо показано было Жуковскому, который и объяснил его». Лист поета до дружини пояснює цареві інший поет, вихователь спадкоємця трону! І тут Пушкін не стримується: «Однако какая глубокая безнравственность в привычках нашего правительства! Полиция распечатывает письма мужа к жене и приносит их читать царю (человеку благовоспитанному и честному), и царь не стыдится в том признаться – и давать ход интриге, достойной Видока и Булгарина! Что ни говори, мудрено быть самодержавным»².

Царювання Миколи I завершило процес формування в Росії абсолютної монархії та поліцейсько-бюрократичного механізму управління, який розпочався в середині XVII ст. і дістав могутній поштовх за Петра I. Формально зразком для Росії були абсолютні монархії Західної Європи. Але там, у Франції насамперед, була набагато складніша соціальна структура суспільства, менш проникна для абсолютистської управлінської «вертикалі», і ширший культурний контекст функціонування монархії. І наприкінці XVIII – на початку XIX ст. абсолютна монархія в Західній Європі вже вичерпувала себе й або здавала свої позиції, або модифікувалася в бік більшого політичного лібералізму. Тож апогей абсолютної монархії в Росії, що припав на першу половину XIX ст., виглядав уже до певної міри анахронізмом на тлі європейської історії; до того ж російський абсолютизм був ідеологічно й культурно біднішим, «спрощеним».

Доба царювання Миколи I, каже дореволюційний дослідник, це такий період в історії абсолютної монархії в Росії, коли «эта политическая

¹ *Петр Владимирович Долгоруков. Петербургские очерки. Памфлеты эмигранта. Собрал и подготовил к печати П. Е. Щеголев. Дополнил и снабдил введением и примечаниями С. В. Бахрушин. – М., 1934.*

² *Пушкин А. Полное собрание сочинений. – М., 1954. – Т. 6. – С. 33.*

форма стала боевим лозунгом, торжествуючим свою победу, и из простого исторического факта окончательно превратилась в санкционированный политический принцип»¹. Державне управління набирає особистісного характеру: «Абсолютная монархия при Николае I воплощается в его личности»². Звісно, за три десятиліття царювання Миколи I російське суспільство пережило «большой период и своего экономического роста и усложнения, и своего духовного созревания». Але «все эти достижения не служат, конечно, доказательством жизненности самой николаевской правительственной системы в ее основаниях. Эта система сама по себе для данного времени была уже изжитым прошлым, и в этом таились корни ее разложения, того, действительно, краха, который раскрывается во всей полноте, главным образом, во вторую половину николаевского царствования»³.

Але загалом 30–40-ві роки XIX ст. були роками зміцнення Російської імперії, нарощування мілітарних, дипломатичних, ідеологічних зусиль. На цей час Микола I переможно закінчив дві чергові «східні» війни – з Персією (1826–1828) і з Туреччиною (1828–1829), закріпивши за Росією «на вічні часи», за Туркманчайським та Адріанопольським мирними договорами, все величезне Чорноморське узбережжя від гирла Дунаю до Батумі. Це змінювало всю геополітичну ситуацію в Південно-Східній Європі, Малій Азії та на Кавказі. 1833 року Микола I уклав угоду з турецьким султаном, за якою 1834 року створив російську військову базу в Дарданеллах і розмістив там 10-тисячний корпус. Це просування на південь стривожило західні країни, і вони візьмуть реванш у Кримській війні 1853–1855 років. Але це буде пізніше. Тепер же – на хвилі зовнішньополітичних успіхів формується миколаївський варіант російської національної ідеї: 1832 року проголошено знамениту формулу міністра освіти графа Сергія Уварова, колишнього учасника ліберальних філософсько-літературних гуртків: «самодержавство – православ'я – народність». Політика «обрусення» дістає офіційний статус; православна церква виконує роль апологета самодержавства. Розпочинається будівництво на Волхонці грандіозного Храма Христа Спасителя – за новим проектом і з новою ідеологією: початково, за Олександра I, це мав бути храм, присвячений перемозі над Наполеоном, він мав символізувати входження в Європу і «біблійне» об'єднання християнських релігій; тепер цей «масонський» проект було відкинуто, як і багато інших ідей Олександра I; тепер храм мав символізувати державну і духовно-православну потугу

¹ *Полиевктов М.* Николай I. Биография и обзор царствования. – М., 1918. – С. VIII.

² Там само. – С. XI.

³ Там само. – С. X.

Росії. («Царствовать начал российский самодержец, а не добрый наш угодник Запада, спрашивавший: что говорят обо мне в салоне мадам Сталь? как отзовется Штаобриан? Пали и исчезли и протестантские иезуиты, с своими библиями, из которых черкесы делали патроны, и с трактатами, посланными не одного человека в дом умалишенных»¹.) Мілітарні й дипломатичні успіхи Росії на «південному напрямку» супроводжуються релігійною активністю: посилюється специфічний інтерес до «святих місць»; у Петербурзі створено Палестинський комітет; 1847 року в Єрусалимі відкрито православну духовну місію Московської Патріархії, що знаменувало неабиякі амбіції і Російської імперії, і російської Православної церкви як гаранта «істинного» християнства. «Воротиться к патриархально-варварской власти царей московских, не утратя ничего из цезарского величия петербургского императорства – такова была задача Николая», – писав Герцен.

За Миколи I розпочалося будівництво залізниць у Росії, і цар наказав розширити колію: порядком оборони від ворогів, щоб їхні військові ешелони не могли безперешкодно діставатися до Петербурга й Москви. Це був свого роду символ миколаївської ізоляції від небезпечної, потенційно революційної Європи. Водночас зводилося й залізну завісу супроти циркулювання ідей та супроти людських контактів. У лютому 1844 року виходить указ, що обмежує поїздки за кордон. Згадуваний уже О. Нікітенко, бувши як цензор у курсі всіх заборонних заходів, коментує: «Лицам моложе двадцати пяти лет совсем воспрещено ездить туда [...] местные генерал-губернаторы не могут более выдавать паспортов на выезд за границу. Одним словом, приняты все меры к тому, чтобы сделать Россию Китаем. В обществе сильный ропот»². Імператор демонстрував кам'яну твердість супроти самої історії: «Революция на пороге России, но, клянусь, она не проникнет в Россию, пока во мне сохранится дыхание жизни»³.

Царський режим стояв перед складною проблемою: з одного боку, потреби життя вимагали розвитку освіти й науки, і тут дещо робилося; з іншого ж, ціла система заборонних заходів мала вберегти суспільство від впливу небезпечних ідей із революційного, тобто «гнилого», Заходу. Це було чи не головною турботою царя та його уряду.

Сучасний французький дослідник Марк Раєв, який намагається збалансовано показати «систему» Миколи I («оскільки його стиль правління по праву можна назвати “систематичним”»), все-таки виразно

¹ Греч Н. И. Записки о моей жизни. «Academia». – М.; Л., МСМXXX. – С. 587.

² Никитенко А. В. Моя повесть о самом себе... – С. 351.

³ Див.: Антонов В. И. Мышкин – один из блестящей плеяды революционеров 70-х годов. – М., 1959. – С. 6.

наголошує негативні сторони її і, зокрема, придушення вільної думки: «Його (імператора. – *І. Дз.*) першим завданням було покласти край спробам освіченої меншості активно й відкрито брати участь в адміністративному та громадському житті країни. Органи поліції були реорганізовані, оснащені мережею таємних агентів та успішно діючим апаратом придушення – жандармським корпусом, підпорядкованим Третьому відділенню Особистої канцелярії Його Імператорської Величності. Запровадження цього поліцейського апарату дозволило деяким журналістам та “історикам” писати, що Микола I угадав наперед тоталітаризм – судження анахронічне, оскільки Миколі не вистачало основної характерної риси тоталітаризму – ідеології. Щоправда, уряд робив слабкі й, до речі, безуспішні спроби створити щось на зразок теорії або, швидше, ідейного виправдання своєї законності – знаменита триада С. С. Уварова, міністра народної освіти: православ’я, самодержавство, народність. Та, крім окремих послуг, які ця формула надала цензурі, вона не мала впливу ні на освічені кола, ні на правлячі верхи [...] Однак уряд Миколи I енергійно протидіяв проникненню з Заходу нових ліберально-політичних ідей та розповсюдженню критичного духу в колі освіченої публіки. Цензура стала вкрай суворою: всі підозрілі вирази, які можна було витлумачити як критику існуючого в країні становища, зазнавали заборони»¹.

Більше того, граф Уваров*, вимагаючи примножувати, «где только можно, число умственных плотин», зобов’язував цензуру стежити навіть за мовою і стилістикою творів, оскільки «разврат нравов приуготовляется развратом вкуса», а преса «дерзает выступать за пределы благопристойности, вкуса языка и даже простирать свои покушения к важнейшим предметам государственного управления и к политическим понятиям, поколебавшим едва ли не все государства в Европе»². Той же цензор (!) О. Нікітенко з подивом і обуренням наводить раз у раз приклади безглузвих претензій до цензури і вказівок їй, за недотримання яких цензорів навіть під арешт спроваджували (!) – він і сам побував у кутузці. На сторожі імперського патріотизму стояв і шеф жандармів Бенкендорф. Графу М. Орлову, який просив за Чаадаєва, він відповідав: «Прошлое России блестяще, ее настоящее более чем

¹ Раев Марк. Понять дореволюционную Россию. Государство и общество в Российской империи: Пер. с франц. – Лондон, 1990. – С. 180–181.

* Цікавий запис про Уварова в щоденнику Пушкіна (лютий 1835 р.): «Он кричит о моей книге (“История Пугачевского бунта”. – *І. Дз.*) как о возмутительном сочинении [...] Это большой негодяй и шарлатан. Разврат его известен [...] Он крал казенные дрова [...] казенных слесарей употреблял в собственную работу etc.etc.» (*Пушкин А.* Полн. собр. соч. – М., 1954. – Т. 6. – С. 41–42).

² *Полиевктов М.* Николай I... – С. 232.

великолепно, а что касается ее будущего, оно превосходит все, что может представить себе самое смелое воображение. Вот, дорогой мой, с какой точки зрения следует понимать и описывать русскую историю»¹.

Але деспотичний тиск, заганяючи живу думку в підпілля, все-таки не міг її вбити (це вже Сталін піднявся до простого рецепту: «Нет человека – нет проблем»; Микола І мусив обмежитися стратою п'ятих декабристів). Про роботу «підземної» думки в Росії писав пізніше Герцен:

«Чем тяжелее и мертвее настоящее, тем сильнее стремление отрешиться от него и подняться на алгебраическую высоту теории. Германия в своей гражданской ничтожности шла дальше всех стран в философии права, и сама не имея истории, являлась как пробужденная совесть других народов. Таково было для двух поколений России царствование Николая.

Государственная фура, управляемая им, заехала по ступину в снег, обледеневшие колеса перестали вертеться, сколько он не бил своих кляч, фура не шла. Он думал, что поможет делу террором. Писать было запрещено, путешествовать запрещено, можно было думать, и люди стали думать. Мысль русская в эту темную годину страшно развилась, и если вы сравните тайное веяние ее, ее бесстрашную логику, не бледнеющую ни перед каким последствием – с юным, благородным и чисто французским направлением литературы за двадцать пять лет, вы увидите это ясно»².

Трохи згодом Герцен знову звертається до цього суто російського феномена – існування неофіційної громадської думки за умов відсутності публічного громадського життя – і бачить його в трохи іншому аспекті:

«У нас общественное мнение показало и свой такт и свои симпатии и свою неумолимую строгость, даже во времена общественного молчания. Откуда этот шум о чаадаевском письме, отчего этот фурор от Ревизора и Мертвых душ, от рассказов Охотника, от статей Белинского, от лекций Грановского? И с другой стороны, как оно зло опрокидывалось на свои идолы за гражданские измены или шаткости. Гоголь умер от его приговора; сам Пушкин испытал, что значит взять аккорд в похвалу Николаю. Литераторы наши скорее прощали дифирамбы бесчеловечному, казарменному деспоту, чем публика; у них совесть притупилась от изощрения эстетического нёба»³.

¹ Див.: Русское общество 30-х годов XIX века. Люди и идеи. Мемуары современников. – Изд. Московского ун-та, 1989. – С. 105.

² Колокол. – Лист 32–33. – 1 января 1859 г.

³ Там само. – Лист 44. – 1 июня 1859 г.

Тарас Шевченко стояв на великій відстані від тих літературних кіл, де рафіноване естетичне «піднебіння» пригнічувало совість. Він творив поезію безстрашної правди і йшов далеко попереду навіть найсміливішої «громадської думки... в часи громадського мовчання».

Поема «Сон» засвідчила остаточну кристалізацію антиімперського стрижня демократичного світогляду Шевченка. Нею він ставав на прю з царизмом. Жанрове означення «комедія» мало виправдати вільне використання форми сновидіння та прийомів гротеску, хоч це часом не так комічний гротеск, як трагічний; утім, хіба реальність кріпосницької деспотії – не комедія, сумна і трагічна комедія, перед судом людського розуму?

Канонічний шевченківський зачин цього разу особливо масштабний – це ніби узагальнена характеристика тієї «людської комедії» та її різноманітних персонажів. Розважливий роздум:

*У всякого своя доля
І свій шлях широкий, –*

зразу ж обертається сарказмом через абсурдність тих доль і шляхів, не гідних істинно людського вибору і нічого не вартих перед неминучою межею земного буття:

*Той мурує, той руйнує,
Той неситим оком –
За край світа зазирає,
Чи нема країни,
Щоб загарбать і з собою
Взять у домовину... **

Тут, як в увертюрі, зазвучав мотив, що «готує» появу в поемі Петра I та Катерини II, а тим часом виринають дрібніші достойники суспільного бестіарію: і той, що «нишком у куточку // Гострить ніж на брата», і той, «тихий та тверезий, // Богобоязливий», що «як кішечка, підкрадеться», та й запустить «пазурі в печінку», і той, що «тузами обирає // Свата в його хаті», – але вивершується цей бестіарій знову-таки масштабною постаттю великодушного державотворця-патріота, покровителя православної віри і мистецтв (може, й самого царя):

* Це те «світове», чого так багато в поезії Шевченка. Порівняймо: «Експансія – це все», – сказав Сесіл Родс і впав у відчай, бо щоночі бачив над собою «ці зірки... ці неосянжі світи, яких нам ніколи не досягнути. Я анексував би планети, якби міг» (*Арендт Ханна*. Джерела тоталітаризму. – К., 2002. – С. 167.) Нагадаю: Сесіл Родс – легенда і символ британського імперіалізму. А його мрія про анексію планет нині вже не здається такою нездійсненою, як у XIX столітті.

*А той щедрий та розкішний,
 Все храми мурує;
 Та отечество так любить,
 Так за ним бідкує,
 Так із його, сердешного,
 Кров, як воду, точить!..*

І Шевченків сарказм переходить у гнів, коли він бачить узвичаєність цього фарисейства, змиреність із ним суспільності, яка заслуговує зневажливого означення – «братія»:

*А братія мовчить собі,
 Витріцивши очі!
 Як ягнята: «Нехай, каже,
 Може, так і треба».*

Певно, «братія» тут – не тільки чиновництво (як в іншому випадку, далі), не тільки придворна челядь, а й уся принижена, але слухняна, безрадна людність, – бо ж далі саме до неї мовить Шевченко:

*Так і треба! бо немає
 Господа на небі!
 А ви в ярмі падаєте
 Та якогось раю
 На тім світі благаєте?
 Немає! немає!
 Шкода й праці...*

Це знов-таки один із наскрізних мотивів усієї Шевченкової поезії: розпачливий сумнів в існуванні на землі Божої правди, – що, однак, не є тим філософським чи політичним атеїзмом, який приписувано Шевченкові в радянські часи, – це страждання самої віри, до якої поет навіть через болюче заперечення щоразу вертається, бо в ній бачить підставу людської рівності:

*...Схаменіться:
 Усі на сім світі –
 І царята і старчата –
 Адамові діти.*

Моральна інвектива сягає вищої напруги – і раптом поет немовби уневажливлює її: виявляється, це так він міркував, ідучи «з бенкету п'яний уночі». Такий «понижуючий» автокоментар насправді тільки відтінює небуденність, неконтрольовану правдезність монологу (мовляв, що в тверезого на умі, те в п'яного на язиці) і вводить його в жанр нібито комедії, готуючи перехід до самої фабули сну. А сон, виявляється, не просто «напрочуд дивний», а такий, що не одному кортіло б

його побачити, та зась, не всяк сподобиться... Це запевнення – мовби риторичний заміник сценічної комедійної інтриги.

Сон багатоактний. Спершу – «буцімто сова» (а сова – символ мудрості) «летить лугами, берегами та нетрями», – «А я за нею та за нею, // Лечу й прощаюся з землею». Це прощальний огляд України, і він емоційно надзвичайно насичений. Поет покидає «неприятний край», щоб у хмарах заховати свої «люті муки», але водночас то ніби втеча й не від України, а від якогось світу, який не є істинною Україною, який хіба ворожий Україні, бо чому ж таке звертання вже до неї:

*А ти, моя Україно,
Безталанна вдово,
Я до тебе літатиму
З хмари на розмову,
На розмову тихо-сумну,
На раду з тобою;
Опівночі падатиму
Рясною росою.
Порадимось, посумуєм,
Поки сонце встане;
Поки твої малі діти
На ворога стануть.
Прощай же ти, моя нене,
Удово небого,
Годуй діток: жива правда
У Господа Бога!*

Небагато ми знайдемо у світовій ліриці зразків такої ніжності, такої інтимності в розмові поета зі своєю Вітчизною, такої цілковитої «віддачі» в любові до неї!

Тим часом триває сакральний літ, і Україна розкривається в усій красі й благодаті своєї природи (класичне, хрестоматійне: «Дивлюся, аж світає, // Край неба палає...»), в усій незнищенності й вічності цієї земної благодаті:

*І нема тому почину,
І краю немає!
Ніхто його не додбає
І не розруйнує...*

А проте голос душі вриває це натхнення ідилії, душа сумує, душа плаче. «Душе моя убогая, // Чого марне плачеш, // Чого тобі шкода?»

Не марне плаче душа. Вона знає, що основне заняття люду – перетворення раю на пекло (теж суто шевченківський мотив!). Вона бачить, як у цьому земному раю «лагану свитину з каліки знімають», бо «нічим обуть // Княжат недорослих»; як «розпинають // Вдову за по-

душне, а сина кують, // Єдиного сина, єдину дитину // Єдину надію!
в військо оддають!»; як «під тином// Опухла дитина, голоднее мре, //
А мати пшеницю на панщині жне»; як «покритка попідтинню // З бай-
страм шкандибає, // Батько й мати одцурались // Й чужі не прийма-
ють! // Старці навіть цураються!»

Усе це ті картини кірацької дійсності, що буквально переслідують
поета і переходять з одного його твору в інший, але кожного разу, –
а цього разу, зібрані в одно, особливо, – вони накидані з такою зри-
мою разючістю і з такою силою чуття й страждання («А он бачиш?
очі! очі! // Нащо ви здалися, // Чом ви змалку не висохли, // Сльїзми не
злилися?»), що поетова мука виливається у святотатське запитання:

*Чи Бог бачить із-за хмари
Наші сльози, горе?
Може й бачить, та помага...*

.....
*Пошлем думу аж до Бога,
Його розпитати,
Чи довго ще на сім світі
Катам панувати??*

І поки дума збурюватиме небо («Нехай чорніє, червоніє, // Полум'ям
повіє...») – метафора народного повстання?), поет усе-таки шукає хоч
«на край світа раю»: «І знов лечу понад землею».

Наступний акт сновидіння – країна боліт, туманів і пустоти, де
«людей не чуть, не знать і слїду // Людської страшної ноги». Є такі
країна, «не полита сльозьми, кров'ю», де можна душею «одпочити».
Марна надія! Загули кайдани, «заворушилася пустиня», і з сибірсько-
го підземелля, як із тісної домовини, «на той остатній страшний суд //
Мертвці за правдою встають». Але то не вмерлі, не убиті, «ні, то люди,
живі люди, // В кайдани заліті. // Із нор золото виносять, // Щоб пельку
залити // Неситому!...» – зрозуміло кому.) І серед запеклих каторжан –

*В кайдани убраний
Цар всесвітній! цар волі, цар,
Штемпом увінчаний!
В муці, в катарзі не просить,
Не плаче, не стогне!
Раз добром нагрїте серце
Вік не прохолоне!*

Ці хрестоматійні слова, пам'ятні багатьом поколінням українських
читачів, завжди сприймалися як зворушливий панегірик декабристам.
І це природно: Шевченко щойно повернувся з України, де в Яготині
його шанобливе схиляння перед пам'яттю тих, кого вважав він пер-
шими провісниками свободи в цій імперії, набуло особливого інтим-
ного тепла в спілкуванні з Репніними, Капністом та іншими близькими

до декабристів людьми. Зовсім іншу версію висунув у своїх інтерпретаціях Шевченкових творів Степан Смаль-Стоцький: «...Ніхто з засланих декабристів чи петрашевців не досягнув, думаю, всесвітнього значення, до нікого з них не можна прикласти аж такого прикметника», отож «цар всесвітній, цар волі» мусить означати як не самого Христа, що й його кати вже немов наново в кайдани закували та на Сибір у каторгу заслали, то персоніфікацію самої всесвітньої ідеї правди й волі або самого духа «істини», або – це, може, найбільш правдоподібне – персоніфікацію духа України з його найвищим ідеалом і непогамованою жадобою волі, за яку він боровся (Полуботок!), яких у Сибірі в кайдани забили. Не когось там незнамого чи менш знаного, а самого *царя всесвітнього, царя волі* кати в кайдани убрали, в Сибір на каторгу заслали, штемпом увінчали! Страшний образ, в якому кульмінує панування катів на цім світі»¹.

Припущення про те, що Шевченко мав на увазі самого Ісуса Христа, викликає сумнів: слова «Раз добром нагріте серце // Вік не охолоне» говорять швидше про людський характер місії подвижника. А от із думкою про персоніфікацію в «цареві волі» всесвітньої ідеї правди й волі та самого «духа України» можна погодитися. Тільки, мабуть, дарма Смаль-Стоцький подає цю версію як альтернативу «декабристській»: в уяві нашого поета образ «царя волі» цілком міг поєднати в собі і конкретний (страдник-декабрист), і розширювальний (борці за волю України, персоналізація ідеалу правди і свободи) зміст.

...«Український» і «сибірський» акти химерного сновидіння підготували кульмінацію «комедії»: її петербурзький акт. Хто той «неситий», на догоду якому, чи з волі якого, чи під скипетром якого чиняться всі оті пекельні діла? Де жорстоке серце всього цього нелюдського світу? І мудра сова – поетова провідниця у надхмар'ї (хоч про неї вже й не згадується, але вона визначає маршрут!), повертає до фінських боліт, де

*У долині, мов у ямі,
На багнищі город мріє;
Над ним хмарою чорніє
Туман тяжкий... Долітаю –
То город безкрайї.
Чи то турецький,
Чи то німецький.
А може те, що й московський.
Церкви, та палати,
Та пани пузаті,
І ні однісінької хати.*

¹ Акад. Степан Смаль-Стоцький. Т. Шевченко. Інтерпретації. – Нью-Йорк; Париж; Торонто, 1965. – С. 145.

Звернімо увагу: «комедія» комедією, гротеск гротеском, – але наскільки точно в цьому бурлескному заниженні побачено справжні риси «Північної Пальміри». Ні однісінької хати – не в значенні сільської хати, а в значенні приватної забудови, оскільки ніхто не мав права будувати на свій смак, усі споруди в столиці суворо контролювалися – особливо за часів Миколи I – згідно з царськими приписами («регламентами»); що то за город: турецький, німецький чи московський? – це не тільки жартівлива інакомовність, а й натяк на стильову еkleктику, відзначену багатьма авторитетами архітектури; ну, а щодо багнища й туману тяжкого – це речі відомі... Ось послухаймо... «...Грунт, на якому стоїть місто, – це болотиста низина; безкрай ліс навколо нього не містить ознак життя [...] Зовнішній вигляд будов придумали далеко не Ініго Джонс і не Палладій (видатні архітектори – англійський та італійський. – *І. Дз.*). Тут панує якийсь виморочний архітектурний стиль, середній між італійським, французьким і голландським...»¹ Це писав 1739 року в листі з Петербурга італійський літератор і мандрівник Франческо Альгаретті. Звісно, за сто років багато що змінилося; самодержці не шкодували коштів на його розбудову, перетворивши на «місто палаців», як його й називали іноземці. Проте гріх походження тяжів над ним упродовж усієї його історії. Принаймні такий амбівалентний образ утвердився за ним у самій російській літературі – і до певної міри в національній свідомості взагалі (про це ще буде мова у зв'язку зі слов'янофілами).

У російській літературі впродовж майже трьох століть варіюються різні міфологеми «града Петрова» (він же Петрополь, «Санктъ-Петербурхъ», Петербург, Петроград). Внесок у цю міфологію робили кілька поколінь російських письменників, публіцистів і філософів – від Одоєвського і Пушкіна (не кажучи про Гоголя) до Достоевського, Белого і Степуна. Інколи місто сприймається як апофеоз імперськості з естетикою величі; як бюрократичний вампір (П. Вяземський: «В России – один Петербург, где можно найти все удобства жизни; но как там жить, не продав души...»²); але здебільше воно постає як примарне, придумане, фантастичне, прокляте, апокаліптичне. Говориться про «містику» і «метафізику» Петербурга. З іншого ж боку, Петербург вражав своєю «геометричністю», страхітливою розпланованістю, волюнтаристським насильством над природою – як символ торжества державної волі над стихійним плином життя. Маркіз де Кюстін у книзі «Росія в 1839 році» побачив у Петербурзі лише величезну порожнечу, в якій живуть «люди-автомати», «шахові фігури, що рухаються

¹ Франческо Альгаретті. Из книги «Путешествие в Россию» // Звезда. – 2003. – № 5. – С. 83.

² Остафьевский архив князей Вяземских. – СПб., 1899. – Т. III. – С. 180.

волею одного-єдиного гравця, невидимим суперником якого є все людство. Тут діють і дихають лише з дозволу імператора або за його наказом... Мовчання править життям і паралізує його». Для італійського поета Альф'єрі Петербург – «азіатський табір, забудований витягнутими в ряд халупками».

Це враження чужинців. Але й співець «града Петрова» Пушкін не все був у захопленні:

*Город пышный, город бледный,
Дух неволи, стройный вид,
Свод небес зелено-бледный,
Скука, холод и гранит.*

(Після страхітливої повені 1824 року, яка знищила майже півміста, Пушкін писав із Михайловського другові: «Что это у вас? Потоп? Ничто проклятому Петербургу!»¹ До цієї теми він повернеться в «Медном Всаднике», але вже по-іншому.)

І Лермонтов:

*Увы, как скучен этот город
Своим туманом и водой.
Куда ни взглянешь – красный ворот *
Как шиш торчит перед тобой.*

(Мотив «проклятості» Петербурга посилювався колізією між ним і Москвою, яка виникла ще за Петра I, загострилася в часи Катерини II, а в поглядах декого із слов'янофілів набрала крайніх форм аж до того, що під час Кримської війни висловлене було побажання, щоби ворожий флот знищив це просякнуте неросійським духом місто. Принаймні, якщо вірити біографові П. Чаадаєва М. Жихареву, «...они сообща и единогласно сознавали настоятельную необходимость в окончательном истреблении и уничтожении Петербурга как города нерусского, басурманского...», а Хомяков бажав «затопления Петербурга»². Пізніше відомий філософ Г. Федотов писав про «западнический соблазн Петербурга и азиатский соблазн Москвы», протистояння яких, мовляв, могло б бути подолане звертанням «стрелки духа» до третього полюса: «этим полюсом, неподвижной православной вехой в судьбе России является Киев, то есть идея Киева»³. Ця «ідея Києва» від часів Єлизавети і Катерини II раз у раз озивається у деяких імперсько-

¹ Цит. за: Битов А. Дежа вю // Звезда. – 2003. – № 5. – С. 6.

* Городовий.

² Жихарев М. И. Докладная записка потомству о Петре Яковлевиче Чаадаеве // Русское общество 30-х годов XIX века. Люди и идеи. Мемуары современников. – Изд. Моск. ун-та, 1989. – С. 95–96.

³ Федотов Г. П. Судьба и грехи России. – СПб., 1991. – Т. 1. – С. 61. (Перевидання.)

православних мислителів і до сьогодні, – і, наче передбачаючи це тривання, Гоголь колись написав Максимовичу знамениті слова про Київ: «Он наш, не их!»)

В основі «метафізики» і «містики» Петербурга – звісно ж, самий той факт, що величезне місто виникло не звичайним шляхом, із життєвих потреб людності, а з волі монарха, ціною великих жертв, усупереч і несприятливим природним умовам, і всьому традиційному «москвоцентричному» комплексу росіян. (До речі, поряд з поетичною героїзацією Петрового акту творення міста «з нічого», існували перекази про фантастичні фінансові махінації, в яких особливо відзначився «светлейший князь» Алексашка Меншиков.)

У Шевченка ж був і свій погляд на Петербург: на кістках українських козаків воздвигнуто столицю імперії, що душила Україну...

Щоб цей погляд вивільнити з інерції звичного бачення і вивищити над магією імперської величі, поет імітує візію простака, спантеличеного дивовижею, але зіркою й тверезим глуздом не обділеного (мовби те мужицьке «невчене око», що загляне «в саму душу // Глибоко! глибоко!»):

*...Дивуюсь,
Мов несамовитий!
Як то воно зробилося
З калюжі такої
Таке диво... отут крові
Пролито людської –
І без ножа.*

І як підтвердження цього здогаду – перед «невченим оком» постає той, хто й учинив і це диво, й багато інших див. Постає славетною статуєю, що стала своєрідним «ідеологічним центром» імперської столиці, естетичним маніфестом Російської імперії взагалі.

Пам'ятник Петрові I описаний багатьма авторами різних часів. Ось один із описів майже шевченківського часу – 1830 року, в листі офіцера англійської місії Джеймса Едварда Александра своєму начальству: «Пам'ятник Петрові I роботи Фальконе – одна з найвизначніших пам'яток міста – розташований поблизу Ісаакіївського мосту. Кінна статуя споруджена на величезній, вагою півтори тисячі тонн, гранітній глибі. Постамент пам'ятника був перевезений на катках із болота, що знаходиться в чотирьох милях від Петербурга. Права рука імператора простягнута в напрямку ріки, кінь копитами топче змію, символ заздрощів»¹.

Пам'ятник, створений учнем Дідро (який особисто схвалив проєкт), відкрито 1782 року – до століття коронування Петра I. Відкрито під грім барабанів і залпи військових кораблів, у присутності тисяч петербуржців, перед якими з'явилася на балконі Сенату сама Катерина II.

¹ Див.: Звезда. – 2003. – № 5. – С. 91–92.

Н. Ейдельман у книзі «Мгновеньє славы настаєт...» наводить цікавий епізод. Коли під час богослужіння біля гробівника Петра митрополит Платон вигукнув: «Восстань же теперь, великий монарх, и возри на любезное изображение твое: оно не истлело от времени и слава его не помрачилась...», – то в натовпі боязко жартували: «А вдруг в самом деле – восстанет!»¹

Олександр Радішев у «Письме к другу, жительствующему в Тобольске по долгу звания своего» (тобто: не в каторзі, а на службі) так описує пам'ятник імператору, якого «наши предки в живых ненавидели, а по смерти оплакивали»: «Крутизна горы суть препятствия, кои Петр имел, производя в действо свои намерения; Змея, в пути лежащая, – коварство и злоба, искавшие кончины его за введение новых нравов; древняя одежда, звериная кожа и весь простой убор коня и всадника суть простые и грубые нравы и непросвещение, кои Петр нашел в народе, который он преобразовать вознамерился...»

Однозначніше враження у М. Карамзіна: «...Мысль поставить статую Петра Великого на диком камне сем для меня прекрасная, несравненная мысль, ибо сей камень служит разительным образом того состояния России, в котором она была до своего преобразователя».

А ось славетна французенка мадам де Сталь: «Петро зображений на камені, він здіймається на круту гору серед змій, які хочуть зупинити коня. Ці змії, правду кажучи, зроблені для того, щоб підтримати масивного коня і вершника, але думка ця невдала, оскільки, по суті справи, правитель повинен боятися не заздрощів; і не ті, хто плазує, його вороги, а Петро I все своє життя боявся тільки росіян, які жалкували про старовинні звичаї своєї країни. Одначе захоплення, яке він досі викликає, показує, що він зробив Росії багато добра, бо через сто років після смерті деспоти вже не мають підлесників»².

Утім, мабуть, ніхто – ні з росіян, ні з чужоземців – не висловився так патетично, як М. Ломоносов у «Надписи к статуе Петра Великого»:

*Се образ изваян премудрого героя,
Что, ради подданных лишив себя покоя,
Последний принял чин и царствуя служил,
Свои законы сам примером утвердил,
Рожденны к скипетру, простер в работу руки,
Монаршу власть скрывал, чтоб нам открыть науки.
Когда он строил град, сносил труды в войнах,
В землях далеких был и странствовал в морях,
Художников собирал и обучал солдатом,
Домашних побеждал и внешних сопостатов;*

¹ Ейдельман Н. Мгновеньє славы настаєт... – Л., 1989. – С. 44.

² Там само. – С. 46.

*И, словом, се есть Петр, отечества отец;
Земное божество Россия почитает,
И столько олтарей перед зраком сим пылает,
Коль много есть ему обязанных сердец.*

Це природно, що багато російських патріотів діставали високе поетичне натхнення від споглядання славетної статуї свого славетно-го імператора, що метафоризувала його славетні діла. Так само природно й те, що в деяких інших росіян вона викликала інші асоціації:

*Реформою своей стяжал он много славы:
Ведь он европеизм настолько к нам привил,
Что суций искони батог наш величавый
Шпицрутеном немецким заменил *.*

Ще інше в Шевченка. Непідвладний імперській магії, він простісінько, з почуттям козацької зверхності, десакаралізує священну постать, стягує її з імперсько-патріотичного небесі. Його перший, у сновидінні, погляд на диво – погляд «невченого ока», що нібито не бачить усіма визнаної високої символіки, а натомість привиджується йому низька подобизна. Це безвідмовний і нищівний прийом бурлескної пародії – в цьому випадку словесної пародії на патетику монументальну:

*...От я повертаюсь –
Аж кінь летить, копитами
Скелю розбиває!
А на коні сидить охляп,
У світі – не світі,
І без шапки. Якимсь листом
Голова повита.
Кінь басує, – от-от річку,
От-от перескочить...*

І тут пародійний тон угасає, і з нього вивільнюється голос гострого прозріння історичної сутності явища:

*А він руку простягає,
Мов світ увесь хоче
Загарбати. Хто ж це такий?
От собі й читаю,
Що на скелі наковано:
Первому – вторая
Таке диво наставила.
Тепер же я знаю:
Це той первий, що розпинав
Нашу Україну,
А вторая доканала
Вдову сиротину.*

* З вірша М. Щербини.

*Кати! кати! людодіди!
Наїлись обоє,
Накралися; а що взяли
На той світ з собою?*

А мабуть-таки взяли – загнали ж на той світ великі й великі тисячі люду. І як продовження українського рахунку «катам! людодідам!» («Тяжко, тяжко мені стало // Так, мов я читаю // Історію України» – ці Шевченкові слова мало не на століття «випередили» часто цитовані тепер Винниченкові про те, що історію України не можна читати без брому; щоправда, в обох випадках малося на увазі не зовсім те саме), – як продовження українського рахунку імперським душогубам «сумно співає // Щось такеє невидиме», голосом «наказного гетьмана» – Полуботка:

*Царю проклятий, лукавий,
Аспиде неситий!
Що ти зробив з козаками?
Болота засипав
Благородними костями;
Поставив столицю
На їх трупах катованих!*

І хмара на небі стає білою пташкою – душею погублених козаків – і голосить:

*І ми сковані з тобою,
Людодіде, змію!
На страшиному на судищі
Ми Бога закриєм
Од очей твоїх неситих...*

(До речі, цей пасаж змушує повернутися до версії Смаль-Стоцького про те, що під «царем всесвітнім, царем волі», закутим у Сибіру, Шевченко міг мати на увазі самого Христа – така метафора зла самодержавної диявольщини, – може, це припущення не таке вже й безпідставне, як нам спершу здалося...)

Композиційно епізод із «мідним вершником» ділить «петербурзький» акт сновидіння на дві приблизно рівні частини, вводячи їх в історичну перспективу. В обох із них головним «героєм» є Микола I, але в неоднаковій іпостасі. У першій ми бачимо, як він державствує в своєму палаці, куди автора допровадив за «полтинку» метикований землячок. Тут Шевченкове мистецтво сатирика-демістифікатора сягає своїх вершин. Уже не з висоти захмарного лету, а з пункту тверезого глузду ритуали урядування виявляються не тільки абсурдними, а й сміховинними. Закінчується палацовий церемоніал знаменитою сценою державного мордобиття:

Дивлюсь, цар підходить
 До найстаршого... та в пику
 Його як затопить!
 Облизався неборака;
 Та меншого в пузо –
 Аж загуло!.. а той собі
 Ще меншого туза
 Межи плечі; той меншого,
 А менший малою,
 А той дрібних, а дрібною
 Уже за порогом
 Як кинеться по улицах,
 Та й давай місити
 Недобитків православних,
 А ті голосити;
 Та верещать; та як ревнуть:
 «Гуля наш батюшка, гуля!
 Ура!.. ура!.. Ура! а, а, а...»

Свого часу Михайло Драгоманов закидав Шевченкові карикатурність цієї сцени; потім цей закид повторював ще дехто*. Але ж хіба карикатура не є законним і могутнім засобом сатири, в тому числі політичної сатири? І хіба гротеск Ф. Гойї такий уже далекий від карикатури? Чи О. Дом'є? І хіба вона не дає можливість унаочнити приховану сутність якогось явища? Але в цьому випадку не така вже й карикатура. Ось реальна сценка, яку описав у своєму щоденнику (12 лютого 1842 року) О. Нікітенко. Бал-маскарад у Дворянському зібранні з участю «Государя». «В этот день собрание было особенно многочисленное. В одном месте его окружили маски-патриотки и, желая насладиться лицезрением монарха, до того стеснили его, что он принужден был остановиться и ожидать. Наконец, терпение его не выдержало, он топнул ногой и грозно крикнул, назвав их по-французски скотами. Волны народа, как волны Чермного моря перед жезлом Моисея, мгновенно расступились от этого слова. И поделом! Надо быть умеренным и в выражении патриотических чувств, особенно когда царь веселится запросто и либерально со своим добрым народом»¹.

* Д-р М. Гнатишак, наприклад, ставив під сумнів естетичну вартість політичної сатири та й взагалі політичної поезії Шевченка, ставлячи на перше місце його романтичні твори (див.: *Др. М. Гнатишак. Ренесанс Шевченкової романтики // Поступ.* – 1929. – Ч. 6–7. – С. 213). Ще раніше в набагато обережнішій формі застереження щодо поцінування політичних поезій Шевченка як «вершини творчості нашого поета» висловив д-р Остап Грицай (див.: *Др. Остап Грицай. Шевченко і молодь // Молоде життя.* – Відень, 1921. – Ч. 2. – С. 5).

¹ *Никитенко А. В. Моя повесть о самом себе... – С. 323.*

Цікаво, що до прийому розгорнутого політичного гротеску у формі сну, дуже близького до Шевченкового, двічі вдавався Олексій Костянтинович Толстой – як відомо, симпатик нашого поета. Це – сатирична поема «Сон Попова» і «Песня о Потоке-богатыре». В останній давньокиївський богатир, заснувши, на час прокидається в різні періоди російської історії і дивується побаченому.

11.

*Вдруг гремят тулумбасы, идет караул,
Гонит палками встречных с дороги;
Едем царь на коне, в зипуне из парчи,
А кругом с топорами идут палачи!
Его милость собираются тешить:
Там кого-то рубить или вешать.*

12.

*И во гневе за меч ухватился Поток:
– Что за хан на Руси своеволит?
Но вдруг слышит слова: – То земной едет Бог!
То отец наш казнить нас изволит!
И на улице, сколько там было толпы:
Воеводы, бояре, монахи, попы,
Мужики, старики и старухи –
Все пред ним повалились на брюхи¹.*

Пізніше, в 1859–1861 рр., М. Михайлов пише сатиричну поезію «Апостол Андрей» – у формі пародії на обробку літописного переказу про апостольську подорож до Русі Андрія Первозванного. І сниться йому, ніби він побував через сімнадцять століть у Росії. І побачив:

*Великий у русских царит человек
И ходит повсюду с дубиной;
И орден апостолу в честь создает
Для тех, кто народу с ним больше поьбет.*

Реальність самодержавної сваволі та самодурства, реальність ієрархії чиновницьких согбених спин, реальність жертвовного вірно-підданства «недобитків православних» була не дуже далекою від Шевченкової «карикури». (Як і реальність страху – порівняймо ще одну «карикуру»: в оповіданні «Хо» М. Коцюбинського, з «участю» Ведмеда – у Шевченка Медвідь.) І хай це анекдот – розказана пізніше відомим фейлетоністом Власом Дорошкевичем історія: «Император Николай I, говорят, в минуту раздражения, воскликнул в каком-то университете: “Кто будет читать философию! Вот!” – и указал на

¹ Полное собр. соч. графа А. К. Толстого. – СПб., 1907. – Т. 1. – С. 298–299.

исправника. И исправник стал читать философию»¹, – але ж не випадковий анекдот, якусь прикмету царювання Миколи I він відбиває. І коли в Шевченка царствене подружжя поважно перемовляється «о отечестве, здається, // Та нових петлицях, // Та о муштрах ще новіших», – то хіба оце зведення проблем *отечества* до проблем *петлиць* і *муштр* не було характерним для багатьох російських царів та й для того ж Миколи I, і хіба не написано про це достатньо в пізнішій російській літературі? Парад, муштра, казарма були невичерпними джерелами натхнення для державотворчої думки. А для Миколи I – ще й джерелом особистої насолоди та сакрального почуття; невдалий же парад, із недотриманням якихось приписів, – був для самодержця мало не особистою драмою. Був випадок, коли він посадовив на гауптвахту свого сина, спадкоємця престолу, за те, що він проскакав галопом, а не риссю (про це знайдемо в щоденникових записах О. Пушкіна під датою 12 травня 1834 р.).

Солдафонська ментальність, звісно ж, не обмежувалася царським двором. У своїх «Письмах из-за границы» Г. Данилевський подає промовисту репліку свого супутника-генерала – враження про центральну площу Кенігсберга з пам'ятником: «Площадь красива, но мала, больше одного батальона не поставишь на ученье. А пресловутая площадь св. Марка в Венеции, говорят, и того теснее... То ли дело наша Русь! Немцы!»². Вже через півстоліття після Миколи I його тезка, останній (поки що) російський імператор Микола II на урочистому закладанні фундаменту казарми для імператорських стрільців (був такий елітний підрозділ) висловив, як записала мемуаристка, глибоку історіософську думку: «Удивительное дело: кладут в одно место всякую дрянь, поливают чем-то эту дрянь, и выходит крепко»³. Це воістину метафора імперського «обустройства России»!

Окремо слід сказати про той непоштивий бурлескний тон, яким Шевченко говорить про імператрицю. Відомо, що це стало однією з причин тяжкого присуду, який скріпив сам Микола I своєю незабутньою резолюцією: «С запрещением писать и рисовать». Докори, почасти слухні, за брутальну образу як-не-як жінки переслідували Шевченка і за життя, й по смерті. Але, щоб зрозуміти причини Шевченкової глумливості, треба взяти до уваги, що поет розвінчував не особистість, а свого роду естетичний символ імперії. Адже сонм

¹ Дорошкевич Влас. Рассказы и очерки. – М., 1986. – С. 145.

² Сочинения Г. П. Данилевского. Томъ 23. Издание восьмое, посмертное. – СПб., 1901. – С. 11.

³ Цит. за кн.: Богданович А. Три последних самодержца. – М., 1990. – С. 511.

придворних і непридворних поетів уславляв царицю, сягаючи за-паморочливих висот одописання:

*И нет подобной ей и станом молодым,
Ни стройной плавностью походки лебединой,
Ни гибкой ловкостью, врожденной ей единой,
Ни кроткого чела спокойствием святым...*

(Є. Ростопчина, 1838 р.)

...Какою

*Возможно кистию земною
Тебя достойно описать,
Тебя – России благодать!
Я сам описывать тебя не смею,
Молчу, молюсь, благоговею...*

(І. Мятлев, 1842 р.)

Тож хіба важко зрозуміти Шевченків «мужицький» емоційний ви-клик цьому нестерпному політичному та естетичному фальшу:

*Так оце-то та богиня!
Лишенько з тобою.
А я, дурний, не бачивши
Тебе, цяце, й разу,
Та й повірив тупорилим
Твоїм віршомазам.*

До речі, Шевченко був не перший, хто «образив» царицю. З при-воду вірша Пушкіна «Цапли» Франко зауважив: «Їдка сатира трохи чи не на царя Миколу та його жінку, яку названо чаплею – пригадує Шевченкове порівняння цариці з чаплею у “Сні”»¹. Хоч у пізніших щоденниках Пушкіна є цілком доброзичливі репліки про імператрицю.

Усе сновидіння закінчується новим візитом «до царя в палати» – після картини петербурзького ранку, коли «уже вбогі ворушились, // На труд поспішали, // І москалі на розпуттях // Уже моштрувались. // Покрай улиц поспішали // Заспані дівчата, // Та не з дому, а додому!»; коли вже «і братія сипнула // У сенат писати // Та підписувать – та драти // І з батька і брата. // А меж ними і землячки...»

По-своєму зустрічають ранок і в царських палатах. Паралельно до ритуалу мордобиття в попередньому епізоді, відбувається інший ри-туал, що символізує дію механізму державної машини:

*Неначе з берлоги
Медвідь виліз...
.....
...як крикне
На самих пузатих –*

¹ Франко Іван. Зібр. тв. у 50 т. – К., 1982. – Т. 35. – С. 163.

Всі пузаті до одного
 В землю провалились!
 Він видувив баньки з лоба –
 І все затрусилось,
 Що осталося; мов скажений,
 На менших гукає –
 І ті в землю; він до дрібних –
 І ті пропадають!
 Він до челяді – і челядь,
 І челядь пропала;
 До москалів – москалики,
 Тільки застогло,
 Пішли в землю; диво дивне
 Сталося на світі...

Та ще більше диво: як тільки медвідь-самодержець залишився сам, без своїх міністрів, клевретів і челяді, без москалів-москаликів, – де й поділася його магічна сила. Грізний медвідь стає безпомічним кошешнячком.

Так, магічна сила самодержавства – у сліпому послухові люду. Чи не перший на теренах Російської імперії Шевченко висловив цю думку так підкреслено, подавши її в соковитій картинній метафорі. А в нього самого вона визрівала давно. Вона логічно випливала з його «козацького» волелюбства, з духу непокори, заповіданого українською історією. Тим-то так зверхньо ставиться він до «священних» для обивателя ритуалів самодержавства, так убивчо профанує його «високі» ідеологеми* і так уїдливо шпигає землячків-перевертнів, що «по-московській так і ріжуть, // Сміються та лають // Батьків своїх...», – і це бештання знов-таки обертається плачем за добровільних жертв джагернаутової колісниці, за долю України:

Україно! Україно!
 Оце твої діти,
 Твої квіти молодії,
 Чорнилом політі,
 Московською блекотою
 В німецьких теплицях
 Заглушені!.. Плач, Україно!
 Бездітна вдовице!

...Типологічно Шевченків «Сон» стоїть у ряду визначних творів європейської політичної поезії. А до самої форми сновидіння – містерійного чи комедійного – часто вдавалися романтики. Давно

* Тим, хто вважає сатиричні картини в Шевченка «брутальними», можна порадити звернутися до світових класиків сатири – від Аристофана до Рабле й Свіфта, від Беранже до Брехта.

відзначено (І. Франко, О. Колесса, М. Зеров) вплив на Шевченка Міцкевичевих «Дзядів»; В. Щурат припускає і вплив сатири Елеонори Штірмер «Bartłomiej w chmurach», опублікованої у «Roczniku Literackim» Ромуальда Подберезького (Шевченкового доброго знайомого), виданого в Петербурзі 1843 року. Але не менший знавець і Шевченка, і Міцкевича Богдан Лепкий заперечував зв'язок між «Сном» і «Дзядями», а Степан Смаль-Стоцький взагалі вважає вишукування «впливів» справою мало корисною для аналізу якогось твору (в цьому випадку – Шевченкового «Сну») і пояснює таке вишукування «непогамованим бажанням блиснути якоюсь сенсаційною ракетою свого власного духа»¹. Принаймні інколи це так і є. Зрештою, коли говорити про Шевченкову «комедію», варто насамперед урахувати, що форма сновидіння сама собою є найприроднішою для розгортання фантастичних ситуацій, тим більше гротескного характеру; вона ж дає і максимальну можливість насичувати об'єктивну візію пристрасною суб'єктивністю (у сні досягається абсолютно вільна комбінація елементів реальності й недоступний для буденного стану ступінь їх емоційного переживання). Тому форму сновидіння ніхто один не вгадав і ніхто ні від кого не запозичує: вона вічно присутня в інтелектуальному повітрі. Що ж до змісту Шевченкового «Сну», то хіба треба було б поетові чийогось впливу, щоб сказати те, що він сказав? Для цього він занадто багато бачив і пережив сам, життя саме нав'язувало йому цей зміст. І без особистої пережитості, тяжкої вистражданості того не сказалося б...

Тому варто, мабуть, говорити не тільки (і, може, не стільки) про впливи, як про типологічну схожість (або несхожість). Типологічні порівняння – з погляду як схожості, так і несхожості (несхожого в схожому і схожого в несхожому) – поглиблюють розуміння літературного явища, ставлячи його в історико-літературний контекст і самий цей контекст розгортаючи новими гранями.

Інша річ – свідомою варіацією якогось зразка (це теж одна з продуктивних літературних форм) – у вмотивованому і талановитому виконанні. Або ж свідомою полемікою з відомим літературним зразком. Шевченків «Сон» є, крім усього іншого, також і свідомою полемікою з пушкінським «Медным Всадником»: в інтерпретації Петра І (й історичного, і в бронзовому ідолі) та в картинах імперської столиці.

Утім, шедевр Пушкіна мав безліч відгуків у російській літературі – і варіативних щодо нього, і полемічних. Мабуть, цю майже столітню полеміку скінчив (а втім, чи скінчив?) Олександр Блок у поемі «Дванадцять». Револьюційна віхола змінила ландшафт Петербурга,

¹ Акад. Степан Смаль-Стоцький. Т. Шевченко... – С. 150.

і Мідний Вершник перестав (принаймні, на короткий історичний час) бути його ідеологічним центром. І Блок, який сказав про пушкінського «Медного Всадника»: «Все мы находимся в вибрациях его меди», – тепер подає інший ідеологічний ландшафт Північної Пальміри; його так інтерпретує компетентний у цих питаннях Р. Іванов-Разумник: «...На том самом месте, где прорвалось тяжело-звонкое скаканье Медного Всадника, там теперь – “Над Невской башней тишина”. Где же Конь? Где же Всадник? Их нет. И там, где был Конь – там теперь стоит “Безродный пес, поджавши хвост”; там, где был Всадник, там, где в “Неколебимой вышине Над возмущенною Невою Стоял с простертою рукою Кумир на бронзовом Коне”, там теперь “Стоит буржуй на перекрестке и в воротник упрятал нос...”»¹

Але це лише одна із чергових історичних метаморфоз. Мідний Вершник імперії таки стоїть і ще простягає свою загребушу руку в майбутнє багатьох народів...

У березні 1845 року кінчався строк навчання Шевченка в Академії мистецтв. 22 березня він подає до Ради Імператорської Академії мистецтв прохання надати йому звання художника. Того ж дня Рада

«определила»: «Поскольку Шевченко известен Совету по своим работам и награжден уже за успехи в живописи серебряною медалью 2-го достоинства, то удостоить его звания неклассного художника и представить на утверждение общему собранию Академии». Не чекаючи ухвали загальних зборів, які відбулися аж восени, Шевченко того самого дня подає прохання про видачу квитка для поїздки в Україну: «Имея надобность по художественным моим занятиям, ехать в Малороссию, всепокорнейше прошу правление Академии о выдаче мне билета на проезд как туда, так и обратно, равно и на беспрепятственное по месту пребывания жительство». Наступного дня такий «билет» видано, а в ньому, зокрема, сказано, що «гг. на заставах команду имеющие благоволят чинить ему как туда, так и обратно свободный пропуск, равно и беспрепятственное на месте, где сколько нужно будет, пребывание»². Цей стандартний документ, який діставали випускники Академії, якщо їхали кудись «для художественных занятий», дуже полегшував Шевченкові подорожі Україною.

¹ Іванов-Разумник Р. Испытание в грозе и буре // Блок. Скифы. Двенадцать. – СПб., 1918. – С. 11.

² Тарас Шевченко. Документи... – С. 66.

Через Подольськ, Тулу, Орел, Кроми Шевченко приїздить в Україну. Побував у Глухові, хотів розшукати місце, де стояв палац гетьмана І. Скоропадського, будинок «Малороссийской коллегии» «со своим кровожадным чудовищем – тайною канцеляриєю» (III, 401). На довгий час мав зупинитися в селі Мар'янському, в маєтку миргородського повітового маршалка О. Лук'яновича, який запросив його малювати сімейні портрети. Але сеанси відкладено на осінь; тим часом Шевченко мав намір подорожувати Україною. Він побував у Кролівці, Кременчуку (саме під час руйнівної повені, яку згадав у повісті «Капітанша»); є припущення, що відвідав рідних у Кирилівці, а також заїхав до Києва, де, ймовірно, зустрівся з Михайлом Максимовичем, який згодом допомагав йому стати співробітником Київської археографічної комісії. Заїздив Шевченко і в Яготин, щоб висловити княжні Варварі Репніній співчуття з приводу смерті батька, князя М. Репніна (про неї повідомляла його княжна в листі, який почала писати 10 січня, а дописала 22 лютого, певно, через велику пригніченість; у кількох наступних листах вона тривожиться Шевченковим мовчанням); з Яготина рушив до Прилук, у Густинський монастир, де був похований М. Репнін. З намальованого там збереглися три акварелі: «В Густині. Церква Петра і Павла»; «В Густині. Трапезна церква»; «Брама в Густині. Церква св. Миколая».

І до того, і пізніше Шевченко багато малює: портрет Йосипа Рудзинського, акварель «Хутір на Україні», малюнки олівцем «Селянське подвір'я», сепія «Т. Г. Шевченко малює селянське подвір'я», кілька жанрових сцен.

У цей час Шевченко починає виконувати деякі доручення Київської археографічної комісії (офіційна назва: «Временная комиссия для разбора древних актов»). Її було створено 1843 року при канцелярії Київського, Подільського й Волинського генерал-губернатора для збирання, вивчення та видання документальних історичних матеріалів, народних переказів, дослідження археологічних пам'яток, проведення розкопок. Створення її мало не лише науковий, а й політичний аспект: Комісія була ланкою в системі заходів (починаючи зі створення Київського університету св. Володимира), які мали протидіяти польським впливам (зокрема культурному домінуванню поляків) на Правобережній Україні й довести не польський, а «русский» – у дусі «общерусскости» – характер історії та культури «Юго-Западной России». Однак самий характер наукової роботи, зосередженість на конкретних документах і пам'ятках приводили до об'єктивних результатів. Комісія підготувала багато цінних публікацій: «Памятники, изданные Временной комиссией для

разбора древних актов...» (т. 1–4, К., 1845–1859); «Древности, изданные Временной комиссией для разбора древних актов» (зошити 1–3, К., 1846); а пізніше – «Летопись Самовидца» (К., 1878) та ін.; Комісія проіснувала до 1921 року, коли влилася в Археографічну комісію Всеукраїнської Академії наук.

Подорожуючи Україною, Шевченко збирав і записував народні пісні та перекази, замальовував пам'ятки архітектури, місця історичних подій. Він виявився дуже потрібною для Археографічної комісії людиною, і 10 грудня 1845 року голова Комісії М. Писарев (він же правитель канцелярії генерал-губернатора Д. Бібікова, якому була підпорядкована Комісія) звертається до свого начальника з проханням «о приглашении [...] художника Академии Тараса Шевченка в звание сотрудника Комиссии для снимков с предметных памятников», а «жалованье назначить» – «150 рублей в год серебром»¹.

На доручення Комісії та з власної ініціативи він у різний час виконує низку малюнків у Полтаві, Переяславі, Седневі, Суботові, Києві, бере участь у розкопках могили Переп'ятихи поблизу Фастова, якими керував історик-юрист М. Іванишев, у майбутньому ректор Київського університету. Восени 1846 року на доручення Комісії Шевченко працює на Київщині та в Почаєві: збирає фольклорний матеріал та історичні відомості, робить ескізи архітектурних пам'яток та давніх споруд. Дальшу його працю в Комісії урвав арешт...

Робота в комісії давала Шевченкові можливість задовольняти свої пізнавальні й творчі інтереси, допомогла збагатити уявлення про українську історію, своєрідність різних українських земель; він зробив багато цінних фольклорних записів, мав нагоду професійно вправлятися в рисунку й малярстві. Всі ці враження просилися і в поезію, давали хвилини високого натхнення. Добрим здобутком для нього були й численні нові знайомства і з людиною ученою та мистецькою (щасливі хвилини подарувало йому, наприклад, знайомство на Ільїнському ярмарку в Ромнах із великим українським актором Карпом Солеником), і з людиною кріпацькою – відомо, що він нерідко надавав перевагу спілкуванню з простими селянами, з челяддю в поміщицьких маєтках перед добірним панським товариством. (Ось одне зі свідчень: «...Всего охотнее сблизжался Шевченко с дворовыми и крестьянами в Марьинском; почти всех он знал по имени, очень сошелся со многими из них. Часто по вечерам посещал он “вулицю”. Появление его в этих случаях всегда всеми собравшимися ожидалось с нетерпением, приход его приветствовали. В эти вечера время проходило незаметно: Шевченко и сам очень оживлялся; он многое рассказывал

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 72.

о прошлом Украины, о подвигах козаков, о борьбе их с турками и панами...», – а часто був і заводієм танків та співів...¹⁾

У Полтаві Шевченко зустрівся з давнім приятелем Федотом Ткаченком, з яким разом працював у артілі Ширяєва та навчався в Академії. Свідченням перебування в цьому місті став акварельний малюнок «Будинок І. П. Котляревського в Полтаві». Пізніше оселя автора «Енеїди» зазнала руйнувань, то саме за цим малюнком Шевченка її реставровано 1969 року. В Переяславі Шевченко гостював у лікаря Андрія Козачковського, з яким познайомився ще 1841 року в Петербурзі, коли той навчався у Медико-хірургічній академії. Дружня атмосфера гостин сприяла його творчості, це був один із щасливих для нього періодів, коли він написав поеми «Кавказ», «Наймичка», посвяту П. Шафарикові до поеми «Єретик» та поезію «Як умру, то поховайте...», що ввійшла в життя українського народу під назвою «Заповіт». («Заповіт» написано під час тяжкої хвороби, від якої лікував Шевченка Козачковський.) У другій половині вересня поет побував у Кирилівці, про що писав у своїх спогадах Варфоломій Шевченко. Разом з ріднею був на храмовому святі Івана Богослова (26 вересня). Є версія, що сватався до дочки кирилівського священника Кошиця Феодосії, але отець Григорій не дав згоди на «нерівний», на його думку, шлюб (утім, у такого докладного спогадувача, як Варфоломій Шевченко, про це немає згадки). Провідав Шевченко і свою улюблену сестру Катрю Красицьку в селі Зелена Діброва. Разом з О. Афанасьєвим-Чужбинським їздив до Ніжина й Чернігова, побував у Седневі – на запрошення Андрія Лизогуба, потім відвідав його брата Іллю: обидва Лизогуби були людьми освіченими й гуманних поглядів, щиро приятелювали із Шевченком і пізніше. В Києві він знайомиться з багатьма майбутніми кирило-мефодіївцями, зокрема з Костомаровим, – про це говоритимемо далі...

Але не знати, чи не більше давало йому українське життя тяжких, гнітючих вражень. Насамперед безпосередні факти кріпосницького побуту. На кожному кроці він стикався з лицемірством багатьох своїх «приятелів»-поміщиків, незрідка й тих, що славилися своїм лібералізмом, вільнодумством чи меценатством. Ось, скажімо, на запрошення одного з таких поміщиків, Григорія Галагана, відомого нащадка козацького старшинського роду, патріота і ліберала, Шевченко їде в його маєток у Сокиринцях. Григорій Галаган приязно ставився до Шевченка, купував його твори (в тому числі й після його повернення із заслання), колекціонував твори мистецтва, а пізніше заснував славетну

¹ Беренштам В. Т. Г. Шевченко и простолудины, его знакомцы (из встреч и воспоминаний) // Киевская Старина. – 1900. – № 2. – С. 252–253.

Колегію Павла Галагана. І того ж 1845 року, коли Шевченко гостював у Галагана, той робить у своєму щоденнику такий запис: «...Народ избалован в сильной степени, доходит даже до непослушания [...] Надобно напомнить этим людям для примера, но неужели нет других средств? Может быть и есть, но я довольно эгоист, чтобы потрудиться поискать их: высечь легче»¹. Із своїм шанованим гостем він, звісно, не ділився такими своїми одкровеннями, та, мабуть, тому вистачало власних спостережень, бо ж пізніше в «Музыканте» Шевченко про цю поїздку до Галагана згадував: «Я [...] был совершенно спокоен и даже счастлив, глядя на необозримые пространства, засеянные житом и пшеницею. Правда, и в мое сердце прокрадывалась грусть [...] Я думал и у Бога спрашивал: “Господи, для кого это поле засеяно и зеленеет?” Когда бы не этот проклятый вопрос, так некстати родившийся в моей душе, я был бы совершенно счастлив, купаясь, так сказать, в тихо зыблемом море свежей зелени. Чем ближе подвигались мы к балу, тем грустнее и грустнее мне делалось, так что я готов был поворотить, как говорится, оглобли назад. Глядя на оборванных крестьян, попадавшихся нам навстречу, мне представлялся этот бал каким-то нечеловеческим весельем» (III, 212).

У сусідніх із Сокиринцями Дігтярях був маєток іншого Галагана – Петра. На під'їзді до нього в оповідача (та сама повість «Музыкант») відбувається така розмова з «токовим»:

«– ...Куда же вы сбываете свой хлеб?

– А куда сбываем? Никуда больше, как у Дигтяри. Видите, паны там бенкетуют, а мужики голодают. Да еще мало того: в селе, кроме корчмы, что ни улица, то и шинок, а в каждом шинке, для приману людей, шарманка играет. Вот мужик бедный и пропивает последнюю нитку под немецкую музыку. Сказано – мужик дурак.

– Зато паны умудрились! О, филантропия! – подумал я и простился с токовым» (III, 232–233).

А ось про село Вишняки за Хоролом, маєток Платона Родзянка, брата Аркадія Родзянка: «Село огромное, только такое убогое, что страх посмотреть. Помещик, говорят, пьяныця непросыпуща, живет десь, бог его знает, в Москве, говорили, или в Петербурге, а управитель что хочет, то и делает» (IV, 52).

Таких вражень Шевченко мав аж забагато. Злидні закріпаченого села... Самодурство несосвітених кріпосників і фарисейство поміщиків-«філантропів»... Покірливість селянства, дедалі менше порушувана вибухами бунтів... Неосвіченість або верхоглядство «освічених»

¹ Орывок из дневника Г. П. Галагана за 1845 г. // Киевская Старина. – 1899. – № 11. – С. 231–232.

верств, які зневажали рідну мову й традицію народної культури... А разом з тим – начебто ж ширшає коло людей, для яких нестерпний цей деспотизм і ця несправедливість, які шукають правди, хочуть допомогти своєму народові і думають над тим, як це зробити, як відродити Україну...

Ось у цій атмосфері остаточно визріло в Шевченка розуміння й відчуття своєї великої покликаності – покликаності до Слова, яке пробудить Україну.

Так постали поезії, зібрані в рукописній збірці «Три літа».

Свої твори 1843–1845 років – років, коли під впливом вражень від перебування в Україні та нового широкого, багатоманітного і суперечливого досвіду скристалізувалася нова якість його світогляду, –

Шевченко скомпонував у рукописній збірці «Три літа». Більшість із них за своїм змістом просто не могла бути подана до друку: частина розповсюджувалася у списках, а частина взагалі тривалий час залишалася невідомою ширшому колові читачів.

І назву, і світоглядно-емоційний ключ до збірки давала однойменна поезія, що наче підсумовувала пережите за ці «невеликі три літа»; в ній поет говорив про тяжкі розчарування та глибоку зміну свого внутрішнього світу:

*Невеликі три літа
Марно пролетіли...
А багато в моїй хаті
Лиха наробили...
Опустошили убоге
Моє серце тихе,
Погасили усе добре,
Запалили лихо...*

Своє «злеє лихо» поет порівнює то з тим, якби довелось «класти в домовину» рідних, то з тим, якби довелось годувати малих дітей у «нетопленій хаті», то з тим, якби люба дружина зрадила й насміялася з чужим:

*Отак-то злеє лихо
Й зо мною спіткалось:
Серце люди полюбило
І в людях кохалось,
І вони його вітали,
Гралися, хвалили...*

*А літа тихенько крались
І сльози сушили,
Сльози щирої любові;
І я прозрівати
Став потроху... Доглядаюсь,
– Бодай не казати.
Кругом мене, де не гляну,
Не люди, а змії...*

Ось такий сумний фінал трирічного занурення в те середовище, де Шевченко сподівався знайти живі сили сучасної йому України. І він уже не вірить, що вернеться «веселеє слово», тепер він «серце ядом гоїть» і не плаче, не співає, а «виє совою». Це, сказати б, загальна моральна декларація; конкретний – переважно соціально-політичний – зміст свого «рахунку» до сучасників Шевченко розкриває в низці поетичних маніфестів осені 1845 року.

Це був найплідніший для Шевченка-поета період творчості. Протягом жовтня – грудня написано п'ять поем («Єретик» – основний текст закінчено 10 жовтня; «Сліпий» – 16 жовтня; «Великий льох» – без точної дати; «Наймичка» – 13 листопада; «Кавказ» – 18 листопада); «посланіє» («І мертвим, і живим...») – 14 грудня; «Холодний Яр» – 17 грудня; великий цикл «Псалмів Давидових» – 19 грудня; «Минають дні...» – 21 грудня; «Три літа» – 22 грудня; нарешті 25 грудня – «Заповіт». Неймовірно напруження, фантастичний творчий вибух!

І хоч основний тон творчості цієї богоданої осені дає політична лірика, що сягає апогею поетичного пафосу, все-таки Шевченко залишається навдивовижу багатогранним і розкутим, «багатоголосим» у виявленні своєї спонтанної особистості. І всупереч своїй розпачливій декларації, він не тільки «виє совою», а й плаче, і сміється, і бачить навколо себе не тільки «зміїв». І так буде все життя, за всіх обставин...

...4 жовтня написано дві невеличкі поезії, які є справжніми ліричними перлинами: «Не завидуй багатому» та «Не женися на багатій». Це аж ніяк не моралістичні рекомендації (як можна було б подумати із заголовків), а мимовільні поетичні рефлексії: у першому випадку – з приводу узвичаєних у суспільствах орієнтацій особистості на зовнішні щодо неї цінності (багатство, влада, слава) і протиставлення їм самопочуття незалежності від цих міражів; у другому випадку – майже апологія самотності як стану (хай і вимушеного), що забезпечує оту незалежність від чужих присудів. В обох поезіях маємо, власне, те трагічно-мужнє прийняття земного життя людини яким воно є («Немаю на всій землі, // Та нема й на небі»; «Оженись на вольній волі, // На козацькій долі; // Яка буде, така й буде...»); «...легше плакати, // Як ніхто не бачить»), що його пізніше теоретично розвинув екзистенціалізм.

Натомість у славнозвісній поезії «Минають дні, минають ночі...», що давно стала хрестоматійною, ця трагічна недосконалість земного буття, приреченість на нездійсненність свого земного призначення, притлумленість марнотою («Заснули думи, серце спить»), – викликає принципове протистояння, висловлене з великою емоційною силою. Людина має відбутися на весь свій духовний масштаб – у цьому суть поетичного Шевченкового мотиву пошуку «долі». Невіднайденість своєї «долі» – це непрожите життя: «...однаково // Чи жив, чи загинув». Тому поклик:

*Доле, де ти! Доле, де ти?
Нема ніякої;
Коли доброї жаль, Боже,
То дай злої, злої!
Не дай спати ходячому,
Серцем замирати
І гнилою колодою
По світу валятись.
А дай жити, серцем жити
І людей любити,
А коли ні... то проклинать
І світ запалити!*

Усі ці й подібні Шевченкові максималістські декларації слід сприймати в контексті всієї його творчості. Тоді побачимо, що розпачлива згода на «злу долю» означає не моральну капітуляцію перед життям, а, навпаки, готовність до будь-яких випробувань на обраному шляху. Інша ж альтернатива – «проклинать // І світ запалити!» – не що інше, як непряме означення своєї пророчої місії: судити неправду й кликати до апокаліптичного розрахунку із силами зла – одвертіше й патетичніше про цю свою пророчу місію поет скаже в інших творах кінця 1845-го...

Цю поезію написано 21 грудня 1845 року. А днем раніше, 20 грудня, Шевченко написав невеличкий вірш, у притаманній йому формі монолога-присвяти, «Маленькій Мар'яні» – сумовите застереження невинній дитячій душі від бездольності: від тиранії людської зіпсутості, людської немилосердності до дівочої краси («неситих очей»). Є версія, ніби поет присвятив цей вірш сироті-наймиці, яку зустрів у В'юнищах. Так чи ні, проте це типовий для Шевченка мотив жалю за дівочою долею. Але він також розширює і спектр його, Шевченкових, «рахунків» до людської долі взагалі.

Водночас Шевченко вірить у можливість людини, яка зберегла добру основу народної моралі, – власне, у можливість людини традиційного (щоб не сказати патріархального) народного типу, – протистояти

лихій долі, найтяжчим обставинам життя і знайти щастя навіть у нещасті: якщо вона не замурована в собі й живе любов'ю, а не злигодністю духу.

Самопожертва любов – це, в Шевченка, сила, що рятує людину від пропащості. І найбільше ця сила живе в материнській любові. Протягом усієї своєї творчості Шевченко звертається до цього мотиву, який у нього здебільшого втілюється в образі й долі покритки – матері позашлюбної дитини; таку матір суспільство виштовхувало на узбіччя, прирікало на поневіряння, і їй потрібна була велика душевна сила, щоб, усупереч усьому, будь-що жити задля дитини. Таку силу має героїня поеми «Наймичка». На відміну від Катерини з однойменної поеми, яка не знесла наруги й розпрощалася із життям (один варіант долі «покритки»); на відміну від героїні поеми «Слепая», яка психологічно не може вийти за те життєве коло, яке її погубило (ще один варіант долі «покритки»), – мати в «Наймичці» з християнською великістю духу змінює фатум свого життя, свою «долю»: вона підкидає малого сина старій бездітній родині хуторян, з тим щоб згодом попроситися до них наймичкою. Знов-таки, на відміну від «Катерини» і «Слепої», у «Наймичці» історія дівочої кривди героїні залишається «за кадром»; тут інше художнє завдання: усе зосереджується на материнських переживаннях, на материнській місії, чиненій потай – неймовірно складна колізія за всієї зовнішньої простоти! Хвилина у хвилину, день у день, рік у рік не відходячи від сина, вкладаючи в нього всю силу материнського піклування й любові, вона мусить критися власне із *материнським* характером своїх почуттів – задля сина та його названих батьків, яких вона також поллюбила, як і вони її. Тільки за хвилини перед смертю вона зізнається Маркові: «Прости мене, мій синочку! Я... я твоя мати». А скільки драматизму в очікуванні смертельно хворою Настею Марка, який вертається з довгого чумакування і ледве встигає на останній подих матері! І як відтворено тонке відчуття старенькими хуторянами і самим Марком незвичайності ситуації, делікатне очікування вияснення якоїсь уже відчуваної таємниці!

У цій поемі немає характерних для Шевченка авторських ліричних відступів, темпераментного втручання «нетерплячого» оповідача, інтонаційних перепадів; є спокійна «об'єктивна» сповідь, рівний емоційний тон, але все наснажене світлим етичним настроєм тихої і спокутної материнської любові.

Хотілося б навести тут одну глибоку характеристику героїні поеми – самої наймички. «Есть что-то вечернее в этой бессмертной фигуре. В ней нет ни мрака, ни света, ни радости, ни горя. Неисцелимое

страдание погасило свет, а глубоко вложенная нежность рассеяла мрак своими лучами. Радость ее умерла, породив не преходящее горе, а вечную тяготу, непереносимое бремя жизни. Жизнь – вот ее имя, жизнь, полная труда, болезней, зла и горя, жизнь, сулящая отдых в могиле и награду на небе... Когда этот поэтический гений в светлую минуту творчества отрешился от условий пространства и времени и перенесся в область чистой красоты, он возвратился к нам оттуда с идеей неизбежной скорби существования»¹.

«Наймичка» належить до тих небагатьох творів Шевченка зі збірки «Три літа», які були опубліковані ще за його життя. Вперше видрукував її Пантелеймон Куліш 1857 року у другому томі своїх «Записок о Южной Руси» без імені автора, оскільки прізвище Шевченка ще було під забороною; Куліш подав легенду про те, що знайшов цей твір у альбомі якоїсь панночки. Вдруге поему опубліковано у «Кобзарі» 1860 року. Поємі судилося довге і щасливе життя. В різні часи високу оцінку їй давали М. Костомаров, М. Добролюбов, О. Пипін, М. Михайлов, М. Некрасов, Л. Толстой, В. Короленко, М. Горький, а І. Франко писав, що вона «належить до найбільших тріумфів правдивої штуки і мусить уважатися за найкращий доказ великої геніальності Шевченка». Поєму ілюстрували видатні художники ХІХ–ХХ століть – К. Трутовський, О. Сластіон, П. Мартинович, М. Микешин, І. Іжакевич, В. Касян, С. Адамович, М. Дерегус та ін. До неї зверталися композитори К. Стеценко, А. Кос-Анатольський, М. Вериківський, який створив оперу «Наймичка» за поємою та однойменною повістю, яку пізніше, в заслання, написав Шевченко на цей сюжет².

Іншого роду самопосягату – дівочу – бачимо в поємі «Сліпий». Тут вона ускладнена відомою з фольклору і романтичних балад ситуацією – таємницею несправжньої покривності (як у «Наймичці») – таємниця материнства): брат і сестра люблять одне одного цнотливою «братосестринською» любов'ю, та настає час, коли батько, старий козак, розкриває таємницю: Степан – сирота, якого вони з покійною дружиною взяли за сина. У батька свій задум: бачачи, як люблять одне одного Степан і Ярина, він вирішує відкрити їм очі на те, що вони можуть і одружитися. Але хлопця й дівчину це відкриття приголомшує; їхня невинна взаємна любов тепер набирає зовсім іншого значення (Ярина потопає в соромі від того, що раз у раз розцілювалася не з братом, а з парубком!). І як тонко й тактовно показано психологічний стан обох у новій ситуації, перетворення – через розчарування, острах і соромливість – любові брата й сестри на усвідомлену любов хлопця й дівчини!

¹ Лисовскій А. Н. Главные мотивы въ поэзии Т. Г. Шевченка. – Полтава, 1896. – С. 7.

² Бородін В. С. Наймичка // Шевченківський словник. – К., 1977. – Т. 2. – С. 23.

Тим часом старий батько пропонує Степанові традиційне випробування: іти в Січ, скуштувати козацької долі, щоб побачити світу, набратися козацького звичаю, довести свою козацьку гідність. Пішов Степан – і пропав. Немов назавжди. Дарма Ярина

*У Києві великому
Всіх святих благала;
У Межигорського Спаса
Тричі причащалась.
У Почаєві святому
Ридала, молилась,
Щоб Степан той, тая доля
їй хоча приснилась!..*

Та якогось року на зелені свята заграв на вулиці сліпий кобзар, заспівав думу про поневіряння козака-полонянина «в турецькій землі, в тяжкій неволі». Ярина

*...не дослухала, упала.
«Степаночку! Степаночку! –
Ридала, кричала...»*

Не хотів каліка зав'язувати світ дівчині, намірявся кобзарювати сліпцем, але Ярина своїм душевним жаром розтопила його набуту очужілість...

*...Не було того дива
Може споконвіку,
Щоб щаслива була жінка
З сліпим чоловіком!
Ой же сталося таке диво!
Год, другий минає,
Як побрались; а дивіться –
Вкупочці гуляють
По садочку. Старий батько
Сидить коло хати
Та вчить внука маленького
Чолом отдавати.*

Це один із небагатьох Шевченкових творів зі щасливим фіналом; а втім, ідилія з народного життя – теж частина світу його поетичних візій...

У жовтні 1845 року в Миргороді, гостюючи у свого знайомого П. Шершавицького, чиновника канцелярії повітового маршалка, Шевченко закінчив містерію «Великий льох». У ній роздуми поета про минуле та майбутнє свого народу, втілені в складну драматичну композицію й насичену символікою поетичну мову, набули історіософської і трансцендентальної глибини.

Форма містерії знайома була Шевченкові з українського народного вертепного театру, пов'язаного з традиціями релігійної драми середньовіччя. До цієї форми зверталися європейські та російські романтики; у шевченкознавстві не раз говорилося про можливість впливу на Шевченка Міцкевичевих «Дзядів», зокрема. Але в поетичній творчості такі впливи мають хіба другорядне значення, принаймні коли йдеться про поетів великого формату.

Символ «великого льоху» в Шевченка – це варіація і поглиблення символу могили (козацької могили, кургану), що проходить крізь усю його творчість, знаменуючи то історичну пам'ять народу й нагадування про героїчне минуле, то докір забудькуватим сучасникам, то марноту людських зусиль перед плином часу, то погубленість України або, навпаки, тимчасову запечатаність у підземеллі тієї сили, яка має визволитися й воскресити Україну. Могила (курган) – також високе сакральне місце для роздумів про світ (Перебендя), для кобзарського співу про долю України, зрештою – для всеосяжного погляду на рідну землю й апостольського слова до неї (в «Заповіті»).

Але могила у Шевченка має вимір не лише висоти, а й глибини: у ній сховано той дорогоцінний скарб, який, згідно з народною міфологією, відкривається лише посвяченому в таємницю, за сакральним кодом; якого шукають і не можуть знайти вороги, а в ньому ж – розгадка життя, дух воскресіння України. Оцей «вимір глибини» і став головним у символі могили – «глибокого льоху» – в містерії, безпосереднім поштовхом до написання якої були враження від археологічних розкопін, алегорично переосмислених у контексті привласнення російською офіційною ідеологією української минувшини, але зміст якої став «метасимволом» протистояння України й ворожої їй імперії.

Композиційно поему побудовано за принципом троїстості: три частини, в кожній – три діючі особи, симетрію частин підкреслено «автономністю» змісту і настрою їх. Символіка троїстості посідає дуже важливе місце в культурі, мабуть, усіх народів землі й має великий спектр значень, сконцентрованих навколо уявлень про найзагальнішу формулу світу й буття (початок, тривання, кінець; верх, середина, низ; народження, життя, смерть людини; дух, душа, тіло – та ін.). Троїстість пронизує слов'янський, у тому числі й український, фольклор: три шляхи, три гори, три царства, троє синів, тросзілля, купання в трьох водах тощо. – «Ой на морі та три лебеді»; «Там на горі три криниченьки, // Любив козак три дівчиноньки»... Символіка троїстості постійно присутня в мистецтві; тричастинність – відомий композиційний принцип у музиці, живописі, літературі.

Перша частина Шевченкової містерії – «Три душі». В народній міфології пташка символізує людську душу. Тут три грішні людські душі – пташки – стають вельми зацікавленими свідками розкопин Богданової церкви в Суботові, бо

*...так сказав Петрові Бог:
«Тойді у рай їх повпускаєш,
Як все москаль позабирає,
Як розкопа великий льох».*

За які ж гріхи їх так тяжко покарано і чому визначено саме таку умову прощення?

Перша душа, будиши людиною («Прісею звалась»), перейшла дорогу гетьманові з відром води вповні (за народним повір'ям – на щастя), –

*А того й не знала,
Що він їхав в Переяслав
Москві присягати!..*

Тією «клятою водою» вона «батька, матір, себе, брата // Собак отруїла».

Другу душу не впускають у рай, бо вона Петрові, «цареві московському коня напоїла», коли той вертався з Полтави, – а тим часом Батурин «Москва вночі запалила», вирізавши старого й малого; сама ж вона «меж трупами валялась», поки одірвали «од матері неживої», щоб пустити «москалям на грище», а потім і вона «зотліла у хаті», як інші, та й досі літає «над ярами»...

Третя ж у Каневі, коли цариця Катерина пливла на кораблі Дніпром, усміхнулася цариці – і зразу ж їй «духу не стало!»:

*Чи я знала, ще сповита,
Що тая цариця –
Лютий ворог України,
Голодна вовчиця!..*

Здавалося б, невинні ці душі, бо були несвідомі. Але й це обертається непростим гріхом! Сутність тут, звісно, не в співмірності чи неспівмірності вини й кари. Шевченко сказав про інше: про безмірність бід, заподіяних Україні спершу гетьманом, а потім російськими царем і царицею, – і про непростимість будь-якої причетності до них, будь-якої, хоч і мимовільної, солідарності. В такий спосіб Шевченко висловив міру свого стражденного переживання історичної кривди, завданої Україні, – кривди, яка не лишилася в минулому, а вросла в майбутнє України.

Втім, і несвідомість, яку собі в оборону виставляють усі три душі, – не таке вже й важливе виправдання, а може, й навпаки, бо йдеться не

про особисту несвідомість, а про колективну – те, що пізніше в політології дістане назву відсутності чи недостатності національного самоусвідомлення. Це три історичні стани національної несвідомості: тих, хто підтримував Переяславську раду; тих, хто зрадив Мазепу й допомагав Петрові нищити Україну; тих, хто сприяв Катерині II у ліквідації Запорозької Січі, Гетьманщини та в запровадженні кріпацтва. Так що і вина, і кара мають тут символічне значення, а не персоналізоване.

Друга частина містерії – «Три ворони». На відміну від першої, «монологічної» (послідовна сповідь трьох душ), друга «діалогічна»: своєрідна дискусія української, польської та російської ворон. Вони вихваляються своїми подвигами супроти своїх народів, сперечаються, хто з них більше зла накоїв. Напевне, їхню «національну належність» слід розуміти в сенсі їхньої «призначеності» опікуватися відповідним народом від сил апокаліптичного зла (своєрідні гебітскомісари апокаліпсису!), троїсте представництво цих сил є своєрідною геополітичною моделлю української історії. Тобто, вони символізують суму бід, яких зазнав той чи той народ, – хоч «походження» тих бід могло бути різним: і зовнішнім (вороже насильство), і внутрішнім (власне безголов'я, розбрат, зрада, класовий егоїзм, пристрасть до самознищення; в цьому випадку українська ворона – це ніби реалізація потенціалу несвідомості трьох душ із першої частини; власне, кожна з ворон утілює й «негатив» своєї нації).

У всіх способах чинення зла найбільших успіхів досягла, звісно ж, українська ворона, і її декларації найкрасномовніші. Вона вихваляється і своєю давністю, саркастично відкидаючи російську схему східнослов'янської історії («Ви ще й не родились, // Як я отут шинкувала // Та кров розливала! // Дивись, які! Карамзіна, бачиш, прочитали!»); і своїми міжнародними акціями («Я спалила // Польщу з королями»); а надто ж винахідливістю у вимордовуванні українського люду, козацтва:

*А з вольними козаками
Що я виробляла?
Кому я їх не наймала,
Не запродавала.*

.....
*Вже і в крепость завдала,
І дворянства страшну силу
У мундирах розплодила,
Як тих вошей розвела;
Все вельможній байстрята!*

*Вже ж і Січ їх бісновата
Жидовою поросла.
Та й москаль незгірша штука:
Добре вміє гріти руки!*

Щиро дивується вона витривалості того люду: «Та й живуці ж, проклятуці!» А все-таки й вона мусить визнати, що не здатна претендувати на першість у людоморстві:

*І я люта, а все-таки
Того не зумію,
Що москалі в Україні
З козаками діють.*

Заздрість до вправніших штукарів людоморства схиляє її до історіографічної іронії:

*Ото указ надрукують:
«По милості Божій,
І ви наші, і все наше,
І гоже, й негоже!»
Тепер уже заходились
Древності шукати
У могилах... бо нічого
Уже в хаті взяти...*

В активі польської та російської ворон здобутків і аргументів набагато менше. Польська ворона може похвалитися хіба тим, що побувала в Парижі і «три злата з Радзівілом // Та з Потоцьким пропила» (натяк на те, що керівники польського повстання 1830–1831 років непогано влаштувалися в еміграції, тоді як багато тисяч інспірованих ними повстанців спіткала інша доля). Трохи більший здобуток у російської ворони:

*И я таки пожила:
С татарами помутила,
С мучителем покутила,
С Петрухою попила
Да немцям запродала.*

Але й польська, і російська ворони змушені визнати домінування української ворони, якій належить ініціатива не зовсім зрозумілої для них акції:

*Чого ж ти нас закликала?
Щоб на льох дивиться?*

І тут пріоритетна українська ворона втаємничує їх в апокаліптичну вість:

*Сю ніч будуть в Україні
Родиться близнята.*

*Один буде, як той Гонта,
Катів катувати!
Другий буде... оце вже наш!
Катам помагати...*

Ця справді апокаліптична вість підтверджується космічними знаками:

*...над Києвом
Мітла простяглася,
І над Дніпром і Тясмином
Земля затряслася.
Чи чуєте? Затряслася
Гора над Чигрином.
О!.. Сміється і ридає
Уся Україна!
То близнята народились,
А навісна мати
Регочеться, що Йванами
Обох буде звати!*

Це, власне, центр ідейної напруги містерії, вершина її історіософської метафорики. Це та візія, що мучила Шевченка, і, знав він, мучитиме його живих і ще не народжених земляків в Україні й поза Україною сущих: смертельна розбратаність. Два Івани – це дві різноспрямовані енергії в одному народі, які протягом принаймні трьох із половиною століть української історії, руйнуючи Україну, діставали максимальне вираження в конкретних яскравих постатях. Героїзмові боротьби за Україну протистояло завзяття зради. А Україна «сміється» – і Україна ж «ридає». Вона, Україна, – «навісна мати», бо тільки «регочеться» з того, що «Йванами // Обох буде звати». Ось звідки не-позбутня Шевченкова печаль – «мов я читаю // Історію України» («Сон»).

Мотив братів-антиподів бере свій початок ще з Біблії (Каїн – Авель, Яків – Ісав, Йосиф і брати), зринає в творах європейських літератур (як-от у Шіллера: Карл і Франц Моори), багатоманітно живе у фольклорі, зокрема українському. Але тут виникає інша асоціація – з народним переказом про гайдамаку Харка. «А ляхи як стали Харка рубать, то рубали аж три дні, та ніяк не порубають; і шабля позубилась гірш як залізо; то вже дорозумовались, щоб рубать його ж шаблею. А в його шабля була лицарська; то та шабля його і побідила»¹.

У контексті української історії це ніби метафора того, що Україну можна «побідити» тільки використавши українську ж силу...

¹ «Записки о Южной Руси», издал П. Кулишъ. – СПб., 1856. – Т. 1. – С. 95–96.

Третя частина містерії – «Три лірники» – немовби знімає апокаліптичну напругу і знижує тон містерії до побутового (що відповідає і традиції вертепу, де містерійна символіка перебивається бурлеском, де був «верх» і «низ»; відповідає і природі Шевченкової поезії з її безперервними перепадами емоційного «тиску»). Ці троє лірників – «Один сліпий, другий кривий, // А третій горбатий», – які йшли до Суботова з надією, що «пожива буде», – це ніби пародія на дорогий Шевченкові образ кобзаря-Перебенді; може, й сумна констатація вродження кобзарської місії (мотив, що почасти озветься в «Сліпцях» Миколи Бажана) або й пониження національного тону згагалі. А недолугі «брехні» лірників відтінюють абсурдність ситуації з великодержавницьким шуканням своїх *древностей* на чужій землі. Лірницька морока плавно переходить у сатиричний гротеск фіналу містерії (в дусі «Сну»): приїздить начальство, певно – щоб надати урочистість завершенню «дела», але – «Розламали, // Та й перелякались! // Костяки в льоху лежали [...] От добро Богдана!» Розлючений начальник «помосковській лає // Увесь народ», зганяє злість і на лірниках: «Я вам дам Богдана, // Мошенники, дармоеды! // И песню сложили // Про такого ж мошенника...» – ото ж їх любісінько «випарили у московській // Бані-прохолоді».

Тут ще раз Шевченко недвозначно виказав своє ставлення до «спадщини Богдана» та наслідків його Переяславського акту.

Але кінцеві рядки містерії:

*Так малий льох в Суботіві
Москва розкопала!
Великого ж того льоху
Ще й не дошукалась –*

не дошукалась, бо він у глибині буття українського народу, – ці кінцеві рядки містерії повертають нас до її початку. Отже, три душі прилетіли дивитися, «як той розкопуватимуть льох», бо «так сказав Петрові Бог: // Тойді у рай їх повпускаєш, // Як все москаль позабирає, // Як розкопа великий льох». Ніби не зовсім зрозуміло звучить: у чім Божий задум щодо тих душ і щодо України? Колись простити трьом душам? Але хіба для цього треба, щоб москаль усе позабирав? розкопав великий льох? Така ціна не зовсім узгоджувалась би з Божою справедливістю щодо України, на яку міг би розраховувати Шевченко. Може, ці слова слід розуміти інакше: **ніколи** не потрапити цим душам у рай? (Нагадаємо: і вина, і кара – символічної міри, а не персональної!) Хіба що великий льох залишиться недоступним для москалів, і з нього відродиться українська воля!.. Чи, може, розкопають, і випустять свою погибель – підземелля вибухне полум'ям повстання?

До «Великого льоху» примикає вірш «Стоїть в селі Суботіві...», що вважається закінченням містерії. Справді, це розвиток тієї самої теми. Але тут уже поет сам бере голос і «прямим текстом» дає свій присуд Богданові Хмельницькому, ще раз говорячи про наслідки його нерозважливості, – але й застерігає тих, хто сміється з України: це ще не останній акт історичної драми, ще буде правда на землі –

*Не смійтеся, чужі люде!
Церков-домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..*

Дуже характерне оце Шевченкове: **помолитися на волі!**

Щастя **національного воскресіння** має увінчатися **вільною молитвою!** Молитвою очисною, яка кладе межу між часом бід, гріхів, жертв – і, через прощення, покаяння, благословіння, – часом щасливого вільного життя в ідеальному національному суспільстві, яким воно уявлялося Шевченкові. Це той настрій, що буквально через кілька днів промовить у безсмертному «Заповіті»...

...Колись великий француз, філософ Монтень, сказав: я писав книгу, а книга писала мене. Так і Шевченка творила його поезія. Вона вела його вгору і вгору. Поетичні осяння утверджували щоразу вищу потугу духу. А те глибоке животворяще зворушення, яке викликала його поезія, пієтет, яким оточили його земляки, подвигали його до місії воістину апостольської.

У такому апостольському піднесенні й народився його геніальний проповідницький архітвір – «І мертвим, і живим, і ненарожденним землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє».

Хай не вводить нас в оману розпачливий зачин «послання»:

*І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений,
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянный,
І день, і ніч плачу
На розпутьтях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає.
Оглухли, не чують...*

Це не для буквального прочитання, не зовсім так було – на реальному, «побутовому» рівні. Шевченка чули, Шевченком запаливалися, більше того, на той час було вже певне коло молодих людей, які й на самого Шевченка впливали, збуджували його політичні поривання і які невдовзі створили Кирило-Мефодіївське братство. Але Шевченкові цього вже «було мало», він переймався максималістським запалом – підняти весь народ. І отой образ своєї самоти й непочутості, трагічного протистояння людській глухоті й сліпоті – це типовий прийом біблійного пророка: його сходження на таку етичну висоту, з якої видно всю картину злигоднів духу, з якої можна бештати всю людську неправду і всі виразки суспільства, а голос розходиться луною далеко навкіл. Справді, в «Посланії» сконцентровано всі головні «рахунки» до соціальної й національної совісті «земляків», які він кидав і ще кидатиме їм в обличчя; сплетені в один жмут, вони набувають неймовірної разючості.

До кого звертається Шевченко? Здавалося б, зайве запитання: адресат названо в самому заголовку. Та не поспішаймо. Збірний адресат піддається певній диференціації. Те коло української суспільності, серед якого обертася Шевченко в свої українські «три літа», мало багато спільного, але й чимало відмінного поміж собою; воно давало поетові широкий спектр вражень, і багато що кипіло в його душі. Тож він малює загальну картину в усіх її відмінах. Тут і ті, хто «людей запрягають // В тяжкі ярма» та деруть шкуру «з братів незрячих, гречкосіїв»; і ті, хто «преться на чужину» шукати «добра святого», «волі» й «братерства братнього», а приносить «великих слов велику силу» (ці фальшиві теоретичні правдолюбці й вільнодумці не раз будуть об'єктами Шевченкового сарказму)*; і ті, хто «в слав'янофіли так і преться» і «всі мови слав'янського люду» знає, крім своєї; й витії фантастичної у своєму розгоні патріотичної фрази... І ті, хто «дурить» дітей своїх, «що вони на світі // На те тільки, щоб панувать...», прирікаючи їх на суд Божий і людський... Бо є «невчене око», яке «загляне їм в саму душу», – і «премудрих // Немудрі одурять!» До цих останніх – «закованих людей» – Шевченко в «Посланії» ніби не звертається

* Що ж до іронічних завваг «вчителя великого» – «куцого німця узловатого», – які не раз закидалися поетові на доказ його нібито ретроградства, то ще П. Филипович дав переконливе і, здається, вичерпне пояснення: «Метафізика Фіхте, Шеллінга, Гегеля у провінціональних панів приймала карикатурний характер... Тому і Шевченко малює її в карикатурних формах». Тут можна згадати і про «вольтерьянство» Катерини II та російських кріпосників.

прямо, але вони тут є як грізне тло, як народ, що ще скаже своє вирішальне слово:

*Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро, і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море...*

Від тих прозрілих, їхнім голосом, власне, й говорить Шевченко, застерігаючи вельможних «земляків» від осквернення Божих заповітів, Божого образу, що скінчиться Страшним судом, який чинитиме отой розкований люд... Важливо зрозуміти: це не жадання крові, це, навпаки, грізне застереження: щоб не дійшло до крові.

Ми вже говорили про дивовижну Шевченкову здатність – в одному творчому акті пережити немовби найширший обсяг людських почувань, які наче самі переходять одне в одне й опановують поета, наче живуть і вирують поза його волею, поза ним самим. Це особливо характерно для «Послання» – бо ж ідеться про серцевину його української візії. Тому він і картає, і глузує, і плаче, і переконує, і благає, і кличе – все це одним потоком вулканної магми.

Та в усьому цьому високому «хаосі», у вибухові вистражданих внутрішніх голосів поета з особливою настійністю та різючістю звучить голос, який можна назвати голосом національної самокритики, критики національних історичних міфів. Саркастично-пародійний виклад їх:

*«...А історія!.. поема
Вольного народа!
Що ті римляне убогі!
Чортзна-що – не Брути!
У нас Брути! і Коклеси!
Славні, забути!
У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слала,
Степом укривалась!»*

– після цього саркастичного представлення патріотичної риторики йде емоційний «розворот» на сто вісімдесят градусів, гнівне спростування прекраснодушної самоомани:

*Кров'ю вона умивалась,
А спала на купах,
На козацьких вольних трупах,
Окрадених трупах!*

І Шевченко кличе подивитися в очі українській історії, ставлячи неунікненні запитання і пропонуючи вистраждані відповіді:

*Подивіться лишень добре,
Прочитайте знову
Тую славу. Та читайте
Од слова до слова.
Не минайте ані титли,
Ніже тії коми,
Все розберіть... та й спитайте
Тойді себе: що ми?..
Чії сини? яких батьків?
Ким? за що закуті?
То й побачите, що ось що
Ваші славні Брути:
Раби, подножки, грязь Москви,
Варшавське сміття – ваші пани,
Ясновельможнії гетьмани...*

*.....
Так от як кров свою лили
Батьки за Москву і Варшаву,
І вам, синам, передали
Свої кайдани, свою славу!*

(У літературах слов'янських народів немало лунало гірких нарікань на розбрат і нерозуміє тих, хто претендував на провідництво, але узагальнень такої міри і такої поетичної сили навряд чи знайти. Хіба що можна згадати початок поеми «Вінок гір» Петера II-Негоша:

*Послав на сербів кару наш Господь,
За всі гріхи, віднявши милість свою:
Правителі стоптали міць закону,
І топлять одне одного в крові,
І братні очі дико видирають;
Вже їм не важать Заповідь, Закон,
Але керує ними чорна злоба!
Васали побивають королів,
По-зрадницьки жирують в їх крові!
А шляхтичі – о, Боже, покарай! –
Все рвуть країну нашу на шматки,
Марнують те, що діди здобули.
Магнати сербські – прокляте поріддя!
Повсюдно сіють жерна ворожнечі.
Так гинуть перші паростки народу¹.*

(Переклав Р. Семків)

¹ Див.: Славіч Барбара. Історія Балкан XVIII і XIX століття. – К., 2003. – Т. 1. – С. 312.

Але Негош звертається до свого народу зі становища «чорногорського владика», і політично та психологічно до його жалів ближчі відомі Мазепині поетичні нарікання на тих, що «не в єден гуж тягнути»...)

Почуттєва насиченість «Посланія» така, що кожне слово дихає вогнем, а кожен поетичний рядок має силу афоризму, що мільйонно-крат буде повторений у поколіннях українців. І вперше Шевченко так суворо каже шукати причину своїх бід у самих собі:

*Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.*

Не випадково у Шевченка й оте:

*А чванитесь, що ми Польщу
Колись завалили!..
Правда ваша: Польща впала,
Та й вас роздавила!*

Усім націям – більшою чи меншою мірою, залежно від місця в історії – властиво хвалитися не духовними перемогами над собою, а фізичними перемогами над сусідами. Греки похвалялися зруйнуванням Трої, римляни – знищенням Карфагена, перси – поваленням Вавілона, османи – завоюванням Константинополя. Українська – підмосковська – козацька старшина мала невеликий вибір, чим попишатися. Про Конотоп згадувати не годилося. Крим допомагали звойовувати не для себе. А от ненависна Москві Польща – інша річ. Звісно, можна було б і справді порадіти, якби визвольна війна дала визволення. Але замість визволення – нове ярмо. Тож зрозумілі гіркі Шевченкові рефлексії...

Фактично в якихось моментах «Посланія» Шевченко звертається і до самого себе, переглядаючи і свою колишню романтичну ідеалізацію минувшини. Певну роль, мабуть, відіграли і розмови на теми української історії з Бодяньським, Кулішем, Костомаровим, Максимовичем, уважніше ознайомлення з історичними дослідженнями, хоч Шевченко йшов далі за своїх сучасників. Втім, треба пам'ятати, він і раніше героїзував не загально визнаний гетьманський іконостас, а легендарні постаті з народних переказів; головне ж – ще в «Гайдамаках» у нього на перший план виходить народна бунтівна маса як головна сила в боротьбі за Україну, і далі ця Шевченкова віра дужчає – принаймні в часі до арешту, піку його революційності (щоправда, з певною умовністю можна говорити й про другий пік його револю-

ційного оптимізму – з кінця 50-х років, після повернення із заслання). Отож є такі сторінки національної історії, яких Шевченко не тільки не згоден переглядати, а, навпаки, обороняє від ідеологічних, наукових «людоморів». Це якраз і є сторінки народних рухів, народних повстань. Доказом може бути вірш «Холодний Яр», писаний у ті ж дні, що й «Послання», немовби продовження його, власне, одного з його мотивів: «Брешеш, людоморе!» – відповідає Шевченко хулителяві Гайдамаччини, – «За святую правду-волю // Розбойник не стане, // Не розкує закований // У ваші кайдани // Народ темний...»; «Ви – розбойники неситі...», «Стережіться ж [...] Бо в день радості над вами // Розпадеться кара. // І повіє вогонь новий // З Холодного Яру».

Але повернімося до «Послання». Чим пояснити такий сконцентрований, радикальний перегляд національної історії? Здається, у світовій літературі, де є немало прямих звертань поетів до своїх народів, небагато знайдемо звертань із таким усеосяжним адресуванням, з такою інтимною мовою до народу, – особливо якщо мати на увазі, що «адресу» можна читати і буквально, і метафорично: тобто, про мертвих, живих і ще не народжених може йтися у вимірі духовному¹. Отож «Послання» фактично адресоване уявленій українській нації, мрія про яку набирає у Шевченка конкретних рис. А щоб уявлена нація стала реальною історичною, потрібне насамперед адекватне самоусвідомлення, передумова якого – звільнення від фальшивих історичних міфів. Ось чому, на мій погляд, оскарження цих міфів та різних форм марного самовдоволення, заклик до правдивого погляду на самих себе, а відповідно й зміни своєї національної та соціальної поведінки і є фактично головним мотивом «Послання», що вивершується полум'яним закликом до спокутної національної солідарності:

*Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, –
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.*

.....
*І забудеться срамотня
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечерній
Тихо засіє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!*

¹ Див.: Тарас Шевченко. Політичні поеми, пояснив Омелян Цісік. – Коломия, 1925. – С. 204; Акад. Степан Смаль-Стоцький. Т. Шевченко. – С. 110.

Як бачимо, Шевченків, умовно кажучи, проект України передбачає різні, немовби прямо протилежні варіанти здійснення: з одного боку, – «настане суд», а з іншого – «заплакана мати» «благословить дітей своїх». Але вони не взаємовиключні, а взаємозумовлені. Нагадування про кривавий суд, грозьба ним має привести до соціальної тьми «дітей юродивих», і тоді вони стануть братами «найменшому брату». (Згадаймо, що навіть переконаний революціонер Джузеппе Мадзіні під впливом сен-симонізму висував ідею співробітництва класів.) Може, й марна надія, але поет ще не втратив у неї віри. І настрої цей не випадковий: в колі майбутніх кирило-мефодіївців жваво обговорювалися можливості просвітницької діяльності, створення шкіл для сільських дітей, видання популярної літератури – до цього сподівалися залучити кошти й зусилля патріотично і ліберально мислячих поміщиків та молодого інтелігенції, хоч ще і нечисленної. Варфоломій Шевченко у своїх спогадах пише: «Раз ходили ми з Тарасом по саду. Він став декламувати “За горами гори хмарами повіті...” Я слухав, притаївши дух; волосся у мене піднялося дибом. Я став радити йому, щоб не дуже “заходив у хмари”. Тарас став показувати мені якісь портрети і говорив, що все то його приятелі, що всі вони умовилися працювати задля народної просвіти. Ця праця мусіла йти ось якою дорогою: кожний з них, відповідно своїм достаткам, визначав, яку суму він вкладатиме в громадську касу. Касою управлятиме виборна адміністрація. Каса ростиме як з видаток, так і з процентів, і як виросте гаразд, тоді видаватиметься з неї тим убогим людям, які, скінчивши гімназію, не матимуть спроможності йти в університет. Той, хто брав цю за допомогу, повинен був, скінчивши університет, служити шість літ учителем на селі. Сільським учителям гадали вистаратися від казни й від поміщиків-панів плати, а коли ця плата буде мала, то давати за допомогу з каси. Я спитав Тараса: яким же шляхом можна добитися, щоб уряд видав дозвіл заводити по селах школи. Тарас відповів мені, що це вчиниться дуже просто: по козачим і казенним селам уряд не заборонятиме, а поміж панськими треба наклонити панів»¹.

Цей епізод спогадів стосується осені 1845 року, тобто саме часу написання найреволюційніших творів Тараса Шевченка. Бачимо, які ідеалістичні поривання народжувалися в гурті молодих друзів Шевченка і в якому діапазоні версій уявлялася йому історична перспектива України: від народного вибуху до терплячої просвітницької та добродійної роботи народолубної інтелігенції та панства. З цією останньою версією і пов'язаний заклик: «Обніміте ж, брати мої, // Найменшого брата!» Невдовзі Шевченкові довелося гірко розчарува-

¹ Шевченко Варфоломей. Спомини... – С. 22–23.

тися і в надіях на швидке народне збурення, і в надіях на національне порозуміння: «освіченого» панства з «незрящими, гречкосіями». Але він знову й знову вертатиметься і до своїх надій, і до роботи задля них. Варто зауважити, що численні аналогії до цих неминучих, об'єктивними історичними обставинами зумовлених суперечностей суб'єктивної думки можна побачити в ідеології багатьох європейських мислителів, надто ж у літературах слов'янських. Пошлемося хоча б на Юліуша Словацького, чії надії на порозуміння шляхти з «людом» змінилися болісним розчаруванням (у символічній поемі «Ангеллі», 1838 р., полум'яний клич рицаря з вогненным прапором, на якому написано «ЛЮД» – народ, – не може пробудити навіть шляхтичів у сибірському засланні).

...У ці ж дні Шевченко створює і цикл «Псалми Давидові». Це вільний переспів десяти псалмів з Біблії. Як знаємо, Шевченко читав дещо з псалмів ще в часи навчання у дяків, читав і переспіви Григорія Сковороди, і ці глибокі дитячі враження великою мірою визначили його духовний світ, а почасти поетичний темперамент і навіть лексику. В Академії мистецтв сам Брюллов схилив Шевченка до читання Біблії. В Яготині княжна Варвара подарувала йому свою Біблію як знак глибокого духовного порозуміння. Взагалі Шевченко звертався до Біблії все своє життя, надто ж у найтяжчі його хвилини (як на засланні) або у хвилини особливого духовного піднесення.

Біблія сама є недосяжним високохудожнім твором, а псалми – серед найбільших її перлин. Псалми, поставши у формі славлення Бога, подають – прямо чи опосередковано – поетичні звертання до Бога з різних важливих приводів і таким чином охоплюють усе життя людського серця з його радощами, болями, жалями, сумнівами, скаргами, ставленням до світу і людей. Тож і форма віршів у них надзвичайно багата – від оди до елегії, від панегірика до памфлета, від ідилії до драматичної картини. Власне, Давидові, цареві іудейському та великому постові-гусяреві, належить, як уважають, 73 псалми із 150, але здебільше говориться про «псалми Давидові». Ще за три століття до Різдва Христового їх було перекладено грецькою, а в нові часи – багатьма іншими мовами, в тому числі й церковнослов'янською.

Як поет, чуючи силу слова, Шевченко, певно, не раз переживав велике зворушення від Давидових псалмів. Які псалми обрав він для переспівів і чому саме їх? Читаємо ці переспіви і бачимо, що Шевченко обирав – і це природно, – ті, які були близькі його настроям у цей період «трьох літ» і перегукувалися з мотивами його поезії. В псалмах він немовби шукав підтвердження своєї правоти і своєї зваги говорити з Богом про долю свого народу, як це робили біблійні псалмостівці.

Щоб звертатися до Бога зі словом боговгодним, говорити до нього достойно, треба ввійти в стан просвітлення й морального очищення; Шевченкова «правда серця», його любов до людини, зболене співчуття покривдженим і неприйняття жорстокості неправедних «сильних», фарисейства тих, хто свій соціальний егоїзм ховав за високоумними словесами, – все це творило той стан духу, в якому можна було піднятися на рівень отого особистого звертання до Бога, що в псалмах, і зробити його своїм власним*.

Псалом I оспівує віру в «закон господній», дотримуючись якого, «муж... // В добрі своїм спіє», а «лукавих, нечестивих // – І слід пропадає», – ото ж «діла добрих обновляться, // Діла злих загинуть». Ця ж тема добротворення у згоді з Божими заповідями, але вже не в патетичному ключі, а в суто ідилічному, в душі міжлюдської злагоди, розвинута в псалмі 132: «Чи є що краще, лучче в світі, // Як укупі жити, // З братом добрим добро певне // Познать, не ділити?» У псалмі 12 – прохання до Бога о поміч у спасінні душі перед «ворогом лютим», «ворогом хитрим». А псалом 43 настільки нагадує мотиви «Послання» та деяких інших творів періоду «трьох літ», що змушує джерела цих мотивів бачити також і в Біблії та її псалмах; інакше кажучи, Біблія покріплювала Шевченка у відчутті своєї соціальної та моральної правоти або ж він у ній такого покріплення шукав; може, шукав і покріплення своєму «богоборству» – в «богоборстві» пророків і псалмо-співців. Справді:

*...Покрив еси знову
Срамотою свої люде,
І вороги нові
Розкрадають, як овець, нас
І жеруть!.. Без плати
І без ціни оддав еси
Ворогам проклятим;
Покинув нас на сміх людям,
В наругу сусідам,
Покинув нас, яко в притчу*

* Цікаве спостереження зробив проф. Михайло Тершаковець: Шевченко звертався до переспівів псалмів у найвищій точці певної лінії своєї творчості. Перший раз це було в період «трьох літ»: «коли вичерпав усі людські засоби аргументації, – він закінчив свої історіософські міркування переспівом 10 Давидових псалмів: 1, 12, 43, 52, 53, 81, 93, 132, 136, 149, неначе шукаючи найвищої інстанції, тобто Божої, висловленої устами пророка Давида». Другий раз – після повороту із заслання, коли «побачив пекло, в якому жив тоді його нарід у християнській Росії, коли він зобразив це пекло в низці віршів, він завершив зображення соціального, політичного та морального стану Росії знову переспівами з св. Письма» (Тершаковець Михайло. У століття смерті Шевченка // Збірник на пошану сімдесятиріччя народин Романа Смаль-Стоцького. – Нью-Йорк; Париж; Сідней; Торонто, 1963. – С. 108–108.)

Нерозумним людям.
 І кивають, сміючися,
 На нас головами;
 І всякий день перед нами –
 Сидиш ти перед нами.
 Окрадені, замучені,
 В путах умираєм.
 Чужим богам не молимося,
 А тебе благаєм:
 «Поможи нам, ізбави нас
 Вражкої наруги.
 Поборов ти першу силу,
 Побори ж і другу,
 Ще лютишу!.. Встань же, Боже
 Вскую будеш спати,
 Од сліз наших одвертатись,
 Скорби забувати!
 Смирилася душа наша,
 Жить тяжко в оковах!
 Встань же. Боже, поможи нам
 Встать на ката знову».

Тут стільки майже дослівних збігів з окремими пасажами «Послання», «Холодного Яру», вірша «Стоїть в селі Суботові» та й поеми «Сон», що можна припускати певну залежність інтонацій цих творів від Шевченкових переспівів псалмів, над якими він, імовірно, працював і давніше, перенаголошуючи близькі йому мотиви.

Неправда, здиство, лукавство багатих, їхня немилосердність до бідних і нещасних стають предметом гнівного пророчого бештання в більшості псалмів-переспівів. У них – волення до Бога, щоб судив своїм праведним судом «земних владик» (псалом 81), щоб погубив «кровавих, лукавих» (псалом 93), щоб дав «правим», «преподобним» мечі «добрі, // Гострі обоюду» – «на отмщеніє язикам», і тоді «преподобні»

Окують царей неситих
 В залізнії пута,
 І їх, славних, оковами
 Ручними окрутять,
 І осудять губителів
 Судом своїм правим...

Як бачимо, Шевченко послужився переспівами біблійних псалмів для своїх фактично революційних декларацій високої поетичної міри. І це не дивно: Біблію не раз з успіхом використовувано у революційних рухах як релігійно-еретичного (Ян Гус і таборити, Лютер, Кальвін,

леллевери та ін.), так і соціального та національного характеру. В літературі тих країн, де існувала політична цензура, до біблійних текстів нерідко вдавалися, щоби висловити ті погляди, які не можна було подати прямо, в «авторському виконанні». Хоч, скажімо, влада Російської імперії і тут була на висоті. Наприклад, тільки заступництво канцлера Безбородька врятувало цілком вірнопідданого поета Державіна від розмови з імперським «слідчим», знаменитим катом Шешковським, за такі ось вірші про царів у переспіві одного з псалмів:

*Не внемлют! Видят и не знают;
Покрты мздою очеса:
Злодейства землю потрясают,
Неправда зыблет небеса.
Цари, я мнил, вы боги властны,
Никто над вами не судья;
Но вы, как я, подобно страстны,
И так же смертны, как и я.
И вы подобно так падете,
Как с древ увядший лист падет;
И вы подобно так умрете,
Как ваш последний раб умрет!
Воскресни, Боже, Боже правых!
И их молению внемли:
Приди, суди, карай лукавых,
И будь один царем земли!*

Тож Шевченко, звичайно, і не сподівався на друкування своїх переспівів – надто прозорі вони були в такому спеціальному доборі!

Шевченко сприймав Біблію не лише як людина віри, а й як поет, стиліст, підпадаючи під вплив її потужної образності. Висока біблійна патетика – невід’ємна складова його поезії. В його час не було ще перекладів Біблії українською новолітературною мовою; Житомирська Євангелія 1571 року, староукраїнською книжною мовою, не була йому знайома; користувався він російськими виданнями, що зберігали стилістику церковнослов’янської мови. Переклад псалмів та інших біблійних текстів чи навіть переспіви їх, до яких уже вдавалися П. Гулак-Артемівський, П. Куліш (а згодом О. Руданський, І. Франко), українською літературною мовою, що її творено на основі народної (тобто селянської) мови, на перших порах становили великі труднощі, оскільки в ній, тій мові, не була розвинена книжна лексика, особливо лексика високого, урочистого стилю (дався взнаки розрив між мовою староукраїнською книжною і новою літературною; було втрачено барокову традицію). Шевченкові довелося творити високий патетичний

стиль нової літературної мови (якого не було до нього і в романтиків), беручи староукраїнізми з літописів, із «Слова о полку Ігоревім», народних релігійних співів, кантів, колядок та українізуючи церковнослов'янські біблеїзми, вводячи їх в українські синтаксичні конструкції, «асимілюючи» морфологічно, максимально використовуючи можливості українського словотворення. І так він створив нову якість українського слова. Його архаїзми та біблеїзми органічно вписуються в його поезику і збагачують українську мову понятійно та виражально: «восхвалимо тебе, Боже, хваленієм всяким», «взискующий Бога»; «в беззаконії мерзіє»; «злomu ізриється яма...» тощо.

Звісно, Шевченко міг урахувати досвід Сковороди, але шлях Сковороди відводив від народної та заснованої на ній літературної мови, тоді як Шевченкові йшлося про збагачення і піднесення цієї літературної мови. Можливо, у використанні біблеїзмів, в «українізації» церковнослов'янізмів Шевченко ближчий до згаданої Житомирської Євангелії 1571 року. Ось деякі словоформи з неї, які живуть і в Шевченка: беззаконіє, благий, благодать, блажен, внемліте, возлюбить, воістину, враг, десниця, крамола, лепта, паки, тать, велій, глас, жестокосердіє, заповідь, зело, кров (у значенні домівки), пояги, притча, скорб, фарисеї, язики (в значенні народи)... Деякі з таких словоформ жили і в народній мові. На жаль, Шевченкові наслідувачі й наступні покоління українських літераторів у більшості своїй були великими пуристами і не розвинули Шевченкового підходу до збагачення української мови архаїзмами та церковнослов'янізмами, «відписавши» їх російській мові (за ними так і утвердилася репутація «русизмів») або вживаючи їх переважно задля комічного ефекту; високий патетичний стиль розвивали в ХІХ ст. хіба П. Куліш, М. Старицький, Іван Франко, Леся Українка. Натомість російська мова набагато більше запозичила з церковнослов'янської лексики, залюбки її «привласнювала» (мала в ній потребу для вираження надпобутової сфери), і високі стилі в російській писемності більше розвивалися.

* * *

Патетична лінія Шевченкової поезії 1845 року вивершується безсмертним «Як умру, то поховайте...», що ввійшов не тільки в історію літератури, а й у свідомість українського народу як «Заповіт». Написано його 25 грудня в Переяславі під час тяжкої хвороби, коли він лікувався у доброго приятеля, лікаря Андрія Козачковського. Загальноприйнята думка про те, що Шевченко був людиною з міцним здоров'ям, не зовсім відповідає дійсності. Він досить часто хворів

і навіть потрапляв у критичний стан (наприклад, перед викупленням із кріпацтва, напевне, на ґрунті тяжких хвилювань). В його поезії, як ми вже бачили, страх померти на чужині – дуже характерний мотив, і це не тільки тому, що антитеза «життя – смерть» дає простір для глибоких рефлексій і до неї поети залюбки звертаються, а й тому, що Шевченко справді мав достатньо рутинних приводів для тривоги. Отож у «Заповіті» він чинив чесний ритуал прощання зі своїм народом і, вже відчуваючи себе його пророком (на рівні постичного натхнення, звісно, а не побутової поведінки та побутового самоусвідомлення: в побуті він був людиною скромною), у стислій афористичній формі виклав квінтесенцію свого почування України та своїх заповідей землякам:

*Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого
На Вкраїні милій...*

.....
*Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.
І мене в сем'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

Ще не так давно «Заповіт» знав напам'ять чи не кожен українець. Він був нашим неофіційним гімном, що всіх об'єднував у національному болю, в національній надії, в національному обов'язку. Нині, в добу комерційно-глобалізаційну, здається, не скрізь так і не все так. Можна почути навіть скептичні голоси: мовляв, це анахронізм – повстання, кров... «А до того // Я не знаю Бога» – не по-християнському...

Тут насамперед треба сказати, що поетичні метафори апокаліптичного виміру не можна інтерпретувати як настанову до конкретної дії: вони є максималізацією почуття і закликом до боротьби, форми якої – то вже інша річ, вони можуть бути різними на різних історичних етапах і за різного ступеня розвитку цивілізації та суспільних відносин. Не забуваймо, що справедлива кара – поняття суто біблійне. І Божий суд – Страшний суд. Ці біблійні поняття і живуть у поезії Шевченка періоду «трьох літ» (хоч і не тільки цього періоду). Звернімо увагу: «Заповіт» написано у ті ж дні, що й «Псалми Давидові» (через шість днів). А що читаємо в псалмах (основні їх мотиви Шевченко відтво-

рює адекватно)? Ось, наприклад, псалом 136: «...Вавілоня // Дщере окаянна! // Блаженний той, хто заплатить // За твої кайдани! // Блажен, блажен! // Тебе, злая, // В радості застане // І розіб'є дітей твоїх // О холодний камінь!» (Порівняйте в «Посланії»: «І потече сторіками // Кров у синє море // Дітей ваших...» Або в «Холодному яру»: «Бо в день радості над вами // Розпадеться кара...»). У «Заповіті» є буквальні цитати з переспівів псалмів: «В сім'ї вольній, новій» – «Возцариться в дому тихих, // В сем'ї тій великій»; псалом 132; «Незлим тихим словом» – «...погляну // Незлим моїм оком» – псалом 53...

Та річ, зрештою, не в прямих перегуках (переспівуючи псалми, Шевченко залишався Шевченком), а в глибокій відповідності соціальної етики й соціального пафосу Шевченка – соціальній етиці й соціальному пафосу біблійних пророків. Апостольське, євангельське супроводило пророче; воно переважить пізніше, але не скасовуватиме пророчого...

Однією з «родових» прикмет кавказьких воєн Росії було (і залишається) те, що кожна з них неодноразово закінчувалася остаточною перемогою імперії – з тим, щоб невдовзі розпочатися знов, задля наступної остаточної перемоги.

Кожна з таких остаточних перемог давала новий імпульс патріотичним настроям і національній гордості, збагачувала повноту великодержавного самопочування, з таким блиском естетизованого багатства – від Державіна до Тютчева – геніями російського слова, які передавали тему підкорення Кавказу один одному мов національну естафету (хоч поступово в цій темі почали звучати й обертони та дисонанси).

Співець «Феліци» – Катерини II (він же і співець її попередника – її чоловіка Петра III, задушеного вночі в ліжку інспірованими нею змовниками; він же і співець її наступника-антагоніста Павла I; він же і співець його сина Олександра I, який благословив жорстоке вбивство, знову ж таки змовниками, свого порфірородного батька) – Гавриїл Романович Державін * вітав одами (рівно двісті років тому) першого в довгому історичному ряду «покорителів Кавказа» – графа Валеріана Зубова («К Красавцу» – назва цієї оди

* «Феліцу» Державін славить ще й за те, що вона пролила свою благодать і на землі, де живуть «дики люди отдаленні // Покриты шерстью, чешуей» (Державин Г. Р. Избранная проза. – М., 1984. – С. 257).

невипадкова: «красавец», «любезный мальчик», «резвушка моя» – так називала Катерина II цього свого фаворита, брата «головного» на той час фаворита – Платона Зубова ¹; «На покорение Дербента», «На возвращение графа Зубова из Персии»):

*О юный вождь! сверши походы,
Прошел ты с воинством Кавказ...*

Через чверть століття «протодекабристськи» настроений двадцятидворічний Олександр Пушкін захоплюючи романтичну візію Кавказу вивершує своїм остаточним історіософським ви роком:

*И смолкнул ярый крик войны:
Все русскому мечу подвластно.
Кавказа гордые сыны,
Сражались, гибли вы ужасно;
Но не спасла вас ваша кровь.
Ни очарованные брони,
Ни горы, ни лихие кони,
Ни дикой вольности любовь!*

Через десяток літ гуманний і добросердий в усьому, що не стосувалося державної політики, Василь Андрійович Жуковський в «Русской песни на взятие Варшавы», висловивши захоплення тим, як «Поднялися и летят // Наши мстительные бомбы // На кипящий бунтом град», не забуває нагадати як про доконаний факт і про «чудный плен» Кавказьких гір.

А ще через десяток років Михайло Лермонтов, який мав немалий досвід особистої участі в кавказькій війні й дивився на неї зовсім інакше, ніж Державін або Жуковський, і навіть трохи інакше, ніж Пушкін, незадовго до загибелі у відомому вірші «Спор», написаному, що цікаво, одночасно з інвективою «Прощай, немытая Россия», – в контексті метафоричних візій протистояння Заходу і Сходу, цивілізації та природи, колонізаторського «прометеїзму» і тубільного па сеїзму – своєю чергою поставив (здається, не без сумовитого роздуму і співчутливого жалю) тверду російську крапку в історії боротьби кавказьких народів за незалежність:

*От Урала до Дуная,
До большой реки,
Кольхаясь и сверкая,
Двигутся полки...*

*И, томим зловещей думой,
Полный черных снов,*

¹ Русский биографический словарь, Издаваемый Императорским Русским Историческим Обществом. Т. Ж-З. – Петроград, 1916. – С. 515.

*Стал считать Казбек угрюмый –
И не счел врагов.
Грустным взором он окинул
Племя гор своих,
Шапку на брови надвинул –
И навек затих.*

Мине ще два десятки років (а якщо точно – вісімнадцять), і православний мислитель та поет Олексій Степанович Хомяков на засіданні «Общества любителей российской словесности» 2 лютого 1860 року, підбиваючи підсумки року проминулого, з патріотичною гордістю проголосить, маючи на увазі не літературні звершення колег, а полонення імаму Чечні й Дагестану Шаміля: «Счастлив он (1859 рік. – *І. Дз.*) был для нас в отношении государственном. На юге побежден неприятель, долго утомлявший наше войско. Сломана преграда, долго останавливавшая развитие благосостояния в лучших Русских (! – *І. Дз.*) областях»¹.

Для іншого політичного мислителя і популярного свого часу публіциста, генерал-майора Ростислава Андрійовича Фадєєва (до речі, нашого земляка – катеринославця) таким знаменним, доленосним роком уявлявся 1864-й: «Иstekший 1864 год был одним из самых счастливых, отмеченных годов нашей тысячелетней жизни. Русский народ, соединенный в те памятные месяцы как один человек, видел разом усмирение польского восстания и окончание вековой кавказской борьбы. [...] Почти одновременно русский народ встретил в своем естественном росте два препятствия, перед которыми он не мог остановиться, не отказываясь от половины уже совершенного пути: одно на европейском, другое на азиатском рубеже. И там, и здесь необходимость преодолеть эти препятствия вызвала столетнюю борьбу, то явную, то подземную, но непрерывную [...] И там, и здесь покорение противника было не целью, а только средством навсегда обезопасить от вражеских покушений, прочно укрепить за собой свое родное, несомненно нам принадлежащее. В продолжение почти целого столетия Кавказ был для нас “азиатской Польшей”»².

(Отже, неவிпадково й у В. Жуковського поруч стоять «разгром Варшавских стен» і «Арарата чудный плен» та «наши грани» – штики – «за Араксом»!)

Але й після цього ще довго надходитимуть з Кавказу переможні репліції. І поетична «естафета» кавказопідкорення триватиме, хоч зміниться калібр її учасників, а сама вона набере інших форм та значення.

¹ Хомяков А. С. Полн. собр. соч. – М., 1861. – Т. I. – С. 706.

² Фадеев Р. Письма с Кавказа редактору «Московских Ведомостей». – СПб., 1865. – С. 5, 6.

Починаючи з середини XIX ст. у громадсько-політичних, літературних та історичних часописах Росії публікується безліч матеріалів на теми «покорення Кавказу». В деяких з них прохоплюються сумніви в доцільності окремих аспектів російської політики на Кавказі та плідності її результатів, несхвалення методів воєнного придушення. Але в більшості – глорифікується «установление Русского владычества на Кавказе» або ж воно береться як неминуче доконаний історичний факт; з'являються численні видання і спогади «героїв» та учасників каральних експедицій, які вихваляються своїми жорстокими «подвигами». Ці сакралізовані подвиги офіціоз намагався широко використовувати як зразок у патріотичному вихованні воїнства в душі сліпої відданості «престолу». І не випадково напередодні й на самому початку Першої світової війни урочисто відзначаються чергові кавказькі ювілеї: у травні 1914 року – 50-річчя «со дня полного покорения Кавказа», у серпні – 55-річчя «пленения Шамиля». Ці ювілеї подавалися як нагода ще раз перейнятися мілітарною славою російської історії.

Відомо, що мало яка імперія в світовій історії відзначалася таким благородством мет і мотивів, як Російська. Свого часу один із класиків учення, яким згодом благословилося нова, радянська Росія, а саме Фрідріх Енгельс, писав: «Усяке загарбання території, всяке насильство, всяке пригноблення царизм здійснював не інакше, як під приводом просвіщення, лібералізму, визволення народів»¹. І нещадний сарказм історії в тому, що саме ідеї найбільших оскаржників експансії російських царів – Маркса і Енгельса (згадаймо хоча б Марксову характеристику російської політики – як виплоду «кривавої каламуті монгольського рабства» – у приховуваних від радянського читача «Викриттях дипломатичної історії XVIII століття», надто оцінку Петра Великого, який «поєднав політичне мистецтво монгольського раба з гордими прагненнями монгольського пана, якому Чингісхан заповів своє підкорення світу»; згадаймо його слова про «зойки агонізуючих народів», що супроводжували славу і пострах Росії²), – саме їхні ідеї стали «приводом» (якщо скористатися повищим виразом Енгельса) і прапором нової, небувалої, вже глобальної світорятувальної експансії...

Але ще раніше російська політика виробила цілий сакральний ритуал визвольного таїнства.

Ось його багато разів випробувана модель.

¹ Маркс К., Енгельс Ф. Твори. – К., 1965. – Т. 22. – С. 23.

² Маркс К. Разоблачения дипломатической истории XVIII столетия. – С. 101, 116. – Центральна наукова бібліотека НАН України, С07905. – На правах рукопису.

Спершу зверталася доброзичлива увага на той або той сусідній народ, по можливості єдинокровний та єдиновірний або придатний для приведення у такий зручний для визволительства стан. (Не останньою чергою ступінь потенційної визволимості визначався і стратегічним значенням відповідної території.) Невдовзі виявлялося, що цей народ страждає від зовнішніх небезпек і внутрішньої сваволі. З цим важко було змиритися, і доводилося милостиво брати відповідну країну під свій протекторат. (По можливості – на прохання самих тубільців. У традиціях римських завойовників: «Хоч би яку країну римляни захоплювали, вони робили це на заклик тубільців», – стверджує Макиавеллі ¹.) Особливо зворушливу відданість принципу добровільності та місцевої ініціативи демонструвала Катерина II. Навіть ліквідацію українських шкіл і заміну їх казенними російськими та скасування виборності й самоврядності українського духовництва, підкорення його імперській адміністрації – і те вона здійснювала на прохання «знизу», про що давала чітку інструкцію своєму «представникові» в Україні графу Петру Румянцеву: «Желаю, чтобы вы тамошних несколько называемых панов склонили к подаче челобитной, в которой бы они просили об лучшем у них учреждении школ и семинарий; и если можно, о положении духовенства в штатское состояние от духовных или светских такую же челобитную иметь, то б мы уже знали, как начинать» ². (Як бачимо, обходилися навіть без «всенародного» збирання підписів...)

Отож визволяли, возз'єднували, встановлювали батьківську чи материнську опіку – незважаючи на власні витрати. Однак державна великодушність тягне за собою нові й нові зобов'язання. Адже визволення – акт не формальний, а сутнісний, і визволитель не може зупинитися на півдорозі. Зазвичай виходило так, що й після встановлення російського протекторату тубільна адміністрація продовжувала експлуатувати свій народ і геть не дбала про його економічний і культурний поступ. Щоб урятувати те або інше суспільство від його «внутренней лжи» і «шатости», а простолюди – «от мучивших его вдруг многих маленьких тиранов» (Катеринина мотивація скасування інституту гетьманства і самоврядування в Україні) ³, доводилося робити наступний крок: запроваджувати «русское гражданское управление», «новые порядки», «имевшие единственною целью благоденствие народа», і відповідно завозити російську чиновницьку, купецьку та іншу братію. На цьому визвольна містерія як така могла б і закінчитися...

¹ Макиавелли Н. Сочинения. – М.; Л., 1934. – С. 217.

² Соловьев С. М. История России с древнейших времен. Кн. 6. – СПб., 1864. – С. 122.

³ Там само. – С. 37.

Та леле! Починалася неминуча «измена» і «крамола» з боку тубільних інтриганів, як правило – агентів ворожих Росії держав, що втягували в свої злочинні дії обдурений народ, нацьковуючи його на визволителів.

Уся історія Російської імперії сповнена скарг на «измену» й кар за «измену», пошуків «измены» і попередження можливої майбутньої «измены»... В чому ж секрет цього феномена, цього ніде більше в світі не баченого (принаймні, такою мірою) явища? Певно, в самому дивовижному змісті цього поняття, як його розумів російський царат разом зі своїми стратегами і моралістами. Тут треба звернути увагу на одну принципову особливість російського колоніалізму. Коли Росія (як царська, так і більшовицька) хотіла підкорити сусідній народ, вона або спершу оголошувала його братнім і рівноправним, або ж визнавала тубільців підданцями імперії і дарувала їм усі права, а вже потім ішла на них війною, щоби будь-якими засобами прилучити до цієї «рівноправності» та цих «прав». Навіть закріпачення України Катерина II здійснила задля «уравнення свободностью малороссийского, равно подданного-же Ея Императорского Величества народа». Наслідком такої логіки було те, що всякий опір загарбникам оголошувався «изменой отечеству».

«Кавказький варіант» російських завоювань мав свої особливості. Вони зумовлені були, по-перше, заплутаним і ретардаційним сюжетом довготривалих воєн із Персією і Туреччиною в Закавказзі; по-друге, зіткненням з інтересами британського імперіалізму в Азії; по-третє, наявністю на Північному Кавказі складної мозаїки дрібних князівств і незалежних феодальних володінь, що утруднювало орієнтацію царських стратегів, створювало ефект «загрузання», але водночас давало їм можливість вести тут гнучку воєнно-дипломатичну гру; по-четверте, спалахом – під час «тотальної» стадії Кавказької війни царату (1817–1864) – релігійного національно-визвольного руху горців, що дістав назву «мюридизм» і поєднував ідею газавату, або джихада (священної війни), з суфійською версією ісламу, яка бурхливо поширилася серед горців.

Про це варто сказати кілька слів. Мюридизм, уособлений у майже легендарних постатях Кази-Муллі, якого вважали його засновником, та послідовника Кази-Муллі Шаміля, дав ідеологію боротьби проти поневолення «гяурами» і водночас своїм суворим моральним кодексом якоюсь мірою відповідав демократичним традиціям та сподіванням горців.

Багато дослідників відзначали демократизм суспільного побуту горців. Наприклад, полковник генерального штабу П. Романовський

у своїх публічних лекціях, виданих у грубенькому томі за назвою «Кавказ и кавказская война», зазначав, що справи громадські «решались на народных собраниях, где все свободные люди имели право голоса, и решения исполнялись через избираемых на тех же собраниях лиц, которым только временно вверялась власть, необходимая для исполнения поставленного решения»¹. (Чи не правда, це багато в чому нагадує звичаї Запорозької Січі?)

Дослідник із ранньорадянської доби підкреслює несумісність горського демократизму з російським абсолютизмом і бачить у цьому одну з основних причин такої настирливої боротьби царизму з горцями: «...русский абсолютизм, конечно, не мог уживаться с демократическим строем, пустившим глубокие корни во многих обществах горских народов. Отсюда борьба России с родовым бытом и вообще с демократическими тенденциями горцев Кавказа»². (Знову напрошується аналогія з долею Запорозької Січі...)

Кавказькі війни відбувалися на широкому тлі міждержавних і міжнародних відносин, зіткнень інтересів у цьому регіоні. Спершу тут довелось безпосередньо зіткнутися з Персією і Туреччиною, пізніше – з британськими імперськими інтересами (близькість Індії), почасти з французькими (зокрема, йшлося про боротьбу між Росією, Англією, Францією, іншими європейськими державами за турецький ринок; пізніше давалася взнаки зацікавленість бакинською нафтою). Значний вплив справляли і європейські чинники: тривала боротьба європейських держав із Туреччиною; політика Австро-Угорщини; походи Наполеона та ін.

Російська дипломатія вміло використовувала як суперництво між Туреччиною і Персією за панування на територіях між Чорним і Каспійським морями, так і династичну боротьбу та заворушення в цих країнах. Ефективно обертала на свою користь Росія і чвари між феодалами Кавказу та невдоволення населення, особливо християнського, жорстокостями перських і турецьких нападників. Нерідко населення, з огляду на турецьку або перську загрозу, саме просило захисту в російських військ, але неминуче наставало гірке розчарування і починалися повстання вже проти російського панування (так було не тільки на Північному Кавказі, а й у Грузії, Вірменії, Азербайджані).

...Кавказьким війнам царизму присвячено сотні публікацій дореволюційного часу – спогади учасників, свідчення очевидців, архівні

¹ Кавказ и кавказская война. Публичные лекции, читанные в зале Пассажа в 1860 году генерального штаба полковником Романовским. – СПб., 1860. – С. 191, 192.

² Кокиев Г. Военно-колониационная политика царизма на Кавказе // Революция и го-рец. – 1929. – № 5 (7). – С. 36.

матеріали, ювілейні збірники тощо. Дивне враження вони справляють – своєю простодушною відвертістю, своєрідною чесністю творців жорстоких справ. Не крилися, не маскувалися, як на духу розповідали про вчинки, від яких волосся сторч стає. Не мали поняття про міжнародні гуманітарні акти, у відповідність до яких треба приводити фразеологію їхнім нащадкам... А картини малюють виразні – наче «CNN» дивишся, тільки бідніші – без реактивних літаків, вертольотів і бронетранспортерів, самі лиш піки, штики та картеч...

Розповідають великі герої. Розповідають менш імениті. Розповідають не лише про себе. Бо був масовий героїзм. Як мусить бути на війні. Тим більше на війні несправедливій, загарбницькій, підлій. Річ не в солдаті – річ у війні, у такій війні: проти народу, проти народів.

Ось тільки дециця з послужного списку одного-однісінького полку – «44-го драгунського Нижегородського». Полк мав славу історію. Брав участь у «кровавом штурме Батурина и истреблении его со всем населением» (це нас із вами стосується!). Потім – у придушенні «беспорядков в калмыцких степях». Це – 1731 рік. 1737 – Крим. «Город (Карасубазар. – *І. Дз.*) был сожжен до тла: кроме караван-сараев сгорело более 10 000 домов, 38 мечетей и 50 водяных мельниц. Среди общего разрушения невозможно было спасти и двух христианских церквей, сделавшихся добычей пламени. За разгромом Карасубазара началось жестокое опустошение Крыма. Казаки и калмыки доходили до самого Бахчисарая и на пути к нему уничтожили множество татарских деревень, взяли 1000 пленных, 30 тысяч быков и 100 тысяч баранов»¹. 1783 рік – похід за Кубань на ногайців: «Хуже вооруженные, хуже предводимые, не дисциплинированные, не имевшие понятия о строе, ногайцы резались со злобой и гибли массами. В бессильной ярости они сами истребляли свои драгоценности, убивали своих детей, резали женщин. Больше десяти тысяч ногайских тел лежало на десятиверстном пространстве»². (До слова, в цей час «первым шефом Нижегородского полка был генерал Петр Абрамович Текелли [...] имя его уже получило историческую известность с падением Сечи и уничтожением Запорожского войска».) Восени 1790 р. полк у складі корпусу барона Розена «двинулся в пространство между речками Пшекупсом и Пчосом, истребляя все, что попадалось ему на пути, – аулы, поля, запасы и имущество жителей». Потім – Кабарда: «...отряд сделал в одну ночь огромный 60-ти верстный переход и неожиданно

¹ История 44-го драгунского Нижегородского Его Императорского Высочества государства наследника цесаревича полка / Сост. В. Потто. При участии в сборе материалов Князя В. П. Долгорукова. – СПб., 1893. – Т. 1. – С. 36, 37, 71–72, 86.

² Там само. – Т. 2. – С. 3.

появился посреди многочисленных кабардинских стад. Все они были захвачены сразу...» Потім – Осетія: «...войска ограничились (! – *І. Дз.*) тем, что выжгли все окрестные селения и уничтожили все каменные башни и замки»¹. Далі були придушення повстань у Кахетії, Хевсурії, Іверії та інших грузинських князівствах...

І всюди – одне й те саме... Як і в історіях усіх інших полків...

Цим одкровенням у тоні апофеозу «несть числа». І патріотична фразеологія в авторів зворушливих спогадів однаковісінька. Нескінченно, зі сторінки на сторінку, переходять сакраментальні стереотипи: «истребили войска множество аулов и запасов неприятельских»; «многое множество татарских аулов испепелили»; «раскатали мы чеченцев на славу, истребили множество их аулов, уничтожили посевы и запасы продовольствия и побили много народу»²...

Це не були поодинокі злочинства, вияви стихійності чи непередбачені наслідки солдатської розпаленості боєм. Це була реалізація продуманої, цілеспрямованої політики.

Приклад подавали і градус озвіріння визначали вищі воєначальники, що змінювали один одного, застосовуючи різну тактику, але не поступалися один одному в славетній «непреклонности», тобто в нелюдськості. Тут обмежуся одним свідченням сучасника про О. Вельямінова. Це він, командуючи Кавказьким військом, благословив до того часу «негласний» звичай колекціонувати відрубані голови горців: «За каждую голову Вельяминов платил по червонцу и черепа отправлял в Академию Наук». Любив він солдатам «прописывать Английское стегание» (його власна вишукана метафора кнута), був особою високоосвіченою і вільнодумною, майже тобі вольтер'янець – як усе це покоління царських сановників та військової еліти: «Его нравственные и религиозные убеждения построились на творениях энциклопедистов и вообще писателей XVIII века [...] Настольными его книгами были Жильблаз и Дон-Кихот на французском языке»³.

Про рицарський звичай заробляти на відрубаних головах горців розповідає і Александр Дюма у своїх подорожніх нарисах (у його книзі є навіть розділ «Головорізи»): «За каждую отрубленную голову горца назначалось вознаграждение в 10 рублей. Князь Мирский, пивавший, разумеется, отвращение к этим кровавым трофеям, счел достаточным, чтобы доставлять только правое ухо (! – *І. Дз.*). Но он

¹ История 44-го драгунского... – С. 5–6, 72, 105.

² Георгий Михайлович, Великий князь. Апшеронская памятка. 1700–1894. Краткая история Апшеронского полка для солдат. Составил того же полка капитан Л. А. Богусавский. – СПб., 1894. – С. 407, 413, 501.

³ Воспоминания Григория Ивановича Филипсона // Русский Архив. – 1888. – Кн. 3. – С. 62.

никак не мог заставить своих охотников руководствоваться этим нововведением; с тех пор, как они воюют с татарами (татарами називали у військах усіх жителів Кавказу без розбору. – *І. Дз.*), они все время отрубают головы, объясняя сие тем, что не могут отличить правое ухо от левого». І далі: «Всякий, убивший горца, имел право, кроме головы и ушей, обобрать его дочиста»¹.

Як позначилися кавказькі війни на стані російської суспільності, як відбилися в громадській думці та літературі? Це питання ще недостатньо вивчене; фактично його спеціально ніхто не досліджував, принаймні в усьому його обсязі (хоч, скажімо, українські шевченкознавці, інтерпретуючи Шевченків «Кавказ», подали чимало цікавих відомостей – насамперед це Ю. Івакін та почасти Л. Хінкулов).

Можна тільки сказати, що спочатку в російському суспільстві домінувала офіційна версія про цареву ласкаву опіку одних народів та суворе впокорення інших, про дбайливе впровадження «цивілізації», «російських законів» та «просвещения». Однак поступово – в міру очевидних невдач російського воїнства, збільшення втрат і витрат, надходження ширшої інформації – народжувалися сумніви, елементи критичного підходу. Від 50-х років у колах революційної демократії, що саме формувалася, складається принципово негативне ставлення до Кавказької війни – як елемент антимонархічної ідеології демократії. Наприклад, М. Добролюбов у статті «О значении наших последних подвигов на Кавказе» (казенне «подвиги» звучить тут виразно іронічно) писав: «...Борьба велась со стороны горцев за независимость их страны, за неприкосновенность их быта». І далі: «Не строгое учение мюридизма было причиною восстания горцев против русских», а «ненависть к русскому господству»².

Тут треба сказати, що в Росії першої половини ХІХ ст. витворився своєрідний «кавказький міф», водночас і дуже сталий своїм існуванням, і дуже мінливий своїми гранями. Вже самий склад російського війська на Кавказі був вельми строкатий. Крім строкових солдат і кадрового офіцера, тут були штрафники і злочинці, а також політичні засланці (насамперед поляки та декабристи, у тому числі офіцери високих рангів, розжалувані й нерозжалувані). Були шукачі романтичних пригод, полювальники на чини й нагороди, всілякі авантюристи і, зрештою, різний хижий набрід, який завжди тягнувся за здобиччю в чужі краї слідом за визвольною арматюю.

«Кавказ мав славу місця, де можна добре зайнятися грабунками. Він був “погибельним місцем” для російських солдатів, але “другою

¹ *Дюма Александр.* Кавказ. – Тбилиси, 1988. – С. 63, 90.

² *Добролюбов Н. А.* Полн. собр. соч. – М., 1937. – Т. IV. – С. 143–156.

Індією» для панівних класів. Юрмою кидались туди найгірші елементи російського чиновництва, торгівців, підрядників, ті, хто хотів пограбувати, нажити статки, пожити собі на втіху»¹, – писав грузинський історик-марксист старих часів.

Про іншу категорію заброд свідчить патріотичний сучасник – це ті, кому «тісно і душно в Росії, і вони йшли на “цей погибельний Кавказ” шукати щастя і простору. В той час населялися з них цілі станиці і навіть полкові округи»². (Треба додати, що крім стихійного переселення було й організоване; горців виселяли як у глибини Росії, так і в Туреччину – до неї вони й самі тікали; натомість поселяли «надійний» люд; отож силова зміна етнічного складу населення – зовсім не винахід і не монополія сталінської і постсталінської доби – цей принцип був таким самим фундаментальним у царській політиці, зокрема щодо Кавказу, як і руйнування аулів, випалювання і вирубування лісів, вищення врожаю та ін.)

Ще одну категорію кавказьких прибулуд описує літературний критик: «В той час незрідка можна було зустріти шукача пригод, з гордістю на чолі і холодним розчаруванням у серці, відчайдушного донжуана, бретера, гравця, пристрасного любителя небезпек, який поривався з огляду на це на погибельний Кавказ і дорогою туди не проминав нагоди перечепитися за “клубничку” (йдеться про дешевеньку любовну пригоду. – *І. Дз.*)»³.

Різнобарвним і гострим кавказьким коктейлем по-різному причалалося не одне покоління російських літераторів. Кавказька тема породила в російській словесності не одну, а кілька окремих традицій, одні з яких з часом вичерпувалися, інші – розросталися.

Часом між ними виникало напруження, приховане або явне відштовхування, а то й принципова полеміка. Згодом Лев Толстой, який іронізував з «удальцов», «образовавшихся по Марлинскому и Лермонтову», своїми «Кзакаами», а особливо «Рубкой леса», «Набегом» і «Хаджи-Муратом» зняв екзото-романтизуючу візію Кавказу, дав – у контексті світопояснювальних шукань особистості – суворо реалістичну картину зіткнення двох сил: стихійно-автохтонної та державно-спрямованої, показав моторошну конкретність і підлі форми знищення цілого самобутнього світу. (Згадаймо хоча б сцени «планових» воїнських погромів та «победного» мародерства в «Хаджи-Мурате» і в «Набеге».)

¹ Махарадзе Ф. Е. и Хачапуридзе Г. В. Очерки по истории рабочего и крестьянского движения в Грузии. – М., 1932. – С. 16.

² Дерезглазов П. Пало ли современное казачество? // Вестник Русской Конницы. – 1907. – № 15. – С. 645.

³ Скабичевский А. М. Сочинения в 2 т. – СПб., 1903. – Т. 1. – С. 163.

Дозволю собі зачитувати лише один уривок із «Хаджи-Мурата»: «Вернувшись в свой аул, Садо нашел свою саклю разрушенной... Сын... был проткнут штыком в спину... Старик сидел у стены разваленной сакли и, строгая палочку, тупо смотрел перед собой. Он только что вернулся со своего пчельника. Бывшие там два стожка сена были сожжены; были поломаны и обожжены посаженные стариком и выхоженные абрикосовые и вишневые деревья и, главное, сожжены все ульи с пчелами. Вой женщин слышался во всех домах и на площади, куда было привезено еще два тела.

Фонтан был загажен, очевидно нарочно, так что воды нельзя было брать из него. Так же была загажена и мечеть...

Старики хозяева собрались на площади и, сидя на корточках, обсуждали свое поведение. О ненависти к русским никто и не говорил. Чувство, которое испытывали все чеченцы, от мала до велика, было сильнее нее. Это была не ненависть, а непризнание этих русских собак людьми и такое отвращение, гадливость и недоумение перед нелепой жестокостью этих существ, что желание истребления их, как желание истребления крыс, ядовитых пауков и волков, было таким же естественным чувством, как чувство самосохранения».

Ось такі плоди імперського «цивілізування»!

Певна річ, толстовська філософська і моральна висота і в цьому випадку, як і в інших, виявилася важкодоступною...

Повертаючись до питання про традиції висвітлення теми Кавказу в російській літературі, слід сказати, що в історичній перспективі найпродуктивнішою стала традиція позачасової, немовби очищеної від політичних нашарувань рецепції Кавказу, традиція лірико-філософських рефлексій, викликаних спогляданням і переживанням кавказької природи як унікаму світобудови, її інтимним «привласненням»; традиція своєрідного естетичного освоєння Кавказу як необхідного доповнення російського духу; різних форм спілкування з поетичною душею Кавказу (аж до інтенсивного перекладацького підключення до поетичного потенціалу кавказьких народів, насамперед грузинського і вірменського). Але ця традиція (яку можна виводити від Пушкіна, хоч він причетний не тільки до неї) утвердиться пізніше, коли підсохне кров на російських дорогах до серця Кавказу, коли проблематичність російського володарювання на Кавказі трохи забудеться і він посяде стабільне місце в російських геополітичних конфігураціях, ба навіть у духовному космосі.

А в першій половині й у середині XIX ст. Кавказ ще був больовою точкою російської свідомості й випробувальним порогом великодержавного самопочування. Щоправда, ідеопсихіка більшості вірнопід-

даних поетів і літераторів (не тільки російських, а також і малоросійських!) не була налаштована на сприйняття больових сигналів такого роду; вони цілком комфортно почувалися у рутинному войовничо-патріотичному трансі. Разом з тим глибоким імперським почуттям була перейнята політична лірика таких великих талантів, як Державін, Жуковський, Тютчев, не кажучи вже про Язикова, Хомякова та ін., – вони тему Кавказу сприймали в контексті фатального для Росії «східного питання» та всесвітньої православної місії Росії.

Набагато складніше було у Пушкіна. Йому також високою мірою було властиве «державницьке» самопочуття і мислення, але ускладнене демократичним політичним і гуманістичним моральним ідеалом, широким діапазоном «вселюдської» сприйнятливості, відкритості й порозумілості (хоч у боротьбі «державництва» і «вселюдськості» часто перемагало перше – як, скажімо, у реакції на польське повстання).

Перше перебування опального Пушкіна (двадцятидворічного юнака, хоча як назвати юнаком автора творів, що зробили переворот у російській літературі!) на Кавказі було короткочасним, і, певно, якогось особистого життєвого досвіду він із нього не виніс, а тільки враження від самого циклопічного явища Кавказу та від екзотичного побуту горців. Породжені цим глибоке душевне збентеження, могутнє піднесення і зачарованість вилилися в «байронічну» поему «Кавказский пленник». Життя горців тут – лише тло для умовного романтичного сюжету, але змальоване воно надзвичайно колоритно: як істинний художник, Пушкін був захоплений його суворою пластикою і не міг не піддаватися суто естетичній симпатії. Проте сума романтичних настроїв поеми вибухнула у фіналі гординою апофеозу державної сили і справжньою одою полум'яним звияттям, пасіонаріям-покорителям Кавказу поіменно, серед яких і справжні кати за всіма людськими вимірами, які мали б бути сутнісно віддистанційовані від «холодного», розчарованого байронічного героя поеми:

*И воспою тот славный час,
Когда, почув бой кровавый,
На негодующий Кавказ
Подъялся наш орел двуглавый;
Когда на Тереке седом
Впервые грянул битвы гром
И грохот русских барабанов,
И в сече, с дерзостным челом,
Явился пылкий Цицианов;
Тебя я воспою, герой,
О Котляревский, бич Кавказа!*

*Куда ни мчался ты грозой –
Твой ход, как черная зараза,
Губил, ничтожил племена...*

.....
*Но се – Восток подьѐмлет вой!..
Понижни снежною главой,
Смирись, Кавказ: идет Ермолов!*

Про епілог «Кавказского пленника» князь П. Вяземський у листі до О. Тургенєва (27 вересня 1827 р.) написав: «славословие резни»...

Другу, тривалішу свою поїздку на Кавказ Пушкін описав у «Путешествии в Арзрум во время похода 1829 года». Це розгорнутий дорожній нарис, густо насичений проникливими спостереженнями і міркуваннями історичного, етнографічного, житейського характеру. В громадянському вимірі Пушкін залишається людиною імперії з усіма емоціями задоволеного національного самолюбства, але і з великодушною приязню до світу; об'єктивні характеристики горців і окремі присутні міркування про причини їхньої неприязні до росіян («Черкесы нас ненавидят. Мы вытеснили их из привольных пастбищ, их аулы разорены, целые племена уничтожены») чергуються зі специфічно «кавказькими» колоніальними стереотипами.

Але є один важливий, прихований аспект рецепції Кавказу в Пушкіна. Йдеться про сильнодіючий ефект «умовчання». Річ у тім, що й офіціоз, і патріотична публіка чекали від Пушкіна оспівування героїств російського війнства і доблесних полководців – бодай такого, як у епілозі «Кавказского пленника». Та Пушкін цього разу, мабуть, побачивши реальність, красномовно утримався, викликавши зрозуміле розчарування у відповідних колах. (Декабрист О. Бестужев у листах з Кавказу, пишучи про справи, від яких «здрігнулося б каміння», ставав на захист Пушкіна від вимог «патріотів»: «...Пушкина напрасно упрекают за бесчувствие к славе русских... Откуда же взять вдохновенья?.. Грустно...»)

Звісно, у ставленні до горців Пушкін залишався сином свого часу. Він поважав їхню людську гідність, захоплювався їхньою відвагою і почуттям честі, милувався екзотичною красою і побутом. Але питання про їхнє право на самостійне життя й політичну самоорганізацію для нього не стояло – як для багатьох найосвіченіших і найгуманніших європейців тієї доби не стояло питання про права африканських племен. В євроцентричній моделі цивілізації самобутня культура горців, яка мала давні корені й традицію, уявлялася безперспективною, рудиментом патріархального стану, приреченою поступитися зовні принесеному прогресові. Суб'єктом цивілізування мала стати Росія, і Пушкіну йшлося тільки про те, щоб засоби були по можливості м'якші...

У непростому з морального погляду становищі опинився на Кавказі й Олександр Грибоедов, який багато займався його проблемами і як дипломат, сприяючи зміцненню позицій Російської держави на Кавказі та Закавказзі. В різні роки йому доводилося бути свідком «мятежей от введения нового порядка» «внутри новоприобретенных провинций» (в «Путешествии от Моздока до Тифлиса», написаному в 1818 році, він згадує про повстання 1812 року в Східній Грузії, в Телаві й Сігнаху; в трагедії «Грузинская ночь», що є обробкою грузинської легенди, звучать відгомони грузинсько-російської боротьби: «Как ринулся в мятеж ты против русской силы, // Укрыла я тебя живого от могилы», – каже князеві його годувальниця...)

Надзвичайно цікава сторінка російської «кавказіани» – вірш Грибоедова «Хищники на Чегеме». Його публікації в «Северной пчеле» 30 листопада 1826 року передувало таке «Примечание издателя»: «Прекрасное сие стихотворение, изображающее в кратких словах дикую природу Кавказа и нравы необузданных его обитателей, написано во время похода против горцев в октябре 1825 года, в становище близ Каменного моста на реке Малке. Вид надоблачных гор, гнезда хищнических, полудиких племен, возбудили в воображении поэта мысль представить их в природном их характере, пирующих после битвы и грозными песнями прославляющих свои набеги и свои неприступные убежища... По нашему мнению, нет стихотворения, которое бы с такой силою и сжатостью слога, с такими местностями и с такою живостью воображения изображало бы, так сказать, характер Кавказа с нравами его жителей, как сие бесценное стихотворение».

Справді, вірш цей – своєрідна тріумфальна пісня «хищників». Але яка! Вчитаймося:

*Живы в нас отцов обряды,
Кровь их буйная жива.
Та же в небе синева,
Те же льдяные громады,
Те же с воем водопады,
Та же дикость, красота
По ущельям разлита!
Наши – камни, наши – кручи!
Русь! зачем воюешь ты
Вековые высоты?
Досягнешь ли? – Вон над тучей –
Двувершинный и могучий
Режется из облаков
Над главою твоих полков.*

(«Двувершинный» – Ельбрус; до речі, той самий мотив інакше розвинув М. Лермонтов у знаменитому «Споре».)

Однак у публікації «Северной пчелы» було опущено – з цензурних міркувань – найважливішу строфу, в якій горці, вільні люди, зі зневагою та жалем говорять про своїх супротивників (захоплених у полон росіян), які і вдома – раби своїх панів, і вдома – в полоні, в неволі:

*Узникам удел обычный –
Над рабами высока
Их стяжателей рука.
Узы – жребий им приличный.
В их земле и свет темничный!
И ужасен ли обмен?
Дома – цети! в чуже – плен!*

Ця строфа багато що говорить про потаємні думки Грибоєдова, гіркоту його дум про кріпосне становище власного народу.

І все-таки горці для Грибоєдова – відважні «хищники», які «делят взятое ножом». Про глибшу сутність того, що діється, про те, що Кавказ – їхня земля і що вони захищають її від навали чужої сили, – мови немає. Правомірність російської експансії Грибоєдов не ставив під сумнів. Але форми, яких вона набирала, часом бентежили його. Характерно, що й національний герой Єрмолов, за всього схиляння перед цим сакралізованим іменем, викликає в нього складні почуття. У листі до С. Бегічева від 29 січня 1819 року Грибоєдов пише про Єрмолова: «Надо видеть и слышать, когда он собирает здешних или по ту сторону Кавказа кабардинских и прочих князей; при помощи наметанных драгоманов, которые слова его не смеют проронить, как он пугает грубое воображение слушателей палками, виселицами, всякого рода казнями, пожарами; это на словах, а на деле тоже смиряет оружием ослушников, вешает, жжет их села...» Здавалося б, сама собою напрашується цілком певна моральна оцінка. Але... читаємо далі: «...Что же делать? – По законам я не оправдываю иных его самовольных поступков, но вспомни, что он в Азии, – здесь ребенок хватается за нож. А, право, добр; сколько мне кажется, мягких чувств, или я уже совсем сделался панегиристом, а, кажется, меня нельзя в этом упрекнуть...» (в іншому листі до Бегічева Грибоєдов наводить слова Аббаса-Мірзи, намісника перського шаха, який назвав Єрмолова «новим Чингісханом»). До речі, цікаво порівняти грибоєдовську характеристику з тією самохарактеристикою Єрмолова, яку приписує йому О. Бестужев-Марлінський: «Я умышленно создал себе такую славу, – каже Єрмолов, – нарочно облек себя ужасом. Хочу и должен, чтобы имя мое стерегло границы наши крепче цепей и крепостей, чтобы слово мое было для азиатцев верней, неизбежной смерти [...] С ними я, прямо из человеколюбия (! – *І. Дз.*), бываю жесток неумолимо. Одна казнь сохранит сотни русских от гибели и тысячи мусульман

от измены [...] На глазах моих не видят слезинки, когда я подписываю смертные приговоры, но сердце у меня обливается кровию!»¹ Це можна було б сприйняти як типовий самовиправдальний монолог сентиментального ката, але ж, швидше за все, це не слова Єрмолова, а мелодраматична стилізація самого Марлінського, який намагався якимось узгодити свою загипнотизованість славою Єрмолова зі своїм же баченням його кривавих справ – і зробив це в дусі модної моторошно-«романтичної» колоніальної легенди.

Грибоедов був автором ґрунтовної «Записки об учреждении Российской Закавказской компании» та проекту її статуту. Ця типова колоніальна кампанія мала залучити російський торговельний капітал до використання «природных средств края», їй передбачалось відвести землі, надра, «казенные сады» тощо, аби «все произведения жарких климатов могли быть присвоены сему краю». Просилося «позволение водворить на своих землях всякого рода переселенцев на особых условиях»; підкреслювалося, що «коренным россиянам, любезным нашим соотечественникам, открыто будет новое неизмеримое поле к огромным мануфактурам и торговым предприятиям».

Окремо в російськомовній кавказіані стоїть роман В. Наріжного «Черный год, или Горские князья», написаний 1818-го, надрукований 1829 року. Цей письменник, українець родом і переважно української тематики, був у 1801–1803 рр. чиновником російської адміністрації в щойно приєднаній Грузії, і на підставі своїх вражень описав перипетії становлення нової влади, викриваючи різні зловживання.

У 30-ті роки ХІХ ст. у російській суспільній свідомості посилюється тенденція до тверезішої оцінки кавказьких подій. З'являються люди, які приходять до розуміння справедливості самозахисту горців і дають початок недвозначному засудженню царської експансії на Кавказі. В літературі відповідні настрої більшою або меншою мірою виявилися в творах О. Бестужева-Марлінського, О. Полежаєва, М. Лермонтова, а пізніше – у Л. Толстого. (Певно, саме Л. Толстой найглибше з усіх російських авторів побачив Кавказьку війну не тільки як катастрофу туземного світу, а й як індикатор моральної ущербності російського суспільства. Та це буде вже набагато пізніше.)

Для російської поезії тієї пори (власне, починаючи з Грибоедова й Пушкіна) притаманне посилене акцентування мотиву горянської вольниці. Певно, воно було непрямою формою протесту проти кріпацтва у себе вдома, а емоційне співпереживання та барвисте живописання цієї вольниці – своєрідною компенсацією за рутину, сірість і нудьгу регламентованого побуту в царській Росії. Тому багато хто

¹ *Бестужев-Марлинский А. А.* Аммалат-Бек. Мулла-нур. – Махачкала, 1968. – С. 54, 55.

мріяв, а дехто й поривався на Кавказ – там, далеко від «всевидающего глаза» і «всеслышащих ушей», можна було відчутися трохи вільнішою людиною (так, принаймні, здавалося, хоча «сховатися» там було небагато шансів; відомо, що навіть за Александром Дюма, який мандрував Кавказом у 1856 році, було запроваджено таємний нагляд).

Власне, цей специфічний інтерес до Кавказу як відмінного від Росії світу екзотичної вольниці можна певною мірою порівняти з не менш загостреним інтересом до України – в російській літературі кінця XVIII – початку XIX ст., з її численними «малоросійськими» дорожніми нарисами, повістями, романами, поемами, віршами. І тут, і там було багато «клюквы», був і своєрідний «колоніальний жанр», але були й поважні речі, що зберігають своє пізнавальне та «самохарактеристичне» значення.

Мабуть, найбільш обізнаним із Кавказом був з-поміж російських письменників декабрист О. Бестужев-Марлінський. Потрапивши на Кавказ із сибірського заслання і перебуваючи в діючій армії, відзначившись, зокрема, в обороні Дербентської фортеці від загонів Казимулли, він глибоко вивчав не тільки побут і етнографію, а й історію, мови, почасті й соціально-економічні відносини народів Кавказу. Для них він не бачив іншої перспективи, окрім входження до складу Російської імперії, але вважав необхідним, щоб російське суспільство змінило ставлення до кавказьких народів, пізнало цей своєрідний світ і перейнялося повагою до його самобутньої спадщини.

«Мы жалуемся, что у нас нет порядочных сведений о народах Кавказа, – каже в одному з його оповідань офіцер, який побував у полоні в горців. – Да кто же в том виноват, если не мы сами? Тридцать лет владеем всеми выходами из ущелий, тридцать лет опоясываем угорья стальной цепью штыков, и до сих пор офицеры наши, вместо полезных или, по крайней мере занимательных известий, вывозили с Кавказа одни шашки, наговицы да пояски под черню. Самые испытательные выучились плясать лезгинку, но далее – ни зерна. В России я встретился с одним заслуженным штабс-офицером, который на все мои распросы о Грузии, в которой терся он 12 лет, умел только отвечать, что там очень дешево фазаны [...] Между тем никакой край мира не может быть столько нов для философа, для историка, для романтика... Когда европейцы с таким постоянством рвутся к истокам Нила, как не желать нам, вратарям Кавказа, взглянуть в эту колыбель человечества, в эту чашу, от коей пролилась красота на все племена Европы и Азии... Не говорю даже как философ – но просто русский, как солдат: познание Кавказа тесно связано с выгодами нашего отечества»¹.

¹ Русские повести и рассказы А. Марлинского. – СПб., 1837. – Ч. III. – С. 167, 168.

Бестужев-Марлінський шукав і знаходив дружбу з дагестанськими і азербайджанськими вченими та просвітителами. На його «Письма из Дагестана» та інші твори посилалися як на поважні джерела і німецький дослідник Ф. Боденштедт, і російський сходознавець І. Берзін. Але інтерес до об'єктивного пізнання чужого поєднувався у Бестужева-Марлінського з темпераментною фантазією письменника-романтика, схильного, до того ж, до риторичного піднесеного стилю, деякий час модного, а потім жорстоко висміяного в російській критиці. В повісті «Аммалат-бек» він зобразив горця – героїчного розбійника, справедливого месника, в душі шіллерівського Карла Моора, – який зрештою розчаровується в своєму шляху і стає трагічною жертвою підступності та власної помилки. Певна річ, такий тип міг бути взятий з дійсності (припускають навіть існування реального прототипу) – адже на Кавказі абрек нерідко сприймався саме як оборонець пригноблених (подібно до опришків у Карпатах). Та під пером Бестужева-Марлінського – на згущеному тлі гострих пристрастей і головокрутних пригод – Аммалат-бек став ще й романтичним філософом, мало не носієм світового болю європейського штибу; його рішення відмовитися від боротьби з росіянами – плід свого роду філософської кризи, переосмислення (самотужки) місця малих народів у загальному світопорядку: вони, мовляв, не можуть дати духовної всесвітності; отож слід прилучатися до горизонтів великих народів... Певна річ, багато що в цьому – від самого Марлінського, проекція його суб'єктивності (хоча можна бачити в інтелектуальному насиченні образу, хай і риторичному, і повагу до горця, віру в можливість героя-горця стати врівень із героєм європейської літератури). Так само він суб'єктивізував – «байронізував» і «філософізував» – і образ великодушно-молодецького російського офіцера-відчайдуха, посприявши створенню того романтичного міфу про кавказькі «потехи», з якого так іронізував Лев Толстой. Тут не раз йому зраджувало і моральне почуття; пошлюся хоча б на ось цей пасаж з «Аммалат-бека»: «...Мы возвращаемся с главнокомандующим (Єрмоловим. – *І. Дз.*) из похода в Акушу. Мы свое справили: Шах-Алихан бежал в Персию; мы сожгли множество деревень, спалили сена, хлеб, покушали мятежнических баранов, и, наконец, когда снег согнал непокорных с вершин недоступных, они поклонились головою, дали заложников»¹. Чи не правда, це перегукується з тими генеральськими відкриттями-хизуваннями, зразки яких наводилися вище...

Натомість немалою заслугою Бестужева-Марлінського була полупляризація горського фольклору. Наведені в «Аммалат-беке» «смертні

¹ Бестужев-Марлинский А. А. Аммалат-бек... – С. 50.

пісні» горців викликали захоплення навіть у нещадного до цього письменника Белінського, який писав: «В них так багато чувства, так много оригинального, что и Пушкин не постыдился бы назвать их своими».

...Лермонтова як поета спершу «привели» на Кавказ спогади дитинства, романтичний тонус світопочування і туга за грандіозним та незвичайним, потреба у величному – в тому, чого він не знаходив у Росії. З юнацьких років він марив Кавказом, співав йому гімни і обирав його за тло своїх романтично-демонічних фантазій. Це був умовно-поетичний Кавказ, потрапити на який стало своєрідною модою для «розчарованих», «байронічних» юнаків. Але невдовзі Лермонтову, вже як засланому за політичну провину офіцерові, судилося побачити інакший Кавказ – Кавказ як арену історичної драми, Кавказ, де точиться жорстока боротьба і лютує горе, і ллються сльози й кров; Кавказ, перетворений царизмом на гігантську м'ясорубку, – Кавказ, оголошений полем честі й слави доблесного російського воїнства; Кавказ – місце здобування чинів, орденів, кар'єр, майна та височайших милостей.

Було б спрощенням говорити, ніби Лермонтов жодною мірою не підпав під владу панівних суспільних настроїв, етичного духу царського офіцерства, його професіонального етикету і фразеології. Адже Лермонтов був офіцером у колі офіцерів окупаційної каральної армії. У ряді його листів із Кавказу, особливо в перших, знайдемо і звичний професіональний жаргон, і звичну професійну браваду навколо «гарячих діл», кривавих «потіх», тризначних цифр жертв і пропахлих кров'ю яруг; і навіть обов'язковий «романтичний» захват особистого полювання на особисто обраного для смертельного переслідування горця... Але вже й тут за зовнішньою молодецькою бравадою, за стилізованою гусарською хвацькістю часом чути тривогу й розгубленість.

Зате в поезії, визволяючись від мови оточення і тиску суспільного автоматизму, стаючи собою, він уже говорив по-інакшому:

*...Уже затихло все, тела
Стацили в кучу; кровь текла
Струею дымной по каменьям,
Ее тяжелым испареньем
Был полон воздух. Генерал
Сидел в тени на барабане
И донесенья принимал.
Окрестный лес, как бы в тумане,
Синел в дыму пороховом.
А там вдали грядой нестройной,
Но вечно гордой и спокойной,
Тянулись горы – и Казбек
Сверкал главой остроконечной.*

*И с грустью тайной и сердечной
Я думал: жалкий человек,
Чего он хочет!.. Небо ясно,
Под небом места много всем,
Но беспрестанно и напрасно
Один враждует он – зачем?*

Схоже запитання – по-інакшому – зринало і в раніше написаній Лермонтовим поемі «Измаил-Бей», де черкес пристрасно картає царського офіцера:

*За что завистливой рукой
Вы возмутили нашу долю?
За то, что бедны мы, и волю
И степь свою не отдадим
За злато роскоши нарядной;
За то, что мы боготворим
Что презираете вы хладно!
Не бойся, говори смелей:
Зачем ты нас возненавидел,
Какою грубостью своей
Простой народ тебя обидел?*

Це вже наближається до знаменитого Шевченкового: «Чурек і сакля – все твоє; // Воно не прошене, не дане...»

Лермонтов ще не дав на ці запитання такої безстрашної відповіді, як Шевченко, але й поставити їх так, як поставив Лермонтов, – це на той час та ще в його колі було немало.

Не можна не бачити відстані між пушкінським: «Злой чечен ползет на берег, точит свой кинжал» – і лермонтовським:

*...Аулы мирные цвели
Гордились дружбою взаимной;
Там каждый путник находил
Ночлег и пир гостеприимный;
Черкес счастлив и волен был...*

Лермонтов – вільно чи невільно – не раз добряче шарпонує шати гордості, патріотизму й молодечтва, в які прикрашався державний розбій, і кинув світло на бандитський характер «романтики» колоніальних походів:

*Горят аулы; нет у них защиты,
Врагом сыны отечества разбиты...
Как хищный зверь, в смиренную обитель
Врывается штыками победитель,
Он убивает старцев и детей,
Невинных дев и юных матерей...*

І тут знову згадується Шевченків «Кавказ»...

Звідси вже був один крок до того, щоб визнати право горців на захист, на збройну боротьбу, на свободу і незалежність, відкидаючи офіційні й народоополченські версії про «дикість», «розбійництво» і «зраду» горців. І фактично Лермонтов, попри всю суперечливість своїх настроїв та емоцій, уперше в історії російської не лише поезії, а й суспільної думки поміняв у класичній для російської ментальності опозиції: «Отечество» (Росія) – «враг» («немирні» горці та всі непокірні народи взагалі) – поміняв у цій сакральній опозиції місця суб'єктів на протилежні: «Враг» (Росія) – «Отечество» (Кавказ горців): «Врагом сыны отечества разбиты...» Тобто ставши в цьому випадку бодай почасти на точку зору горців, майже солідаризувавшись з ними.

Громадянська вага цього кроку тим більша, що Лермонтову довелося стати проти стійких упереджень і уявлень свого суспільства і своєї офіцерсько-дворянської касти, та й проти власних захоплень.

З цього погляду Шевченкові було «легше»: він сам був сином поневоленого народу, ніякі забобони й бар'єри не стримували його братерських почуттів до кожного народу, кожної людини.

Його народ зазнав тої ж «ласки» царів, що й горці, все було таке знайоме і впізнаванне. І боротьба його власного народу, і боротьба горців органічно вкладалися в його загальну поетичну картину і політичну концепцію боротьби людства за волю і справедливість.

Зате ж і пішов Шевченко набагато далі, ніж будь-хто в тодішній Росії та Європі, піднявся до такого тотального заперечення тиранії, до такого «вживання» в біди іншого, не славетного, як греки чи іспанці (про неволю яких у різні часи багато писалося), а забутого Богом і людьми маленького народу; до такого розуміння рівності народів перед Богом і совістю людства, відповідальності людства і Бога за найменший народ; до такого розуміння його суверенності й незамінності в світовому порядку речей, – які стали кодексом людства лише наприкінці ХХ ст., та й то лише теоретичним, «вербальним» кодексом, усупереч якому чиниться щодня і в різних куточках світу жорстоко й цинічно...

...Поему «Кавказ» написано восени 1845 року. В історії світової літератури небагато знайдемо прикладів, щоб поетичний твір півтора століття не втрачав своєї політичної злободенності й моральної гостроти, звучав так, ніби породжений нинішнім станом людства.

Шевченків «Кавказ» засвідчив адекватне уявлення поета про все, що діялося. Причому це було не тільки, сказати б, принципове знання на рівні цілісного образомислення природи російського царату

(це зрозуміло: Україні вже довелося випити «з московської чаші московську отруту», і цей трагічний досвід дав Шевченкові таку прозорливість і чіткість бачення, таку силу застережного слова до людства, на які тоді не спромігся ніхто), – а й знання на конкретному інформаційному рівні: вражає історична точність, майже документальність багатьох подробиць колоніального дійства як його подав Шевченко.

Певно, збуджена суспільна думка була вдатним передавачем неофіційної – найправдивішої – інформації; крім того, про багато що можна було довідатися, «перекодовуючи» урядові версії, – а підданці Російської імперії мали незрівнянний досвід і хист такого переформулювання.

«Кавказ» присвячено пам'яті Якова де Бальмена. Цей добрий Шевченків приятель, ілюстратор рукописного «Кобзаря» 1844 року, – відома постань у його життєписі. І глибоко емоційний мотив, викликаний звісткою про його смерть у складі російського експедиційного корпусу на Кавказі, надав політичній інвективі чуттєвої вибуховості; але своєю чергою він, цей особистий мотив – що дуже характерно для Шевченка взагалі, – узяв на себе потужний заряд ширших рефлексій та пристрастей національно-історичного й універсально-гуманістичного масштабу.

Безпосередній біль утрати доброго друга роз'ятрюється усвідомленням несправедливості цієї смерті – по суті невільницької, за несправедливу, чужу, розбійну справу. І тут починає звучати один із дражливих обертонів трагічної теми української долі: приреченість на подвиги в обороні твого ворога, супроти ворогів твого ворога. У цьому випадку йшлося про без вини винного, про безвихідь доброї і чесної людини:

*І тебе загнали, мій друже єдиний,
Мій Якове добрий! Не за Україну,
А за її ката, довелось пролить
Кров добру, не чорну. Довелось запить
З московської чаші московську отруту!..*

Але ж це тільки окремих епізод на маргінесі великого історичного екрана, заповненого іншими сюжетами, – хоча б і в «Посланії»:

*Так от як кров свою лили
Батьки за Москву і Варшаву,
І вам, синам, передали
Свої кайдани, свою славу!*

Оці патетичні сюжети чужої служби – як однієї з форм національного самозаперечення, потворної, себезнищувальної самореалізації – незримо постають в уяві Шевченкового читача бруталним історичним тлом нещасливої долі Якова де Бальмена.

Однак це – не суто український мотив.

В європейській історії не сама тільки Україна опинялася в ситуації, коли її сини служили її поневолювачеві та віддавали життя за нього, гинучи або вимушеною, або «героїчною» смертю. Кожного разу такі ситуації мали свої політичні й житейські особливості, своє емоційне забарвлення; але спільним для них було те, що вони виявляли спотвореність національної долі й глибоко травмували національне почуття. Хоч цей останній момент у деяких випадках усвідомлювано не зразу. Наприклад, у середні віки не один із сербських «юнаків» побував на турецькій службі. Протягом XVIII ст. Австрійська імперія успішно використовувала як своїх вірних ландскнехтів сербських вояків, поселенців-граничарів, створюючи навколо них ореол героїчних оборонців спільної християнської вітчизни, – з тим, щоб, тільки-но вигасне турецька загроза, «віддячити» їм суцільним покріпаченням (як тут не згадати завзяту службу українських козаків російським царям – принаймні тієї пори, коли вони писали вже не славетного листа турецькому султанові, а менш легендарні й більш закрутісті листи Петрові I: «Цареві своєму наймиловитішому підніжки ніг побідоносних, курява й попіл...»¹). Натомість вільним від ідеологічного камуфляжу був одвертий торг своїми підданцями у незліченних німецьких князків XVII–XVIII ст., які чесно продавали свою молодь як гарматне м'ясо великим європейським монархіям і так збалансовували свій бюджет.

Сербський парадокс дістав своє відбиття в літературі тільки пізніше (і найбільше – в «Переселеннях» М. Црнянського). А от простодушну практику німецьких князків уже їхні сучасники сприймали як національну ганьбу, як гнійник на тілі народного життя. Це відображено і в художній літературі. У Шіллера цей мотив національного сорому й обурення долучався до широкого демократичного погляду на все становище німецького народу; у «Підступності й коханні» він патетично звучить у широкому реєстрі оскарження деспотизму й звинодності німецьких князків, у гуманістичному проекті перевлаштування національного життя.

У Шевченка немає прямої аналогії до цього, хоч якісь асоціативні зв'язки перекинути неважко (згадаймо хоча б: «...Як запродав гетьман // У ярмо християн...»). Натомість у Шевченка маємо ідеологічно й етично масштабніше розвинений мотив «дядьків отечества чужого» – добровільної служби трансформованої української еліти державі-гнобителі: їхньої праці упірив, катів власного народу...

Більше безпосередньої подібності, аж до буквальних збігів, у Шевченка з поетом італійського національного відродження Джакомо Леопарді. Скажімо, з його одою «До Італії»:

¹ Літературно-Науковий Вісник. – 1929. – Кн. IV. – С. 346.

*За віщо ж гинуть на полях чужих
Сини твої? О боги! Італійські
Мечі твоєму ворогу служують!
Нещасний той, хто на війні вмирати
Не за вітчизну мусить і дітей своїх,
Не за дружину вірну, а за ката...*

(Переклад Дмитра Паламарчука)

Або з поезією «На пам'ятник Данте»:

*А скільки згинуло синів твоїх од ран
У битвах, дець на чужинецькім полі,
Не за твою, вітчизно, волю,
А за катів твоїх...*

.....
*...Мремо незнані, без хреста й могили
Отут за вбійника твого...*

.....
*...Італія не кине вам докору,
Вона кляне лише того, хто вас послав
Міцніші їй кувати ланцюги.*

(Переклад Дмитра Паламарчука)

Отож можна сказати, що це якоюсь мірою є універсальний морально-політичний парадокс. І все-таки українській самосвідомості цей мотив специфічніше притаманний – хоча б тому, що відповідний феномен був не епізодом у її історії, а довготривалим чинником.

Щодо вільного чи мимовільного українського «внеску» в кавказьке світозвершення Росії, то не можна обійти одну важливу обставину. Маю на увазі роль чорноморського козацтва, яке, власне, і було створене (генієм Катерини II і Потьомкіна) із залишків запорожців та ін. – як допоміжне російському воїнству в кавказьких визвольних клопотах.

Після закінчення Кримської війни Росія зосередила всі свої зусилля на Кавказі. Туди було введено 250-тисячну армію. Військовий міністр Д. Мілютін писав у своїх спогадах: «В последние годы на Кавказе мы должны были держать громадныя силы: пехоты 172 батальона регулярных, 13 батальонов и 7 сотен нерегулярных; конницы 20 эскадронов драгунов, 52 полка, 5 эскадронов и 13 сотен иррегулярных при 242 полевых орудьях. Общий годовой расход на содержание этих войск достигал 30 млн. рублей»¹.

Визвольна удавка стягувалась на горлі Кавказу дедалі тугіше.

¹ Див. у кн.: Касумов А. Х. Северо-Западный Кавказ в российско-турецких войнах и международные отношения XIX века. – Ростов-на-Дону, 1989. – С. 51.

Тому те, що звучало у фіналі Шевченкового «Кавказу»:

*...тільки дайте
Свої сині гори
Остатній... бо вже взяли
І поле і море. –*

засвідчувало реальне бачення фактичного стану справ.

Справді, на цей час Кавказька війна вже входила в третю стадію. Якщо на першій стадії (XVIII – початок XIX ст.) стратегічним завданням російської армії було відрізати горців від Чорного моря та витіснити з долин у гори; якщо на другій стадії стратегія полягала в прокладанні укріплених ліній, які б дробили територію, контрольовану горцями, і забезпечували просування російських військ у її глиб, – то на третій стадії зусилля спрямовувалися на методичне стискування кільця оточення з усіх боків.

При цьому, як і раніше, застосовувалася тактика випаленої землі: руйнування й спалення аулів («поражать население и уничтожат аулы»); захоплення худоби і нищення посівів та запасів продукції («уничтожение хлебов и запасов»; «...приказано было зажигать все запасы сена и зерна, которые встретятся на пути») ¹; вирубаня і випалювання лісів («вырубали громадные пространства вековых лесов») ², – до речі, за свідченням Л. Толстого, «...план медленного движения в область неприятеля посредством вырубки лесов и истребления продовольствия был план Ермолова и Вельяминова» ³. Той же генерал-лейтенант Вельяминов, що, як пригадуєте, робив «науковий» бізнес на черепах убитих горців, дійшов до ще одного полководческого досягнення: оскільки «таковых народов оружием покорить невозможно», то «голод есть одно из сильнейших средств». У рапорті барону Розену він доповідає про «одно из главнейших... средств ускорить покорение горцев»: «Средство сие состоит в истреблении полей. В первый раз оно было употреблено в прошедшем 1832 году, и теперь ясно видно, до какой степени измождения доведены оным Чеченцы. Без ошибки можно кажется рассчитать, что горцы не в состоянии выдержать подобного истребления более пяти лет кряду; нужно только действовать на всем пространстве между Черным и Каспийским морями постоянно, дабы довести их до крайности и поставить в необходимость покориться всем требованиям правительства». І далі: «Запретить гор-

¹ Волконский Н. А. Погром Чечни в 1852 году // Кавказский сборник, Т. V. – Тифлис, 1880. – С. 2, 46, 57.

² Зиссерман А. О князе Волконском и Н. Н. Муравьеве // Русский Вестник. – 1874. – Ноябрь. – С. 93.

³ Толстой Лев. Собр. соч: В 20 т. – М., 1964. – Т. 14. – С. 96, 97.

цам, как покорным, так и непокорным, покупать всякого рода жизненные потребности в Кавказской области»¹. І т. д.

На завоювання Кавказу Росія кинула максимум своїх мілітарних, інтелектуальних, господарських, колонізаційних сил. За цих умов Шевченкові заклики до горців жилилися не так ілюзорними надіями, як незмиримістю людської совісті з торжествуючим злом.

Однак могутня імперія мала досить засобів, щоб стверджувати перед собою і перед світом зло як добро. Вона роз'ятрювала в російському суспільстві великодержавну гординю і патріотизм шовіністичного гатунку, робила ставку на монархічну задуреність, політичну покірливість і затурканість основної маси людності, вихваляючи саме ці якості немов знаки богообраності народу (не випадково цей мотив постійно повторюватиметься і в майбутньому: «Русский народ потому и владеет шестой частью земного шара, что этому убогому, бедному народу дано от Бога то, чего нет у многих более культурных племен: инстинкт государственности»²).

Особлива роль відводилася православній релігії, яка мала ідеологічно і духовно ствердити російське панування на Кавказі. Слідом за драгунськими загонами ішов московський піп, щоб, словами Єрмолова, «умягчить сердца сих грубых и в заблуждениях закоренелых людей». Спеціальна духовна комісія займалася хрещенням горців, удаючись до обману: їм обіцяли, що хрещених звільнять від кріпацтва і від податків; коли ж обман виявлявся і горці повставали, їх придушували силою.

Царизм не зупинявся і перед тим, щоб релігійні ритуали і слово Боже, саме ім'я Боже використовувати для виправдання і благословлення кривавої війни, для освячення вбивства і дикої лютої православних героїв. У патріотичній літературі набуло широкого вжитку поняття «Русский Бог», який немовбито стояв за всіма «подвигами» імперії. Так християнського Бога, для якого не було «ні елліна, ні іудея», Бога вселюдства – перетворили на російського шовініста.

Те блюзнірство як стало давно звичним, так і тепер його не помічають...

Але Шевченко ніколи не міг із ним змиритися. У всій його творчості знаходимо нестримно гостру реакцію на це фарисейство, на це принципове підпорядкування людської віри і совісті державній політиці, потребам начальства; на це цинічне низведення Бога до ролі стратегічного покровителя російського деспотизму. У «Кавказі» то наскрізний викривальний мотив:

*...Храми, каплиці, і ікони,
І ставники, і мірри дим,
І перед обра[зо]м твоїм
Неутомленніє поклони.*

¹ Див.: Кавказ и кавказская война... – С. XXIV, XIX, XXI.

² Чистяков П. С. Речи октябриста. 1905–1907. – СПб., 1907. – С. 44.

*За кражу, за войну, за кров,
Щоб братню кров пролити, просять
І потім в дар Тобі приносять
З пожару вкрадений покров!!*

Це, сказати б, «фактологічний» рівень теми – оскарження фундаментального лицемірства одержавленої, в Бога вкраденої церкви, поставленої на службу системі тотального обману і розбою.

Однак це лише обертон ширшого і глибшого оскарження – фарисейському і по суті дехристиянізованому суспільству. А воно, своєю чергою, – обертон головної мови, мови до самого Бога, вимогливого звертання до Нього з вічними питаннями про невідповідність світу Божому задумові, чи то про неясність цього задуму, і чому Він терпить спотворення Свого образу, і доки терпітиме неправду й наругу з Себе; і хоч Шевченко гірко застерігається: «Не нам на прою з тобою стати!», – по суті він стає на прою з Богом, але не як опонент, не як відпадень від Бога, а як той, хто Ним живе, хто міряє Його Ним же – незмірною мірою, хто повертає Йому Його власні глаголи:

*Не нам на прою з тобою стати!
Не нам діла твої судить!
Нам тільки плакати, плакати, плакати.
І хліб насущний замісить
Кровавим потом і сльозами.
Кати згнуцаються над нами,
А правда наша п'яна спить.
Коли вона прокинеться?
Коли одпочити
Ляжеш, боже, утомлений?
І нам даси жити!
Ми віруєм твоїй силі
І духу живому.
Встане правда! встане воля!
І тобі одному
Помоляться всі язика
Вовіки і віки.
А поки що течуть ріки,
Кроваві ріки!*

Тут бачимо, як людська думка, пристрасть і совість мучаться серед протистояння двох неможливостей: неможливості змиритися з реальністю Божого світу і неможливості вийти з цієї реальності поза Богом, без Його «духу живого».

І хоч усі Шевченкові сумніви, картання й терзання залишаються в межах християнської віри і більше не має він до кого звертатися, як

до Бога, – все-таки оте відзначене вище оскарження православної практики й сакралітету небезвідносно й до самих біблійних догматів:

*...У нас
Святую біблію читає
Святий чернець і навчає,
Що цар якийсь-то свині нас
Та дружню жінку взяв до себе,
А друга вбив. Тепер на небі.
От бачите, які у нас
Сидять на небі!..*

Певно, цей полемічний мотив гостро постав у Шевченка як емоційний (і моральний) протест проти використання ідеї християнства для політичного гегемонізму, нав'язування образу християнського світу як нібито вищого, праведнішого, чистішого супроти інших, зокрема мусульманського, поганського чи «примітивного». Адже таке «христоцентричне» «євроцентричне» наставлення було стрижневим складником усіх імперських версій про «дикі», не просвітлені християнською вірою народи (у тому числі й кавказькі), які підлягали насильницькому «облагородженню» й цивілізуванню...

Тільки «християнською» зарозумілістю та колонізаторським невіглаством чи колонізаторською зловмисністю можна пояснити імперські догмати про «дикість» народів Кавказу, зокрема Північного Кавказу. Насправді вони – нащадки і носії давніх культур (не кажу вже про їхні моральні закони і кодекс честі – недарма Шевченко так гостро скартав облудність «християнської» науки супроти них). Навіть якщо культуру зводити до її писемних форм (неправомірний, але популярний підхід), то й тоді народи Кавказу аж ніяк не були «дикими». Вайнахи (чеченці, інгуші, бацбійці), абхазо-адиги (абхазы, абазинці, убихи, кабардинці, черкеси, адигейці), дагестанські племена (аварці, кумики, лаки, лезгини, тати, даргинці та ін.) були аборигенами Кавказу і жили там ще кілька тисячоліть тому. В античні часи вони (насамперед абхазо-адиги) зазнали впливу еллінів, і своєю чергою елліни перейняли чимало елементів культури і міфології цих кавказьких племен (у тому числі й один з найуніверсальніших світових міфів – про Прометея). Фольклор адигів зберіг свідчення про їхні контакти з предками східних слов'ян – антами, а пізніше з Київською Руссю. З іншого боку, наші літописи (Лаврентіївський та Іпатіївський) говорять про «касогів» (адигів), і в «Слові про Ігорів похід» фігурують «полки касозькі».

У IX–X ст. на території теперішнього Дагестану розвивається арабомовна література, яка стає широко відомою на середньовічному Сході. Місто Дербент було одним із найбільших центрів цієї середньовічної культури Сходу.

Суспільний та культурний розвиток народів Кавказу урвала навала Чингісхана. Потім тяжких ударів завдавали їм турецька і перська експансія, загарбницькі війни російського царату. За цих умов, скажімо, адиги тричі розпочинали створення власної писемності (XI, XVI і XIX ст.). Перші записи аварською мовою датуються 1467, даргинською – 1507 роком¹. Через історичні обставини національні алфавіти тоді не прижилися в жодного з народів Північного Кавказу. Зате великого поширення набула арабська писемність. Проникали сюди і твори Фірдоусі, Джамі, Гафіза, Сааді, Нізамі...

Академік І. Крачковський відзначав, що друга хвиля поширення арабської культури на Північному Кавказі, яка наростала з XVI ст., витворила в Дагестані, Чечні, Інгушетії, меншою мірою в Кабарді й Черкесії місцеву оригінальну літературу арабською мовою². Водночас народи Північного Кавказу, зокрема Дагестану, дали чимало вчених арабській науці, богослов'ю і писемності.

Але найбільшими перлинами в духовній спадщині кавказьких народів є шедеври їхнього надзвичайно багатого і розгалуженого фольклору; велике місце в їхній культурі посідали й імпрровізації талановитих народних поетів.

...Отож і в своїх гротескових з вигляду формулах царського світопорядкування, «християнського» цивілізаторства Шевченко був не тільки метафорично глибокий і багатомний, а й конкретно мотивований, точний з погляду реального змісту відповідних процесів, на документальному рівні історії:

*...До нас в науку! ми навчим,
По чому хліб і сіль по чім!*

.....
*...Ви ще темні,
Святим Христом не просвіщенні,
У нас навчіться!.. В нас дери,
Дери та дай,
І просто в рай,
Хоч і рідню всю забори!
У нас! чого то ми не вмієм?
І зорі лічим, гречку сієм,
Французів ласем. Продаєм
Або у карти програєм
Людей... не негрів... а таких
Таки хрещених... но простих.*

¹ Саидов М. С. Возникновение письменности у аварцев // Языки Дагестана. – Махачкала, 1948. – Вып. 1. – С. 137.

² Крачковский И. Ю. Арабская литература на Северном Кавказе: Избранные соч. – М., Л., 1960. – Т. 6. – С. 612.

*Просвітились! та ще й хочем
Других просвітити,
Сонце правди показати
Слітим, бачиш, дітям!..
Все покажем! тільки дайте
Себе в руки взяти.
Як і тюрми муровати,
Кайдани кувати,
Як і носить!., і як плести
Кнути узловаті, –
Всьому навчим...*

...Шевченків «Кавказ» є не тільки сатирою на державних фарисеїв, памфлетом проти державних розбійників, а й плачем над їхніми жертвами. І скорботним словом про горе матерів, батьків, сестер, удів, наречених:

*...Лягло костьми
Людей муштрованих чимало.
А сльоз, а крові? напоїть
Всіх імператорів би стало
З дітьми і внуками, втопить
В сльозах удов'їх. А дівочих,
Пролитих тайно серед ночі!
А матерних гарячих сльоз!
А батькових старих, кровавих,
Не ріки – море розлилось,
Огненне море!..*

Такого «повороту» кавказької теми не знайдемо в жодному іншому творі про Кавказ, принаймні, в ХІХ ст. У природі Шевченкової вдачі й Шевченкового поетичного генія було – сприймати будь-які історичні дієства у «людському вимірі».

Образ «огненного моря» сліз – матерних, батькових, удов'їх, дівочих – є одним із найбільш емоційно разючих і пам'ятних.

Але це не просто поетична метафора, не гіпербола. Він, цей образ, мав моторошну реальну наповненість. Зокрема, і стосовно масштабів самої кавказької м'ясорубки. Згадаймо погрози Ціціанова пролити ріки крові та відповідні його дії. Згадаймо описи гір трупів, загат із солдатських трупів, по яких ідуть на приступ наступні лави, – в Александра Дюма...

А звернімося до статистики.

У статистичному збірнику, що його видав 1901 року в Тифлісі А. Гізетті, наведено офіційні дані з років 1801–1885. Так от, у всіх війнах із горцями, з Персією і Туреччиною за ці роки загинуло офіцерів 1217, нижчих чинів – 36 634; було поранено офіцерів – 4786, нижчих

чинів – 97 717; потрапило в полон офіцерів – 138, нижчих чинів – 8663. (При цьому багато з поранених, зазначає автор, потім померло.) З них саме у війнах з горцями загинуло 804 офіцери, 24 143 чоловіка нижчих чинів; поранено відповідно 3154 і 61 971, потрапило в полон – 92 і 9515. Тобто, як бачимо, більша частина загальних втрат припадає якраз на війну з горцями¹. Вона була набагато кровопролитнішою, ніж війни з регулярними арміями Персії та Туреччини.

Однак чи можна вважати ці офіційні дані вичерпними? Щоправда, тоді ще не набула великого поширення нинішня практика скидання «нерозпізнаних» трупів у провалля і таємних масових поховань (одна з недосконалостей тодішньої імперії). Газети навіть друкували списки загиблих офіцерів. І все ж...

Навіть за офіційними даними, одна лиш раніше згадувана Даргінська операція коштувала царській армії 3 генералів, 186 офіцерів і 3433 солдатів. «Несомненно цифры сильно уменьшены, – коментує дослідник. – Фадеев (учасник війни, генерал-майор, історик і публіцист. – *І. Дз.*), например, считает потери равными 5 тысячам человек, а горцы исчисляют потери русских в 13 тысяч человек. Тем не менее полный провал экспедиции не помешал Воронцову получить за нее княжеский титул»².

М. Чернишевський у одній із своїх статей пише з приводу закінчення Кавказької війни: «Слава Богу, Кавказ не будет поглощать ежегодно 25 тысяч русских солдат»³.

А ось одне із вражень Александра Дюма: «...Христианский крест и татарский могильный камень так часто встречаются на дороге, что все пространство от Кизляра до Дербента похоже на обширное кладбище. А там, где их нет, как, например, от Хасав-Юрта до Чир-Юрта, опасность так велика, что никто не осмелится пойти туда рыть могилы для убитых и поставить над ними камень или крест. Там тела остаются на пищу шакалам, орлам и коршунам; там человеческие кости белеют посреди скелетов лошадей...»⁴

Відомий історик-марксист М. Покровський у праці про завоювання Кавказу, написаній на початку століття, описував тактику штурмів аулів у миколаївські часи: першу роту свідомо пускали під розстріл, а потім ішла друга – в розрахунок на те, що горці не встигнуть перезарядити рушниці⁵.

¹ *Газетти А.* Сборник сведений о потерях Кавказских войск во время войн Кавказско-горской, персидских, турецких и в Закаспийском крае. 1801–1885. – Тифлис, 1901. – С. II–III.

² *Кровяков Н.* Шамиль. – Грозный, 1941. – С. 58.

³ *Чернышевский Н. Г.* Об отношении к Шамилю русского царизма // *Чернышевский Н. Г.* Полн. собр. соч. – Т. 14. – С. 381.

⁴ *Дюма Александр.* Кавказ. – С. 56.

⁵ *Покровский Михаил.* Завоевание Кавказа // *Звезда.* – 1995. – № 3. – С. 138 (Передрук).

Втрати ж горської людності були безмірними...

...Можливо, не зайвим було наводити дешифру з того рясного документального, історичного матеріалу, що показує мету, способи і результати дій російського царизму на Кавказі. Адже навіть ті з читачів, хто в загальних рисах знають і універсальне, і унікальне в природі російського імперіалізму, часом не уявляють усієї різноманітності реалій минулого. Тим більше, що, починаючи з 30-х років, уся радянська пропаганда і замалює не вся література працювала на те, щоб приховати цю історичну правду і гіпнотизувати народи світу образом Росії як визволительки і просвітительки Сходу, Заходу, Півдня і Півночі (а нині ця тенденція з новою силою підноситься серед імперсько-шовіністичної частини російства). Фактично в останні півстоліття тільки Шевченків «Кавказ» протистояв потужним державним генераторам пітьми, яка мала назавжди поховати правду про кавказький злочин імперії. Тим-то так його обминали на офіційних урочистостях, тим-то ніколи не звучав він зі сцен, тим-то ніколи не виконувано конгеніальну однойменну кантату-симфонію С. Людкевича... Та варто було десь прорватися Шевченковому слову, і в пам'яті поколінь проступало із забуття: «За горами гори... кровію політи» – і звучало довічне прокляття кагам. Ось чому так благоговіють усі кавказькі народи перед іменем Шевченка – і завдяки Шевченкові живе в них і досі шана до України.

Інтелігенція народів Кавказу вирізняла і вирізняє Шевченка поміж усіх, хто писав про Кавказ (може, ще й Льва Толстого).

Ось, приміром, один із авторів у статті, присвяченій 130-й річниці від дня народження Олександра Сергійовича Пушкіна, з великою повагою пишучи про його поетичний геній, водночас зазначає: «Для нас никогда не было полного, ничем не отравленного наслаждения от пушкинской музыки», оскільки «Пушкин – это ведь тот, который в поэзии узаконил кавказскую войну, то есть самое беспощадное, самое возмутительное, варварское, организованное истребление горцев». І тут же автор додає: «Поразительно, в то же время, что в противовес поэту-помещику, поэту-дворянину, поэт, выкупленный из крепостной зависимости, из рабства, – Тарас Шевченко – воспел борьбу горцев в своей замечательной поэме “Кавказ”, которая долгое время находилась под цензурным запретом. В этой поэме, написанной в 1845 году, поэт-крепостной отдает горским народам свои симпатии без остатка в их борьбе с царской крепостнической Россией, попутно вскрывая ложь, лицемерие и противоречие таких ярлыков, как... “христианство”, “православие”, “цивилизация” и т. п., которые обычно предназначаются для того, чтобы пыль пустить в глаза, надуть легковерных.

В то время, как Шевченко, “мужицкий поэт”, с болью и обидой подчеркивал щемящую душу картину национального гнета, при которой на всей необъятной территории России

*От молдаванина до финна
На всех языках все молчит... –*

в это время – Пушкин не замечал национального гнета, безмерно-великой трагедии племен, истребление которых поэт благословил, ибо нигде нет ни полунамека, говорящего о его порицании этой бойни.

Эта роль Пушкина, его патриотизм в отношении России Николая Палкина, хоть он и ненавидел, может быть, всех царей, повторяю, всю сознательную жизнь отравляла прелесть пушкинской поэзии». (І далі: «...Пушкин в таком своем отношении к горцам был не одинок. Иные из декабристов тоже сражались против горцев. Отношение Герцена и Белинского к горцам тоже оставляло желать много лучшего»¹.)

...У класика грузинської літератури Константіне Гамсахурдіа є чудова стаття-нарис про Україну, де він побував 1930 року (її цікаво і повчально було б перекласти і видрукувати сьогодні українською мовою). І найтепліші слова в ній – про Шевченка, зокрема про його «Кавказ»: «Когда-то Лев Толстой дал достойный ответ тем сочинителям, что повсюду искали “разбойников”».

Кто же разбойник? Тот, кто, вооружившись до зубов, идет за тридцать земель разорять чужие очаги, или тот, кто берется за оружие, чтобы защитить своих малолетних ребят?

Великий украинский поэт Тарас Шевченко глубоко сочувствовал движению 1800–1870 годов, мощно противостоявшему варварской экспансии Романовых. В своем стихотворении “Кавказ” он братски приветствовал мятежников Северного Кавказа, с несравненным мастерством изобличая завоевателей, прикрывающихся личиной “защитников цивилизации и христианства”².

Так само не випадково до «Кавказу» зверталось багато представників літератур народів, які вели національно-визвольну боротьбу, – адже Шевченків пафос був спрямований проти всякого колоніалізму та імперіалізму, був пафосом свободи.

Варто сказати ще про якісну відмінність Шевченкового «Кавказу» від інших творів європейських літератур та почасти від голосів європейських мислителів, – викликаних реакцією гуманістичної особистості на насильства над чужими народами.

¹ Карачайлы Г. Горцы и их борьба за свободу в творчестве А. С. Пушкина. (К 130-летию со дня рождения) // Революция и горец. – 1929. – № 5 (7). – С. 49, 55.

² Гамсахурдіа Константинэ. Собр. соч.: В 8 т. – Тбилиси, 1981. – Т. 7–8. – С. 301.

Шевченків голос був голосом на захист «малих», «неісторичних», «нецивілізованих» народів – у європейській поезії того часу цієї теми як сфери волелюбної думки ще не існувало. Дуже популярною була тема – але це зовсім інша річ! – визвольної боротьби греків проти Туреччини, що зродила яскраву традицію в політичній ліриці багатьох європейських культур. Тут було невичерпне джерело для романтичного натхнення, для злетів гуманістичного духу, зростлого на цінностях античної культури і позначеного глибокою особистою причетністю до серця ойкумени. (Пізніше про це так написав Й. Гейзінга в «Патріотизмі й націоналізмі»: «Якщо романтичні ідеї духовної еліти колись мали ефективне застосування у практичній політиці, то це було в грецькому визвольному русі. У ньому були всі активні ідеали того часу» – «одухотвореність свободою», захоплення спадщиною старих віків, відкриття істинно народного, а до всього – «Байронів сентимент світового болю, і не тільки його сентимент, але і його хоробрість».) На ці благородні переживання накладалися ще уявлення (почасти міфологізовані) про знущання мусульман із християн (уже саме панування мусульманської Туреччини над християнською Грецією сприймалося як наруга – для християнської гуманістичної свідомості). Так само симпатії і моральний та інтелектуальний резонанс викликала визвольна боротьба італійців, поляків, мадярів...

В усіх цих випадках поетів надихав образ (чи міф) великого – надзвичайного своєю історією, своїм внеском у культуру і своїми стражданнями, майже богообраного, майже месіанського народу, який пригнічений варварською силою і без свободи якого не може бути свободи в Європі, спокою совісті для європейського інтелігента.

Зовсім інша річ – з народами Північного Кавказу. Щодо них уклався (насамперед зусиллями імперського офіціозу) і набув чималого поширення міф протилежного характеру: нецивілізовані племена, самотнє існування яких не має перспективи і загальнолюдської цінності і які має взяти на цивілізаційний буксир котрась із «великих» націй.

Ми вже наводили свідчення О. Бестужева-Марлінського про невігластво російського обивательства й офіцерства щодо Кавказу та кавказьких справ. А ось твердження дослідника, який проаналізував чимало не лише белетристики, а й «наукової» літератури: «Бесспорным является то, что широким слоям русского общества подлинный Кавказ не был известен совершенно. Кавказ, населенный народами, добывающими пропитание в условиях чудовищного малоземелья и нищеты, посредством тяжелого, неумолимого труда и упорной борьбы с суровой первобытной природой, – оставался за пеленой отвратительных сплетен, сотканной легкомыслием и преступной предвзятостью этих

великодержавних “кавказоведов”. И вместо подлинного Кавказа с его трудолюбивыми народами, являвшимися объектом жестокой эксплуатации и форменных издевательств со стороны царских сатрапов-ассимиляторов; с народами, жаждущими выбраться на широкую дорогу прогресса и цивилизации, в представлении людей, пользовавшихся указанным источником информации, находил место другой Кавказ, сплошь населенный народами, состоящими из разбойников, грабителей, мошенников и лентяев»¹. І автор наводить довгий список таких колоніальних стереотипів.

Звісно, можна було б у дечому заперечити йому, назвавши об’єктивні наукові праці не тільки просвітителів кавказьких народів, як-от Шора Ногмов, Кази Атажукін, Султан Хан-Гірей, П. Услар та ін., а й представників російської науки – В. Міллера, А. Берже, А. Іпполітова, Сагуніна, Загурського, Є. Баранова, П. Головинського; праці Абіха, Радде, пізніше М. Марра, як також і українця – шевченкового друга по Кирило-Мефодіївському братству – Миколу Гулака. Але ж усе це до широкої людності не доходило, губилося в морі отієї «літературної халтури», про яку говорив дослідник, та просто обивательських пліток і офіціозних міфів, які й формували свідомість суспільства...

Поверховість і довільність переважала і в писаннях чужоземних авторів, хоч було й немало сумлінних з числа західних мандрівників: Г. Ю. Клапрот, Р. Скассі, Р. Лайел, І. Ф. Бларамберг, М. Вагнер, К. Кох, Ж. Тебу де Марін’ї, Ф. Дюбуа де Монпере та інші, що в різні часи побували на Північному Кавказі. (Цікаві свідчення про деякі з народів Північного Кавказу зібрано у виданій 1974 року в Нальчику книзі «Адыги, балкарцы и карачаевцы в известиях европейских авторов XIII–XIX вв.», яку впорядкував В. Гарданов.)

Але знов же ж таки – все це залишалось для ширшої європейської громадськості таємницею за сімома печатами, і вона жила зовсім іншими уявленнями. Залишалися маловідомими нечисленні об’єктивні праці науковців – Г. Ю. Клапрота, Шарденя, Таверньє, Мандовіля, Барбаро та ін., присвячені історії та етнографії народів Кавказу.

І в літературі хіба що один Дюма захотів і зумів заглибитися в проблематику буття кавказьких народів і, балансує між лояльністю й поштивістю гостя, з одного боку, а справедливістю і гідністю літературного метра з іншого, – багато чого сказав. А втім, ще до поїздки Дюма в Росію в Парижі 1854 року була поставлена п’єса Поля Меріса «Шаміль».

¹Левонян Гурген. Страна «разбойников» или литературная халтура? // Революция и горец. – 1929. – № 1–2 (3–4). – С. 201.

В європейській пресі кавказькі війни обговорювали переважно під кутом зору англо-російсько-турецько-перських відносин (тобто їхніх хижацьких інтересів), у контексті так званого «східного питання» (про долю спадщини «хворої людини» – Туреччини, про Босфор і Дарданелли, про Константинополь)...

Така цивілізаційна глухота мала універсальний характер – сентиментальне захоплення «екзотичними» племенами (коли це не наражалося на прямий колоніальний інтерес або протистояло чужому колоніальному інтересові) здебільше спокійнісінько уживалося з переконанням у тому, що вони не є носіями якихось загальнолюдських вартостей і перспектив.

Фактор малих народів, малих держав (у сучасному значенні) ще тільки починали враховувати, однак лише в європейському просторі. Руссо, Монтеск'є вважали навіть, що малі держави були б природнішими для людського суспільства, «демократичнішими», висловлюючись сучасною мовою, тоді як великі несуть у собі загрозу тиранії; Сісмонді бачив ідеал у італійських містах-республіках; Вольтер говорив, що істинне родолюдство має бути зосереджене на невеликому обсязі – фактично йшлося про народження принципу національності, з чим мав рахуватися навіть Віденський конгрес переможців Наполеона. Шевченків сучасник, французький соціолог Ле Пле в праці «Основна конституція людського роду» висував ідею створення європейського союзу малих держав, який збалансував би цивілізаційні зазіхання великих держав: «Союз цей навіть сприятиме цілям великих держав, постачаючи їм посередників для умиротворення зіткнень, викликуваних завоюваннями у пустельних обширах варварського світу»¹.

Але поза цим європейським контекстом панувало ігнорування «нецивілізованих» малих народів або й цілих рас.

Як певне випадання зі стереотипу можна розглядати кампанію в європейській пресі та літературі на захист негрів у США. Але тут було більше соціального моменту (протест проти рабовласництва, яке ображало європейську гуманістичну свідомість). Крім того, домішувалися і політичні інтереси держав-суперниць, кожна з яких у своїй пропаганді використовувала мотив викриття рабства (не останньою в цій благородній справі була й Росія, що й викликало Шевченкове саркастичне: «...Продаєм // Або у карти програєм // Людей... не негрів... а таких // Таки хрещених... но *простих*»).

Винятком іншого роду був «Вільгельм Телль» Ф. Шіллера: гімн волелюбним горцям Альп, творцям Швейцарії. Тут чимало спорідненого

¹Основная конституция человеческого рода. Сочинение Ле Пле. С очерком жизни и деятельности автора. – СПб., 1902. – С. 178.

з Шевченковим «Кавказом». Шіллер дав патетичну візію горян як утілення гідності й волелюбства, а їхнього повстання проти чужоземного утиску – як здійснення божественного права на свободу. Це те, що споріднює з ним Шевченка. Але, все-таки, Шіллер написав історичну поему – він відтворив доконаний історичний факт, оспівав (як урок для нащадків, для сучасників) давню перемогу народу, який уже створив свою незалежну державу і прославив її. Та й у момент своєї боротьби той народ, живучи в центрі Західної Європи, мав інший образ та інші можливості на розуміння і співчуття, ніж горці Кавказу в ХІХ ст. Отож одна річ – такий історичний міф про європейських горян, хай і «перемкнутий» свідомо у напругу універсальної громадянської й етичної свідомості, інша ж – витворення нового образу волелюбної дії, актуальне «співтворення» (мовби разом із тим народом) цього образу, що стане свого роду парадигмою свободи. До того ж – усупереч усій потужній силі імперського гіпнозу та суспільних забобонів...

(Як співвідносний момент у двох поетів можна відзначити і погляд на патріархальний світ горян як більш відповідний ідеальному моральному станові людської спільноти, ніж стан сучасної цивілізованості, – у Шіллера це виражено переважно в лірично-сентиментальному ключі, у Шевченка – у гротескно-патетичному.)

По суті, Шевченко чи не перший так принципово піднявся над рутинним поділом народів на великі й малі, історичні й неісторичні, цивілізовані й нецивілізовані, – і «зняв» цей поділ звертанням до священного права кожного народу влаштувати своє життя: «воно не прошене, не дане». Його велике гасло: «В своїй хаті своя й сила, і правда, і воля» – мало універсальний характер, і в «Кавказі» також бачимо багату і глибоку варіацію цієї світоглядної істини та цього живого почування.

На висоті цієї істини і цього світопочування Шевченко відкинув ероцентричну і христоцентричну картину світу, – хоч водночас підставу для заперечення цього «геополітичного» христоцентризму шукає в самому Христі: як у Тому, для Кого і перед Ким усі рівносущі й рівноцінні.

...Є в світовій поезії один твір, надзвичайно співзвучний із моральним пафосом Шевченкового «Кавказу» – і з тією етичною колізією, що створювалася навколо самих кавказьких подій. Маю на увазі поезію «Злодій» канадської індіанської поетеси другої половини ХІХ ст. Полін Джонсон (Текагійонвейк). Загін білих напав на табір індіанців і жорстоко розправився з ними – звісно ж, як із «зłodіями». На це відповідає стара індіанка:

*Ви мій народ пограбували, –
дивіться в це страшне лице,*

Зів'яле з голоду! Чи правда,
 ми маєм дякувать за це?
 Ви нашу зайняли країну,
 що ж нам за це хотіли дати?
 Що принесли ви нам, крім лиха,
 наруги, муки і проклять?
 Як заплатили ви за здобич?
 Як заплатили за наш край?
 Прийшли ви душу рятувати,
 а тілу мовили: вмирай!
 Геть забирайте вашу віру –
 ваш бог нам ворог, а не друг.
 Ви обкрадаєте нам тіло,
 ви нам упідлюєте дух.

.....
 Віддайте нам країну нашу,
 отари, стада і гурти,
 Що нашими були, ще доки
 ви зволили сюди прийти.
 Віддайте спокій нам і щастя!
 Тоді навчіть нас божих справ...

(Переклад Дмитра Павличка)

Це майже те, що:

Ми християне; храми, школи,
 Усе добро, сам бог у нас!
 Нам тільки сакля очі коле:
 Чого вона стоїть у вас,
 Не нами дана; чом ми вам
 Чурек же ваш та вам не кинем,
 Як тій собаці! чом ви нам
 Платить за сонце не повинні!..

Це адекватна – на всі часи – метафорична формула всякої тотальної ідеї і всякого абсолютизованого державництва (щоб уникнути запертого великодержавництва), самою природою приреченого на агресивне світовпорядкування без часових і просторових меж...

Але чи тільки царську Росію, чи тільки російський царизм, чи тільки апофеоз імперій змодельовав Шевченко в отому «у нас», «ми» тощо? Звичайно, насамперед це в'їдлива і гнівливо-презирлива пародія на стиль мовлення офіціозу, навіть конкретно на стиль царських маніфестів, – шевченкознавство нагромадило досить прикладів на підтвердження цього. І все-таки... якщо взяти цей Шевченків мотив у всьому його обсязі, то треба визнати, що він звернений на незрівнянно ширшу клавіатуру людського духу. Він переростає в судний образ усієї тієї цивілізації, яка привласнила собі назву християнської, не

ставши такою. Цей масштабний образ, крім актуальності, містить у собі позачасовість і позалокальність. (Окремою темою могло б стати порівняння Шевченкового портрета «християнської» цивілізації з тим, який давали інші європейські мислителі ХІХ ст., наприклад, Макс Нордау в «Лжі передсоціалістичної культури».) І Шевченко судить не тільки очужилій світ, він судить усіх «нас» (його «ми» і всіх «нас» стосується), він судить себе, – не виключає нікого – і себе – з вини й відповідальності. Оце і є його, істинно християнське, почуття.

Ось чому Шевченків «Кавказ» і своїм змістом – не інвектива, не ідеологічний памфлет, не політична сатира мовою поезії. У всякому разі – не тільки. І не тільки больовий сигнал з одної точки земної кулі, з одного вузла організму людства. Це метафорична картина загально-го стану світопорядку, хвороби суспільної природи людства. Адже те, що дозволяв собі царизм з народами Кавказу, характеризувало не самий тільки царизм, а й якість людства взагалі. Ось чому Шевченкові оскарження царизму переростають у моторошні запитання й рахунки до Бога. У дивовижну молитву-прю.

І ось чому Шевченків «Кавказ» – не просто моральна інтелігентська (чи громадянська) позиція щодо певних явищ (як відповідні пасажи в «кавказьких» творах Пушкіна, Лермонтова, Полежаєва; як антиколоніальні мотиви в творчості деяких європейських поетів), – а гнів, мука і палахкотіння всього його ества. Це найвищою мірою «інтимний» твір, у якому виявилися не тільки світоглядне осердя особистості поета, а й усі вигини вдачі й темпераменту. Він не «тему» розкривав, а себе, стан свого «Я» в ті хвилини високого гніву й болю. Його оголене серце б'ється серед тяжких кривд, думка кидається від розпачу до віри і знову до розпачу, слово спалахує то святим гнівом, то гірким сміхом, то розпростертим співчуттям, то тяжкою сльозою, то судним криком. І мова ллється як гірська вода на перепадах, щомиті змінюючи напрям, бистрину і клекотання потоку...

Вирування сумнівів, проклять і надій... але надія – над усе. Віра – над усе. Це щось інакше, ніж упевненість у перемозі горців, – для такої впевненості підстав тоді не було. Це бажання-веління горцям і всім «лицарям волі». Це жадання перемоги добра над злом, це ствердження свободи як призначення людини і людства, це звага обстоювати правду перед Богом. І тут уже не мало значення, що волає Шевченко до Бога християнського про правду нехристиянських народів. Шевченків Бог – Бог усіх, хто хоче правди.

*...Борітеся – поборете,
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая!..*

...На цьому, власне, і можна було б завершувати мову про Шевченків «Кавказ» на тлі непроминального минулого... А що це минуле не минуло, і не тільки озивається нині, а й триває й доповнюється, – це разюче видно кожному з нас...

Але на закінчення хочу наголосити ще кілька моментів.

Шевченко – чи не єдиний із великих поетів ХІХ, та й ХХ ст., у якого візія Кавказу не пов'язана з гіпнотичною екзотикою природи та суб'єктивними вправами естетського духу, звичайними для поезії, – а цілком зосереджена на історичному конфлікті, на його моральній і гуманістичній оцінці. Певною мірою це можна пояснити і тим, що Шевченко, на відміну від Пушкіна, Лермонтова, Грибоедова та інших російських поетів, не бував на Кавказі й залишався, сказати б, вільним від тих особистих вражень екзотичного характеру, які в цьому випадку були б для нього другорядними і якоюсь мірою навіть затуманювали б суть справи, відводили б думку убік. Та головне, звісно, – у свідомій зосередженості на самій історичній трагедії, на її людському вимірі, а може, – і в свідомому протистоянні постичній традиції, екзото-романтичному баченню Кавказу.

Другий момент. Шевченків біль – біль за всі невинні жертви кавказького злочину Російської імперії. Звичайно, одна мова в Шевченка – про «лицарів великих», які боронять свою саклю, своїх жінок та дітей і «волю святую»; інакша – про тих «людей муштрованих», які «лягли костями» за ненаситну імперію. Але й ті, й ті випили «з московської чаші московську отруту». І за тих, і за тих однаково ллються ріки сліз – дівочих, матерніх, батькових... Шевченків гнів, Шевченків суд спрямовані проти Росії як імперії, а не проти Росії як народу. Проти імперських «хортів, і гончих, і псарів», і «батьюшок-царів», проти озвірилих героїв-патріотів, а не проти нещасних рабів-«солдатушек», силоміць загнаних на кавказьку бойню, – хоч і з останніх нерідко робилися «герої»...

Український романтизм, вищим виявом якого стала Шевченкова творчість 40-х років, одним із своїх імпульсів мав слов'янське відродження поза

ВІД «ІВАНА ГУСА» («ЄРЕТИКА») ДО КИРИЛО-МЕФОДІЇВСЬКОГО БРАТСТВА

Російською імперією, що, своєю чергою, резонувало на загальноєвропейський політичний і естетичний романтизм. Цей слов'янський рух, великою мірою будучи протестом проти національного гніту в Австрійській імперії та ширше – онімечення слов'янства взагалі, – не міг не позначитися на європейській (та й внутрішній) політиці

Російської імперії. Вона й раніше, особливо з часів Петра I* та Катерини II, вміло використовувала слов'янський чинник у своєму просуванні на Захід. А від 30–40-х років XIX століття, у зв'язку з переходом від «масонсько-космополітичного» курсу Олександра I до націоналістичного курсу Миколи I, цей чинник набирає особливої ваги: царизм хоче активно використовувати слов'янський рух у своїх зовнішньополітичних інтересах, зокрема виступаючи в ролі захисника і протектора православ'я та граючи на царєфільстві частини слов'янського люду. Але водночас уряд Миколи I мусив дотримуватися певної обережності з огляду як на реакцію європейських держав, так і на можливі небажані впливи слов'янського руху на внутрішньополітичну ситуацію: ідеї слов'янського відродження могли загрожувати ідеї «общего отечества» великоросів з їхніми племінними варіаціями, якими оголошувано малоросів і білорусів.

Натомість «позаурядове» (напівофіційне і неофіційне) російське слов'янофільство – потужний напрям поміщицько-ліберальної ідеології імперської закваски (про нього ще буде мова далі) – не мало цих стримів і діяло одвертіше, часом і агресивніше. Водночас до світу слов'янства зростає інтерес у наукових колах Росії; вчені, насамперед історики, етнографи, фольклористи, деякі без політичних установок, а деякі дуже й дуже «заангажовані» в російську політику, – підтримували зв'язки з ученими слов'янського світу (інколи цим останнім надавано й «фінансову допомогу») й самі формували наукову славістику в Росії.

Для Шевченка, мабуть, першим і досить раннім поштовхом у бік інтересу до слов'янської проблематики стала обізнаність з її польським аспектом, дуже відмінним від інших аспектів (фактично російське слов'янофільство виключало поляків зі слов'янського світу як отруєних католицизмом і взагалі «зрадників» слов'янства; Шевченко, звісно ж, розумів, які імперські стратегії за цим стояли). Потім знайомство з публікаціями про західних і південних слов'ян розширило його уявлення про слов'янство; неминуче виникали асоціації зі становищем українського народу та думки про його місце в сім'ї слов'ян; такому настрою могли сприяти і зустрічі з українськими немовби слов'янофілами типу П. Лукашевича; але особливо багато важило для Шевченка спілкування з Осипом Бодянським, який не тільки міг забезпечити його необхідною літературою, а й сприяв, – будши своєрідним містком між українськими і російськими дослідниками

* Сподвижник Петра I князь Б. Куракін у 1708 р. рекомендував: «Надобно книги – церковные истории” – напечатать, которые посылатъ в сербы и в другіе места, и в предисловиях с доводами объявлять, и называть протектором церкви греческий, чтоб те народы в большій эффект привести» (Архив кн. Ф. А. Куракина, кн. III. – СПб., 1892. – С. 201).

й симпатиками слов'янства та ідеологами зарубіжного слов'янства, – опосередкованим зв'язкам Шевченка з цим зарубіжним слов'янством. 1843 року, ще до особистого знайомства з Шевченком, Бодянський у свій переклад Шафарикового «Слов'янського народопису» додає до прізвищ українських письменників, названих у Шафарика, Шевченкове; у 1844–1845 роках надсилає В. Ганці, П. Шафарикові та до Празького музею твори Шевченка – «Гамалію», «Тризну» та «Чигиринський Кобзар і Гайдамаків», а хорватському письменнику О. Вразу – «Гамалію» і «Тризну». Так від самого початку Шевченко стає відомий у слов'янському науковому й літературному світі, а згодом справлятиме на нього великий вплив.

Про те, наскільки серйозно ставився Шевченко до вивчення матеріалів, що стосувалися теми Яна Гуса, може свідчити такий пасаж зі спогадів О. Афанасьєва-Чужбинського (якому Шевченко читав поему зразу ж по написанні і який вважав, що тут поет «піднісся до свого апогею»): «Шевченко розповідав мені, що прочитав про гуситів та епоху, що їм передувала, усі джерела, які тільки можна було дістати, а щоб не погіршити проти народності, не залишав у спокої жодного чеха, котрий зустрічався йому в Києві або в інших місцях, розпитуючи в них про топографічні та етнографічні подробиці»¹.

Тут треба сказати, що найґрунтовніші дослідження про Яна Гуса з'явилися в Чехії й Німеччині (та в російських перекладах) пізніше, вже в другій половині XIX ст., але здоровий критичний підхід до прочитаного й почутого та інтуїція забезпечили Шевченкові таке об'єктивне сприйняття теми, яке витримало випробування часом навіть з погляду відповідності фактичному перебігові подій.

Виступ Яна з Гусинців (який дістав прозвісько Гус – за легендою, мати, відряджаючи його з села на науку до Праги, могла дати йому в дорогу лише гусака, та й той утік від нього) не був ані випадковим, ані винятковим епізодом у політичній та релігійній історії Європи та самої Чехії. Зловживання католицького кліру й насамперед самих пап викликали обурення й протест у багатьох країнах Європи. Флорентійський поет Франко Сакетті написав 1378 року канцону «Папа – згубник людства», яка набула великої популярності. Славетний Франческо Петрарка у «Листах без адреси» таврував розпусту, що панувала в папських палацах. Професор Паризького університету Николай із Кліманжа (1363–1437) у книзі «Про розклад церкви» писав: «Походження розколу, корені схизми та всіх неладів – у грошах». Справді, безмежне здирство та особливо впровадження «індульгенцій», купивши які, будь-який злочинець діставав відпущення гріхів та місце

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 93.

в раю, – сприймалися як наруга над християнською і всякою взагалі людською совістю. Не менший протест викликали і жорстокі злочини інквізиції, жертвами якої ставали «єретики», – а такими оголошували всіх, хто сумнівався у божественній санкції на все, що чинили папи. На вогні спалили великого вченого Джордано Бруно, філософа Лючіліо Ваніні, до довічного ув'язнення засудили Томмазо Кампанеллу, автора роману-утопії «Місто Сонця»; спаленням погрожували Галілео Галілею... А скільки закатовано було менш відомих людей! Дж. Свіфт у «Мандрах Гуллівера» зауважує, що якби попіл спалюваних не розвіювали за вітром, то утворилася б гора, вища за Монблан!

Проте не завжди інквізиції вдавалося запопасти своїх жертв. Зокрема, папа Григорій XI вимагав видачі інквізиції англійського філософа-священника Іоанна Вікліфа, який виступив проти індугенції, – знайшовши в його працях 18 єретичних тез. Однак Оксфордський університет, якому належало право висновку, за підтримки частини єпископату, відмовився визнати Вікліфа єретиком, а папа Григорій XI не мав достатньої влади на англійських теренах. Праці Вікліфа мали успіх у Німеччині й Чехії; вони справили великий вплив на Гуса, який, хоч і не всі його тези поділяв, проте казав: «Хотів би я сподіватися, що моя душа буде там само, де душа вчителя, Іоанна Вікліфа»¹.

На жаль, не мав такого захисту Ян Гус. Хоч у Празькому університеті було багато його прихильників, хоч підтримували його в Чехії городяни, ремісники й селяни, проте багато було в нього й супротивників серед феодалів, наляканих соціальним забарвленням антипапистського руху; під їхнім тиском імператор Сигізмунд домовився з папою Іоанном XXIII про розгляд справи Яна Гуса на церковному соборі; чеський король Вячеслав не зміг його захистити. Тут треба сказати, що крім Іоанна XXIII (який у справі Гуса вагався, радикальнішими антигуситами були кардинали та єпископи), було ще двоє «антипап»; недавнє двоєпапство перетворилося на троєпапство; людові залишалося дивуватися: хто з них представник Бога на землі, а хто – антихрист, як вони один одного називали; до крайніх випадків святотатства належало обрання, за підтримки французького короля Карла X, другим папою професійного бандита Роберта Женевського, який папував під іменем Боніфація IX у роки 1378–1394. Собор у німецькому місті Констанці мав навести лад у католицтві (який було наведено не скоро!), але більше прославився спаленням Яна Гуса (6 липня 1415 року) та його книг.

Констанцький собор детронізував папу Іоанна XXIII як грішника і злочинця, але згяньбив себе тим, що засудив до страти Яна Гуса та

¹ *Флайшганс* В. Янъ Гусъ. – М., 1916. – С. 195.

його учня Ієроніма Празького. «Гус вирушив до Констанци, поклавшись на обіцянку, яку дав йому імператор, що йому буде дозволено обстоювати свої переконання. Сигізмунд навіть дав йому охоронну грамоту. Та тільки-но Гус з'явився в Констанцу, як його заарештували. Закутий у ланцюги, він вислухав вирок, і слідом за тим його віддано в руки світської влади. Його навіть позбавили права оспорювати достовірність показів свідків.

Ієронім Празький приїхав у Констанцу допомогти Гусові, але дорогою його заарештували. Його також оголосили еретиком і спалили»¹.

Чехи відповіли рухом, який дістав назву гуситського. Про силу його свідчать поразки п'яти походів (починаючи з 1419 року) «хрестоносною» армії папи Мартіна V. «Всередині гуситського руху взяли гору найбільш енергійні, послідовні і рішучі елементи, відомі під іменем таборитів. Таборити проповідували війну не тільки проти німців і папістів, а й проти багачів, землевласників і власників взагалі. Рух таборитів мав певні риси селянсько-плебейської ересі...»²

Усе це треба мати на увазі, щоб зрозуміти і солідаристичну перейнятність Шевченка памфлетною гостротою антипапського виступу Яна Гуса, й історичну значущість тих подробиць розвитку ситуації, які він поетично окреслює. Звичайно ж, Шевченка цікавлять не ті десятки «параграфів», навколо яких сперечалися схоласти в університетах, доводячи Гусову ересь, а сама демократична і гуманістична сутність його виступу проти облуди й несвободи*, його захист «чехизни», та самий образ цього великого подвижника, загальнолюдське значення якого Шевченко розумів.

«Багаття, на якому загинула людина, в моральному відношенні найчистіша у всій Констанці, – пише пізніший дослідник, – здобуло Гусові на батьківщині, а пізніше й на чужині, ореол мучеництва [...] Його життя і твори стали взірцем для кожного сина його народу. Перед нами виступає аж ніяк не вчений або реформатор церковного вчення [...] – перед нами швидше тринадцятий апостол Христа, який проповідує моральне життя, “покаяння, щоб наблизилось царство небесне”. Він марно сперечався із собором, бо його слова були звернені вже до нових людей, до нової церкви; він відкрив нову землю, новий світ тих людей, які, пригноблені й непомітні, наслідують Христа в житті

¹ Таксиль Лео. Священный вертеп. – К., 1985. – С. 234.

² Лозинский С. Г. История папства. – М., 1986. – С. 194.

* Як слушно наголошував Т. Флоринський, «Шевченко старался особливо виділити високу нравственную сторону личности Гуса» (Флоринский Т. Д. Славянофильство Т. Г. Шевченка. – Сборник статей по литературе и истории в честь заслуженного профессора Императорского Университета Св. Владимира Николая Павловича Дашкевича. – К., 1906. – С. 338.

і царство яких “не від світу цього”. Тому образ Гуса, який не тільки навчав, що в питаннях совісті слід слухатися тільки Бога, але й – що набагато важливіше – прожив за цим ученням усе життя аж до багаття, – осяяний не тільки любов’ю вірного народу до відданого сина, не тільки ореолом бездоганного життя, але й німбом героїської та мученицької смерті, став символом кожного ідейного героя: француз і англієць, німець і швед, середньовічний чернець і мислитель нового часу однаково низько схилиються перед цією величною постаттю – Гус має значення не лише чеське, але й європейське, і світове значення»¹.

Саме такого Гуса бачимо в Шевченковому «Єретику». Гус близький Шевченкові інтимно – насамперед тим, що жив Христом, а не конфесійними догматами. Шевченко не любив ні ксьондзів, ні попів, але любив Христа, йому зв’язався. І в Гусові він бачить поборника істинного Христа, а не борця проти католицизму з позицій, мовляв, близьких православ’ю, як це намагалися подавати деякі російські слов’янофільствуючі автори. У передмові до цитованої вище праці В. Флайшганса проф. Н. Петровський, говорячи про відзначення в Росії «великої річниці – п’ятсотліття від дня мученицької смерті Гуса», та про літературу, яка до ювілею з’явилася, пише: «До числа недоліків її слід віднести спостерігувану в авторів ювілейних брошур схильність пояснювати діяльність Гуса у зв’язку з кирило-мефодіївськими переказами, які немовбито й досі зберігаються у чехів; змальовувати констанцького мученика чимось на зразок православного мислителя, який полемізує з католицькою церквою. Цей погляд, уже давно відкинутий строгою наукою, досі інколи зустрічається в тих нечисленних російських інтелігентів, які в своїх бесідах відводять місце Гусу, та в колах, близьких до православного духовенства, яке було не від того, щоб канонізувати віфліємського проповідника, забуваючи про те, що й наша церква не тільки в п’ятнадцятому, але й у наступних століттях поставилася б до Гуса не краще, ніж отці Констанцького собору»².

Але історія завжди оживала в слові Шевченка як актуальність і як урок на майбутнє. Шевченко, як, мабуть, ніхто в його час, відчув широчінь співзвучності ідей чеських і словацьких будителів та слов’янського відродження взагалі – в його політичних, культурних і соціальних аспектах – з проблемами українського буття. І тому його поема про великого єретика, великого борця за національне і соціальне визволення чеського народу (а це був не тільки антипапський та

¹ Флайшганс В. Янь Гусь. – С. 660–661.

² Там само. – С. VII–VIII.

антинімецький, а й антифеодальний рух, рух за визволення від майнового і духовного гніту водночас!) – це також форма поетичної мови і про Україну:

*Кругом неправда і неволя,
Народ замучений мовчить.
І на апостольським престолі
Чернець годований сидить.
Людською кровію шинкує
І рай у найми оддає!
Небесний царю! суд твій всує,
І всує царствіє твоє.
Розбойники, людоїди
Правду поборолі,
Осміяли твою славу,
І силу, і волю.
Земля плаче у кайданах,
Як за дітьми мати.
Нема кому розкувати,
Одностайне стати
За євангеліє правди,
За темні люде!
Нема кому! Боже! Боже!
Чи то ж і не буде?
Ні, настане час великий
Небесної кари.
Розпадуться три корони
На гордій тіарі!
Розпадуться! Благослови
На месть і на муки,
Благослови мої, Боже,
Нетвердії руки!*

Хіба оцей початковий монолог Івана Гуса в поемі не є однією з варіацій на мотив полум'яних Шевченкових апостольських «проповідей», звернених до українського народу? (Згадаймо хоча б «послання» «І мертвим, і живим, і ненарожденним...»). І такою є вся поема. Це не означає некоректності щодо конкретного історичного змісту конфлікту Гуса з католицькою ієрархією та наступних подій. Як уже згадано, Шевченко уважно знайомився з історичними джерелами, і в поемі достовірно відтворено і сутність Гусового «бунту», і всю ситуацію навколо його долі:

*І плакав Гус, молитву дія,
І тяжко плакав. Люд мовчав
І дивувався: що він діє,
На кого руку підійма!*

*«Дивіться, люде: осьде була,
Що я читав...» – і показав
Перед народом. Всі здригнули:
Іван Гус буллу розідрав!
Із Віфліємської каплиці
Аж до всесвітньої столиці
Луна, гогочучи, неслась...*

.....
*Зашипіли, мов гадюки,
Ченці в Ватикані,
Шепочеться Авін'йона
З римськими ченцями,
Шепочуться антипати,
Аж стіни трясуться
Од шопоту. Кардинали,
Як гадюки, в'ються...*

Тут є не тільки символічна, а й фактична відповідність тому збуренню, яке викликала «справа» Гуса: тисячі ревних католиків ішли до Констанци з вимогою скарати еретика.

Шевченко короткими штрихами з великою художньою силою відтворив і ту глибину деморалізації та наруги над людською гідністю й образом Божим, і те здирство, що їх чинили католицькі ієрархи разом з монархічними дворами Європи. Але хіба це в українського читача не асоціювалося зі становищем земляків під кормогою царату й московського православ'я – і хіба такі асоціації не входили в творчий задум Шевченка? І хіба його вславляння мужності Івана Гуса не перегукується з уславлянням мужності козацьких героїв лицарської доби козацтва? А гіркий докір Гуса тому рідному народові, який ще не «змив луду» з очей, – з докорами Шевченка своїм сліпим землякам?

...Поему закінчено 10 жовтня 1845 року в Мар'їнському. А більш як через місяць – 22 листопада, в Переяславі, поет повертається до неї та пише присвяту П. Шафарикові *. Шевченкові присвяти завжди мають не ритуальний характер, а характер своєрідного поетичного резюме, коли не інтродукції. Так і тут. Це не просто панегірик видатному діячеві чеського й словацького відродження та узагальнена оцінка його історичної ролі в слов'янстві («...засвітив, любомудре, // Світоч

* У згаданій вище праці Т. Флоринський говорить, що Шевченко перебільшує роль Шафарика, який був усе-таки послідовником першого будителя слов'ян – Йосифа Домбровського. Слідом за Шафариком, уважає Флоринський, Шевченко надто зосередився на німецькій експансії проти слов'ян, оминувши інші небезпеки – з боку турків, мадяр, «под гнетом которых в 40-х годах находилась значительная часть славянства» (див. назване джерело, с. 342, 343). Ці зауваження, мабуть, були б цілком слушними, якби йшлося про теоретичний трактат, а не про поетичний твір, звернений до конкретної історичної особи (йдеться про присвяту П. Шафарикові).

правди, волі...», «...не дав ти потонути // В німецькій пучині // Нашій правді»; «...звів єси в одно море // Слав'янській ріки!», – а й власне Шевченкова тривка мрія про те,

*Щоб усі слав'яне стали
Добрими братами,
І синами сонця правди,
І сретиками...*

Солідаризуючись із Шафариком, Шевченко слідом за ним наголошує роль «німоти» в слов'янських бідах («Отак німота запалила // Велику хату. І сім'ю, // Сім'ю слав'ян роз'єдiniла // І тихо, тихо упустила // Усобищ лютую змію») і славить Шафарика за те, що не дав «потонути // В німецькій пучині // Нашій правді». Цей «протинімецький» мотив, який звучав і в деяких інших Шевченкових творах, зокрема в «посланії» «І мертвим, і живим...», нібито споріднює Шевченка з панславiстами, на чому наполягали деякі автори в ХІХ ст., та й пізніше, і навіть давав привід для закидів у ксенофобії. Тому варто трохи зупинитися саме на цьому мотиві.

В українській мові (як і в російській), як відомо, слово «німець» (рос. «немец») означало всякого чужинця як «німого» (не вміє говорити по-нашому). У Шевченка зустрiнемо випадки вживання слова «німець» у такому значенні. Але в цьому випадку слово німець означає представника цілком певної європейської нації. Негативне забарвлення цього етноніма в низці творів Шевченка зумовлене насамперед особливою роллю німецького елемента в бюрократичній системі Російської імперії та в державно спрямованій колонізації України, а також не завжди позитивним німецьким впливом на різні сторони життя російського суспільства, в тому числі інтелектуального (рабське запозичення всього того, що «німець скаже», словами Шевченка).

Проти домінування «німецькості» гостро виступало багато російських письменників і мислителів – від Грибоєдова до Герцена. Особливо – що може здатися дивним – «європеець» Олександр Герцен. Почасти ми говорили про це. З берегів Темзи – вже в 50-ті та 60-ті роки – він послідовно громить не тільки російських кріпосників, а й німецький високий чиновний люд на російській службі, «німецько-татарський деспотизм петербурзький».

«Німецька» тема звучить уже в першому числі «Колокола», в прихильно цитованому листі під криптонімом Р. Ч.:

«...В русской литературе еще господствует раболепие перед немецкими теориями. Даже славянофилы пишут по-русски немецким языком. Это все признаки брожения. Вас укоряют в пристрастии

к философии XVIII столетия. Да читали ли они философию XVIII столетия? Читали ли они Юма и Гольбаха? Ведь это философия действительности, философия положительных фактов, а не фантастического умозрения. В философии XVIII столетия найдутся и истины, повторенные Гегелем; но немецкая школа взглянула на нее с презрением за то, что она говорила человеческим, общедоступным языком, а не мудреным языком, понятным только для адептов. Ваш неизменный сотрудник Р. Ч.»¹.

Це, можна сказати, майже за Шевченком! Пригадаймо: «Добре заходились // По німецькому показу // І заговорили // Так, що й німець не второпа, // Учитель великий, // А не те, щоб прості люди».

А в числі шостому в огляді «Западные книги» читаємо герценівське: «На легкое замечание мое в одном журнале, один из патриархов немецкой космополитической, но исключительной национальности отвечал, что не только это справедливо, что Америка немецкая, но что собственно и Россия – Германия, что в ней русского *только народ*. [...] Но чтоб и нам не впасть в израильский грех и не считать себя народом Божиим, как это делают наши (двоюродные) братья Славянофилы, мы заметим мимоходом, что история не так просто и легко двигается, чтоб ездить в одиночку; она скорее похожа на тяжелый дилижанс, который тащат в гору разные клячки – одна посильнее, другая послабее, одна моложе, другая старше, но каждая тащит постромку».

Після сарказму на адресу німецького «космо-патріотизму» і «миродержавних притязаний філософського Ізраїля» (тобто німецької філософії) та цитування різних присудів німецьких авторів про розумові переваги німців і про те, що слов'яни позбавлені будь-якої здатності до політичного влаштування, подається дуже цікаве спостереження: «Первое свободное слово, сказанное после веков политического молчания в революционной Германии 1848 года, было не в пользу, а против притесненных и слабых народностей. И не замечательно ли то, что та же умеренная, чопорная, *черно-желтая* аугсбургская газета перещеголяла дикой, звериной язык Теймса (английської газети “Таймс”. – І. Дз.), требовавшего крови и убийств в Индии, хладнокровно говоря, что это не люди, что Индейцев надобно истреблять гуртом, – для того, чтобы поколения и поколения помнили и рассказывали бы с ужасом детям, что значить не принимать образования».

Як бачимо, Шевченкове саркастичне «просвітились» («Посланіє», «Кавказ», «Сон») не було випадковим чи довільним...

Або ще з «Колокола» (1 червня 1859 року), підписане Іскандером (Герценом):

¹ Колокол. – № 1. – 1 июля 1857.

«Немецкие публицисты выдумали для австрийской империи всемирно-историческое призвание, оно именно, видите, состоит в образовании полудикого Юго-Востока Европы. Но какое значение имеет австрийская цивилизация и что она сделала кроме того, что ввела ту же полицию и те же наказания во все страны? Ну если не в политическом, то в торговом, в экономическом отношении?.. Королевско-имперская цивилизация состоит в постоянном гнете всего народного и в онемечивании. Но ни Итальянцы, ни Мадьяры, ни Славяне не хотят вовсе образоваться в немцев. [...] Международные распри, например между Мадьярами и Славянами, стали с 1848 года стираться перед ненавистью к общему отечеству [...] Неспособность Мадьяр и Славян онемечиться, их неспособность к известным государственным формам, к известному канцелярскому порядку вовсе не доказывает ни их дикость, ни действительную неспособность их. Это одна из старческих ошибок западных народов; они думают, что имеют монополию исторического бытия и единоспасающую форму образования. Все самобытное и независимое кажется им варварским или крамольным, все новое обижает их как нелепость; к тому же они до такой степени привыкли думать и рассуждать по своим шаблонам, что они не понимают ничего не подходящего под них. В той неспособности Славян, в которой Немцы видят низшую, неразвившуюся до них натуру, мы видим залог нашего будущего развития. [...] Славяне – это грядущая часть человечества, вступающая в историю».

І далі «німецька» тема раз-у-раз зринає в «Колоколе». Ось стаття «Русские немцы и немецкие русские» (1 жовтня 1859 року).

«Историки делаются, поэты рождаются, – говорит латинская сентенция. Наши правительствующие немцы имеют ту выгоду против историков и поэтов, что они и делаются, и рождаются. Родятся они от обруселых немцев, делаются из онемечившихся русских. Плодородие это – спору нет – дело хорошее, но чтоб они не очень гордились этим богатством путей нарождения, мы им напомним, что только низшие животные разводятся на два, на три манера, а высшие имеют одну методу, зато хорошую.

Из всех правительственных немцев – само собою разумеется – русские немцы самые худшие. Немецкий немец в правительстве бывает наивен, бывает глуп, снисходит иногда к варварам, которых он должен очеловечить. Русский немец ограниченно умен и смотрит с отвращением стыдящегося родственника на народ. И тот и другой чувствуют свое бесконечное превосходство над ним, и тот и другой глубоко презирают все русское, уверены, что с нашим братом ничего без палки не сделаешь. Но немец не всегда показывает это, хотя и всегда бьет, а русский и бьет и хвастается.

Собственно *немецкая* часть правительствующей у нас Германии имеет чрезвычайное единство во всех семнадцати или восемнадцати степенях немецкой табели о рангах. Скромно начинаясь подмастерьями, мастерами, гезелями, аптекарями, немцами *при детях*, она быстро всползает по отлогой для ней лестнице – до немцев *при России*, до ручных Несельродов, цепных Клейнмихелей, до одноипостасных Бенкендорфов и двуипостасных Адлербергов... Выше этих *гор и орлов* ничего нет, т. е. ничего земного... над ними олимпийский венок немецких великих княжен с их братцами, дядюшками, дедушками».

(До речі, треба визнати, що в «Колоколе» дуже часто звучить трохи аж перетягнена – до ксенофобії – нотка обурення засиллям німців у російській бюрократії. Взагалі ж Росії не щастило: все в ній урядували або татари, або німці, або «хохлы», які «прыгали в князья», або «жиди», або «мировая закулиса». Ще М. Михайловський іронізував з приводу цих стереотипів патріотичної думки: німці – «ковбасники»; Австрія – «неблагодарная»; Англія – «коварный Альбион»; «Всё француз гадит»; «Рассудка француз не имеет, да и имеет его почёл бы за несчастье» і т. д. ¹). І далі в Герцена:

«Это метода Петра, первого императора и первого русского немца. Петр был совершенно прав в стремлении выйти из неловких, тяжелых государственных форм московского царства, но разорвавшийся с народом и равно лишенный гениального чутья и гениального творчества, он поступил проще [...] В самом деле, коли эти формы были хороши для таких аристократов, как Французы, Шведы, Немцы, как же им не быть хорошими для русских мужиков, стоит сначала приневолить, обрить, посесть, и все пойдет как по маслу.

Так оно и пошло: ясно, что для вколачивания Русских в немецкие формы следовало взять немцев; в Германии была бездна праздно-шатающихся пасторских детей, егерей, офицеров, берейтеров, фореиторов; им открывают дворцы, им вручают казну, их обвешивают крестами; так как Кортес завоевывал Америку испанскому королю, так немцы завоевывали шпицрутенами Россию *немецкой идее* ².

Як бачимо, і через кільканадцять літ після Шевченкових «Посланія» та «Єретика» тема засилля німецької бюрократії, тема некритичного сприйняття німецьких доктрин залишалася актуальною, принаймні для Герцена. В цьому вгадувався вплив слов'янофільства, як і в Шевченка, – хоч саме Шевченко (як пізніше Герцен) відзначив

¹ Михайловский Н. К. Полн. собр. соч. – СПб., 1908. – Т. V. – С. 604–605.

² Колокол. – 1 октября 1859 г.

(у «Посланії») парадокс: німецьке походження слов'янофільських теорій (про це буде мова окремо)*.

Але слід підкреслити, що в подальшому негативне окреслення німецькості у Шевченка зникає, а у своїх повістях він із великою повагою і навіть захопленням говорить про знайомих німців. (Власне, ще в Петербурзі В. Штернберг увів його в коло своїх друзів-німців, що влаштовували літературні читання та прослуховування музичних творів, – і це також сприяло розширенню його культурних обріїв.) Тож закидати йому ксенофобію, як це інколи робилося (навіть у Драгоманова чулися такі нотки), немає серйозних підстав. Тим більше – накидати йому слов'янофільство російського гатунку. Хоча виключати слов'янофільство з кола його інтересів теж було б неслухно. (Про це – далі.)

* * *

Наприкінці 1845 та на початку 1846 років відбуваються важливі зміни в громадянському статусі Шевченка. 18 листопада 1845 року ухвалою Загальних зборів Академії мистецтв йому надано звання не-класного (вільного) художника, а 10 грудня він отримав атестат, що надавав «право [...] привилегии пользоваться с потомством его вечною и совершенною свободою и вольностию и вступить в службу, в каковую сам, как свободный художник, пожелает». 17 квітня 1846 року «Указом его императорского величества» Шевченка та ще тринадцятьох вільних художників його випуску виключено із «податного состояния». Тим часом ще 10 грудня 1845 року голова Київської археографічної комісії М. Писарєв звертається до генерал-губернатора Д. Бібікова з клопотанням про призначення Шевченка співробітником комісії; згоду одержано; «жалованье назначено» – «150 рублей серебром в год»¹.

Оселившись навесні 1846 року в Києві (спершу на вул. Інститутській – будинок не зберігся, а потім на так званому Козиному болоті, біля Хрещатика, – там тепер хатинка-музей Т. Шевченка), він виконує доручення комісії та на власний розсуд замальовує околиці

* Ще цікаві думки про німців на російській службі. Ф. Тютчев у листі до А. Аксакової від 25 лютого 1866 р.: «Нет ничего страшнее русского патриотизма у немца» (*Тютчев Ф. И. Стихотворения. Письма. Воспоминания современников.* – М., 1988. – С. 313). Ф. Енгельс: «... Кожен російський німець у другому поколінні є живим прикладом того, як Росія вміє русифікувати німців і євреїв. Навіть у євреїв виростають там слов'янські вилиці» (*Маркс К., Энгельс Ф. Соч.* – 2 изд. – Т. 27. – С. 240–241). У «Подростке» Ф. Достоевського німець Крафт застрелився, коли друзі переконали його, що Росія – другорядна, а не велика країна.

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 73, 75, 72.

й історичні місця Києва: «Китаївська пустинь. Троїцька церква», «Вишгород», краєвид Києво-Печерської лаври; «Церква всіх святих у Києво-Печерській лаврі», «Васильківський форт у Києві», «Костьол у Києві», «Аскольдова могила». Під деякими акварелями та сепіями стоїть також і підпис М. Сажина – російського художника, який працював разом із Шевченком і жив із ним та О. Афанасьєвим-Чужбинським у будиночку на Козиному болоті.

Про цей час у спогадах О. Афанасьєва-Чужбинського читаємо: «Коли Шевченко повернувся із Седнева, ми зустріли його давнього товариша, художника Сажина, і незабаром оселилися всі разом на Хрещатику, по вулиці, що звалася Козине болото. Тут почалося нове життя в надзвичайно поетичній обстановці. Шевченко задумав змалювати всі визначні види Києва, внутрішній вигляд храмів і цікаві околиці. Сажин узяв на себе частину роботи, і обидва художники пропадали зранку, якщо тільки не заважала погода. Я йшов то до знайомих професорів, то розшукував старовинні книги, то ходив на Дніпро до рибалок і їздив на човні, то шукав цікавих зустрічей з богомольцями, яких десятки тисяч стікається до Києва літньої пори. Нічого не було приємнішого від наших вечорів, коли, повернувшись стомлені додому, ми розчиняли вікна, сідали до чаю і розповідали пригоди за день. Коли Шевченко змальовував інтер'єр коридорів, що вели у ближні й дальні печери, я супроводжував його з метою вивчати цікаві групи жebraків [...] Він робив багато замальовок людей, але я не знаю, куди поділися ці начерки.

Проте часом на Шевченка напали лінощі, і він так бував радий дощовим дням, що не підводився з ліжка і читав або нові журнали, або потрібні йому історичні твори, діставати які було моїм обов'язком»¹.

У цей час розширюється коло знайомств Шевченка, він запізнається з рядом викладачів та студентів університету св. Володимира, з майбутніми членами Кирило-Мефодіївського товариства. Особливе значення мало знайомство і зближення з М. Костомаровим, який переїхав до Києва з Харкова, шукаючи більших можливостей для діяльності не лише наукової, а й, певно, політичної: як палкий неофіт українства, він уже плекав плани конспіративної роботи. Хоч Костомаров був добре обізнаний з українською історією і гостро критично сприймав поневолення України та всю кріпацько-деспотичну російську дійсність, однак поезія Шевченка і його приголомшила своєю сміливістю, глибиною та поетичною силою. Пізніше він так про це згадував:

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 100–101.

«З Тарасом Григоровичем я познайомився в Києві у 1845 році (в іншому випадку він називає 1846 рік. – *І. Дз.*). Попервах у ньому не видно було нічого привабливого, нічого теплого; навпаки, він був холодний, стриманий, хоча простий і нецеремонний. Він зважував мої слова і рухи з недовір'ям; він поводився, як часто поводитья дуже чесний і добрий малорос, зустрічаючи незнайому людину, і чим ця людина настирливіше намагається викликати його на відвертість і щирість, тим стає він обережнішим. Інакше й не може бути у народу, який дуже часто бачить обман і криводушність. Ця риса змінилася у Шевченка в останні роки, коли ми з ним побачилися після довгої розлуки (як Шевченко повернувся із заслання. – *І. Дз.*), вона навіть перейшла у нього в другу крайність – зайву довірливість. Але в ті часи, у пору його молодості він зберігав цю рису свого народу. Швидко, однак, ми зійшлись і подружили. Тарас Григорович прочитав мені свої недруковані вірші. Мене охопив страх: враження, яке вони справляли, нагадало мені Шиллерову баладу “Занавішений санський ідол”. Я побачив, що муза Шевченка роздирала завісу народного життя. І страшно, і солодко, і боляче, і захоплююче було зазирнути туди!!! Поезія завжди йде вперед, завжди зважається на сміливу справу; за нею йдуть історія, наука і практичний труд. Легше буває останнім, але важко першій. Сильний зір, міцні нерви треба мати, щоб не осліпнути чи не знепритомніти від раптового світла істини, сердобольно прихованої від спокійного натовпу, який іде второваною дорогою повз таємничу завісу і не знає, що таїться за цією завісою! Тарасова муза прорвала якийсь підземний склеп, уже кілька віків замкнений багатьма замками, запечатаний багатьма печатями, засипаний землею, навмисне зораною і засіяною, щоб сховати від нащадків навіть згадку про місце, де знаходиться підземна порожнеча. Тарасова муза сміливо ввійшла в цю порожнечу зі своїм негасимим світочем і відкрила за собою шлях і сонячним променям, і свіжому повітрю, і допитливості людській. Легко буде входити в це підземелля, коли туди проникне повітря, але яка людська сила може встояти проти вікових випарів, що вбивають умить усі сили життя, гасять великий земний вогонь! Горє сміливцю поету! Він забуває, що він людина, і якщо перший зважається ступити туди, то може загинути... Але поезія не злякається ніяких згубних випарів, якщо тільки вона справжня поезія; і не загасить її світоча ніяка історична чи моральна вуглекислота, бо цей світоч горить незгасним вогнем – вогнем Прометея...».

Не менше враження справляли Шевченкові твори й на інших майбутніх кирило-мефодіївців – усі вони були досить обізнані з його недрукованою поезією, а то й знали про його задуми – Шевченко,

здається, не був таким недовірливим та обачним, як це здалося було Костомарову. Ось лист В. Білозерського до М. Гулака від 1 травня 1846 року: «...Вчера был у меня Иван Як[овлевич] П[осожденко] и сказал, что Ш[евченко] написал новую поэму “Иоанн Гусс”. Я поневоле приятно позадумался над тем, какого гениального человека мы имеем в Тарасе Гр[игорьевиче], ибо только гений посредством одного глубокого чувства способен угадывать потребности народа и даже целого века, к чему не приведут никакая наука, ни знания, без огня поэтического и вместе религиозного. Как бы я желал, чтобы перевод псалмов заключал в себе и свидетельство истинно благого настроения души нашего Кобзаря! Тогда бы новый неиссякаемый ключ жизни освежил нашу словесность и утвердил бы ее на верных основаниях»¹.

Антикріпосницькі, антимонархічні та національно-патріотичні настрої молодих українських інтелігентів з числа викладачів та студентів Київського та Харківського університетів вилилися у створення наприкінці 1845 та на початку 1846 років таємного товариства, яке дістало назву Кирило-Мефодіївського товариства, або братства (первісна назва: «Слов'янське товариство св. Кирила і Мефодія»). Засновниками його були М. Костомаров, М. Гулак та В. Білозерський. Членами товариства стали О. Маркович, О. Навроцький, І. Посяда, Д. Пильчиков, О. Тулуб. Шевченко підтримував дружні стосунки з братчиками і брав участь у їхніх зібраннях; щодо його формального членства у товаристві існували різні версії; вважалося, що він вступив до нього у квітні 1846 року, хоча слідство його членства не довело. Але фактично Шевченко був не тільки своїм серед братчиків, а й вирішальним чином впливав на них у революційному дусі.

Програмні й статутні документи Братства відбивали ідеї та настрої цього кола і з цього погляду були плодом колективної думки, хоч мали і свого автора. Ним був М. Костомаров. Версії про авторство Шевченка давно відкинені, хоч не виключається великий ідейний вплив його на характер цих документів. Основний із них – «Книги битія українського народу» авторства Костомарова. Власне, назва ця – пізнішого походження, братчики ж називали цей текст «Законом Божим». Бо всі біди людства в ньому пояснювалися відходом від Божого закону, а порятунок убачався в поверненні до нього. Божий закон передбачає рівність людей, яким не треба ні царів, ні панів, у них один цар і пан для всіх – Господь Бог. А як завелися пани й царі – прогрішилися люди перед Богом і почалися їхні біди. Особливо ж прогрішилися слов'яни, бо спершу в них не було панів і могли вони стати взірцем для інших

¹ Кирило-Мефодіївське товариство: У 3-х т. – К., 1990. – Т. 1. – С. 105.

народів, але «поприймали Слов'яни од Німців королів, і князів, і бояр, і панів». І покарав Господь слов'ян тяжче за всі народи, віддавши їх на поталу сусідам. Тільки Польща й Московщина зберегли були себе, але «одурів народ польський, бо простий люд попав у неволю, саму гіршу, яка денебудь була на світі, і пани без жадного закону вбивали і вішали своїх невольників»; «І одурів народ московський і впав у ідолопоклонство, бо царя свого нарік богом і усе, що цар скаже, те уважав за добре, так що цар Іван в Новгороді душив та топив по десятку тисяч народу, а літописці, розказуючи те, звали його христоробивим».

Натомість Україна «не любила ні царя, ні пана, а скомпоновала собі козацтво, єсть то істее братство [...] І постановили вони чистоту християнську держати [...] І постановило козацтво віру святую обороняти і визволяти ближніх своїх з неволі». Але панство побачило, що козацтво зростає, скоро всі люди стануть козаками, і заборонило селянам ходити в козаки, «і козацтво стали мучить і нівечить, бо таке рівне братство християнське стало панам на перешкоді». Дуже промовисто описано в «Книгах битія...» знущання панів із козаків та всього українського люду, – «але козацтво піднялось, а за їм увесь простий народ». Хотіла Україна й далі жити з Польщею «по-братерськи нерозділимо і незмісимо», але побачила, що пани того не дадуть, і приєдналася до Московщини, щоб жити «нерозділимо і незмісимо, на образ іпостасі Божої, нерозділимої і незмісимої». Але скоро побачила Україна, що потрапила у неволю, бо «по своїй простоті не пізнала, що таке було цар московський, а цар московський усе рівно було, що ідол і мучитель».

Розповівши про біди України під московським ярмом, автор «Книг битія...» каже, що і Росія «терпить неволю», як і вся Слов'янщина; як і вся Слов'янщина, Росія терпить від татарського та німецького духу. Але «істий Слав'янин не любить ні царя, ні пана, а любить і пам'ятає одного Бога Ісуса Христа, царя над небом і землею». Тому «встане Слав'янщина. І збудить її Україна». Це так здається, що вона пропала, що лежить у могилі. Вона не пропала, вона не вмерла, повторюється в «Книгах битія...» у високій риторичній манері. Вона найбільше зберегла дух слов'янства: «...Бо вона знати не хотіла ні царя, ні пана, а хоч і був цар, та чужий, і хоч були пани, та чужі, і хоч з української крові були ті вирідки, одначе не псовали своїми губами мерзенними української мови і самі себе не називали українцями, а істий Українець хоч будь він простого, хоч панського роду тепер, повинен не любити ні царя, ні пана, а повинен любити і пам'ятувати одного Бога Ісуса Христа, царя і пана над небом і землею».

І хоч панує «деспот кат» над слов'янами, хоч «псує, калічить, ніве-чить добру натуру слав'янську», але голос України не зтих. «І встане Україна з своєї могили і знову озветься до всіх братів своїх Слав'ян, і почують крик її, і встане Слав'янщина, і не позостане ні царя, ні царевица, ні князя, ні графа, ні герцога, ні сиятельство, ні превосходительство, ні пана, ні боярина, ні крепака, ні холопа – ні в Московщині, ні в Польщі, ні в Україні, ні в Чехії, ні в Хорутан, ні у Сербів, ні у Болгар». Постає вільний союз слов'янський, і в ньому Україна буде «неподлеглою Річчю Посполитою» (республікою). «Тоді скажуть всі язики, показуючи рукою на те місто, де на карті буде намальована Україна: «От камень, него же не берегоша зиждущиї, той бисть во главу угла!»¹

Як бачимо, «Книги битія...» – це не теоретичний трактат, а полум'яний історико-політичний маніфест, в якому в поняттях звичного народів релігійного мислення висловлено фактично революційну концепцію визволення від кріпацтва і деспотії та створення федерації слов'янських республік – «незмісимих і нерозділимих», тобто без роз'єднання, але й без злиття, «на образ іпостасі Божої». Однак не слід думати, що релігійна понятійність була для братчиків якимось стилістичним прийомом з огляду на цензуру або на сприйняття народу; навпаки, вони були людьми глибоко релігійними (аж до екзальтації, як В. Білозерський), соціальні та моральні біди свого часу, як і всієї історії людства, розглядали як результат спотворення або нехтування заповідей Ісуса Христа – стислий огляд цих спотворень у бутті християнських народів і дається в «Книгах битія...». Братчики хотіли стати під хоругву істинного, первісного християнства, спроб відновлення якого було немало в історії європейських народів, але, можливо, вперше так сполучено в одно було соціальні й національні болі та моральний протест. І хоч літературно-стильовим зразком для Костомарова були, як вважають, Міцкевичеві «Книги народу польського і польського пілігримства», змістом його «Книги битія...» – цілком оригінальні, відрізняючись, зокрема, своїм антикріпосницьким пафосом та, попри україноцентризм, солідарним почуттям до всіх слов'янських народів, у тому числі поляків та росіян. Можна сказати навіть, що в чомусь «Книги битія...» були об'єктивно полемічні до «Книг народу польського...» з їхнім пафосом польської винятковості й месіанізму (досить згадати притчу про пожежу, яка знищила місто, бо одні з його мешканців не захотіли розпрощатися зі сном, другі стояли в дверях, думаючи, що до них не дійде, а третіх, «чесних»,

¹ Костомаров Микола. Книги битія українського народу. – Авгсбург, 1947. – С. 3–24.

було мало. Те місто – Європа, вогонь – ворог її, деспотизм. Ті, хто спав, – Німці, хто стояв у дверях – Французи й Англіїці, «а люди совісті – це Поляки»¹.) Можна припускати, що «Книги народу польського...» могли викликати у Костомарова ще й бажання нагадати полякам про решту слов'янського світу.

Ідеї кирило-мефодіївців принципово відрізнялися і від ідей російських слов'янофілів, oprіч деяких моментів схожості. Поряд із думками, близькими до типових слов'янофільських кліше (ідеалізація «словенського племені», його минулого; опертя на християнство, але, на відміну від слов'янофілів, без вивищення православ'я над католицизмом і протестантством та з поверненням йому первісного людяно-справедливого змісту, спотвореного панством і вищим духовенством, – це те, чого не було у слов'янофілів), тут були й ідеї, зовсім нечувані для «класичного» слов'янофільства, ідеї демократичні й об'єктивно революційні на той час – близькі Шевченкові або власне «шевченківські». Це – ідеї соціальної рівності та політичної свободи, гостре засудження самодержавства і панства, експлуатації, закріпачення України, слова гніву на адресу Петра I та Катерини II за поневолення України, та й взагалі на адресу царизму; схвальна згадка про декабристів; ідея федеративної республіки. Вславлення козацької традиції теж мало об'єктивно демократичний і прогресивний зміст (попри деяку ідеалізацію й ігнорування соціальних суперечностей), – оскільки мало антикріпосницьку спрямованість (зокрема, вперту боротьбу царату проти козацтва і ліквідацію Запорозької Січі слушно пояснювано страхом перед духом волі народної і тим, що Січ і козацтво стали останнім оплотом сил, які протистояли закріпаченню). У «Книгах битія українського народу» з великою силою і пафосом звучить ідея національної і політичної суверенності України і водночас ідея рівноправності всіх слов'ян.

Бенуа Мальон (1841–1893), автор п'ятитомової «Історії соціалізму» (1884–1885), яка свого часу мала велику популярність в Європі, говорячи про кирило-мефодіївців, писав: «Шевченко й Костомаров не допускали в своїй програмі релігійної нетерпимості й гегемонії одного народу над іншим, в той час як обидва ці елементи були в думках всіх московських панславівців. Українська ідея добре виявлена в Шевченка, в його “Івані Гусі”:

*“Щоб усі слов'яни стали
Добрими братами...”*

¹ Мицкевич Адам. Книги народа польского и польского пилигримства // Избранные произведения прогрессивных польских мыслителей. – М., 1956. – Т. II. – С. 272–273.

Порівняйте цю ідею з апотеозою московського орла в Хом'якова, що має диктувати закони всьому світові, й ви тоді зрозумієте цілу відмінність думок Києва та Москви...»¹

Ця програма була однією з найрадикальніших у тогочасній Європі й не мала собі рівних у слов'янському світі. Справедливо писав О. Білецький: «...В свій час це був вираз найпередовіших ідей, хоч іноді і затемнених тут релігійною фразеологією [...] Програму кирило-мефодіївців у тому вигляді, в якому вона нам відома, не можна порівняти з програмою Празького з'їзду 1848 р. (ідеться про з'їзд представників слов'янських народів, так званий слов'янський з'їзд, у червні 1848 р. – *І. Дз.*). Та програма не сягала далі вимог рівноправності для слов'ян і певної автономії – “Книги битія” категорично висловлювались проти існуючого державного порядку, проголошували ідеал слов'янства, де не буде ні царя, ні пана, ні кріпака, ні холопа»².

Тим більше принципова відмінність слов'янської ідеї кирило-мефодіївських братчиків від московського слов'янофільства була добре зрозуміла й сучасникам. У герценівському «Колокол» писалося: «...Ідея панславизма прийнялась в Україні совсем не так, как в Московии, где она проявлялась или в стремлении уразуметь смысл тропарей й букварей, или в риторических похвалах старомосковской Руси, под которые подкладывалась всероссийскому престолу надежда простереть когданибудь царственную десницу на славянские народы и уготовать им вожделенную судьбу Украины и Польши. В Украине эта идея тотчас облеклась в светлую форму федеративного союза славян, где бы каждая народность сохраняла свои особенности, при всеобщей личной и общественной свободе. Вместе с тем возникло убеждение, что только этим путем Украина может подняться из упадка и сохранить свой собственный, столь несправедливо и безжалостно погранный образ...»³

Ця характеристика, певно, стосується програми кирило-мефодіївців. Але ще більшою мірою її можна віднести до поезії Шевченка, хоч останньої вона, звісно, і не вичерпує. Водночас не забуваймо, що і в Україні частина ліберальствующого панства тяглася до слов'янофільства хомяковсько-самарінського штибу – П. Лукашевич, Г. Галаган та інші, з якими Шевченко рішуче розійшовся і яких пізніше таврував за облудність їхнього «народолюбства». Близьких до слов'янофільства поглядів дотримувалися в окремих питаннях О. Бодяньський, М. Максимович; М. Костомаров, слов'янський ідеал якого після розгрому кирило-мефодіївства еволюціонував у бік визнання патронату

¹ Див.: *Борцак Ілько*. Шевченко у Франції. – Львів, 1933. – С. 23.

² *Білецький О. І.* Збір. праць: У 5 т. – К., 1965. – Т. 2. – С. 262.

³ Колокол. – 1861. – Число 61.

російської монархії над слов'янською федерацією, – водночас багато в чому протистояв слов'янофілам, зокрема викривав антинауковість деяких підтримуваних ними історичних міфів, чим викликав велике невдоволення головного ідеолога російського слов'янофільства О. Хомякова, який закидав йому дивну, мовляв, пристрасть до розвінчування народних героїв (малася на увазі монографія Костомарова «Іван Сусанин», у якій він доводив, що подвиг Івана Сусаніна – пізніша вигадка офіційного патріотизму).

Можливо, «Книги битія...» означили певний компроміс між братчиками. Адже серед них були радикальніші (як Микола Гулак, Микола Савич, Дмитро Пильчиков, Георгій Андрузький, Олександр Навроцький, Іван Посяда – всі вони орієнтувалися на Шевченка) та порівняно поміркованіші (Василь Білозерський, Опанас Маркович, Пантелеймон Куліш, Микола Костомаров, з яким Шевченкові доводилося сперечатися, зокрема, з приводу його недовіри до поляків).

Крім «Книг битія...», важливими документами Братства були також «Відозва до українців», у якій коротко викладено пропонувані форми всеслов'янської федерації та «подано на увагу» українцям для обговорення; відозви до поляків та великоросів із закликом до порозуміння та спільних дій: «Сие глаголет ко вам Украина, нищая сестра ваша, которую вы рассеяли и растерзали и которая не помнит зла и соболезнует о ваших бедствиях и готова проливать кровь детей своих за вашу свободу. Прочитайте это братское послание, обсудите важное дело вашего общего спасения, восстаньте от сна и дремоты, истребите в сердцах ваших безрассудную ненависть друг к другу...»; «Устав Славянского общества», в якому наголошувалося, що в майбутній федерації «каждое славянское племя должно иметь свою самостоятельность», «каждое племя должно иметь правление народное и соблюдать совершенное равенство сограждан по их рождению, христианским верованиям и состоянию», а спільні справи мав би вирішувати «общий славянский собор из представителей всех племен»¹.

Нарешті, в «Главных правилах общества» окреслено практичний бік справи: своєї мети товариство намагатиметься досягти шляхом «распространения вышеизложенных идей, преимущественно посредством воспитания юношества, литературы и умножения числа членов общества»; всі свої дії члени товариства повинні «соображать с евангельскими правилами любви, кротости и терпения; правило же: цель освящает средство – общество признает безбожным». Члени товариства давали присягу, в якій зобов'язувалися, в разі переслідувань, «не выдавать никого из членов, своих братьев»².

¹ Костомаров Микола. Книги битія... – С. 27–30.

² Там само. – С. 31–32.

Олександр Грушевський у публікації «З настроїв та думок Кирило-Мефодіївського братства» звернув увагу на те, що листування братчиків дає підставу говорити про особливе значення, якого вони надавали «питанням етичним» – «поруч з питаннями соціальної реформи та національно-культурного розвитку», а в їхній етиці головним було заснування «усякої суспільної роботи» на «щирій любові до рідної України». І ця любов «зв'язана була зі знанням» – з вивченням України та її минулого, щоб «вести до ліпшої будучини»¹.

Тим часом Михайло Грушевський наголошує «глибоку різницю між Шевченком і молодшими кирило-мефодіївцями», які «мріяли реформувати суспільство й гоїти соціальні рани проповіддю євангельської моралі, ширенням освіти і культури, піднесенням культурного рівення панської інтелігенції й кріпацької маси, розробленням української мови, популярною літературою і под.». Шевченко ж, каже М. Грушевський, «хоч положив і свою жертву сим планам», – все-таки «далекий був від сих оптимістично-ідилічних настроїв, глибоко переконаний, що тільки революційні “ножі обоюдрі” потраплять “розпанахати погане гниле серце” (вкрите боляками), вицідити сукровату, наляти живої козацької крові, “чистої, святої”»².

Є очевидна невідповідність між масштабністю слів'янського проекту, як його викладено в «Книгах битія...» та політичних відозвах до українців, поляків, великоросів, – і обмеженістю практичних дій, на яких мали намір зосередитися братчики. Це і зрозуміло з огляду на нечисельність і слабкість товариства, яке робило тільки перші кроки (та й організатори, тим паче конспіратори з цих молодих інтелігентів, як не забарився показати час, були кепські). Так що їхня діяльність могла мати насамперед пропагандистське й виховне значення, що вони й усвідомлювали. І хоча вони встановлювали зв'язки з іншими слов'янськими діячами (насамперед поляками), проте свої програмові документи так і не встигли донести до слов'янської громадськості. Захоплені жандармами, ті документи так і пролежали в архівах Третього відділення аж до Лютневої революції 1917 року. Вперше «Книги битія...» опублікував П. Зайцев у журналі «Наше минуле» (1918, кн. 1).

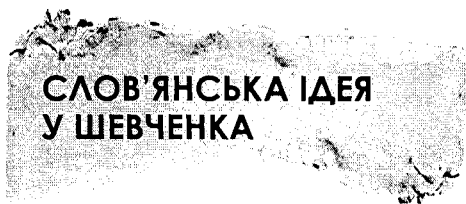
Немає сумніву, що якби ці яскраві твори української суспільно-політичної думки дістали свого часу розповсюдження в Україні та інших слов'янських країнах, вони могли б істотно вплинути на демократичні настрої в суспільстві та на республіканську модифікацію слов'янської ідеї.

¹ Грушевський О. З настроїв та думок Кирило-Мефодіївського братства // Україна. – 1914. – Кн. перша. – С. 71, 72.

² Грушевський Михайло. З історії релігійної думки на Україні. – Львів, 1925. – С. 113.

Що ж до концепції всеслов'янської федерації у кирило-мефодіївців, то, на мою думку, вона була важлива для них не сама собою, а як імовірний історичний шлях вив'язання із смертельних обіймів Москви...

Цікаво, що Джузеппе Мадзіні, чільний діяч італійського національно-визвольного руху, який симпатизував слов'янському відродженню, вбачав його історичну роль у тому, що воно призведе до руйнації двох імперій – Австро-Угорської і Турецької – та обмеження експансії третьої – Російської: «навколо російського самодержавства виникне бар'єр молодих народів, об'єднаних федеративно для захисту власної незалежності. Росія буде введена в її природні кордони»¹. Це передбачення збулося, хоч і не зразу.

Творче та ідейне багатство Шевченкової спадщини і Шевченкового діяння не можна сповна усвідомити й оцінити поза врахуванням і дослідженням його позиції щодо такого широкого й різнохарактерного

явища, як панславізм і споріднене з ним російське та українське слов'янофільство. У суспільно-політичній боротьбі та ідейних процесах другої третини ХІХ ст. воно відіграло значну роль, Шевченкові стосунки до нього мають свою історію і по-різному відбивалися в багатьох його творах, – як і особисті взаємини з багатьма діячами слов'янофільства.

У дореволюційному літературознавстві й шевченкознавстві переважала думка про спорідненість «слов'янських» мотивів Шевченкової поезії зі слов'янофільством, про вплив слов'янофільства на Шевченка. Зокрема, так розуміли справу Ф. Матушевський, М. Петров, М. Дашкевич, Т. Флоринський, М. Стороженко, почасти В. Гнатюк та деякі інші дослідники. М. Драгоманов недвозначно і не раз закидав Шевченкові слов'янофільство, робив це й І. Франко, хоч він при цьому підкреслював принципову відмінність Шевченкового слов'янофільства від хомяковсько-аксаковського. Але з'являлися й праці, в яких обстоювано погляд про негативне ставлення українського поета до слов'янофільства (*Черняхівський І. Г. Т. Шевченко і слов'янофільство. – Катеринослав, 1915*). Різні аспекти цього питання розглядалися в дослідженнях радянських шевченкознавців – здебільшого в контексті ширшої теми: Шевченко і слов'янство (О. Білецький, Є. Кирилюк, М. Шагінян, А. Марголіс та ін.), а подекуди й спеціально

¹ Джузеппе Мадзіні о національномъ вопросѣ // Голось минуваго. Журналь історії и історії літератури. – 1913. – № 5. – С. 12.

під оглядом саме російського слов'янофільства (Ф. Прийма, Л. Хінкулов). Ці літературознавці, не ігноруючи того, що споріднювало Шевченка з діячами слов'янського відродження, водночас наголошували глибоку відмінність його поглядів на «слов'янську взаємність» (вислів, який прижився з легкої руки Коллара) та на майбутнє слов'ян – від власне слов'янофільських концепцій (у Росії) та панславістичних (серед західних і південних слов'ян). Проте не можна сказати, що проблема «Шевченко і слов'янофіли» вже вичерпно з'ясована як у концептивному плані, так і в подробицях. А останнім часом нових праць на цю тему майже не з'являлося. Це трохи навіть дивно, якщо врахувати великий інтерес до слов'янофільства з боку російських дослідників¹. На тлі цих інтенсивних зусиль вивчення українських аспектів слов'янофільської теми значно відстає. Хоч можна відзначити звертання до порівняльного аналізу «слов'янських» ідей київських кирило-мефодіївців та московських слов'янофілів².

Російське слов'янофільство аж ніяк не зводиться до системи поглядів на слов'янство, на проблему об'єднання слов'ян тощо. Воно містить цілий комплекс суспільно-політичних і естетичних позицій, як-от: ставлення до самодержавства і православ'я; до кріпосного права; розуміння державного устрою Росії та його перспектив; оцінка політичних і духовних засад європейського життя; ставлення до революційних рухів; історіософія Росії; тлумачення національного духу і національного характеру, народності мистецтва та ін. Філософія й ідеологія слов'янофілів охоплювали майже весь обсяг питань, що стояли перед російською суспільністю середини ХІХ ст. і не були довільним інтелектуальним явищем, а продуктом суспільно-політичної ситуації та боротьби свого часу, відбивали інтереси певних соціальних груп – насамперед патріархально-патріотичної частини помірковано ліберального дворянства. Тож, мабуть, цікаво й повчально було б порівняти Шевченка зі слов'янофілами не лише в якомусь спеціальному аспекті, а й по всій «шкалі» отих суспільно-політичних, філософських, моральних, естетичних позицій.

¹ Назвемо дискусію 1969 року в журналі «Вопросы литературы»; колективний збірник «Литературные взгляды и творчество славянофилов. 1830–1850 годы» (М., 1978); книжки: *Дудзинская Е. А.* Славянофильство в общественной борьбе (М., 1983); *Пирожкова Т. Ф.* Революционеры-демократы о славянофильстве и славянофильской журналистике (М., 1984); *Кошелев В. А.* Эстетические и литературные воззрения русских славянофилов. 1840–1850-е годы (Л., 1984); *Цимбаев Н. И.* Славянофильство (М., 1986). Однією з найгрунтовніших праць про слов'янофільство залишається книга київського дослідника Ю. З. Янковського «Из истории русской общественно-литературной мысли 40–50-х годов ХІХ ст.» (К., 1972).

² Див.: *Сергієнко Г. Я.* Т. Г. Шевченко і Кирило-Мефодіївське товариство. – К., 1983; *Саманова И. А.* О взаимосвязи славянофильства с идеологией Кирилло-Мефодиевского общества. Ф. В. Чижов и кирилло-мефодиевцы // Сов. славяноведение. – 1988. – № 1.

Слов'янофільство не було явищем монолітним, течією одноплинною. За всієї відносної цілісності й цілеспрямованості, навіть за помітної одноманітності фразеології воно мало досить широкі ідеологічні береги. В ньому були свої «фланги» й різні соціально-політичні відтінки та, сказати б, індивідуальні радіуси «розкиду» ідей (попри майже однорідне класове представництво – переважно поміщицьке). Зрештою, свою печать накладала на нього й особистість кожного з найвизначніших репрезентантів. Якраз на особистісне у слов'янофільстві, на індивідуальні модифікації його нині, здається, не звертають належної уваги. А саме в такій «індивідуалізованій» конкретності воно насамперед і існувало для сучасників. У тому числі й для Шевченка. Звісно, не випадкові, важливі ідеї «носяться у повітрі» – як безособові, як доступні для багатьох. Але в реальній духовній історії контактували, взаємодіяли – впритул або на відстані – й опонували одні одним не тільки такі схеми ідей, не тільки цілісні ідеологічні системи й конгломерати суспільної думки, а й індивідуальні погляди, позиції, долі. Різномовлена й різноспрямована соціальна та духовна енергія великих особистостей не тільки визначала контури і полюси всієї сукупної суспільної думки, а й створювала незриму мережу взаємозалежності, взаємостимулювання і взаємозаперечення. Були ідеї, які самим своїм існуванням «вимагали» наявності інших, протилежних або коригуючих. Були люди, які своєю появою викликали появу інших діячів. Були вчинки, кинути світло на які мали інші вчинки. У загальному балансі духовної динаміки жоден «хід» не залишається без «контрходу», хоч вони можуть бути розокремлені в просторі та часі й не усвідомлені суб'єктами дії в цьому своєму зв'язку.

Визнаним вождем слов'янофільства – як для своїх сучасників, так і в очах наступників (і однією з центральних постатей літературного та ідейного життя Росії у 40-ві – 50-ті роки ХІХ ст.) – був Олексій Степанович Хомяков. Свого часу лунали твердження про вплив Хомякова на Шевченка або ж їх порівнювано як споріднених. Зокрема, М. Драгоманов висловився драстично: «Треба признатися, що той, ім же превознесохомся, був батьком і нашої мертвячини, хомяковщини української, – т. е. Шевченко», щоправда, тут же застерігався, що то «його переходяще і не головне»¹. Польський дослідник М. Здзеховський у книжці «Месіаністи і слов'янофіли» помістив нариси про Хомякова і Шевченка, вважаючи, проте, Шевченка і Гоголя «українськими містиками», відмінними від російських слов'янофілів².

¹ Переписка Михайла Драгоманова з Мелітоном Бучинським 1871–1877 / Зладив М. Павлик. Збірник філологічної секції Наукового товариства імені Шевченка. – Львів, 1910. – С. 263.

² У російському перекладі під псевдонімом М. Урсин: Очерки из психологии славянского племени. Славянофилы. – СПб., 1887.

Зарубіжний дослідник творчості Хомякова В. Францев мотиви слов'янського єднання в творчості українського поета (або, як висловлюється автор, «славянофильские произведения Шевченко») досить категорично пояснює впливом Хомякова – як прямим, так і через О. Бодяньського. Зокрема, він стверджує, що в поемі «Іван Гус» («Єретик») «...отчётливо выражена постоянная мечта Хомякова и славянофилов о любовном единении братьев-славян...» і що, за наявності такого джерела, як Хомяков (до якого, на думку дослідника, «мог своим влиянием привести украинского поэта» Бодяньський), «совершенно отпадает необходимость связывать с польскими источниками идеологию братства, братского единения народов, международной правды и любви, правды и воли, нашедших своё отражение в стихотворениях Шевченка: “Ляхам” (1847), “І мертвим, і живим...”, “Молитва” (1860) и пр., и в частности в поэме его “Іван Гус”. Источники русские, Хомяков и другие славянофилы, были ему ближе»¹. Радянське шевченкознавство не прийняло цих версій, а Ф. Прийма переконливо показав, що слов'янська тема з'явилася в поезії Шевченка раніше, ніж були опубліковані слов'янофільські вірші Хомякова².

У своїй творчості Шевченко і Хомяков зверталися часто-густо до одних і тих самих фактів, сторін і питань російського суспільного життя, життя народів Російської імперії (у ряді випадків і одночасно), але давали відмінні оцінки й розуміння цих фактів, сторін і питань, виявляючи неоднаковість громадянських позицій, ідеологій, творчих мотивів. Фактично, вони часто мимоволі «полемізували» між собою, навіть коли один про одного не знали або не пам'ятали, – і в цьому відбилася глибина їхнього об'єктивного, позаособового протистояння як репрезентантів і співтворців дедалі розбіжніших світоглядів, зрештою і як послідовних речників антагоністичних суспільно-політичних таборів.

Термін «слов'янофільство», як відомо, не є ані самоназвою, ані адекватним визначенням явища, за яким він закріпився. Вважається, що вперше слово «слов'янофіли» вжив ще 1809 року К. Батюшков – як глузливе прозвісько на адресу О. Шишкова, проповідника «славяноросского» стилю: 1807 року Шишков разом із Державіним, Хвостовим та іншими організовує літературні вечори (з 1810 року вони перетворилися на товариство «Беседа любителей русского слова»), прагнучи зробити словесність знаряддя монархічно-патріотичного виховання; при цьому Шишков великого значення надавав

¹ Францев В. А. А. С. Хомяков – поэт-славянофил // Хомяков А. С. Стихотворения. – Прага, 1934. – С. LXXI, LXXII.

² Прийма Ф. Шевченко и русские славянофилы // Русская лит. – 1958. – № 3. – С. 154, 155.

поверненню російської мови до своєї, мовляв, церковнослов'янської основи, впроваджував «істинно-росські» слова замість іноземних тощо. В сатиричній поезії «Видение на берегах Леть» (1809) вочевидь про «шишковістів» сказано:

*Стихи их хоть немножко жестки,
Но истинно варяго-росски,*

а сам Шишков угадується в привиді, що гордо рекомендується: «Аз есмь зело Славенофил»¹. Й інша сатира К. Батюшкова «Певец в Беседе любителей русского слова» (1813) сповнена алюзій та іронії на адресу шишковістів-слов'яноросів:

*Хвала тебе, Славенофил,
О муж неукротимой!
Ты здесь рассудок победил
Рукой неутомимой.*

.....
*Жует, гнусит и вдруг стишок
Родит славеноросской*².

У листі до П. Вяземського від 23 червня 1817 року він знову вживає своє глузливе слівце: «Пускай говорят, что хотят, строгие судьи и кумы славенофиловы! Не для них пишу, и они не для меня...»³

Поступово слово стає вживаним у літературному побуті, а згодом і набуває функції терміна, хоч і з досить розпливистим значенням. 1835 року в Петербурзі вийшла книжка «Поединок, сочинение славянофила Аполлинария Беркутова». Слово «славянофилы» зустрічається в листах Т. Грановського (4 травня 1838 року), в щоденнику О. Герцена (23 липня 1842 року). В 40-ві – 50-ті роки воно закріплюється за напрямом, який репрезентували Хомяков та його однодумці. Останні не хотіли приймати цього вочевидь осудливого й насмішкуватого прозвиська, воліли називати себе інакше: «русское направление» (К. Аксаков), «московское направление» (Ю. Самарін), «самобытники» (О. Кошелєв), «славянско-христианское направление» (О. Хомяков; він же називав себе і «русифилом»). У філософському діалозі «Разговор в Подмосковной» Хомяков вкладає в уста речника своїх поглядів Тульнева скаргу: «...криво толкуют прозвище, которое не нами же и выдуманно». Але зрештою слов'янофілам довелося визнати за собою цю назву, і Хомяков уживав її з викликом та своєрідною гордістю протесту проти недоумства і несправедливості опонентів.

¹ Батюшков К. Н. Нечто о поэте и поэзии. – М., 1985. – С. 81.

² Там само. – С. 86.

³ Там само. – С. 328.

На один із протестів слов'янофілів з приводу такого прозивання їх гостро зреагував Белінський у статті «Ответ Москвитянину»: «Петербургские журналы не сговаривались давать название славянофилов литераторам известного образа мыслей; вероятно, они или подслушали его у самих этих литераторов, или извлекли из сущности их учения, альфа и омега которого суть славяне, враждебно и торжественно противоположаемые гниющему Западу»¹.

Сьогодні такі категоричні характеристики можуть здатися полемічно запальними й однобічними; звісно, на всебічність і вичерпність вони й не претендували; та перечитаймо слов'янофільську публіцистику – і ми пересвідчимося, що Белінський виразив ту сторону її суті, яка на той час об'єктивно виходила на перший план; з його легкої руки слов'янофільство почало асоціюватися з протиставленням Росії Заходу, з абсолютизацією надуманих чеснот старої Русі, з візантійством і православ'ям, рутиною і квасним патріотизмом. Наскільки поважними були підстави для такої оцінки? Про це можна судити і з того, що її не тільки поділяли – з різними варіаціями – всі скільки-небудь прогресивно мислячі люди в тодішній і пізній Росії, а й деякі прихильники слов'янофільства або не ворожі до нього мусили з нею почасти погодитися. Зокрема, відомий філософ В. Соловйов (якого згодом один автор назвав «шатким учеником» «великого учителя»² – Хомякова) дійшов висновку, що «настоящее зерно» слов'янофільської доктрини – «преклонение перед татарско-византийской сущностью мнимого русского идеала»³.

Проте якби цим вичерпувався зміст слов'янофільства, то воно зводилося б до чистісінького обскурантизму і навряд чи могло б посісти те чимале місце в історії суспільної думки в Росії, яке йому безперечно належить. Певно, це не так. Ті ж революційні демократи й Герцен, які були найнепримиреннішими ідеологічними противниками слов'янофільства, саме як противники принципів і об'єктивні, відзначали й слушні моменти в їхніх поглядах, знаходили раціональне зерно в деяких їхніх ідеях.

І саму появу слов'янофільського вчення вони вважали не випадковою, вбачаючи в ньому своєрідну реакцію на певні історичні та суспільні обставини. Зокрема, на думку Герцена, поштовх виникненню цієї течії дало «оскорбленное народное чувство» (при цьому Герцен, на відміну від Белінського, принципово відрізняв «московське» слов'янофільство від «петербурзького», власне, слов'янофілів від репрезентантів «офіційної народності» типу С. Шевирьова: перші, на

¹ *Белинский В. Г.* Полн. собр. соч. – Т. X. – С. 223.

² *Таубе М. Ф., барон. А. С.* Хомяков как антимистик. – Харьков, 1910. – С. 18.

³ *Соловьев Владимир.* Сочинения. – Т. V. – С. 195.

його думку, «все же были бескорыстно нелепы и без всякого отношения к III отделению или к управе благочиния»¹; треба сказати, що Хомяков та його друзі й самі в багатьох питаннях прагнули відмежуватися і від С. Шевирьова, і від М. Погодіна). Мався на увазі протест проти засилля іноземщини, проти низькопоклонства перед Заходом, забуття і зневажання вищими шарами суспільства народних звичаїв, почасти й рідної мови, а то й релігії предків – останнє особливо обурювало слов'янофілів.

Це справді один із стимулів, що викликали до життя слов'янофільський рух та ідеологію, принаймні надали йому відомий нам характер. Але слов'янофіли не були тут одинокі й не сказали чогось зовсім нового. Вони тільки гостріше, ґрунтовніше і «систематичніше» виклали те, що говорилося і до них, й одночасно із ними. Голоси захисників «старовини» і російської самобутності, мотиви національної гордості виразно – хоч і по-різному – лунали від самого початку епохи реформ Петра I: згадаймо хоча б такі різні постаті, як Ст. Яворський, А. Кантемір, М. Ломоносов, І. Варакін, Я. Княжін, М. Чулков, Д. Фонвізін, М. Новиков – особливо останній не поступався перед майбутнім слов'янофільством гостротою критики низькопоклонства і висотою національної гордості, але, на відміну від слов'янофільства, в нього вони не мали антизахідного спрямування, були компонентами прогресистсько-просвітительської концепції.

Перемога Російської імперії у війні з Наполеоном дала новий поштовх почуттю національної гордості та російському патріотизмові, який у майбутніх декабристів поєднався з волею до повалення деспотизму, визволення власного народу й оновлення країни. Патріотизм і гостра реакція на бездумне схиляння перед іноземщиною становили важливу складову декабристської ідеології. Серед декабристів були такі, хто прямо ставив одним із своїх завдань «питать в юношестве любовь ко всему отечественному, препятствуя по возможности воспитанию за границей и всякому иностранному влиянию»². Письменники-декабристи розробляли теми з історичного життя народу, романтизуючи, а подекуди й ідеалізуючи його минуле. Деякі з них висловлювали погляди, що немовби провіщали окремі з улюблених ідей слов'янофілів. (О. Бестужев: «Мы всосали с молоком безнародность и удивление только к чужому»; «Когда же мы попадем на свою колену? Когда будем писать прямо по-русски?») – тут можна згадати і знамениті

¹ Герцен А. И. Собр. соч. – Т. 11. – С. 400, 401.

² Див.: Ранние славянофилы. А. С. Хомяков, И. В. Киреевский, К. С. и И. С. Аксаковы / Сост. Н. Л. Бродский. – М., 1910. – С. XXXIII.

³ Див.: Там само. – С. XXXII, XXXIII.

філіппіки грибоедовського Чацького; В. Кюхельбекер: «Вера праотцев, нравы, отечественные летописи, песни и сказання народные – лучший, чистейший источник для нашей словесности»; «Народ русский первый в свете по славе и могуществу своему, по своему звучному, богатому, мощному языку, коему в Европе нет подобного, наконец, по радушию, мягкосердию, остроумию и непамятозлобию»¹. До речі, Кюхельбекер, як пише Ю. Тинянов у «Кюхле», перший з російських інтелігентів став ходити в «російському одязі» – селянській сорочці й «армяку».)

Так само характерними для декабристів були симпатії до слов'янських народів, а один із декабристських гуртків – Товариство об'єднаних слов'ян – задовго до слов'янофілів висунув ідею визволення слов'ян та об'єднання їх, але не під егідою російського царя, як то пізніше пропонували слов'янофіли, і не в пестелівській централізованій великодержаві, а в демократичній федеративній республіці. Однак ця ідея не набула поширення.

Утім, не лише декабристи і не вони перші в Росії зацікавилися слов'янством. Свої резони і свої мотиви щодо цього мали і представники протилежного, монархічно-охоронного табору.

Реакціонер із реакціонерів (не зовсім приємний і прийнятний цим навіть для Олександра I, за якого був деякий час міністром народної освіти), адмірал Шишков, одначе, одним із перших у Росії висловив важливу думку про необхідність вивчення слов'янства і взагалі зрозумів значення слов'янства для Росії. Він підтримував зв'язки з Мілетичем, Шафариком, Караджичем, добивався створення слов'янської бібліотеки, відкриття слов'янських кафедр у російських університетах; на його пропозицію Добровський (з яким він познайомився 1813 року), Лінде і Ганка були обрані почесними членами Російської Академії наук.

Уже тут можна бачити укладання традиції «культурної опіки» російського офіціозу над слов'янством (опіку політичну царизм намагався утвердити ще раніше: згадаймо хоча б балканські плани Петра I або створення за часів Єлизавети Петрівни «Новосербії» на території України).

І в російській літературі початку та першої половини XIX ст. активно розробляється слов'янська тема. Особливо у творчості В. Одоєвського інтерес до слов'янства набирає характеру свого роду тенденції – політично і філософськи забарвленої, близької до тенденції пізнішого слов'янофільства (протиставлення Заходу, відшукування слов'янських слідів у Західній Європі, взагалі спеціальне акцентування ролі слов'янства в історії).

¹ Див.: Ранние славянофилы... – С. XXXIV.

Й інші національно-патріотичні аспекти слов'янофільської концепції не були новиною, мали свою передісторію, – як і ті погляди, що їм протистояли. «...Хотя западничество и славянофильство под этими названиями являются только с сороковых годов, но, собственно говоря, они ведут свое начало с самой реформы Петра, – пише О. Скабичевський. – Рядом с различными прогрессивными направлениями, видевшими все спасение в западной цивилизации, вы постоянно встречаетесь с реакцией против этих направлений, которая является сначала в виде старо-обрядства, негодующего на бритье бород и немецкие кафтаны; в мрачную эпоху Бирона она включает в себя новый элемент общей в то время ненависти к немцам; при Екатерине она вооружается против увлечения французской философией восемнадцатого века; в эпоху Карамзина она вопит под пером Шишкова о порче русского языка, а во время патриотического воодушевления после войны двенадцатого года под пером Глинки она воспеваает доблесть русского духа, и тогда уже является идея, что только Россия может спасти Европу из бездны анархии, безбожия и опустошительных войн»¹.

Мабуть, не патріотизм, не прихильність до старовини й традиції, не реакція проти чужоземного впливу і навіть не слов'янська ідея самі собою (хоч які вони важливі) надали специфічного обличчя слов'янофільству як світоглядній течії (коли брати найзагальніше, «родове» в ньому, а не специфічне для кожного з його видатних репрезентантів). Навіть із згаданого вище видно, що вони можуть бути складниками найрізноманітніших політичних програм. Так що справа в їхньому особливому й гіпертрофованому розвитку, а головне – в тому політичному змісті, якого вони набирали в усій системі поглядів, у цілій слов'янофільській концепції. А ця концепція, на наш погляд, була спробою дати відповідь на головні питання доби, на виклик історії: загрозу революції, революційних ідей з Заходу та кризу бюрократично-кріпосницької системи. Бувши складовою неоднорідного, різномастого ліберально-поміщицького табору, слов'янофіли шукали альтернативи революційній перспективі й у цих пошуках з надією звернулися до ілюзорних богообраності та месіанства російського народу з його нібито геть особливим, праведнішим, ніж у решти людства, шляхом в історії, почасти підкріплюючи це уявлення й посиленнями на особливе історичне буття ще деяких слов'янських народів, – одне слово, задля більшої повноти й підставовості історичної дії пролили частину благодаті й на інших слов'ян. Це, звісно, не означає, що слов'янофіли були нещирими у своєму патріотизмі,

¹ Скабичевский А. М. Сочинения. – Т. 1. – С. 249.

у своїх симпатіях до слов'ян та в інших своїх пристрастях і ідеях, – це означає лише, що в основі найвишуканіших, найблагородніших (у лапках і без лапок) і найхитромудріших суспільно-політичних теорій завжди лежать і конкретна історична ситуація, і глибокі, корінні соціально-економічні, державно-національні та інші інтереси певних груп людей, – хоч самі ті люди можуть цього й не усвідомлювати (втім, слов'янофіли свій класовий інтерес усвідомлювали добре). І «ображатися» на таку демістифікацію може тільки той, хто самий інтерес розуміє лише на рівні крамарському, торгашеському.

Отже, ключ до розуміння слов'янофільства – не так у ставленні до слов'янства, до минулого Росії, петровських реформ, у ксенофобії тощо, – як у ставленні до актуальної історичної реальності й пекучих політичних проблем, до революції, революційних ідей, до кризи кріпосницької системи. Все інше – похідне. Принаймні в тому значенні, що підхід до всього іншого залежав від підходу до цього останнього.

Якщо на одному полюсі «антизахідних» настроїв була ненависть до революцій, соціалізму, «анархії» тощо, страх перед виступами мас, то на другому – розчарування в ідеях просвітителів, які марно обіцяли влаштування суспільства на розумних засадах, тяжкі спогади від терору Великої французької революції; враження, що революції не досягають своєї мети; страх перед пануванням плутократії та перед крамарським духом, що налягав на Європу; зневіра в її революційних силах. Отож критика Заходу велася не лише з обскурантських позицій. Немало російських літераторів першої половини та середини ХІХ ст. критикували Захід, засуджували окремі сторони його життя або й західну цивілізацію взагалі. Та одна річ – критика Герцена, інша – Хомякова.

Слов'янофілів у Західній Європі не влаштовували не якісь соціально-політичні явища, не якісь перекося цивілізації, а «ложность» європейського історичного розвитку взагалі; не те, що нездійсненими залишилися ідеали свободи, рівності й братерства, а самі ці ідеали, європейські уявлення про демократію, республіканізм, прогрес тощо. Їхнє заперечення гнилого Заходу мало войовничий і майже тотальний характер. І так само майже тотально цьому гнилому Заходу мала протистояти богообрана Росія. (Втім, І. Кирієвський, може, найпоміркованіший з-поміж російських слов'янофілів, хоч і вважав католицький «раціоналізм» згубним для віри і причиною західного «неустройства», хоч і називав Петра І «разрушителем русского и вводителем немецкого» начала, все ж таки застерігався: «Сколько бы мы ни были врагами западного просвещения, западных обычаев и т. д., но можно ли без сумасшествия думать, что когда-нибудь, какою-нибудь силою

истребится в России память всего того, что она получила от Европы в продолжение двухсот лет? Можем ли мы не знать то, что знаем, забыть все, что умеем?»¹)

Не була унікальним явищем в історії думки і духу й любов російських слов'янофілів до старовини, особливий душевний зв'язок із нею, що зумовив багато які їхні ідейні шукання та оцінки історії й сучасності. Можна вказати на більш або менш аналогічні явища у Франції (Ф. Шатобріан, М. Монталамбер), Німеччині (Новалис), Польщі (З. Красінський). У менш специфічному значенні, в ширшому плані можна говорити про певну дотичність слов'янофільського ціннісного сприйняття старовини, її духовного переживання – до загальноєвропейського романтичного руху з його протестом проти раціоналізму, почуттям національності й народності, інтересом до фольклору і старовини. Але загалом слов'янофіли не були романтиками – ані своїми ідеями, ані психологічним типом, ані естетикою; емоційна надмірність, таємничі поривання, чуттєве багатство, яскравий і «гігантський» суб'єктивізм їм не властиві, як і інтуїтивізм чи містицизм. Скажімо, Хомяков швидше тяжіє до класицистичної впорядкованості, програмності й «державності» мислення. Тому його голосна критика «раціоналізму» західної думки і західної духовності здається зумовленою не стільки суб'єктивним внутрішнім неприйняттям, скільки, сказати б, політичною стратегією його антизахідної концепції. У всякому разі, вона сама здається раціоналістичною і вела не до містицизму (як у Міцкевича, Словацького, що теж виступали проти раціоналізму Заходу; або як у Сен-Мартена, Баадера, пізнього Шеллінга), не до інтуїтивізму (як у того ж Шеллінга або, почасти, Шопенгауера) і не до романтичного суб'єктивізму та іронії (як у Ф. Шлегеля, Тіка), а до раціоналістично ж обґрунтованої «душевної цільності в любові» російського православ'я, до ієрархічно регламентованої структури душі з її «центральною силою», до «волящого розуму» православного Бога.

Не самотніми були слов'янофіли і в загальному запереченні Заходу, твердженні про його занепад. Таке саме осудливе ставлення до Заходу було властиве й Міцкевичу, Словацькому, Красінському, Людевіту Гаю, хоч виливалося в іншу форму й було інакше зумовлене. А в самій Росії ще до слов'янофілів згадуваний уже, теж причетний до шеллінгіанства В. Одоєвський у філософському творі «Русские ночи» писав, що на Заході все одряхліло й гине, все зужило себе: віра, наука, мистецтво; що справу цивілізації повинен узяти в свої руки народ юний і свіжий, непричетний до злочинів старого світу, і таким народом стане народ російський: «Десятьнадцатый век принадлежит России!»

¹ *Киреевский И. В.* Избранные статьи. – М., 1984. – С. 121, 126, 118.

Ідею політичного і культурного відродження слов'янських народів висунув ще в XVII ст. знаменитий хорват Юрій Крижанич. (Хоч в архаїчній формі ідеї «слов'янської взаємності» – пізніший вислів Коллара – не чужі були свідомості часів Київської Русі, а потім науці Києво-Могилянської академії.) З цієї метою він пропонував унію католицької і православної церков, а також низку реформ державного устрою Росії, за що царський уряд, який він палко переконував прийняти його план і взяти на себе ініціативу у слов'янській справі, заслав його до Тобольська, тим самим знайшовши найпростіший вихід. Це був свого роду символічний випадок: носіям слов'янської ідеї ніколи не щастило з царським урядом; він залюбки приймав їхні послуги, коли це відповідало його політичним планам, та платив невдячністю й підозрливістю, коли ті пропонували щось таке, що не вкладалося в рутинні поняття внутрішнього устрою або створювало труднощі для царської дипломатії на зовнішньополітичній, міжнародній арені.

На недооцінку слов'янства в європейській науці перший звернув увагу німецький історик і філософ, естетик Й. Гердер. У своїх «Ідеях до філософії історії людства», зокрема, він захоплено писав про моральні чесноти та духовну обдарованість слов'ян. Тим-то Франко говорив, що Гердера «справедливо можна назвати батьком слов'янофільства»¹. Гердер, безперечно, віддав данину тій, трохи, може, несвідомо-зверхній, ідеалізації, яка буває властива деяким скептично налаштованим щодо цивілізації філософам, що шукають моральної чистоти в менш «зіпсутих» народів (згадаймо ідеалізацію скіфів у декого з давньогрецьких і давньоримських філософів та істориків).

Але й Гердерова апологетика слов'янства мало що змінила реально в ставленні до нього європейської науки та громадської думки.

«Европейцы не имеют никакого понятия или имеют самое темное о славянах. Немцы, которые учатся по-китайски, коптски, санскритски с одинаковым рвением, никак не могут решиться на изучение славянских наречий, хотя живут между славянами и на славянской земле. Отчего это? Бог посылает, видно, затмение», – нарікав погодінський журнал «Москвитянин», оголошуючи свою програму слов'янської пропаганди: «Но нам, нам стыдно заботиться о познании народов чуждых и пренебрегать своими, едино-племенными, в которых течет одна кровь с нашею, которые говорят одним языком и исповедуют отчасти одну веру.

“Москвитянин” почитает своей миссией распространять в России сведения о племенах славянских, которые составляют треть всего

¹ Франко Іван. Зібр. творів: В 50 т. – К., 1981. – Т. 29. – С. 62.

європейського народонаселення (80 мільйонів із 240)»¹. Звісно, українцям серед «племен славянских» місця не було...

Треба сказати, що і М. Погодін, і С. Шевирьов, і «Москвитянин» у цілому, як і пізніші слов'янофільські видання, чимало робили для привернення уваги громадськості до слов'янської проблематики та почасти для її наукового вивчення. Погодін і Шевирьов (як і слов'янофіли – Хомяков та інші) підтримували інтенсивні контакти з багатьма діячами слов'янського відродження, матеріально заохочували їх – не без участі уряду та офіційних кіл, – маючи метою підпорядкувати їхню діяльність політичним цілям царизму.

Тим часом культурне і політичне відродження слов'янських народів стає помітним історичним фактом у першій половині XIX ст. Свій внесок у нього зробили визначні вчені та поети, письменники – представники майже всіх слов'янських народів: чехи і словаки – Й. Добровський, Й. Юнгман, П. Шафарик, Ян Коллар, В. Ганка, Людовіт Штур; серб Вук Караджич; хорвати В. Ягич, П. Прерадович, Людевіт Гай; словенці Ф. Міклошич і В. Копітар; поляки Й. Лелевель, А. Міцкевич, Ю. Словацький та інші. Після 1848 року важливим центром стає кафедра слов'янської філології Віденського університету. Слід сказати і про заслуги плеяди вчених – вихідців із Закарпатської України, з-поміж яких найбільше уславився Юрій Венелін, один із піонерів слов'янської ідеї (що часом доводив її до крайнощів), видатний діяч болгарського відродження. Інтерес до слов'янства зростає в російській та українській літературі. Широкі наукові дослідження в галузі славістики провадили визначні українські та російські вчені І. Срезневський, О. Бодянський, М. Максимович, М. Костомаров. З листування Максимовича і Гоголя відомо, що вони мали намір поселитися в Києві, щоб зробити його центром українознавчих та слов'янознавчих досліджень.

Інтерес до слов'янських народів і культур жив у колах українських романтиків першої половини XIX ст., серед учених Харківського університету. Багато уваги приділяв слов'янським народам журнал «Украинский вестник», який протягом 1816–1819 років видавали в Харкові І. Срезневський, Р. Гонорський, Є. Філомафітський та Г. Квітка-Основ'яненко (водночас журнал постійно іронізував зі «славянолюбцев», маючи на увазі шишковістів), а потім і пізніші українські журнали й альманахи. Політичні концепції кирило-мефодіївців також апелювали до ідеї слов'янської єдності й рівноправності і, попри свою недостатню виразність, були набагато демократичніші, ніж ідеї слов'янофілів. Що ж до Шевченка, то він надав їм революційного

¹ Москвитянин. – 1841. – Ч. 1. – № 2. – С. 461.

характеру і був тут, на добре аргументовану думку Ф. Прийми, швидше послідовником декабристів, ніж симпатиком слов'янофілів.

У самій Росії і після виходу на арену суспільно-політичного життя слов'янофілів проблеми слов'янства та слов'янської взаємності не стали їхньою монополією, як і монополією «Москвитянина». Вони постійно привертали увагу М. Чернишевського, О. Герцена, М. Бакуніна, М. Огарьова, О. Пипіна та багатьох інших. Якщо О. Герцен у 50-ті роки був у деяких питаннях близький до слов'янофілів (ідеалізація слов'янської общини тощо), хоч виступав, особливо пізніше, разом з М. Бакуніним проти слов'янофільської ідеї «визволення слов'ян Росією»¹, то М. Чернишевський послідовно стояв за самостійний розвиток слов'янських народів.

Отже, «слов'янська наука» в Росії далеко не була заслугою одних лише слов'янофілів і результатом їхніх зусиль; вони тільки акцентували її і надали їй специфічного політично-тенденційного характеру. А в межах самого того загального руху, різномірні й часто суперечні один одному елементи якого нерідко об'єднували досить умовно спільним терміном «панславізм», слов'янофільство Хомякова та його спільників має виразну своєрідність. Якщо у чехів, словаків і південних слов'ян ідея слов'янської взаємності коливалася між полюсами демократизму і консервативності, рівноправного об'єднання малих слов'янських народів – і об'єднання за допомогою і під патронатом Росії (русофільство) або Австрії (австрофільство, «австрославізм» Ф. Палацького, наприклад); якщо у поляків вона була підпорядкована боротьбі за політичну незалежність від Росії, – то російські слов'янофіли бачили слов'янську проблему насамперед під кутом зору боротьби православ'я з католицизмом та протестантством і історичної місії російської монархії в пролітті «на все народы» «сиянья веры» і «таинства свободы» (вірш Хомякова «России», 1839). Свій ідеал розв'язання слов'янського питання Хомяков із граничною виразністю та ясністю висловив у вірші «Орел»:

*Высоко ты гнездо поставил,
Славян полуночных орел,
Широко крылья ты расправил,
Глубоко в небо ты ушел!
Лети, но в горнем море света,
Где силой дышащая грудь
Разгулом вольности согрета,
О младших братьях не забудь!
На степь полуденного края,
На дальний Запад оглянись:*

¹ Див.: Сов. славяноведение. – 1985. – № 2. – С. 95.

Их много там, где гнев Дуная,
 Где Альпы тучей обвелись,
 В ущельях скал, в Карпатах темных,
 В балканских дебрях и лесах,
 В сетях тевтонов вероломных,
 В стальных татарина цепях!..
 И ждут окованные братья,
 Когда же зов услышат твой,
 Когда ты крылья, как объятья,
 Прострешь над слабой их главой...
 О вспомни их, орел полночи!
 Пошли им звонкий свой привет,
 Да их утешит в рабской ночи
 Твоей свободы яркий свет!

Ця kwasно-патріотична риторика доволі красномовно перегукувалася з зовнішньополітичними «пріоритетами» російського імперіалізму. Це добре розуміли передові люди Росії, і це не могли не зрозуміти рано чи пізно й передові кола зарубіжних слов'ян. Як не міг не насторожити їх і зверхній тон патрона («Славянские орлы... главу склоняют пред старшим Северным орлом»), не могло не постати й питання: яку ж «свободу» принесе їм держава кріпацтва і жандармської сваволі? Тим більше, що основною соціальною базою слов'янського відродження там було селянство, і багато будителів, на відміну від російських слов'янофілів-дворян, походили із селян.

Щоправда, в 40-ві – 50-ті роки над цим ще не всі задумувалися. Царизм ще міг експлуатувати в своїх інтересах природний потяг слов'янських народів до Росії, їхню щирю довіру і любов до російського народу, вдячність за допомогу в боротьбі з турками – всі ці почуття тривалий час, зрозуміла річ, концентрувалися в ставленні до російських царів.

«Сербы очень любят русских, – свідчив Д. Бантиш-Каменський, який 1808 року здійснив подорож на Балкани. – Я не могу довольно нахвалиться ласками сего народа; они не иначе называли меня, как братико; гордились дружбою россиян, с коими несколько раз сражались против турков, и, говоря о Монархе нашем, всегда снимали шапки и пили за его здоровье! Таковая любовь и привязанность к нам, основанная на чувствовании искренней благодарности, несколько раз извлекала у меня слезы сердечного удовольствия»¹.

Ця любов до росіян і далі залишалася незмінною, але в міру зростання політичної свідомості серед слов'янської суспільності, в міру поглиблення соціальної та політичної диференціації, зрештою, в міру

¹ Бантыш-Каменский Дмитрий. Путешествие в Молдавию, Валахию и Сербию. – М., 1810. – С. 136–137.

нагромадження історичного досвіду, часом гіркого, – царизм і його держава переставали бути в очах багатьох уособленням російського народу, а зовнішньополітичні акти царизму – адекватним волевиявленням цього народу. Зарубіжні слов'яни визнають правду про кріпацтво, довідуються про боротьбу російського народу проти поміщицького гніту, про антимоноархічні ідеї передових росіян. Усе це істотно змінює картину симпатій і антипатій зарубіжного слов'янства, їхню «заадресованість».

З другої половини ХІХ ст. починається смуга взаємних розчарувань, про які красномовно висловився Ф. Достоєвський: «...Не будет у России и никогда еще не было таких ненавистников, завистников, клеветников и даже явных врагов, как все эти славянские племена, чуть только Россия их освободит, а Европа согласится признать их освобожденными! [...] России и надо серьезно приготовиться к тому, что все эти освобожденные славяне с упоением ринутся в Европу, до потери личности своей заразятся европейскими формами, политическими и социальными, и, таким образом, должны будут пережить целый и длинный период европеизма прежде, чем постигнуть хоть что-нибудь в своем славянском значении и в своем особом славянском призвании в среде человечества [...] А пока, и, может быть, еще целый век, России вовсе нечего будет брать у славян ни из идей их, ни из литературы, и чтоб учить нас, все они страшно не доросли»¹. (На одну з причин «невдячності» слов'ян вказує сам Достоєвський в ось цьому, треба думати, іронічному пасажі: «А Болгария – это ведь дома. Мы к себе пришли, они наши» (підкреслення автора. – І. Дз.).

Не раз можна бачити, як начебто одна й та сама ідея може набирати різних, часом прямо протилежних значень залежно від конкретних історичних та суспільних обставин, від її «матеріалізації» в історичному житті. Взяти ту ж ідею національного самоусвідомлення, національної емансипації та возвеличення. Для чехів, словаків, хорватів, сербів, болгар, українців, білорусів та інших слов'янських народів, позбавлених національної державності, національної рівноправності, чия культура і саме національне існування були під загрозою, – вона могла мати демократичний і навіть революційний зміст, ведучи до боротьби за національне визволення. Зовсім по-іншому звучала вона у російських слов'янофілів. Адже їхній народ не був під іноземним ярмом, мав свою державність, його національне існування було забезпечене; отже, слов'янофільський протест проти всякої іноземщини мав гіпертрофований характер і був виправданий лише почасти (бо ніякої смер-

¹ *Достоевский Ф. М.* Полн. собр. соч.: В 30 т. – Л., 1984. – Т. 26. – С. 78, 80, 81.

тельної загрози насправді не було). Натомість реальних соціальних і політичних проблем російського життя слов'янофільство торкалося не так уже й часто й глибоко, реальних політичних та соціальних потреб російського народу, по суті, не відбивало.

Те саме і з ідеєю національного месіанізму. «Польський месіанізм» Міцкевича і Словацького містив елементи демократизму та революційності, оскільки ґрунтувався на пригніченому становищі польського народу та ніс у собі заклик до зумовленої цією пригніченістю (і традиціями волелюбства) авангардної ролі його в боротьбі за свободу, за світове відродження. У їхнього ж земляка й сучасника З. Красінського, третього великого польського поета цієї доби, він дістав зрештою містичне спрямування, оскільки розвинувся в процесі відходу від революції, під знаком ідеалізації шляхти та хворобливої релігійності (правда, і Міцкевич, і Словацький, як і Красінський, теж піддалися впливові релігійного містика Тов'янського, але не розтратили до кінця своїх демократичних поглядів і революційних прагнень). В основному програмному документі Кирило-Мефодіївського товариства – «Книгах буття українського народу», написаних, як уже згадано, не без впливу Міцкевичевих «Книг польського народу і польського пілігримства», – звучить ідея українського месіанізму: на думку братчиків, саме український народ як найбільш пригнічений і зневажений вестиме перед у спільній боротьбі слов'ян за визволення й братерську спілку. А хорватські поети Петар Прерадович і Людевіт Гай таку ж роль відводили народові хорватському (хоч у них ця думка трохи забарвлена у слов'янофільські тони «боротьби Сходу проти гнилого Заходу»). Тобто в добу слов'янського відродження багатьом його ідеологам, представникам майже всіх слов'янських народів, тією чи іншою мірою властиве було уявлення про месіанське покликання свого народу. Але воно виводилося не з сили й великості народу, а з його страждань, мало на меті відновлення справедливості, а не поширення сфери свого впливу чи влади; самий же, так би мовити, акт месіанський означав приклад подвигу, самопожертву в боротьбі. Перефразувалося біблійне: останній стане першим; камінь, яким знехтували будівничі, ляже наріжним. Попри ідеалістичну й релігійну фразеологію, в цьому містився об'єктивно демократичний, а часом і революційний зміст. Натомість месіанська ідея російських слов'янофілів мала виразне імперіалістичне забарвлення, оскільки спиралася на великодержавність; риторично проголошуючи братерство слов'ян, фактично встановлювала субординацію між ними, саме ж «визволення» слов'ян розглядала, по суті, лише як прелюдію і засіб до світового поширення православ'я і монархізму.

Певна річ, слов'янофіли мали чималі заслуги у приверненні уваги до історичної ролі та духовної спадщини слов'янства, у вивченні різних аспектів слов'янської проблематики, їхня праця також сприяла розширенню меж самопізнання слов'янства. Але політична тенденційність часто спотворювала і знецінювала характер і результати їхніх наукових екскурсів, ставила під сумнів їхню наукову добросовісність. (Можна сказати, що з погляду методу досліджень вони були близькі не так до Шафарика з його більшою науковою скрупульозністю та об'єктивністю, як до Венеліна з його запальною «нетерплячістю» у висновках, – хоч сам Хомяков відзначав його крайнощі.)

Поряд з цінними спостереженнями та глибокими думками, в них, як і в того ж Венеліна та інших крайніх апологетів слов'янської ідеї, вистачало і перебільшень, і некритичних висновків із довільних за-снoveк, і фантазій. Навіть дуже прихильний до них О. Гільфердінг визнавав, що деякі «слов'янські вчені», мовляв, «более мечтатели, чем критики... руководствуясь случайными созвучиями или чертами сходства, щедрою рукою рассыпали славян по всем углам древнего мира». Хомяков, його словами, також не вільний був від безкритичного перебільшення «пределов и роли славянского мира». (Цікаве свідчення М. Погодіна про те, як він під впливом Хомякова хотів шукати слов'ян... у Вандей: «О Вандее нечего и думать при теперешних обстоятельствах, когда все так колеблется [...] А очень хотелось мне съездить туда и поискать славянских следов. Хомяков взманил меня, и я по какому-то чутью убедился совершенно, что там было славянское племя, которое офранцузилось [...] Они (вандейці. – І. Дз.) точно славяне. Французы за ними не погонятся, а нам они кстати. Если бы это подтвердилось, то пролилось бы много аналогического света на русскую историю и отличие ее от прочих»¹. Як тут не згадати, що й сьогодні є охочі «знаходити» слов'ян у всіх кутках Євразії та й Африки і ледве чи не від них виводити рід людський...)

Але ці перебільшення стосувалися не лише минулого, а й майбутнього. «Славянский мир хранит для человечества если не зародыш, то возможность обновления»², – безапеляційно стверджував Хомяков. Або – ще категоричніше: «Дело всех людей, всех народов решается собственно у нас, а не на Западе»³. Тому професійні вчені-слов'янознавці, яких з непорозуміння теж зараховували до слов'янофілів, не дуже раділи такій для багатьох сумнівній честі, а деякі з них всіляко

¹ Погодин М. П. Месяц в Париже // Москвитянин. – 1841. – Ч. 1. – № 1. – С. 123.

² Хомяков А. С. Полн. собр. соч. – М., 1861. – Т. 1. – С. 455.

³ Хомяков А. С. Письмо В. Ф. Одоевскому от 9 июня 1845 года // Ученые записки Тартуского университета. Труды по русской и славянской филологии. – 1970. – Т. XV, вып. 251. – С. 340.

відмежовувалися від небезпечних «родичів». Зокрема, І. Срезневський не раз підкреслював, що російське слов'янознавство розвивається незалежно від вчення слов'янофілів. Останніх він називав «псевдославоманами», а в листі до чеського поета і філолога Вацлава Ганки від 1 лютого 1848 року писав: «Теперь по необходимости у нас отделились слависты и славянофилы, как две партии, ничем не связанные»¹.

Між іншим, М. Драгоманов висловлював думку про те, що «западники» більш національні, ніж «восточники» (схожі міркування знайдемо у М. Шелгунова, О. Скабічевського й ін.); спеціальні ж наукові проблеми слов'янознавства об'єктивніше й успішніше досліджували незалежні, академічні вчені-славісти. Хоч, звісно, мали свої заслуги і слов'янофіли.

У цілому ж у слов'янофільстві складно поєдналося те, що Герцен називав «оскорбленным народным чувством», і гіпертрофований патріотизм не без домішків націоналістичної нетерпимості й зарозумілості; гіпертрофоване ж переживання великості й місіонерства православної Росії, але водночас і біль за її вади (схилення верхніх шарів перед іноземщиною, засилля бюрократії, кріпацтво); страх перед загрозою революції та проникненням революційних ідей із Заходу; намагання знайти для Росії якийсь інший шлях, що дав би розв'язання соціальних і політичних проблем, вихід із кріпацтва, простір економічному розвитку – за збереження і зміцнення монархії, православ'я і станових привілеїв.

* * *

І генезис, і зміст «слов'янського почуття» та слов'янської ідеї в Шевченка істотно відрізняються від слов'янофільських*.

До слов'янства він звертався зі становища свого уярмленого народу, занапащеної України; у слов'янстві шукав спільника по долі й роботі відродження, покріплення у вірі й надії. Біль неволі української породив у Шевченка і вболівання за інші поневолені слов'янські народи, а думка про визволення, відродження України – думку про

¹ Див.: *Прійма Ф.* Шевченко и русские славянофилы // *Русская лит.* – 1958. – № 3. – С. 160.

* Це визнавав і схильний пов'язувати Шевченка зі слов'янофілами Т. Флоринський. У згаданій праці він пише, що наш поет «относился скептически к славянофильству» (мається на увазі «Послання»). А з приводу вславлення Шафарика за те, що «звів сси в одно море // Слав'янській ріки» і думки М. Дашкевича про зв'язок цього образу з відомим пушкінським: «славянские ручьи» і «русское море», – він заперечує: «Слишком велика разница в основных мыслях этих двух произведений, сложившихся под влиянием резко несходных настроений» (*Флоринский Т.* Славянофильство Т. Г. Шевченка. – С. 345–346). Але водночас Т. Флоринський повторює помилку М. Стороженка, який приписав Шевченкові вірш «Славянам» анонімного автора.

спільну боротьбу й братання всіх слов'ян. Звідси і подібне, й відмінне з речниками «слов'янської взаємності», з панславістами й слов'янофілами. Подібне – в пов'язанні долі свого народу з долею інших слов'ян, відмінне – в характері цього пов'язання та в самому ідеалі слов'янського співжиття.

У ХІХ ст. багато дослідників говорило про слов'янофільство Шевченка, але ті, хто збагнув глибинний дух його поезії та суть світогляду, рішуче відрізняли його «слов'янофільство» від слов'янофільства Хомякова й К°. Зокрема, І. Франко писав, що й через півстоліття «свідомі українці не перестають бути слов'янофілами в душі Коллара й Шевченка»¹. Тобто одним і тим самим терміном – «слов'янофільство» – в різних випадках називають зовсім різні речі. В останньому випадку – ідею рівноправного співжиття всіх слов'янських народів у вільному союзі.

Уявлення про Шевченкове слов'янофільство великою мірою впливало з недостатнього розмежування таких більш або менш взаємопов'язаних явищ, як слов'янське відродження – і панславізм, слов'янофільство, русофільство, українофільство тощо, взагалі з недостатньої віддиференційованості різних течій, відтінків думки, співучасних сил, що творили слов'янське відродження, були до нього причетні або й пропагували якісь альтернативні шляхи.

Український романтизм, від якого невіддільний ранній Шевченко, був специфічною складовою слов'янського відродження (яке відбувалося в контексті європейських національних рухів – так званої «добі націй» – після Великої французької революції та наполеонівських воєн). Сучасні чеські та словацькі дослідники виразно наголошують зв'язок між ними, а деякі вважають «Енеїду» Котляревського одним із найранніших явищ усього слов'янського відродження взагалі.

Чеський вчений Й. Добровський писав про «Енеїду» ще за життя Котляревського, і відтоді починаються чесько-українські літературні зв'язки. В нечисленних українських журналах і літературних альманахах друкуються переклади зі слов'янських поетів, історичні матеріали та інформація про літературне життя; емансипація слов'янських мов стає обнадійливим прикладом та одним із головних аргументів у боротьбі за нову літературну мову на народній основі. Своєю чергою, чимало прихильників з-поміж чехів, словаків, поляків, сербів цікавляться українською, підтримують її літературне відродження (як і багато передових росіян). «Я визнаю українців за самостійний народ, знаю Галичину особисто і знаю рівно ж їх літературну мову... Поважайте національні прагнення цього переслідуваного, але до са-

¹ Франко Іван. Зібр. творів. – Т. 29. – С. 50.

мостійності покликаного народу», – виголошував у одній з промов Францішек Рігер. А Карел Гавлічек-Боровський писав: «Малорусь-Україна – це постійне прокляття, котре самі над собою проголосили її гнобителі. Так над ними мститься пригноблена воля України... Доки не буде направлена кривда, зроблена українцям, доти неможливий справді міжнародний спокій і слов'янське порозуміння»¹. Особливо багато важила тут діяльність П. Шафарика, який глибоко симпатизував Україні і своїми поглядами впливав на ставлення до неї в усьому слов'янському і не тільки слов'янському світі. Взагалі він чи не найбільше зробив для того, щоб слов'яни усвідомили багатоманітність своєї родини і пізнавали самих себе. Не випадкова ж та сердечна дяка, яку склав йому Шевченко. На думку І. Франка, був Шевченко обізнаний і зі славетною свого часу працею Я. Коллара «Про літературну взаємність між різними племенами та говірками слов'янської нації» (1836) – її переклад російською мовою був надрукований 1838 року в «Московских ведомостях», а 1840 – в «Отечественных записках» (у перекладі І. Срезневського). «З сього другого перекладу, – каже І. Франко, – знав, мабуть, сю розправу й Шевченко, у котрого іменно в р. 1840 бачимо перші проблески думок о слов'янщині (в “Гайдамаках”, у передмові до них і в уривку рос[ійської] драми “Никита Гайдай”, писаному також около того часу)»². Коллар чи не найвиразніше наголосив і розвинув ідею слов'янської взаємності: «Уперше знову, після багатьох століть, розсіяні слов'янські племена вважають себе одним великим народом, а свої різноманітні говірки – однією мовою, пробуджуються до національного почуття і прагнуть до більш тісного єднання між собою»³.

У цитованій уже праці «Слов'янська взаємність в розумінні Яна Коллара і тепер» І. Франко з приводу наведених слів зауважує, що це було всього лиш добре побажання. Взагалі говорить про перевагу в Коллара мрійливості над науковістю, про безпідставну ідеалізацію слов'янської минувшини та утопізм (слов'янське «царство Боже»); іронізує з Колларових міркувань «про втому Заходу і свіжість сил слов'янських, про зіпсуття, войовничість та грабівництво романців і германців, а ідеальну, сумирну і чутливу вдачу слов'ян»⁴ (це все досить близьке до того, що «перемалювали», вживаючи Франкове слово, і російські слов'янофіли). Але водночас підкреслює, що Коллар не доходив до теорій проти «гнилого Заходу», шанував європейську

¹ Січинський Володимир. Чужинці про Україну. Вибір з описів подорожей по Україні та інших писань чужинців про Україну за десять століть. – Львів, 1938. – С. 178.

² Франко Іван. Збір. творів. – Т. 29. – С. 60.

³ Див.: Мольнар Михайло. Словаки і українці. – Пряшів, 1965. – С. 26.

⁴ Франко Іван. Збір. творів. – Т. 29. – С. 52.

культуру і взагалі не належав до панславистів «москвофільського» гатунку, тих, хто взорувався на опіку російського царизму; орієнтувався «на демократизм» і, хоч православна церква здавалася йому вищою за латинську і протестантську, «ніколи не проявив і тіні будь-якої релігійної чи віроісповідної нетолеранції»¹.

Шевченко у 40-ві роки поділяв загальне захоплення слов'янолюбців Колларом і Шафариком, шанував їх і пізніше, але його світогляд розвивався в бік пов'язання національного визволення з соціальним; і свої надії він дедалі більше пов'язував не так зі слов'янством самим собою, як із власним народом та з передовими силами Росії.

У всьому цьому – докорінна особливість його позиції у слов'янській та українській справі, що відрізняла його і від західних слов'янських будителів та відроджувачів, і від російських слов'янофілів, і від українофілів та навіть кирило-мефодіївських братчиків, принаймні їхньої поміркованої більшості. Хоч, звісно, з кирило-мефодіївцями його багато що єднало, тільки він був послідовніший і йшов далі за них. А тема слов'янства з'явилася в його творчості ще до знайомства з майбутніми організаторами товариства.

Багато висловлювалося припущень про те, під чийм впливом зародилися Шевченкові думки про слов'янство: кирило-мефодіївців; декабристів; Міцкевича, Ганки, Коллара, Шафарика; російських слов'янофілів, зокрема Хомякова, тощо. Деякі з них можна вважати спростованими (як ми вже згадували, Ф. Прийма та інші автори довели, що слов'янська тема у Шевченка з'явилася раніше, ніж були опубліковані відповідні твори Хомякова; О. Білецький взагалі говорив про незіставність одного й другого). Деякі варто обмежити, але повністю відкидати не можна; деякі ж безсумнівні (як-от згадувані вже Франкові, та й не тільки його, – про вплив на Шевченка Коллара і Шафарика, засвідчені, щодо останнього, і самим Шевченком; як і спостереження багатьох дослідників щодо значення для нашого поета декабристських ідей). Проте загалом справа, мабуть, простіша. Хіба у великого поета ідеї народжуються з прочитаного або почутого, під впливом чужих думок? Вони народжуються з життя, з болю, з долі народної, що промовляє його генієм. З духовного потенціалу цього генія, елементом якого (потенціалу) – але не вирішальним, лише допоміжним! – можуть бути й оті «впливи». А потім і з усієї інтелектуальної атмосфери, в якій він живе, – і тут знову неминучі «впливи», але, знов-таки, вони не джерело ідей великого поета, вони хіба створюють рельєф річища, по якому ці думки течуть. Або інакше: народжує сам геній, а літературний вплив може відіграти роль «сповитухи» при цьому.

¹ Франко Іван. Зібр. творів. – Т. 29. – С. 61, 62.

У всякому разі, коли йдеться про схожі або споріднені поетичні ідеї, варто не тільки дошукуватися, хто на кого впливав, а й брати їх як суверенні змістом і, порівнюючи ці суверенні змісти, намагатися з'ясувати об'єктивні життєві та суб'єктивні ідеологічно-духовні причини схожості й відмінності. При цьому дуже часто виявляється, що подібне або близьке зовні (тематично, фразеологічно, вживаними поняттями) виявляється віддаленим або й протилежним внутрішньо, своїм істинним змістом.

Саме так стоїть справа з деякими мотивами, що зовні зближують Шевченка (переважно раннього) зі слов'янофілами. Це – поетизація минулого, шукання в минулому уроку й докору сучасності, непромишляльничих цінностей; національний біль, протест проти національного приниження, плекання національної гордості; заперечення чужої мудрості, картання «куцого німця» тощо; пояснення причин слов'янського розбрату; заклик до об'єднання слов'ян та інші. Справді, всі ці мотиви вищою мірою притаманні і слов'янофілам. Але придивімося до їхнього змісту й характеру там і там, порівняймо...

Слов'янофіли ідеалізували допетровську Московську Русь. Шлях, на який вивів Росію Петро I своїми реформами, вони вважали помилковим, пов'язаним із втратою національної самобутності. Які одвічні цінності знаходили слов'янофіли у старовині? Насамперед «світло віри» – чистоту православ'я (щось подібне було і в частини кирило-мефодіївців); християнську смиренність і покірливість народу, відсутність боротьби й ворожнечі («Кровь и вражда не служили основанием Государству Русскому» ¹), гармонію суспільства, єдність народу й царя. Це ілюзорне уявлення про минуле і ставилося як ідеал на майбутнє. Треба відродити древню Московську Русь, трохи її підлагодивши, підправивши, пристосувавши до сучасних умов: більше освіти, продуманої державної організації, менше партикуляризму, місництва. І, звісно, надихнути суспільство слов'янофільським ідеалом. «Тогда в просвещенных и стройных размерах, в оригинальной красоте общества, соединяющего патриархальность быта областного с глубоким смыслом государства, предоставляющего нравственное и христианское лицо, воскреснет древняя Русь, но уже сознающая себя, а не случайная, но полная сил жизненных и органических, а не колеблющаяся вечно между бытием и смертью» ².

Що ж ми бачимо у Шевченка? В ранній період творчості йому теж властива була ідеалізація минувшини свого народу, власне періоду козаччини. Але що в ній цінував поет, що ідеалізував? Насамперед волю,

¹ Хомяков А. С. Полн. собр. соч. – М., 1861. – Т. 1. – С. 376.

² Там само. – С. 377.

боротьбу за волю, відчайдушність і самопожертву, великість вдач і доль, які народжувалися в обороні рідної землі, нескореність і незмиренність – усе те, чого, на його думку, бракувало сучасникам. Це теж був урок минулого сучасності, але з того уроку видобувалися зовсім інші цінності... Далі. У Шевченка набагато тверезіший і, можна сказати, глибший підхід до історії, гіркіше і мужніше її розуміння. Він не втішає себе ілюзіями, він розуміє, що все минає не для того, щоб повернутися. І народ ніколи не поверне собі втраченого в тому самому вигляді. Відчуття незворотності руху від самого початку було властиве поетичній філософії Шевченка. «Було колись – минулося, // Не вернеться знову».

Шевченко хоче нової України, а в минулому шукає традицій волі й героїзму, щоб знайти надію, приклад, силу для боротьби за цю нову Україну, зрештою – історичне право на неї.

Нарешті, треба нагадати, що Шевченко досить швидко подолав ідеалізацію минувшини, козацтва, виробив об'єктивніший і критичніший погляд (який, звісно, не відкидав героїчних сторінок української історії).

Характерно, що Шевченко в посланні «І мертвим, і живим...» своє гостре викриття фальшивої ідеалізації історії України, надто гетьманства, розгортає в контексті загальної саркастичної характеристики слов'янофільської моди. Дуже точно і справедливо визначає він її панську природу і книжне, теоретичне походження – на відміну від свого народного почуття України. Не приховує іронії і щодо захоплення панів-українофілів (чи то українських слов'янофілів) проблемами, кажучи по-сучасному, зарубіжних слов'ян. Справді: так бідкаються клопотами далеких братів... наче в себе немає клопотів; так їм співчують, що й свого реального становища не бачать. Ось послухаймо одного з українофілів – поета-романтика (з так званих консервативних романтиків) Олександра Корсуна, видавця альманаху «Сніп»: «...Поперед нашого бідування під ляхом у нас були свої князя – царі стало бити: і ті царі були тож хрещені, як і ми; і тоді брати наші, червононорусьці, сербини, чехи та й ще деякі звались – як і ми – словенами і жили укупі. А далі, як наш народ піддався під ляха, то й вони покорились німцю, і з того-то часу усі словени порозповзались, мов цвіркуни від чаду; бо й самі москалі зустріли татарів поміж пальців... Тільки ж москалі та ми і вимолили собі у Господа щастя і тепер пануємо за Царем правовірним, а ті сердеги, що в німця... Інші бідують від католиків, інші й самі поперевертувались у католицтво, а деякі так ізробились щирими німцями...

Ось так-то се було й є; а ще он що: у сербинів, у чехів та й червононорусьців усі люди прості говорять по-старому, по-словенськи; адже ж

і ми з словен, так і мова їхня дуже спадає на наску; і пісні і казки теж збиваються на українські... А пани в їх не говорять уже по-простому, по-своєму, – а усе по-німецькому: от-то, Боже мій, дурні! [...] “Ми то не ми, теє то як його, німці!” – Звісно, німці, бо дурні такі ж, як вони, що цураються рідної мови...»¹

Ото вже як кажуть: чуже бачить під лісом, а свого під носом недо-бачає. Чи це таке «інакомовлення»?

Шевченкові боліло своє. У передмові до ненадрукованого седнівського «Кобзаря», він писав у березні 1847 року: «Великая туга осіла мою душу. Чую, а іноді і читаю: ляхи дрюкують, чехи, серби, болгаре, чорногори, москалі – всі дрюкують, а в нас анітелень, неначе всім заціпило...» І далі – на адресу московських «журналістів»: «Кричать о единой славянской литературе, а не хотят і заглянуть, що робиться у слов'ян!» (VI, 312).

Але був і інший різновид українського, власне вже малоросійсько-го слов'янофільства. Вчене і ліберальне панство щедро дарувало свою палку любов далеким братам, а власного народу взагалі не хотіло знати, обходилося високомовною риторикою.

Особливо обурювало Шевченка те, що ці патріоти слов'янства умудрялися поєднати свій благородний патріотизм та «широку освіченість» зі зневажанням рідної, української, мови:

*І Коллара читаєте
З усієї сили,
І Шафарика, і Ганка,
І в слав'янофілі
Так і претесь... І всі мови
Слав'янського люду –
Всі знаєте. А свої
Дас[т]ьбі... Колись будем
І по-своєму глаголать...*

Шевченко рано й прозріливо помітив у слов'янофільстві оцю тенденцію вилучати український народ зі слов'янської сім'ї, тобто не визнавати за українським народом права бути окремою і рівноправною з іншими національною одиницею, розчиняти його в «общерусскости», узурпуючи на користь останньої його історію, культуру, землю:

*...Кажуть, бачиши, що все то те
Таки й було наше,
Що вони тільки наймали
Татарам на нашу –
Та полякам...*

¹ Корсун Олександр. Українські повір'я // Сніп, український новорочник... Рік первий. – Харків, 1841. – С. 212–213.

Це – саркастичний перифраз версії офіційної та взагалі державницько-патріотичної історіографії, для якої Україна була всього лиш «окраиной» царської Росії, тимчасово відступленою татарам і полякам. Багатомікове самобутнє історичне і культурне життя України, її боротьба за свободу ігнорувалися. При цьому вдавалися, зокрема, до хитрого маніпулювання етнонімами «Україна» та «Малоросія». Як відомо, наші предки називали себе русами, русинами (в Галичині й Закарпатті ця остання самоназва збереглася до ХХ ст.). Назва «Україна» зафіксована в літописах з ХІІ ст. (її походження не можна вважати остаточно з'ясованим). Поступово, в міру того, як назва «Русь» дедалі більше закріплювалася за Московською Руссю, наш народ почав уживати слово «Україна» (іноземці називали її ще «Черкесією», на європейських картах вона значилася латиною як «Козакоріум» – країна козаків тощо. Хоч саме як про «Україну» йдеться про неї в «Реляції» посла Венеційської республіки Альберта Віміні 1650 року, в паризькій географії Бусенгольта 1666 року, у спогадах німецьких дипломатів і мандрівників Вебера 1720 року, Х. Г. Манштайна 1728 року, в «Історії Карла ХІІ» Вольтера, виданій 1731 року, і т. д. аж до «Щоденника моїх подорожей» Й.-Г. Гердера, писаного 1769 року, де великий гуманіст і філософ пророкував: «Україна колись стане новою Грецією. Колись прокинеться її веселий, музикальний народ і оживе його родюча земля під чудовим південним небом»; ці слова виніс на обкладинку своєї книжки про Україну сучасний німецький письменник Гюнтер Штайн ¹). Тут треба нагадати, що зміна етнонімів, зміна назв і самоназв народів або наявність кількох назв, як і невідповідність між самоназвою і тією назвою, яку дають чужинці, – звичайне явище в історії. Назва російської держави – «Россия» – з'явилася лише наприкінці ХV – на початку ХVІ ст. (але ще до ХVІІІ ст. паралельно з нею вживалися: «Русь», «Русская земля», «Московское государство», «Русское государство», а в Європі – «Московия»; до речі, цікаво: у ХVІІІ ст. не раз пропонувалося назвати Росію «Петровією», на честь Петра І). Тому неправильним є часто спостережане перенесення її та похідних від неї на давніші часи, на Київську Русь (утім, цієї помилки припускаються не лише окремі сучасні літератори й публіцисти, зустрічається вона, можливо, як «грецизм», і в давніх істориків, наприклад, у Д. Бантиш-Каменського – про Київ: «Он долго был столицею Великого княжества Российского...» ²). З другої половини ХVІІ ст., після возз'єднання України з Росією, в офіційній мові

¹ Штайн Гюнтер. Украинские мотивы. – М., 1987.

² Бантиш-Каменский Дмитрий. Путешествие в Молдавию, Валахию и Сербию. – М., 1810. – С. 131.

утверджується термін «Малоросія», який спершу означав старовинне осереддя Русі, руської держави, за аналогією до малої Греції – серцевинної Еллади, до «малого міста» – старого центру.

Протягом XVII–XIX ст. назва «Малоросія» з офіційних документів переходить і в літературу, публіцистику, побут соціальних верхів. Але в народі жило слово «Україна», жило в пісні й поезії, воно набувало патріотичного акценту. Та й поза цим з ним доводилося рахуватися як з фактом історії і буття народу. Тому й воно саме стає предметом ідеологічної і політичної боротьби. Великодержавники прагнуть утвердити за ним одне значення: географічного загумінку, територіального пограниччя. Серед тих, хто намагався скомпрометувати, піддати сумніву назву «Україна» як національно-політичний термін, були і слов'янофіли. Вони демонстративно вживали його суто в значенні провінцій «по границам земель славянских, вообще называемых крайнами или украинами»¹. Треба сказати, що не лише в слов'янофільській публіцистиці, а й у наукових працях істориків «державної школи» практикувалося розширювальне вживання слова «Україна» в значенні «окраїна», заміна терміна «окраїна» терміном «україна», що призводило до мимовільного або й тенденційного змішування власного імені з загальною назвою. Наприклад, С. Соловйов у «Наблюдениях над исторической жизнью народов» говорив про Саксонію як «украину» Германської імперії, Германію як «украину западного мира», Росію як «европейскую Украину» та про низку інших «украинских стран», «украинских явлений» («степное рыцарство» тощо); про «украинское народонаселение» в різних частинах Європи і в різні епохи; про «старых знаменитых украинцев, Карловингов австразийских» і т. д.² Можна було б сприймати цю специфічну термінологію поза якимось полемічно-політичним присмаком, поза якимось зв'язком із власним іменем «Україна», та, на жаль, у цьому таки була цілком певна політична тенденція: підходячи до історії України з великодержавницьких позицій, С. Соловйов розглядав її саме як позбавлену власного значення природну окраїну Російської імперії і саме через те глобалізував і «тиражував» назву «україна», зробивши її синонімом історичної і географічної периферійності взагалі. У всякому разі, треба визнати, що і «державники», і слов'янофіли не приймали слів «українець» і «Україна» як самоназви представника народу та назви країни, бо заперечували і той народ, і ту країну у власній якості.

Це не були невинні лінгвістичні вправи, лексичні відміни – це було принципове питання, надто для Шевченка, оскільки і його зусиллями

¹ Хомяков А. С. Полн. собр. соч. – М., 1900. – Т. 3. – С. 44.

² Сочинения Сергея Михайловича Соловьёва. – СПб., 1882. – С. 521–525.

слово «Україна» поновлювалось і остаточно утверджувалось як само-назва народу й землі (в той час як різномасті українофоби дружно висміювали цю самоназву або спотворювали її значення). За слов'янофільською ж термінологією стояла ухильність і нещирість усієї їхньої позиції щодо України: великодушно похваляючи «оужное племя русского народа», вони фактично відмовляли йому в праві на власний національно-політичний і культурний розвиток (і навіть на власне ім'я!), що особливо виявилось наприкінці 50-х років і стало однією з головних причин остаточного розриву Шевченка зі слов'янофілами.

Отже, річ, зрештою, не в термінології, а в самому розумінні предмета. Українська тема посіла значне місце в російській літературі й науці задовго до слов'янофілів. Але їх не назвеш гідними продовжувачами традиції. Навпаки, вони звузили її, а то й надали їй корисливого, політиканського характеру, їхні попередники були об'єктивніші й справедливіші, стояли на більшій висоті розуміння України.

Із великою прихильністю писали про Україну та українців російський учений В. Зуев («Подорожные записки Василия Зуева с Петербурга до Херсона в 1781 и 1782 г.», Петербург, 1787); П. Шаліков («Путешествие в Малороссию», Москва, 1803–1804); В. Измайлов («Путешествие в полуденную Россию, в письмах», Москва, 1800, 1802; цей автор, зокрема, підкреслював патріотизм українців, їхню любов до своєї батьківщини та її слави) та інші. Крім того, П. Сумаков («Досуги крымского судьи», Петербург, 1803, 1805), О. Левшин («Отрывки из писем о Малороссии», 1816), І. Долгорукий («Дневник путешествия в Киев в 1817 г.»), І. Сбітнев («Поездки в Харьков» – у «Вестнике Европы», 1830), В. Пассек («Путевые заметки», 1834), Н. Всеволозьський («Путешествие через Южную Россию», 1839) звертають увагу на культурно-звичаєві особливості українців і взагалі говорять про них як про окремих народ зі своєю мовою, хоч і близькою до російської, але відмінною від неї. В. Пассек, між іншим, «Слово о полку Ігоревім» зараховує до творів «малоросійських».

Як один із зразків об'єктивності і, хочеться сказати, безкорисливої симпатії до України можна назвати «Письма из Малороссии» Олексія Левшина. Уважно придивляючись до особливостей життя і побуту українського народу, порівнюючи свої враження з образом власного народу, він хоче зрозуміти причини і спільного, і відмінного: «Русские и малороссияне происходят от одних предков; как в тех, так и в других течет кровь древних славян; но нравы их несходны, обыкновения отличны, законы неодинаковы.

Разделение России на множество княжений, кочевая жизнь малороссийских Козаков, соседство их с поляками, смешение с различными народами и принятые от них обычаи и законоположения произвели очень ощутительное различие между сими двумя отраслями одного народа как в нравах, так и в обыкновениях [...] Пробежав бытописания Малороссии, которая несколько веков составляла воинственное и независимое от России государство, которой первобытные жители смешались с черкасами, татарами, поляками и, может быть, со многими другими неизвестными для нас народами; которая долго не имела других законов, кроме законов человеку врожденных, других занятий, кроме войны, других постановлений, кроме свободы, равенства, простой и дружественной жизни Козаков, сделавшихся страшными для всех соседственных держав; пробежав, говорю, историю Малороссии, бывшей независимою, и рассмотрев ее состояние под игом Польши и под владычеством России, мы удобно открываем причину, производящую различие и доставляющую жителям здешних стран некоторые преимущества, ценою крови предков купленные»¹.

Хай не всі узагальнення О. Левшина достатньо переконливі чи точні для нинішнього читача, але й він, нинішній читач, оцінить оте прагнення побачити й зрозуміти особливості іншої землі та іншого народу, а не вишукувати в них те, що можна було б оголосити «своїм», як це робив багато хто і до Левшина, і після нього.

У миколаївську добу, коли одним із найважливіших догматів внутрішньої політики було проголошено так звану «народність», народжується, по суті, ідеологія, яка пізніше оформилася в державно підтримуваний націоналізм. Про значення цього повороту до «національної політики» в контексті всієї історичної еволюції російської монархії прекрасно сказав один із найблискупіших адептів «офіційної народності» професор історії М. Погодін: «Император Александр, вступив в Париж, положил последний камень того здания, которого первый основной камень положен Петром Великим на полях полтавских. Период русской истории от Петра Великого до кончины Александра должно назвать периодом европейским. С императора Николая, который в одном из первых своих указов, по вступлении на престол, повелел, чтоб все воспитанники, отправленные в чужие края, будущие профессеры, были именно русские, с императора Николая, которого министр в троесловной своей формуле России, после православия и самодержавия поставил народность, с императора Николая, при котором всякое предприятие на пользу и славу Отечества, предприятие русское, принимается с благоволением, начинается

¹ *Левшин Алексей. Письма из Малороссии. – Харьков, 1816. – С. 58–59.*

новий період русської історії, період національний, которому, на вищій ступені його розвитку, буде належати, може бути, слава сделаться періодом в общій історії Європи и человечества»¹.

Для України цей «період» обернувся посиленням національного гніту і русифікації, поліційною підозріливістю щодо «українофільства», новими перешкодами на шляху розвитку української літератури. Власне, миколаївська політика «національності» була історичною ланкою між політикою Катерини II, яка ставила своєю метою «искоренить» в українців, та й інших народів імперії, «рознь» і «развратное мнение, по коєму почитают себя народом, от здешнего отличным» (а головне – «легчайшими способами привести к тому, чтоб оне обрусели и перестали бы глядеть, как волки в лесу»²), – і політикою трьох останніх російських монархів з їхньою невсипущою боротьбою проти партикуляризму, місництва, сепаратизму і мазепинства, як іменувався всякий український рух.

Отже, Шевченко не дарма пікся тим, чи належатиме Україні її історія. Це було для нього пов'язане і з іншим питанням: чи належатиме їй її майбутнє?

Той же Драгоманов (а під його впливом почасти і Франко) іронізував з приводу відомих Шевченкових слів про «свою мудрість» («Якби ви вчилися так, як треба, то й мудрість би була своя»). Власне, найбільше саме тут він і вбачав оту «хомяковщину» в українського поета, його відбигання, хоч і епізодичне, від загальнолюдського ідеалу. Але самі собою Шевченкові слова не дають підстави для такого тлумачення. Тільки сприймаючи їх не у власному їхньому значенні, а в загальному потоці слов'янофільських фраз проти чужої науки, змішуючи одне з другим, – можна було зрозуміти їх як заперечення європейської освіти та апологію доморослості. Поет же стверджував потребу самостійного думання, підготовленого справжнім навчанням, – як альтернативу верхоглядству і мавпуванню, пустопорожній моді.

Так само, як Шевченкова «своя мудрість», і його ж «своя правда» («В своїй хаті своя правда, і сила, і воля») теж зустрічала в різні часи нерозуміння. Інколи її тлумачили в слов'янофільському дусі, інколи ж сприймали як... заперечення загальнолюдського суспільного ідеалу й критерію, закидаючи Шевченкові відрубність; або ж, навпаки, слова ці намагалися брати на озброєння ультра націоналісти. Але зовсім не хуторянську відрубність від світової цивілізації та загальнолюдських понять мав на увазі Шевченко! Навпаки, він говорив про рівноправну

¹ *Погодин П. М.* Петр Великий // Москвитянин. – 1841. – Ч. 1. – № 1. – С. 25–26.

² *Соловьев С. М.* История России с древнейших времен. Изд. товарищества «Общественная польза». – Кн. 6. – Т. 26. – С. 30.

причетність кожного народу до світу людства. В народнообразному афоризмі він висловив ту саму велику думку, яку на іншому континенті Сімон Болівар сформулював як політичний принцип: «Закони повинні бути породжені тим народом, який їм підлягає... Ось яким кодексом нам слід керуватися, а не кодексом Вашингтона!» Нагадаймо: «Кодекс Вашингтона» на той час мав незаперечний авторитет і ореол демократизму і прогресизму, а проте в неприйнятті чужих законів – в антиколоніалістському політичному мисленні Болівара – ніхто, принаймні з його земляків, не вбачав ані обмеженості, ані антипрогресизму. А от Шевченкові докоряли, хоч він ставив під сумнів аж ніяк не «кодекс Вашингтона», а туманні словесні маніпуляції та довільні експансіоністські претензії; по суті, висловлював ідеї, до яких приходила і передова на той час європейська політична думка і яку славнозвісний італієць Манціні (Манчіні) сформулював так: «Кожна нація – держава, вся нація – одна держава»¹. Цей принцип – юридичне вираження того, що Шевченко подав у поетичному образі.

Можна згадати тут і виступ Хосе Марті проти тих, хто намірявся правити народами Латинської Америки, «не рахуючись з їхніми національними особливостями, своєрідним етнічним складом і невгамовною силою; керувати за допомогою законів, успадкованих від чотирьох століть вільного підприємства в Сполучених Штатах або дев'ятнадцяти століть монархії у Франції»².

Немає сумніву: говорячи про «свою волю», Шевченко мав на увазі традиції козацької республіки.

Зрештою, Шевченко дуже чітко й вичерпно сформулював своє ставлення до цього питання – про «своє» і «чуже» – в іншому своєму знаменитому поетичному афоризмі: «Не дуріте самі себе, // Учітесь, читайте, // І чужому научайтесь, // Й свого не цурайтесь». Шевченко ж виходив із загальнолюдської міри і жив загальнолюдським ідеалом у всьому. Тим-то побивався, щоб і українці, й інші слов'яни стали вривень з усіма народами. Це останнє він і мислив метою відродження і визволення слов'янських народів, їхнього добровільного об'єднання, – а зовсім не якусь гегемонію слов'янства, його особливу місію в світі, тим більше під проводом царизму. (Ф. Тютчев у посланні «Слав'янам»: «Он жив – Верховный Промыслитель, // И слово “Царь-Освободитель” // За русский выступит предел».) Слов'янська тема в його поезії 40-х років розвивається в трьох головних мотивах: переживання історичних поневірянь слов'янських народів; прикрий біль за їхній розбрат; мрія про братерське співжиття у світі вільному й справедливому.

¹ Див.: Червоний шлях. – 1926. – № 2. – С. 53.

² Див.: Иностранная лит. – 1986. – № 7. – С. 203.

В чому є співзвучність із слов'янофільськими мотивами, так це в поясненні причин слов'янського розбрату: посіяли його «ксьондзи, єзуїти»... Але й тут є суттєва різниця: Шевченко засуджує експансію Ватикану та підступність і жорстокість його слуг, але його зовсім не цікавить – на відміну від слов'янофілів, для яких саме це буде головним, – протиставлення католицизму і православ'я під тим оглядом, що перший не відповідає слов'янському духові, а друге якраз відповідає і є природною для слов'ян та з усіх поглядів гіднішою релігією. Але що характерно для Шевченка: слідом за «ксьондзами, єзуїтами» в нього йде панство.

Якщо ж говорити про слов'янське питання в ширшому плані, то послання «І мертвим, і живим...» засвідчило докорінну відмінність Шевченкового його розуміння від слов'янофільського. Не позбавлена підстав думка Марієтти Шагінян: «Шевченко остро и твердо ставит здесь “славянский вопрос” на классовую почву»¹.

Отже, і «слов'янський біль» у Шевченка і російських слов'янофілів неоднаковий; неоднакові переживання роз'єднаності слов'ян і братовбивчих чвар, мрії про об'єднання, уявлення про майбутній лад. І ідеал, і приводи для його висловлення – неоднакові.

Якщо погодитися з думкою словацької дослідниці Т. Івантишинової про те, що «політичний характер інтерпретації слов'янської ідеї може виявлятися в консервативній, ліберальній або прогресивній революційно-демократичній формі»², – то саме в революційно-демократичній формі вона постала у Шевченка*.

На закінчення цієї теми наведемо характеристику, яку дав І. Франко Шевченковим поглядам на слов'ян у пору активної поетичної розробки цих питань. Слідом за М. Драгомановим, називаючи ті погляди «слов'янофільством», він, одначе, підкреслює, що воно «принципально відмінне» від слов'янофільства у звичайному розумінні: «Лишаючи докладне вияснення Шевченкового слов'янофільства для окремої монографії, я зазначу тут тільки те, що воно ніколи не було ані расове, ані конфесійне. Шевченко не любив слов'ян за те тільки, що вони слов'яни, не бачив ані жодного містичного значення в їх назві, не впускався в туманні міркування про світлу будучину слов'янської раси на тій самотній основі, що “захід” гниє, а слов'яни

¹ Шагінян Марієтта. Тарас Шевченко и славянский вопрос // Дружба народов. – 1961. – № 5. – С. 217.

² Tatiana Ivantšynová. Česi a Slováci v ideologii ruských slavjanofilov. – Bratislava, 1987. – S. 31.

* Про широкий спектр слов'янських ідей: «від радикальних до реакційних (від Герцена, Бакуніна, Шевченка до Каткова)» – говорить і чеський дослідник Радомір Влчек. – Radomír Vlček. Ruský panslavismus – realita a fikce. – Praha, 2002. – S. 36.

здорові, непочаті, не вірив ні в які окремі принципи майбутньої “слов’янської” культури. З минувшини слов’ян він підносив тільки такі моменти, де слов’яни (одиначки) вносили свої вклади в скарбівну загальнолюдської цивілізації. Такими героями в його очах були Іван Гус і Шафарик. Співаючи про криваві бої між поодинокими дітьми “старих слов’ян” (поляками і українцями), Шевченко жалував тільки того, що вони впивалися кров’ю, а в їх майбутній згоді бачив тільки “відновлення тихого раю” (“Ляхам”), а не жадну всесвітню подію, не жаден “день воскресний”. Так само віра, чи то православна, чи римська, чи яка інша, не мала ніякої ролі в його слов’янофільських мріях. В боротьбі між ляхами і українцями винна була не різниця віри, а “ксьондзи-езуїти”; Гус виступає не проти римського католицизму, а проти панських надужитів (відпусти і т. ін.). Тим менше було в Шевченковім слов’янофільстві якого-небудь державства...»¹.

ПОГРОМ КИРИЛО-МЕФОДІЇВСЬКОГО ТОВАРИСТВА

21 вересня 1846 року Шевченко дістає розпорядження генерал-губернатора Бібікова: «Поручаю Вам отправиться в разные места Киевской, Подольской й Волынской губерний и постараться собрать сле-

дующие сведения: 1-е. О народных преданиях, местных повестях и сказаниях и песнях [...] 2-е. О замечательных курганах и урочищах [...] 3-е. Осмотреть замечательные монументальные памятники и древние здания и составить им описание [...] 4-е. Кроме сего, отправитесь в Почаевскую Лавру и там снимете: а) общий наружный вид Лавры, б) внутренность храма и в) вид на окрестность с террасы».

Таке доручення могло тільки порадувати Шевченка, розширюючи горизонти його пізнавальних мандрів Україною. Він побував у Кам’яниці, Почаєві, Дубні, Луцьку, вірогідно, у Берестечку й Острогу. Крім малюнків, Шевченко зробив багато записів народних пісень. Подорож дала йому силу-силенну глибоких вражень та приводів для роздумів, що озивалися в його пізніших творах, зокрема в повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали». «От берегов тихого Дона до кремнистых берегов быстротекущего Днестра – одна почва земли, одна речь, один быт, одна физиономия народа; даже и песни одни и те же. Как одной матери дети», – тут Шевченко знайшов підтвердження своєму образу України як єдності землі, єдності народу. Але, міркує він далі, «минувшая жизнь этой кучки задумчивых детей великой славянской семьи не одинакова». На Волині й Поділлі –

¹ Франко Іван. Зібр. творів. – Т. 31. – С. 25, 26.

мальовничі руїни колись величних замків і палат, зате кургани – велика рідкість. На Київщині та Полтавщині, навпаки, руїн майже немає, зате раз у раз трапляються високі могили, кургани. Про що свідчить ця «мрачная археологическая задача?» – питає сам себе Шевченко і відповідає: про «деспотизм и рабство» під Польщею та про боротьбу козацтва на Подніпров'ї. «Бедная, малосильная Вольнь и Подолия, она охраняла своих распинателей в неприступных замках и роскошных палатах. А моя прекрасная, могучая, вольнолюбивая Украина туго начиняла своим вольным и вражьем трупом неисчислимые огромные курганы. Она своей славы на *поталу* не давала, врага деспота под ноги топтала и свободная, нерастленная умирала. Вот что значат могилы и руины. Не напрасно грустны и унылы ваши песни, задумчивые земляки мои. Их сложила свобода, а пела тяжкая одинокая неволя» (IV, 319).

Повернувшись до Києва, Шевченко довідується про відкриття вакансії на посаду викладача малювання в університеті св. Володимира і 27 листопада 1846 року подає клопотання попечителєві Київського учбового округу О. Траскіну. Ситуація здавалася майже безнадійною: крім Шевченка, було ще троє претендентів, причому один із них – академік Габерцетель із Лондона; до того ж Шевченкова заява надійшла останньою. Але, мабуть, Шевченко мав уже добру опінію завдяки роботі в Археографічній комісії, якою опікувався сам генерал-губернатор Д. Бібіков, що мав репутацію великого любителя старовини. Після тривалого листування між різними «високопревосходительствами» міністр народної освіти С. Уваров надає попечителєві Київського учбового округу О. Траскіну право «сделать распоряжение» про призначення на посаду вчителя малювання в університеті «некласного художника Шевченко в виде опыта на один год...»¹

Ця посада відкривала Шевченкові перспективу не тільки улюбленої праці, а й упорядкування свого побуту, але він не встиг з цієї перспективи скористатися. Як не встиг Пантелеймон Куліш скористатися з тривалого наукового відрядження за кордон, яке надало йому міністерство народної освіти; як не встиг і Микола Костомаров розгорнути свою професорську роботу в університеті...

Після повстання декабристів генерал-ад'ютант граф Бенкендорф пише імператору Миколі I доповідну записку, в якій вказує на прорахунки фіскальних служб, які не змогли вчасно розкрити змову, і пропонує заходи реорганізації задля забезпечення надійної роботи тодішніх «спецслужб»: «...События 14 декабря и ужасные заговоры, которые в течение более 10 лет подготавливали этот взрыв, достаточно

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 87.

доказывают как ничтожность имперской полиции, так и неизбежную необходимость организации таковой, согласно искусно скомбинированному и деятельно выполненному плану. Для того, чтобы полиция была хороша и охватывала все пространство империи, она должна иметь один известный центр и разветвления, проникающие во все пункты. Нужно, чтобы ее боялись и уважали за моральные качества ее начальника. Он должен называться министром полиции и инспектором жандармов. Только этот титул даст ему расположение всех честных людей, которые хотели бы предупредить правительство о некоторых заговорах или сообщить ему интересные новости.

Мошенники, интриганы и глупцы, обратившиеся от их заблуждений или ищущие искупить свои ошибки, будут знать, куда обратиться...»¹

Так народився особливий корпус жандармів, «очі й вуха» самодержавної влади, її жорстокі пазурі. При організації цього модернізованого фіскально-карального механізму було використано не лише кращі вітчизняні традиції, а й передовий європейський досвід.

І мовби моторошне провіщення Шевченкової долі: наче заздальгідь подбали про студента Петрова, який захоче «предупредить правительство о некоторых заговорах или сообщит ему интересные новости».

Студент університету св. Володимира Олексій Петров восени 1846 року зняв квартиру в будинку протоієрея Андріївської церкви Завадського, де мешкав і чиновник канцелярії генерал-губернатора Бібікова кандидат прав Микола Іванович Гулак. Це був справді фатальний випадок, наслідком якого став донос Петрова попечителю Київського учбового округу О. Траскіну, датований 3 березня 1847 року. Послухаймо самого донощика: «Занимаясь довольно поздно вечером, я часто слышал у Гулака собрание людей и рассуждения о предметах, касающихся до государства, проникнутые совершенно идеею свободы. Оригинальность мнений, здесь излагаемых о разных отраслях государственного управления, завлекала меня, вследствие чего я начал обращать более и более внимание на подобные сходбища и разговоры; замечая таковые собрания довольно часто и видя, что предметы споров всегда были одни и те же, я с достоверностью мог заключить, что они в основании своем должны были иметь цель определенную».

Протягом тривалого підслуховування крізь стіну студент Петров склав уявлення про «злочинний» характер розмов та задумів, про коло учасників зустрічей, – про це він і пише докладно в доносі. Але залишалось ще найважливіше: ввійти в довіру настільки, щоб стати

¹ *Козаков Михаил.* Девять точек: Роман. – Изд. третье. – Л., 1932. – С. 112–113.

«своїм» і розвідати всі таємниці змовників (що йдеться про змовників, Петров уже не сумнівався). І тут він виявляє справжній талант уже не просто донощика, а провокатора, поки що добровільного. Після кількох розмов із Гулаком, пише Петров, «я вирішив його посетити с намерением разузнать о лицах, посещающих его, и первым моим вопросом был: “Кто этот либерал, так часто вас посещающий?” – “Это помещик Савич”, – отвечал мне Гулак и здесь же, опровергая все либеральные идеи Савича, начал доказывать благоденствие государств под монархическим правлением». Але такий наївний прийом не міг увести в оману молоду людину з нутром провокатора. «Из этого разговора, – доповідає він, – и из прежде бывших без меня я легко мог узнать, что он только старается выведать образ моих мыслей, я начал доказывать ему противное...»

Наступна частина доносу особливо важлива під оглядом тих фантастичних перебільшень, які стали першою інформацією для уряду імперії й наробили великого страху в Третньому відділенні: «Увлечение, с которым я доказывал свое мнение, совершенно разрушило всякие сомнения Гулака на мой счет, и он открыл мне следующее: что люди, стремящиеся произвести переворот в государстве, действительно существуют и существуют не в разрозненном состоянии, а напротив того – составляют огромное общество, находящееся кроме России и у других славянских племен [...] Будучи совершенно во мне уверен, он также прочитал мне Устав общества, который я из ревности тотчас попросил списать и копию имел честь представить вашему превосходительству...» Так само донощик «имел честь» передати «рукопись о гайдамаччине» студента Навроцького, «которую он находил весьма полезною для распространения между обитателями Малороссии для возбуждения их прежнего воинственного свободного духа». Гулак читав Петрову і головний документ товариства – «Закон Божий», «написанный совершенно популярным языком для распространения между народом»; при цьому студент-провокатор устиг помітити те, на що мало хто потім звертав увагу: в цьому творі «опровергается истинный смысл евангельских текстов: “Воздадите кесарево кесареву, а богово богу”, а также и слова апостолов: “Несъ власть, аще не от бога”...» Але оскільки Гулак від'їздив до Петербурга, то, жалкує Петров, «я и не имел возможности списать у него “Закон Божий”». Що ж до Шевченка, то про якісь зустрічі з ним Петров не згадує, а лиш про те, що Навроцький «прочитал мне четыре стихотворения Шевченко, имеющие своим содержанием мысли явно противозаконные»¹.

¹ Кирило-Мефодіївське товариство. – Т. 1. – С. 24–26.

Хтозна, чи донос Петрова дуже порадував тих службових осіб, до яких він спершу потрапив. Річ у тім, що йшлося про людей відомих, їм особисто знайомих, із доброю службовою репутацією; дехто ж, як Костомаров та Куліш, мали підтримку високих осіб; та й Шевченка призначено викладачем університету згідно з наказом самого міністра освіти. Конфуз! 28 лютого 1847 року Петров зробив усне «повідомлення» помічникові куратора Київського учбового округу Михайлу Юзефовичу. Цим поставив його у дуже незручне становище. Адже Юзефович, родич В. Тарновського (старшого), бував серед ліберальствуючих та українофільствуючих поміщиків, приятелював з Кулішем, мав непогані стосунки з Костомаровим і сприяв Шевченкові у влаштуванні на посаду викладача в університеті. Сюрприз був для нього малоприємний, донощик викликав огиду *, але не дати ходу справі він не міг, до того ж боявся, що й на нього впаде тінь, а тому мусив виявити особливу запопадливість. Проте зробив по-своєму хитро: звелів Петрову суворо зберігати таємницю і, зібравши всі наявні в нього матеріали, написати офіційний донос на ім'я куратора округу О. Траскіна (донос було написано в кабінеті Юзефовича 3 березня). Цим Юзефович ніби ставав осторонь, передаючи справу в інші руки, разом з тим міг похвалитися, які в нього вірнопіддані студенти. Водночас поспішив підготувати наказ про звільнення Шевченка з посади художника Археографічної комісії нібито за те, що «без всякого согласія Комиссии отлучился из Киева»¹. Наказ підписано 1 березня – ще до того, як розпочато справу!

Генерал-майор Траскін теж особисто знав і Костомарова, і Куліша, і Шевченка, і Гулака; мабуть, він був дуже здивований; ще більше, мабуть, був здивований і обурений «підступністю» змовників генерал-губернатор Д. Бібіков, у якого Гулак, чиновник його канцелярії і людина вчена, був на доброму рахунку. А саме до Бібікова мав звернутися, за службовою субординацією, Траскін. Бібіков був у цей час у Петербурзі. Доповідь Траскіна з доносом Петрова надійшла до нього 17 березня. Бібіков негайно доповідає шефові жандармів графу Орлову і просить дозволу зробити трус «у находящегося ныне здесь Гулака» і, в разі, якщо буде знайдено «подозрительные бумаги» або якісь докази зв'язку з іншими запідозреними, то «его арестовать и отправитъ в Киевскую крепость в тамошнюю следственную комиссию для улик, допросов и дальнейших на месте указаний и открытий».

* Мабуть, не тільки в нього. Все-таки жили поняття про дворянську честь. П. Валуев у своєму щоденнику записує: «В похвалу государю следует оговорить, что он повелел Петрова исключить из университета и в службу не принимать» (Дневник П. А. Валуева. – Т. 1. – С. 93).

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 88.

Трус («ревізію») у Гулака проведено того ж дня з великим для жандармів успіхом. Знайдено основний документ товариства – «Закон Божий» («Книги битія українського народу»), який Гулак устиг був сховати в туалеті. За виявлену винахідливість поліцейські чини були винагороджені відповідно до важливості знахідки. Ось довідка Третього відділення: «18 марта 1847 г. при арестовании коллежского секретаря Гулака в его квартире находились частный пристав 2-й адмиралтейской части Андрей Юнкер и несколько полицейских служителей. Уже после арестования Юнкер из предосторожности приказал осмотреть все места в означенной квартире и вследствие этого полицейские служители нашли в отхожем месте преступную рукопись “Закон божий”, брошенную Гулаком. За это назначено в награду частному приставу Юнкеру 200 руб. серебром, а полицейским служителям 15 руб. серебром»¹.

Вивчивши вилучені у Гулака папери, жандарми дійшли висновку про існування в Києві політичної змови, яку треба розслідувати безпосередньо в Петербурзі. 22 березня граф Орлов дає вказівку Бібікову про проведення трусів у Шевченка, Костомарова, Посяди, Марковича, Білозерського, Андрузького, Навроцького і Тулуба. Бібіков надсилав відповідний наказ естафетою київському цивільному губернатору Фундуклею, який одержує наказа 28 березня. Було застережено, що всіх, у кого буде виявлено компрометуючі матеріали, треба негайно арештувати і відправити до Петербурга, але робити все потай, щоб не збурювати людинність.

Київський цивільний губернатор Іван Фундуклей цікавився історією та археологією, добре знав Шевченка як працівника Археографічної комісії, а з Костомаровим навіть мав приятельський зв'язок на ґрунті наукових інтересів: саме перед цим він дав Костомарову на перегляд свою працю «Описание Киева». Є версія, що він хотів попередити професора про обшук, але посланий ним Юзефович, який мав передати запрошення Фундуклея прийти до нього, не застав Костомарова, – той готувався до вінчання і весілля з Аліною Крагельською. Отож уночі з 28 на 29 березня Фундуклей, Траскін, Юзефович разом із жандармами провели трус на квартирі Костомарова, забрали його папери, а самого професора, після короткої розмови в кабінеті Фундуклея, відправили до «кутузки», наступного ж дня повезли до Петербурга. Історія арештування Костомарова сповнена драматизму: і тим, що арештовано його напередодні вінчання, і тим, яку зрадницьку роль відіграли його «друзі» Юзефович та Фундуклей. Юзефович нібито зайшов тієї ночі до квартири Костомарова першим і взяв у нього

¹ Кирило-Мефодіївське товариство. – Т. 1. – С. 32.

нібито на сховок рукопис «Книг битія...», який потім опинився у Фундуклея, що приголомшило довірливого Костомарова; Фундуклей же, першим допитуючи Костомарова, продемонстрував неабиякі здібності слідчого-психолога, схилиючи професора до щиросердих зізнань дружнім ставленням та обіцянкою, що все закінчиться по-доброму, якщо він поводитиметься розумно.

Тим часом у всі кінці імперії та в російські закордонні місії пішли спішні секретні депеші у справі «Славянського общества» («Славно-українського») з наказами про затримання певних осіб.

Тієї ж ночі, що Костомарова, заарештовано Андрузького й Посяду. 3 квітня у Полтаві заарештували Навроцького. У Варшаві взяли під варту Куліша і Білозерського, які їхали за кордон вивчати славистику. 3 квітня допроваджено в Київ заарештованого на Полтавщині О. Марковича. В ці ж дні заарештовано або допитано ряд інших осіб.

5 квітня в Києві на паромній переправі через Дніпро заарештували Тараса Шевченка. Він був святково вбраний, бо Костомаров запрошував його боярином на весілля. Фундуклей, до якого Шевченка привезено, добре знав його і нібито ще й пожартував: «Чого се ви, Тарасе Григоровичу, так прибралися?» – «Та бачте, – нібито відповів Шевченко, – поспішаю до Костомарова на вінчання; він прохав мене за старшого боярина; дак я ото, поки у Броварах перепрягали коней, поголився і причепурився, щоб з воза просто до молодого»¹. – «Еге, коли так, – дак де жених, туди треба і бояринові», – нібито відповів Фундуклей і наказав обшукати Шевченка. Жандарми почали ритися у Шевченкових речах; Фундуклей особисто відібрав рукописний зшиток збірки «Три літа», альбом із малюнками та віршами, листи. Все те, за винятком деяких малюнків та особистих речей, він передав до Третього відділення... Про це і доповів негайно «в III Отделение собственной Его Императорского Величества канцелярии»: «В числе лиц, на которых, по полученному мною предписанию от г. киевского военного, подольского и вольинского генерал-губернатора, обращено было внимание, указан был художник С.-Петербургской Академии Тарас Григорьев сын Шевченко. Художник этот при возвращении из Черниговской губернии был задержан вчерашнего числа у в'езда в город Киев и представлен прямо ко мне. Между бумагами его оказалась рукописная книга с малороссийскими, собственного его сочинения стихами, – из коих многие возмутительного и преступного содержания. Почему как эти, так и все прочие оказавшиеся у Шевченка стихи, равно частную его переписку я почел обязанностью представить в III отделение е. и. в. канцелярии. Вместе с сим препровождается

¹ Див.: *Котиський Олександр*. Тарас Шевченко-Грушівський... – С. 233–234.

і художник Шевченко под строгим караулом при одном полицейском офицере и одним рядовом жандарме»¹. Фундуклей, як і Юзефович, і Траскін, якоюсь мірою і Бібіков *, демонстрував неабияку запопадливість не без страху за самого себе: за свої колишні стосунки із «зловмисниками». А збірка «Три літа», яку він допильнував і вилучив, стала головним і, по суті, єдиним доказом Шевченкового антидержавного злочину, оскільки його членство в Кирило-Мефодіївському товаристві не було доведене.

Усією операцією зі знешкодження «змови» керував особисто шеф жандармів граф О. Орлов. Перші кілька днів Миколі І про справу не доповідали, оскільки він саме пережив серцевий напад. А потім усі дії таємної поліції узгоджувалися з ним, і він контролював хід слідства.

Початкове уявлення про масштаби «змови» було дуже перебільшеним. З перестрашу запідозрювали широкі міжнародні зв'язки братчиків, насамперед серед слов'ян. Особливо ж відстежувано «польський слід». До Петербурга йшли депеші від російських таємних агентів з європейських столиць, з усіх «гарячих точок» європейського політичного життя – привид європейських революцій не давав спокою російському царату. Секретні донесення одне за одним лягали на стіл керуючого Третім відділенням генерал-лейтенанта Дубельта.

«Весьма секретное

Сведения, полученные из Бреславля и Кракова

Город Бреславль сделался теперь чрезвычайно вольным в политическом отношении: помещики и обыватели составили в Бреславле общество под названием "Общества граждан" (Bürgerverein). Оно принимает людей всякого рода без различия звания, религии и насчитывает теперь до двух тысяч человек. Целью общества есть намерения ввести демократию, т. е. свободу и равенство. Подобные общества составляются также в Берлине, Лигнице, Швейднице, Гершберге и других значительнейших городах Пруссии. В Бреславле уверяют, что на севере в скором времени непременно вспыхнет мятеж».

Резолюція Дубельта: «Продолжать изыскания!»

«Весьма секретное и нужное

...находящиеся за границею польские выходцы под руководством Адама Чарторижского замышляют о соединении всех славянских племен в одно царство, полагая разделить его на четыре штата: 1) Русско-славянский, 2) Польско-славянский, 3) Чехо-славянский, 4) Иллиро-славянский, с тем, чтобы

¹ Кирило-Мефодіївське товариство. – Т. 2. – С. 198.

* Бібіков навіть зобов'язав поштову службу передавати йому особисто для перлюстрації листи не тільки заарештованих, а й підозрюваного чиновника його канцелярії М. Рігельмана; ця брутальна сваволя викликала заперечний рапорт генерал-ад'ютанта В. Адлерберга графу Орлову.

каждый штат управлялся сообразно своим правам и обычаям, на либеральном основании, но под одним федеративным господством. В Париже учреждено с этой мыслью так называемое "Славяно-народное владо", которое рассылает своих агентов и старается разными другими средствами распространять свои замыслы. Хотя из дела о Славянском обществе св. Кирилла и Мефодия доселе не видно, чтобы члены ононого были в сношениях с польскими выходцами, но весьма вероятно, что действия Парижского славянского общества подали мысль и нашим молодым людям, уроженцам Малороссии, мечтать о восстановлении прежней вольницы на их родине...»

Дубельт написав резолюцію: «Продолжать! Особое внимание контактам малороссов с поляками!»

«Весьма секретное и нужное

В Москве, некоторые писатели, называясь славянофилами, занимаются преимущественно изысканиями по части славянских древностей и наречий, в преувеличенных выражениях говорят о необыкновенном значении славян в древности, о стремлении их к какому-то особенному развитию. Подобными идеями отмечены работы московского профессора-слависта Осипа Бодянского, профессора Шевырева, писателей Киреевского, Хомякова, Константина Аксакова. В Киеве обнаружено, что славянофильство может принять и преступное направление, обратившись в украинофильство с предположениями о восстановлении Малороссии в том виде, в каком она находилась до присоединения к России. Уже по имеющимся материалам можно с достаточным на то основанием утверждать, что целью Украино-Славянского общества было направление, опасное для государственного спокойствия».

Тривога правителів зрозуміла: був рік 1847-й, ще не забулося повстання 1846 року в Галичині, а в Європі назрівали нові революції: через рік вони вибухнуть не лише у Франції й Німеччині, а й на самому кордоні Російської імперії: в Угорщині! Завбачливий Бібіков доповідає з Києва: «Рано или поздно, при каком-либо случае, это народонаселение, напитанное еще издавна ненавистью к своим помещикам, по преданиям и фактам, – возмутится и обagrит южно-русский край кровью, как в прошлом году в Галиции, сму совершенно однородной и находившейся в одинаковом с ним положении».

У Третьому відділенні добре розуміли натяк Бібікова на необхідність скасування в Малоросії кріпосного права. Але в Петербурзі знали думку імператора Миколи I: «Крепостничество есть зло, но упразднение его было бы злом еще большим»; імператор боявся, що суспільні зміни викличуть не тільки гостру опозицію до нього поміщиків, а й нові політичні вимоги та сепаратистські рухи в багатонаціональній імперії. Як сигнал про небезпеку таких рухів розглядалася і справа кирило-мефодіївців.

Однак у міру просування слідства жандармським фахівцям ставало зрозуміло, що загрозу було перебільшено. Припущення про можливість міжнародну змову або якісь реальні зарубіжні зв'язки братчиків не виправдалися. «Польського сліду» не виявлено, принаймні в організаційному плані (хоч про можливий вплив поляків у плані ідейному та літературному говорилося; взагалі ж українство як польська або австрійська інтрига – це був стереотип імперського мислення не тільки в ті часи). Встановлено було, що українське слов'янство – явище відмінне від російського слов'янофільства, з Москвою братчики не мали зв'язку (як це спершу уявлялося); це пом'якшувало підозри щодо слов'янофілів, зате український рух оцінювався як політично шкідливіший за слов'янофільство московське.

Результати слідства було підсумовано в доповіді шефа жандармів графа Орлова Миколі І. В ній, зокрема, говорилося: «Сколь ни важна в разных отношениях вина прикосновенных лиц, но собственно политическое зло, к счастью, еще не успело развиться до той степени, как представлялось по первоначальным сведениям. Доносы и первые сведения, как всегда бывает, преувеличили важность, и дело сказалося в виде менее опасном». Докладно описавши хід і результати слідства, граф Орлов робить висновок: «Обозрение всех этих обстоятельств приводит к следующим убеждениям: Украино-славянское общество св. Кирилла и Мефодия было не более как ученый бред трех молодых людей. Учредители его Гулак, Белозерский и Костомаров по самому положению ученых людей в свете, конечно, были бы не в состоянии ни вовлечь в свое общество военных или народ, ни сделаться скорою причиною восстания». Висновок цілком слушний. Але він мав не менш слушне продовження: «Но вред от них мог произойти медленный и тем более опасный. Быв при воспитании юношества, они имели случай посеять в возрастающем поколении испорченность и приготавливать будущие неурядства. К счастью, зло еще не созрело, а остальное предотвращено распоряжениями правительства».

Цих «распоряжений» було багато. Стосувалися вони посилення нагляду за студентською молоддю в українських університетах, вилучення шкідливих творів – насамперед Шевченка й Куліша, загвинчування цензурних гайок та ін., наприклад, «наблюдения за находящимися в Киевской и Волынской губерниях уроженцами Малороссии, которые получили воспитание в университете св. Владимира». Про обстановку в самому університеті цікаве свідчення дає лист Григорія Галагана «любезнейшому дядюшке» (комусь із Кочубеїв?) від 19 березня 1849 року: «Теперь университет здешний под непосредствен-

ной командой Бибикова, который познакомился с ученым обществом строгою речью. Он собрал всех студентов и спросил их: “Скажите, что можете вы мне сделать?” Они отвечали: “Ничего”. “А, я могу закрыть университет, так знайте же...” и пр. и пр. Я видел список студентов и удивился, как преобладает число Поляков над числом Русских, так что, может быть, подобная лаконическая речь была и необходима, хотя и жалко думать, что в святом Киеве принуждены держать Университет на такой ноге»¹.

Але найважливішими були «распоряжения» політичного, ідеологічного характеру. Граф Орлов не випускає з уваги різницю між слов'янофільством та «українофільством». Перше він почасти захищає перед царем («...Славянофилы... в высшей степени полезны: они суть двигатели в государстве, орудия самостоятельности и могущества его, так что правительство должно пользоваться ими и поощрять тех, которые действуют в истинно русском духе»²), хоч і рекомендовано було його відомством, щоб міністр освіти Уваров пильніше контролював їхню діяльність і «принял меры для направления трудов ученых к рассуждениям о народности, языке и литературе собственно русских», що той і зробив. Що ж до «україно-слов'ян» його відомство суворіше («возмутительные воззвания... и другие преступные сочинения») і рекомендує вужчі рамки для «ученых и писателей», які торкаються української теми: генерал-ад'ютантам Бібікову і Кокошкіну доручено стежити, «не питаются ли мысли о прежней вольнице, гетманщине и о мнимых правах на отдельное существование, чтобы обращали внимание на тех, которые преимущественно занимаются малороссийскими древностями, историею и литературою, и старались бы прекращать в этой области наук всякое злоупотребление, но самым незаметным и осторожным образом (sic!), без явных преследований и сколь возможно не раздражая уроженцев Малороссии». Взагалі ж рекомендовано вченим, «чтоб они рассуждали сколь возможно осторожнее там, где дело идет о народности или языке Малороссии и других подвластных России земель, не давая любви к родине перевеса над любовью к отечеству, империи и изгоняя все, что может вредить последней любви, особенно о мнимых настоящих бедствиях и о прежнем, будто бы необыкновенно счастливом, положении подвластных племен, чтобы все выводы ученых и писателей клонились не к возвышению Малороссии, Польши и прочих стран отдельно, а Российской империи, в совокупности народов, ее составляющих».

¹ Див.: Україна. – 1925. – № 6. – С. 110.

² Див.: Янковский Ю. З. Из истории русской общественно-литературной мысли. – К., 1972. – С. 11.

Так викладено підготовлене О. Орловим і «высочайше утвержденное решение дела об Украйно-славянском обществе» в таємному листі шефа жандармів начальника 5-го округу корпусу жандармів генерал-майорові О. Шнелю¹.

В історії придушення царизмом українських рухів викриття і розгром Кирило-Мефодіївського братства – одна з найважливіших подій, із найдалекосяжнішими наслідками. Було зупинено хвилю національного відродження, що обіцяла стати високою і могутньою. Було в зародку придушено, покарано і розсіяно молоду талановиту національну інтелігенцію і на десятиліття затримано її формування в подальшому. Царизм швидко зрозумів зв'язок національних «мечтаний» з ідеєю революції, революційний потенціал визвольного руху, його спрямованість проти самодержавства, що дістало найвиразніший вияв у Шевченковій поезії.

«Шевченко вместо того, чтобы вечно питать благоговейные чувства к особам августейшей фамилии, удостоившим выкупить его из крепостного состояния, сочинял стихи на малороссийском языке самого возмутительного содержания, – писал у своїх висновках Микола І шеф жандармів, начальник Третього відділення граф О. Орлов. – В них он то выражал плач о мнимом порабощении и бедствиях Украины, то возглашал о славе гетманского правления и прежней вольности козачества, то с невероятною дерзостью изливал клеветы и желчь на особ императорского дома, забывая в них личных своих благодетелей. Сверх того, что все запрещенное увлекает молодость и людей с слабым характером, Шевченко приобрел между друзьями своими славу знаменитого малороссийского писателя, а потому стихи его вдвойне вредны и опасны. С любимыми стихами в Малороссии могли посеяться и впоследствии укорениться мысли о мнимом блаженстве времен гетьманщины, о счастье вернуть эти времена и о возможности Украйне существовать в виде отдельного государства»².

Як відомо, слідство не довело членства Шевченка у Кирило-Мефодіївському братстві («действовал отдельно, увлекаясь собственной испорченностью»). Але ореол його поезії осявав і діяльність братчиків, і саме ім'я братства, а отож збільшував його небезпечність в очах уряду. Тому, вважало слідство, «по возмутительному духу и дерзости, выходящей из всяких пределов, он должен быть признаваем одним из важных преступников». Напевне, врахували й тверду поведінку Шевченка під час слідства: на відміну від більшості інших заарештованих, що намагалися применшити свою провину, посилаю-

¹ Кирило-Мефодіївське товариство. – Т. 1. – С. 80–81.

² Там само. – С. 67.

чись на відсутність зловмисності, – Шевченко, як і Гулак, не давав ніяких потрібних слідству зізнань, на низку важливих пунктів узагалі не відповідав. Лише в одному випадку він визнав свою провину, але водночас дав таке пояснення, яке об'єктивно звучало обвинуваченням царсько-кріпосницькому режимові:

«16. Какими случаями доведены вы были до такой наглости, что писали самые дерзкие стихи против государя императора и до такой неблагодарности, что сверх великости священной особы монарха забыли в нем и в августейшем семействе его лично ваших благотворителей, столь нежно поступивших при выкупе вас из крепостного состояния.

– Будучи еще в Петербурге, я слышал везде дерзости и порицания на государя и правительство. Возвратясь в Малороссию, я услышал еще более и хуже между молодыми и между степенными людьми; я увидел нищету и ужасное угнетение крестьян помещиками, посессорами и экономами шляхтичами, и все это делалось и делается именем государя и правительства; я всему этому поверил и, забыв совесть и страх божий, дерзнул писать наглости против моего высочайшего благодетеля, чем довершил свое безумие»¹.

Суду над кирило-мефодіївцями не було. Їх покарано «по высочайшему повелению». Все трималося в таємниці: не можна було допускати небажаного резонансу. Суспільство жило чутками – від фантастичних до більш-менш правдоподібних. 2 травня О. Нікітенко записує в щоденнику: «На юге, в Киеве, открыто общество, имеющее целью конфедеративный союз всех славян в Европе на демократических началах, на подобие Североамериканских Штатов. К этому обществу принадлежат профессора Киевского университета: [Н. И.] Костомаров, Кулиш, [Т. Г.] Шевченко, [П. П. Артемовский]-Гулак* и проч. Имеют ли эти южные славяне какую-нибудь связь с московскими славянофилами – не известно, но правительство, кажется, намерено за них взяться. Говорят, что все это вывели наружу представления австрийского правительства»². На тлі цього стриманого інтелігентного відгуку поміркованого ліберала Нікітенка як же дико виглядає відомий «присуд» революційного демократа-великодержавника Белінського, позначений пароксизмом лютої! (В листі до П. Анненкова від 1–10 грудня 1847 року³. Тут треба зауважити, що листи В. Белінського до друзів часто вражають, навіть коли йдеться про великих європейських письменників, довільністю і мінливістю оцінок, а ще частіше цинізмом та лихослів'ям, і редактори академічного видання не раз змушені

¹ Кирило-Мефодіївське товариство. – Т. 2. – С. 328.

* Сплутано М. Гулака з П. Гулаком-Артемовським.

² Нікітенко А. В. Моя повесть о самом себе... – С. 371.

³ Белинский В. Г. Полное собрание сочинений: В 13 т. – М., 1956. – Т. 12. – С. 440–441.

вдаватися до купюр-«стрикрапок» на місці нецензурних слів. Але в цьому листі Белінський перевершив себе у лайках: «...скоты, безмозглые либералишки. Ох эти мне хохлы. Ведь бараны – а либеральничают во имя галушек и вареников со свиным салом!» – І т. д.: це ще не «найкраще» з брудного викиду його красномовства. Якщо ж говорити про його ставлення до української літератури взагалі, то чи не найоб'єктивніше це питання висвітлене в розвідці Платона Лушпинського¹.)

Головним керівником «Україно-славянського общества» визнано Гулака; його вирішено «заключить в Шлиссельбургскую крепость на 3 года и потом отправит его в отдаленную губернию под строжайший надзор». Куліша, «неумеренного в неправильных понятиях о Малороссии, во внимании к тому, что он сам с ужасом видит ныне тот вред, который мог произойти от его сочинений [...]», заключить в крепость на четыре месяца и потом отправит в одну из отдаленных малороссийских губерний на службу, но никак не по ученой части, с учреждением за ним строжайшего надзора, не увольняя его ни в Малороссию, ни за границу, и с тем, чтобы цензура обращала строжайшее внимание на его сочинения...» Костомарова «заклучить в крепость на один год и после того отправит в одну из отдаленных великороссийских губерний, но никак не по ученой части, с учреждением за ним строжайшего надзора». Решта братчиків дістала менші покарання.

Але найтяжче покарано Шевченка: «Художника Шевченко за сочинение возмутительных и в высшей степени дерзких стихотворений, как одаренного крепким телосложением, определить рядовым в Оренбургский отдельный корпус с правом выслуги, поручив начальству иметь строжайшее наблюдение, дабы от него ни под каким видом не могло выходить возмутительных и пасквильных сочинений».

Усі ці пропозиції Третього відділення про покарання Микола І підтвердив. Лише у виroku Шевченкові з'явилось додаткове формулювання: «под строжайший надзор, с запрещением писать и рисовать». Його додав сам Микола І. Пізніше Шевченко скаже, що навіть трибунал під головуванням самого сатани не міг би придумати для нього жорстокішої кари...

Тут залишається додати, що розправа з кирило-мефодіївцями стала – принаймні хронологічно – відправним пунктом різкого посилення реакції, що ознаменувало один із найчорніших періодів в історії Росії. 1848 року помирає Белінський, «вполне во-время, потому что

¹ Лушпинський Платон. Шевченко й Белінський – сьогочасне й минуле // Вісник українознавства. – Львів, 1939. – III-IV. – С. 5–23.

его ждали большие невзгоды» (саме ті, якими він зловтішався щодо долі кирило-мефодіївців – нелюбих йому «хохлов»). З його смертю завершився і весь літературний період 40-х років. Європейські революції 1847–1848 років смертельно налякали Миколу I, й «успішне» придушення його військами угорського повстання не заспокоїло його. Посилюється боротьба з внутрішнім ворогом. «С 1848 года наступает литературно-политическое безвременье, которое длится до 1855 г., когда, благодаря уроку крымской кампании, начинается новый, светлый период русской истории. Но раньше, чем вступить в этот новый период, Россия и русская литература должны были пройти через тяжелый искуc, через мрачное семилетие реакции 1848–55 гг., который можно назвать одною из самых темных полос в истории русской мысли. Глубокое уныние, порожденное безвременьем, делает понятным праздничную психологию начальных лет новой эпохи, объясняет то безграничное, полное самых светлых надежд умиление, которое овладело тогда самыми озлобленными умами, ту радостную суетливость, с которою русский человек принялся нагонять потерянные годы»¹.

«У КАЗЕМАТІ»

Несподівана катастрофа у розквіті творчості, катастрофа друзів і спільної справи породила тяжкі переживання, але не вбила в Шевченкові поета. За гнітючих обставин ув'язнення, настирливих допитів і тривожних очікувань він протягом менш як двох місяців написав 12 поезій, що відтворюють психологічно яскраву картину його душевного стану, а йому самому тоді, певно, давали можливість охороняти свій внутрішній світ від рутинної бруталності каземату, концентрованого вираження неволі («В неволі тяжко, хоча й волі, // Сказать по правді, не було»).

Пізніше, більш як через 10 років, повертаючись із заслання, він у Москві переписав ці вірші, об'єднавши їх у цикл, якому дав назву «У казематі»; до них додав вірш «Згадайте, братія моя...», написаний 1847 року по прибутті на заслання, в Орській фортеці, – його він поставив першим як такий, що мав бути ідейним та емоційним ключем до всього циклу.

Ці 12 віршів належать до перлин Шевченкової лірики і засвідчують, що і в екстремальній ситуації ув'язнення він зберіг властиву

¹ Венгеровъ С. А. Очерки по истории русской литературы. – 2-е издание. – СПб., 1907. – С. 25–26.

йому широчині, і ріднорідність переживань та спонтанність поетичної уяви, а водночас сталість свого духу, що утверджував незалежність поетового «я» від тиску обставин.

Знаменно, що саме в казематі написано славетну поезію «Садок вишневий коло хати...», що вже понад півтора століття живе в народі й викликала захоплення багатьох видатних людей усієї Росії. Ця чудова ідилія постала не тільки як контраст до в'язничної реальності, як психологічна компенсація тяжких переживань, психологічний і естетичний вихід із стресу, – а й як гостра туга за втраченим, що тепер по-новому постає в уяві, особливо яскраво вписується в його постійне утвердження традиційних етичних і естетичних цінностей українського сільського побуту, краси родинного життя – того, за чим Шевченко тужив і що протиставляв розкладовій дії кріпосництва.

У кількох поезіях – «Ой три шляхи широкіі...», «Рано-вранці новобранці...», «Чого ти ходиш на могилу?» – Шевченко повертається до народно-поетичних мотивів своїх раних романтичних балад, але шляхетна стриманість їхнього драматизму і немовби замирення з фатальною долею вносять у цей Шевченків жанр новий тривкий настрій. А в ширшому розумінні ці поезії дисонують з ідилією «Садка вишневого...», відкриваючи інші виміри традиційного народного життя, в якому дівоча або козака доля нівечаться недосконалістю рутинних людських відносин. Зринає й мотив самотності, що, як часто у Шевченка, «аранжирований» на дівочий голос, бо якраз «у самотині дівочій» найповніше і найемоційніше виявляється невідповідність між потребою кохання, «дружини» – і очужілістю світу («Ой одна я, одна»).

Найдраматичніший із віршів такого характеру – «Не кидай матері! – казали!» * Не знати, чи за ним стоїть спогад про якусь конкретну ситуацію, коли дівчина, зваблена принадами ширшого (панського: «палати») світу, залишила рідну домівку й матір (на відміну від типового Шевченкового мотиву зваблення дівчини паном тут ідеться про добровільну втечу), – але незалежно від цього вірш може мати символічне прочитання: зречення домівки й матері як вибору «спокуси-віщої» національної долі. Тим разючішою сприймається тоді картина запустіння рідної домівки, так зримо намальованої у вірші. Але Шевченко тут і в болісних почуттях елегійний, навіть якийсь меланхолійний; він навіть не докоряє, а молиться за непевну, невгадувану героїню:

* Всебічний аналіз цього вірша подала Михайлина Коцюбинська, авторка досліджень із Шевченкової поезики, у статті «Перлина лірики Шевченка: естетичний аналіз вірша «Не кидай матері...»» (Михайлина Коцюбинська. Мої обрії. – К., 2004. – С. 36–49).

*Благаю долю, щоб печаль
Тебе довіку не збудила,
Щоб у палатах не найшла...
Щоб Бога ти не осудила
І матері не прокляла.*

Натомість трагічне представлення національної провини, національного гріха – в поезії «За байраком байрак...» – одній із найвідоміших у Шевченковій спадщині. Тут постійний у Шевченка символ *могили* набирає іншого змісту, ніж було раніше. Це – «заклята могила», нечиста, з якої вночі встає козак, «сивий, похилий», і «співа, сумно співає» – про непростий (хоч і недобровільний) колективний гріх братовбивства:

*Як запродав гетьман
У ярмо християн,
Нас послав поганяти,
По своїй по землі
Свою кров розлили
І зарізали брата.
Крові брата впились
І отут полягли
У могилі заклятій.*

Це якась пекельна сповідь:

*Став на самій могилі,
На Дніпро позирав,
Тяжко плакав, ридав,
Сині хвилі голосили, –*

стражденність цієї долі резонує силами природних стихій. Але такий гріх залишиться непростим. Козак зникає як нечиста сила з трети ми півнями, – «а могила застогнала».

Тут зовсім інший символ *могили*, ніж, скажімо, у містерії «Великий льох»: там у могилі була похована українська воля і, відповідно, надія на воскресіння; тут у могилі криється національний гріх, гріх братовбивства, і надії на прощення немає – навіть тієї, що була у трьох пташок-душ, хіба що історія запропонує якийсь неймовірний ритуал розгрішення.

Це, звісно, лиш один момент у багатоманітному переживанні Шевченком національної історії, але не випадковий в еволюції його уявлення про козацтво і пов'язаний з переживанням трагедії «братчиків».

Уже згадувалося про документально засвідчену мужню поведінку Шевченка під час слідства. Але це не означає, що душа його не знала сумнівів і тривоги. Трагічний злам усього життя і творчої долі з її великими перспективами, до того ж злам безглуздо випадковий (з погляду

конкретного збігу обставин, через необережність друзів), викликав прикрий жаль:

*Дурний свій розум проклинаю,
Що дався дурням одурить,
В калюжі волю утопить.*

Тут бачимо й відлуння тієї колізії, що існувала в стосунках Шевченка з друзями на свободі: він не дуже схильний був гратися в романтичний ритуал таємного товариства, бачив свою місію інакшою. Однак мусив прийняти всі сумні наслідки й кару влади чужої, ворожої, але таки влади: «Не наша мати, // А довелось поважати».

Знову і знову, тепер з іще більшою силою, озивається в душі страх померти на чужині:

*Холоне серце, як згадаю,
Що не в Україні поховують,
Що не в Україні буду житьь,
Людей і господа любитьь.*

Та й цей страх тьмяніє перед іншим почуттям і прочуттям – апокаліптичного майбутнього України:

*Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині –
Однаковісінько мені.
В неволі виріс між чужими,
І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій – не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: – Молись,
Молися сину: за Вкраїну
Його замучили колись. –
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві... і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені.*

Це, мабуть, найтрагічніший зі сповідних віршів Шевченка. Тут слези ніби запечені кривавим болем. Тут усе перегукується з переяславським «Заповітом» – як його заперечне продовження.

Цикл «У казематі» закінчується словом прощання до друзів по неволі, в якому вимушене прийняття долі всеодно обертається у вічну Шевченкову заповідь:

*Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї господа моліть.*

Ці два вірші циклу – «Мені однаково...» та «Чи ми ще зійдемося знову?» – немовби остаточна формула любові до України як трагічного сенсу його життя. Емоційна сила їх уже півтора століття вражає українця; згусток думки й чуття у надщільному вислові сягає рівня сакральної заповіді.

Але є ще один глибоко людський настрій, що знайшов вияв у казематному циклі. Це – братерське почуття до друзів; у Шевченка немає й крихти докору тим із них, хто виявив слабкість. Особливо зворушливий вірш «Н. Костомарову» – тут Шевченко, бачивши страждання матері друга, вперше говорить про своє сирітство й самоту як... перевагу, що немовби робить його долю легшою за долю друзів. Сирітство як благо – тільки безглузда неволя може так парадоксально «перевернути» поняття...

І не випадково Шевченко останньою поставив поезію, в якій він прощається з друзями. І цей самий мотив – у тій пізнішій поезії, яку він поставив на початку циклу:

*Любіться, брати мої,
Україну любіте,
І за неї, безталанну,
Господа моліте.*

Це – ніби підсумок казематних думок і благословення на страдницьку путь...

У ЗАСЛАННІ

Зразу ж по затвердженні вироку Шевченка передано у розпорядження військового міністерства. «30 травня ранком, дивлячись із вікна (камери каземату. – І. Дз.), я побачив, як виводили Шевченка, дуже зарослого бородою, і садовили

в найману карету разом з озброєними жандармами. Побачивши мене у вікні, він привітно і з усмішкою вклонився мені, на що я також відповів знаком вітання»¹, – згадував М. Костомаров.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 149.

У секретному «пакеті» начальника Третього відділення графа Орлова військовому міністрові О. Чернишову викладено вирок і підкреслено «монаршую волю»: «с запрещением писать и рисовать». Генерал-лейтенант Дубельт, начальник штабу корпусу жандармів, «присовокупил» «Реестр препровождаемым пакету, вещам и деньгам»: «Разные вещи и деньги *триста пятьдесят четыре рубля шестьдесят две копейки серебром*, принадлежащие Шевченко»¹. Відповідна документація «на Шевченка» швидко і пунктуально переходила від вищих начальників до нижчих.

Везли його під пильною охороною і швидко, як небезпечного державного злочинця. Пізніше в щоденнику він з іронією напише: «Во мне была (как я после узнал) экстренная надобность в Оренбурге, и потому-то фельдъегерь неудобозабываемого Тормоза (так назвал Миколу I Герцен. – *І. Дз.*) не дремал. Он меня из Питера на осьмые сутки поставил в Оренбург, убивши только одну почтовую лошадь на всем пространстве» (V, 123). А дороги було понад 2500 км, через Москву, Сибірськ, Самару, Бузулук. 11 червня 1847 року в. о. командира Окремого оренбурзького корпусу генерал-лейтенант О. Толмачов надсилає до військового міністерства рапорт: «...под присмотром фельдъегеря Видлера рядовой Тарас *Шевченко*, отданный в военную службу из художников С.-Петербургской Академии за сочинение возмутительных стихов, прибыл в Оренбург 9 июня, в 11-ть часов пополудни, и зачислен в Оренбургский линейный № 5-го батальона, с учреждением за ним строжайшего надзора»².

Пізніше в повісті «Близнецы» Шевченко пригадає дещо зі своїх дорожніх вражень і вкладе їх у уста одного з персонажів: «...После волжских прекрасных берегов передо мною раскрылась степь, настоящая калмыцкая степь. Первая станция от Самары была для меня тяжела, вторая легче, и глаза мои начали осваиваться с бесконечными равнинами.

Первые три переезда показывались еще кое-где вдали неправильными рядами темные кустарники и степи, по берегам речки Сакмары. Наконец, и те исчезли. Пусто, хоть шаром покати [...] Проехавши город Бузулук, начинают на горизонте в тумане показываться плоские возвышенности Общего Сырта. И, любуясь этим величественным горизонтом, я незаметно въехал в Татищеву крепость [...] Солнце только что закатилось, когда я переправился через Сакмару, и первое, что я увидел вдали, это было еще розового цвета огромное здание с мечтью и прекраснейшим минаретом. Это здание называется здесь

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 132.

² Там само. – С. 140.

караван-сарай, недавно воздвигнутое по рисунку А. Брюллова. Проехавши караван-сарай, мне открылся город, то есть земляной высокий вал, одетый красноватым камнем, и неуклюжие сакмарские ворота, в [которые] я и въехал в Оренбург» (IV, 90–91).

Оренбург був важливою фортецею і відігравав стратегічну роль у просуванні Росії на південний схід, у Середню Азію. І хоч на середину XIX ст. він уже втратив своє колишнє значення форпосту імперії, оскільки опинився в тилу (вже відбувалося «освоєння» Приаралля і «на приціл» узято Хіву й Бухару – з поглядом на Індію*), проте залишався центром генерал-губернаторства, місцем штабу Окремого Оренбурзького корпусу та управління начальника краю. Фактично це було військове місто. В Оренбурзькому краї дислокувалися так звані лінійні батальйони, призначені для облаштування прикордонних оборонних ліній. Служба в цих батальйонах була особливо тяжкою, не кажучи про суворі природні умови та ізоляцію від зовнішнього світу; тому в них часто віддавали політичних засланих та неблагонадійних. З багатьма із них доля зводитиме Шевченка.

Як завжди і всюди, у ставленні до покараних владою люди поділялися на дві категорії: одні переймалися ворожістю й підозрливістю, другі – співчуттям або інтересом. Що ж до Шевченка, то його супроводжувала слава художника й поета – тут були й земляки, які вже знали про нього, а до когось доходили чутки про незвичайного «солдата». (Одну з таких чуток переказує Карл Герн, картограф і будівничий укріплень, який став Шевченковим добрим приятелем в Оренбурзі: «Уявіть собі, – нібито сказав йому начальник штабу Прибитков, – якого пана до нас сьогодні прислали: йому заборонено і співати, і розмовляти, і ще щось таке! Ну як же за таких умов можна йому жити?»¹). Але перебування в Оренбургу було не найгіршим періодом заслання: Шевченко ще не підпадав під дію порядків стройової служби.

У перший же день в Оренбурзі доля подарувала Шевченкові знайомство, яке зігріє його в цій напасті й допоможе пережити «адаптацію» до нової реальності – знайомство з Федором Лазаревським, чиновником Оренбурзької прикордонної комісії, одним із шести братів

* «Далеко продвинулась матушка-Русь внутрь Средней Азии, в самое сердце врезалась, – добралась до хребта и кражей Гиндукуша. Передовые посты ее уже наблюдают за воротами Герата, за перевалами и проходами через Парапамиз, проникли и стоят в диких ущельях древняго Оксуса, а дозорный казак на высях Памира зорко следит за узлом границ и с “крыши мира” заглядывает на цветущия долины Индии». Герой походу генерал Перовський маніфестував: «Русские пришли сюда не на день и не на год, а на вечные времена: назад они не пойдут» («Взятие Ак-Мечети в 1853 году, как начало завоевания Кокандского ханства»). – Без прізвища автора, без вихідних даних; ймовірно: СПб., 1860. – С. 1; 102).

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 195.

Лазаревських: усі вони згодом стали хто друзями, хто добрими знайомими Шевченка і як могли йому допомагали. Ось як описав це знайомство сам Федір Лазаревський у спогадах:

«9 червня 1847 року сидів я у своїй прикордонній комісії й ретельно займався поточними справами. Коли це близько другої години пополудні в кімнату вбігає переписувач Галявинський і каже: “Вночі жандарми привезли Шевченка; я чув від офіцера, якому його здали, і він зараз у пересильній казармі”.

Не задумуючись, я побіг у казарми й насилу відшукав там новопривезеного арештанта. Він лежав долілиць на нарах, заглибившись у читання Біблії. Доти я ніколи не бачив Шевченка, а знав тільки його “Кобзаря” та “Гайдамаків”. Забувши про присутніх наглядачів, у юнацькому пориві я кинувся йому на шию».

Ця експансивність незнайомого молодика, певно, здивувала Шевченка – він ще не знав, що й у цих далеких краях йому траплятимуться люди, які не тільки знають його, а й схиляються перед ним. «Неохоче підвівшись із нар, Тарас Григорович заговорив зі мною недовірливо, уривчасто відповідаючи на мої запитання. Та й зрозуміло, чи міг він одразу довіритися людині, що з’явилася до нього ні з того ні з сього у перші години його прибуття на місце заслання? Тим часом я спитав його: чи не можу я чимось стати йому в пригоді? Він стримано відповів: “Я не потребую чисієсь допомоги – сам собі допомагатиму. Я вже дістав запрошення від начальника пересильної тюрми навчати його дітей”».

Проте екзальтований земляк не міг на цьому заспокоїтися і зразу ж подався до свого начальника, генерала Ладиженського, який мав репутацію начальника гуманного, з розповіддю про незвичайного засланця і в розрахунку на якісь сприятливі для нього розпорядження. Генерал «делікатно поблажливо охолодив мене», каже Лазаревський, – мовляв, у такій справі треба бути обережним і співчуття своє стримувати. Тоді Лазаревський порадився із своїм другом Сергієм Левицьким, і вони разом вирішили діяти через підполковника Уральського козачого війська, чиновника для особливих доручень при генерал-губернаторові, Ю. Матвєєва, який мав репутацію людини демократичної (сам був сином простого козака і з писарів досяг високого становища в краї) і готової допомогти ближньому в біді. І вони не помилилися. «Вислухавши нас уважно, Матвєєв, очевидно, був зворушений», – каже Лазаревський. Він нічого не обіцяв. Але через два дні Шевченко сам прийшов на квартиру до Лазаревського (який жив разом із Левицьким) і розповів, що його запрошував Матвєєв і між ними відбулася досить приязна розмова. Певно, Шевченко почувався вже

трохи вільніше; він залишився ночувати в нових приятелів. «Знявши з ліжок матраци, ми поклали їх на підлозі покотом. Шевченко прочитав нам напам'ять свої поеми “Кавказ”, “Сон” та ін., проспівав кілька улюблених своїх пісень: незмінну “Зіроньку”, “Тяжко-важко в світі жити”; але з найбільшим почуттям виконав він пісню:

*Забілили сніги,
Заболіло тіло,
Ще й голівонька,
Ніхто не заплаче
По білому тілу
По бурлацькому...*

Ми всі співали. У Левицького був дуже приємний тенор, і співав він з великим почуттям. Були хвилини, коли сльози самі собою котилися з очей, а гість наш просто ридав»¹.

Така ніч з друзями більше не повториться. Шевченка зачисляють рядовим у п'ятий лінійний Оренбурзький батальйон, дислокований в Орській фортеці. Тяжка дорога виснажила Шевченка, він був хворий, але відмовився лягати в лазарет, як пропонували друзі. «...Просити за себе він не дозволив, не бажаючи за таких обставин принижувати себе проханням, – згадував ще один із братів Лазаревських, Михайло. – Днів через три його одягли в солдатську форму. Коли він приміряв штани, мундир і шинель, аж тоді уявив своє майбутнє, і в нього набігла сльоза; але він зумів не виказати своїх почуттів у казармі»².

Орськ розташований за 250 верст на південний схід від Оренбурга на степовому боці річки Яїк. Казахи називали його Яман-Кала – погань-місто. «По-моему, это самое приличное ей (Орській фортеці. – *І. Дз.*) название», – читаємо в «Близнецах». І ще: «Страшная пустыня, ее окружающая, казалась мне разверстою могилой, готовою похоронить меня заживо [...] Подъезжая ближе к крепости, я думал (странная дума), поют ли песни в этой крепости. И готов был бог знает что прозакладывать, что не поют. При такой декорации возможно только мертвое молчание, прерываемое тяжелыми вздохами, а не звучными песнями. Подвигаясь ближе и ближе по широкому, едва зеленью подернутому лугу, я ясно уже мог различать крепость: белое пятнышко – это была небольшая каменная церковь на горе, а красно-бурая лента – это были крыши казенных зданий, как-то: казарм, цейхгаузов и прочая. Переехавши по деревянному, на весьма жидких сваях, мостику, мы очутились в крепости. Это обширная площадь, окруженная с трех сторон каналом аршина в три шириною, а с четвертой стороны –

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 176–177.

² Там само. – С. 185.

Уралом [...] Вот что оживляло первый план этой сонной картины: толпа клейменных колодников, исправлявших дорогу для приезда корпусного командира, а ближе к казармам на площади маршировали солдаты» (IV, 101–102). Так змалював Орську фортецю оповідач у повісті «Близнецы» – такою побачив її засланець Тарас Шевченко.

Шевченка зразу ж зараховано до 3-ї роти 5-го батальйону першої бригади 23-ї піхотної дивізії. Батальйоном командував капітан Д. Мешков, ротою – капітан Глоба, а потім штабс-капітан Степанов. Усі троє були типовими служакami-солдафонами, які ретельно виконували припис про суворий нагляд за Шевченком. І хоч до Мешкова зверталися з Оренбурга люди, які хотіли пом'якшити для поета умови солдатчини, це справило протилежний ефект: Мешков став особисто, по кілька годин на день, мучити Шевченка муштрою, солдатською виправкою, учбовим кроком у три прийоми тощо, намагаючись зробити із нього зразкового солдата. Але на перших порах чималою полегкістю для Шевченка була прихильність коменданта фортеці генерал-майора Дмитра Ісаєва, людини інтелігентної та гуманної. Він дозволив йому жити на приватній квартирі. Особистим знайомством з Ісаєвим Шевченко завдячував полякові-засланцеві Фішеру, який був учителем дітей коменданта. В цей час його відвідував Михайло Матвійович Лазаревський. Він свідчив: «Життя його, завдяки турботам Ісаєва, було досить стерпним; він здебільше проводив час або за читанням книжок, або у розмовах з поляками»¹. Але це тривало недовго: Ісаєв вийшов у відставку (а через короткий час і помер), і тоді Мешков, як каже Герн, та й інші оренбурзькі й орські знайомі Шевченка, дістав можливість здійснювати всі свої виховні й муштрувальні повноваження. А Шевченко знову опинився в смердючій казармі, серед паскудних розмов і матюків, картярського і горілчаного чаду...

До гнітючих умов солдатського побуту й тяжкого психологічного стану додалися хвороби: очей, скорбут, ревматизм... 20 грудня 1847 року в листі до М. Лазаревського, вітаючи його «з новим годом», він пише: «Тяжко, брате мій добрий, каратися і самому не знати за що. Отже так зо мною трапилося, спершу я сміливо заглянув лихові в очі. І думав, що то була сила волі над собою, аж ні, то була гордість сліпая. Я не розглядив дна тієї бездни, в котору впав. А тепер, як розглядив, то душа моя убога розсипалась, мов пилина перед лицем вітра. Не по-християнській, брате мій, знаю, а що ж діяти».

Це один із тих листів Шевченка, що їх ігноровано, коли треба було подавати версію про його однозначно незламну й непохитну муж-

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 186.

ність – версія, в якій він, сказати б, не дуже повинен і яка не дуже потрібна його генію. Але читаймо далі:

«Опріче того, що нема з ким щире слово промовити, опріч нудьги, що в серце впилася, мов люта гадина, опріче всіх лих, що душу катують, – бог покарав мене ще й тілесним недугом, занедужав я спершу ревматизмом, тяжкий недуг, та я все-таки потроху боровся з ним, і лікар, спасибі йому, трохи помагав, і те, що я прозябав собі хоч у поганій, та все-таки вольній хатині, так бачите, щоб я не зрисував (бо мені рисувать заказано) свого недуга (углем у комені), то і положили за благо перевести мене в казарми. До люльок, смороду і зику став я потрохи привикать, а тут спіткала мене *цинга* лютая, і я тепер мов Іов на гноїщі, тільки мене ніхто не провідає. Так мені тепер тяжко, так тяжко, що якби не надія хоч коли-небудь побачити свою безталаннню країну, то благав би господа о смерті.

*Так Дніпро крутоберегий
І надія, брате,
Не дають мені в неволі
О смерті благати.*

Іноді так мене нудьга за серце здавить, що (без сорома казка) аж заплачу.

Якби все те розказувать, що я терплю тепер по любові і милості милосердного Бога, то і за тиждень не розказав би» (VI, 44–45).

Це не єдиний розпачливий лист із тих часів. У такому стані буди, Шевченко звертається до впливових знайомих та друзів із проханням, щоб поклопоталися про полегшення його долі, маючи на увазі, власне, єдине покищо і головне для нього – дозвіл малювати. Такий дозвіл, думає він, повернув би якийсь зміст його життю. Тим більше, що попри бідність і одноманітність пейзажу, тут були свої спокуси для художника. «...Здесь так много нового, – пише він у листі до Варвари Репніної, – киргизы так живописны, так оригинальны и наивны, сами просятся под карандаш, и я одуреваю, когда смотрю на них». І далі: «Иногда степь оживляется бухарскими на верблюдах караванами, как волны моря зыблущими в дали, и жизнью своєю удвояют тоску. Я иногда выхожу за крепость, к караван-сараю или меновому двору, где обыкновенно бухарцы разбивают свои разноцветные шатры. Какой стройный народ, какие прекрасные головы! (чистое кавказское племя) и постоянная важность, без малейшей гордости. Если бы мне можно рисовать, сколько бы я прислал вам новых и оригинальных рисунков. Но что делать! А смотреть и не рисовать – это такая мука, которую поймет один только истинный художник». І тут же знову – характерна для Шевченка думка про друзів: «И я все-таки почитаю

себя счастливым в сравнении с Кулишем и Костомаровым, у первого жена прекрасная, молодая, а у второго бедная, добрая старуха мать, а их постигла та же участь, что и меня, и я не знаю, за какое преступление они так тяжело поплатились» (VI, 42).

Варвару Репніну та М. Лазаревського він просить надсилати йому книжки та журнали, особливо хоче мати Лермонтова та «Вибрані місця...» Гоголя, від Андрія Лизогуба жде пензлів і фарб. Друзі допомагають йому, надсилають книжки, гроші. Але більшість колишніх знайомих, наляканих репресіями проти кирило-мефодіївців, мовчить. Ще в червні місяці був у Оренбурзі російський художник Олексій Чернишов, з яким Шевченко навчався в Академії мистецтв; приятельські стосунки з ним збереглися, і, листуючись із ним, Шевченко просить його передати за призначенням листа до Брюллова, на заступництво якого, мабуть, сподівався у справі дозволу на малювання, та щоб побачився Чернишов з самим Дубельтом у тій самій справі. Хотів Шевченко звернутися і до Жуковського, але той був за кордоном. Для Шевченка стало прикрістю те, що Брюллов нібито не перейнявся його проханням, але ж невідомо, як «великий Карл» поставився до політичної еволюції свого колишнього учня і чи міг дозволити собі знову просити за нього. А от Варвара Репніна написала 13 січня 1848 року сміливого і пристрасного листа до шефа жандармів графа Орлова, переконуючи його в тому, що Шевченка покарано надто тяжко, що «запрещение рисовать» – «утонченная жестокость», і що обов'язок «государственного сановника и добродетельного человека» в тому, «чтобы за наказанием следовало милосердие». Свій глибоко емоційний і в наполегливому тоні лист Репніна закінчує словами: «...Я убеждена в том, что делаю то, что должна делать, умоляя вас за обездоленного заблудшего, но достойного всякой симпатии, у которого нет ни семьи, ни покровительства»¹.

Напевне, лист княжни Варвари Репніної справив якийсь враження на шефа жандармів. У всякому разі, він викликав службове листування. Третє відділення дає з цього приводу спеціальну довідку, в якій зазначено, що «княжна Варвара Репніна просит обратить милостивое внимание на бывшего художника Шевченку и дозволитъ ему рисовать. Она ходатайствует об этом, как об одолжении для нее самой и в память ее родителя» (можливо, тут є певна іронія; пізніше Варварі Репніній, після її нових листів, було суворо заборонено клопотатися про Шевченка). 30 січня граф Орлов робить запит командирів Окремого Оренбурзького корпусу В. Обручову про місце служби Шевченка та його поведінку; той, своєю чергою, звертається з офіцій-

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 160–161.

ними запитами до підлеглих, за інстанціями. Всі характеристики, навіть від слугаки Мешкова, були сприятливі: «...Он заслуживает ходатайства о дозволенни ему заниматься рисованием»¹. Однак дозволу «не воспоследовало»...

Тим часом Шевченко, не маючи умов для малярства, потай мерехтав клаптики паперу віршами. «І довелось знов мені // На старість з віршами ховатись», – це гіркі слова з написаного в ті дні послання «А. О. Козачковському». Пізніше ці потаємні невольничі вірші він переписував у «захальявні книжечки», а потім ці щорічні книжечки об'єднав в одну, і вони в оправі М. Лазаревського дістали назву «Мала книжка»². Під 1847 роком (червень – грудень) до книжечки переписано: вірші «Н. Н.» («Сонце заходить, гори чорніють»), «Н. Н.» («Мені тринадцятий минало»), «Не гріє сонце на чужині», «Сон» («Гори мої високі»), «Іржавець», «Н. Н.» («О думи мої, о славо злая»), «Ще як були ми козаками», «Чернець», «Один у другого питаєм», «Самому чудно. А де ж дітись?», «Ой стрічечка до стрічечки», «Хустина», «А. О. Козачковському», «То так і я тепер пишу» та поеми «Княжна» і «Москалева криниця». Відкривав цикл вірш «Думи мої, думи мої», написаний, можливо пізніше, але поданий як заспів до всієї невольничої поезії.

Навесні 1848 року становище Шевченка змінюється. Російські дослідники Олексій Макшеев та Олексій Бутаков, які прибули з Петербурга, готували наукову експедицію на Аральське море (ідею її подав Миколі I славетний німецький дослідник О. Гумбольдт). Їм потрібен був професійний художник, і тут згадали про Шевченка. Перші чутки про експедицію його стривожили, бо старожили цих країв говорили про надзвичайно важкі природні умови там, та коли він дізнався, яку йому роль призначено, на зміну тривозі прийшла радість. Цього разу надії його справдилися: він мав досить улюбленої роботи, а обидва офіцери стали його добрими друзями. До Аральського моря експедиція, яку очолював Бутаков, рушила кількома великими караванами.

Шлях, яким ішла експедиція, докладно описав О. Макшеев у своїй праці «Путешествия по киргизским степям и Туркестанскому краю». Невеличкий розділ у ній присвячено Шевченкові. Макшеев пише, що «запропонував нещасливому художникові й поетові пристановище на час походу в своїй джеломейці, і він прийняв мою пропозицію. Весь похід Шевченко проробив пішки, окремо від роти, у цивільному блаженському пальті, бо в степу ні від кого, а надто від нього, не вимагалось

¹ Там само. – С. 163.

² Див.: Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 216.

дотримання форми. Він був веселий і, як видно, дуже задоволений привіллям степу і зміною свого становища. Похідні умови його нітрохи не обтяжували, та коли, після тривалого походу, ми приходили в укріплення, де мали замінити сухарі та воду на свіжий хліб і хороший квас, Тарас Григорович жартівливо звертався до мого слуги із словами: “Дай, братику, квасу з льодом, ти знаєш, що я не так вихований, щоб пити просту воду”. Він багато розповідав про свої дрібні злигодні, але про великі політичні ніколи не казав і слова”¹.

Шевченкові враження від походу почасти відтворені в повісті «Близнець». Тут є опис пожежі в степу, яку бачила експедиція (потім Шевченко, на прохання генерал-майора І. Шрейбера, учасника експедиції, намалював її); є згадка про легендарне дерево «джангисагач» («одиноке дерево»), що зустрілося в степу – його Шевченко також намалював, а легенда про нього озвалася в поезії «У бога за дверима лежала сокира».

Експедиція рухалася землями, які імперія ще не встигла цілком «замирити»; сюди сягали збройні загони хівінців. Біля річки Іргиз на авангард експедиції напали хівінці, «несколько человек захватили с собою, а несколько оставили убитыми. И здесь я в первый раз увидел обезглавленные и обезображенные трупы, валяющиеся в степи, как какая-нибудь падаль» («Близнець», IV, 110).

(Це, до речі, єдина у Шевченка згадка про бурхливі події в тому краї (повстання каракалпаків, сутички з хівінцями тощо), що трохи дивно: мабуть, він знав про них більше, ніж написав. А от чого, напевне, не знав, – так це того, що і в казахів і в каракалпаків були в цей час поети, близькі йому по духу, як-от Бердах...)

Караван рухався поволі, особливо пісками Каракумів; 14 червня вийшли на берег Аральського моря, а далі, до Раїмського укріплення на Сирдар’ї, через велику спеку рухалися тільки вночі. 19 червня прибули до Раїму. «Жару было в тени 40⁰, а в раскаленном песке в продолжение 5 минут яйцо пеклося всмятку. Последний переход мы прошли ночью. С восходом солнца мы близко уже подошли к Раимскому укреплению. Вид со степи на укрепление грустнее еще, чем на Калу-Иргиз. На ровной горизонтальной линии едва-едва возвышается над валом длинная, камышом крытая казарма. Вот и весь [Раим?]. Навстречу нам вышел почти весь гарнизон. Бледные, безотрадные, точно у арестантов, лица. Мне сделалось страшно. “Не свирепствует ли у вас какая-нибудь эпидемия?” – спросил я у одного офицера. “Слава богу, благополучно”, – отвечал он мне» (IV, 112–113).

¹ Спогади про Т. Г. Шевченка. – С. 208.

У Раїмі понад місяць вели підготовчі роботи: збирали шхуну «Константин», облаштовували прилади, визначали завдання. Ще дорогою Шевченко намалював акварелі «Пожежа в степу», «Джангисагач», «Форт Карабутак», «Укріплення Іргизкала», «Днювання експедиційного транспорту в степу». За сприятливіших умов побуту в Раїмі він працює інтенсивно. Ті твори цього часу, що збереглися – акварелі «Укріплення Раїм. Вид з верфі на Сирдар'ї», «Урочище Раїм з заходу», «Пристань на Сирдар'ї в 1848 році», сепії «Шевченко малює товариша», «Портрет невідомого з гітарою», «Шхуни “Константин” та “Михаил”», «Спорядження шхун» – засвідчували, що він зберіг свою професійну майстерність, чим так клопотався через вимушений брак практики.

25 липня 1848 року шхуни «Николай», доставлена в Раїм раніше, і «Константин», на якій був Шевченко разом із Бутаковим, Макшеєвим та іншими дослідниками, рушили в плавання Сирдар'єю і через дві доби вийшли в Аральське море. Умови плавання були складні – море штормило; бракувало продуктів; тож після двох місяців повернулися вкрай виснаженими. Але під час зупинки на острові Миколи намалював Шевченко кілька картин, відтворюючи навколишню місцевість.

Повертаючись до Раїма, Шевченко нетерпеливився одержати якісь листи, якісь новини з України чи з Оренбурга. І справді, його чекали листи від Андрія Лизогуба та Михайла Александрійського, чиновника Оренбурзької прикордонної комісії. Останній у листі від 16 серпня 1848 року в завуальованій формі натякав на якісь важливі події в Європі та Росії. Очевидно, малися на увазі революції 1848 року у Франції та Угорщині; Росія в цей час була уражена епідемією холери, але автор листа мав на увазі щось інше, можливо, діяльність петрашевців, про яку багато говорилося; у всякому разі, фраза «хочется лучшего» як характеристика спрямованості подій, натякала на щось таке, що мало б підтримати Шевченка. А цим було, безперечно, посилення в Росії антикріпосницького, антимоноархічного руху; якась інформація про нього доходила і в ці глухі краї – адже серед офіцерів та службовців військової адміністрації були люди передових поглядів.

У Раїмі Шевченко почувався порівняно вільніше, малював не тільки те, що належало до його обов'язків, а й портрети приятелів із експедиції; цікавився життям, побутом, історією, легендами місцевого люду, змальовує окремі образи. З них збереглися акварелі «Казах на коні», сепії «Казахський хлопчик розпалює грубку», «Казахський хлопчик на коні», багато ескізів. Особливо ж плідною була зимівля на острові Косарал (жовтень 1848 – січень 1849), попри суворість аральської зими. Експедиція поверталася до Косарала і влітку 1849 року.

Тут Шевченко виконав низку акварелей, сепій, рисунків олівцем. (А всього під час експедиції створено десятки жанрових картин, краєвидів, портретів, два альбоми ескізів, етюдів, начерків.) У Косаралі та в Раїмі написано близько 70 поетичних творів у тому числі такі важливі в його спадщині, як «Царі», «Марина», «Сотник», «П. С.», «Ну що б, здавалося, слова», «Хіба самому написати», «У Вільні, горі преславній» та ін. Обсяг і мистецька вартість цієї продукції засвідчують негасимість його поетичного генію, який «прокидався» за найменшої можливості.

Улітку 1849 року експедиція продовжувала обстеження Аральського моря, здійснивши вперше тут велику наукову роботу. Зібрані матеріали потребували дальшого оброблення в стаціонарній обстановці, тому О. Бутаков, передбачаючи це, ще 22 квітня звернувся до командира 23-ї піхотної дивізії генерал-лейтенанта О. Толмачова з проханням дозволити, після закінчення експедиції, взяти до Оренбурга як геолога «унтер-офіцера Фому Вернера» (поляк-засланець Томаш Вернер, з яким Шевченко подружився) і «рядового Тараса Шевченка» – «для окончательной отделки живописных видов, чего в море сделать невозможно»¹. 13 травня одержано дозвіл. 9 жовтня 1849 року експедиція вирушила з Раїма до Оренбурга і повернулася туди 31 жовтня. Тут Шевченко перебуває в розпорядженні Бутакова; на допомогу йому дають ще «умеющего рисовать рядового Бронислава Залесского» (діяч польського визвольного руху, який став щирим другом Шевченка), Командир Окремого Оренбурзького полку В. Обручов у зв'язку з такими обставинами звертається до графа Орлова з запитом: «можно ли дозволить рядовому Шевченко заниматься рисованием, под наблюдением ближайшего его начальства». Резолюція шефа жандармів: «Можно, но работу представляют на просмотр генерал-губернатору»². Дата: 6 грудня 1849. Однак, доповівши цю справу Миколі I, він 9 грудня дописує: «Высочайшего соизволения не воспоследовало»³. Заборона писати і малювати залишалася в силі, про що граф Орлов зразу ж повідомив Обручова.

10 січня 1850 року Шевченко сам удруге звертається до керуючого Третім відділенням Л. Дубельта з тим самим проханням: «Поход в Киргизскую степь и двухлетнее плавание по Аральскому морю дают мне смелость вторично беспокоить Ваше превосходительство моею покорнейшею просьбою. Я прошу милостивого ходайства Вашего перед августейшим монархом нашим. Прошу одной великой милости,

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 166.

² Там само. – С. 173.

³ Там само. – С. 175.

дозволення рисовать»¹. Відповіді не було. 14 лютого на прохання Шевченкових друзів – А. та І. Лизогубів, О. Бодянського, О. Чернишова, а також російського поета Олексія Толстого – до Дубельта звертається генерал-ад'ютант В. Перовський із запитанням: «...можно ли что-либо, по вашему мнению, предпринять в облегчении участи Шевченко?» До його листа було прикладено довідку, в якій, зокрема, зазначалося: «Рядовому Шевченке около 40-ка лет отроду; он весьма слабого и ненадежного телосложения и в продолжение кампаний на Аральском море неоднократно подвергался скорбуту». 20 лютого Дубельт відповідає, що граф Орлов «полагает рановременным входить со всеподданнейшим докладом о помиловании Шевченки», і не без жандармського сарказму додає: «тем более, что он не такого слабого сложения, как объяснено в полученной вами записке»². Добре запам'ятав Дубельт, що міру покарання Шевченкові обирали, посиляючись і на його нібито «крепкое телосложение»! І Перовський добре запам'ятає завуальовану нотацію Орлова–Дубельта і, коли стане оренбурзьким генерал-губернатором та командиром Окремого Оренбурзького корпусу (1851–1857), то обережніше ставитиметься до полегкостей для Шевченка.

Сучасні «шакали пера», у наркотичній залежності від сенсацій коляччись, зробили «відкриття» того, що відоме півтора століття: Шевченко просив полегшення своєї долі, звертався до своїх катів. Хоч писав: «Караюсь, мучусь, але не каюсь». Неправда: каявся, – зловтішається чоловічок з тієї породи, про яку давнє французьке прислів'я каже: «Для лаксів немає великих людей». Але поет сказав правду. Прочитайте його поезію: він ніде не зрадив себе. І покараний, він ще твердіше стояв на тому, за що дістав кару, ще гостріше картав несвободу, тиранію, кріпацтво, царів. Ці головні ідеї його творчості тільки глибошали. В цьому він не каявся. А що довелося пожаліти за необачність, за не дуже гречні слова про імператрицю, – то хто наважиться кинути в нього камінь за це? Досі, за півтора століття, таких не було, бо люди не втрачали совісті.

А почитайте протоколи допитів у Третьюму відділенні. Прикладів такої гідної поведінки не аж надто багато знайдеться. Порівняймо з протоколами допитів декабристів, – далеко не всі витримали психологічний і моральний тиск. Або ще кілька прикладів – не для того, щоб когось принизити, а когось піднести, а тому, що речі пізнаються в порівнянні. Так от. «Прусская полиция, ставя поэту в вину оскорбление монарших особ, издала приказ о немедленном аресте Генриха Гейне,

¹ Там само. – С. 180.

² Там само. – С. 182, 183, 185.

едва он вступит на прусскую землю. В январе 1836 Г. Гейне попытался умиловити "Высочайший союзный сейм". Он обратился с письмом, в котором просил выслушать его объяснения, обещал, что его произведения не будут выражать антирелигиозные и безнравственные настроения, а он сам готов подчиняться законам своей страны. Попытка успехом не увенчалась, его вымученное верноподданническое послание осталось без ответа, а приказ об аресте ежегодно повторялся». І Гайне не міг вернутися в Німеччину: «Мне не хочется, чтобы меня сцапали, у ног моих нет таланта носить железные кандалы, как носил их Вейтлинг»¹.

А ось ще один приклад, ближчий до нас. Перш ніж заслати Чернишевського в Сибір, його піддали принизливій процедурі публічної «громадянської страти». Ось як це виглядало. «Весь народ плакал... В каждом плакало оскорбленное человеческое достоинство: осужденный, с именем которого у многих соединялось... понятие о самом прямом, честном, гуманном и мощном характере и замечательном уме, этот осужденный должен был поневоле изъяслять разные признаки раскаяния, смирения и покорности; он целовал крест, символ того, в святость чего не верил, он становился на колени, без сопротивления дал себя привязать к столбу»².

Хто ж наважиться сьогодні докоряти Чернишевському? Чи про це нагадує його ім'я нащадкам? І чи не залишається чинним те, що сказав Герцен у «Колоколе»: «Да падет проклятием это безмерное злодействие на правительство, на общество, на подлую подкупную журналистику, которая накликала это гонение. Чернышевский был вами выставлен к позорному столбу на четверть часа, а вы, а Россия на сколько лет останетесь привязанными к нему...»

І хто згадує при імені Михаїла Бакуніна, революціонера, чие ім'я гриміло на всю Європу, людини з кола Герцена і Маркса, – що, молодим запроторений до в'язниці, він надіслав Миколі І свою «Исповедь», яку підписав: «Кающийся грешник Михаил Бакунин», потім звертався до Олександра ІІ; мати Бакуніна писала цареві за сина «...о дозволеніи ему стать с братьями в передних рядах храброго Вашего воинства и встретит там честную смерть или кровью заслужит право называться моим сыном...», оскільки «нашла в нем полное раскаяние и жажду загладить ошибки своей молодости»; сам він 8 лютого 1857 р. звертався до шефа жандармів князя Долгорукова: «...Вся моя жизнь, протекшая без пользы, ничегоне принесла, кроме вреда для других и для себя... Я не желал бы умереть, не испытал

¹ Пронин В. А. Стихи, достойные запрета... – М., 1986. – С. 27; 54.

² Публицистика «Современника». – М., 1985. – С. 90.

последнего средства, не прибегнув в последний раз к милосердию Государя»¹.

Йому дозволили звернутися до царя, і той замінив йому в'язницю на поселення в Сибіру. Втікши звідти, він через Японію і США прибуває до Лондона і розгортає революційну діяльність в еміграції... Ніхто не робив йому ніяких моральних чи політичних закидів.

А ось зовсім уже подивугідний сюжет. 1850 року Герцен видав у Парижі французькою мовою книжку «Про розвиток революційних ідей у Росії». В ній він розповів французам і про Петра Чаадаєва та його славетне «Философическое письмо», що збурило свого часу російську громадськість. Царський режим, як і пізніше радянський, пильно стежив за «ворожою пропагандою» і вживав контрзаходів. Тож, відчуваючи біду, Чаадаєв пише листа шефу жандармів графу О. Орлову: «Слышу, что в книге Герцена мне приписываются мнения, которые никогда не были и никогда не будут моими мнениями [...] Нагляя клевета [...] Каждый русский, каждый верноподданный царя, в котором весь мир видит Богом призванного спасителя общественного порядка в Европе, должен гордиться быть орудием, хотя и ничтожным, его высокого священного призвания; как же остаться равнодушным, когда наглый беглец, гнусным образом искажая истину, приписывает нам собственные свои чувства и кидает на имя наше собственный свой позор?» Авторів цих спогадів, М. Жихареву, П. Чаадаєв так пояснив свого листа: «Мой дорогой, все дорожат своей шкурой»².

Хто згадує нині про це при імені Чаадаєва? * А Шевченко ж не запобігав ласки, а тільки просив дозволу писати й малювати.

...Під кінець 1849 року стало відомо, що планується нова експедиція на Аральське море. Шевченка мали передати в розпорядження нового начальника Аральської флотилії прапорщика К. Поспелова. Шевченка це стривожило: він боявся, що його здоров'я такого випробовування не витримає. 1 січня 1850 року він пише розпачливого листа Варварі Репніній:

«В нещасті невольню делашся суеверным – я теперь почти убежден, мне не видеть веселых дней, и сердцу дорогих, и милой моей родины!

¹ Полонский Вячеслав. Крепостные и сибирские годы Михаила Бакунина // Красная новь. – 1921. – № 2. – С. 165, 169, 172.

² Жихарев М. И. Докладная записка потомству о Петре Яковлевиче Чаадаеве // Русское общество 30-х годов XIX века. Люди и идеи. Мемуары современников. – М., 1989. – С. 116.

* До речі, в липні 1851 р. Чаадаєв пише листа Герцену, в якому дякує за «известные строки»! (Чаадаев П. Я. Полн. собр. соч. – Т. 1. – С. 299–300).

Для Нового года мне об'явили, что следующей весною я должен буду отправиться опять на Аральское море, верно мне оттуда не возвратиться! За прошедший поход мой мне отказано в представлении на высочайшее помилование! – и подтверждено запрещение писать и рисовать! [...] Мне страшно делается, когда я подумаю о Киргизской степи – с отходом моим в степь я должен буду опять прекратить переписку с вами и может быть на много лет, а может быть и навсегда! Не допусти господи!»

Шевченко просить Варвару Репніну звернутися до Жуковського й Гоголя, повідомляє, що й сам пише Жуковському, просить дати адресу Гоголя (VI, 60–61).

Але 22 січня з'явилось розпорядження про відрядження Т. Шевченка й Т. Вернера в Новопетровське для участі в експедиції в гори Каратау на пошуки покладів вугілля. Це теж не радувало Шевченка: знову віддаленість від будь-якої цивілізації, пустеля, ускладнення з листуванням, тяжкі природні умови.

Тим часом, використовуючи порівняно стерпні обставини життя в Оренбурзі, Шевченко напружено працює, потай малюючи та пишучи вірші, впорядковуючи свої «захалавні книжечки». Та все несподівано урвалося. Шевченко жив цей час у квартирі Карла Герна, з яким його пов'язала щира дружба. Квартиру Герна відвідував прапорщик М. Ісаєв, портрет якого Шевченко малював на його замовлення. Ісаєв залицявся до дружини Герна, і не без успіху. «Шануючи честь свого друга, Шевченко розповів йому про це»¹. Можна по-різному розцінювати таку форму втручання в чужі стосунки, але Шевченкові, мабуть, невдовзі довелося пошкодувати: все це обернулося великими неприємностями і для нього, і для багатьох людей. Розлючений Ісаєв зробив донос про те, що Шевченко живе на приватній квартирі, ходить у цивільному одязі й малює, тобто порушує монаршу волю. Шевченкове начальство, яке все це знало, але заплющувало на це очі, було збентежене і, щоб урятувати свою репутацію, мусило тепер реагувати. Командир корпусу В. Обручов дав розпорядження про обшук у Шевченка. Зробив це розпорядження в присутності Герна, можливо, з розрахунку, що той встигне попередити Шевченка. Так і сталося – Шевченко разом з Ф. Лазаревським спалили багато паперів, у тому числі листів: можна уявити, скільки цінних документів при цьому пропало. Дещо переховав у себе ГERN, зокрема «захалавні книжечки». Шевченка посадили на гауптвахту до спеціального розпорядження з Петербурга, а вилучене під час тругу було розсортоване на папери, «заслуживающие внимания» і «не заслуживающие особого внима-

¹ Шевченківський словник. – Т. 1. – С. 260.

ния». До перших потрапили листи від Левицького, Ф. Лазаревського, Чернишова (їх чи то не встигли спалити, чи то не припилювали) та частина з того, що було конфісковане під час арешту 1847 року, крім альбомів з віршами та рисунками, а потім повернуте Шевченкові. Все це відправили до Третього відділення. (Під час трусу в Шевченка вилучили також книжки: «Евгений Онегин» Пушкіна, два томи творів Лермонтова, два томи Шекспіра, Біблію, книжку «О подражании Христу» Фоми Кемпійського.)

Неприємності могли загрожувати всім, хто листувався з Шевченком, але справжня біда була пов'язана з листом чиновника Оренбурзької прикордонної комісії Сергія Левицького, який, побувавши в Москві й Петербурзі (де, на прохання Шевченка, зустрічався з О. Бодянським та О. Бутаковим), а також, мабуть, в Україні, писав про магістра математичних наук Харківського університету Миколу Головка: «Як зйдемося, то перше слово його об Вас... Головка каже, що Вас не стало, а на місто того стало більш людей аж до 1000, готових стояти за все, що Ви казали...» Чи то Головка перебільшував, чи то сам Левицький, щоб підбадьорити Шевченка, а вийшла з того велика трагедія. Переполохані жандарми запідозрили, що йдеться про нову таємну організацію і з'явилися з трусом до Головка. Той, відчувши біду, застрелився. Але ніяких слідів таємної діяльності слідство не виявило. Тож після великої жандармської мороки та рясного бюрократичного листування між різними відомствами надійшло командиріві Окремого оренбурзького корпусу В. Обручову «высочайшее повеление о рядовом Шевченке»: «Государь император [...] высочайше повелеть соизволил: Рядового Шевченка, не исполнившего воспроцение писать и рисовать, подвергнуть немедленно строжайшему аресту и содержать под оным до исследования о виновных, допустивших его вести переписку и заниматься рисованием. При исследовании иметь в виду, что командир 5-го Оренбургского линейного батальона и все ближайшие начальники подлежат должны законному взысканию за допущение предосудительных послаблений относительно этого преступника, коего предшествовавшая вина была им известна»¹.

Відповідно до монаршої волі та на виконання розпорядження військового міністерства В. Обручов 5 вересня видав наказ: «Рядового Тараса Шевченка по освобождении из-под ареста перевести на службу, под строжайший надзор ротного командира, в одну из рот Оренбургского линейного 1-го батальона, расположенных в Новопетровском укреплении, отправив его туда под присмотром благонадежного унтер-офицера...»².

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 196.

² Там само. – С. 242.

Такий фатальний наслідок мав один непродуманий вчинок.

Шевченка везли через Уральськ і Гур'єв, а з Гур'єва на пошто-
вому човні до Новопетровського укріплення, що на півострові Ман-
гишлак...

Новопетровське укріплення було збудоване лише кілька років пе-
ред тим: 1846–1847. Навколо – безплідні солончаки, природні умови
найсуровіші, місця безлюдні. Гарнізон страждав від браку прісної
води, хоч скільки-небудь нормальної їжі. Немало солдатів умирало
від хвороб. Більше двох років тут солдатів не тримали, змінювали;
Шевченко ж пробув тут майже сім років – від 17 жовтня 1850 року до
2 серпня 1857. Мабуть, дуже безрадісне враження справляла на нього
ця місцевість, якщо й пізніше він пише в листі С. Гулакові-Артемов-
ському (1 липня 1852 року): «Настоящая пустыня! песок да камень;
хоть бы травка, хоть бы деревцо – ничего нет. Даже горы порядочной
не увидишь – просто, черт знает что! смотришь, смотришь, да такая
тебя тоска возьмет, хоть давись; так и удавиться нечем» (VI, 72).
Те саме й у листі до А. Лизогуба від 16 липня 1852 року: «В этой
широкой пустыне мне тесно, а я один [...] Пустыня, совершенная
пустыня, без всякой растительности, песок да камень, и самые нищие
обитатели – это кочующие кой-где *киргизы*. Смотри на эту безжизнен-
ность, такая тоска одолеет, что сам не знаешь, что с собой делать,
и если б можно было мне рисовать, то, право, ничего не нарисовал бы,
так пусто». Однак зразу ж: «Да, я до сих пор не имею позволения ри-
совать, шестой год уже. Ужасно!» (VI, 74).

Але перші місяці в Новопетровській фортеці Шевченка найбільше
мучила муштра та відповідні причіпки безпосередніх командирів – на
доповнення до вбогого й брудного казарменого побуту та цинги, на
яку страждали всі солдати. «Живу я, можно сказать, жизнью публич-
ною, – гірко іронізує він у листі до А. Козачковського, – сиречь в ка-
зармах муштруюсь ежедневно, хожу в караул и т. д., одно слово, сол-
дат, да еще солдат какой! просто пугало воронье. Усища огромные.
Лысина что твой арбуз. Точь-в-точь солдатский портрет, что изобра-
зил Кузьма Трохимович (у Основьяненка)» (VI, 76).

Але все-таки й тут було не без добрих людей. Своєю інтелігентніс-
тю, тактовністю, витримкою, людяністю, тією благородною гідністю,
яку випромінює великий талант, Шевченко поступово здобував сим-
патію і багатьох солдатів, і не одного з офіцерів, серед яких у нього
з'явилися приятелі. Прихильно поставився до нього комендант укрі-
плення Антон Маєвський. Шевченко бував у нього вдома, вчив його
дітей, на нього адресував свою пошту. Через особливі приписи щодо
Шевченка, комендант не міг дозволити йому жити поза казармою, не

міг і цілком звільнити від солдатських повинностей чи дозволити писати й малювати (хоч Шевченко приловчився й це робити), але він сприяв його відрядженню до Каратауської експедиції, яку очолював гірничий інженер О. Антипов. Експедиція мала розшукувати поклади вугілля в горах Каратау. В складі експедиції були польські засланці Броніслав Залеський та Людвік Турно (вони, власне, й умовили Антипова просити Маєвського про таке відрядження для Шевченка, яке по суті було порушенням «монаршої волі»). Сам Антипов теж заплющував очі на те, що під час експедиції Шевченко виконував не тільки технічну роботу, а й багато малював на власний розсуд: пейзажі Мангишлаку, жанрові сцени, автопортрети, зарисовки тощо. За три з лишком місяці експедиції він виконав близько 80 таких творів, з яких понад 10 не розшукано. Пізніше Шевченко напише в листі до Броніслава Залеського: «Поход в Кара-Тау надолго останется у меня в памяти, навсегда» (VI, 119).

До світлих сторінок Шевченкового життя належало знайомство, що перейшло в щире дружбу, із польськими політичними засланцями – крім згаданих Б. Залеського та Л. Турно, ще із Зигмунтом Сераковським; Шевченко був знайомий і з багатьма іншими поляками. Їх зближували політичні погляди: різко критичне ставлення до царату, демократична орієнтація, не кажучи про вболівання за свої вітчизни, любов до своїх народів, неприйняття офіційної політики обрусіння.

Були в Шевченка й інші приємні знайомства: з академіком Карлом Бером, який очолював кілька експедицій з дослідження Каспійського моря, чотири рази бував у Новопетровському укріпленні (21 вересня – 3 жовтня 1853 р.; 13 серпня – 24 вересня 1854 р.; у травні 1856; у липні – серпні 1856 р.) і кожного разу спілкувався із Шевченком; з Миколою Данилевським, природознавцем, публіцистом, колишнім петрашевцем (пізніше перейшов на панславистські позиції); з російським письменником Олексієм Писемським (їх познайомив Бер; і Бер, і Писемський уживали заходів, щоби визволити Шевченка із солдатчини). Спілкування Шевченка з цими та багатьма іншими видатними людьми, звісно ж, підтримувало його дух, якоюсь мірою компенсувало брак нової інформації, знання про політичні, культурні, літературні події (на що Шевченко постійно скаржився у листах до друзів, просячи книжок, журналів, новин). Багато допомогли Шевченкові й приятні стосунки з новим комендантом Новопетровського укріплення Іраклієм Усковим та його дружиною Агатою – людьми освіченими, демократичних поглядів (про родину Ускових, зокрема дітей – Наталію й Надію – Шевченко не раз тепло згадував у листах і «Щоденнику»),

як і вони про нього; Ускови, старші, й молодші, зберегли ряд малюнків Шевченка). Втім, стосунки ці на деякий час були затьмарені: Шевченкова приязнь до Агати Ускової викликала плітки, і вона стала «віддаляти» його від себе; ця недовіра тяжко вразила Шевченка й обурила; але згодом усе владналося.

За роки перебування на Мангишлаку Шевченко виконав понад 170 малюнків сепією, аквареллю, олівцем – переважно на мангишлацьку тематику¹; автопортрети (з байгушами; з казахським хлопчиком, що грається з кішкою). Він зумів побачити своєрідну красу пустелі з її скупими барвами; цікавився життям і побутом місцевого казахського населення; пам'ятками старовини; написав багато портретів, з яких збереглися портрети А. Ускової, І. Ускова, М. Савичева, подружжя Бажанових, вихованки Ускових Каті в казахському костюмі та ін. *

Поетична творчість цього періоду була нерівномірною, з великими паузами нетворчого порядку (зумовленими необхідністю критися з писанням, несприятливими побутовими обставинами тощо). І все-таки за цей час написано кілька поем та десятки ліричних, сатиричних, соціально-філософських віршів. У Новопетровську Шевченко починає писати прозу; з-під його пера виходить кільканадцять повістей, з яких збереглося дев'ять. (Про його літературний набуток засланської пори буде мова далі.)

...Тим часом далеко від Мангишлаку, безпосередньо коло України, розгорялися події, що змінили геополітичну ситуацію в Європі, завдали дошкульного удару монархічно-кріпосницькій Росії, вплинули на долю тисяч покараних режимом, у тому числі й Шевченка.

У середині 50-х років XIX ст. чергова спроба Російської імперії здійснити стратегічний прорив у Середземномор'я й на Близький Схід, заволодіти «проливами» – Дарданеллами та Босфором, – скориставшись слабкістю «хворої людини», як називали політики Туреччину, викликала рішучу протидію Англії та Франції, які мали тут свої імперіалістичні інтереси. Розпочалася так звана Кримська війна. Україна вкотре стала ареною протиборства ворогуючих держав – адже війна чинилася в безпосередній близькості від неї, сотні тисяч українських кріпаків були мобілізовані в армію та на обслуговування військових обозів, українські села потерпали від видатків на військові постой тощо, не кажучи вже про те, що «город русской славы» Севастополь за час його оборони був рясно политий кров'ю україн-

¹ Див.: Т. Шевченко. Біографія. – С. 321.

* Цікавий концептуальний погляд на деякі з цих творів висловив Ігор Мойсеїв у статті «Триголосося» («Вітчизна», 2004, № 3/4).

ських кріпаків, що становили більшу частину особового складу задіяних тут російських військ.

Війна розпочалася вдало для Росії. Як завжди, вона виступала оборонцем братів-слов'ян та всього православного світу. «Россия не забыла Бога! – возглашалось у “Высочайшем манифесте 11 апреля 1854 года”. – Она ополчилась не за мирские выгоды; она сражается за веру христианскую и защиту единовѣрных своих братий, терзаемых неистовыми врагами». Вірнопідданчу суспільність затопив дев'ятий вал квасного патріотизму, в якому потонули окремі тверезі голоси. Але потім війна почала набирати несподіваного повороту і закінчилася ганебною поразкою Російської імперії, показавши її військову відсталість, зумовлену відсталістю економічною, кріпосницьким гнітом; неефективність бюрократичної машини, гнилість деспотичного режиму взагалі.

Не витримавши такого удару, 18 лютого 1855 року помирає в неславі Микола I. Суспільність видужує від патріотичного чаду. Починається аналіз причин історичної поразки. Ті, хто давно вже розумів безперспективність кріпосництва та бюрократичної деспотії, сподіваються на реформи, їх ждуть від нового імператора – Олександра Миколайовича, Олександра II. З надією на нього дивився навіть дехто з близьких до табору революційної демократії (що піднімала голову) – як-от Герцен.

З маніфестами нового царя – 19 лютого та 27 березня – пов'язувалися і сподівання на амністію політичних засланців. Але її ще не було.

12 квітня 1855 року Шевченко пише листа до віце-президента Академії мистецтв Федора Петровича Толстого, в якому описує своє становище, свої муки митця зі зв'язаними руками та запечатаним ротом і просить заступитися за нього перед тими, в чиїх руках була його доля. Лист глибоко схвилював Федора Петровича Толстого та його дружину Анастасію Іванівну, і вони вживають заходів для визволення Шевченка.

Звертається Шевченко і до інших впливових осіб та своїх друзів. Броніслав Залеський із власної ініціативи кілька разів просив за Шевченка генерал-губернатора В. Перовського. Завдяки Б. Залеському та О. Плещесву долею Шевченка зацікавилися впливові військові адміністратори майор Лев Екельн та генерал-майор Карл Бюрно, які співчутливо ставилися до політичних засланців. Бюрно, приїхавши по службі в Новопетровське укріплення, познайомився там із Шевченком, і між ними склалися приязні стосунки.

Протягом липня–серпня 1856 року, у зв'язку з підготуванням до наступної коронації нового царя, яка мала відбутися в Москві, йде

бюрократичне листування між Третім відділенням та військовим міністерством і міністерством внутрішніх справ з приводу списків політичних засланих та інших покараних осіб, які можуть бути помилувані монаршим маніфестом. Згадувалися імена Ф. Достоевського, О. Плещеева, Т. Шевченка, А. Ахшарумова, О. Хоникова та ін. Бюрократичний механізм крутився дуже поволі та з великим скрипом. Але Шевченко вже відчував подих волі. Він безмежно вдячний своїм друзям та найбільше – родині Толстих. Мабуть, не зразу він довідався про те, що не останню роль у його звільненні відіграв ще один Толстой – поет Олексій Костянтинович, близький до нового царя та його сестри, великої княгині Марії Миколаївни, яка була президентом Академії мистецтв. Так чи інакше, але саме її звернення до нового шефа Третього відділення князя В. Долгорукова остаточно дало хід повільній процедурі визволення із солдатської неволі (раніше Олександр II нібито – як писала у своїх спогадах дочка Ф. Толстого К. Юнге – власноруч викреслив Шевченкове прізвище зі списку помилуваних, сказавши: «Этого я не могу простить, потому что он оскорбил мою мать»¹; але ця версія не має інших підтверджень).

Довгоочікуваний коронаційний маніфест Олександра II оголошено 26 серпня 1856 року. Згідно з ним, зокрема, мала бути полегшена доля «політичних злочинців», відданих на військову службу. Але списки цих осіб та відгуки про їхню поведінку з відповідними характеристиками мало скласти військове міністерство. Йому на це знадобилося ще півроку.

Тим часом Шевченко вже вкотре переходив від надії до безнадії, аж поки 1 січня 1857 року як подарунок на Новий рік, за його словами, вручили йому (в розпечатаному вигляді) листа Анастасії Толстой, одержаного в укріпленні 26 грудня 1856 р., а висланого 8 жовтня, в якому вона писала: «...Все, что можно было сделать, сделано. Не стану распространяться, как и кем. Надеюсь в скором времени дать Вам весть, а может быть и увидеться с Вами лично, а до тех пор, да не возмутится душа Ваша безнадежностью [...] Смело обращайтесь ко мне, как бы Вы обратились, не скажу к матери (у меня старшая дочь, 13 лет скоро минет), но как к родной Вашей сестре. Не посылаю Вам книг, в душе надежда, что они не будут Вам нужны и что Вы по собственному выбору будете их брать на моей этажерке. – Вот будет для меня праздник!»²

На цей сердечний лист Шевченко відповідає словами, скупаними в сльозах безмежної радості та вдячності: «Друже мой благородный,

¹ Юнге Е. Ф. Воспоминания. (1843–1860 гг.). – М., 1914. – С. 127.

² Листи до Тараса Шевченка. – С. 75.

лично незнаемий! Сестро моя, Богу милая, никогда мною не виденная! Чем воздам, чем заплачу тебе за радость, за счастье, которым ты обаяла, восхитила мою бедную тоскующую душу? Слезы! Слезы беспредельной благодарности приношу в твое возвышенное благородное сердце. Радуйся, несравненная, благороднейшая заступница моя! Радуйся, сестро моя сердечная! Радуйся, друже мой душевный! Радуйся, ты вывела из бездны отчаяния мою малую, мою бедную душу! Ты помолилася тому, кто кроме добра ничего не делал, ты помолилася ему молитвою бесплотных ангелов. И радость твоя, как моя благодарность, беспредельны» (VI, 146–147).

Шевченкові залишалося чекати. Але чекання було болісне й виснажливе – тим більше, що менші командири немовби намагалися використати останні можливості принизити Шевченка дрібними причіпками та муштрою. Та й вище начальство не поспішало доводити «монаршу милість» за призначенням, розуміючи її по-своєму і вносячи свої корективи. 25 січня 1857 року шеф жандармів В. Долгоруков пише військовому міністрові В. Сухозанету, що, згідно з клопотанням великої княгині Марії Николаївни, «полагал бы [...] рядового Тараса Шевченку [...] уволить от службы, с учреждением за ним надзора там, где он будет жительствоваť». 1 травня 1857 року Третє відділення дає довідку про те, що «рядового Тараса Шевченку» звільнено від служби з установленням за ним суворого нагляду та «с воспреещением ему въезда в обе столицы й жительства в них». 13 червня оренбурзький цивільний губернатор І. Потулов одержує вказівку про те, що 67 осіб «нижних чинов из политических преступников» та рядовий Шевченко направляються в Оренбург «впредь до окончательного увольнения их на родину [...] с учреждением за ними секретного полицейского надзора»¹. Лише 26 червня наказ В. Перовського про «відставку», згідно з царською милістю, рядового Шевченка, а також унтер-офіцерів О. Храбчинського, Е. Ольшевського, Ф. Фіалковського та рядового С. Домарацького надійшов до батальйонного штабу в Уральську. А в Новопетровському укріпленні відповідний наказ отримали ще майже через місяць – 21 липня! Імперія не поспішала – не так як тоді, коли мчали Шевченка в заслання на перекладних... Але ще мав бути наказ по корпусу – він затримався аж на дев'ять днів! Можна уявити, скільки нервів коштувала Шевченкові ця тяганина.

У цій ситуації, що виглядала як навмисне чи ненавмисне знущання, на сміливий вчинок зважився комендант укріплення Усков. Одержавши 29 липня наказ про звільнення Шевченка, він 1 серпня видає йому квиток на проїзд до Петербурга, а не до Уральська (а далі

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 278, 279, 282.

до Оренбурга), мотивуючи це тим, що то була б для Шевченка зайва тисяча верст і великі витрати, а він, мовляв, відмовляється від прогонних та кормових. Можливо, Усков ще не знав, що в'їзд в обидві столиці Шевченкові заборонено, а може, вдав, що не знає. У квитку, зокрема, зазначалося: «...Прошу покорнейше г.г. начальствующих по тракту чинить Шевченко свободный пропуск, а также и на месте в С.-Петербурге впредь до высылки ему откуда следует надлежащего паспорта на свободное проживание, в удостоверение чего дан сей билет за надлежащим подписом с приложением казенной печати»¹.

Не зволікаючи, 2 серпня увечері, попрощавшись із друзями, Шевченко рибальським човном вирушає до Астрахані – першого пункту на дорозі до Петербурга. 5 серпня ввечері він уже в Астрахані і з'ясовує, коли буде рейсовий пароплав, щоб плисти Волгою: це був найзручніший спосіб вибратися із цих далеких країв.

А 23 серпня в Новопетровське укріплення надходить наказ, що Шевченкові заборонено в'їзд в обидві столиці і що його слід відправити в Оренбург для вирішення його подальшої долі. Ускову загрожує суворе покарання; йому доводиться складати виправдальні рапорти і надсилати до Астрахані листа з проханням негайно повернути Шевченка до Оренбурга. Лист Ускова датований 29 серпня, але ще 22-го Шевченко відплив з Астрахані на пароплаві «Пожарський»...

Тільки заступництво впливових друзів урятувало Ускова від суворого покарання; новий командир Окремого Оренбурзького корпусу обмежився «строгим замечанием, предписывая на будущее время быть осмотрительнее в подобных случаях».

...9 червня 1847 року – 1 серпня 1857 року. Понад десять літ заслання і солдатчини! Спробуймо уявити трагедію геніальної людини в розквіті творчих сил, у захопленні великими планами діяльності культурної і громадянської; оточеної любов'ю і визнанням усіх чесних і мислячих земляків; людини, яка вже стала голосом свого народу, – і киненої в смердючу казарму, на приниження й знуцання з боку тупих солдафонів, які вимагають «тягнуть носок» і зубрити статuti та запам'ятовувати імена всіх, по ранжиру, малих і великих начальників... Киненої на невизначений строк (могло бути й назавжди)... Із заборонами писати й малювати – тобто здійснювати своє призначення, просто бути собою...

Отже, десять літ зрілої пори життя (у віці 33–43 років) утрачено? І не просто втрачено роки, а з важкими наслідками для здоров'я, з глибокими душевними травмами? Так, безумовно. Але й не тільки так. Світло великої душі ніде не згасне; порухи доброго серця скрізь

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 248, 286–288.

знайдуть відгук. Шевченка оточували не тільки брутальність і нищість; йому зустрічалися й люди розумні, благородні, співчутливі; були ті, хто йому допомагав, були й ті, хто вважав за честь спілкуватися з ним, була й радість запізнання з однодумцями. Зрештою, була творча праця, хай і уривками, хай здебільше й потай, але така, що ввійшла в його спадщину неповторними дорогоцінними здобутками. Було пізнання нових сторін життя і людської душі в екстремальних ситуаціях.

Досі не вивчене і не проаналізоване величезне культурне, більше – екзистенційне явище, яким є Шевченкове листування з друзями часу заслання. Власне, листи опубліковані (ті, що збереглися, – тобто далеко не всі: багато загинуло), скрупульозно прокоментовані (а це величезна робота, що викликає повагу і заслуговує вдячності), – але вони не проінтерпретовані у своїй сукупності й цілості як світ великої людської душі з її муками, надіями, розчаруваннями, розпачем, ілюзіями, боєм самотності, пориваннями вдячності й гіркотою докорів, справедливих і несправедливих, з її силою і слабкістю; зрештою, і як інтелектуальне та естетичне явище.

У засланні Шевченко пережив і велику кризу (світоглядну, громадянську, етичну), і велике оновлення духу. І не всує писав він у згаданому вже листі до Анастасії Толстої: «...Теперь, и только теперь я вполне уверовал в слово: “Любя наказую вы”. Теперь только молюся я и благодарю его за бесконечную любовь ко мне, за ниспосланное испытание. Оно очистило, исцелило мое бедное больное сердце. Оно отвело призму от глаз моих, сквозь которую я смотрел на людей и на самого себя. Оно научило меня, как любить врагов и ненавидящих нас. А этому не научит никакая школа, кроме тяжелой школы испытания и продолжительной беседы с самим собою. Я теперь чувствую себя если не совершенным, то по крайней мере безукоризненным христианином. Как золото из огня, как младенец из купели, я выхожу теперь из мрачного чистилища, чтобы начать новый благороднейший путь жизни. И это я называю истинным, настоящим счастьем...» (VI, 147–148).

Хай буде дозволено одне тільки додати до цих великої духовної висоти слів, а саме: у Шевченка й раніше **було** те «золото» душі й серця, яке в засланні-солдатчині зазнало випробування вогнем. Тому він, змінюючись, оновлюючись, новонароджуючись, залишався собою – і тому ми побачимо, за всієї змінності змісту, мотивів, характеру його творчості, – побачимо в ній і до заслання й покарання, і під час заслання, і після визволення одне й те саме **золоте осереддя** дум про свій народ, про гідність і долю людини, про право людини й народу на свободу й щастя, на життя у Божих заповідях.

ПОЕЗІЯ ПЕРІОДУ ЗАСЛАННЯ

Отже, кожен найменшу можливість усамітнитися Шевченко використовував для того, щоб віддатися поезії. Це була його внутрішня потреба, яка над ним панувала і навіть у найтяжчому душевному стані могла врятувати від розпачу, дати розраду, допомагала хоч подумки визволитися з гнітючої реальності, переносила в світ дорогих виплеканих дум. А втім, цей світ дум і був власне його світом, до якого інший світ, світ солдатчини, мав стосунок лише «по дотичній». Саме як додаткові, ситуативні подразники або стимули входили в його поезію враження і досвід засланського життя, вписуючись у її постійні мотиви, збагачуючи і трансформуючи їх.

Тому поезія заслання не є чимось тематично чи естетично відосбленим від усієї попередньої Шевченкової творчості, а є її органічним продовженням; Шевченко розкривається в ній у тих самих якостях, що й раніше, – але це не самоповторення, а, сказати б, постійне і нескінченне доростання до самого себе; це невичерпність генія.

Однак можна бачити зміну в творчому самопочуванні, в психології творчого процесу, сказати б – у творчому самопозиціонуванні. В петербурзький період Шевченко посилав свої думи в Україну, яка, сподівався, їх привітає. В період короткочасного повернення в Україну він звертається до земляків, а по суті до свого народу взагалі – вже в апостольській чи пророчій місії поета. Тепер же він немовби відсторонюється від такої місії:

*Не для людей, тієї слави,
Мережані та кучеряві
Оці вірші віршую я.
Для себе, братія моя!*

Далі йде важливе психологічне уточнення:

*Мені легше в неволі,
Як я їх складаю.*

Це зрозуміло. А от заявлене в попередній строфі, мабуть, не можна абсолютизувати. Тут є певний виклик і «людям», і долі, – але, звісно ж, він і далі, навіть пишучи «для себе», матиме на увазі й ту громаду, яку назвав «братія моя»; зрештою, в глибині душі він знає, що говорить не тільки із самим собою, а з вічністю. Але тепер уже не він посилав свої квіти-думи в Україну, а діти-думи й слова «прилітають» до нього з України, «з-за Дніпра мов далекого» і радують «одинокую душу //

Убогою». Цей «зворотний зв'язок», можливо, символізує новий характер його причетності до України, коли на зміну очікуванню свого з'явлення Україні (петербурзький період), а потім драматичному тріумфові цього з'явлення з його екзальтаціями і гіркотами («Три літа») – прийшло відчуття катастрофічної втрати і піднімається вперта потреба не миритися з цією втратою, не обривати пуповину.

Як і в казематних поезіях (що є, власне, входженням у той самий стан брутальної поневоленості), образи України з'являються йому «вдень і вночі», то роз'ятрюють, то лікують душу – і в цьому останньому випадку чинять, сказати б, психотерапевтичну дію, допомагають відволікатися від низької рутини солдатчини.

Велику групу віршів становлять ті, в яких Шевченко звертається до картин народного побуту і людських колізій у традиційній сільській спільноті, подаючи їх у своїй узагальненій, ідеалізованій (у значенні сконцентрованості, сили вираження етнопсихологічної сутності) версії. Образи цих віршів органічно близькі до високих народно-поетичних стереотипів, але позначені інтимною пережитістю та індивідуальністю вислову.

Якоюсь мірою Шевченко в цих поезіях ніби повертається до своєї ранньої поетичної пори, призабутої в «Трьох літах» з їхньою патетикою, – але, на відміну від петербурзької пори, переважають не балади (хоч і вони є: «У тієї Катерини...»), «Коло гаю в чистім полі...») – в обох романтизовані історії кохання, що закінчуються нещасливо через «втручання» у людські відносини обману), – переважають етнографічні й психологічні етюди, замальовки (може, дається взнаки малярський рефлекс?). Настрійний діапазон їх досить широкий. Тут і жартівливі пісеньки про лукаві дівочі вихватки («Утоптала стежечку через яр...»), «У перетику ходила по оріхи...»); і сумні – про дівоче безталання, зумовлене бідністю («Якби мені, мамо, намисто...»), «Якби мені черевики...»); і драматичні колізії, що виникають у родині чи між закоханими – через несхожість вдач або життєвої мети (як тепер кажуть: «ціннісних уявлень»), через втручання «чужих людей», людей «гордих, злих» – це ж вони «розрізнили»; причому соціальна нерівність стає причиною недолі не тільки тоді, коли зазнають зневаги бідна дівчина («Закувала зозуленька...») або «безталанний сиротина», а й тоді, коли дівчині із заможної родини мати не дозволяє любитися з «чорнобривим сиротою» («І багата я, і вродлива я...»), «Породила мене мати у високих у палатах...»). Страждає дівчина, коли «не має пари», бо «тяжко, тяжко в світі жить // І нікого не любить»; та буває, що й подружжя гірше за самоту: «легше було б самій жити, // Як з тобою в світі битись» («Туман, туман долиною...»). А найболючіше в нещас-

ливому коханні – зрада, коли «милий гуляє з другою» («Ой пішла я у яр за водою...»), коли з дівчини молодой «поганець сміється» («Навгороді коло броду...»).

Мабуть, важко знайти в світовій літературі другого такого поета, який би так переймався дівочою долею і недолею, так відчував дівочу вразливість на кривди та всі небезпеки, що чатують на дівчину в цьому недосконалому світі. Мотиви дівочої недолі – це частина великої Шевченкової теми: втрати людьми раю (раю щирості й правди поміж людьми, раю чистих людських почувань), який вони перетворили на пекло, пекло нещирості, обману, корисливості...

У віршах цього, умовно кажучи, фольклорного циклу Україна постає як замкнений традиційний світ без великих життєвих перспектив для особистості. Власне, таку перспективу давала тільки козаччина, що залишилася в минулому (але це минуле подається як позачасове або, принаймні, психологічно присутнє):

*Нащо мені женитися?
Нащо мені братись?
Будуть з мене, молодого,
Козаки сміятись.
Оженився, вони скажуть,
Голодний і голій,
Занапастив, нерозумний,
Молодую волю.*

.....
*Ні, не буду чужі воли
Пасти, заганяти;
Не буду я в чужій хаті
Тецю поважати.
А буду я красоватись
В голубім жупані
На конику вороному
Перед козаками.*

Це знайомий мотив із «раннього» Шевченка, але тут виклик рутинній долі виглядає не як поривання до звиятного успіху, а як безжурна готовність до красної смерті на очах товариства, що віддячить щирою повагою і нехитрими поминками як уміє:

*Найду собі чорнобривку
В степу при долині –
Високою могилоньку
На тій Україні.
На весілля товариство
Вийде погуляти
Та винесе самопали,
Викотить гармату.*

.....
 Заголосить, як та мати,
 Голосна гармата.
 Гукатиме, кричатиме
 Не одну годину.
 І рознесе тую славу
 По всій Україні.

(«Нащо мені женитися?»)

Але може бути й інший фінал такого самого поривання поза межі небажаної сірої долі:

Пішов козак нерозумний
 Слави добувати.
 Осталася сиротою
 Старенькая мати.

.....
 Не через два, не три літа,
 Не через чотири
 Вернувся наш запорожець
 Як та хиря, хиря,
 Обідраний, облатаний,
 Калікою в хату.
 Оце тобі Запорожжя
 І сердешна мати...

(«Не хочу я женитися...»)

Тут не доводиться говорити про якусь «ревізію» романтичного козацького авантюриництва у Шевченка; це – лиш один із виявів багатоманітності його бачення історичних явищ та людських долі.

З козакуванням перегукується його «знижений» варіант – чумакування. Тут уже безпосередніша залежність від фольклорної традиції, і такі вірші, як «Ой не п'ються пива-меди» або «У неділеньку та ранесенько», здаються варіаціями на тему чумацьких пісень – із неодмінною хворобою і смертю чумака в дорозі та горем дівчини, яка не діждалася милого, – але своєю мистецькою довершеністю немовби незалежнюються від якихось конкретних пісенних джерел.

У річищі фольклорної традиції написано і кілька віршів про неволю («Ой гляну я, подивлюся...», «Та не дай, Господи, нікому...»), в яких Шевченко зобразив своє становище символічно: ліричного героя – «старого» – не випускають з «хати» погуляти степом-лугом, не кажучи вже про те, щоб піти на волю, в Україну... Це, можна сказати, перший підхід до зображення себе в неволі – «загальним планом»; у низці інших поезій маємо більш персоналізоване зображення, з безпосереднішим самовиявленням Шевченкового «я», з його невольничим

звертанням до неназваного адресату, який уособлює для поета і Україну взагалі. Такий, скажімо, вірш «Н. Н.» («Сонце заходить, гори чорніють...»):

*А я дивлюся... і серцем лину
В темний садочок на Україну.*

.....
*На синє небо виходить зоря.
Ой зоре! зоре! – і сльози кануть.
Чи ти зійшла вже і на Україні?
Чи очі карі тебе шукають
На небі синім? Чи забувають?..*

Знову, як і в «петербурзьких» поезіях, найбільшим щастям уявляється дівоча пам'ять – коли «очі карі» шукатимуть твою «зорю» на «небі синім»... Певно, в дівочому щирому серці, в дівочій зворушеній сльозі (вищий ступінь інтимізації зв'язку: поет – етнос, поет – Україна) символізувався відгук самої України на поетову посвяту їй себе самого: бо ж зоря у Шевченка – постійний посередник, медіатор між ним і символічною дівчиною, між ним і Україною, між ним і Всесвітом, Вічністю...

Мотив чужини також по-різному звучить у багатьох Шевченкових поезіях – то з гострим розпачем, то з тихим замиренням. А здебільшого в одному вірші, навіть невеличкому, озивається ціла клавіатура настроїв або й драма думок. Ось послухаймо, наприклад:

*Не гріє сонце на чужині,
А дома надто вже пекло.
Мені невесело було
Й на нашій славній Україні.
Ніхто любив мене, вітав,
І я хилився ні до кого,
Блукав собі, молився Богу
Та люте панство проклинав.
І згадував літа лихії,
Погані, давнії літа,
Тойді повісили Христа,
Й тепер не втік би син Марії!
Нігде невесело мені,
Та, мабуть, весело й не буде
І на Україні, добрі люде;
Отже таки й на чужині.
Хотілося б... та й то для того,
Щоб не робили москалі
Труни із дерева чужого,
Або хоч крихотку землі
Із-за Дніпра мого святого*

*Святій вітри принесли,
Та й більш нічого. Так то, люде,
Хотілося б... та що й гадать...
Нащо вже й Бога турбовать,
Коли по-нашому не буде.*

Це щось іншого, ніж надія на Божий суд праведний або й страшний та нагадування про нього царям і царенятам, панам і паненятам. Це нібито замирення з долею. Але **нібито**. І **нібито** очужіння до України – але це теж хвилиевий настрій; це мовби усвідомлення недовкінченості своєї місії (і «відставленості» від неї). Як і перебільшене уявлення про те, що Україна його забула, друзі забули (воно – і в багатьох віршах, і в листах). Так не було, але таке загострене відчуття своєї покинутості природне й неминуче для поета, який на злеті своєї слави й провідництва опинився у вигнанні й суворій ізоляції від свого середовища. Водночас це і свідчення розчарувань у недавніх надіях на швидке постання України з історичного небуття, свідчення світоглядної кризи.

Але і розчарування, і криза, і «саморевізія» – теж не повні, не остаточні, не абсолютні. Не раз і в засланні поет заговорить голосом то «гайдамацьким», то «пророчим». Численні поезії з образами історії боротьби України за саму себе перегукуються з вершинами Шевченкової політичної патетики – то з «Посланням», то з «Холодним Яром». Можна тільки дивуватися тому, як Шевченко, щойно з каземату, під немилосердними заборонами будучи і з «захалаєвними книжечками» криючись, – пише, скажімо, «Државця», в якому гнівний антимосковський, антиімперський пафос звучить із не меншою силою й викликом, ніж у тих творах, за які він і опинився в засланні та які мав спокуювати! –

*Розказали кобзарі нам
Про війни і чвари,
Про тяжкеє лихоліття...
Про лютії кари,
Що ляхи нам завдавали, –
Про все розказали.
Що ж діялось по шведчині!
То й вони злякались!
Оніміли з переляку,
Сліпі небораки.
Отак її воєводи,
Петрові собаки,
Рвали, грзли...*

Тут, крім іншого, важливе історичне спостереження і пояснення того зламу, який стався в Україні після Полтавського погрому: масштаби

і жорстокість цього погрому, можна сказати, зламали хребет «козацькій нації», надовго погасивши «самостійницькі» поривання. Маємо тут і важливе психологічне спостереження: є межа людського (і національного) протистояння насильству – всупереч відомому трюїзмові про те, що, мовляв, чим більший гніт, тим сильніший спротив. Насправді й на рівні фізичному, й на рівні суспільно-психологічному є міра болю, що призводить до втрати свідомості, тобто й резерву спротиву.

Одна з найскладніших за розвитком думки і настрою «засланських» поезій Шевченка – «Сон» («Гори мої високії...»). Власне, що ця химерна візія – сон, сказано лише в кінці поезії. З інтродукції – погляд на Україну, не з висоти пташиного лету, як у «Сні»-комедії 1844 року, а з гір, не так «високих», як «хороших», навколо «Переяслава старого» – з «Виблої могили». Панорама магічного українського диво-краєвиду заходить на «козацьку церкву невелику», яка «стоїть з похиленим хрестом», – і тут починається перехід від Богом даної України до України людом (чужим і своїм) сплюндрованої. Церквигця «давно стоїть, виглядає // Запорожця з Лугу». «Може, чаєш оновлення?» – гірко питається оповідач і відказує:

*Не жди тії слави!
Твої люде окрадені,
А панам лукавим...
Нащо здалась козацькая
Великая слава?!..*

І молитовне звертання до гір «хороших», «блакитних здалеку», обертається прокляттям їм за те, що все – і козацькі села, і «монастир святий, скарбницю», і саме Запоріжжя – все вони віддали, «все пішло царям на грище [...] все, все неситі рознесли!..» Але прокляття уривається: мовби стямившись, поет переводить свій гнів на справжніх призвідців лиха: «Ні, ні... Не ви прокляті... а гетьмани, // Усобники, ляхи погані!..» А у «гір» він просить прощення:

*Простіть, високії, мені!
Високії! і голубії!
Найкраці в світі! найсвятії!
Простіть!.. Я Богу помолюсь...*

І далі йде молитва... але не Богові, а Україні:

*Я так її, я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю!*

Важко уявити відчайдушнішу формулу любові до своєї занапашеної землі. Але треба розуміти, що саме занапашеність рідної землі й дала поетові звагу так мовити. На грані блюзнірства, яке закидали йому одні, тоді як інші похваляли за «богохульство», мовляв, атеїзм. Насправді ж ні те, ні друге. Шевченкова глибока віра – і про це ми ще говоритимемо далі – вклала йому в уста, як біблійним пророкам, слова оскарження самого Бога, коли бачив осквернення образу Божого і правди Божої і цим оскверненням мучився. Його віра давала йому на це право. Але це ще нерозв'язка сюжету душевної драми, це лише її перший акт. У другому акті як антитеза з'являється новий персонаж – «дідусь сивенький», який повернувся на трахтемирівські гори після багатьох років розлуки з рідною землею. Неважко зрозуміти, що тут у «сні» Шевченко «побачив» самого себе в тому далекому (?) майбутньому, коли він повернеться на батьківщину. «Старий» оповідає про свій вигнанський досвід:

*Блукав я по світу чимало,
Носив і свиту, і жупан...
Нащо вже лихо за Уралом
Отим киргизам, отже й там,
Сій же Богу, лучше жити,
Ніж нам на Україні.
А може тим, що киргизи
Ще не християни?..*

І знову той невідступний запит, на який немає раціональної відповіді, той роздум про невтішний підсумок християнської історії людства та й козацького кривавого стояння за віру Христову, що не давав спокою Шевченкові:

*Наробив ти, Христе, лиха!
А переіначив?!
Людей божих?! – Котилися
І наші козачі
Дурні голови, за правду,
За віру Христову,
Упивались і чужої
І своєї крові!..
А получили?.. ба де то!
Ще гіршими стали,
Без ножа і автодафе
Людей закували
Та й мордують... Ой, ой, пани,
Пани християне!...*

В останніх словах, у згадці про «панів християн», що люд мордують (як і в аналогічних судженнях в «Єретику» та в інших творах) можна бачити доказ того, що Шевченкові близька була «еретична» ідея про спотворення церквою і панівними суспільними верствами первісного євангельського християнства, – до цієї теми ми ще звернемося далі.

Але запитально-звинувачувальний монолог «старого» згасає, коли він бачить красу дніпровських краєвидів та київської землі, і хоча «все те радує очі, // А серце плаче, глянуть не хоче», однак і на серці потеплішало, сльози покотились і вилилися в молитву:

*Молюсь тобі. Боже милий,
Господи великий!
Що не дав мені загинуть,
Небесний владико.
Що дав мені добру силу
Пересилить горе
І привів мене, старого,
На сі святі гори
Одинокий вік дожити,
Тебе восхвалити,
І твоєю красою
Серце веселити...
І поховать побитес
Гріхами людськими
На горах оцих високих
І витать над ними...*

Тут є прихований перегук із «Заповітом» («Як умру, то поховайте...»), але це вже не заповіт боротьби, а заповіт душевного замирення в благодаті, і він ще очевидніше прочитується в заключному, третьому акті драми, що є її катарсисом:

*Отакий-то на чужині
Сон мені приснився!
Ніби знову я на волю,
На світ народився.
Дай же, Боже, коли-небудь,
Хоч на старість, стати
На тих горах окрадених
У маленькій хаті.
Хоча серце замучене,
Поточене горем,
Принести і положити
На Дніпрових горах.*

Звичайно, це вже не заповіт – послання народові, це заповіт – немовби собі самому. Але перегук із «Заповітом» переяславським,

1845 року, не тільки у потребі бути похованим на Дніпровій горі, а й у складності, драматизмі розмови з Богом про Україну...

На прикладі цієї не такої вже й великої поезії (175 віршованих рядків) знову і знову бачимо, який вир думок і почувань сконцентровує Шевченко в одному ліричному монологі, скільки контраверсійних голосів у нього вплітається, перш ніж дійти тимчасової гармонії, яку в кожному новому творі доведеться здобувати знову і знову...

Так само конкретний епізод із минулого може набути в нього химерної поетичної «долі»: спогад дає поштовх динаміці душевних станів, об'єднаних в одному візійному акті. Хрестоматійне: малим хлопцем «пас ягнята за селом» – «Н. Н.» («Мені тринадцятий минало...»). Було невинній душі весело, і весело молилося Богові, й усе навколо веселилося. Але це – «підміна» реального стану світу хвилевим настроєм несвідомої душі; таке самозабуття довго тривати не може. І ось сонце, яке «гріло, не пекло» – враз «запекло, почервоніло // І рай запалило». Знову Шевченків мотив утрати «раю» (тієї можливості жити у злагоді з собою та зі світом, яка людині немовби «дається» в її призначенні на землі) – мотив, який зринає у Шевченка в безлічі варіацій. Тут – як утрата ілюзії, як прозріння, власне, повернення притомності, бачення реальності: «Поглянув я на ягнята – // Не мої ягнята! // Обернувся я на хати – // Нема в мене хати!.. // Не дав мені Бог нічого!..» Але є третій акт містерії: на «тяжкі сльози» хлопчини озвалася дівчина – «прийшла, привітала, // Утирала мої сльози // І поцілувала» (чи не з цього дитячого спогаду, що загіздився в серці на все життя, – у Шевченка оте постійне адресування до дівчини і дівчат, постійне жадання дівочої пам'яті, дівочої співчутливої сльози, що варта всіх благ світу: «одну сльозу з очей карих – і пан над панамі!» – ?). І –

*Неначе сонце засіяло,
Неначе все на світі стало
Моє... лани, гаї, сади!..
І ми, жартуючи, погнали
Чужі ягнята до води.*

Звернімо увагу: «Неначе все на світі стало // **Моє**», – і з цим почуттям «погнали // **Чужі** ягнята до води». Тобто, для «райського» світовідчуття вистачило душевного, а не предметного привласнення світу. Реальність світу винесена за дужки душевного стану, мовби зневажена ним.

*Бридня!.. а й досі, як згадаю,
То серце плаче та болить,
Чому Господь на дав дожить
Малога віку у тім раю.*

*Умер би орючи на ниві,
Нічого б на світі не знав.
Не був би в світі юродивим,
людей і [Бога] не прокляв!*

Тут маємо ще один суто Шевченків мотив: жаль за тим, що не залишився у стані неусвідомлення світу й себе, а послала доля тернистою дорогою життєвого самоздійснення, покликаності: довелося «випити чашу сію» (євангельське). Більше того, цей мотив озивається не тільки в ліричних віршах, а й у кількох поемах, герої чи героїні яких, здавалося б, біографічно і психологічно віддистанційовані від автора. Дехто в шевченкознавстві пояснював це тим, що, мовляв, Шевченко чи то слідом за Руссо, чи то під його впливом схилився до думки про переваги первісного, «природного» стану й прикрі наслідки освіченості для сільської дитини як одного з виявів нещастя, що їх несе цивілізація. Це, звісно, непорозуміння. Можна хіба що говорити не про небезпеку освіти або виходу за традиційне життєве коло, а про те, що і перше, і друге ставило людину «низького» соціального походження часом у болісні ситуації (наприклад, як ми вже згадували, в Академію мистецтв перестали приймати талановитих малярів-кріпаків, бо, повернувшись у званні художників до своїх панів, вони часто не зносили принижень і накладали на себе руки), – але тут причина не в освіті, а у спотвореності суспільних відносин. Взагалі ж у Шевченка набагато ширша й глибша думка. Його природний «рай» – не для життя, а для марень і жалів; він – як принципове заперечення неправедної реальності і як позиція для морального суду над нею. А в «особистісному» плані за жалями про вихід із малого природного світу в широкий суспільний – думка про те, що за свою покликаність доводиться дорого платити стражданнями. Інколи чується немовби й самоосудження, як у тому ж десятому вірші з «казематного» циклу («В неволі тяжко...») або в посланні із заслання «А. О. Козачковському», після стислого «перегляду» свого життя: «...Бо на позорище ведуть // Старого дурня муштровать. // Щоб знав, як волю шанувати, // Щоб знав, що дурня всюди б'ють»; «Буде каєння на світі, // Вороття не буде». Але видимий жаль за свій вибір не означає відмови від нього, це тільки спосіб дати відчуття його стражденність, його вагу, зрештою.

Ціна життєвого вибору, марність чи немарність його, його зумовленість усією істотою людини, її вищим, може, незбагненим імперативом усупереч будь-яким раціональним мотиваціям – ця, по суті, філософська тема в Шевченка постійно конкретизується як тема посвяти

свого життя України та алогічної неунікненності такої самопосвяти (цю колізію пізніше дуже точно виразить Борис Антоненко-Давидович у назві своєї п'єси: «Лицарі абсурду», – маючи на увазі героїчний чин супроти нищівної «ходи історії» як псевдоніму брутальної імперіалістичної сили), ця тема постає і в ліричних медитаціях, і в історичних ремінісценціях. У поемі «Чернець» Семен Палій, за козацьким звичаєм екстатично попросившись із світом і замкнувши себе в монастирській келії, і там не може позбутися запитання:

*– Для чого я на світ родився,
Свою Україну любив? –*

і хоч «раціональної» відповіді на це запитання не знаходить, а проте...

*Надів клобук, взяв патерицю,
Перехрестився, чотки взяв
І за Україну молитись
Старий чернець пошкандибав.*

Зрозуміло, що такі історичні сюжети були для Шевченка й тим, сказати, етичним полем напруги, в якому визначалися силові лінії його власної долі. Адже й сам він у казахській пустелі: «...Свої думи тії // І серце убоге // Заховавши, ходить собі, // Та молитесь Богу, // Та згадує Україну...» («Не додому вночі йдучи...»).

І Україна являється йому не тільки «Дніпром широким», «святим Києвом», «храмами Божими», «Великим Лугом», образами друзів, – а й «поганим панством», яке і вві сні ввижається, «не дає... спать», бо діла його страшні. Тут уже промовляє Шевченкове глибоке класове почуття, яке нині багато хто воліє оминати, хоч власне в ньому ж і є реальність Шевченкового зовсім не риторичного гуманізму; тут і переведення з етико-філософського плану в соціальний отієї проблеми перетворення людьми «раю» в «пекло», про яку говорилося вище:

*...Скрізь здається любо, тихо,
І на Україні добро.
Меж горами старий Дніпро,
Неначе в молоці дитина,
Красується, любується
На всю Україну.
А понад ним зеленіють
Широкії села,
А у селах у веселих
І люде веселі.*

Але ця омріяна картина – ятруща ілюзія, бо...

*Воно б може так і сталося,
Якби не осталося
Сліду панського в Україні.*

(«І виріс я на чужині...»)

А поки що —

*Аж страх погано
У тім хорошому селі:
Чорніше чорної землі
Блукають люди; повсихали
Сади зелені, погнили
Біленькі хати, поваялись,
Стави бур'яном поросли.
Село неначе погоріло,
Неначе люди подуріли,
Німі на паницю ідуть
І діточок своїх ведуть!..*

.....
*І не в однім отім селі,
А скрізь на славній Україні
Людей у ярма запрягли
Пани лукаві... Гинуть! Гинуть!
У ярмах лицарські сини...*

Гіркий оксюморон (поєднання суперечних понять): у **ярмах** гинуть «**лицарські сини**»! Це варіант того протиставлення впокорених синів волелюбним батькам і дідам, яке було в Шевченка й раніше. Але тепер докір звучить навіть гостріше: люди неначе «подуріли» в своєму послуху. Це Шевченкові здається не тільки наслідком, а й передумовою безоглядності панського гніту. Й у вірші «П. С.», згадуючи «потомка гетьмана дурного» та його «готический с часами дом» в «обідраному» селі, Шевченко питається:

*...Кругом паскуда!
Чому ж його так не зовуть?
Чому на його не плюють?
Чому не топчуть!! Люде, люде!
За шмат гнилої ковбаси
У вас хоч матір попроси,
То оддасте. Не жаль на його,
На п'яного Петра кривого,
А жаль великий на людей,
На тих юродивих дітей!*

Цей «жаль» став пекучішим після розгрому Кирило-Мефодіївського братства і втрати віри в швидке повстання України, але він не вщухне

й у поезії кінця 50-х років, після повернення Шевченка із заслання, коли в нього знову ожила надія...

Серед засланських поезій Шевченка особливе місце посідає цикл «Царі». Здавалося б, «програвши» єдиноборство з Миколою І і будши тяжко покараний за зухвале приниження образу «помазаника Божого», Шевченко мав би охолонути до цієї теми, бодай з обачності. Аж ні. Йому не терпиться взяти реванш у дошкульній сатири – її він уже був добряче випробував на «коронованих главах» і хоче знов «подержати в руках // Святопомазану чуприну», поскубти й попатрати її. І він залюбки робить це в «Царях», показуючи «ту вінценосную громаду [...] спереду і ззаду // Незрячим людям». Травестійне зниження образів цілком підтвержене історичним і побутовим змістом діянь «царів, катів людських». Але не глумливість і не жадання «відігратися» бодай у словесному комікуванні-реванші керують Шевченком, а розуміння великої універсальної істини, яку він подає у своєму славетному поетичному афоризмі:

*...Де нема святої волі,
Не буде там добра ніколи.
Нащо ж себе таки дурить?*

Це слова не тільки до українців...

І ще чим прикметний цикл «Царі», так це тим, що тут маємо певну антитезу до писаних в Україні «Давидових псалмів». Тут Давид – не великий мудрець, пост-гусяр, речник Божої слави, а великий фарисей і жорстокий злодюжка. І хоча за ним угадується і російський самодержець («Ми повелим!»), хоча головне тут – не особистість, а соціальний статус, проте й проти рис історичного Давида Шевченко не погрішив – це ж усе з того самого джерела, що й псалми: з Біблії! Але навряд чи можна говорити, що Шевченко суперечить самому собі. У всякому разі не більше, ніж Біблія. Шевченко ж як поет мав право підходити до біблійного матеріалу з різними творчими завданнями.

...Перебуваючи під час заслання на землях казахів, каракалпаків, поруч із туркменами (їх усіх тоді в Російській імперії називали «киргизами»), Шевченко не мав великої можливості спілкуватися з місцевою людністю (в популярних працях про Шевченка в радянські часи було багато ідеологізованих перебільшень на цю тему), та коли казарменний режим послаблювався (наприклад, під час аральської експедиції), він прагнув бодай почасти задовольнити свій інтерес до життя, історії, сучасного становища, уявлень та вірувань тамтешніх народів. Здебільшого цей інтерес бачимо в картинах,

етюдах, рисунках, а в поезії – лише окремі принагідні згадки (трохи більше – в прозі), які засвідчують симпатію і співчуття до аборигенів*.

Але є один вірш, написаний під враженням від небуденної пригоди (про неї ми вже згадували), коли експедиція серед голої пустелі зустріла дивне дерево, увішане знаками ритуальної поваги тутешнього люду; це загадкове дерево Шевченко змалював і йому присвятив вірша, теж доволі загадкового за змістом, що викликало різні інтерпретації дослідників. Хоча, здавалося б, зміст вірша ніби й простий – переказ легенди про те, як «кайзак» украв у Бога сокиру, а та сокира, вихопившись до діла, заходилася рубати ліс та й вирубала все геть чисто. Встояло лише одне дерево, «огнем непалиме»; стоїть воно самотнє «в степу край дороги» –

*І кайзаки не минають
Дерева святого.
На долину заїзжають.
Дивуються з його
І моляться, і жертвами
Дерево благають,
Щоб парости розпустило
У їх біднім краї.*

Символічне значення цього непохитного дерева очевидне. А от символіку пожежі можна витлумачувати по-різному, і вже зовсім «темними» видаються постать кайзака-крадія та мотиви його необачного вчинку. Тому ця поезія викликала дискусію серед шевченкознавців.

До цієї теми звертався В. Щурат у статті «Шевченкова поема надії. – У Бога за дверима лежала сокира»¹. Він розглядає цю поезію як алегорію, в якій відбився Шевченків настрій після розгрому Кирило-Мефодіївського братства: спустошення киргизького степу натякає на спустошення українського національного життя, але вціліле дерево залишає надію. Отже, це – «поема надії після національного роз-

* Загалом же драматичні події того часу в Середній Азії якимось чином пройшли ніби повз Шевченка-поета. А вони ж були на кшталт кавказьких, хоч, може, й не такі нескінченно криваві. «Русское пограничное начальство долго никак не могло укротить дикое своеволие своих кочевых подданных, умиротворить, успокоить киргизские степи, не в силах было справиться с такими степными партизанами, каким был Султан Кенисана или мятежный киргизский батыр Исет Кутебаров, которые долгое время волновали киргизские степи, разоряя и грабя мирных жителей и Русские поселения». І далі: «Русские отряды, озлобленные утомительными переходами по безводным и бесприютным степям, бесцельной погоней за усользающими хищниками, обрушивались на мирно кочевавшие аулы, вымещая на них накопившую злость, отбивая у них достояние, их скот» (Взятие Ак-Мечети в 1853 году... – С. 23, 38).

¹ Українська хата. – 1925.

грому». Щодо культу святого дерева, то легенда, на яку посилається Шевченко, на думку В. Щурата, «не є киргизького походження, а ви-йшла з творчої комбінації поета». Іншої думки дотримувався М. Мочульський, який у статті «Культ дерева й сокири в Шевченковій поемі»¹, розглянувши східні й західні міфи, пов'язані з культом дерева й метафорою сокири, доходить висновку, що Шевченко використав справжню східну легенду, хоч і не знати, яку саме. Тому наступний дослідник, Іван Брик, у ґрунтовній розвідці «Святе дерево в творчості Шевченка» ставить під сумнів існування такої легенди і факт її використання Шевченком, натомість зосереджується на з'ясуванні часу й обставин написання поезії та відповідної Шевченкової акварелі, на психічних передумовах їх створення та на «лінії думок і почувань», що в них відбилися. «Основні психічні елементи» обох творів, на думку І. Брика, це «гріх і кара»². У листуванні поета не раз ідеться про тяжку кару Господню за гріхи, і д-р Брик немовби в неясності, які саме гріхи маються на увазі. Але, мабуть, річ не в конкретних гріхах, а в людській гріховності перед Богом; у совісної, а тим більше віруючої людини завжди є безліч провин, вони живуть у душі й поодинці, й усі разом як потреба спокути. Слушно відзначає І. Брик біблійний стиль поезії: «Як живо нагадує нам поема хоч би оповідання про біблійні катастрофи, як потоп, страшний суд у книгах пророків або апокаліпсі». Отож він погоджується з означенням В. Щурата: «поема надії», але вважає, що в алегорії «не розгром Кирило-Мефодіївського братства мав тоді поет на думці, а свою особисту долю». Що ж до самої легенди, то І. Брик погоджується з В. Щуратом: «Думаю, що буде значно простіше й природніше пошукати за легендарними мотивами в душі самого поета, ніж у киргизькому міті, якого існування є сумнівним, а ще більше сумнівним є те, щоб Шевченко такий міт міг чути»³.

...Майже через півстоліття до цього міфу звернувся каракалпацький письменник Уразак Бекбаулов у романі «Тарас на Аралі». Автор добре вивчив документальний матеріал з поетового життя, але робить щедрі припущення про спілкування Шевченка з місцевим людом. Напевне ж, таке спілкування було, але відтворити його в конкретних реаліях неможливо, хіба за кількома винятками. Але навряд чи до вільної поетичної вигадки каракалпацького письменника належить легенда про святе дерево, яку він переповідає (вустами вигаданого Шевченкового співрозмовника «кайзака» Агау): «...Колись давно увесь кайзацький степ був укритий лісами. Ліси були такі густі, що багачі втратили всю свою худобу – пішла худоба до лісу й не повернулася

¹ Україна. – 1930. – Ч. 2.

² Брик І. Святе дерево в творчості Шевченка. – Львів, 1931. – С. 23.

³ Там само. – С. 24, 25.

назад. От і задумали багаті знищити той ліс. Якщо запалити – то й худоба в лісі погорить. Треба рубати ліс. Але спробуй вирубай ліс?! І найбільше хотів вирубати всі дерева один багач, якого звали Худайберген. Сам він був з кайзаків. Було в нього худоби більше, ніж у будь-кого. Думав він, думав та й надумав. Згадав, що чув колись від якогось чарівника про дивовижну сокиру, яка рубає сама. Тільки вона на високій горі і її охороняє сам Бог. Багато хто хотів украсти сокиру, та Бог не віддавав. Худайберген теж хотів украсти, проте й йому не вдалося. Тільки ж він був хитрий кайзак. Узяв усю свою худобу, яка залишилася, і вирішив підкупити Бога. Приніс худобу в жертву. Здивувався Бог такому щедрому подарункові та й заходився перелічувати свій прибуток. Доки Бог теє робив, він забувся, що мусить охороняти сокиру. А Худайберген саме цього й чекав. Поліз іще раз на гору і вкрав сокиру. І пустив її на ліс. Як почала тая сокира рубати, – все під нею лягло. Тільки одне дерево й уціліло: не взяла його худайбергенова сокира. Тому люди й поважають це дерево, що воно встояло навіть перед Божою сокирою. І тому кайзаки, йдучи степом, неодмінно підходять до святого дерева уклонитися йому. А той, хто не вклоняється, той – грішний перед людьми». Важко судити про автентичність цієї легенди (хоч підкреслене «класове» забарвлення її не повинно нас дуже насторожувати: у фольклорі середньоазійських народів, як і у фольклорі українському або російському, осудження багатіїв – типовий мотив). А далі йде роздум самого Шевченка: «Символ? Одне дерево з великого лісу. Та доки воно стоїть – є віра в те, що той ліс тут знову виросте. Хоч усі й забули, що він тут був... Як ото цар Микола вирубав геть усе, що звалося свободою й прагненням до неї, залишилися поодинокі дерева з того лісу. Та ліс наросте знову, і люди благають у долі, щоб вона була милостивою, щоб знову виріс ліс... І він виросте!»

Це вже, звісно, белетристика. Але не зовсім довільна – принаймні, й такі асоціації можуть виникати в читача Шевченкового твору.

...Ще в казематі, напевне, перед самою висилкою до казахських степів, Шевченко написав вірша «Не спалося, – а ніч як море...», якого не включив до циклу «В казематі», а який немовби започаткував поезію солдатської неволі. Поштовхом до написання стала (як випливає зі змісту вірша) почута поетом розмова двох вартових про своє «солдатськеє небитіє». Одного з них, росіянина, забрили, коли барин «подсмотрил», якого роду послуги від нього дістає бариня. Другий, українець (тут радянські коментатори Шевченка мали нагоду говорити про нього мало не як про співця дружби народів; нам же вистачить нагадати, що поет однаково співчував бідам людей будь-якої національності) – українець сам пішов у москалі з розпачу після того, як, по-

вернувшись із заробітків, дізнався, що дівчина, з якою він хотів одружитися, втопила дитину від панича і покарана Сибіром.

Сексуальні злочини та збочення, в широкому значенні (тобто в усій сфері родинних та інтимних відносин), – це тема багатьох творів Шевченка, і в цьому є як об'єктивна, так і суб'єктивна зумовленість. Об'єктивна – по-перше, тому, що суспільство дикого соціального гноблення, суспільство, в якому мільйони чоловіків, жінок і дітей є живим товаром, яким можна торгувати, власністю кріпосників («крещена собственность», за вбивчим висловом Герцена), – таке суспільство робить сексуальне насильство і сексуальні злочини у найогидніших формах надто прикметною своєю рисою; по-друге, тому, що збочення сексуальні, інтимного характеру – це те, що особливо спотворює природу людини та її духовну сутність, витрує етичну основу людської особистості, більше того – ставить людину поза межі біологічно прийнятного («І звір того не зробить дикий...»). Суб'єктивна ж зумовленість – це особлива вразливість Шевченка на кривди, заподіювані жінці, дівчині, на зневаження материнства й дівоцтва, його болісний подив перед жорстокістю і нелюдськістю сексуального насильства або обману, надто ж коли над статевою мораллю збиткується соціальна зверхність.

Той тип статевої пригоди, у якому звирявся російський вартовий (використання баринсю свого кріпака задля певних утіх), здається, не був властивий українському поміщицькому побуту; в усякому разі, ні українська література, ні юридичні пам'ятки не залишили свідчень такого роду, – тоді як у російській літературі це досить відома тема. Нагомість для українського поміщицького побуту характернішою була наруга кріпосника над селянською дівчиною (не бракувало цього, звичайно, і в побуті російських поміщиків, але в російській літературі не знайшлося поета, який би так глибоко, як Шевченко, вражений був цим дівочим лихом).

Однак у цьому невеличкому вірші – «Не спалося, – а ніч, як море...» – маємо нові моменти в неновій для Шевченка темі. По-перше, – звернімо увагу, – про нещасну дівчину кажуть, що вона «до панича, бачиш, ходила, // Поки дитину привела». І хоч не знати, скільки було в тому «ходінні» власної волі, а скільки приреченості, все-таки тут дається взнаки і властивий певному типові дівчат потяг до соціально вищого партнера; такі дівчата в першу чергу ставали жертвами обману, і їх теж бачимо у Шевченка (власне, щось від цього є і в Катерині). Це трохи змінює етичну ситуацію. По-друге ж, – і це друге важливіше, – з'являється настрій християнського прощення кривдників. «І досі страшно, як згадаю», – зізнається солдат товаришеві, – «Хотів палати запалить // Або себе занапастить, // Та Бог помилував... А знаєш, // Його до нас перевели // Із армії чи що?» (йдеться про

панича-спокусника). – «Так что же! // Ну, вот теперь и приколи!» – радить товариш. – «Нехай собі» – відповідає той. – «А Бог поможе, // І так забудеться колись». Отож –

*Вони ще довго говорили.
Я став перед світом дрімать,
І паничі мені приснились
І не дали, погані, спать.*

І ось ніби у розвиток цих мотивів першим великим Шевченковим твором на засланні стає поема «Княжна», написана в Орському укріпленні наприкінці 1847 року. Це саме з цієї поеми славетні, всім нам зі шкільної лави пам'ятні слова:

*Село! – і серце одпочине.
Село на нашій Україні –
Неначе тисанка село,
Зеленим гаєм поросло.
Цвітуть сади; біліють хати,
А на горі стоять палати,
Неначе диво. А кругом
Широколистії тополі,
А там і ліс, і ліс, і поле,
І сині гори за Дніпром.
Сам Бог витає над селом.*

А чи пам'ятаємо продовження цієї поетичної візії?

*Село! Село! Веселі хати!
Веселі здалека палати,
Бодай ви терном поросли!
Щоб люди й сліду не найшли,
Щоб і не знали, де й шукати...*

Вони, ці панські палати, таки поростуть терном і «почорніють» – таку пам'ять-непам'ять залишить по собі «славний князь» – «і патріот! і брат убогих!», а власне – герой п'яних оргій. Ніхто не викликав у Шевченка такого гніву й зневаги, як ті кріпосники, що вдавали із себе лібералів і вольнодумців*, бо ж їхні лібералізм і вольнодумство

* Герцен говорив, що у Франції вольтер'янці стали «історичними людьми», а в Росії – «цинічними людьми». А Каутський писав: «...матеріалізм проник у вісімнадцятому столітті в Німеччину, а також і в Росію, не як філософія боротьби, а як філософія насолоди, в його формі, пристосованій до потреб “освіченого” деспотизму. Він проростав при князівських дворах поряд з найобмеженішою ортодоксією» (*Карл Каутський. Етика и материалистическое понимание истории / Пер. с нем. – Одесса, 1906. – С. 24*). Великі вельможі, кріпосники й сатрапи в Росії були й великими вольтер'янами, а перед у вільнодумстві вела, як відомо, Катерина II, що зачарувала і самого Вольтера, і Дідро – останнього особливо щирими відповідями на його «анкету»: Дідро: «Чи не впливає рабство хлібороба на культуру землі?» Катерина: «Ні». Дідро: «Чи не призводить до поганих наслідків відсутність власності у селян?» Катерина: «Ні» і т. д. (Див.: *Эйдельман Н. Мгновение славы настаёт... – Л., 1989. – С. 35–36*.)

полягали в розкошуванні за рахунок селянських злиднів, коли без кінця «гуляє князь, гуляють гості», а «мужицькі душі аж пищать» – адже «патріот, убогих брат» «дочку й теличку однімає // У мужика...». У цій поемі Шевченко не тільки малює картини панської сваволі, а й зауважує – чи не вперше – економічне підґрунтя, здавалося б, парадоксальної зацікавленості великих поміщиків у народних злигоднях:

*Гуляє князь, гуляють гості,
Ревуть палати на помості,
А голод стогне на селі.
І стогне він, стогне по всій Україні.
Кара господава. Тисячами гинуть
Голоднії люде. А скирти гниють.
А пани їй полову жидам продають.
Та голоду раді, та Бога благають,
Щоб ще хоч годочок хлібець не рожав.
Тойді б і в Парижі і іному краї
Наш брат хуторянин себе показав.*

Це, сказати б, дія механізму ціноутворення за умов феодального «ринку»...

Серед цього пекла Шевченкове серце, однак, чує інше людське серце – княгині – і до неї звертається. Вона чужа серед цих оргій, сидить узапєрті. Колись сама втекла до князя всупереч батькові й матері («Казали: – Вгору не залазь. – // Так ні, за князя.»), а тепер карається. Намагається допомагати людям, і люди її люблять. Поет не дорікає їй за те, що спокусилася звабою соціальної вищості. Натомість скільки почуття і співчуття в його схвильованих звертаннях до своєї героїні: «Загинеш, серденько, загинеш, // Мов ряєт весною уночі»; «Красо моя молодая, // Горенько з тобою!» Упродовж усієї поеми поет веде оцю пристрасну розмову зі своєю героїнею – молододю княгинею (а потім її дочкою, княжною). Може, в цій поемі найбільшою мірою виявилася ота дивовижна властивість Шевченкового генія, про яку ми вже говорили: стан інтимної близькості – на відстані серця, – стан душевної поєднаності зі своїми героями, а здебільше героїнями... Шевченко говорить до них так, наче він не лише свідок, а й співучасник їхньої драми і хоче підтримати, хоче застерегти, втрутитися в людську долю. Тут знову маємо незмінну «шевченківську» тему: трагічну невідповідність людського призначення і людської долі:

*Жить би, жить та славить Бога
І добро творити,
Та божою красою
Людей веселити.
Так же ні.*

Тут Шевченко не утримується від докору самому Богові:

*Може Бог так хоче?
Боже! Боже! Даси волю
Грозум на світі,
Красу даси, серце чисте...
Та не даси жити.*

І ще одне постійне Шевченкове запитання до світу: «Чому добре умирає, // Злеє оживає?». Відповіді на нього немає...

У недолі своїй княгиня занедужала, і «її, безталанну, // В труну положили». Без догляду залишилася донька, яку вона так плакала, якій передала доброту свого серця і яка виростала «світові на диво». Осиротіла княжна, забута батьком, опиняється серед сільської дітвори – «лопуцьки їсть, ставочки гатить // В калюжах з дітьми у яру» («Умийся, серденько! Бо мати // Он дивиться й не пізнає // Межи дітьми дитя своє...»). Але «добрі люди» таки подбали, «прибрали, в Київ одвезли // У інститут». І що ж?

*Мов ласочка з кубелечка
На світ виглядала
З того Києва. Аж поки
Побачила села
Знівечені. З того часу
Стала невесела.*

Як і мати, княжна намагається хоч чимось зарадити людям:

*Мов сизая голубонька,
Село облетіла.
У всіх була, всіх бачила,
Всі повесіли.
Там словами привітала,
Там нагодувала...
Щодень Божий обходила
Село. Помагала
Усякому. А сироти
До неї в покої
Приходили. І матір'ю
Своєю святою
Її звали. І все село
За неї молилось...*

Не знати, чи в образі княжни (як і княгині) відбилися якісь конкретні спогади і враження (може, щось від іdealізму й сердечності княжни Варвари Репніної?), чи це просто його візія того, як могло би бути (або буває), коли об'являється у світі зла – людина з людським серцем. У всякому разі, маємо ще один доказ на те, що Шевченкові не

був властивий той сліпий класовий детермінізм, який йому нерідко приписувано в радянські часи: він бачив людину, а не соціальний знак. І навіть якщо ідеал людяності в певному соціальному колі – дивний виняток, то тим він зворушливіший.

Безгрішне життя в содомі не могло тривати довго, мало урватися срамотною трагедією. П'яний батько іде до доччиного покою. «Скверний гаде! // Куди ти лізеш? Схаменись!» – не стримується автор. «Не схаменувся». І «Бог хоч бачить, та мовчить, // Гріхам великим потурає». До Бога Шевченко в цій поемі звертається майже так само часто і майже так само безпосередньо, як і до своїх страждених героїнь – княгині та княжни. Він теж безмовний адресат його пристрасного монологу-розповіді. Йому тяжкі докори, на нього немовби перекладається відповідальність за все, що діється в світі: «А Бог куняє. Бо се було б диво, // Щоб чути і бачить – і не покарать. // Або вже аж надто довготерпеливий...» Але це аж ніяк не богохульство, а добре відомий у народі й зазвичай практикований у народному мовленні спосіб підкреслити людські страждання або тяжку гріховність людських дій. Тому поруч із цими оскарженнями – і хвала Богові, і слова надії на нього («Люде... Господа благають»), і розуміння світу як Божої з'яви (на небі «зорі Божії встають...»). І молода княжна, спаливши батьків масток, іде в монастир замолювати свої й чужі гріхи (там «одпочивала, // Та й Богу душу оддала»).

Колізія помсти й прощення в сюжетах нещасливого кохання або сексуального насильства є темою майже всіх Шевченкових поем періоду заслання. Поет, певно, відчував певну надмірність такої зосередженості або уявляв можливих критиків, тому почав «захищатися», вдавався до «самовиправдання», як-от у «Марині»:

*Давно б списать несамовиту,
Так що ж? Сказали б, що брешу,
Що на панів, бачиш, сердитий,
То все такеє і пишу
Про їх собачії звичай... –
Сказали б просто – дурень лає
За те, що сам крепак,
Неодукований сіряк.
Неправда! – Єй-богу, не лаю:
Мені не жаль, що я не пан,
А жаль мені, і жаль великий,
На просвіщенних християн.*

*.....
І звір того не зробить дикий,
Що ви, б'ючи поклони,
З братами дісте...*

З великою гідністю та великою моральною переконаністю й емоційною силою обстоює Шевченко своє право сказати про тих, кого, може, всіма забуто й зневажено:

*Неначе ворон той летячи
Про непогоду людям криче,
Так я про сльози, та печаль,
Та про байстрят отих ледачих,
Хоть і нікому їх не жаль,
Розказую та плачу.
Мені їх жаль!.. Мій Боже милий,
Даруй словам святую силу –
Людськеє серце пробивать,
Людській сльози проливать,
Щоб милость душу осінила,
Щоб спала тихая печаль
На очі їх, щоб стало жаль
Моїх дівчаток, щоб навчилися
Путями добрими ходить,
Святого Господа любить
І брата миловать...*

Можливо, в засланні, за обмеженості й одноманітності вражень, Шевченка опосідали спогади про якісь справжні історії, згадувалися поголоски або чийсь оповідки; у «Москалевій криниці» з'являється співрозмовник, який радить: «пиши отак», посилаючись на «бувальщину»; часом поет полемізує з уявними опонентами, з тими, хто живе, «заплющивши письменні очі», і не бачить отих страхіть; у поемах «Марина» і «Сотник» уведено діалоги та елементи драматичної дії, – тобто, Шевченко урізноманітнює форму оповіді. Але й сама тема постає щоразу в новому ракурсі та з новими розв'язками: кожен герой чи героїня по-своєму завершують драму свого життя і роблять із неї свій моральний висновок. Незмінними залишаються тільки пристрасне співчуття поета всьому доброму і пекуче неприйняття злого; його думка про те, що вся правда й відрада життя в щирій любові: «Любіться, діточки, весною. // На світі є кого любити // І без користи. Молодою, // Пренепорочною, святою // В малій хатині буде жить // Любов та чистая. І буде // Святий покой ваш стерегти // І в домовині»; або: «І буде варт на світі жить, // Як матимеш кого любити [...] Любов – господня благодать! // Люби ж, мій друже, жінку, діток; Діли з убогим заробіток...», – а неодмінна погибель, як не фізична, то моральна, в занапащенні любові...

Якщо в «Марині» маємо типовий шевченківський сюжет насильства і помсти (типовий, але не «серійний»), а глибоко переживаний

у своїй справдешності: «Неначе цвяшок, в серце вбитий, // Оцю Марину я ношу»), то в «Титарівні» – інше співвідношення кривди і помсти: красуня титарівна насміялася з бідного ларубка байстрюка Микити (хоч потай була небайдужа до нього), а той, поставивши метою свого життя помститися їй, зник із села, а повернувся через роки славним борцем (зникнення і повернення в іншій іпостасі – варіація фольклорного мотиву), домігся її кохання, а потім зрадив і зрештою по-зłodійському втопив у криниці її (і свою) дитину так, ніби зробила це сама титарівна. Така помста неспівмірна з виною, власне, вже й не має стосунку до вини, нелюдська, тож «покарав // Його Господь за гріх великий // Не смертю! – він буде жить, // І сатаною-чоловіком // Він буде по світу ходить...» А далі характерне Шевченкове застереження тим, для кого він наче й писав поему: «І вас, дівчаточка, дурить // Вовіки».

Але Шевченка приваблювали й сюжети, що давали гідний людині вихід зі складних перипетій почуття, часом вихід жертковий. У вірші «Ой крикнули сірії гуси...» вдова, до якої «заїздив козак з Січі», гідно витримує традиційний людський поговор, виховує сина, віддає до школи, а як підріс, «Коня купила, // А коня йому купивши, // Сідельце сама // Самим шовком вишивала, // Златом окула, // Одягла його в червоний // В жупан дорогий. // Посадила на коника... // – Гляньте, вороги! // Подивіться...» Віддала сина в козаки, «а сама на прощу в Київ, // В черниці пішла». Мабуть, це з ідеалізованого уявлення про козацькі часи, але Шевченко дорожив цими своїми уявленнями про можливість гідного, гордого протистояння рутині формальної звичаєвості та злосливості людського поговору.

У поемі «Петрусь» герой бере на себе чужу вину і йде на каторгу, рятуючи молоду жінку, видану за старого генерала, яка виховувала його, сироту, а як підріс, закохалася в нього і з цієї звихненої любові, яку не змогла побороти, отруїла немилого старого чоловіка-генерала. (Зворушливо відтворено в поемі оцю боротьбу героїні з самою собою, з манною любові до вихованця: «І що їй діяти з собою? // Або сховатись під водою, // Або принамені розбить // О стіну голову... // – Поїду в Київ, помолюся. // Молитва, може, прожене // Диявола... О мій Петрусю! // Молитва не спасе мене. // Я у Дніпріві утоплюся!»)

Звертається Шевченко і до складних історій етико-психологічної переорієнтації людини з безтямною помсти на покаяння. У «Варнаку» старий дід-спокутник на чужині оповідає про «диво дивне», що з ним сталося по тому, як кілька років із ватагою розбишак мстився криваво на панах за свою велику кривду: пан збезчестив наречену. Помста його була надто вже садистською і безтямною, – і варнакова сповідь

про неї становить немалий ризик для поетичного відтворення, навіть з погляду смаку. Але нас тут цікавить інше, власне, те, для чого Шевченко і звернувся до цього сюжету. Безглуздя розбишацького життя діймає і цю запеклу душу.

*Одурів я, тяжко стало
У вертепах жити.
Думав сам себе зарізать,
Щоб не нудить світом.
І зарізав би, та диво,
Диво дивне сталось
Надо мною недолюдом...
Вже на світ займалось,
Вийшов я з ножем в халяві
З Броварського лісу,
Щоб зарізаться. Дивлюся,
Мов на небі висить
Святий Київ наш великий,
Святим дивом сяють
Храми Божі, ніби з самим
Богом розмовляють.*

І варнак «до полудня плакав», а потім йому «любо стало» – «мов переродився...»:

*Подивився кругом себе
І, перехристившись,
Пішов собі тихо в Київ
Святим помолитись,
Та суда, суда людського
У людей просити.*

Шевченко вірив у очисну силу молитви, сповіді перед Богом, якщо вони щирі, – а це і сповідь перед людьми; каяття перед Богом знімає гріх з душі, але за злочини перед людьми треба перед людьми ж і відповідати.

До речі, саме з «Варнака» брали більшовицькі агітатори 20–30-х років (та й пізніше) «революційний» девіз: «Я різав все, що паном звалось», приписуючи його самому Шевченкові, тоді як це слова того, хто ходив «з ножами, // Неначе п'яний той різник» і сам себе назвав «недолюдом».

Дедалі частіше звертається Шевченко до прикладів євангельського всепрощення. У невеликій поемі «Меж скалами, неначе злодій...» жінка, вчащаючи до пана, намовила того запровадити свого чоловіка «до прийому» (в солдати); повернувшись через роки додому, він довідується, що пан помер, а зубожіла жінка «московкою хиляється всюди». Жалість і милосердя заговорили в ньому:

*Найшов її, подивився...
 І, сивоволосий,
 Підняв руки калічені
 До святого Бога,
 Заридав, як та дитина...
 І простив небогу!*

«Отак, люде, научайтесь // Ворогам прощати, // Як сей неук!..» – робить висновок Шевченко. Але... – «Де ж нам, грішним, // Добра цього взяти?»

Ми вже звернули увагу на те, що не завжди у Шевченка жінка стає жертвою панського насильства; інколи вона стає жертвою власного потягу до соціальної вишості або й звичайного користолюбства, як у цьому останньому прикладі. Тобто, Шевченко не абсолютизує стереотипи соціальної детермінованості, як і будь-які інші стереотипи (наприклад стереотип злагідливої української сім'ї). Інший відхід від абсолютизації соціального критерію маємо в поемі «Москалева криниця». Тут сирота Максим, наймит, мозольною працею досягнув такого-сякого достатку «Придбав сірома грошенят, // Одежу справив, жупанину, // Та ні відсіль і ні відтіль // На ту сирітську копійчину // Купив садочок і хатину, // Подякував за хліб, за сіль // І за науку добрим людям, // Та до вдовівни навпростець // Шелесть за рушниками!». І зажив непогано з молодою жінкою та діточками. Але своїм добродійством і невеличким життєвським успіхом нажив собі серед громади ворогів-зздрісників, які підпалили його хату. Якби ж це зробили «вельможі просвіщенні», то, може, не так і жалко було б, – «А то сірісінський сіряк // Отак лютує»:

*До стебла все погоріло,
 І діти згоріли,
 А сусіди, і багаті,
 І вбогі, раділи.
 Багатії, бач, раділи,
 що багатіє стали,
 А вбогі тому раді,
 що з ними зрівнялись!*

Залишившись самотою, Максим добровільно пішов у солдати за якогось «вдовиченка» – і «не жаль було його нікому, // Та ще й сміялись у селі». Повернувся калікою і жив таким праведним життям, що «і собаки не кусали // Москаля Максима». Інша річ – люди: «Знаєш, люде, // Втоплять і задушать» *. А Максим-каліка копав, копав і викопав людям криницю при дорозі; аж тоді, власне по смерті, люди щось

* Про Шевченкову дихотомію: «люди» як збірне поняття, джерело несвідомого зла – і «людина», «чоловік» як утілення добра – слушно писала Михайлина Коцюбинська.

зрозуміли і вшанували його добрим словом та пам'яттю. «Отак живіть, недоуки, то й жить не остине», – закінчує свою мову поет.

Якщо раніше характерним для Шевченка було протиставлення козацького потягу до волі рабській покірливості «правнуків поганих», то в часи заслання на зміну йому приходять – чи, слухніше – його доповнює протиставлення праведності або подвижництва одинаків загалові «сірісіньких сіряків», громаді – «капусті головатій». Тут дається взнаки розчарування Шевченка в непривабливій моральній картині українського життя, що не відповідала його ідеалові, – хоч і цієї негатиї не можна абсолютизувати: вона є лише елементом складнішого погляду, де є місце і надії, і захопленню.

Тема «Москалевої криниці» не давала спокою Шевченкові, він не вважав її вичерпаною і повернувся до неї майже через десять літ, давши дещо інше трактування. Тут історію москаля Максима розказує авторові «старий недобиток варнак», який із лютої заздрості, з ненависті до Максимової благодаті підступно втопив його в тій криниці, що каліка викопав. Отже, тут маємо сповідь каїна-злочинця, який сам себе називає «дияволом». Протистояння добра і зла, таємниця зла в людині – це те, що дає новий вимір темі. Обидва варіанти «Москалевої криниці» стали предметом досліджень проф. Ярослава Розумного з Вінніпегу та Леоніда Плюща¹, дисидента і правозахисника, висланого з СРСР у часи Брежнєва (раніше до аналізу «Москалевої криниці» звертався Леонід Білецький²).

ПОВІСТІ РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Період заслання знаменний у творчому житті Шевченка ще й тим, що він, поряд із поезією, починає писати прозу – повісті російською мовою. Вже майже півтора століття цей факт переходу «українського Кобзаря» на російську мову не дає спокою як «патріотам» особливого штибу, що хотіли б хоч якось «виправдати» великого речника України, так і поколінням русифікаторів, які в своїх русифікаторських каверзах неодмінно вдаються і до такого «аргументу»: «сам Шевченко більшість своїх произведений написал по-русски!»

Насправді ж тут ніякої проблеми з національною орієнтацією немає, і політичні спекуляції навколо російськомовності Шевченкової прози – плід недобросовісності або необізнаності з історичними й куль-

¹ Плющ Леонід. Екзод Тараса Шевченка. – Едмонтон, 1986; *Його ж.* Вибране. Екзод Тараса Шевченка. – К., 2001.

² Білецький Леонід. «Москалева криниця» Тараса Шевченка // Нова Україна. – 1923. – Ч. 2.

турними обставинами доби. По-перше, ні Шевченко, ні будь-хто з українських письменників XIX ст. (як і XX) не заперечував російської мови як такої. Вони добре нею володіли і в разі потреби вільно нею користувалися. Писання творів, поряд з українською мовою, також і російською було звичайною практикою. «Націоналіст» Куліш і щоденника свого («Дневник») писав у 40-ві роки російською (як пізніше й Шевченко). Більше того, нерідко українські літератори XIX ст., навіть принципи «українофіли» (майже «націоналісти»!), і між собою листувалися по-російському або з густим домішком русизмів і макаронізмів, стилістично їх обігруючи. (Згадаймо цитовані раніше слова Пушкіна про «мовну практику» російських літераторів, які щоразу переходили на французьку.) Це і зрозуміло: вони діяли в атмосфері домінування російської літератури й мови і ще тільки виборювали для української літературної мови і мінімальний творчий простір, і прийнятний суспільний статус. Російська мова була частиною їхнього життя, і позбуватися її не було наміру. Йшлося про інше: про утвердження української мови як повноцінної, про її суверенітет в українському суспільстві. Власне, і це суспільство ще треба було створювати – не в останню чергу, утверджуючи мову. (П. Куліш: «Тоді між українським панством рідко ще хто вмів розмовляти рідною мовою, і сам Шевченко говорив у гостях у панів мало не все по-російськи. Хіба знаходив дуже почутну собі людину між земляками, що відчалили вже від рідного берега і вплили глибоко в Московщину». Тобто, було ще гірше, ніж тепер.) Ось таке замкнене коло – чи, радше, взаємозумовленість. На цьому культурно-психологічному тлі національної історії і слід розглядати факти ситуативної двомовності українських літераторів і в XIX ст., і пізніше.

Що ж до російськомовних творів Шевченка, то тут додаються ще особливі суб'єктивні обставини та суб'єктивні мотиви. Його «Тризна» була свого роду пробою сил у російському постичному слові – може, відповіддю на типові в таких випадках підозри: пише по-українському з біди, бо не вміє по-російському. (Пригадаймо у «Сні» подив «землячка... з циновими гудзиками»: «І говорить не вмєш по-здешньому?») – «Ба ні, кажу, говорить умію, та не хочу». А ось уже не узагальнений землячок, а цілком конкретна землячка – внучата сестра О. Марковича К. Керстен: «Он пишет на малороссийском наречии, потому что не силен в русском». Вона ж про вірші Шевченка: «безвкусные, уродливые, антиизыщные произведения»¹. До речі, навіть на адресу Пушкіна скільки звучало звинувачень у вульгарності й несмаку – від тих же світських дам, та й літературних дам обох статей!) Може,

¹ Києво-Могилянське товариство. – Т. 3. – С. 102–103; 101.

«Тризна» була і якоюсь відповіддю на естетичний запит адресатки – графині Варвари Репніної; може, відгуком на чари російської романтичної поеми (Рилєєва? Баратинського? Козлова? Пушкіна?). У всякому разі, в поезії Шевченко більше до російської мови не звертався, його поетичний геній потребував української, рідної. («...На всех путях жизни был он водим и спасаем народом, и стоило ему хоть немного отклониться или уклониться хоть на волос в сторону, оторваться от народа, он становился неузнаваемо беден и слаб. Ведь поразительно: когда он писал не на народном, днепровском своем языке, а “помосковски”, по-великорусски, вдохновение отлетало от него [...] Гениальность есть явление национальное, и на эсперанто еще не творил ни один великий поэт»¹. Або ще таке у видатного єврейського публіциста В. Жаботинського: «...Шевченко писав щось таке й поросійськи. Літератори з газети “Киевлянин” зараховують йому це як величезну заслугу і соромлять нинішніх мазепинців: ось бачте, він не такий як ви, – він не цурався “общерусского языка”! Припустімо, що це справді так; але виявляється, що “общерусский язык” у дивний спосіб цурався українського поета [...] Рідна мова! Треба всієї нашої російської наївності, недосвідченості, соціальної неосвіченості, всієї нашої “пігасовщини”, всього грубоемпіричного практицизму, що його ми сповідуємо стосовно багатьох священних проблем духу, щоб так вирячати спантеличені очі й дивуватися, навіщо це нормальній людині, при повному розумі і ясній пам’яті треба неодмінно й вперто наполягати на тому, що вимовляється “світ”, а не “свет”»².)

І все-таки трохи інша річ – проза. Вона природою своєю, як порівняно «розсудковіша», менше «приречена» на рідну мову. Шевченко ж почав писати російську прозу на засланні, коли писання взагалі було великим злочином, але російською – все-таки меншим, ніж українською (повіді в «захалавну книжечку» не вмережиш); головне ж – Шевченко розраховував на друк у російських журналах: українських не було. Були в нього і поважні наміри звертатися до російської публіки зі своїми ідеями та намагатися донести до неї образ України. Це жодною мірою не ставить під сумнів його принципову позицію, яку він вичерпно сформулював ще в післямові до «Гайдамаків»: «У них народ і слово – і в нас народ і слово». Як жодною мірою не є знаками неприйняття російської мови його численні іронічні або зневажливі репліки на її адресу в листах чи й у поезіях – це, як правило, ситуативна реакція на «москальські» поглумки з мови української та інші претензії русифікаторів.

¹ Чуковский К. Лица и маски. – СПб., 1914. – С. 274–275.

² Жаботинський Володимир. Вибрані статті з національного питання. – К., 1991. – С. 72–73.

Але російськомовна проза Шевченка виявилася «проблематичною», як побачимо, і під іншим оглядом, – про це згодом.

* * *

Усі повісті Шевченко написав у Новопетровському укріпленні. За його власними словами (лист до П. Куліша від 25 січня 1858 року) їх у нього «десятьків коло двох набереться». Але відомі тільки дев'ять та план ще однієї – «Из ничего почти барин», задуманої першою, але невідомо чи написаної. З огляду на заборону писати і малювати, Шевченко під першими повістями ставив у рукописах фіктивні дати: «Наймичка» – «25 февраля 1844. Переяслав» (насправді Новопетровське укріплення, орієнтовно 1852–1853 роки); «Варнак» – «1845 года. Киев» (насправді Новопетровське укріплення, кінець 1853 – початок 1854 р.). Наступні повісті, відчувши послаблення нагляду і приязне ставлення коменданта Ускова, підписував уже справжніми датами.

Отже, першою закінченою повістю була «Наймичка». В ній Шевченко обробив дорогий йому сюжет однойменної поеми таки 1845 року. У прозовому викладі він трохи втратив на мелодраматичній чистоті й інтенсивності, але збагатився соціально-побутовими та етнографічними подробицями, інформацією історичного характеру. Адресуючись, як з усього випливає, до російського читача, Шевченко хоче ознайомити його з прекрасною природою України та звичаями її люду; мальовничість описів засвідчує зіркість ока художника (стали в пригоді й враження та спостереження від поїздок Україною під час роботи в Археографічній комісії), а схвильований ліричний тон – душу поета. «Вдоль берега Сулы растянулось большое село, закрытое темными зелеными садами. Только кой-где из густой зелени прорезывается белое пятнышко – это белая хата с соломенною крышею. Таков вид всех почти сел в Малороссии, с большим или меньшим количеством ветряных мельниц. И как приветливо машут они своими крылами утомленному путнику, предлагая гостеприимный отдых в своих зеленых благоухающих садах [...] Солнце близилось к горизонту и золотило своим желто-багровым светом и без того золотые, уставленные копнами поля благодатного села [...] В такую-то вечернюю пору возвращались в село с поля молодые прекрасные жницы [...] Впереди всех их, тихо выступая, шла прекрасная царица свята; стыдливо, как бы от тяжести венка, опустила на грудь свою прекрасную смуглую голову, укрытую золотистым венком и распущенною черною косою: в руках у нее был серп и небольшой сноп жита, перевитый зеленою березкою. Настоящая Церера! [...] И вся эта картина была освещена заходящим раскаленным солнцем».

Тільки глибока ностальгія за Україною могла викликати в Шевченка таке «класицистичне» бачення українського села (далі в тексті повісті не випадково вжито слово «идиллія»). Однак той, хто написав «Якби ви знали, паничі...», і тут не міг не перевести ідилічні картини в реальний план, давши йому гірке соціальне підсвічення (рембрандтівський контраст світла й тіні притягиває не тільки у Шевченка-маляра, а й у Шевченка-поета й прозаїка): «Прекрасная, умильная картина! А подойдите вы к этой картине поближе, всмотритесь в нее повнимательнее, и вы увидите на ее светлом, розовом фоне такие пятна, что невольно отворотитесь и на унылые мелодические песни этих прекрасных жниц вы горько улыбнетесь...» (III, 64–65). Далі йде мова про тяжку щоденну працю «бедных жниц» і риторичне звернення: «О агрономы филантропы! Выдумайте вы вместо серпа какую-нибудь другую машину. Вы этим окажете величайшую услугу обреченному на тяжкий труд человечеству». Міркування про можливість полегшення тяжкої праці селянина зустрінемо і в інших Шевченкових повістях, як і роздуми про кращу організацію суспільного виробництва та значення технічного прогресу (в «Щоденнику» особливо).

Напевне, тому ж таки російському інтелегентному читачеві, незнайомому з життям українського села, автор роз'яснює, якою бідою були для селян нескінченні постої війська і чим оберталися для довірливих дівчат пустоці красенів-уланів. Як і в поетичних творах, Шевченко «не утримується» на оповідному тоні і, порушуючи авторську відстороненість, весь час пристрасно звертається до своїх героїнь, не зважаючи на формальні вимоги жанру: «О мои родные жницы! Никакие кровавые драмы вас не научат! Новина – ваш проклятый идол новина, перед которым вы кладете все, часто честь, а за нею и жизнь свою бесталанную!»

На відміну від однойменної поеми, в повісті діє і спокусник Лукії, стереотипний улан. Епізоди з ним можуть видатися не дуже органічними і такими, що переобтяжують сюжет повісті, але водночас вони дають авторові можливість показати безмежну моральну перевагу характеру сільської дівчини над бездушністю й цинічною підступністю блискучого офіцерства з його ласим «епікурейством». Щире почуття дорого коштувало Лукії, але свої страждання вона несе як очисну спокуту за свій гріх – перед батьками, перед дитиною, перед суспільною мораллю. І цей гріх вона спокутує всім своїм життям, віддаючи його синові без права назватися матір'ю. У цьому багаторічному неймовірно тяжкому психологічному випробуванні ще більшої висоти сягає святість материнського почуття. А фінальна картина, коли хвора Лукія перед смертю чекає повернення Марка, щоб розкрити йому таємни-

цю, – в не одного покоління читачів, слухачів і глядачів (поема і повість Шевченка; опера М. Вериківського; фільм-опера 1964 року) викликали і ще викликатимуть сльози зворушення і катарсису.

Як і у випадку «Наймички», у повісті «Варнак» Шевченко знову звертається до теми й сюжету однойменної поеми. Певно, ті історії та людські долі, які дали були йому поштовх до написання цих поем, та свої роздуми навколо них він не міг тоді вичерпати через специфіку жанру, і той важливий «залишок», що не давав спокою його уяві, використав у повістях (які, однак, є цілісними самостійними творами, а не додатками до поем чи їх варіаціями).

Як і поема, повість «Варнак» вибудована монологічно – це оповідь старого каторжанина про своє життя (це один із небагатьох творів Шевченка, де сам він стає осторонь і не «втручається», не коментує і не оцінює подій). Варнак уже тридцять літ на чужині і, спокутувавши свої тяжкі гріхи фізичною неволею, далі спокутує їх боговгодним і добродійним життям, так що люди сповнюють подиву й пошани до нього. Емоційним поштовхом до широкої сповіді та її психологічною мотивацією є те, що в співрозмовникові, тобто авторові, він зустрів земляка, і це схвилювало обох, надихнувши на ностальгійні спогади та одвертість. Канва розповіді-спогаду загалом та сама, що й у поемі, але набагато насиченіша подіями та подробицями соціально-побутового характеру, а сам образ варнака де в чому принципово інакший – він більше романтизований і наближений до шіллерівського типу «благородного розбійника» * або до героїв Байрона, Вальтера Скотта чи героїв російської романтичної поеми (К. Рилєєва, О. Пушкіна), до таких персонажів народної історичної пам'яті, як Устим Кармелюк (майже земляк і майже сучасник Шевченка) або Робін Гуд (хоч від останніх його відрізняє шарм освіченості: «он был образован, как любой аристократ его времени, с тою разницею, что

* «Начитавшись романов о великодушных рыцарях-разбойниках, мне вздумалось подражать им, т. е. брать у богатых и отдавать бедным», – каже Варнак (III, 162); своїми «рыцарскими подвигами» в душі шіллерівського Карла Моора він «снискал любовь крестьян на Подолии и Вольни». Тут варто згадати й ранішу повість В. Наріжного «Гаркуша, малороссийский разбойник». Знов-таки, як і Карл Моор, Гаркуша вважає себе месником за скривджених і пограбованих, а не розбійником: «Кто назовет меня сим именем? Не тот ли подлый пан, который за присеменение в счет оброка крестьянкою не совсем свежее яйцо приказывает отрезать ей косы и продержать на дворе своем целую неделю в рогатке? Не тот ли судья, который говорит изблеченному в бездействе компанейщику: “Что даешь, чтобы я оправдал тебя?” Не тот ли священник, который сказал в церкви: “Не взирайте на лица сильных”, в угодность помещику погребает тихонько забытых батогами или уморенных голодом в хлебных ямах? О беззаконники! Вы забыли, что где есть преступление, там горнее правосудие воздвигает мстителя? Так! Я мститель и не признаю себе другого имени!»

любил читать, и в особенности итальянских поэтов: Бокаччио, Ариосто, Тасса» – III, 143). Крові він не проливав і до жорстокостей не вдавався, на відміну від варнака поеми, обмежувався відбиранням неправедних багатств, тобто «романтичним» грабунком; більше того, напавши на карету, в якій їхав, як виявилось, спокусник його нареченої граф Болеслав, він відпускає переляканого графа, не завдавши йому шкоди. За це граф йому сповна «віддячився», навівши на нього своїх гайдуків, і його запроторили до темниці. З цим пов'язана його найбільша моральна драма: визволяючи його, побратими спалили маєток графа Болеслава і замордували всіх, кого в ньому знайшли, не пожалівши й дітей. «На дворе, при свете пожара, соучастники мои режут, и бьют, и живых в огонь бросают несчастных гостей графини. О, лучше не родиться, чем быть свидетелем и причиною такого ужаса!» Не втішає його й те, що цього разу розбійники не стали грабувати маєток. «К удивлению моему, я не видел у разбойников никакой добычи. Следовательно, все это было сделано только для моей свободы. О бедная моя свобода! Убийством и пожаром ты куплена была» (III, 189, 170).

Ось що ще вищою мірою характерне з погляду соціальної психології й поведінки селянського натовпу під час розправи з панями: «...Крестьяне собралися на двор как бы на потешное зрелище. Ни один и пальцем не пошевелил, только хохотали, когда разбойники бросали со второго этажа толстого пана или пани. Грубые, жестокосердые люди!» И тут же зауваження, швидше самого Шевченка, ніж героя-оповідача: «А кто их огрубил? Кто ожесточил? Вы сами, жестокие, несъятые паны» (III, 170).

Цей моральний шок остаточно вирішив долю варнака, який «и без того казнилися ежеминутно» та вже не раз намірявся полишити «зверям подобную разбойничью жизнь» (III, 171). У повісті його розкаяння і спокута більше психологічно вмотивовані, пов'язані зі звертанням до релігії та читанням Біблії.

Другою особливістю повісті порівняно з поемою є докладна розповідь героя про його перебування – підлітком-сиротою – в маєтку польської графині на правах «компаньйона и лакея» її сина Болеслава. Тут він стає свідком розкладової дії «аристократичного» розкошування мужицьким коштом, спотвореності людських вдач і стосунків, але водночас і знаходить щиру опіку з боку бідної родички графині панни Магдалени. Образ панни Магдалени, яка все душевне тепло відавала вихованню сироти, навчила його мов, передавала йому свої знання, але сама не знайшла розуміння серед свого оточення і не діждалася родинного щастя, – належить до числа найзворушливіших жіночих образів Шевченка, про які він писав зі співчуттям і любов'ю.

Гріхи варнака повісті почасти мимовільні і, здавалося б, не порівняти їх з гріхами кривавого варнака поеми, але душевні муки і каяття його не менші, – сказати б, за рахунок чутливішої від самого початку совісті, – що надає його образу глибшого гуманістичного змісту.

Характерною рисою Шевченкових повістей є панування в них глибокої ностальгії за Україною, що виявляється то в настроях і спогадах персонажів, то в ліричних висловлюваннях самого автора, то в його описах різних місцевостей України (і тут ми можемо побачити, як багато дали йому поїздки по Україні та робота в Археологічній комісії, його художницькі заняття того часу – і якою багатою й чіпкою пам'яттю було його обдаровано).

І наступна повість – «Княгиня» – також адресує до раніше написаної поеми «Княжна». Але тут відмінність більша, ніж у двох попередніх випадках. Якщо в поемі йшлося про трагічну долю і княгині, і княжни, то в повісті образ княгині є головним, і оте Шевченкове запитання з поеми: «Чому добре умирає, // Злеє оживає?» – може стосуватися колізій, що виникають навколо неї.

Повість починається зі спогаду автора про своє дитинство, що переходить у розповідь про поїздку в Україну після багаторічної розлуки з нею – фактично це також автобіографічна частина (важливого автобіографічного матеріалу багато і в інших повістях – «Музикант», «Художник», «Капітанша», «Близнець», «Прогулка с удовольствием и не без морали»). Заночувавши в хаті гостинних господарів, оповідач-автор звертає увагу на маленьку дитину в них, стареньких, яка чимось відрізняється ніби від селянських дітей. Помітивши зацікавленість гостя, старенька господиня з гордістю пояснює: «княжѣ!» А потім, природно, за приязною розмовою мусить розповісти, звідки в сільській хаті княжа дитина.

З поеми пам'ятаємо, що в родині багатого селянина росла славна дівчина-красуня, яку видали за якогось прибудного князя. В повісті цю колізію докладно розроблено: дівчина мала нареченого з такої ж багатой сільської родини, як і сама, але матері її заманулося неодмінно мати зятя не мужика («гречкосія»), а князя. Звідси й почалися всі біди Катерини, яку силоміць зробили княгинею. Марнославство, пиха, бажання вивищитися над своїм природним колом, як і глухота батьків до душевного життя своїх дітей – це, в розумінні Шевченка, елементи отого дивовижного вміння людей перетворювати рай на пекло, яке його постійно вражало і постійно йому боліло. Якщо в цій родинній моральній колізії зовнішній соціальний чинник лише посередньо відчутний (як проекція станових відносин на мораль), то він виходить на перший план, коли Катерина стає дружиною князя. Княгиня страждає

не лише від зіткнення з брутальністю, цинізмом і малокультурністю «аристократа»-гуляки та орди його нахабних бенкетарів, а й від картин бідкування приречених на голод селян, яким вона намагається допомагати, роздаючи їм, як тільки князь відлучиться, щось із зерна, яке той ще не встиг продати й пропити.

У посмі п'яний князь гвалтує свою дочку, а помстою йому стає пожежа маєтку, в якій він гине. Це відповідає емоційній наснаженості твору, який дає художнє узагальнення, що виходить за межі побутової міри. В повісті княжна – ще мала дитина, а пожежа сталася сама собою, з вини п'яних гостей. Певно, Шевченко відчував, що в прозовому творі концентрація стількох ефектів сприймалася б як надмірність, оскільки він писав реалістичну повість, а не повість жахів. Характерно також, що катастрофічно-марнотратному «господарюванню» князя протиставлено лад і добробут, що панували в багатого селянина (в пізнішій термінології це було б: «куркуля») Дем'яна Федоровича, аж поки він не породичався з князем: «Село всего-навсе сорок хат, а посмотрите, чего в этом селе нет? И ставы, и млыны, и пасики, и вынныця, и броварь, и скотыны разной, а в коморах, – и, господи! – разве что птичьего молока нет, а то все есть. А по селу так любо было по улице пройти: хаты чистые, белые; казалось, что в нашем хуторе вечная велькодняя неделя» (III, 188). Звісно, цю ідилію можна віднести на рахунок уявлення оповідачки. Але в Шевченка не бачимо іронічного чи якогось іншого «відштовхування» від неї, неприйняття її. Напевне, вона чимось перегукувалася з отою його постійною думкою (думою) про те, що об'єктивно людям дано «рай» – якби ж вони самі не перетворювали його на пекло. (А головною «пекельною» силою в Україні для нього були поміщики, особливо ж марнотратники життя з-поміж них.) У всякому разі, Шевченко тепер постійно цікавитиметься можливостями раціонального господарювання та технічними новаціями, що могли б поліпшити життя людності. Можна сказати, що це – нове у спрямуванні його інтересів.

У повісті «Музикант» також маємо картину хижацького великопанського господарювання – і раціонально веденої ферми німця Антона Адамовича. (Є таке протиставлення і в повісті «Несчастный»: «Вскоре заброшенное село начало обновляться. Муж Лизы оказался весьма порядочным человеком, а через год и порядочным сельским хозяином, так что брошенные части хозяйства пришли в движение и приносили свою пользу» – III, 342.)

Але головна тема «Музиканта» – доля талановитого митця-кріпака; образ музики Тараса Федоровича і психологічно, і біографічними обставинами близький Шевченкові, що зумовило особливо теплий, щи-

рий тон оповіді. Дія відбувається в тих поміщицьких маєтках, де Шевченко гостював під час своїх поїздок в Україну в 1845–1847 роках і власників яких та спосіб їхнього життя добре знав. Саме від цього знання – обличительний пафос його поезій періоду «трьох літ», у яких він адресувався до земляків узагалі, до фальшивих «патріотів», лібералів-«вольнодумців» узагалі. В повістях же адресування дуже конкретизоване, з називанням маєтків і власників (лише іноді – з деякими видозмінами), а картини великопанського визиску й сваволі розгорнуті в подробицях, яких поезія за природою своєю не може охопити. Особливо витончена форма поміщицького садизму – створення з марнославства власних домашніх театрів та «заохочення» талановитих співаків, музик, а надто артисток, танцівниць, часто з переведенням їх у негласний гарем, – яких потім, коли поміщик задовольнить свої примхи або збанкрутує, пускали в світ без засобів для існування («распустить на оброк»; «обратить в хлебопашцев»); не одну молоду актрису з дитиною потім віддавали заміж за якогось прикупленого солдафона чи ще якось.

Інший аспект поміщицького життя-буття зображено в повісті «Несчастный». Тут бачимо «педагогічні принципи» самодурки-поміщиці, з цілковитим браком моралі й культури; на її переконання, сама належність до поміщицького стану, володіння тисячею душ уже й є знаком усіх можливих гідностей. Вона не вважає за потрібне навіть навчати синка-балбеса грамоти: «...Ведь он столбовой дворянин, помещик – да еще помещик какой? 1000 душ чистогану [...] К нему, неграмотному, вы же грамотные, придете да в ноги поклонитесь». (Це ніби щось «фонвізінське».) Задовольняючи всі його забаганки, вона зуміла виховати потвору, що тільки й думає про смерть своєї матері, щоб самому стати власником ще не до кінця розтриньканих статків (усе це діється на тлі картин бідкування селян та поміщицької сваволі щодо селян і двірні).

Розраховуючи зацікавити пересічного читача, Шевченко в ряді повістей вводить елементи інтриги в зав'язку сюжету. У «Княгини» слово «княжа», яким називають дитину в селянській родині, має викликати інтерес: що це означає і яка за цим стоїть історія? Незвичайна освіченість каторжанина створює початкову загадку «Варнака». В «Несчастном» чудернацька поведінка вперше побаченого героя також передбачає наступне пояснення: розповідь про нього.

У повісті «Капітанша» таку інтригу створює оцей незвичайний титул, яким хазяїн постоялого двору багатозначно, але незлобливо нагороджує свою дружину на подив гостям:

« Что это, жена твоя? – спросил я его.

– Жена, – ответил он.

– Зачем же ты ее зовешь капитаншею?

– Это я так, жаргуючи... А по правде сказать, так вона и есть копи-танша. Да еще не простая, а лейб-гвардейская, – прибавил он как бы про себя, и так тихо и скоро, что я едва мог расслышать и понять» (Ш, 354).

Історія «капітанші» з'ясується не зразу – за всіма канонами «гальмування» сюжетної дії. Хоч, власне, насправді центральний персонаж повісті – сам хазяїн постоялого двору, що своєю охайністю та привітністю не схожий на звичайну корчму і вигідно відрізняється від закладів цього типу. Той хазяїн – старий інвалід, колишній барабанщик у війську, Яким Туман, «презамечательный человек и вдобавок оригинал совершенно в малороссийском характере», як каже про нього офіцер, який служив в одному полку з ним.

Про його життя і довідуємося з великого вставного оповідання (нібито анонімного, спершу, рукопису: «**Капитанша, или великодушный солдат. Рассказ очевидца**»), яке і становить більшу частину повісті. Яків Туман – той душевно близький Шевченкові природний тип українського селянина, якого не могли зіпсути жодні обставини життя, навіть безглуздя солдатчини; який зберігає доброту душі та розважність і гідність за своєю незворушною флегматичністю і «невченим оком» бачить часом те, що невтямки «письменним». У вставному оповіданні мовить про нього офіцер, який багато років служив із ним в одному полку і шанував його, дивака в очах багатьох, за глибину природної порядності, зобов'язливість, працьовитість. Було в його армійському житті й комічне, і драматичне, але добре серце все виводило його на добру ж дорогу.

Історія ж з «капітаншею» починається здалеку. Коли, після перемоги союзників над Наполеоном, «даровавши мир Европе, войска наши маршировали восвояси», а з ними і «наш удалый пехотный полк», пише анонімний автор вставної оповіді, полковий ад'ютант вивіз із Франції, крім золота й алмазів, «жокея француза», чи то Альберта, чи то Альфреда, якого солдати назвали Володькою. Дивним чином цей чи то «жокей», чи то «паж» прихилився не до когось, а до неотесаного барабанщика, «барабанного старости», знайомого вже нам Якіма Тумана, який і піклувався про нього, безпомічного в солдатському побуті. Через деякий час «Володька» захворів, «барабанний староста» сховав його від сторонніх очей, аж поки мусив оголосити, що «Володька» – насправді молода жіночка, перебрана під хлопця (популярна в царській армії дотепна витівка офіцерів), що вона наро-

дила дівчинку, а сама під час пологів померла. Полковий ад'ютант, звісно ж, умив руки, а немовля залишилося в «барабанного старости», який нікому не хотів його віддавати, сказавши, що він поклявся матері – бути дитині опікуном. Тяжко було виховувати її за умов гарнізонної служби, але опікун виявив неабияку винахідливість у цій своїй пристрасті, яка стала змістом його життя. Дівчина росла і підросла красунею («сатанинская прелесть»), тобто, за умов гарнізонного життя, опинилася в «зоні ризику», ставши об'єктом полювань з боку доповіданих гвардійських спокусників. Наївний «барабанний староста» не зміг її вберегти, і вона опинилася в тому самому становищі, що колись і її мати: її обманом викрав красень-капітан, «беспардонный кутила» («а в то время это была не последняя добродетель»), кудись завів і тримав постриженою під хлопця в ролі «Климка-козачка». Для «барабанного старости» це була трагедія всього життя. Та, подолавши гнітючий розпач, він узяв відпустку і почав розшуки; тривали вони довго, але він таки знайшов свою Варочку з дитиною... в тюрмі. І виволовив її. Ось така «капітанша».

Зрештою все скінчилося щасливо, і ось Яків Туман – власник постоялого двору (заробив у полку грошей, шиючі чоботи офіцерам), зразковий господар, а при ньому дружина («капітанша») й дочка, названа, але рідніша рідної.

Яків Туман – один із тих народних типів, не те що здатних до прощення й милосердя, а більше – бо для них це не зусилля волі, не свідомий моральний акт, а їхня природна, невід'ємна сутність людська, – яких він протиставляє, уроком і докором, людям формальної моралі. Згадаймо: «Де ж нам, грішним, // Добра цього взяти?» Він – не з того люду, що рай перетворює на пекло, а з тих рідкісних, хто здатен пекло обернути раєм. «Я смотрел на него не как на простого корчмаря-ветерана, а как на рыцаря великих нравственных подвигов, как на человека-христианина в самом обширном смысле этого слова. И, признаюсь, завидовал ему. Он в моих глазах казался совершенно счастлив, да иначе и быть не могло. Человек, так высокоблагородно исполнивший свои обязанности в отношении к ближнему, даже в нищете и одиночестве должен быть счастлив. А его старость была окружена достатком и самыми искренними, самыми нежными друзьями. Не случилось мне видеть такого изящного произведения скульптуры или живописи, которое так бы успокоительно-сладко привлекало мои глаза к себе, как кроткое, спокойное лицо этого седого доблестного героя добродетели» (III, 404). Це – фрагмент з отого нібито анонімного рукопису про «великодушного солдата», а насправді – один із моментів

постійних Шевченкових роздумів про моральне призначення людини та істинно християнський шлях до душевного спокою і щастя.

У багатьох своїх творах Шевченко так чи інакше торкається проблем виховання, а повість «Близнець» цілком присвячена їм. Ця тематична зорієнтованість задекларована на самому початку твору. Нагадавши про два погляди: всі задатки людині даються від народження, весь розвиток людини визначається обставинами життя, – Шевченко пропонує подивитися, «в якій степені можна верить сей непреложной истине» (IV, 13).

Її пропонується перевірити на долі двох близнят, підкинутих якоюсь покритою на подвір'я заможних хуторян – Никифора Федоровича Сокири та його дружини Прасковії. Для них, бездітних, це було несподіване щастя – як нагорода за їхнє боговгодне життя. Малих назвали – одного Савватієм, другого Зосимом (Ватя і Зося), і присвятилися їхньому вихованню й освіті. Та коли ті підросли, у подружжя виникли незгоди щодо їхнього дальшого шляху. Никифор Федорович, неабияк освічений і не чужий мистецтву (замолоду вчився музики у Сковороди, листувався із самим Котляревським, приятелював з людьми культурними), побачивши успіхи обох у навчанні, хотів послати їх у семінарію, а потім в університет; натомість Прасковія Тарасівна, за звичаєм марнославно матерів, особливо у провінції, горіла бажанням бачити їх в офіцерських мундирах. Родинну суперечку вирішили жеребком: Ваті випало бути семінаристом, а Зосі – готуватися в офіцери. Не знала мати, як їй доведеться каратися за свою нерозважну впертість. Двоє братів-близнюків, які в усьому були такі схожі поміж собою, що тільки в сім'ї їх могли розпізнати, через кілька років стали до неправдоподібності різними. Савватій у семінарії, а потім університеті св. Володимира формується як молодий інтелігент нового типу, людина широких інтересів і незалежних поглядів (якоюсь мірою про нього можна говорити як про український варіант «різночинця» 50–60-х років), – тоді як Зосим, потрапивши в коло аморальної і розпусної воєнщини, засвоює всі її гнілі заповіді, стає бездумним авантюристом, а зрештою і злочинцем.

Постійне негативне і сатиричне зображення Шевченком доблесного царського воїнства, насамперед блискучого офіцерства, не було плодом якоїсь упередженості. Просто він добре запізнався з цим середовищем на власному досвіді, бачив його спідній бік, а не тільки поверхню, і розумів, що справа не в особистій відсутності тих чи інших «служивих», а в аморальній, антисуспільній суті самої армії як інституції, поставленої поза суспільством і над суспільством, поза корисною суспільною діяльністю, утримуваної за рахунок жорстокого

визиску народу, – і розумів, що в цій атмосфері марноти, чванливості й кар'єризму тільки дуже «морально захищеним» (самозахищеним) особистостям щастить зберегти свою людяність. А Зосим навіть у добрій сім'ї Сокир не встиг наростити того морального панцира.

Але повість не є педагогічним трактатом, і її зміст не зводиться ані до спростування істини про вирішальний вплив на формування людської особистості й долю людини дитячих вражень, ані до ствердження істини про те, що цим вирішальним чинником є суспільне середовище, в якому проходить діяльне життя людини; зрештою, обидві ці істини швидше здогадні, ніж абсолютні. Справжнє ідейне й інтелектуальне багатство повісті – у вільному плінні роздумів, спостережень, асоціативних спогадів, у наочних прикладах різних миттєвих доль та моральних позицій інших персонажів – вчителя Степана Мартиновича, аптекаря Карла Осиповича, в численних історичних ремінісценціях.

У «Близнецах», як і в більшості інших Шевченкових повістей, багато автобіографічного. Закінчивши університетський курс, Савватій Сокира дістає призначення в оренбурзький госпіталь; але, крім Оренбурга, він побував в Уральську, Орську, в Кара-Кумах, у Раїмі – тобто, майже повторив маршрут самого Шевченка, – і в просторих листах батькам докладно і мальовничо описує свою подорож, переважаючи свої епістоли-звіти міркуваннями і спостереженнями, якими Шевченко так хотів поділитися з читачем.

Та якщо в більшості повістей автобіографічний елемент є лише складовою частиною – інколи підкресленою, інколи завуальованою – їхньої фабули, то повість «Художник» є переважно автобіографічною, – і, мабуть, саме тому вона найвідоміша, «хрестоматійна». Її щедро використовували для популярних біографій Шевченка, в ній справді багато такого, що відтворює його особистість періоду навчання в Академії мистецтв. Однак треба враховувати, що це все-таки **художній твір** автобіографічного характеру, тобто дійсні епізоди в ньому можуть бути зміщені в часі або й обростати різними доповненнями, «підсилюватися» художньою уявою, і в науковій біографії їх звірюють із документальними даними, свідченнями інших осіб, листами самого Шевченка тощо. Але найцінніша вона тим, що розкриває образ молодого Шевченка очима Шевченка пізнішої пори – це своєрідний автопортрет з перспективи часу, як паралель до тих живописних автопортретів, які він залюбки писав.

У першій частині повісті, – а саме вона і є переважно автобіографічною, – оповідач (у ньому легко вгадується художник Іван Сошенко, що перший «відкрив» Шевченка) розповідає про те, як випадок звів його з підлітком-кріпаком (в якому так само легко вгадується

Шевченко), що виявив ознаки небуденного малярського хисту, і як складалася доля цього юнака далі. Всі наступні події (добре відомі тепер з усіх біографій Шевченка) подано, зрозуміло, в інтерпретації самого Шевченка, хоч і вустах оповідача-художника. Особливу цінність становлять картини життя і навчання в Академії мистецтв, відомості та судження про видатних людей тієї доби, з якими молодому Тарасові випало щастя спілкуватися (зокрема, характеристики К. Брюллової, О. Венеціанова, В. Жуковського), про друзів (І. Сошенка, В. Штернберга, Г. Михайлова); спостереження з культурного і мистецького життя Петербурга, зрештою – численні міркування на теми творчості, рефлексії над видатними творами малярства й скульптури тощо, в яких розкриваються оригінальні естетичні погляди Шевченка часів навчання в Академії мистецтв, самостійність і сміливість його думки, вибагливість смаку, – якості, подиву гідні, коли йдеться про юнака кріпацької «школи».

Друга частина повісті, в якій розповідається про подальшу долю художника, його спроби здійснити свої мистецькі плани та влаштувати особисте життя, захоплення легковажною дівчиною і спроби перевиховати її, одруження з нею та наступне божевілля, – зовсім відходить від автобіографізму (зберігаються лише деякі епізоди з життя то Сошенка, то автора – тут вони «перемішані»); образ героя набуває позабіографічної узагальненості й символізує трагедію художника з кріпаків, інтелігента-ідеаліста в глухій до його поривань атмосфері кріпосницького суспільства. І хоч оповідач схильний бачити в божевіллі друга причини інтимного порядку: «Боже мой! Неужели одна-единственная причина, эта несчастная женитьба, могла так внезапно, так быстро уничтожить гениального юношу! Другой причины не было. Печальная женитьба!» (IV, 244), – вся логіка його життя говорить про колізію ширшого порядку. В листі до оповідача Михайлов, один із цієї трійки друзів, пише про героя, що йому «не удалась программа», і він «с отчаяния женился» на своїй молодій натурниці, яка завагітніла від гуляки-мічмана. Михайлов розцінює це «беспримерное великодушие» як «беспримерную глупость» (порівняймо з прямо протилежною оцінкою Шевченком вчинку Якіма Тумана в «Капитанше»). Можливо, в цій історії у перетвореному вигляді відбився якийсь спомин Шевченка про один із можливих варіантів його долі, яка все-таки пішла іншим шляхом – давні душевні травми можуть знаходити «очисний» вихід у мистецтво. (У всякому разі, героїня цих епізодів, натурниця Паша, – це та, яка позувала Шевченкові для акварелі «Жінка у ліжку» і яку він «відбив» у Сошенка, що стало причиною тривалого розриву між ними; «мічман» також реальна постать.)

Але й ця частина повісті не звужує діапазону роздумів про місцеве й культурне життя, про людські вдачі та долі, – роздумів, що й становлять її нев'янучий зміст.

Останньою Шевченковою повістю російською мовою була «Прогулка с удовольствием и не без морали». Першу її частину закінчено 30 листопада 1856 року, другу – 22 квітня 1857 в Новопетровському укріпленні, незадовго до звільнення зі служби; вже повертаючись із заслання, Шевченко в Нижньому Новгороді опрацьовує другу редакцію, датувавши її 16 лютого 1858. З усіх Шевченкових повістей це найбільша за обсягом і найвільніша за композицією, з широким колом обсервацій та рефлексій. Це, власне, дорожні враження, зустрічі, пригоди, міркування художника – тут Шевченкові спогади про перебування в Україні в 40-ві роки поєдналися з новими ідеями і певною мірою трансформувалися в світлі пізнішого досвіду.

Подорожанин – не випадковий гість на землі мандрів, а її пристрасний патріот і добрий знавець, тож у повісті описи українських краєвидів чергуються з екскурсами в національну історію, а етнографічні нотатки – зі спостереженнями над механікою суспільних відносин, з гіркими враженнями від хижацького і розпусного життя кріпосників. Знову Шевченко контрастно зіставляє, в етичних вимірах, спосіб життя трудового прошарку – хуторян, кріпаків, наймитів – і деморалізованого поміщицтва. І знову виходить з погляду, що людину формують моральна атмосфера, в якій вона живе і в якій вибудовується її модель поведінки. Але доповнює цю ідею іншою – не менш для нього характерною – про здатність людини змінитися, переродитися під дією сильного зовнішнього афекту або внутрішньої кризи, пробудження якогось замуленого душевного джерела. У цьому випадку переродження ротмістра Курнатовського, вже майже пропавшого для нормального людського життя, відбувається під впливом кріпачки Олени, з якою він змушений був одружитися і в якій побачив незнану йому глибину благодаті й душевну чистоту, та в результаті спілкування з гуманними сусідами-хуторянами. Мабуть, це все-таки швидше Шевченкова мрія, ніж реальність. Шевченко не вагався подати виняткове як моральний орієнтир (урок? докір?) для загалу. Втім, уявлення про можливість таких благодарних «поворотів» людської долі хвилювало не тільки Шевченка. Скажімо, в «Казаках» Льва Толстого великосвітський юнак Оленін, пройшовши смугу розчарувань у своєму середовищі, звертається до тих, кого раніше не вважав за людей, захоплюється свєрідністю козачого побуту, закохується в красуню-козачку і залишається жити в станиці...

* * *

Опанування прозового жанру становило для прирощеного поета немалі труднощі. Він і в прозі залишився ліриком; йому чужа «об'єктивна» композиція, в якій усе було б наперед продумане, він не вибудовує сюжету, де є послідовний розвиток подій і де персонажі взаємодіють не конче на очах у автора. Натомість він хоче поділитися з читачем масою історій людського життя, своїм пережитим і уявленим, своїми спостереженнями над людською природою, роздумами над загадками людського серця та вічним протистоянням добра і зла (щось близьке до «просвітницького реалізму»). Тому він постійно «втручається» у хід подій, не вдовольняючись роллю оповідача або свідка, активно «контактує» зі своїми персонажами; власне, він, явно чи неявно, – головний герой цих повістей: у них вибудовується і вибудовується його образ, що кидає своє світло на картину життя.

Але певна незгідливість ліричного способу мовлення про світ із його об'єктивною моделлю в прозі, труднощі «компромісу» між поезією і прозою даються взнаки. Звідси деяка перевантаженість оповіді принагідними подіями та ряснотою подробиць, іноді – підміна самовиявлення персонажа авторськими оцінками. Однак і цей «інформативний» потенціал повістей настільки потужний, що стає почасти й естетичним чинником. Річ ще й у тому, що нині для нас ці повісті означають щось більше, ніж те, чим вони були в часи їх написання. Над ними – ореол Шевченка, що надає особливої авторитетності висловленим у них думкам, допомагає нам побачити духовні обсяги самого Шевченка.

Час, коли він працював над цими повістями, був для нього особливо тяжкий не тільки обставинами солдатчини, а й психологічною пригніченістю, до певної міри – світоглядною кризою. Розгром Кирило-Мефодіївського братства, арешт, заборонні заходи уряду проти української культури віщували параліч українського руху на багато років. Надії на всенародний вибух («Поховайте та вставайте») змінилися усвідомленням реальності («не наша мати, // А довелось поважати»). Ці надії ще озвуться в поезії останніх років життя (зрештою, Шевченко ніколи не полишав їх зовсім), але тим часом вони відійшли на другий план; принаймні в прозі, розрахованій на друк, отже, й цензуру, вони вмовкали. Перспектива мати справу з цензурою змушувала шукати обережніші форми критики кріпосницького режиму та ідеї української особності.

Але справа, мабуть, не тільки в урахуванні фактора цензури, як на цьому здебільше наполягало радянське шевченкознавство. Шевченко

шукав нових горизонтів бачення суспільно-політичної та культурної ситуації в Росії, нових можливостей участі в літературному житті. Велике враження справили на нього «Мертві душі» Гоголя (пізніше – сатира Салтикова-Щедрина). В «Щоденнику» він говорить про необхідність «благородной, изящной и меткой сатиры» для виховання «полуграмотной массы» – «среднего класса» (V, 33), а, прочитавши Салтикова, він вигукує: «Други мої, искренние мої! Пишите, подайте голос за эту бедную, грязную, опаскуженную чернь! За этого поруганного бессловестного смерда!» (V, 119). Зрозуміла річ, що цей ентузіазм не випадковий, такі уявлення про виховну і просвітительську місію літератури визрівали в нього давно. І сам він у своїх повістях прагне поєднувати сатиру із заступництвом за зневажених і безправних.

Під час поїздок в Україну 1845–1847 років Шевченко часто зупинявся в маєтках знайомих поміщиків, але спілкувався він також і з городянами та хуторянами. Цих вражень виявилось досить, щоб саме життя відкоригувало його палкий заклик: «Обніміте ж, брати мої, найменшого брата!» З повістей видно, що він не адресував би його тим, щодо кого спершу мав ілюзії (втім, як знаємо, прозріння прийшло швидко, ще тоді ж, у «три літа»), натомість добробут людності та моральне здоров'я (як і збереження національності) пов'язує з формуванням прошарку заможних хуторян – з числа як колишніх козаків, так і недавніх кріпаків. Саме з цієї верстви є ті персонажі, яким він найбільше симпатизує. (Пізніше він із захопленням говорить і писатиме про перших українських підприємців із кріпаків – Ф. і П. Смирєнків та К. Яхненка, про їхню фабрику, лікарню для робітників та школу, вбачаючи в цьому шлях до гуманного розв'язання соціальної проблеми.)

Так само задумується він і над етичною цінністю праці («Человек трудолюбивый, по-моему, самый счастливый человек на свете»), і над перспективою створення (чи, радше, відтворення) культурного середовища в Україні, орієнтуючись, знов-таки, не на поміщицтво, а на вчителів, студентів і тих освічених хуторян, які не урвали зв'язок із традиціями гетьманщини. Принаймні так можна розуміти оптимістичні нотки в повісті «Близнецы».

Читаючи повісті, неважко відчувати, як важливо було Шевченкові переконати російського (та й українського!) читача (а він, повторюємо, розраховував на друк!) в тому, що Україна має своє обличчя, відмінне від обличчя Росії, свою історію і культуру; що народи наші хоч і близькі, але різні; що кожен народ має зберігати свою «физиономию»; що зневага до традицій та мови свого народу – ознака

нікчемності та безтямності. Такий погляд він висловлював і в етнографічних описах та історичних екскурсах, і в характеристиках персонажів, і в перейнятих ліричним настроєм пейзажах, і в максимах етико-філософського характеру, – будучи поміркованим і стриманим з огляду, знов-таки, на цензуру, але інколи й втрачаючи над собою контроль «самоцензури»*.

Свої повісті Шевченко хотів друкувати під псевдонімом Кобзар Дармограй. Спершу тому, що під власним прізвищем не міг виступати, а потім, може, ще й розмежовуючи свою прозу й поезію. Але за його життя жодну з них не було надруковано. Українські друзі прохолодно поставилися до його російськомовних писань. А Пантелеймон Куліш наполегливо відмовляв його від спроб надрукувати їх, переконуючи, що вони не варті його таланту: «Не хапайся, братику, друкувати московських повістей. Ні грошей, ні слави за них не здобудеш. Адже ж і Данте, і Петрарка думали, що прославляться латинськими своїми книгами. Отак тебе морочить ся москальщина. Цур їй! Лучче нічого не роби, так собі сиди та читай, а ми тебе хлібом прогодуємо, аби твоє здоров'є!» (лист від 20 січня 1858 р.). А в листі від 1 лютого знову: «Про московські ж повісті скажу, що зневажиш ти їми себе перед світом, та й більш нічого. Щоб писать тобі по-московськи, треба жити між московськими писателями і багато чого набраться [...] Якби в мене гроші, я б у тебе купив їх усі разом та й спалив. Читав я твою “Княгиню” і “Матроса”. Може, ти мені віри не піймеш, може, скажеш, що я московщини не люблю, тим і ганю. Так от же тобі: ні одна редакція журнальна не схотіла їх друкувати»¹.

Це правда: деякі нібито й обіцяли, але не друкували. Шевченко не йняв віри, аж поки не одержав листа від С. Аксакова, якого дуже шанував і якому присвятив першу частину «Прогулки с удовольствием и не без морали»: «...Я не советую Вам печатать эту повесть (“Прогулку...” – *І. Дз.*). Она несравненно ниже Вашего огромного стихотворного таланта. [...] Я без всякого опасения говорю Вам голую правду. Я думаю, что такому таланту, как Вы, можно смело сказать ее, не опасаясь оскорбить самолюбия человеческого»².

* Поверховим і спрощеним здається судження Р. Задніпрянського (псевдонім Р. Бжеського) про «нещирість» Шевченкових повістей і «Щоденника». Хоча про останній він свою думку коригує: «...Шевченко, хоча був у своєму “Щоденникові” без сумніву нещирим, себто хотів йому надати характер записок ліберально настроєного, навіть “лівого” так зв. “общероса”, проте не додержав тої лінії з огляду на виключно інтензивний український патріотизм...» (*Задніпрянський Р.* Чи був Шевченко «малоросом»? // Вид-во Українська критична думка, 1946; місце видання не вказане. – С. 112.)

¹ Листи до Тараса Шевченка. – С. 103, 105.

² Там само. – С. 119.

Лист С. Аксакова справив сильне враження на Шевченка; він подякував йому за одвертість, додав, що той підтвердив його власні сумніви і що тепер він візьметься за гравюру, – і припинив спроби надрукувати повісті.

І все-таки це був великий удар для Шевченка. Річ не тільки в тому, що в повісті було вкладено силу-силенну праці і що Шевченко, без будь-якого майна і життєвських перспектив будучи, сподівався заробити якийсь гонорар. Річ ще й у тому, що довелося попрощатися з надією використати російські журнали для розповсюдження дорогих йому ідей.

Після смерті Шевченка рукописи потрапили до М. Лазаревського; 1862 року він опублікував у журналі «Основа» оголошення про їх розпродаж (можливо, щоби зібрати грошей на допомогу родичам Шевченка), але без права публікації. Згодом вони потрапили до М. Костомарова. У 80-х рр. їх друкують, з помилками і купюрами, в «Киевской Старине», «Историческом вестнике» та газеті «Труд», а в 1888 році редакція «Киевской Старини» видала їх окремою книгою.

І все-таки: чи справедливою була оцінка сучасників? Мабуть, не зовсім. Щодо українських друзів Шевченка – тут усе зрозуміло: для них він був Кобзарем, пророком, апостолом, і все, що виходило за межі цього образу, їх тільки огірчувало. А редактори російських журналів? Їм здавалося, що Шевченко пише в душі російської «сказової» прози чи «фізіологічних нарисів», які вже виходили з моди і на зміну яким приходила соціально-психологічна проза. Так міг думати й Аксаков, тим більше, що він читав тільки одну повість, у другій частині справді не дуже досконалу. Не сприймалася і своєрідність російської мови українського поета – це тільки Гоголю вдалося вщепити російській літературі свою мовну «неправильність». (О. Пушкін: «Прозой я пишу гораздо неправильнее, а говорю еще хуже и почти так, как пишет Гоголь».)

Та ось лине час, втрачають гостроту актуальні критерії, і 1888 року з'являється стаття видатного російського літературознавця О. Пипіна «Русские произведения Шевченко», в якій він, підходячи до них з позицій не журнального критика, а історика літератури, дає їм зважену позитивну оцінку. Пізніше до них не раз зверталися літературознавці; багато сторінок присвятила їм Марієтта Шагінян у своїй чудовій книзі «Тарас Шевченко»; слід назвати і блискучу статтю академіка О. Білецького «Російська проза Т. Г. Шевченка», в якій, попри неминучу данину офіційним стереотипам, показано своєрідність Шевченка, порівняно з російською прозою, у висвітленні теми кріпака-

інтелігента й особливо теми зведеної дівчини; підкреслено багатство матеріалу з українського життя; зрештою, стверджено мистецьку цінність повістей, а не лише значення їх як джерела знань про біографію Шевченка.

До цього можна додати хіба таке. В мистецтві нерідко «відставання» від прогресу (чи моди) обертається виграшем. І закиди в несучасності, буває, швидко втрачають резон. Вважалося, що оскільки Шевченко в засланні не читав нових публікацій, то він років на десять відстав від розвитку російської літератури. Це так. Але сьогодні не це має значення. Відставши від нового канону, Шевченко зберіг самобутність, яка нині не виглядає архаїчною. Вільна композиція, активна присутність автора, багата інформативність, красива апеляція до світу мистецьких явищ, зрештою, те, що тепер дістало назву інтертекстуальності, – це не є архаїкою для сучасної читацької свідомості.

ЗАГАЛЬМОВАНЕ ПОВЕРНЕННЯ

Від першої звістки про близьке звільнення (1 січня 1857, лист графині А. Толстої) та першого повідомлення про дозвіл царя на звільнення Шевченка у відставку (17 січня, лист М. Лазаревського) до одержання офіційного наказу минуло сім місяців! «Как быстро и горячо исполняется приказание арестовать, так, напротив, вяло и холодно исполняется приказание освободить. А воля одного и того же лица. Исполнители одни и те же. Отчего же эта разница? В 1847 году в этом месяце меня на седьмые сутки доставили из Петербурга в Оренбург. А теперь дай бог на седьмой месяц получить от какого-нибудь баталионного командира приказание отобрать от меня казенные вещи и прекратить содержание. Форма, но я не возьму себе в толк этой бесчеловечной формы», – запише Шевченко в «Журнале» («Щоденнику») 18 червня 1857 року. А розпочав він свій журнал 12 червня з метою чимось заповнити нестерпне чекання – та в сподіванні, все-таки, близьких великих подій. І в цьому першому записі, 12 червня, поет з іронією обігрує колізію між отим очікуванням великих подій і владою дрібниць: за умов «киргизской степи» навіть зламати складаного ножичка до олівців – неабияка подія, бо нового нема де дістати.

Тяганина з офіційним наказом стала новими психологічними тортурями для Шевченка. «Семь тяжелых лет в этом безвыходном заточении (йдеться про сім літ саме в Новопетровському укріпленні, всього ж його солдатчина тривала понад десять літ. – *І. Дз.*) мне не казались так длинными и страшными, как эти последние дни испытания», – за-

пише він ще через місяць. Більше того, навіть у ці останні дні Шевченка, вже фактично вільного, залучають до муштри то з нагоди приїзду якогось батальйонного командира, то порядком підготовки до можливого візиту якоїсь титулованої особи. «Какая бесконечная и отвратительная эта пригонка амуниции! Неужели и это еще не в последний раз меня выведут на площадь, как бессловесное животное напоказ? – записує Шевченко 19 червня. – Позор и унижение! Трудно, тяжело, невозможно заглушить в себе всякое человеческое достоинство, стать навтыжку, слушать команду и двигаться, как бездушная машина» (V, 21). Скільки разів доводилося Шевченкові ставати «перед хмельнобагровое лицо отца-командира сдать экзамен в пунктах, ружейных приемах и в заключение выслушать глупейшее и длиннейшее наставление о том, как должен вести себя brave солдат и за что он обязан любить Бога, царя и своих ближайших начальников, начиная с дядьки и капрального ефрейтора» (V, 25).

Уявімо муки душі й чуття великого поета й художника, людини глибокої думки й витонченого смаку, загнаної в оцю пастку безмозглості, – і ми зрозуміємо весь цинізм міркувань про те, що, мовляв, не такою вже й страшною була Шевченкова каторга: он скільки написав та намалював, ще й з деякими начальниками чаював... Унікальний досвід солдатчини, відчуті сповна тілом і душею та водночас побаченої з висоти етичної й естетичної, зумовив унікальну ж у світовій літературі десакаралізацію священного воїнського стану. Скільки було (і ще буде!) написано військовими стратегами, укладачами статутів та «солдатських пам'яток», бардами мілітаризму всіх часів і народів про священну місію солдата, про воїна як окрасу й вінець людської природи взагалі! Але послухаймо того, хто був не суб'єктом, а об'єктом цих державних сугестій: «Солдаты – самое бедное, самое жалкое сословие в нашем православном отечестве. У него отнято все, чем только жизнь красна: семейство, родина, свобода, одним словом, все» (V, 16). Якщо зібрати все, що написав Шевченко в «Щоденнику», повістях та поезіях про казенне воїнство на всіх його рівнях (від нещасного солдата до золотопогонного офіцерства й обліпленого орденами генеральства), то вийде таке гуманістичне оскарження цього «гениального изобретения» людства («делающего честь и христианству, и просвещению»), яке виходить за межі критики конкретно-історичного явища – порядків у царській армії середини ХІХ ст. – і набуває універсального значення в контексті філософії людського покликання в світі, в контексті соціальної педагогіки.

Уже на перших сторінках щоденника окреслюється його «формат»: це буде не так фіксація зовнішніх подій (хоч усі вони будуть старанно

занотовані), як нагода поміркувати про них, дати вихід наболілим думкам, осмислити десятиліття примарного життя в неволі й увябити своє місце в очікуваному житті вільному, творчому. Переступаючи цей рубіж, Шевченко мовби робить ревізію своєї душі й сам собі дивується: «Странно еще вот что. Все это неисповедимое горе, все годы унижения и поругания прошли, как будто не касаясь меня. Малейшего следа не оставили по себе. Опыт, говорят, есть лучший наш учитель. Но горький опыт прошел мимо меня невидимкою. Мне кажется, что я точно тот же, что был и десять лет назад. Ни одна черта в моем внутреннем образе не изменилась. Хорошо ли это? Хорошо. По крайней мере, мне так кажется. И я от глубины души благодарю моего всемогущего создателя, что он не допустил ужасному опыту коснуться своими железными когтями моих убеждений, моих младенческих светлых верований. Некоторые вещи просветлели, округлились, приняли более естественный размер и образ. Но это следствие невозмутимо летящего старика Сатурна, а никак не следствие горького опыта» (V, 25). Він навіть радіє, що не почав писати щоденник раніше: «Правда, в продолжение этих десяти лет я видел даром то, что не всякому и за деньги удастся видеть», – але: «Мимо, пройдем мимо, минувшее мое, моя коварная память! Не возмутим сердца любящего друга недостойным воспоминанием, забудем и простим темных мучителей наших, как простил милосердный человеколюбец своих жестоких распинателей. Обратимся к светлому и тихому, как наш украинский осенний вечер, и запишем все виденное и слышанное и все, что сердце продиктует» (V, 13).

І Шевченко записує сни, в яких йому з'являються образи України та дорогі серцеві друзі; радіє листам від них, з яких відчуває, що його не просто ждуть – що його чекає участь у новому відродженні української культурної діяльності за умов надій на лібералізацію режиму; буде плани роботи в мистецтві гравірування, розглядаючи його як найдемократичніше мистецтво, що робить унікальні шедеври живопису доступними всім, – в контексті своєї нової концепції праці на ниві виховання, облагородження «среднего сословия» та освіти народу (через це, обдумуючи маршрути свого повернення, визнає за краще їхати спершу до Петербурга, а не в Україну, – ще не знаючи, які перепони його чекають); ділиться враженнями від книжкових і журнальних новинок, сподіваючись надолужити втрачене за десять років ізоляції від столичного літературного життя. Особливо радують його одержані від Куліша й Костомарова їхні нові історичні праці: він утішений тим, що його друзі не занепали на душі й не втратили творчої сили, а ще більше тим, що це дає надії на піднесення всього україн-

ського життя. Про Кулішеві «Записки о Южной Руси» він пише: «Я эту книгу скоро наизусть буду читать. Она мне так живо, так волшебно живо напомнила мою прекрасную бедную Украину, что я как будто с живыми беседую с ее слепыми лирниками и кобзарями. Прекраснейший, благороднейший труд. Бриллиант в современной исторической литературе. Пошли тебе господи, друже мой искренний, силу, любовь и терпение продолжать эту неоцененную книгу» (V, 20). І пізніше, вже в Нижньому Новгороді, – про «Богдана Хмельницького» Костомарова: «Прекрасная книга, вполне изображающая этого гениального бунтовщика. Поучительная, назидательная книга! Историческая литература сильно двинулась вперед в продолжение последнего десятилетия. Она осветила подробности, закопченные дымом фимиама, усердно кадимого перед порфирородными идолами» (V, 139). Ця остання фраза засвідчує, напевне, і оцінку наукової об'єктивності Костомарова, його зваженого критицизму в оцінці історичних постатей і явищ.

Обравши, після одержання, нарешті, наказу про звільнення, шлях Волгою до Нижнього Новгорода, з тим щоб далі добиратися пошто-вим екіпажем, Шевченко на рибальському човні протягом трьох днів добирається до Астрахані, де не без труднощів дістає квиток на пароплав «Князь Пожарский». В Астрахані довелося чекати більше двох тижнів, але це вже не було те виснажливе чекання, що в Новопетровську. Шевченко не без цікавості знайомився з цим брудним і злиденним, але по-своєму колоритним містом. Як завжди, іронічно відгукуючись про чиновну братію та «вище сословіє», що задають тон російським колоніальним містам («Мужчины вообще в белых фуражках с кокардою, не исключая и мужчин гражданского ведомства. Непонятная любовь к ливрсе. Нередко попадаются львы и львицы, эти повсеместные плотоядные не климатизируются, они и здесь такой же шерсти, как и в Архангельске, как и везде»), – Шевченко з симпатією говорить про корінний люд: «Всматриваясь пристальнее в господствующую здесь узкоглазую физиономию калмыка, я нахожу в ней прямодушное, кроткое выражение. И эта прекрасная черта благородит этот некрасивый тип [...] Мне понравились эти родоначальники монгольского племени» (V, 102).

В Астрахані він навідується до Міської бібліотеки – спершу щоб узяти «Описание города Астрахани», а потім оглядає не дуже розворушені полиці з книжками та журналами, і з-поміж останніх його увагу привертає «Русский вестник» – «журнал уже несколько лет издаваемый, а я его сегодня в первый раз вижу, – з гірким подивом пише він. – В какой же я дикой пустыне прозябал до сих пор» (V, 105).

Справив враження на Шевченка астраханський собор («На вопрос мой, кто был архитектором этого колоссального и прекрасного собора, отец Гавриил отвечал – простой русский мужичок. Не мешало бы Константину Тону поучиться строить соборы у этого русского мужичка»). А в ризниці він відзначив «немногие, но по достоинству работы и старины весьма редкие вещи» – смак художника не дозволив ними знехтувати!

Тим часом чутка про перебування Шевченка в Астрахані знаходять кількох земляків – вихованців Київського університету; кількох поляків, яким його ім'я також щось говорило, зрештою, і його давнього знайомого Олександра Сапожникова, якого знав ще з Петербурга, коли той був підлітком. Тож останній тиждень перед відплиттям пароплава Шевченкові було не до щоденника. Втім, його сторінки заповнювали своїми записами несподівані друзі, а сам поет вже аж 23 серпня нотує: «С 15 по 22-е августа был у меня в грязной и пыльной Астрахани такой светлый и прекрасный праздник, какого еще не было в моей жизни. Земляки мои, большею частью кияне, так искренно, радостно, братски приветствовали мою свободу и до того распростерли свое гостеприимство, что лишили меня свободы самому вести свой журнал и взяли эту обязанность на себя. Благодарю вас, благородные, бескорыстные друзья мои. Вы подарили меня такою радостью, таким полным счастьем, которое едва вмещаю я в моем благодарном сердце. И память об этих счастливейших днях я вношу не в прозаический журнал мой. Я внесу в сокровищницу моего сердца» (V, 107).

Нетривале перебування в Астрахані сповнене багатьох вражень і приємних подій: відновлення знайомства з родиною Сапожникових (колишній школяр-збитошник Сашко Сапожников тепер – великий рибопромисловець-мільйонер) – Шевченко, за деякими даними, виконує олівцевий портрет його дружини й тещі; за свідченням астраханського вчителя І. Клопотовського¹, в квартирі Сапожникова було розіграно лотерею на твори, які Шевченко виконав у засланні і які він із собою, – виручені гроші, 800 карбованців, суму на той час велику, віддали Шевченкові, але твори також, під різними благовидними приводами, повернули йому; нарешті, капітан пароплава Володимир Васильович Кишкін виявився знайомим Шевченка. Олександр Сапожников, який із сім'єю також плыв до Нижнього Новгорода, пропонує Шевченкові кращого квитка, а свій Шевченко повертає капітанові з тим, щоб той віддав його «первому бедняку безденежно», а той узяв зразу п'ятьох: «черта практически благородная» (V, 108). Тобто, все складається якнайкраще й наче спеціально Шевченкові на догоду.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 266.

Так починається – 22 серпня – майже місячна подорож Волгою. А 23 серпня комендант Новопетровського укріплення Усков одержить наказ про те, що Шевченкові заборонено в'їзд до обох столиць і що йому належить повернутися до Оренбурга – «впредь до окончательного увольнения его на родину»¹. Але Шевченко про це не знатиме аж до прибуття в Нижній Новгород. І свято повернення триває: дружні розмови, обмін новинами, читання позацензурних творів, взаємне переписування тодішнього «самвидаву»; встигає Шевченко й робити різні зарисовки, портрети приятелів-попутників. А в «Журналі»-щоденнику з'являються нові й нові записи, не тільки Шевченкові, а і його друзів.

Тут треба дещо сказати про характер цього «Журнала»-щоденника. Розпочинаючи його, Шевченко, як це зазвичай робиться, запевняє, що пише його для самого себе та ще, хіба, для друзів, – а не для друку. Мабуть, це не зовсім так. Шевченко добре розумів значення своєї постані і, оскільки знищувати щоденник або заповідати не оприлюднювати його не збирався, то не міг не рахуватися з тим, що рано чи пізно він стане надбанням історії. Це – усвідомлено чи неусвідомлено – впливало на відбір фіксованого матеріалу за мірою значущості, тобто, дрібниці здебільшого відсіювалися. Але що цікаво – і в цьому особливість Шевченкового щоденника, не часто подибувана в інших авторів, – він мало дбає про те, щоб виставити себе в щонайкращому світлі або, принаймні, уникати таких записів, які колись можуть бути використані (і тепер використовуються!) у недобррозичливому до нього сенсі (наприклад про відвідування в Нижньому Новгороді «храма Приапа»). Цією простодушністю й щирістю Шевченків щоденник нагадує його поезію. Він дуже ліричний і дає багатющий матеріал не тільки для «зовнішнього», подійного життєпису, а й для «біографії душі». Шевченко розкривається в ньому своїми улюбленими думками, що перегукуються з думками, які були або ще будуть висловлені в його творах і можуть бути інтерпретаційним коментарем до них. Ми бачимо багатство його інтересів і самостійність його суджень про явища життя або твори мистецтва й літератури. До речі, вражає обсяг його критичних рефлексій, особливо якщо врахувати, що про десятки й сотні творів він судить із пам'яті, називаючи часом далеко не найпопулярніші або й зовсім маловідомі речі – дивовижна пам'ять! Ті шевченкофоби, які ще й сьогодні сікаються до нього з різними претензіями, закидаючи й малоосвіченість, – якби прочитали хоча б його «Щоденник» та повісті, переконалися б, що не знають і десятої частини того, що знав він. (На жаль, і деякі поважні люди, добрі шанувальники

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 286.

Шевченка, як І. Тургенєв, М. Драгоманов, висловлювали думку, нібито він мало читав, був недостатньо ерудований. Прикра помилка! Ще зразу по його смерті П. Куліш гостро спростував банальне уявлення: «ось, мовляв, мужик, з крепаків вийшов, у школах не бував, та які розумні речі проглаголив», – він засвідчив: «...Коли б то всі знали, що то за головатий чоловік був той Шевченко і яку він школу пройшов, попомірявши того шляху, що, бодай, каже, більш не міряти, і поживши в столиці з усякими людьми. Ми знали Шевченка тоді, як він написав щонайвищі свої друковані твори. Не було книжки живої й животворящої, щоб йому в руки попала, та й лежала в його непрочитана. [...] Ще ж не забудемо, що Шевченко добре працював над малярством і розкидав розумом на всіх малярських школах: то мало хіба було там корму до його голови? Об'їздив Шевченко всю Україну, переговорив з тисячами всякого люду, то се хіба не наука, не бібліотека життя людського? Чували ми його критичні розправи з його уст і дивом не раз дивували, як він глибоко входив у саму суть літературного діла»¹. Щоправда, пізніше Куліш змінив своє ставлення до Шевченка і не соромився називати його неосвіченим.

Радянські дослідники (І. Айзеншток, В. Анісов і Є. Серєда, І. Каганов та ін.) переконливо показали, яку масу книжок перечитав Шевченко попри вкрай несприятливі обставини, скільки культурних явищ увійшло в його світ. «В дневнике и особенно в повестях и письмах мы встречаем доказательства исключительной библиографической памяти Шевченко»².

Що ж до майже місячного плавання на пароплаві Волгою, треба сказати ще й таке. Тут Шевченко потрапив до кола людей, які були охоплені ліберальними сподіваннями кінця 50-х або й не глухі були до найновіших ідейних віянь, читали радикальну публіцистику, проводили літературні читання, обмінювалися літературними сенсаціями тощо. В новій літературі він не раз пізнає те, про що говорив у 40-ві роки! І радіє. «Неужели со смертию этого огромного нашего Тормоза, как выразился Искандер, поэты воскресли, обновились?» – записує він 2 вересня, прослухавши нові вірші та переклади Бенедиктова, які прочитали О. Сапожников та В. Кишкін. Після провінційної та казарменої ідейної задухи це для Шевченка була просто оздоровна і навіть трохи запаморочлива атмосфера. Доля немовби дала йому можливість поступово адаптуватися до того нового, революційного духу, який він відчує в передових петербурзьких колах і який відповідав його давні-

¹ Основа. – 1862. – Кн. 1. – С. 60.

² Каганов П. Я. Шевченко и книга // Книга. Исследования и материалы. Сборник VII. – М., 1962. – С. 270.

шому, але в останнє десятиліття трохи стримуваному й трохи коригованому, революційному духові, який тепер дістане новий заряд.

* * *

Великою емоційною подією в цій подорожі стали відвідини матері Костомарова Тетяни Петрівни – під час зупинки пароплава в Саратові (М. Костомаров був саме за кордоном). Десять із лишком років тому він написав: «Дивлюсь: твоя, мій брате, мати // Чорніше чорної землі // Іде, з христа неначе знята...», – і тепер не міг не провідати її. Це була неймовірна радість для старенької, та й не тільки для неї. Двоюрідна сестра Миколи Гавриловича Чернишевського Катерина Миколаївна Пипіна згадувала, що 1 вересня 1857 року до них приїхала Т. Костомарова й розповіла, «что она виделась с Шевченко, что накануне он посетил ее. Целый день она провела у нас, и все наши переживали вместе с ней это радостное событие. Ведь Шевченко был любимым поэтом в нашей большой семье Чернышевских-Пыпиных; его карточки бережно сохранялись у нас, имя его произносилось всегда с искренним уважением. Было в доме и издание “Кобзаря”. Татьяна Петровна описывала во всех подробностях свою встречу и беседу с Т. Г. Шевченко, а мы с жадностью ловили каждое ее слово»¹. Зворушений був і Микола Іванович, коли довідався про ці відвідини...

А найкраще розповідь про цю зустріч сам Шевченко в записі від 31 серпня:

«Едва пароход успел остановиться у Саратовской набережной, как я уже был в городе, и по указаниям обязательной м-ме Соколовской я, как по писаному, без помощи дорогого извозчика нашел квартиру Татьяны Петровны Костомаровой. Добрая старушка, она узнала меня по голосу, но, взглянувши на меня, усомнилась в своей догадке. Убедившись же, что это действительно я, а не кто иной, она привитала, как родного сына, радостным поцелуем и искренними слезами.

Пароход простоял в Саратовской пристани до следующего утра, и я с полудня до часу пополудни провел у Татьяны Петровны. И, боже мой, чего мы с ней ни вспомнили, о чем мы с ней ни переговорили. Она мне показывала письма своего Николаши из-за границы и лепестки фиалок, присланные ей сыном в одном из писем из Стокгольма от 30 мая. Это число напомнило нам роковое 30 мая 1847 года, и мы, как дети, рыдали. В первом часу ночи я расстался с счастливейшею и благороднейшею матерью прекраснейшего сына» (V, 114).

¹ Чернышевская Н. М. Н. Г. Чернышевский и Т. Г. Шевченко. – К., 1974. – С. 10–11.

Читаючи цей запис, думаєш, наскільки Шевченко жив почуттям дружби, як любив своїх друзів, як радів за них і як міг бути щасливий їхнім щастям... Це та висока міра душевної причетності до людей, яка виявилася і в щемливому ліризмі його поезії, в його «вболіванні» за своїх героїв та постійному чуттєвому «контакті» з ними.

Після Саратова були зупинки ще в Самарі, Сибірську, Казані. В Казані Шевченко змалював загальний вигляд міста, шукав, але не знайшов в університеті колишніх кирило-мефодіївців Івана Посяду та Григорія Андрузького (обох їх там уже не було).

20 вересня пароплав прибув до Нижнього Новгорода, і тут Шевченко довідується про розпорядження: зупинити його до подальшого вирішення долі. Йому загрожує повернення до Оренбурга. Тим часом його давні й нові друзі, в Петербурзі й Оренбурзі, клопочуться про дозвіл йому на повернення в столицю. А Шевченко використовує час для впорядкування своїх рукописів, готує до можливого видання твори, написані в неволі («Как-то примут земляки мои мою невольническую лиру?» – записує він у «Щоденнику» 6 березня 1858 року); працює і як художник, зокрема малюючи портрети нових знайомих – не в останню чергу з необхідності щось заробити на прожиття: він залишився без грошей, без пристойного одягу, тож змушений був звертатися по допомогу до друзів, які не залишили його в біді й щиро відгукувалися на його прохання або й не чекали їх.

Нижній Новгород був важливим господарським і культурним центром Росії на Поволжі. Тут був чималий прошарок прогресивної інтелігенції, жваве театральне й музичне життя. Розповсюджувалася нелегальна література, в тому числі «Колокол» Герцена й Огарьова. Шевченко швидко входить у це життя; з ним хочуть познайомитися і люди культури та мистецтва, і, часом, чиновники та різні офіційні особи: скрізь уже поперед нього йшла його слава. Цікаве свідчення залишив чиновник з особливих доручень при нижгородському генерал-губернаторові К. Шрейдерс (який допомагав Шевченкові облаштуватися в Нижньому Новгороді – тривалий час Шевченко жив у нього, намалював його портрет) – цю розповідь використав нижгородський журналіст Георгій Дем'янов у своїх спогадах, вперше опублікованих в «Историческом Вестнике» за 1893 рік (кн. V):

«В 1857 році, як відомо, в Нижньому Новгороді був за військового губернатора Муравйов, що тепер давно вже скінчив життя. Ми не будемо згадувати про його моральні прикмети, тому що це не входить у програму цього нарису, а обмежимося вказівками на одну симпатичну рису його вдачі: це була дуже добра людина. В кінці вересня 1857 року Муравйов надсилає власноручну записку до К. А. Шрейдерса і про-

сить його приїхати якомога скоріше до палацу. К. А. Шрейдерс, що і досі добре ся має та тішитися загальною пошаною, якою тішився і 1857 р., в той час був секретарем губерніяльного комітету (добродійного). Одержавши записку, він негайно приїхав до губернатора, що завсіди приймав його попростому. Переступивши поріг кабінету, К. А. був здивований, побачивши, що в кріслі навпроти Муравйова сидить згорблена постать чоловіка, одягнутого в якийсь подраний кожушок та високі чоботи. Кинувши пильний погляд на незнайомого. К. А. помітив, що він був середній на зріст, років на 40–42 віком; на його обличчі лежав відбиток глибокого страждання, великі сірі очі світилися незвичайною добрiстю; темнорусяве, рідке волосся було зачесане на один бік, довгі великі вуса своєрідно були спущені донизу. Взагалі, незнайомий втілював правдивий тип українця. По звичайному привітанню Муравйов сказав, звертаючись до Шрейдерса, з ласкавою посмішкою: «Ось, Костянтинне Антоновичу, – при цьому він показав на того, що сидів, – рекомендую вам нашого славетного поета Тараса Григоровича Шевченка». Потім губернатор почав розповідати, що коли звільняли Шевченка зі служби, трапилася помилка, яку, певне, попустив «п'яний писар». – Словом, продовжував Муравйов, у квитку йому написали замість «до Оренбургу» «до Петербургу» і цю помилку викрили тільки тепер, коли Тарас Григорович приїхав до Нижнього Новгороду. У всякому разі, зробімо йому на користь все, що зможемо зробити. З божої допомоги, я сподіваюся випрохати ласки в державця. А тепер, Костянтинне Антоновичу, я дуже прошу вас прихистити у себе Тараса Григоровича, що йому про вас я говорив так багато доброго»¹.

Може здатися дивною ця приязнь високого царського сановника до засланого політичного злочинця. Але річ у тім, що Олександр Миколайович Муравйов – колишній декабрист, один із засновників «Союзу порятунку». Покараний він був порівняно м'яко – засланням до Сибіру без позбавлення чинів і дворянства (певно, врахували його поведінку під час слідства); в 1856 році став нижегородським військовим губернатором. (Згадуваний уже князь-емігрант Павло Долгоруков, вельми суворий в оцінках представників аристократичних родів, про Олександра Миколайовича Муравйова писав з повагою: «Человек характера благородного и возвышенного [...] несколько лет находился на жительстве в Сибири; потом был губернатором архангельским; вятским, таврическим, нижегородским; ныне сенатор в Москве; везде оставил он по себе память любимую и уважаемую»².) Напевне ж, він

¹ Дем'янов Г. Т. Шевченко в Нижньому Новгороді. – Харків: К., 1931. – С. 17–19.

² Петр Владимирович Долгоруков. Петербургские очерки. Pamфлеты эмигранта... – С. 291.

співчував Шевченкові й клопотався про дозвіл йому повернутися до Петербурга. Його прихильність, як і клопоти К. Шрейдерса, мали своїм результатом насамперед добрі побутові умови для Шевченка, а отож і можливість професійної праці, участь у культурному житті міста (особливо вабило його театральне життя), спілкування з багатьма місцевими та приїжджими інтелігентами (тут він познайомився з популярним тоді письменником Павлом Івановичем Мельниковим-Печерським, щоправда, мав із ним гостру суперечку з приводу його інтерпретації історії України; кілька разів зустрічався з Володимиром Івановичем Далем, про що писав у «Щоденнику»).

Але два великі переживання цього часу виходили за межі приємних пригод і були для нього щасливими дарунками долі, що підкріплювали його в його національній місії. Один із них – читання «Народних оповідань» Марка Вовчка, «вдохновенной книги»: «Какое возвышенно прекрасное создание эта женщина», – записує він у «Щоденнику» 18 лютого. У ній він побачив майбутнє української літератури, а більшої радості для нього не могло бути. Пізніше, вже після особистого знайомства з нею в Петербурзі, він напише про це у присвяченому їй вірші:

*Недавно я поза Уралом
Блукав і Господа благав,
Щоб наша правда не пропала,
Щоб наше слово не вмирало;
І виблагав. Господь послав
Тебе нам, кроткого пророка
І обличителя жестоких
Людей неситих...*

Справді, Марко Вовчок постала йому наче здійснення його ідеалу письменника, який будить людське в людині, наче відповідь на його пристрасний заклик: «Други мої, искренние мої! Пишите, подайте голос за эту бедную, грязную, опаскуженную чернь! За этого поруганного бессловесного смерда!»; більше того, Марко Вовчок показала і здорові типи народного життя, їхню моральну перевагу над панством, – це особливо близьке було Шевченкові, і він звертається до неї з такою ніжністю, з якою звертався до своїх улюблених героїнь-дівчат:

*...Світе мій!
Моя ти зоренько святая!
Моя ти сило молодая!
Світи на мене, і озрій,
І оживи мє побите
Убоге серце неукрите,
Голоднее... –*

і він сам знаходить у ній нове натхнення до нового слова, до «думи вольної»:

*...I оживу,
I думу вольную на волю
Из домовини воззову.
I думу вольную... О доле!
Пророче наш! Моя ти доне!
Твоею думу назову.*

А друге велике переживання – приїзд (ще раніше, 24 грудня 1857 року) геніального Щепкіна. Довідавшись про те, що Шевченко надовго «застряв» у Нижньому Новгороді, 69-літній актор на його поклик сам приїхав, кинувши все, щоб побачитись із ним. Пробув він тут шість днів, виступив у кількох спектаклях (у тому числі «Ревізорі» Гоголя й «Москалеві-чарівнику» Котляревського).

Щоденникові записи цих днів підносяться до апофеозу щастя. 21 грудня: «Сегодня получил письмо от М. С. Щепкина. Он сегодня выехал из Москвы, и послезавтра я обниму моего старого, моего искреннего друга. Как я счастлив этой нелицемерной дружбой! Не многим из нас Бог посылает такую полную радость...», 24 грудня: «Праздникам праздник и торжество есть из торжеств! В три часа ночи приехал Михайло Семенович Щепкин»; 29 січня: «В 12 часов ночи уехал от меня Михайло Семенович Щепкин. Я, Овсяников, Брылкин и Олейников проводили моего великого друга до первой станции и ровно в три часа ночи возвратилися домой. Шесть дней, шесть дней полной, радостно-торжественной жизни! И чем я заплачу тебе, мой старый, мой единственный друже? Чем я заплачу тебе за это счастье? За эти радостные сладкие слезы? Любовью! Но я люблю тебя давно, да и кто, зная тебя, не любит? Чем же? Кроме молитвы о тебе, самой искренней молитвы, я ничего не имею».

Стосунки Шевченка і Щепкіна – один із найзворушливіших зразків людської дружби, на яку здатні тільки великі серця. Звісно, зближувала їх і спільність долі (кріпацьке походження), і національний корінь, і етос правди, і народність естетичного ідеалу, – але це ще не все, цього мало. Був ще, мабуть, в обох геній любові до людини, і він їх вирізнив серед багатьох інших ширих друзів, він їх незримо поєднав ієднав на відстані роками.

Біограф Щепкіна А. Дерман пише: «Эта быстрая дружба нас не должна удивлять, хотя, казалось бы, значительным препятствием для нее являлась большая разница возраста: когда они познакомились, Щепкину было уже 56 лет, Шевченку же только тридцать. Но, помимо вечной “свежести сердца”, о которой неизменно упоминают все,

близко знавшіе Щепкіна, здесь играли роль и свои специальные причины: их тесно соединяли две такие связи, как одинаковое национальное и одинаковое социальное происхождение. Оба украинцы, они оба были и крепостные, путем долгих усилий и лишь благодаря своим гениям вырвавшиеся из неволи (характерно, что сходство есть в самих актах их выкупа: для Щепкина была организована подписка, для Шевченка – лотерейный выигрыш портрета, написанного с поэта Брюлловым)*.

В высшей степени поучительна, однако, *окраска* отношений: в теснейшей дружбе этих великих мастеров одной национальности и как будто одной социальной среды, – и тот и другой украинцы и крепостные, – самый внимательный анализ не находит и следа того, что можно назвать единством политико-общественного хотя бы *настроения*, не говоря уже об единстве политико-общественной *позиции*. Их связь – это чистейшей воды *личная* дружба.

Станным это обстоятельство представляется лишь на поверхностный взгляд; если же мало-мальски углубиться в вопрос и сопоставить социальные факторы их биографий, то ясна станет закономерность отмеченного нами явления. Все дело в том и заключается, что Шевченко и Щепкин “как будто” одинакового социального происхождения, в действительности же – совершенно разного, и это различие как раз и обусловило резкое несходство их отношения к современной им действительности. Крепостное право повернулось к Щепкину своей ласкающе-развращающей стороной, к Шевченко – ожесточающей и закаляющей. Щепкіна владельці приручали, “смягчали”, приближали к себе, прививали терпение, смирение, Шевченку – драли, гоняли, ссылали, мучили, но этим самим взрастили в нем яростную, боевую, непримиримую ненависть к рабству и к рабскому политическому строю России. Один был воплощенный компромисс, другой – воплощенная борьба»¹.

Але є щось вище за спільність поглядів, і це вище не послабило їхніх взаємних почуттів за десять років Шевченкової солдатчини, коли між ними не було жодного зв'язку. Пристрасне бажання зустрічі зі старим другом яскравою барвою лягає в щоденникові записи Шевченка під час повернення із заслання, і той же Дерман зі знанням справи додає: «...Надо прямо сказать, что литература дневников и мемуаров дает мало примеров такого мощного проявления чувства дружбы, какой рисуют нам драгоценные страницы шевченковского “Дневника”, относящиеся к Щепкину»².

* Помилка: як відомо, Брюллов намалював портрет Жуковського, а не Шевченка.

¹ Дерман А. Черты из биографии и творчества М. С. Щепкина // Записки актера Щепкина. – М.; Л., 1933. – С. 305–306.

² Там само. – С. 309–310.

Щепкін, людина старша, не такий нестримний у виявленні почуттів; може, й професія актора виробила певний самоконтроль, – але і його відданість друзі, вболівання за нього безмежні.

«Письма Щепкина к Шевченку полны не столь пылкого энтузиазма, но чисто отеческой заботой о поэте. Узнав, что Шевченко как-то чрезмерно кутнул, Щепкин восклицает: “Никакая пощечина меня так бы не оскорбила. Бог тебе судья! Не щадишь ты ни себя, ни друзей своих. Не набрасывай этого на свою натуру и характер”. Когда по приезде в Москву Шевченко заболел, Щепкин ухаживал за ним, как за ребенком»¹.

На пам'ять про 24 грудня 1857 року Шевченко присвячує Щепкіну один із найкращих своїх творів – поему «Неофіти», написану незадовго перед тим.

Та не тільки щасливі дні пережив Шевченко в Нижньому Новгороді. Тут він зазнав і великої душевної травми – щоправда, не першої і не останньої в його житті. А найбільшою травмою для нього завжди було розчарування в людині. Маємо психологічний парадокс: хоч навколо Шевченка завжди було багато людей, але він страждав від самоти: серед багатьох друзів йому бракувало одного – того друга, яким може стати лише вірна дружина. Пам'ятаємо його щире поетичне зізнання: «Одну сльозу з очей карих – і пан над панамі». Це було юнацьке, але потреба в рідній душі залишалася все життя. І ось тепер, повертаючись на хвилях надій до нового життя, оточений увагою і визнанням, він мимоволі віддається ілюзіям. Закохавшись у молоденьку (шістнадцятилітню!) актрису Катерину Піунову, він використовує кожну нагоду, щоб бути коло неї, дбає про її кар'єру, залучає до цієї справи Щепкіна... І поки Піунова бачила в ньому впливового покровителя, все було гаразд; може, вона й кокетувала трохи, і розраховувала на його допомогу, вела свою гру. Та коли раптом Шевченко запропонував їй одружитися, вона, певно, злякалася, злякалися й батьки її, і все скінчилося конфузом. Шевченко в «Щоденнику» гостро реагує на її відмову: «нравственная нищета», «несамостоятельность» (малося на увазі втручання батьків), «дрянь госпожа Пиунова! От ноготка до волоска дрянь!» Можна зрозуміти цю емоційну нестриманість у такому розчаруванні. Але можна зрозуміти і молоду дівчину, що тільки входила в світ театру: в неї були зовсім інші уявлення про свого майбутнього обранця. І дарма в багатьох біографіях Шевченка кидали тінь на цю «малоталановиту актрису»: мовляв, не могла оцінити ні величі Шевченка, ні чистоти його почуттів. Мабуть, не в цьому все-таки річ.

¹ Там само. – С. 313–314.

Шевченко забув про свій вік, і хвороби, і лисину, і далеко не женихівський вигляд – мав право забути в затопленні почуттям, – але й молода актриса мала право на свої «міщанські уявлення»... Втім, Шевченко ще не раз переживе такі трагедії нерозуміння, нерозділеності його почуття, його потреби в родині, – і тут не доводиться шукати винних (як часто робилося). Якщо і є «вина» – то вона в самих обставинах його життя.

Сталося так, що вже через два тижні після розриву з Піуною Шевченко, одержавши дозвіл, зміг виїхати до Москви (8 березня), і нові враження пом'якшили травму серця.

Їхав Шевченко, маючи не тільки свій засланський творчий доробок, а й те, що написав або відредагував, переписав у самому Нижньому Новгороді, де прожив чотири з половиною місяці. Тут він, крім поеми «Неофіти», написав «Юродивого», триптих «Доля», «Муза», «Слава»; опрацював остаточні редакції повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали» та поеми «Відьма», посиливши в ній антикріпосницький мотив.

Про поему «Неофіти» буде мова далі; тут тільки зазначимо, що вона знаменувала нове піднесення в Шевченковій творчості духу протесту проти всілякої тиранії, возвеличення людської гідності й самопосвяти правді.

Так само й незакінчена поема «Юродивий» відроджувала лірико-сатиричний пафос «Сну» й «Кавказу» – навіть уже з гострішим і політично акцентованішим картанням психології рабського послуху, національного сервілізму як основної та неодмінної передумови довговічності тиранії. Творча історія «Юродивого» досить складна. Спершу в поета виник задум поеми російською мовою «Сатрап и дerviш» («вроде “Анджело” Пушкіна», як зазначає він у «Щоденнику»), – свого роду сатиричної алегорії, де дія мала відбуватися в умовній східній сатрапії, дух якої був би дуже знайомий російському читачеві. Але якісь творчі труднощі змусили Шевченка змінити свій задум. Можливо, це були труднощі мовного порядку (на них Шевченко не раз посилався), але не менш вірогідно – й те, що поетичний темперамент Шевченка не дуже надавався до розгорнутих алегорій, швидше – до прямого лірико-сатиричного пафосу. Саме цей останній і домінує в «Юродивому». Шевченко подає узагальнену картину «сатрапізації» України, зводячи рахунок і з тими, хто особливо ревно виявляв «змовників»-кирило-мефодіївців: київським та харківським генерал-губернаторами Бібіковим та Долгоруковим, правителем канцелярії Бібікова Писаревим, – саме ці «сатрапи-ундіра» тоді «Україну правили». Шевченкові незагойною раною пече те, що діялося, і він у своєму

праведному гніві та відразі до очевидної аморальності цих особистостей та відповідної їхньої «слави», не втримується від знижувальних характеристик у душі бурлескованої народної мови, поєднуючи її з пародіюванням офіційного жаргону. В «Юродивому» маємо чи не найодвертіше висловлення зневаги до особи імператора Миколи I – «фельдфебеля-царя», «Сарданапала», – а тим самим і до статусу російських імператорів як «помазаників Божих». Не забуваймо, що це писалося після десятилітнього покарання за образу того ж таки царя і в час ще не остаточної амністії від його сина, в перспективі неминучого поліційного нагляду до кінця життя – неймовірна зухвалість!

Водночас не меншу гидливість викликає у Шевченка і безмовна покірливість земляків:

*А ми дивились та мовчали
Та мовчки чухали чуби,
Німії, подлії раби,
Підніжки царській, лакеї
Капрала п'яного!*

Це загальне оскарження потім набуває звуженої і конкретнішої соціальної адреси, фокусує на чиновницькій знаті та службістській челяді:

*...Не вам,
Не вам, в мережаній лівреї
Допощики і фарисеї,
За правду пресвятую статъ
І за свободу. Розшишатъ,
А не любить ви вчились брата!
О роде суєтний, проклятий,
Коли ти видохнеш? –*

а потім знову повертається до всієї національної громади, щоб ніхто не уявляв себе непричетним:

*Не сотні вас, а міліони
Полян, дулебів і древлян*

(іронічний парафраз на тему гордовитої древності нашої історії)

*Гаврилич гнув во время оно;
А вас, моїх святих киян,
І ваших чепурних киянок
Оддав своїм прафосам п'яним
У наймички сатрап-капрал.
Вам і байдуже...*

Тут Шевченкова сатира стає «вульгарною» – в тому значенні, як «вульгарною» була і сатира Свіфта чи Рабле – або й тих же біблійних пророків, які не раз його надихали.

Але й у цьому царстві отупілої покірливості «найшовсь-таки якийсь проява, // Якийсь дурний оригінал, // Що в морду затопив капрала [...] Найшовсь-таки один козак // Із мільйона свинопасів...» (Оця Шевченкова антитеза: «козак» – «свинопаси» – відбиває наскрізне для його творчості протиставлення людини козацького типу людині упокореній і стане «крилатою», багато разів репродукованою в українській публіцистиці різних партійних спрямувань.) Підставою для такого епізоду (а, власне, й поштовхом до написання твору) стала дійсна подія, чутки про яку дійшли до Шевченка, – але «героєм» її був не Бібіков, а Писарев, що вже губернаторствував у Петрозаводську. А «прояву», «святого лицаря» оголосили «юродивим» (прийом, що стане рутинною державною практикою через сто років, у середині ХХ століття) і заслали в Сибір. Тут антицарські тиради, історичний і особистий позов до «Миколи» переходять у типове для Шевченка воляння до Бога, у своєрідне його богоборство:

*Встають стовпом передо мною
Його («Миколи». – І. Дз.) безбожнії діла...
Безбожний царю! творче зла!
Правди гонителю жестокий!
Чого накоїв на землі!
А ти, всевидящес око!
Чи ти дивилося звисока,
Як сотнями в кайданах гнали
В Сибір невольників святих,
Як мордовали, розпинали
І вішали. А ти не знало?
І ти дивилося на них
І не осліпло. Око, око!
Не дуже бачиш ти глибоко!
Ти спиш в кіоті...*

З останніх рядків твору видно, що далі мала розвиватися тема декабристів. Близька Шевченкові ще з часів Петербурга й особливо перебування в Яготині, тепер вона наснажувалася ще й спілкуванням з політичними засланцями, читанням герценівських «Колокола» й «Поллярной звезды», зустрічю в Нижньому Новгороді з декабристом Іваном Олександровичем Анненковим, який повертався із сибірської каторги. (Про цю зустріч читаємо запис у «Щоденнику» від 16 жовтня 1857 року: «Седой, величественный, кроткий изгнанник в речах своих не обнаруживает и тени ожесточения против своих жестоких судий, даже добродушно подтрунивает над фаворитами коронованого фельдфебеля, Чернышевым и Левашевым, председателями тогдашнего верховного суда. Благоговею перед тобою, один из первозванных наших

апостолов!» Це, власне, те євангельське, Христове прощення ворогам своїм, про яке Шевченко не раз говорить і в «Щоденнику», і в ліричних відступах своїх прозових та поетичних творів і до якого він ішов, але... не доходив, коли бачив кривди вже не собі, а своєму народові. І не тільки не доходив, а й круто змінював моральний маршрут, героїзуючи відплату (нібито «персоналізовану», як у «Юродивому»), сакралізуючи соціальну помсту (як у багатьох раніших і пізніших творах).

До речі, це в «Юродивому» прозвучали слова, що стали одним із гасел української демократії, а потім були вибиті на постаменті пам'ятника Шевченкові у столиці Сполучених Штатів Америки:

...Коли

*Ми діждемося Вашингтона
З новим і праведним законом?
А діждемось таки колись!*

* * *

Повертаючись із заслання, Шевченко, природно, мусив усєбічно обдумувати своє життя і – довгою дорогою – мав для цього час. Цьому, зокрема, присвячений «Щоденник», як і багато місць у російських повістях. Свого роду підсумок прожитого, рефлексії над своїм світопризначенням вилилися в трьох поезіях, записаних одного дня 9 лютого 1858 року – в Нижньому Новгороді. Це – «Доля», «Муза» і «Слава». У них – немовби вербальний автопортрет поета. Тут є внутрішній психологічний зв'язок із раннім «Заповітом». Але це вже не заклик до нащадків. Це розмова із собою і з посланцями вічності.

Не випадковий і вибір об'єктів рефлексій, і їх композиція. Кожен із них, трьох, – це Шевченкове alter ego, друге «Я», в різних вимірах. Звідси напружена діалогічність розмови, її емоційна динаміка і, сказати б, неофіційність, нецеремоніальність, дружня фамільярність згіркої душі – все це таке відмінне від урочистого і патетичного тону монологічних звертань великих постів до Долі, Музи, Слави – немовби сакрально дистанційованих від земного життя. У Шевченка ж вони, навпаки, принципово «заземлені», але і в цій заземленості зберігають свою божественність.

Міфологема *Долі* в Шевченка, звичайно ж, коріниться в народному уявленні про ту неозначену, але невідчепну силу, що не то опікується людиною, не то переслідує її. В українському фольклорі вона постає в безлічі невловних облич, у широкому спектрі емоційних ставлень до неї та тональностей розмов із нею. І все це Шевченко перейняв. Але в нього набагато виразніше й послідовніше виражений, сказати б,

активізм у ставленні до власної долі. Вона – або проекція його власних діянь і зусиль, або адресат оскарження і протистояння (як еманация несприятливих зовнішніх обставин), і майже ніколи вона не викликає фатальної покори.

Це можна пояснити хіба дією тих таємничих сил внутрішньої обдарованості, які від раннього дитинства незупинно штовхали Тараса до пізнання світу й самого себе. Він не ждав долі, а шукав її – підсвідомо, але вперто. Звідси – і щасливі випадки в його житті, і ті, що скрізь біду виводили зрештою на добру дорогу: «Ти взяла // Мене, маленького, за руку // І в школу хлопця одвела // До п'яного дяка в науку». Це було одне обличчя його *Долі*, якій він сумливо дякує. Але вона мала й інше обличчя – чуже: несла ті трагічні випадковості, за якими стояли жорстокі обставини часу. Проте, оглядаючи своє життя з висоти досвіду й страждань, Шевченко не докоряє *Долі* за це її друге обличчя, лише легенько нагадує: «А ти збрехала. // Які з нас люди?» – хоч як багато за цим для нього стоїть. Він **прощає** *Долю*: «Та дарма!» – не її ж вина. Вона – **його** *Доля*. Вони йдуть разом із своїм підсумованим життям, із своїм сумлінням:

*Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою.*

Інший тон – у розмові з *Музою*. Вона – не посестра, вона – божественна покровителька; вона не веде за руку, а пеленає, колихає і «чари діє» «на могилі серед поля» (а це ж центральний топос Шевченкової поезії: *могила* як запечатана скарбниця національної пам'яті, *поле* – як простір історичної дії; порівняймо в «Заповіті»: «Як умру, то поховайте // Мене на могилі // Серед степу широкого...»). Але й до цієї небожительки він звертається з такою ж безмежною інтимною ніжністю, що розтоплює всі бар'єри, всі церемоніальні канони й формальності, – як і до своїх вічних співрозмовниць – дівчат. І холодна божественна *Муза* класицистів стає навдивовижу щирою, рідною, по-материнському і водночас непорочно по-дівочому люблячою істотою, стає частиною краси і благодаті світу:

*О чарівниченько моя!
Мені ти всюди помагала,
Мене ти всюди доглядала.
В степу, безлюдному степу,
В далекій неволі,
Ти сіяла, тишчалася,
Як квіточка в полі!
Із казарми нечистої
Чистою, святою
Пташечкою вилетіла*

*І понадо мною
Полинула, заспівала
Ти, золотокрила...
Мов живущою водою
Душу окропила.*

Це нечувана інтимна фамільярність у розмові з незбагненою розпорядницею святого натхнення і неприступною покровительською суворо обраних талантів. Але право на такий тон (неминуче такий!) дала Шевченкові вона сама, *Муза*, обравши його і явивши йому своє найвище дбання і рятівну любов: адже тільки тому, що його не зраджувало ні за яких обставин «странное... всемогущее призвание» (V, 43), він зміг пережити фізичні випробування і моральний сморід солдатчини, і не тільки пережив, а й творив, і зберіг душевну снагу. Мав за що дякувати *Музі*, виливати їй нею ж окроплену душу! І мав право сподіватися на продовження цієї взаємної любові, мав право просити про покріплення своїх сил задля майбутньої великої місії:

*І я живу, і надо мною
З своєю божою красою
Гориш ти, зоренько моя,
Моя порадонько святая!
Моя ти доле молодая!
Не покидай мене. Вночі
І вдень, і ввечері, і рано
Витай зо мною і учи,
Учи неложними устами
Сказати правду. Поможі
Молитву діяти до краю.*

Це, мабуть, найуніверсальніша в Шевченка формула покликання поета і суті поезії: «молитву діяти до краю».

Не ритуальну молитву, а молитву правдомовлення: «неложними устами // Сказати правду».

І ще дивовижне благання в кінці:

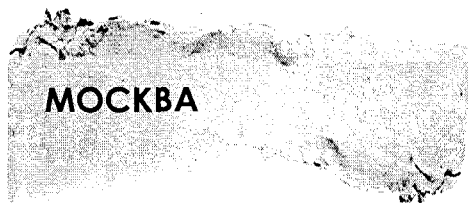
*А як умру, моя святая!
Моя ти мамо! положи
Свого ти сина в домовину,
І хоть єдиную сльозину
В очах безсмертних покажи.*

Чи не пригадується: «Одну сльозу з очей карих – і пан над панами!» Щира дівоча сльоза – більше й не треба! – як знак зворушення серця, як визнання твоєї реальності. Там – у світі. Тут – у безсмерті.

Нарешті третій вірш триптиха – «Слава». Мотив *Слави* у Шевченковій поезії надзвичайно багатий і різноаспектний (див. далі розділ

«Універсальні мотиви в Шевченковій поезії»). Тут його розроблено у стилі своєрідного ліричного бурлеску – як принципове протистояння і «академічній» традиції урочистої, парадної мови про *Славу* як мало не верховну санкцію на безсмертя, – і офіційно-суспільному зловживанню символом *Слави*, коли вона стає не то заручницею, не то служницею влади, великих злочинів і коронованих злочинців, надається до купівлі-продажу. Поетові немов набрид панівний церемоніальний тон у розмові з такою неоднозначною персоною, і він звертається до неї мовою, яку вона теж, певен, чудово розуміє: як до «шинкарки», «перекупки п'яної». Але не гидує нею, а ніби піддразнює, по-панібратському глузує. Бо якою не є ця «краса мальована» і з ким тільки вона не «хилалася», але доводиться визнати: «...я таки й досі // За тобою чимчикую...» Тобто, йдеться про амбівалентність (різнозначність) *Слави*: вона своя в недоброму товаристві, вона забруднена і продажна, але є в неї інша іпостась, що не піддається ніякому брудові й несе правдиву винагороду. Але про це пропонується тільки здогадуватися – з того, що поет усе-таки шукає спілки з нею. Тут Шевченко, іронізуючи і травестуючи, відходить від поважного ставлення до *Слави* як евфемізму (чи сурогату?) безсмертя і не претендує на те, щоб вона взяла його на свої (в традиції – божественні – для божественного ж лету) крила: йому вистачить, аби «під крилом твоїм любенько // В холодку заснути». Але це таки не все: хай буде дозволено засумніватися. Бо є й інше, коли приховане, а коли й неприховане. Отож варто повернутися до першого вірша триптиха – «Доля». Куди має вести поета його *Доля?* – «Ходімо даліше, даліше слава, // А слава – заповідь моя».

От так. *Доля* і вела його до *Слави*. Крізь усі біди, катастрофи, розчарування, недуги – постійним триманням висоти. І *Слава* вже готувалася зустріти його в Москві й Петербурзі, як уже зустрічала його в Україні.

(V, 209). Не найкраща компанія, але доводилося заощаджувати гроші. Та це не біда – інша річ, що тепер Шевченка скрізь і всюди супроводжувала таємна – жандармська – пошта, яка попереджала відповідних чинів про необхідність суворого нагляду за неблагонадійним поетом. Під час зупинки у Володимирі на поштової станції зустрів О. Бутакова,

У другій половині дня 8 березня Шевченко виїздить із Нижнього Новгорода. Скористався з okazji: якийсь жандармський унтер-офіцер «искал себе попутчика» і «предложил довести меня за 10 рублей до Москвы»

під командою якого плавав Аральським морем, – він із дружиною повертався на береги Сир-Дар'ї. «У меня при одном воспоминании об этой пустыне сердце холодеет, а он, кажется, готов там навсегда поселиться. Понравилась сатана лучше ясна сокола», – жартома зауважує Шевченко (V, 210).

Дорогою Шевченко застудився, що загострило його недуги, і в Москву він приїхав хворий – пізно вночі 10 березня. Переночувавши в «великолепном отеле», комфорт якого змусив зробити іронічний запис у «Щоденнику»: «О Москва! О караван-сарай! Под громкою фирмою – отель» (V, 210), Шевченко вирушає до Щепкіна, який і залишає його в себе, заходившись коло його лікування. Наступного дня його відвідав Михайло Максимович; увечері в гості до Щепкіна завітали поет-перекладач М. Кетчер, професор університету економіст І. Бабст, фольклорист О. Афанасьєв. Гостей не бракувало й далі, і Шевченко навіть трохи нарікає: портрет Щепкіна «нарисовал... не совсем удачно», заважали гості. «Им и в голову не пришла поговорка, что не вовремя гость – хуже татарина. А, кажется, люди умные, а простой вещи не понимают» (V, 212). Проте й сам, не чекаючи одужання, відвідує то Бодянського, то свого друга по Академії Аполлона Мокрицького, а 17 березня «втихомолку навестил давно не виданого друга моего княжну Варвару Николаевну Репнину». З не зовсім зрозумілих причин зустріч двох щирих давніх друзів не вийшла такою теплою, якою, здавалося б, мала бути. Про це свідчить Шевченків трохи іронічний запис: «Она счастливо переменялась, потолстела и как будто помолодела. И вдарилась в ханжество, чего я прежде не замечал. Не встретила ли она в Москве хорошего исповедника!» Остання, злегенька глузлива, фраза звучить досить дивно стосовно жінки, яка так багато зробила для Шевченка. Втім, він ще раз побував у Репніної – 24 березня; про цю зустріч ніяких коментарів не залишив. А Репніна в листі до Ф. Лазаревського 22 березня 1883 року згадувала: «По возвращении из ссылки я его видела два раза, и он на меня сделал грустное впечатление; я виню себя, что не переписывалась с ним, когда он был в Петербурге»¹.

А 22 березня був у Шевченка «радостнейший из радостных дней». Він записує: «Сегодня я видел человека, которого не надеялся увидеть в теперешнее мое пребывание в Москве. Человек этот – Сергей Тимофеевич Аксаков. Какая прекрасная, благородная старческая наружность! Он нездоров и никого не принимает. Поехали мы с М[ихайлом] С[еменовичем] сегодня поклониться его семейству. Он узнал о нашем присутствии в своем доме и, вопреки заповеди доктора, просил нас

¹ Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 388.

к себе. Свидание наше длилось несколько минут. Но эти несколько минут сделали меня счастливым на целый день и навсегда останутся в кругу моих самых светлых воспоминаний» (V, 216). А через день знову: «Еще раз виделся с Сергеем Тимофеевичем Аксаковым и с его симпатичным семейством и еще раз счастлив. Очаровательный старец. Он приглашает меня к себе в деревню на лето, и я, кажется, не устою против такого искушения. Разве попечительная полиция воспрепятствует» (V, 217). Як бачимо, прикрість від суворого, але щирого відгуку Аксакова про «Прогулку...» не залишила сліду в щирому ж Шевченковому серці. Таке рідко буває серед письменників!

Син Сергія Тимофійовича Іван Аксаков, один із тих слов'янофілів, принципова розбіжність з якими Шевченка виявилася з усією гостротою вже після повернення в Петербург і зближення з гуртом революційних демократів, – згадував у 1872 році: «Мы имели возможность узнать его довольно близко. Он часто посещал больного в то время автора “Семейной хроники” (С. Аксакова. – *И. Дз.*), сердечно полюбил его, и в настоящую минуту перед глазами нашими – подаренный ему, с собственноручною надписью Шевченка, оттиск (едва ли не единственный) портрета, снятого поэтом с самого себя и вырезанный им на меди или дереве... Мы можем свидетельствовать, что ни малейшего озлобления на нас, “москалей”, Тарас Шевченко в то время не питал, восхищался, как и все мы, и притом как своими родными – мастерскими созданиями русского литературного языка»¹.

Останнє зауваження, за всієї його справедливості, пов'язане з виступами І. Аксакова проти «малороссийского сепаратизма». Не випадкове і оце уточнення: «в то время». Мабуть, автор спогадів натякав на пізніший різкий розрив Шевченка зі слов'янофілами, зокрема відмову співпрацювати в газеті І. Аксакова «Парус». Але за цим стояли політичні розбіжності: Шевченко, зокрема, не приймав слов'янофільської ідеї підпорядкування слов'янського світу російській православної монархії. На ставленні ж Шевченка до російської літератури це зовсім не відбилося і ніякої ворожості до «москалів» у цьому сенсі в нього справді не було. І особисті стосунки зі слов'янофілами в цей час були ще нічим не затьмарені. «Все семейство Аксаковых непритворно сердечно сочувствует Малороссии и ее песням и вообще ее поэзии», – записує Шевченко в «Щоденнику» 25 березня. Разом з Іваном і Костянтином Аксаковими він того дня їде до Кошелева і там знайомиться із Хомяковим. Але про цих лідерів слов'янофільства в «Щоденнику» – ні слова, тільки прізвища. Може, й не випадково, бо зразу ж – захоплений відгук про присутнього на цій зустрічі «ста-

¹ Аксаков И. С. Полное собрание сочинений. – М., 1886. – Т. 3. – С. 603–604.

рика декабриста кн. Волконського», який повернувся з Сибіру після 30-літнього заслання.

Великою радістю для Шевченка були й візити до Максимовичів – давня дружба з Михайлом Олександровичем доповнювалася захопленням від його молоді дружини Марії Василівни: «Какое милое, прекрасное создание. Но что в ней очаровательней всего, это чистый, нетронутый тип моей землячки. Она проиграла для нас на фортепьяно несколько наших песен. Так чисто, безманерно, как ни одна великая артистка не умеет. И где он, старый антикварий, выкопал такое свежее, чистое добро? И грустно, и завидно. Я написал ей на память свой “Весенний вечер”, а она подарила мне для ношения на шею киевский образок. Наивный и прекрасный подарок» (V, 213).

Були ще й ще візити, зустрічі, розмови... 24 березня син Щепкіна Микола Михайлович святкує відкриття своєї книгарні і влаштовує «пир московской учено-литературной знаменитости». «И что это за очаровательная знаменитость! – записує Шевченко. – Молодая, живая, увлекающаяся, свободная! Здесь я встретил Бабста, Чичерина, Кетчера, Мина, Кронеберга-сына, Афанасьева, Станкевича, Корша, Крузе и многих других. Я встретился и познакомился с ними, как с давно знакомыми родными людьми. И за всю эту полную радость обязан я моему знаменитому другу М. С. Щепкину» (V, 217).

25 березня Максимович дає прощальний обід на честь Шевченка, на якому були його друзі професори М. Погодін та С. Шевирьов, відомі Шевченкові як видатні історики, близькі до офіціозу, теоретики «офіційної народності» (про Шевирьова він записав: «...Несмотря на седенькую свою благопристойную физиономию, почтения к себе не внушает. Сладенький до тошноты старичок»). Крім цих двох, кого Шевченко назвав, були ще знайомий Шевченка з 40-х років український поміщик Г. Галаган; історик П. Бартенев, пізніше редактор і видавець журналу «Русский архів», в якому публікувалися біографічні матеріали про Шевченка; племінниця В. Жуковського Євдокія Єлагіна, мати слов'янофілів братів Івана й Петра Киреевських; слов'янофіл-публіцист О. Кошелев; обоє сини С. Аксакова – Іван і Костянтин; мабуть, таке представництво слов'янофілів не випадкове: Максимович хотів увести Шевченка в їхній гурт.

А наступного дня Шевченко прощається зі Щепкіним і вирушає поїздом до Петербурга. Підсумок вражень півмісячного перебування в Москві – у щоденниковому записі: «В Москве более всего радовало меня то, что я встретил в просвещенных москвичах самое теплое радушие лично ко мне и непритворное сочувствие к моей поэзии. Особенно в семействе С. Т. Аксакова» (V, 219).

ЗНОВУ В ПЕТЕРБУРЗІ

Шевченка ждали в Україні. Ждали і в Петербурзі. І не лише українці, а й усі, хто знав ціну його талантові, хто співчував його страдницькій долі або прагнув допомогти йому. Тому зустрічей, прийнять, обі-

дів, візитів, розмов було ще набагато більше, ніж у Москві.

Приїхавши до Петербурга 27 березня ввечері, Шевченко зразу пішов до свого щирого друга М. Лазаревського. А наступного дня була зворушлива зустріч і двогодинна розмова з Семеном Гулаком-Артемівським. Увечері ж разом із Лазаревським Шевченко вирушає до графині А. Толстої. Ця зустріч була гідна того палко-ніжного тону, яким перейняте їхнє листування відтоді, як Анастасія Іванівна та Федір Петрович заходилися коло полегшення Шевченкової долі. «Сердечнее и радостнее не встречал меня никто и я никого, как встретились мы с моей святой заступницей и с графом Федором Петровичем, – записав Шевченко 28 березня у “Щоденнику”. – Эта встреча была задушевнее всякой родственной встречи» (V, 219). А ось як згадувала про це дочка Толстих Катерина Федорівна Юнге: «Нарешті настав жаданий день, коли ми мали побачити його. Ми з матір'ю не поїхали на залізницю, хотіли зустріти його дома. Із завмиранням серця чекали. Пролунав дзвінок, увійшов він, з довгою бородою, з добродушною усмішкою, з очима, повними любові і сліз. “Серденьки мої, друзі мої, рідні мої!” Уже й не знаю, що тут було: всі цілувалися, всі плакали, всі разом говорили»¹.

А потім Лазаревський і Шевченко зайшли ще до Василя Білозерського, Шевченкового «союзника и соседа по каземату в 1847 году»; там зустрів поет «соизгнанников оренбургских» – поляків Зігмунда Сераковського, Яна Станевича та Едварда Желіговського (Сову): «Радостная, веселая встреча. После сердечных речей и милых родных песен мы расстались» (V, 220).

Деякі вимушені візити Шевченко хоч і намагався відтягти, але доводилося їх робити. Адже він був не тільки під таємним наглядом (підтвердженим розпорядженням шефа корпусу жандармів князя В. Долгорукова від 13 лютого 1858 року), а й офіційно мав представлятися високим поліційним чинам. 29 березня він записує: «В 10 часов утра явился я казанским сиротой к правителю канцелярии обер-полицмейстера, к земляку моему И. Н. Мокрицкому (брат товарища по Академии Аполлона Мокрицкого. – *І. Дз.*). Он принял меня

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 280.

полуофіційно, полуфамільярно. Старое знаомство сказалося в скобках. В заключеніє он мне посоветоуал сбрити бороду, чтобы не произвести неприятного впечатления на его патрона графа Шувалова, к которому я должен явиться как к главному моему надзирателю» (V, 220). Річ у тім, що рядовим солдатам не дозволялося носити бороду, а він ще в документах числився «рядовим»! А втім, у засланні він таки носив бороду. Тут довелось зголити. І ось 6 квітня – наступний візит: «Имел великое несчастье облачиться во фрак, – іронізує Шевченко, – и явиться к своему главному надзирателю графу Шувалову». Обійшлося без неприємних вражень. «Он принял меня просто, неформенно, а главное, без приличных случая назиданий, чем сделал на меня выгодное для себя впечатление» (V, 224–225). На цьому візиті до жандармів не скінчилися. 15 квітня: «По желанию графини Н[астасьи] И[вановны] представлялся шефу жандармов кн. Долгорукову. Выслушал приличное случаю, но вежливое наставление, и тем кончилась аудиенция» (V, 228). Трохи інакшу інтерпретацію цій зустрічі дав сам шеф жандармів у своїй записці з цього приводу: «В первую экспед[изию]. Ко мне являлся **Шевченко**, которому я дал относительно поведения его здесь надлежащие наставления и твердо обещал, что он не избегнет подобной участи, если снова совертится с пути истинного. Иметь это в виду»¹.

Але, судячи з усього, до Шевченка вже вернулася колишня «легковажність» (у значенні переважаання щирості над обачністю, захопленя над обережністю), і ці застереження він не дуже брав до уваги. Та й часи вже були інші, не миколаївські.

Повернувшись до Петербурга, Шевченко опиняється у вирі літературного і громадського життя, незрівнянно бурхливішого, ніж у 40-ві роки. І його всі ждуть: українці столиці – як свого апостола; в ліберальних і демократичних літературно-мистецьких колах – як поета, що тяжко постраждав за слово правди; поляки, недавні засланці, – як побратима; молодь російських революційно-демократичних гуртків (молодше щодо Шевченка покоління – це не тільки 22-річний на той час Добролюбов, а й 30-річний Чернишевський, яких у радянські часи оголошувано мало не вчителями Шевченка!) – ця молодь сподівалася знайти в ньому свого союзника.

Українське громадське і літературне життя в Петербурзі відчутно пожваблюється наприкінці 50-х років. Тон йому задавали колишні кирило-мефодіївці – В. Білозерський, П. Куліш, М. Костомаров, навколо яких гуртувалися давні їхні симпатичні і «неофіти» українства.

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 298.

Повернення Шевченка дало новий потужний стимул українському життю в Петербурзі, і, мабуть, не випадково влітку 1858 року починає діяти в столиці імперії українська Громада. Члени Громади сходилися на свої зібрання у Ф. Черненка, П. Куліша, М. Костомарова, В. Білозерського, З. Недоборовського, отця Менчиця. За свою основну мету Громада ставила видавничу та освітницьку діяльність. За її дорученням у жовтні 1858 року П. Куліш звертається до міністерства освіти з проханням про дозвіл на видання журналу «Хата» (повна назва: «Хата, южно-русский журнал словесности, истории, этнографии и сельского хозяйства»). Хоч журнал мав бути не політичний, міністерство звернулося до Третього відділення і на підставі його відзиву відмовило Кулішеві. Тоді Куліш надумав компенсувати брак журналу низкою альманахів: «Хата», «Левада», «Пасіка», «Гумно». Але й цей задум не вдався: вийшов, 1860 року, тільки один випуск альманаха «Хата», в якому опубліковано твори Є. Гребінки, П. Куліша, Марка Вовчка, Ганни Барвінок, Я. Щоголева та велику добірку поезій Шевченка в розділі «Кобзарський гостинець». Пізніше Громаді вдалося добитися видання журналу «Основа», який на три роки (1860–1862), до свого закриття, став трибуною українського культурного життя і здобув визнання також і серед російської інтелігенції*. Шевченко брав активну участь і в підготовці «Хати» та «Основи», і в усій діяльності Громади. Зокрема, на сходинах 21 листопада він читав свої вірші; тоді ж, певно, з його ініціативи обговорювали питання про доцільність його участі у слов'янофільському журналі «Парус», видавці якого звернулися до нього з відповідним запрошенням. Оскільки редакція «Паруса» не вважала українців за окремий народ, визнано було за небажане співпрацювати з нею. Повідомляючи про свою відмову М. Максимовича, який і звертався від імені редакції «Паруса»,

* Нове піднесення української культурної діяльності – і зразу ж нові репресії, як завжди. Цього разу приводом стало польське повстання 1863 року. Так званий «Валуєвський циркуляр» забороняв український друк. Спроби української громади принаймні обмежити його дію нічого не дали. Міністр Валуєв записує у своєму щоденнику: «28 июля. Утром у обедни. Потом были у меня несколько лиц, в том числе Костомаров, сильно озадаченный приостановлением популярных изданий на хохольском наречии. Мягко, но прямо и категорически объявил ему, что принятая мною мера остается в силе» (Дневник П. А. Валуева. – Т. 1. – С. 239). Росія переживає апофеоз т. зв. «національної політики», суть якої чітко сформульована в трактаті одного з її апологетів: «...Теперешняя Россия должна одной рукой поднимать и благоустраивать все, что есть в ней национального, а другой рукой – давить и стирать с лица своей земли что есть в ней неприязненного общим интересам русской нации» (Данилов Н. П. БУДУЩНОСТЬ РОССИИ, в зависимости от своевременного разрешения вопросов русско-польского и русско-немецкого, путем национальной политики русского правительства и патриотической деятельности русских граждан. – СПб., 1866. – С. 77).

Шевченко використав саркастичний текст, запропонований Кулішем¹. (Див. розділ «Шевченко і слов'янофіли».)

Тим часом діяльність петербурзької Громади набуває великого розмаху. Відзначаючи, що вона «генетично дуже тісно зв'язана з Кирило-Мефодіївським Братством», ретельний її дослідник Марко Антонович наголошує і різниці. «По-перше, ідеї, які в замкненому колі обговорювали між собою братчики в 1846–47 роках, тепер можна було здійснювати на практиці в значно поширених рамках. По-друге, в одному Петербурзі Громада об'єднувала більше членів, ніж кільканадцять років перед тим ціле Кирило-Мефодіївське Братство. По-третє, відгомін їхньої праці і впливи були значно глибші та ширші – вони охопили сотні, ба тисячі осіб, у той час коли в 1846–47 рр. це була група в кількадесять осіб»². (Коли М. Антонович говорить про «сотні, ба тисячі осіб», він має на увазі так зване «ширше коло», а не «вужче», яке й сходилося на зібрання та провадило інші акції.) Громади виникали й у самій Україні, з них київська невдовзі стала провідною; «однак у видавничій діяльності петербурзька Громада лишилася на першому місці серед всіх Громад аж до Валуєвського циркуляра 1863 р.»³. Протягом трьох років у друкарні Куліша видано понад 20 книжечок «метеликів» із «Сільської Бібліотеки», а потім ще кільканадцять у «Типографии департамента уделов»; тут були твори Т. Шевченка, самого Куліша, Марка Вовчка, Квітки, Мордовця, Ганни Барвінок, Стороженка та ін. Видано було і Шевченків «Буквар южнорусский» – одне із свідчень ваги, що її громадівиці надавали справі освіти народу. Невдовзі київська та харківська Громади заходжуються коло організації недільних шкіл. Великою заслугою «Основи» (і особисто Куліша) було вдосконалення українського правопису, основні норми якого запанували в українській писемності (так звана «кулішівка»).

Українці в Петербурзі не були відокремлені від усього столичного життя. Літератори з-поміж них, люди мистецтва і культури, впливові службовці нерідко були помітними постатями в колах столичної інтелігенції, відвідували літературні гуртки, брали участь у різних культурних та громадських акціях. Що ж до Шевченка, то на нього був особливий «попит». Його «Щоденник» рясніє згадками про візити, прийняття (на які він часто ходив із Семеном Гулаком-Артемівським), вечори в літературних салонах тощо. Вже 30 березня, на 20-й день перебування в Петербурзі, він записує: «Боюся, как бы мне не сделаться модной фигурой в Питере. А на то похоже». Згодом нарікатиме

¹ Див.: Листи до Тараса Шевченка. – С. 124, 294–295.

² Антонович М. Українська петербурзька Громада // Ювілейний збірник УВАН в Канаді. – Вінніпег, 1976. – С. 81.

³ Там само. – С. 85.

на те, що йому заважають працювати. Але й сам, зголоднівши за столичним товариством, відвідує старих і нових знайомих, земляків і неземляків. Було багато й багато зворушливих зустрічей, як-от із М. Остроградським: «Великий математик прийняв мене с распротертими объятіями как земляка и как надолго отлучившегося куда-то своего семьянина» (V, 227). Але з'являються й записи про те, що візит не склався: господар «болен», «спал», «в ванне». Шевченко, по щирості своїй, брав це за чисту монету. Вартий особливої уваги запис 14 квітня: «Семен (Гулак-Артемівський. – І. Дз.) познакомил меня с весьма приличным юношею, с В. П. Энгельгардтом. Многое и многое пошевелилось в душе моей при встрече с сыном моего бывшего помещика. Забвение прошлому. Мир и любовь настоящему». (Василь Енгельгардт став відомим ученим-астрономом, членом-кореспондентом Петербурзької Академії наук; був також колекціонером матеріалів з російської історії та мистецтва.) Але встигає Шевченко бувати в театрах, на музичних концертах, виставках, у музеях, причому, як засвідчує «Щоденник», він не пасивний споглядач, а компетентний інтерпретар мистецьких явищ. І сам, як бачимо, багато пише і малює.

Про те, яким пієтетом була оточена постать Шевченка, може дати уявлення вітальне слово педагога Миколи Дмитровича Старова, вчителя дочки Толстих Катерини, близького до революційних демократів, – на обіді, який дала на честь Шевченка графиня А. Толстая: «*Признательное слово Т. Г. Шевченку*. Несчастье Шевченка кончилось, а с тем вместе уничтожилась одна из вопиющих несправедливостей. Мы не нарушим скромности тех, чье участие способствовало этому добру и приобрело благодарность всех, сочувствующих достоинству блага... Мы скажем, что нам отрадно видеть Шевченка, который среди ужасных, убийственных обстоятельств, в мрачных стенах казармы смердячой – не ослабел духом, не отдался отчаянию, но сохранил любовь к своей тяжелой доле, потому что она благородна. Здесь великий пример всем современным нашим художникам и поэтам, и уже это достойно обессмертит его!.. Позвольте же предложить тост признательности за Шевченка, который своими страданиями поддержал то святое верование, что истинно нравственную природу человека не в силах подавить никакие обстоятельства!..» (V, 229–230).

Звичайно, таке схиляння перед Шевченком можна пояснити цілком зрозумілими емоціями, викликаними його поверненням із десятирічного заслання. Але ось минув рік 1858, минув рік 1859 і вже наприкінці року 1860-го, 21 листопада, Шевченко виступає на недавно розпочатих читаннях на користь недільних шкіл у Пасажі. Ось що зга-

дував про виступ Шевченка російський публіцист і громадський діяч Лонгін Федорович Пантелеев, член Петербурзького комітету революційної організації «Земля і воля» (пізніше засуджений до 6-річної каторги за підтримку польського повстання 1863–1864 рр.): «...Шевченко был встречен так задушевно, что, растроганный до глубины души и, чувствуя, как изменяют ему силы, он ушел с эстрады; и только когда несколько успокоился, он вернулся и приступил к чтению. Этот случай мне недавно напомнил Н. Ф. Анненский. Прочел он, помнится, из “Гайдамаков” и “Думы мои, думы”»¹.

Зауважмо, між іншим: у XIX столітті інтелігентні росіяни, на відміну від нинішніх, і розуміли українську мову, і сприймали її приязно... Але вернімося до цього дуже знаменного вечора в Пасажі. Це ми чули відгук прихильної до Шевченка людини. А тепер послухаймо людину неприхильну. Йдеться про Олену Андріївну Штакеншнейдер, внучку високопоставленого петербурзького чиновника Федора Лаврентійовича Холчинського, українця родом, дочку професора Академії мистецтв, авторку щоденника і записок – дуже цінного історичного джерела; про себе вона писала: «Я сама малороссиянка по деду, но не люблю малороссов. Эта чувствительность относительно себя, требовательность, и требовательность не прямая, смелая, а какая-то с нытьем, была ведь и у Гоголя»². Отже, перша причина її холодного ставлення до Шевченка і нелюбові до українців дуже знайома і безсмертна: «Я сама малороссиянка». Але була ще одна, «тоншого» порядку. Річ у тім, що мати Олени Андріївни, Марія Федорівна Штакеншнейдер завела у себе літературний салон, який мав суперничати із найпопулярнішим у Петербурзі салоном графині А. Толстої. Наслідуючи «воскресенья» Толстих, Штакеншнейдери проводили свої «субботы». Але сили були все-таки нерівні, і певна заздрість відбилася на оцінках Оленою Андріївною, яка за порадою поета М. Щербини почала вести щоденник, близьких до Толстих осіб, насамперед «малоросів» – Шевченка і Костомарова. І ось що вона записує в щоденнику про ті читання в Пасажі:

«21 ноября. Вечером была на чтении в пользу воскресных школ, в Пассаже. Читали Бенедиктов, Полонский, Майков, Писемский, Достоевский и Шевченко.

Вот, век изучай и все не поймешь то, что называют публикой. Шевченку она так приняла, точно он гений, сошедший в залу Пассажа прямо с небес. Едва успел он войти, как начали хлопать, топтать, кричать. Бедный певец совсем растерялся.

¹ Пантелеев Л. Ф. Из воспоминаний прошлого. – Academia, 1934. – С. 157.

² Русские мемуары, дневники, письма и материалы. Е. А. Штакеншнейдер. (1854–1886) / Редакция, статья и комментарии И. Н. Розанова. – Academia, 1934. – С. 110.

Думаю, що неистовый шум этот относился не столько лично к Шевченку, сколько был демонстрацией. Чествовали мученика, пострадавшего за правду.

Но ведь Достоевский еще больший мученик за ту же правду. (Уж будем все, за что они сидели, называть правдой, хотя я и не знаю хорошенько, за что они сидели, довольно того, что страдали). Шевченко был только солдатом, Достоевский был в Сибири, на каторге. Между тем Шевченка ошеломили овациями, а Достоевскому хлопали много, но далеко не так. Вот и разбери».

Усе це так вразило авторку щоденника, що вона повертається до цієї події і через 20 років – 19 жовтня 1880 р.: «И вспомнилось мне, как лет двадцать тому назад, когда впервые возникли литературные вечера в Пассаже и читали на них Достоевский и Шевченко, только что получившие право жить в Петербурге, как принимала их публика. Шевченку осыпали, оглушали рукоплесканиями и самыми восторженными овациями, однажды довели его ими до обморока. Достоевскому же не выпадало на долю ничего! [...] Я думаю, что у Шевченки была тогда своя партия в университете, с Костомаровым во главе, среди студентов. Сепаратистические идеи были тогда в большом ходу, а идея самостоятельности Малороссии в особенности; ведь и Чубинский, горячий поборник ее, был тогда в Петербурге, и малороссийский журнал “Основа” издавался, малороссы выносили, вероятно, Шевченку, а у Достоевского партии не было»¹.

Покивання на сепаратизм з'явилося у авторки, вочевидь, під впливом тієї запеклої кампанії, яку вів проти нього М. Катков після польського повстання 1863–1864 рр. Але здогад про шевченківську «партію» майже слушний, тільки трохи не в той бік кинений. Так, за Шевченка стояла «партія»: всіх тих, хто хотів скасування кріпацтва і політичної свободи, хто хотів волі народам імперії. Їх було багато – і українські «сепаратисти», і грузинські та вірменські патріоти, і польські революціонери (знаменно, що в ці роки Шевченко активно спілкується з поляками, а Сигізмунд Сераковський, який невдовзі стане одним із керівників польського повстання, був одним із найближчих його друзів), і російські революційні демократи, – а ще більше було тих, хто так чи інакше їм співчував, навіть стоячи осторонь політичної боротьби. Зважмо ще й на таке свідчення, що належить видатному скульптору й художникові Михайлові Микешину: «Не треба забувати, що це було наприкінці 50-х років, коли все і всі від малого до старого, від університетської кафедри до базикання і лепету недоученої гімназичної молоді, на всі голоси співали громадянських пісень лібера-

¹ Русские мемуары, дневники... – С. 433.

лізму. Дисонанси було чути з усіх боків. Жажлива фальш безголосих заспівувачів, ріжучи тверезе вухо, панувала скрізь... І от у цьому безладному хорі світлий образ Тараса Григоровича з його беззавітною любов'ю до народу, до своєї батьківщини, образ людини, яка свято зберегла ці високі почуття під постійним гнітом всіляких моральних принижень, на котрі таке багате наше життя, не могли не викликати до себе гарячого співчуття людей. Цим і пояснюється той великий вплив, той щирий захват, які викликав Шевченко серед тодішньої молоді»¹.

У радянські часи деякі літературознавці робили титанічні «дослідницькі» зусилля, щоб зобразити Шевченка прямим соратником набагато молодших (і пізніше ідейно сформованих) Чернишевського і Добролюбова. Це, звісно, було виконання політичного замовлення: так вимагав «дух доби». Нині маємо протилежну тенденцію: ігнорування в багатьох публікаціях близькості Шевченка до російської революційної демократії. А така близькість була, і визначалася вона широкою спільністю поглядів, спільністю інтересів у протистоянні кріпосницькій імперській системі, в обстоюванні справжнього визволення селянства, а не чергового обману, у принциповому неприйнятті монархії, боротьбі за політичні свободи, у республіканському способі мислення. Такої чіткої платформи не було в багатьох інших Шевченкових друзів, з числа ліберальних літераторів та чиновництва, а тим більше «вільнодумних» поміщиків. І хоч гострого розмежування між поміркованими й радикалами ще не було, але немає сумніву, що в громадянських справах, у політичних питаннях Шевченко тяжів до радикалізму: про це «кричить» уся його творчість. І не випадково ж у нього склалися теплі стосунки з братами Курочкіними – Василем та Миколою (останній переклав багато його поезій), які були не тільки відомими поетами, а й провідними діячами таємної революційної організації народників «Земля і воля». (А ще в 40-ві петербурзькі роки Шевченко був у близьких стосунках із деякими учасниками таємного гуртка М. Петрашевського.)

У Шевченка – ні в «Щоденнику», ні в листуванні – немає жодних згадок ні про Чернишевського, ні про Добролюбова; виглядає так, що ніколи й не було тих зустрічей, що їх так яскраво відображали радянські майстри станкового живопису. Але зустрічі були, хоч і не такі патетичні, як у тих героїко-історичних фантазокомпозиціях. Були зустрічі у Костомарова, у Кавеліна, на різних літературних вечорах, у редакціях «Современника» і «Основи». Стосовно Чернишевського це документально доведено, стосовно Добролюбова припускається

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 339.

з великою ймовірністю. Але справа тут далеко не зводиться до особистих контактів. Головне в іншому – в тому, що об'єктивно це був один широкий антимонархічний і антикріпосницький фланг суспільно-політичної думки в Росії середини XIX ст. І можна сказати, що не так Шевченко шукав дружби чи підтримки з боку Чернишевського та Добролюбова, як вони, відчуваючи себе, можливо, лідерами загально-російського революційного руху і дбаючи про його влитування, шукали союзника в Шевченкові як безумовному моральному і громадянському авторитетові не тільки серед українців. Про це свідчить характер публічних оцінок Шевченка в статтях Чернишевського і Добролюбова. У статті «Национальная бестактность» («Современник», 1861, кн. 7) Чернишевський, полемізуючи зі львівською газетою «Слово», досить настирливо побиває її авторитетом Шевченка і посилається при цьому на свої розмови з ним. Щоправда, читання статті залишає деякі запитання. Наприклад, чи такий уже Чернишевський непомильний судія мовної ситуації в Галичині? Чи справді національні й релігійні справи в Галичині не мали жодного значення (принаймні для селян), а важили **тільки** соціальні відносини? Мабуть, це не зовсім так. Нарешті: на закінчення статті Чернишевський протиставляє біди галицького селянина «долі іншої частини малоруського племені», яка «влаштована й забезпечена так чудово, що про цю іншу частину нам нема чого турбуватися, та й сама вона не відчуває потреби ні в яких турботах»¹.

Мабуть, це іронія, судячи з абсурдності такої постановки питання та з використання Шевченкових слів про «благоденствіє», – але, в контексті всієї статті якась дивна і непереконалива іронія. Тим більше, що читачі «Современника» не знали цих Шевченкових слів з неопублікованої поеми і не могли оцінити їх сарказм...

Взагалі ж творчість Шевченка та його особиста присутність у громадянському житті Петербурга допомогли російській революційній демократії скласти адекватніше уявлення про національні прагнення українців та викликати повагу до цих прагнень. Принаймні про підтримку «літературних прагнень малоросійської народності» Чернишевський чітко висловився у статті «Нові періодичні видання» («Современник», 1861, кн. 1), що була розгорнутою рецензією на вихід першої книжки «Основи». Чернишевський зокрема писав: «Відтоді, як будь-хто у великоруській літературі холодно відзивався про це прагнення (до створення власної літератури. – *І. Дз.*), часи змінилися, не мало змінилися ми, та й малоросійська література набула вже такого розвитку, що могла б обійтися і без нашого великоруського схва-

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 334.

лення, якби могли ми не співчувати їй. Коли у поляків з'явився Міцкевич, їм уже не потрібні стали поблажливі відгуки якихось французьких чи німецьких критиків: не визнавати польську літературу означало б тоді тільки виявляти власну дикість. Маючи тепер такого поета, як Шевченко, малоросійська література також не потребує нічиєї ласки. Та й, крім Шевченка, пишуть тепер малоросійською мовою люди, які були б не останніми письменниками в літературі навіть багатшій, ніж великоруська»¹.

Серед видатних російських письменників, які приязно спілкувалися з Шевченком і залишили свої спогади про нього – І. Тургенєв, М. Лесков, Я. Полонський. Теплі стосунки склалися у Шевченка з братами Жемчужниковими (відомими насамперед як творці образу Козьми Пруткова); середульший із них, Лев Михайлович, художник, чия творчість безпосередньо пов'язана з Україною, також залишив цінні спогади про Шевченка.

Однією із найзворушливіших подій у Шевченковому житті було знайомство і бурхливе здруження з великим африканським актором Айрою Олдріджем, який, залишивши США і ставши актором лондонського «Ковент-Гардена», гастролював у багатьох країнах Європи. Протягом листопада–грудня він виступав у Петербурзі. В листі до М. Щепкіна 6 грудня 1858 року Шевченко пише: «У нас тепер африканський актер, чудеса виробляє на сцені. Живого Шекспіра показує» (VI, 226). Шевченко був одним із найзахопленіших глядачів вистав з участю Олдріджа; особисто він познайомився з ним у Толстих. Ось як розповідає про це дочка Толстих Катерина (Юнге): «Разів зо два приїздив провідати свого друга Щепкін. Він чудово читав поеми Шевченка, але найвидатнішою подією цього часу був приїзд у столицю африканського трагіка Айри Олдріджа. Шевченко не міг не зійтися з ним, у них обох надто багато спільного – чисті, чесні душі, обидва – справжні художники, обидва змалку зазнали тяжкого гніту. Один, щоб потрапити в театр, який він пристрасно любив і до якого вхід був заборонений “собакам і неграм”, найнявся в лакеї до актора, – другого відшмагали за спалений під час малювання недогарок свічки... Вони не могли розмовляти інакше, як з перекладачем, але вони співали один одному пісні своєї батьківщини і розуміли один одного». Шевченко почав малювати портрет Олдріджа, і тоді вже все відбувалося в його майстерні: «Приходили ми до Шевченка втрьох: Олдрідж, моя десятирічна сестра, яку Олдрідж, після того, як вона заявила, що хоч він і негр, але вона зараз пішла б за нього заміж, називав своєю “little wife” – і я. Трагік серйозно сідав на приготовлене місце і сидів деякий

¹ Світова велич Шевченка. – К., 1964. – Т. 1. – С. 86.

час урочисто й тихо, але жвава вдача його не витримувала, він починав робити гримаси, жартувати з нами, набирав комічно-переляканого вигляду, коли Шевченко дивився на нього. Ми весь час сміялися. Олдрідж дістав дозвіл співати і заводив меланхолійні, оригінальні негритянські мелодії чи поетичні старовинні англійські романси, зовсім у нас невідомі. Тарас слухав і заслухувався, а олівець без діла опускався на коліна. Нарешті Олдрідж схоплювався й починав танцювати яку-небудь “g i g”, на превелику радість моєї сестрички. Потім ми всі йшли до нас пити чай. Незважаючи на оригінальність таких сеансів, портрет був скоро закінчений, підписаний художником і моделлю і зберігається тепер у мене»¹.

Зустрічі Шевченка й Олдріджа тривали близько двох місяців. Гастролю Олдріджа закінчувалися на початку січня 1859 р. Шевченко був у числі тих 164 представників громадськості, які підписали 26 грудня колективного листа до міністра імператорського двору Ф. Адлерберга з проханням продовжити гастролі. 29 грудня було надіслано ще одного листа з 16 підписами. Резолюція міністра була гідною і минулих, і майбутніх часів: «Что за вздор такой! Естли б я и хотел сам собою продолжить представления Олдриджа, то эту мысль оставил бы единственно потому, что об этом коллективными подписками просят. Естли однажды допуститъ уважить к подобным просьбам, то бог знает о чем будут просить и настаивать таким же образом. Оставьте без внимания»².

...Діставши за сприяння віце-президента Академії мистецтв графа Ф. Толстого майстерню в приміщенні Академії (з кімнатою для проживання), вічно бездомний художник і поет нарешті мав якийсь затишок та хоч якісь умови для творчої праці. Щоправда, і тут його знаходили друзі та приятелі (хто тільки не побував у цій майстерні!), але тепер Шевченко став незалежніший.

У цей час Шевченко намалював багато портретів своїх давніх і нових знайомих; найбільш відомі портрети Михайла Щепкіна та Айри Олдріджа. Ще повертаючись із заслання, він обдумував намір узятися за гравірування. Шевченко тепер дуже скептично оцінює свої можливості як живописця: «О живописи мне теперь и думать нечего [...] Десять лет неупражнения в состоянии сделать и из великого виртуоза самого обыкновенного кабацкого балалаечника». Можна уявити, якою це трагедією – ще однією – було для художника з таким талантом і з такими, колись, перспективами. Але він не піддається розпаду, шукає інших шляхів служити мистецтву. «...Думаю посвятить себя

¹ Слогоди про Тараса Шевченка. – С. 281, 282.

² Тарас Шевченко. Документи... – С. 304.

безраздельно гравюре акватинта. Для этого я полагаю ограничить свое материальное существование до крайней возможности и упорно заняться этим искусством. А в промежутке времени делать рисунки сепией с знаменитых произведений живописи, рисунки для будущих эстампов» (V, 32). У «Щоденнику» і в листах цього часу він не раз висловлює думку про те, що гравюра, завдяки тиражуванню, розширює можливості художника звертатися до ширшої, демократичнішої публіки і виводить мистецтво за стіни салонів та музеїв; отже, вона здатна активно впливати на виховання смаків та громадянської культури суспільства: «Из всех изящных искусств мне теперь более всего нравится гравюра. И не без основания. Быть хорошим гравером, значит быть распространителем прекрасного и поучительного в обществе. Значит быть распространителем света истины. Значит быть полезным людям и угодным Богу. Прекраснейшее, благороднейшее призвание гравера. Сколько изящнейших произведений, доступных только богачам, коптилось бы в мрачных галереях без твоего чудотворного резца? Божественное призвание гравера! (V, 32).

У Петербурзі Шевченко знайомиться з відомим російським гравером, академіком петербурзької Академії мистецтв Федором Івановичем Йорданом, який допоміг йому опанувати техніку акватинто, що нею Шевченко захопився. Але, на думку Ол. Новицького, головним учителем Шевченка, «як і раніше, був той же самий Рембрант, до якого він і звернувся після першої спроби – ескізу Мурильо “Свята Родина” – й награвірував його ермітажну картину “Притчу про виноградний сад” і др. За цю гравюру, разом із гравюрою з картини І. Соколова “В шинку”, Шевченко одержав звання академіка»¹.

У листі до М. Щепкіна від 13 листопада 1858 року Шевченко пише: «Як той щирый віл запрягся я в роботу, – сплю на етюдах: з натурного класа і не виходжу» (V, 222).

Ще перебуваючи в Нижньому Новгороді, Шевченко переписує і впорядковує твори, написані в засланні, сподіваючись принаймні частину з них надрукувати. Продовжує цю роботу і в Петербурзі. З допомогою П. Куліша готує нову збірку: «Поезія Т. Шевченка. Том первий», до якої мали ввійти твори, написані до арешту. Тобто, передбачався і том другий. Розпочинається марудна цензурна тяганина. Треба було спершу зняти заборону на публікацію творів Шевченка взагалі, яка діяла з часу його арешту, а вже потім подавати до цензури нову збірку. Проходження цих двох етапів ускладнювалося тим, що стало відомо про підготовку видання за кордоном не публікованих

¹ Українське малярство. Тарас Шевченко. Монографія акад. Ол. Новицького. – К., 1930. – С. 27.

у Росії творів Пушкіна і Шевченка, у тому числі революційних поезій останнього з рукописної збірки «Три літа». У зв'язку з цим Шевченко повідомляв Третє відділення, що він до цієї справи непричетний. 18 жовтня 1858 року начальник Третього відділення В. Долгоруков пише таку «Записку» до своїх підлеглих: «Шевченко живет в Академии художеств на квартире у графа Толстого. Он приходил сказать мне, что Головин намеревается печатать за границей его сочинения, и уверяет, что он рукописей ему никаких не передавал. Сочинения же его были, как он говорит, напечатаны до 1847 года и затем запрещены. Представитъ мне справку как об этом обстоятельстве, так и о самой сущности его сочинений»¹. Розпочинається листування між Третім відділенням, міністерством народної освіти, Головним управлінням цензури; Шевченкові доводиться знову звертатися до шефа жандармів і запевняти, що він усвідомив свої колишні «заблуждення» і став «человеком новым»²; зрештою, заборону на публікацію його творів було знято, але всі вони мали пройти сувору цензуру.

Із цензурою Шевченкові спершу було пощастило. Серед царських цензорів траплялися люди високоосвічені й помірковано ліберального напрямку думок, як-от О. Нікітенко, українець родом, відомий літературознавець, Шевченків знайомий, який 1844 року дозволив випустити книжку «Чигиринський Кобзар і Гайдамаки». Влітку 1859 року збірку «Поезія Т. Шевченка. Том первый» розглядав цензор С. Палаузов – історик і публіцист, син болгарського емігранта, учень О. Бодянського, автор дисертації про Яна Гуса (1845), яку Шевченко міг читати, готуючись писати поему «Єретик». Він схвалив збірку, хоч і пропонував деякі вилучення. Його відгук дуже відрізняється від типових цензорських казенних суджень своїм розумінням історичних підстав національного пафосу Шевченкової поезії. Але рукопис розглядали й інші цензори, які виявилися прискіпливішими, як і міністр народної освіти Є. Ковалевський. Зрештою, запропоновано було видавати не збірку «Поезія Т. Шевченка. Том первый», а «Чигиринський Кобзар», «Гайдамаки» і поему «Гамалія», зробивши низку вилучень. Цензура знову калічила Шевченкову поезію...

Тим часом на початку 1859 року в Ляйпцігу таки вийшла книжка «Новые стихотворения Пушкина и Шавченки». В ній були надруковані «Кавказ», «Холодний Яр», «Думка» («Як умру, то поховайте»), «Розрита могила», «Думка» («За думою дума росе влітає...»), «І мертвим, і живим, і ненарожденним...» Книжку видав політичний емігрант

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 199.

² Там само. – С. 300.

І. Головін, російський публіцист, заочно засуджений у Росії до каторжних робіт за видання книжок антимонархічного спрямування. Вважається, що тексти йому передав П. Куліш (вірогідно, що й видана вона на його кошти), який, щоб не наражати Шевченка на нові великі неприємності, не подав поеми «Сон» із прямою сатирою на царственних осіб та зробив купюри в поемі «Кавказ». Хоч і тут політична лірика Шевченка не була представлена повнотою, однак це була перша його позацензурна публікація. Редактор додав до неї таку примітку: «Следующие стихотворения были нам присланы, на малороссийском языке, с примечанием, что Стихи Шавченки – выражение всеобщих, накипевших слез, не он плачет о Украине – она сама плачет его голосом»¹. Друкарі, напевне, не знали української мови, тому у виданні багато помилок та спотворень окремих слів.

Книжка швидко розійшлася не тільки поза межами Росії, а й нелегальними каналами потрапляла в Петербург, Москву, Київ та інші міста. «До лейпцігського видання 1859 року політична поезія Шевченка була поширена в рукописних списках переважно серед української інтелігенції на Східній Україні, – пише дослідник. – Лейпцігська збірка зробила приступними кращі революційні твори поета українським читачам Західної України. З неї ж розпочалося ознайомлення з творами Шевченка діячів літератури європейських країн. До кінця 1860-х років вона лишалася чи не єдиною книжкою, з якої можна було ознайомитися з безцензурними творами великого Кобзаря. І в цьому її велике значення»².

Особливе враження справила вона на Західній Україні, де саме народжувався потужний рух за орієнтацією на українську національну цілість, а не на Будапешт, Варшаву чи Москву. Ось що писала про це західноукраїнська письменниця Наталя Кобринська: «В тім самім часі заворушились у нас і інші сили, роздалися інші голоси, в тім же 1859 році вийшла невеличка книжечка “Стихотворения Пушкина и Шевченко”, де перший раз побачили світ божий такі огнисті твори нашого Кобзаря, як “Кавказ”, “Послание”, “Заповіт”. Книжечка ся електричною іскрою упала в серця молодіжі, котрих не могла вдоволити мертвечина університетських викладів Головацького». Ляйпцігська книжечка, можливо, підштовхувала молодих львів'ян (В. Барвінського та ін.) до підготовки власного видання творів Шевченка у двох томах, яке вийшло вже по смерті поета 1867 року (фактично випуски, які склали два томи, виходили протягом 1866–1869 років).

¹ Новые стихотворения Пушкина и Шавченки. – Лейпцигъ, 1859. – С. 7.

² Бородін В. С. Біографія книжки. – Там само, с. 23 додатку.

ОСТАННЯ ПОЇЗДКА В УКРАЇНУ

Хоч і міцно пов'язане було творче та громадське життя Шевченка з Петербургом, але найглибші його помисли завжди були спрямовані в Україну; надія поселитися в ній не відпускала його. І як тільки справи з цензурним дозволом на видання поетичної збірки здаються йому поладженими, він подає – 5 травня 1859 року – до Академії мистецтв «Прошение»: «Покорнейше прошу правление императорской Академии художеств выдать мне вид на проезд в губернии: Киевскую, Черниговскую и Полтавскую сроком на пять месяцев, для поправления здоровья и рисования этюдов с натуры». Про здоров'я згадано не випадково: воно вже нагадувало про себе дедалі тривожніше. І бажання малювати з натури українські краєвиди, пам'ятки й людські типи владно кликало на батьківщину. Але головним «рушієм» цього поривання була туга за рідною землею, мрія повернутися на яку ніколи його не полишала: «О моя бедная, моя прекрасная, моя милая родина! Скоро ли я вздохну твоим живительным, сладким воздухом? Милосердный Бог – моя нетленная надежда» (V, 68).

Віце-президент Академії мистецтв граф Ф. Толстой того ж дня, 5 травня, звернувся до міністра імператорського двору В. Адлерберга з проханням про відповідний дозвіл Шевченкові. Той своєю чергою звертається в питанні «о просьбе отставного рядового, художника **Шевченки**» (не академіка, а «отставного рядового») – до великої княгині Марії Миколаївни, президента Академії мистецтв. Та накладає 12 травня резолюцію: «Согласна. Мария». Але й цього виявилось не досить. Листування між чиновниками триває. Нарешті 23 травня шеф жандармів В. Долгоруков дає дозвіл із припискою: «...о наблюдении за Шевченкою предварить местное жандармское начальство». Зразу ж відповідні таємні вказівки пішли всім губернаторам, а ті, своєю чергою, розсилають розпорядження про таємний нагляд над Шевченком городничим та «земским исправником» і приставам усюди, де він мав побувати. Про ефективність цього супроводу свідчить подальше рясне листування жандармських чинів.

Шевченко виїхав з Петербурга 25 травня разом із знайомим поміщиком Дмитром Олександровичем Хрущовим, членом Харківського губернського комітету «по влаштуванню селянського стану» (тобто з підготовки реформи). У Москві був лише один день, зустрівся з О. Бодянським і М. Щепкіним. Далі були Тула, Орел (де Шевченко відвідав свого давнього друга Ф. Лазаревського, який працював тут управ-

ляючим удільною конторою), Курськ, а на початку червня був уже в Україні – в Сумах, Лебедині, а потім Пирятині й Переяславі. Тут він зупинився у лікаря А. Козачковського, який лікував його в грудні 1845 року (коли написано «Заповіт»). Приїзд Шевченка був для Козачковського несподіваним. Ось як він про це згадував: «У червні 59 року, вранці, у двір, де я жив, в'їхав поштовий візок. Той, хто сидів у ньому, здався мені схожим на Шевченка. Я не помилився; мовчки ми привіталися, мовчки він привітав мою сім'ю, мовчки, кілька разів, помітно хвилюючись, пройшов по кімнаті, потім глянув у вікно на ярмаркову метушню і висловив бажання подивитися ярмарок; ми пішли. Дорогою він пояснив, що ввійшов до мене як у чаду, бо протягом усієї дороги з Петербурга майже не вставав з воза: з таким нетерпінням він летів до своєї рідної минувшини». Звичайно ж, Шевченко не міг обійти теми, яка тоді його найбільше хвилювала: що являтиме собою очікувана реформа, чи буде це справжнє звільнення селян. І тут Козачковський прикро розчарував Шевченка. «Зайшла мова про очікувану тоді волю, – згадує Козачковський. – На той час у нас уже відбувалося, на вимогу уряду, обговорення поліпшення побуту селян, в якому я письмово брав активну участь. Незважаючи на його симпатії, я відверто висловлював свій погляд на сподівану реформу, вказуючи на деякі, на мою думку, практичні незручності й труднощі». Тобто, навіть поміркована реформа здавалася Козачковському надмірною. Тож, природно, цей погляд справив на Шевченка «сумне враження»¹. Козачковський зрозумів, що Шевченкові було боляче розчаровуватися у другові, і вже по тривалім часі, 6 жовтня 1860 року, він пише йому просторого листа, в якому повертається до «последнего нашего свидания», яке «оставило во мне тягостное впечатление», намагається пояснити свою ситуацію і просить: «Не судите меня, добрый друге мой!»².

Утім, Шевченко не мав серця на Козачковського, вони залишалися добрими друзями. При тій зустрічі Козачковський нагадав Шевченкові деякі його поезії, які той забув і тепер записав зі слів пам'ятливого господаря. Удвох вони їздили в село Козинці на Дніпрі, а звідти Шевченко 13 червня човном поплив у Прохорівку, куди його запрошували Максимовичі. У їхньому хуторі Михайлова Гора (на лівому березі Дніпра, трохи нижче Канева) Шевченко гостював днів десять. Тут він намалював портрети господаря та його дружини, робив ескізи, начерки дніпровських краєвидів. І багато часу проводив серед селян, знайомлячись із родинами, слухаючи

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 79.

² Листи до Тараса Шевченка. – С. 164.

перекази та пісні, записуючи фольклор і ведучи мову про те, що пекло селянам – що було і що буде.

Найретельніший із Шевченкових біографів старої пори Олександр Кониський вважає час життя поета у Максимовичів дуже важливим під психологічним і моральним оглядом, але жалкує, що майже ніяких свідчень, крім пізніших і не в усьому достовірних, не лишилося. Відомо тільки, що Шевченко, який мріяв про власну сім'ю, просив Максимовичку знайти йому «княгиню». Чи в цей час, чи (ймовіріше) пізніше щось сталося між Шевченком і Михайлом Максимовичем, чому переконливого пояснення так і не знайдено, – але Максимович згодом різко змінив своє ставлення до поета і після його смерті відмовлявся давати його біографам будь-які спогади (хоч на перепохованні в Каневі був і читав присвяченого Шевченкові вірша). Тільки М. Чалий переказує його слова про те, що, в час побуту на Михайловій Горі, Шевченко «приходив только ночевать к нему, а остальное время проводил в поле и в других местах, где рисовал, беседовал с крестьянами... а в разговорах с женою его кощунствовал, что весьма часто делал и в больших компаниях»¹. Можливо, це останнє зауваження впливло у зв'язку з інцидентом, коли Шевченка було заарештовано за «богохульство», тобто за необережні розмови на релігійні теми, – про це трохи згодом. (І чи не звідси зміна ставлення Максимовича до Шевченка?)

Залишивши у Максимовичів частину своїх речей (тобто маючи намір ще повернутися) Шевченко поспішає до своїх рідних, у Кирилівку. Дорогою заїздить ще до Городища та Млієва, де колишні кріпаки брати Яхненки та Симиренки побудували найбільшу тоді в Україні цукроварню та механічний завод, подбавши про добру лікарню на 100 ліжок, школу на 150 учнів, у якій викладали вчителі з університетською освітою, гарні будинки для службовців, бібліотеку, церкву. На той час це було щось неймовірне. Побаченим Шевченко був зворушений до сліз. «Батьку, що ти тут наробив!» – вигукнув він, обіймаючи Яхненка. У філософських повістях і романах європейських літератур XVIII – початку XIX століть часто змальовувано, як приклад і рецепт для людства, віддалені від хибної цивілізації утопічні острівці, де панують ідеальні закони і життя зразково влаштоване: Ельдорадо в «Кандиді» Вольтера, Кларан у «Новій Елоїзі» Ж.-Ж. Руссо, маєток Горгонів в «Аристоні» В. Наріжного. Такі острівці, меншого масштабу і скромнішої ваги, були, як ми бачили, і в Шевченкових повістях. Але зрідка трапляються «острівці», такі втішні для соціального чуття людини, і в житті. Щось таке побачилося Шевченкові у Млієві. Якщо

¹ Чалий М. К. Жизнь и произведения Тараса Шевченка. – С. 202.

згадаємо, що у своїх повістях він розглядав таку можливість доброго господарювання працьовитої людини з «низів», яка тяжкими зусиллями здобула добробут і власним прикладом та діяльністю здатна підносити економіку та культуру краю, – але розглядав швидше як гіпотезу, як мрію, – то тут він побачив реальність, хай і виняткову: якийсь острівець добра серед кріпосницького моря. І напевне ж думав про творчі сили свого народу, про те, якою б він зробив свою землю, коли б став її вільним господарем.

Не те побачив він у рідній Кирилівці, куди поїхав 27 червня. Нічого не змінилося в кріпацькому житті братів і сестри, їхніх дітей. «В батьківській хаті жив тоді старший за його брат Микита, жінка його Палажка і діти їх: Петро, Прокіп, на 6-м годі, та сестра їх Ірина, тоді ще дівка [...] Коли Тарас приїхав до батьківської хати, Микити Григоровича не було дома (розповіла мені року 1892 вдова Микитиха). [...] Чую, собаки на когось гавкають; глянула я з вікна, бачу, хтось такий незнайомий йде з вулиці в двір, прямо до хати. Я вийшла назустріч йому в сіни. Прийшов він до сіней, я стою на порозі, дивлюся та думаю: що воно таке, мовчить, не привітається, тільки дивиться на мене, дивиться якимось журливо; дивлюся і я, та не тямлю, хто такий оце з довгими, сивими вусами. А далі як промовив він: “Не пізнаєш, Палажко?” – так той голос і покотився до мене в серце на саме дно. Я тоді як крикну: “Братику мій, Тарасе! де ти взявся!” – та так на груди йому і впала. Обнімає він мене, цілує, сльози йому так і капають, а нічого не говорить, мовчить»¹.

Тринадцять літ не бачив він родичів і рідного села, рідної хати. Сам він змінився так, що й не зразу його впізнати, а тут переміна невелика. «Та сама хата, що й була, з чорним димарем, тільки трохи похилилася, та біля причілка нема вже яблоні, біля котрої був колись квітник “незабутньої сестри Катерини, його няньки ніжної”: яблоня всохла, зрубали її; всохла і розлога верба, що стояла біля воріт, а все останнє по-давньому: кріпацька неволя, а з нею робота тяжка не на себе, злидні, сум та журба»².

Невеселою була і зустріч із сестрою Яриною. «Я вже й не пам’ятаю, що зі мною діялося тоді! От ми сіли на призьбі, він, сердешний, положив голову до мене на коліна, та все просить, щоб я розказувала про своє життя гірке. От я й розказую; він, покійничок, слухає, та все додає: “Еге ж! так, сестро, так”. Наплакалася я доволі, доки розказала до кінця, як мій чоловік вмер. Тарас встав, подивився на небо, перехрестився і каже: “Молись, сестро! Молися, і ти вільна, і я вільний”.

¹ Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський. – С. 498.

² Там само.

“Ти вільна” – се значило, що вона повдовіла і позбулася свого чоловіка п’яниці.

“А коли ж ми всі будемо вільні від панів?” – спитала Палажка.

Тарас махнув рукою і мовив: “Ще, сестро! до того не раз тебе виб’ють на панщині...”¹

Тут ми ще раз бачимо: для Шевченка визволення селян з кріпацтва не було просто політичною чи економічною проблемою, не було бажаним актом гуманності, – воно зачіпало всі фібри його душі, воно стосувалося його особисто і всіх його рідних, а рідними в кріпацькій недолі були для нього не тільки сестри й брати, а й усі мільйони українських селян. Ось чому він був «нетерпимий» і не міг бути інакшим, коли йшлося про кріпацтво та про панів; ось чому конфліктував з тими, хто дотримувався «поміркованих» поглядів; ось чому не раз вертався до думки про те, що годі народові терпіти ярмо. Він шукав зустрічей із селянами, щоб почути їхню думку, вловити їхній настрій, бачив розгублене чекання та невіру в панську ласку, але не бачив готовності повстати за свої інтереси – хіба що можна було надіятися на стихійний вибух. І сам він навряд чи міг щось відповісти на дошкульні селянські запитання. Хіба що гострою притчею. Мабуть, усе це додавало йому мук...

...Ще в 40-ві роки Шевченко планував викупити рідню з кріпацтва – думав, що назбирає грошей, видаючи «Живописную Україну». Справа йшла не дуже успішно, а незабаром арешт надовго поклав край задумові. Тепер, побувши десять літ у солдатській неволі та змушений розпочинати все спочатку, став ще бідніший, ніж тоді. Про викуп з кріпацтва за власний кошт не могло бути й мови. Але він сподівався на допомогу друзів та добродійців і, повернувшись до Петербурга, шукатиме шляхів до полегшення долі своїх рідних, не дуже вірячи в розмови про реформу. (Щоб уявити, як важко вирішувалися такі справи, можна послатися на долю родини Олександра Васильовича Нікітенка. Колишній кріпак, уже ставши відомим літературознавцем і навіть цензором – до речі, саме він у серпні 1844 року дозволив випуск «Чигиринського Кобзаря» і «Гайдамаків» Шевченка, – довго не міг добитися визволення з кріпацтва своєї матері та брата, – аж поки не допоміг йому все той же Жуковський.)

Тим часом з Кирилівки (заїхавши в Моринці) Шевченко вирушає до Корсуня, де його свояк Варфоломій Шевченко служив тепер у князя Лопухіна за управителя чи що. Мав до нього дві справи. Перша – просив пошукати ґрунт, який він міг би купити і поселитися: це була його давня мрія – хатина й садочок в Україні, неодмінно коло Дніпра.

¹ Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський. – С. 499.

Друга, з цією ж мрією пов'язана, але делікатніша. Та надамо слово самому Варфоломієві: «Тарас любив жити *сім'янином*; бачачи моє життя, він не раз говорив: “чи не сподобить то мене господь завести своє кишло, хатину, жіночку й діток?” Часто ми розмовляли про це діло й завжди Тарас просив моєї ради й помочі знайти йому місце для оселі й “дівчину”, але дівчина щоб була доконче українка, проста, не панського роду, сирота, наймичка»¹.

Таку дівчину він і вподобав у Корсуні: це була 18-літня Харитина Довгополенко, кріпачка князя Лопухіна, яка служила у Варфоломія Шевченка. «У час приїзду Тараса до нас, 1859 р., Харита була якраз на порі. Не можна сказати, щоб вона була красива; але щось у ній було дуже симпатичне: тихий характер, ніжне й добре серце Харити», – згадував Варфоломій Шевченко. Отже, це й був той тип дівчини, якогось жадала душа самотнього страдника, аби прихилитися до вірної дружини, зазнати щирості й тепла. «Спитай, братіку, Хариту, чи не подала б вона за мене рушників?» – пише Шевченко до свояка. Але ж... йому було 45, їй – 18. В аристократичному світі й не таке буває, та селянській дівчині це й не подумки – принаймні, коли йдеться про добровільну згоду. «Що це ви вигадали?.. за такого старого та лисого!» – нібито одповіла Харитина «сватові». Та й не раз (бо Шевченко й далі просив її вговорювати). «Що мені було діяти? Написати Тарасові правду – все одно, що пхнути його ножем у серце! Сказати йому, що він зістарівся для 18-літньої дівчини, значило нагадати йому, що його молодість, його пора женитися з молодого – вже минули, навіки минули!.. І де ж вони минули? де вони страчені?! За Аралом, в степах, на муштрі, під солдатською рушницею. Нагадати мученикові його муки, його заслання, підняти в його душі ті тяжкі думи, які й без того не давали йому спокою!.. Ні! у мене не стало сили... Вговорювати Хариту – значило морально приневолювати її»². Ходячи «між двома огнями», свояк вирішив удатися до хитрощів і почав ганити Харитину, яка, мовляв, геть зіпсулася норовом (тоді як насправді вона кохала молодого парубка). Олександр Кониський, скурпульозно обговорюючи спогади Варфоломія Шевченка (як це він робив з усіма відомими йому біографічними матеріалами), закидає йому певне крутіство: мовляв, краще було не зволікати місяцями, а зразу сказати поетові правду, в нього вистачило б духу й це пережити. Але й він не ставить під сумнів головного: що Харитина вподобала молодого красивого парубка. Інша річ, що щастя вона з ним не зазнала: був, нібито, п'яничкою...

¹ Шевченко Варфоломей. Спомини... – С. 31.

² Там само. – С. 33–34.

Шевченко не відмовляється від своєї мрії про хагину над Дніпром та любу дружину простого селянського роду. Він відхиляє Варфоломієву пораду взяти «освічену», з якою, мовляв, буде про що поговорити, не те що з кріпачкою; вона й діточок навчатиме грамоти (вже ніби й підшукав йому якусь панночку): «Твоя порада добра. Спасибі тобі. Та тільки забув ось що, а ти це добре знаєш: я по плоті і духу син і рідний брат нашого безталанного народу, та й як же себе поєднать з собачою панською кров'ю. Та й що та панночка одукована робитиме в моїй мужицькій хаті! З нудьги пропаде та й мені укоротить недовгого віку» (VI, 242). Певно, тут озвався і гіркий досвід стосунків з Катериною Піуновою; може, і якісь спостереження над етикою родинних стосунків панства; а головне, мабуть, велика душевна втома і пекуча самота, яку розрадити могла тільки та лагідна й щира дівоча вдача, яка стояла перед Тарасовими очима з молодих літ: «Одну сльозу з очей карих – і пан над панами!» Але тут трагічну гримасу показував сам Сатурн – бог часу, про якого з філософським замиренням згадував Шевченко і в поезії, і в «Щоденнику»...

Не ладилася справа і з купівлею клаптика землі – щоразу виникали ускладнення, спершу практичного та фінансового порядку, а потім і політично-поліційного...

12 липня 1859 року сталася пригода, яка нагадала Шевченкові, що в очах царату та його машини стеження він – не великий поет, а «отставной рядовой» і політичний піддоглядний. Цього дня мало відбутися обмірювання землі, яку нарешті знайшов для Шевченка його свояк, у поміщика Парчевського, між Каневом і селом Пекарі. Крім Шевченка та поміщицького управителя Вітольда Вольського зійшлися ще «занимающие некоторые экономические должности» місцеві дворяни Козловський, Хилинський, мешканець Варшави Молендський (всі поляки) та карбівничий Пекарської люки селянин Тимофій Садовий з сином. Далі – уривок із таємного рапорта черкаського земського справника В. Табачникова київському цивільному губернаторові П. Гессе: «По выборе места для дома начал Шевченко подчевать водкою, которой было распито две квартиры, потом, показывая Садовому оторванный тут же от липы лист, Шевченко спрашивал его малороссийски – кто это дал? И когда отвечал Садовый, что Бог, – то Шевченко отозвался: дурак, ты веруешь в бога, и затем прибавил: Бог, Саваоф, пусть он поцелует меня... (указывая на заднее место), затем назвал Божию мать покрыткою, выказывая свое верование в одного Иисуса Христа. Крестьянин Садовый начал креститься и уклоняться от такого рассказа Шевченки, тогда Шевченко бранил его словами: старый собака, невера и прогнал его от себя. Между же официалиста-

ми Межирического имени разнеслись толки, будто Шевченко, кроме богохульства, говорил еще бывшим около него означенным лицам, что не нужно ни царя, ни панов, ни попов»¹ (підкреслення в оригіналі. – *І. Дз.*).

Очевидно, рапорт складено на підставі якогось доносу. Про його авторство робилися різні припущення (сам Шевченко підозрював шляхтича Козловського). Але для нас важливіше інше: що ж насправді відбулося в Межиріччю? Втім, спершу про наслідки, які з того «воспоследовали» для Шевченка. Рапорт земського справника Табачникова зразу ж запустив у дію механізм таємного листування жандармських і цивільних служб. А тим часом Шевченко ще встиг виїхати з Межиріччя, погостювати добу в Городищенському заводі Яхненка і Симиренка, ще раз побувати в Корсуні у Варфоломія Шевченка та в Кирилівці у братів і сестри та знову в Межиріччю, щоб продовжити переговори з поміщиком Парчевським, але, не заставши його, хотів повернутися в Прохорівку до Максимовичів, де залишив, як ми згадували, частину свого багажу і де готувалося прийняття на його честь. Певно, за його маршрутом пильно стежили, чого він не помітив; перед самим садом Максимовичів його наздогнав становий пристав із кількома десяцькими й тисяцькими і, заарештувавши, доставив у містечко Мошни. Наступного дня його перепроводили в Черкаси, а вже потім до Києва, – на розпорядження київського, подільського і волинського генерал-губернатора І. Васильчикова.

Ось які пояснення дав Шевченко на допиті 6 серпня: «Во время завтрака г(осподин) Козловский завел со мною какой-то богословский разговор на польском языке; чтобы прекратить этот разговор, я ему сказал – по русски, что теология без живого Бога не в состоянии создать даже этого липового листка, и при этом вырвал листок с липы и показал ему. Козловский замолчал, минут несколько спустя он обратился ко мне с вопросом на русском языке: как я думаю о матери Иисуса Христа? Подобный вопрос меня смутил и, не зная, как отвечать ему на него, я в свою очередь его спросил, что он сам думает о пречистой Деве? Он так долго искал ответа, что я, не дождавшись его, в нетерпении сказал: перед матерью, родившею нам Спасителя, который пострадал и умер за нас на кресте, мы все должны как истинные христиане, благоговеть, иначе, если бы она не родила его, она бы была обыкновенная женщина»².

Зрозуміла річ, що Шевченкова версія – це версія самозахисту, так само як версія, викладена у рапорті Табачникова, – це версія, сказати б, «попереднього звинувачення». Однак звернімо увагу на те, що

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 325.

² Там само. – С. 334.

Шевченка звинувачують уже тільки в богохульстві. Жоден із свідків не підтвердив, що він висловлювався проти царя, панів та пошів. Тим часом то було б якраз найімовірніше, оскільки цілком відповідає духові його поезії та не раз лунало в його інших розмовах із селянами, зафіксованих у спогадах і легендах (теж небезпідставних). Отже, учасники епізоду уникали аж таких обтяжливих для Шевченка свідчень – може, одумавшись і не бажаючи надто мститися, а може, щоб самим не встрявати в «політичну» справу, ще й відаючи, що Шевченко – не такий собі ворохобник, а людина знана й шанована. Що ж до звинувачення в богохульстві, то воно залишилося в пом'якшеному вигляді (особливо після пояснень самого Шевченка). В чому ж воно полягало, це Шевченкове богохульство? Його віра справді не відповідала канонам офіційної православної церкви (про це ще говоритимемо далі). Але в цьому випадку йшлося про Матір Божу. І тут треба взяти до уваги міркування М. Драгоманова, який перший пов'язав цю пригоду з працею Шевченка над поемою «Марія» (її написано пізніше в Петербурзі, але, звичайно ж, Шевченко вже давно «виношував» її). Драгоманов посилається на слова Максимовича: «Покійний Максимович розказував нам, що Шевченко справді в якомусь шинку коло Києва розказував, що “матір Божа покритка”. Певно, що Шевченко не раз тоді говорив те, що він думав і писав. А писав він тоді, як ми бачили, протицерковні річі, такі, як “Марія”»¹. Звісно, в поемі маємо глибший і делікатніший погляд, апофеоз материнської місії, але в підпильї кампанії все це могло прозвучати так, що й дало підставу для звинувачення в богохульстві. Звинувачення дуже серйозне: воно загрожувало каторгою.

Але Шевченкові буквально пощастило з чиновником, якому було доручено розгляд його справи в Києві. Це був Марко Олександрович Андрієвський, чиновник для особливих доручень при генерал-губернаторові І. Васильчикові. Бувши, мабуть, людиною демократичних поглядів і співчуваючи Шевченкові, він уклав свій рапорт для шефа жандармів Долгорукова в дусі Шевченкових пояснень, проігнорувавши все, що писав Табачников. Він зумів переконати і князя Васильчикова, який відмовився від початкової думки відправити Шевченка на слідство до Петербурга, обмежившись відповідним донесенням до Долгорукова. Той наклав таку резолюцію: «Несмотря на все здесь изложенное, призвать Шевченку и сделать ему строгое внушение, присовокупив, чтобы он был весьма осторожен; в противном случае, чтобы он не пенял на нас за те последствия, которым он сможет подвергнуться»². Але в донесенні Васильчикова, яке в усьому повторю-

¹ Драгоманов М. Шевченко, українофіли й соціалізм. – К., 1914. – С. 103.

² Тарас Шевченко. Документи... – С. 339.

вало висновки Андрієвського, був один важливий момент, що його генерал-губернатор додав від себе: «К сему имею честь присовокупить, что если бы Шевченко пожелал поселиться в здешнем крае, то я полагаю бы отклонить его намерение. Водворение его здесь я не почитаю удобным не потому, чтобы он возбуждал опасения прежним его политическим поведением, но по той причине, что он известен здесь как человек скомпрометировавший себя в политическом отношении, поступки его и слова некоторые лица могут истолковывать в ином смысле, придавать им особенное значение и возбуждать на него подозрения и обвинения, подобно описанному выше случаю»¹.

Шевченко не знав, що за його спробами придбати землю й поселитися в Україні стежать, що цьому надається політичне значення і що всі його старання (які він уперто продовжував до самої смерті) – марні. Але генерал-губернатор не знав, і поміщики (які теж боялися мати такого сусіда) не знали, скільки ще клопотів завдасть їм Шевченко й по смерті – своєю могилою на Канівській горі...

...Тим часом Шевченко, з якого знято було звинувачення, одержавши дозвіл повернутися до Петербурга, встигає ще зустрітися з деякими знайомими та друзями в Києві: обговорити з Ф. Лебединцевим, істориком і майбутнім редактором «Киевской Старины», справи задуманого видання в Петербурзі українського журналу «Основа»; зустрічається з давнім товаришем І. Сошенком та майбутнім біографом М. Чалим, із київськими викладачами та студентами, для яких це була велика подія, що залишила глибокий слід у житті багатьох із них.

13 серпня Шевченко виїхав з Києва до Переяслава, вже в дорозі написавши з гіркотою Варфоломієві Шевченку: «...вирвався з того святого Києва і простую тепер не оглядаючись до Петербурга» (VI, 234). У Переяславі на дві доби зупинився в А. Козачковського; написав тут вірш «Якби то ти, Богдане п'яний...» – свого роду підсумок сумних вражень і роздумів про становище України, побачене, сказати б, у дзеркалі Переяслава. Через Яготин і Пирятин приїхав до Прилук, дорогою до Конотопа заїхав до Качанівки, де зустрівся з В. Тарновським-молодшим і подарував йому кілька своїх офортів. Заїхав у село Гирявку до Лазаревських, тут зустрічався з їхніми друзями та родичами, а потім разом з Федором та Іваном Лазаревськими через Пирятин, Кролевець, Севськ рушили до Орла, де Федір Лазаревський звернув до свого удільного господарства, а Шевченко з Іваном Лазаревським продовжували подорож і в перших числах вересня прибули до Москви². Тут Шевченко відвідав представника

¹ Там само. – С. 339.

² *Петро Жур*. Труді і дні Кобзаря. – К., 2003. – С. 380–382.

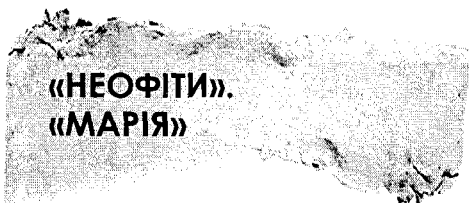
фірми Яхненка і Симиренка С. Пурлевського, якого нещодавно Платон Симиренко уповноважував передати Шевченкові 1100 крб. для видання «Кобзаря» (відшкодовуючи борг, Шевченко 1860 року, після виходу «Кобзаря», надіслав на адресу фірми 735 примірників видання).

6 вересня Шевченко виїхав залізницею з Москви до Петербурга, куди прибув уранці 7 вересня.

...Ця остання поїздка в Україну відрізнялася від попередніх. Не була вона такою насиченою зустрічами та подіями. І не лише тому, що тривала недовго і за Шевченком тягнувся шлейф жандармського нагляду. Це був уже не той молодий бунтівник, що тринадцять років тому, а втомлена тяжким життям, з підупалим здоров'ям і згіркою душею людина. Творчий вогонь не згас, інтерес до життя не впав, відчуття кривди причетності до свого народу ще більше загострилося, але від колишніх надій на близьке повстання України мало що лишилося, хоч привид селянської революції часом і з'являвся на горизонті. Але більше думалося про те, щоб дати народові книжку, освіту, щоб згуртувати молодь для цієї довготривалої роботи. Тому так радували Шевченка діяльність «Громад», звістки про недільні школи, звертання до нього київського і харківського студентства, готовність багатьох працювати для народу і серед народу. Власне, це були початки народницького руху, який не можна розглядати як альтернативу рухові революційному, оскільки перший у кінцевому підсумку живив другий, що й показали найближчі десятиліття.

Шевченко побачив, що в Україні його ім'я не тільки не забуте – як він боявся, будучи на засланні, – а навпаки, звучить дедалі гучніше; що до нього, до його ідей горнеться молодь. Але це була, на жаль, тільки невелика частина загалом сумного краєвиду української дійсності. Дві речі найбільше мучили Шевченка: сумніви щодо очікуваного, але такого проблематичного визволення селянства і безуспішність усіх спроб улаштування власного побуту.

Тому повертався на чужину з печалями...

Шевченка не раз називали співцем жіночої долі. Справді, переживання долі дівчини і долі матері – чи не головний емоційний нерв його поезії. Мабуть, тут і надзвичайна чутливість його великого серця, і обстави-

ни його життя: глибока травма сирітства, болюча невігойна пам'ять про матір-страдницю, невистуджуване тепло спогаду про сестринське піклування та про дівчину, яка до хлоп'яти недоглянутого «прийшла,

привітала, // Утирала мої сльози // І поцілувала», на хвилику зробивши світ раєм... Але тут і сума баченого й чутого про кривди й наруги, яких зазнавали дівчата й жінки і через соціальну, і через моральну спотвореність світу; роздуми про беззахисність жіночого серця у цьому світі зла; про скороминущість і пропащість дівочого цвіту-краси в житейській задусі; про драматизм і висоту материнської місії. І все те так чи інакше співвідносилося з його уявленням про істинну людяність і пошукуваний шлях правди – і про святість материнства, втілену в образі Марії, Христової Матері. В листі із заслання до Варвари Репніної з Оренбурга 1 січня 1850 року він пише: «Прежде когда-то думал я анализировать сердце матери по жизни святой Марии, непорочной матери Христовой, но теперь и это будет мне в преступление» (VI, 61). (Через десять із лишком років, одержавши від Шевченка нового «Кобзаря», А. Козачковський схарактеризує його поезію як «глубокий, мировой анализ сердца человеческого»¹, – і ці слова немовби доповнюють давніші Шевченкові: власне, всі його герої «знадобилися» йому для аналізу серця людського, а серце материнське, в його ідеальному вираженні – як серце матері Христової, – це і є немовби серце роду людського, абсолют людяності.)

Під час нижньоонгородської «паузи», 8 грудня 1857 року він записує в «Щоденнику»: «В продолжение этих четырех дней писал поэму, названия которой еще не придумал. Кажется, я назову ее “Неофиты, или первые христиане”» (V, 172). І майже через місяць, 4 січня 1858 року: «Кулишу при письме послал свои “Неофиты”. Интересно мне знать его мнение о сем новом произведении» (V, 184).

У певному сенсі своїми «Неофітами» він немовби перегукується з «Енеїдою» Котляревського, де в костюмерії античної історії виставлено українське життя й український типаж. Але Шевченко не «перелицьовує», не комікує; він трагедійний, він справді пише про неофітів християнства і язичницький Рим, але пише так, що це водночас є й українського змісту поема (цю традицію блискуче розвине Леся Українка в своїх «античних» драмах). У ній відлунює актуальна суспільно-політична проблематика кінця 50-х років, озиваються тривоги і раз у раз вибухає гнів поета, який у засланні ще більше пересвідчився в злочинності деспотії та ще більше перейнявся ідеєю безглуздості царської влади взагалі, а не тільки громадянським рахунком до того чи того царя. Тим-то обережніший і «прагматичніший» Куліш не на жарт стривожився, побачивши, що Шевченко вертає на старе, та ще й крутіше, – і поспішив зі своїми застереженнями. Вже 20 січня він відповідає поетові: «Твої

¹ Листи до Тараса Шевченка. – С. 163.

“Неофіти”, брате Тарасе, гарна штука, да не для друку! Не годиться напаминать доброму синові про ледачого батька, ждучи від сина якого б ні було добра. Він же в нас тепер первий чоловік: якби не він, то й дихнуть нам не дали б. А воля кріпаків – то ж його діло. Найближчі тепер до його люди по душі – ми, писателі, а не пузатії чини. Він любить нас, він йме нам віри, і віра не посрамить його. Так не тільки друковати сю вещь рано, да позволь мені, брате, не посилать і Щепкіну, бо він з нею всюди носитиметься, і піде про тебе така чутка, що притьмом не слід пускать тебе у столицю». Шевченко завжди шанував Кулішеву думку й прислухався до його порад, але не завжди слухався. 26 січня він відписує Кулішеві, що не збирався віддавати «Неофітів» до друку, але Щепкіну просить передати.

Куліш, звичайно, мав усі підстави тривожитися за Шевченка: картини пізньоримської деспотії в «Неофітах» надто вже нагадували російську дійсність, а голос поета не раз зривається на емоційно наснажені антицаристські тиради. З великим ефектом спрацьовує улюблений Шевченків прийом удаваного заперечення: «Не в нашім краю, Богу милім, // Не за гетьманів і царів, // А в римській ідольській землі // Се беззаконіє творилось. // Либонь за Декія царя? // Чи за Нерона сподаря? // Сказать запевне не зумію. // Нехай за Нерона. Росії // Тоді й на світі не було...» Гра на запереченнях очевидних аналогій доповнювалася грою на «мимовільних» помилках із наступним поправлінням: «Ідеш шукать його в Сибір // Чи тес... в Скіфію...» Дуже знайомими, з дуже недавньої минувшини, були, особливо українському читачеві, і щедроти Нерона, що лилися «божою благодаттю» на його вірних сенаторів і патрициїв: «Кому чи чином, чи грошима, // Кому в аренду Палестину, // Бай-стрятам дещо. А кому // Самі благословили дать // Свою підложницю в супруги [...] А в кого // Сестру благоволили взять // У свій гарем...» А слова застереження до Алкідової матері, яка прийшла до кесаря просити за сина: «Та не дуже // Радій лиш, небого. // Ще не знаєш ти нового // Ласкавого Бога», – немовби прямо адресовані тим, багатьом, хто буквально купався в ілюзіях про нового, доброго царя – Олександра II (наведений вище уривок з Кулішевого листа якраз і відбивав ці настрої). Шевченків язичник Нерон – це не тільки історична постать, а й водночас псевдонім царя новітніх, християнських часів: полум'яні філіппіки й щирі лайки («А ти собака! людоїд! // Деспот скажений!») нібито на його адресу переходять у картання царів узагалі та ніби вивершують антицаристський пафос усієї політичної лірики Шевченка; зрештою, у пізніше написаній присвяті Щепкіну поет прямо наголошує надісторичність, спрямованість у майбутнє своєї «думи скорбної»:

*...Перепливе вона Лету;
І огнем-сльозою
Упаде колись на землю
І притчею стане
Розпинателям народним,
Грядущим тиранам.*

Раз у раз пророкує він їм страшну кару:

*Не громом праведним, святим
Тебе уб'ють. Ножем тупим
Тебе заріжуть, мов собаку,
Уб'ють обухом.*

Або:

*...А Медуза
В шинку з старцями п'яна спить.
От-от прокинеться... і потом,
І кров'ю вашою, деспоти,
Похмілля справить...*

Але не менш потужно звучить у поемі й прямо протилежний мотив: християнського благого всепрощення, християнської великодушності неофітів, «праведників», «преподобних», «святих мучеників» (згадаймо, що «святими мучениками» Шевченко називав і декабристів і розчулений був незлобивістю тих, що поверталися з Сибіру):

*...Божий суд,
Правдивий, наглий, серед шляху
Тебе осудить. Припливуть
І прилетять зо всього світа
Святіє мученики. Діти
Святої волі. Круг одра,
Круг смертного твого предстануть
В кайданах. І... тебе простять.
Вони брати і християни,
А ти собака! людоїд!
Деспот скажеший!*

І ще й ще:

*Уже внучата зачались,
І виростуть вони колись,
Не месники внучата тії,
Христові воїни святис!
І без огня, і без ножа
Стратеги Божії воспрянуть,
І тьми і тисячі поганих
Перед святими побіжать.*

Суперечність цих двох мотивів – не випадкова. В Шевченковій поезії постійно співіснують (або й поборюють одна одну) «правда-мста» і правда-прощення. Перша має соціальний вимір, друга – моральний, і вони не легко й не завжди узгоджуються і в людській душі, і в історичних діяннях людства. Шевченко то поривається до однієї, то втишує свою стражденну душу другою. І не можна цього ставити йому на карб, як негоже абсолютизувати одне або друге; в тому й вічна правда Шевченкова, що його сумління розіп'яте на хресті оцих двох волінь: кара Божа й людська – і всепрощення Боже й великодушність людська. Якби він застиг в одному, він не був би великим поетом уселюдської міри, відкритим трагізмом світового буття.

А в «Неофітах» мотив прощення – це лиш складник іншого великого: безмежної моральної, сутнісної переваги християнської великодушності, добра («Добро найкращеє на світі // То братолобіє»), що визволяє людське серце від минушого й погибельного, – над поганською заклятістю в минушому й оманливому, граничним утіленням чого є насолода багатством, владою, насильством. Характерно, що Шевченків апостол Петро навертає язичників до християнства саме актом своєї великодушності (як свідченням своєї осяйної моральної переваги). «Йдучи у Рим благовістити», він натрапив на поганську оргію, де в усій своїй тілесній красі блитали гетери й римська золота молодь, – і не став картати, а благословив поган. Силою свого слова («І слово // Із уст апостола святого // Драгим єлеєм потекло») він створив чудо перетворення людських душ – «стихла оргія», і всі «за апостолом пішли // У катакомби», ставши неофітами великої істини життя. Причетність до цієї істини дала і їм снагу стерпіти всі знущання («молились радостно») і своєю стоїчною смертю торжествувати над тлінною владою ідолів-катів.

Один із головних мотивів «Неофітів» – сила слова правди, хвала його чудодійній потузі. Він і собі просить у Божої Матері такого «святого слова»:

*Скорбящих радосте! пошли,
Пошли мені святеє слово,
Святої правди голос новий!
І слово розумом святим
І оживи, і просвіти!*

Бо й сам чує свою апостольську місію, великість якої може бути досягнута тільки через велике слово вселюдської істини. Але – і це найважливіше, це інтимно-Шевченкове! – він над усе хоче, щоб таке вселюдське слово йшло з України!

*...Ридаю,
Молю, ридаючи, пошли,
Подай душі убогій силу,
Щоб огненно заговорила,
Щоб слово пламенем взялось,
Щоб людям серце розтопило.
І на Україні понеслось,
І на Україні святилось
Те слово, божесє кадило,
Кадило істини. Амінь.*

Це мовби нове поривання до отієї розпачливої надії кирило-мефодіївців: «Тоді скажуть всі язики, показуючи рукою на те місце, де на карті буде намальована Україна: “От камень, него же не берегоша зиздущії, той бисть во главу угла!”» – як віддяка Україні за її страждання.

Шевченкові неофіти – це не просто і не тільки «новобранці» християнства в язичницькому Римі. Це всі ті, що наважилися скинути з душі пута олжі й «слово правди понесли // По всій невольничій землі». Всі апостоли волі. («Хвала вам, душі молодіє! // Хвала вам, лицарі святіє!») – це ж адресовано не тільки в далеке тисячоліття; це й у свій час, і в усі часи.) Для Шевченкових сучасників тут не було загадки. А історія весь час розширювала коло можливих ототожнень і самоототожнень...

І все-таки центральний образ поеми – не Алкід та його друзі-неофіти, що обрали жертвний шлях нової віри, а мати Алкідова. Її страждання, її жертва – найбільші. Невимовні болі матері, в якій забирають сина, яка втратила єдиного сина – це теж одна з постійних Шевченкових тем, він бере на себе «ословлення» цих болів ніби за всіх матерів. Але тут мати, як і син, не тільки жертва. Та якщо син зробив свій вибір у мить осяяння апостольським словом, то мати – по волі й важко, через муки втрати сина, через спроби вимолити помилування в деспота, який оголосив себе богом («постригши сам себе в Зевеса» – і «кесар бог», «ще більш од бога!»). Гірко-саркастичний пасаж, нібито звернений до матерів, які прийшли з останньою надією до Нерона, звісно, ж, прочитувався Шевченковими сучасниками як дуже прозора алюзія, та й сам собою має набагато ширший зміст:

*Кого благати ви прийшли?
Кому ви сльози принесли?
Кому ви принесли з сльозами
Свою надію? Горе з вами,
Раби незрячі! Кого?
Кого благаєте, благії,
Раби незрячі, сліпіі!*

*Чи ж кат помилує кого?
Молітьсь богові одному,
Молітьсь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітьсь. Все брехня –
Поти й царі...*

І лише видовище смерті в Колізеї сина та його друзів, розтерзаних дикими звірами на розвагу людозвірам («арена звіром заревла») – смерті умиротвореної («молились радостно») і гордої («А син твій гордо на арену, // Псалом співаючи, ступив»), – преображає матір. І вона перебирає на себе синову місію:

*І помолилась в першій раз
За нас розп'ятому. І спас
Тебе розп'ятий син Марії.
І ти слова його живії
В живу душу прийняла.
І на торжища і в чертоги
Живого істинного Бога
Ти слово правди понесла.*

(Невчасна, мабуть, асоціація: через півстоліття до образу матері, яка перейнялася синою вірою і продовжує його справу, звернувся славетний колись Максим Горький у своєму славетному колись романі «Мати». Він добре знав поезію Шевченка і високо цінував її. Не виключено, що й «Неофіти» запали йому в душу і якось відгукнулися. У всякому разі, деяка об'єктивна схожість є; тим більше, що робітничий рух на початку ХХ століття досить нагадував християнське неофітство.)

До Алкідової матері Шевченко говорить так, що вона мусить його чути, – як і до інших своїх улюблених героїнь: із тим самим безпосереднім переживанням і з тою самою нестримною любов'ю: «А ти осталася одна, // Одна-однісінька надворі. // Моя ти доленько!» – голос поета щоразу переливається в голос матері й навпаки. Але ця мати й відрізнена від інших Шевченкових героїнь тим, що її поставлено обіч Матері Божої, до якої поет звертається з прямим порівнянням: «...Тая мати ріки, море // Сльози кривавої лила, // Так, як і ти. І прийняла // В живу душу світ незримий // Твого розп'ятого сина!..»

Образ Богоматері настійно просився в Шевченкову поезію. В «Неофітах» він присутній мовби на відстані. На відстані молитви. Невдовзі вона постане всім своїм страдницьким і не по-священницькому святим життям – у поемі «Марія».

Поему Шевченко написав після повернення з України, в Петербурзі, в жовтні–листопаді 1859 року. Але задум її виношував, мабуть, давно:

згадаймо цитований раніше лист до Варвари Репніної від 1 січня 1850 року; та й звинувачення в «блюзнірстві», що стало приводом для арешту на Канівщині, так чи інакше свідчить про те, що своя версія образу Матері Божої не давала йому спокою. Зрештою, і сама поема «Марія», будучи надрукованою (в «Кобзарі» 1876 року), викликала такі само звинувачення в «блюзнірстві». В чому ж тут річ?

Образ Матері Христа протягом багатьох століть був предметом не лише поклоніння, а й теологічних суперечок та більше – скептичних і цинічних розумувань.

Опоненти християнства, скептики й атеїсти протягом багатьох століть ставили під сумнів або й висміювали догмат непорочності діви Марії. Ще в II столітті (орієнтовно в 70-х рр. II ст. н. е.) римський критик християнства Цельс, автор книги «Правдиве слово» (яка не збереглася і відома з просторих цитат у славетного християнського мислителя Орігена, який із нею полемізував), розглядав євангельську розповідь про народження Ісуса Христа від діви як легенду, споріднену з давньогрецькими міфами про Данаю, яка народила сина Персея від Зевса, що оросив її золотим дощем; про Меланіппу, яка народила бога вітрів Еола від морського бога Посейдона; про Антіопу, яка мала від Зевса близнюків, та ін. Він підтримував популярну серед ворогів християнства версію про те, що дружина тесляра Йосипа вчинила перелюбство з римським солдатом Пантерою і, «знехтувана чоловіком, вона, ганебно блукаючи, народила потай Ісуса...»¹.

Ця тема була однією з улюблених для богохульників і атеїстів різних часів, не минули її й філософи-раціоналісти XVIII ст.; торкався її, апелюючи, як і Цельс, до античних міфів, і католицький священник Жан Мельє (1664–1729), «Заповіт» якого, виданий 1762 року Вольтером у скороченому вигляді (а повністю лише 1864 року в Голландії), був одним із перших творів соціалістичного утопізму*.

Критики догмату непорочності діви Марії вказували на суперечності в Євангеліях, деякі місця яких витлумачувалися в тому сенсі, що Ісус Христос походив з роду Давидового й Авраамового та мав братів і сестер. Тим часом у деяких католицьких трактатах догмат непорочності діви Марії «поглиблювався» в той спосіб, що й народження її самої було чудом, тобто і її мати була непорочною.

Католицизм розвинув культ Діви Марії, Мадонни до постичних висот, до витонченої містики, але він же й вироджувався до релігійного

¹ Цит. із Цельса за кн.: Ранович А. Античные критики христианства. – М., 1935. – С. 37.

* В юнацькому віці данину такому богохульству віддав і Пушкін, написавши «Гавриллиаду», за що мав відповідати перед спеціальною комісією, яку створив Микола I, але йому вдалося перекласти авторство на покійного автора «вільних» віршів кн. Дмитрія Горчакова (див.: Зленко Григорій. Берег Пушкіна. – Одеса, 1987. – С. 184).

формалізму, особливо в єзуїтів, які віртуозністю поклоніння заступали щирість чуття. Великий математик і релігійний мислитель Блез Паскаль у своїх «Листах до провінціала» висміює бездуховне крутість єзуїтів, підміну віри технологією вірності, на прикладі книжки єзуїта Баррі (1585–1661) «Рай, розкритий Філагії за допомогою ста різних легко виконуваних способів пошанувати Богоматір». Ось розмова оповідача з патером, який рекомендує йому цю «чудову книгу»:

«– Як, отче мій! Вистачить будь-якої з цих неважких вправ, щоб відкрити небо?»

– Так, – сказав він, – послухайте наступні слова його: “Скільки способів пошанування Богоматері ви знайдете в цій книзі, стільки й ключів від неба, які відкривають вам увесь рай, аби тільки ви вправлялися в них”. Ось чому він каже на закінчення, що буде “задоволений, якщо стануть виконувати навіть одну лиш із них”.

– Навчіть же мене, отче мій, якої-небудь з найлегших.

– Всі вони не важкі, – сказав він, – наприклад, “класти поклони при зустрічі з образом Пресвятої Діви; помолитися за малими чотками, які називають чотками для десяти блаженств Пресвятої Діви; вимовляти часто ім’я Марія; доручати ангелам переказувати їй наші побожні поклоніння; бажати побудувати їй більше церков, ніж це зробили всі монархи в світі, разом узяті; щоранку вітатися з нею і щовечора прощатися; щодня проказувати “Аве Марія”, на честь серця Пресвятої Діви”. І він додає, що це останнє пошанування надійніше за всі, щоб прихилити серце Пресвятої Діви.

– Але, отче мій, – сказав я, – за умови присвятити їй своє?

– В цьому немає необхідності, – сказав він, – якщо надто прив’язані до світу. Ось послухайте: “Серце за серце було б, звичайно, те, що треба, але ваше серце надто прив’язане і децю віддане тварності: тому я не наважусь запрошувати вас принести сьогодні в жертву цього маленького раба, якого ви називаєте своїм серцем”. І, таким чином, він задовольняється одним лише “Аве Марія”, про яке він просив»¹.

Я навів цю розлогу цитату з тим, щоб наочніше постала різниця між формалізованим ритуалом пошанування Діви Марії в бюрократичній імперії Церкви (у цьому випадку католицькій, хоч і не тільки в ній) – і тим безпосереднім, щирим, сердечним почуттям, яким була оточена Мати Божа в українському народі*. В цьому народному по-

¹ Паскаль Блез. Письма к провинциалу // Августин Аврелий. Блез Паскаль. Лабиринты души. – Симферополь, 1998. – С. 291.

* Втім, у XVII ст. була в Україні секта Богородичників, тобто слуг Матері Божої, яку заснував фанатичний чернець Гермоген. Але її похмура містика залишилася чужою народові. Про культ Мадонни і секту Богородичників див., зокрема: Вернер Бергенгрін. Мадонна з гіяцинтом // Літературно-Науковий Вісник. – 1924. – Кн. II.

чутті втілилася вся глибина уявлення про святість материнства взагалі, про матір як заступницю за саме життя, бо ж вона його народжує в муках і вона його плакає. Саме це народне почуття – і в Шевченковій «Марії». Більше того, Шевченко тут – усвідомлено чи неусвідомлено – йде за геніальним народним «примітивом» різдвяних співів, колядок і щедрівок, старовинних ікон і середньовічного вертепу, де Ісус Христос і Діва Марія «вростають» у селянське життя, стають «своїми», близькими і зрозумілими; все незужите емоційне багатство народної душі, весь «запас» її людяності обертається на цих євангельських персонажів, так само небесних, як і земних, які й далеко, і поруч. І Шевченко говорить про Марію і вищою мірою побожно, і водночас із тією інтимністю, із тією безпосередністю співпереживання, що й про свою Катерину, Наймичку або тих безіменних дівчат, до яких постійно звертається зі словами спочування й застереження.

І звернімо увагу: як докладно, зримо і з якою пережитістю розгортає поет картини селянського побуту святої родини:

*Ще рік минув. Коло хатини
Коза пасеться; а дитина
І невеличке козеня
У сінях граються. А мати
Сидить на призьбі коло хати
Та вовну з кужеля пряде.
Аж ось і сам старий іде
З ціпочком тихо попід тином:
Носив у город шапличок
Продать. Йому медяничок,
А їй немудрую хустину,
Собі ж несе на постолі
Ременю доброго...*

А яке зворушливе оте – вже коли син підріс і став проповідувати:

*...І принесе
Води погожої, і вмие
Утомлені стопи святис,
І пити дасть, і отрясе,
Одує прах з його хітона,
Зашиє дірочку...*

Це також у душі народного вертепу та колядки, як і оця несподівана добродушна мужицька іронія з приводу легендарної подорожі в Єгипет на ослиці:

*Якби де на світі хоть раз
Цариця сіла на ослицю,
То слава стала б про царицю*

*І про великую ослицю
По всьому світу. Ся ж несла
Живого істинного Бога.
Тебе ж, сердешну, копт убогий
Хотів у Йосипа купить,
Та здохла ти. Мабуть, дорога
Таки завадила тобі?*

Це може шокувати того, хто звик до церковної високопарності в мові про божественних осіб, – але в цьому велика правда, очищення легенди правдою: адже малий Ісус жив у бідній родині тесляра Йосипа, і пізніші учні його були рибарями. За характером побуту, змістом щоденних занять, тривог і клопотів, психологією людських стосунків – це типове селянське життя, хоч європейського села як специфічного типу поселення в Іудеї не було. І Шевченків геній зміг так наочно «реконструювати» це життя, що, попри наближення його стилю до українського, воно сприймається як натуральне. (До речі, в цій поемі Шевченко настільки «кінематографічно» картинний, з динамікою естетично значущих подробиць побуту і дії, що великий кінорежисер Сергій Параджанов не дарма мріяв ставити фільм за «Марією».)

Але «побутовий» рівень бачення великої події світової історії аж ніяк не є стилістичним чи концептуальним зниженням. Це те приземлення, яке дає правдиву силу духовній висоті життя святої родини. Як завжди, у Шевченка широкий емоційний діапазон і багатущий спектр інтонацій – від бурлеску (щоправда, тут його майже немає, але є «побутовість») до патетики. Інакше б він не зміг утриматися на рівні, якого вимагає образ Богоматері. Тим більше, що він зважається на зовсім нове і досить ризиковане, неканонічне бачення. І річ не лише в тому «опобутовленні», про яке йшлося. Є ще кілька принципових моментів у Шевченковому мужньому і геніальному оновленні вічної теми. На один із них звернув увагу ще 1876 року французький дослідник Еміль Дюран у своїй розвідці про Шевченка з нагоди виходу в світ празького видання «Кобзаря». Подаю відповідний уривок у перекладі Трохима Зінківського з його праці «Тарас Шевченко в світлі європейської критики»: «Шевченко в своїй поемі “Марія” зважився поводитися з такою ж самою простодушністю (як в “Наймичці”) і з самою великою подією світової історії, ми хочемо сказати про Різдво Христове. Сю повість він обробив повне з людського погляду, без ніякого сліду чудовності. В Марії поет знайшов змогу виразити сюжет, може в невірній, але глибокій і людяній думці. Євангелісти, а за ними й усі поети християнські наділяли Діві Марії роль пасивну і недбалу. Шевченко, навпаки, в сміливій інвенції, показує нам матір, що надихнула малому

Йсусові думку, що він зробиться колись спасителем усіх людей. Вона готує його до сеї великої задачі. Пізніше вона проважає його в проповідництві, позирає здалеку на його, коли він провіщає слово Боже, підступає до його, коли той сам зостається, щоб полагодити його одержину пошарпану або принести йому води з криниці. Вона слідкує за ним на Голгофу і каже до дітей, що одні мали відвагу його тудою проважати: «Нехай іде, нехай іде, отак і вас він поведе» і потім всіма покинута, без хліба і притулку, сконала бідуючи»¹.

На інший момент указує М. Драгоманов у післямові до женецького (1885 р.) видання Шевченкової поеми в російському перекладі. Він звертає увагу на те, що Марія, Йосип та Ісус висловлюються в душі понять про соціальну справедливість, які (а тим більше думки майже революційні) можуть здатися невластивими тому часові. Однак насправді в стародавній Іудеї, каже Драгоманов, були люди такого способу думання. «Вот, вроде таких людей, какими были Иуда из Гамалы, Иоанн Креститель и члены Эссейских братств, Шевченко изобразил отца Иисусова (провідника пришествя Месії, який завітав у гості до тесляра Йосипа і своїми словами запалив віру в Марії. – *І. Дз.*), самого Иисуса и мать его. В этом смысле, рассказ Шевченка правдив, потому что достаточно верно показывает нам жизнь евреев того времени, когда жил Иисус. Шевченко прибавил только Иисусу и его отцу немного вольных мыслей нашего времени. Больше всего придал Шевченко таких своих мыслей Марии, матери Иисусовой». Але, власне, ці «додавні» думки надають відомому євангельському сюжетові зовсім іншого характеру, що дає Драгоманову підставу говорити – в контексті розмови про варіантність відомих євангелічних оповідей – про своєрідне євангеліє від Шевченка: «Вот и Шевченко рассказал об Иисусе и его матери, Марии, согласно своим верованиям, своим мыслям и желаниям, составивши как бы свое евангелие, в котором изложил эти свои мысли и желания. Желал же Шевченко, чтобы все люди (а не только люди одной веры или одного племени) были свободны и равны между собою и в своих правах, и в имуществе, чтобы не управляли людьми ни попы, ни помещики, ни цари. Желал он также, чтобы и женщины были равны во всех правах своих с мужчинами. Поэтому Шевченко и говорит в своем евангелии, что отцом Иисуса был человек *, который

¹ У кн.: *Зінківський Т.* Писання. – Львів, 1896. – Т. 2. – С. 71.

* Угорський письменник Лайош Мештерхазі, марксист із колишніх католиків, у парадоксальному інтелектуальному романі «Загадка Прометейя» божественне походження Ісуса інтерпретує в парадоксальний, язичницький спосіб: у всіх народів були епохи, коли вони безпосередньо спілкувалися зі своїми богами. «І від такого зв'язку з'являлися надзвичайні особистості, як, наприклад, уже наостанок, – Ісус» (*Мештерхазі Лайош.* Избранное. – М., 1977. – С. 288.)

проповідував людям волю, а мати Іисусову Шевченко вивел наставницею и его самого, и учеников его»¹.

Але є ще одна дуже істотна особливість у трактуванні Шевченком євангельського сюжету, а особливо – образу Марії. У Шевченка Марія – не дружина тесляра Йосипа, а його наймичка. Наймичка – це ближче поетові. Першим провіщенням її майбутньої незвичайної долі стає її дівоча краса: «Рожевим квітом розцвіла // В убогій і чужій хатині»; «А з добрих молодих плечей // Хітон полатаний додолу // Тихенько зсунувся. Ніколи // Такої божої краси // Ніхто не уздрить!» (Підкреслення тілесної вроди Богоматері – це далеко не традиційне; узвичаєне було хіба тільки в живописі, не в словесних мистецтвах; звичайно ж, у Шевченка тілесна краса – знак краси духовної.) І тут же незмінне застереження до дівчат про небезпеку краси: «Злая ж доля // Колочим терном провела, // Згнушалася над красою!» З великою відвагою митця, але й з не меншим естетичним і психологічним тактом Шевченко ввів у свою «євангелію» епізод зустрічі Марії з безіменним апостолом, провісником приходу Месії, який стане батьком Ісуса. Ця зустріч вирішить долю не тільки Марії. І відчуття її доленості підготовлене палким зверненням поета до своєї героїні («Маріє! Горенько з тобою! // Молися, серденько, молись!»), які ллються в тому самому річищі, що і його звернення до інших своїх героїнь-дівчат, яких він застерігає від небезпек, що чигають на їхню красу. Але тут є й інше. І надзвичайної поетичної сили слова про те незмірно велике почуття, той вогонь самозабуття, в якому народжується або гине особистість жінки; і водночас такої ж сили слова про позаособистісне значення того, що станеться. Сама ж зустріч відтворена з якоюсь лагідною урочистістю, і в ній запановує духовний настрій: «А гость роззутий, // Умитий з куці вихожав // В одному білому хітоні, Мов намальований сіяв [...] І словеса його святіє // На серце падали Марії, // І серце мерзло і пеклось!» Слова апостола: «Я Месію // Іду народу возвістити» – визначають її долю. Вона згадає їх, коли народить сина, – і виховуватиме його гідним майбутньої ролі Месії. І син, у повсякденних життєвих враженнях набираючись мудрості, підтверджував її надію, її віру:

*...Аж глядь,
Межи раввінами дитина,
Її хлоп'яточко, сидить
І навчає, неповинне,
Як в світі жить, людей любить,
За правду стать! за правду згинуть!*

¹ Марія. Поэма Т. Гр. Шевченка с передним словом и замечаниями М. Драгоманова. – Женева, 1885. – С. 45–46; 42–43.

*Без правди горе! – Горе вам,
Учителі архієреї! –
І дивувались фарисеї
І книжники його речам.
А радість матері Марії
Неізреченная. Месію,
Самого Бога на землі
Вона вже зріла.*

...Через п'ятдесят років після того, як Шевченко написав «Марію», в Росії вийшов переклад розділу «Рукопис» із роману «Життя Ісуса» німецького письменника Густава Френсена, колишнього пастора. В ньому Ісус – один із п'яти дітей Марії та Йосипа, який в отакому природному житті, як оця у Шевченковій «Марії», через життєві враження, роздуми, спілкування з людьми і завдяки своєму люблячому серцю й великій душі осягає здатність сказати нове слово людству, вказати шлях людинолюбства – і тим стає Месією. Це дуже близьке до того олюдження Ісуса і Марії, що в Шевченка. Як і неприйняття формалізованого, бюрократизованого культу їх: «...З доброго жителя степової рівнини, із сміливого героя та його простого, правдивого життя, з дивної, чистої, дитячої віри його і самотньої, сповненої розлуки смерті – час, людська винахідливість і людське честолюбство створили мертву, казкову істоту, що сидить у височині за хмарами, виряджена в золоту парчу, і править світом. А поруч з ним, майже величніша за нього самого, сидить його мати. Його бідна, скромна мати! І навколо нього стоять у шовкових одежах з поважними, імпозантними, непорушними обличчями старі, розумні, палкі селяни, які колись-то босоніж ішли за ним піщаною дорогою»¹.

Зовсім по-іншому, ніж у канонічних релігійних текстах, звучить у Шевченковій «євангелії» оте постійне «**пренепорочная** Марія». Звучить у його апокрифічному оповіданні так щиро і якимось ніби оновлено, що й полемічності не відчуваєш. А вона є. І не тільки щодо канонічних уявлень про Пріснодіву («пренепорочною» називає пост звичасво «гріховну»), а й щодо звичаєвого ставлення до «покритки» – цього вічного Шевченкового болю: тут він подвигом життя Богоматері ніби освячує материнство взагалі і «незаконне» особливо (бо воно найстражденніше).

Новий зміст вкладає він і в образ Йосипа. Нагадуємо: Марія (за Шевченком) – не дружина його, а наймичка, до якої він, старенький, ставився як до доньки. Помітивши, що з Марією відбуваються дивні зміни, він пропонує їй повінчатися, щоб її не побили камінням

¹ Френсенъ Густавъ. «Рукопись». Изъ романа «Hilligenlei» (Жизнь Иисуса): Пер. с нем. – СПб., 1907. – С. 129.

за перелюбство («А то б цеглиною убили» – звичаї в іудеїв були ще набагато суворіші, ніж в українському селі). Але з якою делікатністю – досяжною тільки для великого поета! – описано цю ситуацію:

...Молодії

*Ланіти, очі і уста
Марніють зримо. – Ти не та,
Не та тепер, Маріє, стала!
Цвіт зельний, наша краса! –
Промовив Йосип. – Диво сталося
З тобою, доненько моя!
Ходім, Маріє, повінчаймось,
А то... – Й не вимовив: уб'ють
На улиці. – І заховаймось
В своїм оазисі...*

До речі, вчинок Шевченкового Йосипа святого змушує згадати вчинок героя повісті «Художник» (у другій частині), що одружився з дівчиною, яку одурив інший, – щоб її врятувати (але заслужив славу божевільного і справді збожеволів, хоч і з інших причин); тобто, Шевченко такий варіант чоловічої поведінки давно моделював. У «Марії» взагалі багато помітних і непомітних «відсилань» до інших Шевченкових творів. Наприклад, коли Марія-вдова (Йосип уже помер) позичає півкопи на буквар і одводить хлопця в школу, – можемо згадати іншу вдову, в якій побував гість – козак із Січі – і яка не зважила на глузи за «байстрюка», а, заробивши гріш, справила синові одєжину, віддала до школи та й виховала доброго козака для Січі: «– Гляньте, вороги! Подивіться! [...] А сама на прощу в Київ, // В черниці пішла». А оте з «Марії», про малого Ісуса: «Один-однісінький, бувало, // Сидить собі у бур'яні // Та клепку теше» – і зовсім наче з власного дитинства, коли ото ховався в бур'янах і «списував Сквороду».

Усе це, звичайно, не випадково. Євангельський сюжет, як і в народній свідомості, постійно озивався реаліями українського життя, його моральною проблематикою і міг асоціюватися навіть з деякими актуальними подіями політичного життя. Це і в традиціях світового мистецтва, де образ Ісуса Христа не раз пов'язувався з конкретними ситуаціями в історичному бутті того чи того народу, з його боротьбою проти поневолення. Брейгель, який творив у часи національного руху у Фландрії проти іспанської тиранії, у своїх біблійних сюжетах (шлях на Голгофу; розп'яття; побиття Іродом немовлят) скрізь на задньому плані або в кутку подає постаті іспанських вояків, посланців герцога Альби: кати Фландрії урівнюються з катами Ісуса Христа. Брейгель не боявся анахронізму: євангельське передання вічне і вічно актуаль-

не! У Шевченка, скажімо, розгубленість «братів», «учнів» Христових, наляканих його мученицькою стратою («...Перелякались, повтікали [...] Нетвердії, душеубогі, // Катам на муку не дались, // Сховались, потім розійшлись, // І ти їх мусила збирати...»), може нагадувати про ту зневіру, що запанувала була в Україні по розгромі Кирило-Мефодіївського братства. І не раз поет мовби одривається від євангельського сюжету і мовить прямо до своїх сучасників: «Не вас мені, сердешних, жаль, // Сліпі і маліє душою, // А тих, що бачать над собою // Сокиру, молот і кують // Кайдани новіє...» (Слушно зауважує В. Смілянська, слідом за Дм. Чижевським, що «для історіософії Шевченка взагалі характерний антропоцентризм»¹, і постаті та події минулого в нього оживають як актуальні й вічнозначущі.)

Забута всіма, Шевченкова Марія «померла з голоду».

Напевне, так не було. Може, це своєрідна реакція поета на малу увагу євангелістів до її постаті й долі. (І в сучасних Шевченкові чи пізніших працях про Ісуса Христа, наприклад, у славетному «Житті Ісуса» Е. Ренана, про Марію є лише побіжні згадки.) Голодна смерть «під тином [...] у бур'яні» має ще раз співвіднести образ Марії з образами покриток Шевченкової поезії. І підкреслити запізнілість і фальш пізнішого казенно-церковного звеличення: «А потім ченці одягли // Тебе в порфіру. І вінчали, // Як ту царицю...», – що в його очах рівнозначне нарузі: «Розп'яли // Й тебе, як сина. Наплювали // На тебе, чистую, кати; // Розтлили кроткую!»

...У 1925 року Бертольд Брехт опублікував у одній з берлінських газет вірш «Марія». Подаю його в російському перекладі за Львом Копелевим:

*Ночь ее первых родов была
Холодной. Но годы прошли,
И она позабыла совсем
Мороз, просквозивший худую кровлю,
И чадивиую печь;
Забыла муки схваток, начавшихся перед рассветом,
А прежде всего позабыла стыд, испытанный
От того, что все это на людях, – стыд,
Присущий всегда беднякам.
Потому-то и многие годы спустя
Эта ночь стала праздником,
Собирающим вместе людей.
Смогла грубая брань пастухов –
Позднее историки назовут их царями.*

¹ Смілянська Валерія, Чамата Ніна. Структура і смисл: спроби наукової інтерпретації поетичних текстів Тараса Шевченка. – К., 2000. – С. 196.

*Ветер, холодный и воющий,
Окажется ангельским пением,
От дыры в крыше, дышавшей морозом,
Останется только звезда.
Все произошло именно так
Из-за сына ее; он был светел и легок,
Песни любил,
Дружил с бедняками,
Но жил меж царей
И по ночам видел звезду над собой.*

Цей вірш було використано як привід звинуватити автора в блюзнірстві, в «ображанні почуттів віруючих». Але насправді він одне зі свідчень вічної соціально-етичної потреби повернути євангельський сюжет до його первісної житейської конкретності.

Шевченкова поема закінчується могутнім акордом тріумфу правди в людських невольничих душах:

а ти...

*Мов золото в тому горнилі,
В людській душі возродилась.
В душі невольничі, малій,
В душі скорбящей і убогій, –*

і цей образ відродження правди, потоптаної можновладцями, в серцях простого люду, є перифразою Шевченкового образу України, уявлення про її долю – України, зрадженої і покинутої панством («елітою», по-теперішньому), але вічно живої і не зрадженої в душі народу. Як на початку колись «Катерина», так і тепер, наприкінці шляху, «Марія» – говорить зрештою про Україну.

СЛАВА І САМОТНІСТЬ (ОСТАННІ РОКИ ЖИТТЯ)

Повернувшись до Петербурга, Шевченко знову опинився у вирі громадянського і мистецького життя. Він бере участь у виданні першого «товстого» українського журналу «Основа», який завдяки своєму доброму літературному рівневі здобув визнання і серед російської публіки. Підтримує зв'язок з організаторами недільних шкіл в Україні й укладає для цих шкіл «Буквар». Стає одним із засновників «Общества для вспоможенствования нуждающихся литераторов и ученых». Розширюється коло його друзів, але залишаються й старі. В радянські часи в біографіях Шевченка вважалося добрим тоном підкреслювати розбіжності між «революціонером» Шевченком з одного боку та «лібералом» Костомаровим і «буржуазним націоналістом» Кулішем – з іншо-

го, що нібито набирали характеру ворогування. Незгоди між ними справді траплялися. Інколи вони були зумовлені різницею темпераментів та творчого типу (приміром, Костомаров, скрупульозний дослідник, нерідко сперечався з Шевченком у конкретних історичних питаннях), а інколи – політичними розбіжностями (скажімо, Куліш у цей час дотримувався погляду, що шлях до волі лежить через освіту й культуру, тоді як Шевченко, не заперечуючи їх значення, все-таки знову схилився і до революційного шляху). Але ці незгоди не заважали їхній співпраці й не затьмарювали дружби (це вже пізніше, через роки після смерті Шевченка, Куліш змінив своє ставлення до нього, як, до речі, й Максимович).

Водночас не можна заперечувати того факту, що Шевченко дедалі більше зближується з російськими революційними демократами, з гуртком «Современника». (Щоправда, різкого поділу на «табори», як це нерідко подавалося в радянські часи, насправді тоді ще не було, і в того ж Костомарова на літературних вечорах збиралися і Чернишевський, Сераковський, В. Калиновський, – і Кавелін, Білозерський.) М. Драгоманов досить обережно говорить про зближення Шевченка із «Современником»: «Шевченко став у Петербурзі трохи водитись із кружком «Современника», який, як міг, проводив новосвропейські філософічні думки»¹, – і закидає Шевченкові відставання від цих думок; але він, по-перше, весь час, неправомірно й догматично вимагає від поета не дуже потрібної тому теоретичної системи (часом буди глухим до власне поезії), по-друге ж, не міг володіти тим величезним фактичним матеріалом, який зібрали пізніші дослідники і який засвідчує широчінь Шевченкових контактів навіть у ці останні роки життя, коли вже давалися ознаки хвороби і втоми.

Не можна сказати, що тільки Шевченко тяжів до революційно-демократичного кола, – там теж шукали в ньому спільника і союзника: «Руководящий кружок “Современника” сразу почувствовал в Шевченко родственную силу и при всяком удобном случае подчеркивал свою симпатию к нему»², – на це є багато доказів. Особливо, до сердечності, здружилися з Шевченком брати Курочкіни, які радо його перекладали (у своєю чергою, Шевченко захоплювався сатирами Василя Курочкіна). Серед нових Шевченкових знайомих – поет-революціонер М. Михайлов, видатні революційні діячі П. Лавров, М. Спешнев, М. Шелгунов. На ґрунті літературних інтересів триває

¹ Драгоманов М. П. Літературно-публіцистичні праці у двох томах. – К., 1970. – Т. 2. – С. 49.

² *Евгеньев-Максимов В. Т. Г. Шевченко и круг «Современника» // Литературная газета. – 1939. – 26 февраля. Цит. за: Т. Г. Шевченко. Биография. – С. 464.*

спілкування з О. Плещеевим, І. Панаєвим, І. Тургенєвим. Відбувається і заочне знайомство Шевченка й Герцена: в «Колоколе» з великою симпатією згадують про українського поета, а він через співробітника «Современника» М. Макарова, який їхав за кордон, передає Герценові свого «Кобзаря» з «благодарнейшим поклоном».

Особливі стосунки склалися в Шевченка ще раніше з учасниками польського визвольного руху, і тепер вони набирали нового значення. Готувалося чергове польське повстання (яке вибухне 1863 року), і поляки не без підстав розраховували принаймні на прихильне ставлення такого авторитета, як Шевченко, до їхньої ідеї. Пізніше, після придушення повстання, серед документів слідчої комісії фігурували й такі, що говорили (може, перебільшено) про зв'язки поляків-революціонерів з українським поетом та про їхні специфічні плани щодо нього. Згідно з одним із них, Сераковський і Падлевський «долго изучали и ловили Шевченку», а з другим – «Сераковский и Падлевский хотели сотворить из Шевченки малороссийского национального гения, малороссийское знамя и завладеть этим знаменем»¹. Посилаючись на це сумнівне джерело, М. Чалий підтримував версію про хитрі плани Сераковського щодо використання авторитету Шевченка, тоді як О. Кониський, а за ним і М. Антонович відкидали цю версію на користь щирості приятельських стосунків поляка й українця. Невідомо, чим би скінчилася дружба Шевченка з поляками, «коли б Кобзар дожив був до р. 1863, себто до польської революції», – писав М. Чалий. На це О. Кониський відповідав: «Ми не маємо жодної основи не йняти віри в щирість відносин поляків до Шевченка. Ми вже відаємо, скільки запомоги моральної зазнав наш Кобзар в Оренбурзі і в Новопетровському від Герна, Сераковського, Броніслава Залеського і ін. Знаємо, що Сераковський і в Петербурзі додавав праці, щоб добути Шевченкові амністію. Чи можна ж гадати, щоб його добре серце не почувало до поляків вдячності і відверталось від них! Але не саме тільки почуття особисте викликало у його відомі вірші “Ляхам”. Ні, рукою його водила, коли він писав ті вірші, та свідомо думка, яку він з іншими українцями положив в основу програми Кирило-Мефодіївського братства [...] Трудна і невдячна річ вгадувати, на чому скінчилося б приятелювання поляків з Шевченком, коли б він був дожив до революції р. 1863? Певна річ, що він не пристав би ні до відбудовання шляхетської Польщі р. 1772, ні взагалі до панських тенденцій, але не пристав би і до “обрусенія”, не пішов би служити йому, як се зробив дехто з українців»².

¹ Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 470.

² Кониський Олександр. Тарас Шевченко-Грушівський. – С. 477.

До питання про стосунки Шевченка з поляками неодноразово повертався Франко. Цілком цій темі він присвятив свою доповідь 15 березня 1904 року на 43-ті роковини смерті Шевченка: «Шевченко – ляхам». Поклавши в основу доповіді аналіз вірша «Ляхам», Франко говорить про еволюцію поглядів нашого поета, зокрема «під впливом диспутів з поляками, спеціально з Залеським» (мається на увазі період заслання і після заслання). На Франкову думку, уявлення про якийсь давній ідилічний вік у стосунках поляків та українців, про «рай», який запалили ксьондзи, – всього лиш ілюзія; «раю» не було і закликаати до його відновлення дарма. І ворожнечу створював не так релігійний чинник, як соціально-економічний. Франко не заперечує значення ідеальних поривань «романтичного ідеалу». «Великі ідеали, вказані геніями слова й чуття, не перестають і нам світити, але крім тих ідеалів, що вказують нам дорогу, нам для далекої подорожі потрібний великий багаж матеріальних засобів, життєвого досвіду й енергії, духовної сили та широкого знання. Поки сього не маємо, поки всяке балакання про згоду, про збратання і високі ідеали не заслуга, а деморалізація. Збратання двох народів, злучених і роз'єднаних тисячолітньою історією, – се як будова моста між двома берегами»¹. Ці суворі Франкові слова незаперечно справедливі, але вони породжені конкретною політичною ситуацією в Галичині на зламі століть, принципово відмінною від тієї, в якій перебував Шевченко. І Шевченків заклик: «подай же руку козакові і серце чистее подай», – не був риторикою; маючи намір будувати міст, треба починати з такого очищення від ворожнечі. Тому можемо сказати, що Шевченко, попри свої романтичні ілюзії, пропонував добрий початок. І не його вина, що його мало хто послухався.

Бере Шевченко участь і в літературних читаннях у Пасажі. Разом з тим не залишає й роботи над офортами, хоч це й давалося йому не легко: гравірування вимагає великої зосередженості та багато часу. А саме цього не давали йому обставини петербурзького життя: на нього звідусюди «полювали» як на модну знаменитість. І все-таки як офортист він уже тоді здобув визнання, а пізніше історики мистецтва відвели йому визначне місце в розвитку вітчизняного гравірування. Ось що пише один із дослідників: «После возвращения в 1858 г. из ссылки Т. Г. Шевченко возобновил свои занятия офортом, которые не оставлял до конца своей жизни. Этот новый период характеризуется дальнейшим развитием реалистического метода и усовершенствованием техники офорта. Ряд копий с картин Мурильо, Рембрандта, К. Брюллова, М. Лебедева, А. Мещерского, И. Соколова послужили

¹ Франко Іван. Зібрання творів у 50 т. – Т. 35. – С. 183.

ему для різноманітніших штудій офортної техніки (игла, акватинта, лавис). В результаті цих занять на протязі двох років він створив замечательную серію автопортретів і портретів Ф. Бруні, П. Клодта, Ф. Толстого і других. Вони вошли в сокровищницю російського гравіювання як золотий фонд реалістического мистецтва. Замечательные по своїй виразителности, блистающие по техніці гравюри Т. Г. Шевченко до сих пор дають приклади високих досягнень в області офортної гравюри»¹.

Понад рік тривало бюрократичне листування між Третім відділенням, міністерством народної освіти та цензурними відомствами з приводу прохання Шевченка про нове видання «Кобзаря». Нарешті дозвіл отримано, але після немилосердного калічення Шевченкових текстів. 26 листопада 1859 року він пише в листі до О. Хропалю, зятя Ф. Смирєнка і службовця фірми «Брати Яхненки і Смирєнки»: «Мені оце прийшло до скруту: сьогодні цензура випустила із своїх пазурів мої безталанні думи та так, проклята, одчистила, що я ледве пізнав свої діточки, а издатель, кацапська душа, половини не дає того, що я прошу і що мені притьмом треба. З таким моїм лихом я оце до вас з Платоном Федоровичем: вишліть мені, будьте ласкаві, 1100 карбованців, і я вам з великою дякою пришлю к Новому року екземплярів книги на таку суму, або через рік гроші з невеликим процентом. Зробіть, як ви знаєте і як вам бог на розум положе» (VI, 241). Аналогічного листа того ж дня написав він і до П. Смирєнка. Йшлося про те, що видавець Кожанчиков, який брався друкувати Шевченка, відмовився, оскільки після «роботи» цензури обсяг книжки зменшився настільки, що тепер справа здалася йому не вигідною (про конкретні умови Кожанчикова нічого не відомо). Після того, як П. Смирєнко позичив гроші (з умовою повернення боргу примірниками книжки), «Кобзаря» надруковано в друкарні Куліша тиражем 6050 примірників. Книжка дістала швидкий і широкий відгук у російській пресі. Буквально через кілька днів у газеті «Северная пчела» за 26 січня 1860 року з'явилося повідомлення: «Спешим уведомить наших читателей о выходе в свет стихотворений малороссийского поэта Т. Г. Шевченка, под титулом "Кобзарь". Эта небольшая, но великолепно изданная книжка украсила бы каждую, самую богатую литературу: это истинно гениальные произведения даровитого художника. Шевченко — тип чисто народного поэта-художника; в нем, как в Крылове — Русь, отразилась вся Украина, поэтическая, философская, жизненная, будничная!»². Ще захоплініше реагував журнал «Семейный круг» (1860,

¹ Корнилов П. Е. Офорт в России XVII–XX веков. — М., 1953. — С. 55–56.

² Т. Г. Шевченко. Біографія. — С. 476.

ч. 8, 25 лютого): «Т. Г. Шевченко – представитель малороссийских писателей, перед его гениальностью все покорно склоняют свои головы, и нет ни одного украинского поэта, который даже подумал бы о соперничестве с Шевченко. Нет в Малороссии ни одного порядочного уголка, в котором имя творца Кобзаря не произносилось с уважением и глубокою любовью; в народе поют его песни. Это высшая степень славы. Шевченко перестал теперь быть лицом, о котором суждения еще не установились, заслуги которого достаточно не обозначены, и уже принадлежит истории. Это – самая видная, самая симпатичная личность Украины нашего времени; на него обращены теперь взоры всех как на представителя народных дум, горя, желаний, радостей»¹. (Цікаво, що автор цього відгуку, журналіст і перекладач Леонід Петрович Блюммер, пізніше, 1866 року, засуджений до заслання, підписався українським псевдонімом – Крутоярченко.)

Невдовзі з'являються ґрунтовні рецензії, в тому числі й у «товстих» журналах. У третьому числі «Современника» за 1860 рік надруковано велику статтю без підпису, яка, вважається, належала перу М. Добролюбова. В ній докладно переповідало автобіографію Шевченка; з поетичних творів найбільше уваги приділено «Гайдамакам», яким дано високу оцінку; головним і найціннішим в українського поета визнано його глибоку народність. Однак коли Добролюбов із захватом пише: «...Він лишився вірний своїм першим дням, вірний своїй Україні. Він співає про її минуле життя, співає про її сучасне – не в тих колах, які втішаються плодами новітньої російської цивілізації, а в тих, де збереглась безхитросна простота життя і близькість до природи»², – то така характеристика все-таки звучує і Шевченкову народність, і його світоглядні обрії. Так само і в дуже прихильному відгуку М. Михайлова щедре увінчання Шевченка лаврами народного поета – народного швидше в етнографічному, соціально-побутовому, ніж громадянському і світоглядному розумінні, – порівняння з Кольцовим (!) і Бернсом обертаються недобачанням справжнього ідейно-художнього масштабу творчості Шевченка. Це тим дивніше, що М. Михайлов знав і позацензурні, «позакобзарські» його твори. Під цим оглядом інакше звучить рецензія в «Отечественных записках» (також у березневому числі) невідомого автора (здогадно – М. Костомарова). Фактично вона спрямована полемічно проти розуміння Шевченка як «народного співця», коло інтересів і засобів якого замкнене в світі традиційного українського побуту та пісенно-балладного фольклору. «Його місце поряд з Міцкевичем і Пушкіним», –

¹ Тарас Шевченко. Документи... – С. 348.

² Світова велич Шевченка. – Т. 1. – С. 59.

стверджує автор, ніби наслухавшись отих похвал «від Кольцова». І далі говорить про те, що Шевченкова поезія – ще вже історично новий етап розвитку української поетичної свідомості: «Його поезія йде на зміну народним пісням. Вона змушує визнати, що вироблене народною думою не зникне, але повинно увібрати інші образи і повести до інших явищ в розумовому і діяльному житті народу. Те, ще насолоджувало безграмотних селян, тепер повинно зробитись насолодою освіченого смаку; те, що існувало в уривках, повинно стати струнким, художнім творінням. Те, що, очевидно, безплідно завмирало, як залишок безслідної старовини, що виживало з сил, а разом і з розуму, повинно стати моральною силою, що збуджує народ до дальшого саморозвитку». Полемічне спрямування має й думка автора про те, що Шевченко не є поет тільки українського життя й тільки українського народу (що звучало в багатьох похвалах йому): «Якщо збагнути поезію Шевченка, виникає і утверджується думка і надія відродження маси, що раніше була засуджена на злидні під гнітом забобонів, від яких ми ще взагалі дуже не вільні, хоч і думаємо, що звільнилися, – відродження маси не тільки малоросійської, але взагалі всякої... Ось чому і великорос, і поляк, і німець, і француз, якщо тільки у нього є поетичне чуття і тепле, любляче серце, не залишиться без впливу від поезії Шевченка»¹. (Це останнє, до речі, дуже швидко почало справджуватися.) Рецензію, вочевидь, писала не людина «збоку», а така, що жила сама потребами української літератури. Так само і велика стаття Д. Мордовцева (Данила Мордовця) в ч. 6 журналу «Русское слово» – про незводимість Шевченка до народно-поетичної традиції, хоч яка вона для нього важлива.

У низці відгуків підкреслювалося, що Шевченкова поезія засвідчила безглуздість уявлень про українську мову як нібито непридатну для високої літератури. А О. Плещеев навіть стверджував: «Тепер ви на кожному кроці зустрінете у нас людей, що захоплюються п. Шевченком, вивчають навіть малоросійську мову для того, щоб прочитати його вірші». (На його думку, змінилося ставлення до української мови порівняно з минулими десятиліттями: «Чудесні, вищою мірою поетичні й художні творіння Шевченка служать яскравим запереченням пануючій в нашій літературі років десять чи двадцять тому думці, що малоросійська мова нездатна до дальшого розвитку і життя малоросійське не може дати змісту для художнього твору. Подивіться, як цією мовою, яка вважалась тоді провінціальним наріччям, Шевченко, як малоросійський поет, залишаючись народним, доступним простолюдинам, зумів внести в свою поезію елемент загальнолюдський»².)

¹ Світова велич Шевченка. – Т. 1. – С. 66.

² Там само. – С. 69.

Менш як через півроку після виходу українського «Кобзаря» з'являється «“Кобзарь” Тараса Шевченко в переводе русских поэтов», підготовлений роботою відомих російських поетів та перекладачів, серед яких: О. Плещеев, М. Курочкін, Л. Мей, В. Крестовський, М. Михайлов, М. Берг, М. Гербель (упорядник і редактор). До нього ввійшли і деякі нові твори Шевченка, але його політична поезія і далі залишається непрохідною для цензури. На російське видання теж відгукується преса, в російських журналах з'являються нові переклади з Шевченка.

Здавалося б, Шевченко – на вершині успіху та слави.

Але – не бракувало й того, що засмучувало й пригнічувало.

Глибокою травмою для Шевченка була і залишалася неможливість постати на весь свій справжній творчий зріст – через неблаганність цензури. Ці муки душі можна, мабуть, порівняти хіба що з тими фізичними муками, що їх завдавав «іспанський чобіт» інквізиції. «Звеличений творчим спогляданням дух дуже сильно відчуває потребу в повідомленні іншим свого твору»¹. Це, власне, головна потреба творця. Заради неї, щоб вернутися до життя як творення, Шевченко мусив звертатися до своїх катів з проханнями, в яких сучасний цинічний пустопляс-краснобай ловить його на «каятті», що, однак, не віднімає величі Шевченкові й не додає благородства пустоплясові-краснобаю. Скільки зусиль доводилося витратити йому на те, щоб дістати цензурний дозвіл, але результатом такого дозволу були тільки нові й нові катування поетової душі шляхом калічення його Слова! І не побачив він за життя жодного видання, в якому була б повнота його творчої потуги. Тому й тогочасна критика не могла адекватно оцінити Шевченка, навіть тоді, коли осипала його похвалами й величала генієм. І не могло сповна втішити те, що дедалі ширше й ширше, особливо в Україні, розходилися списки з позацензурною поезією...

Пекло душу й усвідомлення того, як багато часу, сил, здоров'я забрала солдатчина, як утрачено «темп» у змаганні з непоступливим богом часу Сатурном і скільки загублено можливостей. Як зламану долю.

Гіркоти додавали й мучили сумління невдачі зі спробами визволити з кріпацтва рідню. Не допомогло навіть сприяння видатних діячів російської культури, які, на пропозицію І. Тургенєва, звернулися до поміщика В. Фліорковського від імені «Общества для пособия нуждающимся литераторам и ученым». Листа підписали дуже поважні люди, від професорів та академіків до титулованих осіб, що мало

¹ *Большее Вильгельмъ*. Релігія нашого времени: Пер. с нем. // Библиотека для всехъ. – № 39. – С. 33.

вплинути на поміщика (а І. Тургенєв і П. Анненков зазначили під своїми прізвищами відповідно: «помещик Орловской губернии», «помещик Симбирской губернии», що мало, певно, на їхню думку, закликати до почуття станової солідарності), – але Фліорковський був не тільки незламний у святому почутті власності, а й віртуозний у ліберальних словесах, звинувативши самого Шевченка, що той перешкоджає своїм родичам відійти **без землі**. Що для селянина означало дістати «волю» без землі – зрозуміло. На прохання Шевченка і за дорученням згаданого Товариства вести переговори з поміщиком виїздив (безуспішно) член Товариства, молодий офіцер демократичних поглядів, Микола Новицький. З його спогадів видно, наскільки переймався Шевченко цією справою: «Я ніколи не забуду нашого прощання – воно було останнім, бо я його вже більше в житті не зустрів, – коли Тарас, знову повторюючи своє прохання поклопотатись про його братів і сестру Ярину, з гарячковим зойком: “О Ярино, Ярино!” – упав на блаженський диванчик, що стояв у кутку його вбогої квартирки, й істерично, голосно заривав, як дитина...»¹ Варто тут згадати і вірш «Сестрі» («Минаючи убогі села, // Понаддніпрянські невеселі»), написаний під час останнього приїзду в Україну: щасливий сон про зустріч із вільною сестрою на вільній землі кінчається моторошним пробудженням: «Ти... // На панщині, а я в неволі!...»

Завжди емоційний, але самоконтрольований, Шевченко в останні роки нерідко втрачає самовладання. Давалися взнаки втома, недуги, побутова невлаштованість і... самотність. Пекуче відчуття самоти – та жадання її позбутися – стають домінантою його душевного стану. І відбиваються на всьому – творчості, висловлюваннях у листуванні, поведінці. Відчуття самоти тихою тінню супроводило його ще з малих і молодих літ – як сирітство. Воно оберталось й особливою чулістю до дівочої уваги, бажанням бути привітаним, – а водночас відкритістю й співчутливістю до дівочого серця, чим сповнена Шевченкова поезія. (До речі, **дівоча** самотність – теж один із постійних мотивів його поезії: «Ой маю, маю я оченята, // Нікого, матінка, та оглядати, // Нікого, серденько, та оглядати! // Ой маю, маю і рученята... // Нікого, матінко, та обнімати, // Нікого, серденько, та обнімати!») З роками відчуття самоти природним чином набирає форми потреби в рідній душі як дружині, як берегині родинного загишку. А тут доля вела з Шевченком жорстоку гру. На десять літ його викинено з життя, якраз на ті десять літ, коли саме й міг він улаштувати свої родинні гаразди. Оці десять украдених літ і відіграли фатальну роль у його особистій

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 362.

драмі*. Солдатчина ще більше загострила почуття душевної, інтимної самотності, якої не могли компенсувати ніякі друзі, ніякі публічні визнання й пошанування, ніякі успіхи на громадській або творчій ниві. Він відчуває критичний брак часу, а це завжди породжує психологічну перенапругу й форсовані дії. У гарячковій спробі одружитися з молоденькою акторкою Катериною Піуновою ще було захоплення чарівною особистістю чи, хай, ілюзією особистості. Далі залишиться – крім двох неодмінних умов: щоб була україркою і не панського роду – залишиться тільки самісінький мінімум практичних вимог: щоб була молода (потім – реальніше: не стара), чепуренька, чорнобривенька (або кирпатенька). Тобто, суто селянські критерії. Рівень «вимог» із кожним місяцем знижуватиметься, і вже мовчить навіть про широкую душу й доброту. Тільки пекельно-тоскна облога самоти й передчуття недалекої смерті можуть довести людину до такої крайності. І Шевченко з властивою йому одвертістю цього не приховує, хіба що думку про смерть якийсь час ще відганяє.

У листах до Варфоломія Шевченка він раз у раз квапить його, щоб добився згоди на шлюб від його наймички Харитини Довгополенко, про яку в нас уже була мова: «Будь ласкав, поверни цим ділом на мою руку, а то не втерплю – одружусь з такою шерепкою, що і тобі сором буде» (VI, 250). (Пізніше в поезії буде ще розпачливіше: «Ні. Треба одружитись, // Хоча б на чортовій сестрі!»). Коли ж надію на Харитину втратив, пише тому ж таки Варфоломієві: «...Якщо та придуркувата Харита не схаменулась, то проси сестру Катерину і сестру Ярину, чи не накинуть вони оком у Керилівці яку огрядну та чепурну дівчину, хоч і вдовицю, аби чесного роду, та щоб не стара і доладна була» (VI, 256). Це схоже на міркування літнього селянина-вдівця, якому страшно доживати віку самому. А в листі до Ф. Ткаченка «умови» ще скромніші: «Накинй оком полтавку, кирпичу чорнобривку» (VI, 257). Так хотілося йому здійснити свою давню невідступну мрію: оселитися у власній хатині над Дніпром, з дружиною, – свояк Варфоломій уже й господарські приготування робив; Шевченко сам і план хатини та садиби накреслив...

* Цю особисту драму спробував відтворити Гео Шкурупій у незакінченій «Повісті про гірке кохання поета Тараса Шевченка». В ній читаємо, зокрема, таке: «Шевченко, як усі старі люди, що звикли замолоду до успіху в жінок, уже ніяк не міг примиритися з тим, що він втратив своє очарування [...] Всі жінки, що він їм пропонує свою руку, ще зовсім молоді й свіжі. Він зовсім забуває за свої старі роки, і йому до нестями подобаються живі молоді дівчата, що в них грає кров і молодість, наливаючи рум'янець щоки і еластичністю гнучкі здорові постаті. Успіхи молодих років запаморочують йому голову, й він гадає, що такий же принакний красень, як був колись» (Життя і Революція. – 1930. – № 6. – С. 27). Припущення сміливе, але, може, й небезпідставне.

Остання спроба одружитися мала характер фатального захоплення. На дачі в Надії Забіли, сестри В. Білозерського, в Стрельні під Петербургом він улітку 1860 року побачив наймичку Ликеру Полусмак і захопився нею. Шевченкові на біду, це було таки захоплення. Які ідилії малювала Шевченкові його уява! Дарма всі знайомі відмовляли його, намагаючись розкрити йому очі на моральну ненадійність його обраниці. Шевченко вважав, що пани не можуть бути справедливими щодо недавньої кріпачки і не хочуть, щоб він одружився з простою дівчиною. Його захоплення набрало навіть характеру якогось соціального протесту проти панських передсудів і морального протесту проти релігійного фанатизму – все це вплелось в пронизливе ліричне звернення до обраниці й вилилося в рідкісний силою поривання вірш «Ликері» (написаний під впливом відмови господині відпустити дівчину з Шевченком у якусь поїздку):

*Моя ти любо! мій ти друже!
Не ймуть нам віри без хреста,
Не ймуть нам віри без попа
Раби, невольники недужі!
Заснули, мов свиня в калюжі,
В своїй неволі! Мій ти друже,
Моя ти любо! Не хрестись,
І не клонись, і не молись
Нікому в світі! Збрешуть люде,
І візантійський Саваоф
Одурить! Не одурить Бог,
Карать і миловать не буде;
Ми не раби його – ми люде!
Моя ти любо! усміхнись
І вольную святую душу
І руку вольную, мій друже,
Подай мені. То перейти
І він pomoже нам калюжу,
Поможе й лихо донести
І поховать лихе дебеле
В хатині тихій і веселій.*

Якби ж то Ликера Полусмак була хоч трохи гідна цього великого почуття, цього святого поривання! Якби хоч трохи могла зрозуміти й це послання... Втім, чого вимагати від бідної дівчини, зіпсутої наймитуванням у панів, і чи могла вона скласти ціну Шевченкові; їй ближчий був якийсь кухарчук або перукар, яким вона й віддавала перевагу...

І яким гірким та принизливим було Шевченкове розчарування, коли він пересвідчився, що його друзі, які раптом стали «ворогами», казали йому правду про Ликеру. І цим «ворогам»-друзям ще й довело-

ся допомагати поетові якось вийти з цієї халепи, стримувати його гнів. А міра гніву відповідала мірі ширості його захоплення. Про це Марієтта Шагінян написала: «Т. Шевченко пережив своє последнее жениховство так же бурно, как роман с Усковой. Когда пришло разочарованье, он по-крестьянски мстит ей, отбирает все дареное, требует, чтоб все его подарки, все до одного, были сожжены, зовет ее не иначе, как “проклятой Луцкой”»¹.

І все-таки він не зміг видерти її зі свого серця, і вже після розриву пише присвяченого їй вірша, в якому все драматично пережите, мрія-сон і зловісне пробудження виливаються в сумовито-стриману елегію:

*Поставлю хату і кімнату.
Садок-райочок насажу.
Посижу я і похожу
В своїй маленькій благодаті.
Та в одині-самотині
В садочку буду спочивати,
Присняться діточки мені,
Веселя присниться мати,
Давне-колишній та ясний
Присниться сон мені!.. і ти!..
Ні, я не буду спочивати,
Бо й ти приснишся. І в малий
Райочок мій спідтиха-тиха
Підкрадешся, наробиш лиха...
Запалиш рай мій самотний.*

Звернімо увагу: свій сон поет називає «давньо-колишнім та ясним» – тобто, це його давня, невідступна мрія. Але тепер він уже ладен бути в «садку-райочку» «в одині-самотині», йому залишається тільки рай «самотний». Але ж це – сон... Насправді від самотини немає втечища. І вона вимучує з нього страшні зізнання:

*Якби з ким сісти хліба з'їсти,
Промовить слово, то воно б,
Хоч і як-небудь на сім світі,
А все б таки якось жилось.
Та ба! Нема з ким. Світ широкий,
Людей чимало на землі...
А доведеться самотним
В холодній хаті кривобокій,
Або під тином простягтись.
Або...*

І тут-таки оті вже цитовані слова якогось зухвалого відчаю: «Ні. Треба одружитись, // Хоча б на чортовій сестрі!».

¹ Шагінян Марієтта. Тарас Шевченко. – Изд. 4-е. – М., 1964. – С. 176.

Однак, попри все це, не можна уявляти Шевченка останніх років і місяців життя як цілком замордованого особистими негараздами. І трохи (а може, й досить таки) помилявся М. Драгоманов, коли закидав Шевченкові пасивність, громадянську й творчу, в цей останній період: «У такому стані (політичної, мовляв, несформованості. – *І. Дз.*) й здоровий чоловік, ніж Шевченко останніх років, не стане не то практичним революціонером, а й практичним громадянином узагалі. І ми справді бачимо, що Шевченко в 1858–60 рр. живе більше день за днем, ніж працює, та ще й за громадською працею [...] Шевченко просто заслаб тілом і духом і не міг вправитись із тією купою справ, про які тоді “галасували”, і засувався у свої особисті діла, як, напр., сватання в Нижньому Новгороді, на Україні, в Петербурзі»¹. Несправедливість цих слів очевидна. Ми вже бачили, якою людською трагедією було те, що Драгоманов називав «засуванням у свої особисті діла», і які перлини лірики з того вийшли. Взагалі Шевченко «постраждав» від Драгоманова не за себе, а за чужі гріхи: за своїх ідолопоклонників, які приписували йому й зайве. Але ж і Драгоманов вимагав від поета зайвого. Шевченко не був (і не міг, і не повинен був бути) політичним діячем, партійним організатором і «пропагандистом» з тими «новевропейськими» і «соціалістичними» думками, з приводу браку яких (і політичної освіти взагалі) в Шевченка так гірко ремствував Драгоманов. Потужний мислитель і кладезь знань, він, однак, словесність сприймав переважно під кутом зору тієї історичної, соціологічної, етнографічної інформації, яку вона може дати, і був абсолютно глухий до позараціоналістичної магії поезії. Це він переконливо засвідчив своїми дріб'язковими причіпками (гідними вченого педанта) до деяких Шевченкових текстів, а особливо своїми судженнями про його «розтріпаність», «недоладний спосіб розмови», коли поет «скаче од сліз до жартів», – тобто про те, що власне і є Шевченковим поетичним генієм: магматичний вилив чуття, спонтанність, бурхлива імпровізаційність, політональність – багатоголосся в одному голосі, – чим Шевченко випереджав свій час і що почасти сприйняла поезія ХХ століття... А чого варта, скажімо, саркастична причіпка до Шевченкового: «Дніпро, брат мій, висихає, // Мене покидає», – в цьому, повчає Драгоманов Шевченка, «царі московські мало винні». Дивовижне несприйняття поетичної метафори – в запалі політичного вчительства! (До речі, це метафора з «Розритої могили», а не з «Великого льоху», як каже Драгоманов²). Це при тому, що Драгоманов не тільки визнавав велич Шевченка, а й обстоював його від недругів, дуже багато зробивши для вивчення й популяризації поета.

¹ Драгоманов М. П. Літературно-публіцистичні праці у двох томах. – Т. 2. – С. 88.

² Там само. – С. 95.

Ні громадянський, ні творчий потенціал Шевченка не вигас і в ці останні тяжкі роки – роки недуг та, сказати б, кризи самовлаштування, хоч, звісно, сили людські не безмежні. Досить звернутися до праці Петра Жура «Труди і дні Кобзаря», в якій день за днем, місяць за місяцем, рік за роком скрупульозно зафіксовано все, що робив Шевченко і що діялося навколо нього, щоб пережити відчуття грандіозності цього життя, яке, словами самого Шевченка, є частиною життя його батьківщини. Та якою частиною! І останніх його років це стосується також.

Але вернімося до поезії. Хоч яким лейтмотивом звучить у ній стогін самоти, але Шевченко й далі залишається поетом надзвичайно широкого емоційного та громадянського діапазону. Навіть інтимна лірика його залишається багатобарвною. Наче всупереч мотивам безнадійної самотини, а може, і роз'ятрюючи їх, він пише справжні ідилії на родинні теми («Росли укупочці...»), «Подражаніє», присвячене Едуарду Сові). Важко повірити, що саме в ці тяжкі дні написано знамінам з дитинства «Ой діброво – темний гаю...», «Тече вода з-під явора...», «Над Дніпровою сагою» – перлини «пейзажної» (а власне психологічної) лірики, перейняті світлим гармонійним настроєм переживання життя природи, з делікатною присутністю людини. Уривками згадуються колишні баладні мотиви («Титарівна-Немирівна»), вабиль слов'янський фольклор («Подражаніє сербському»). І вперше береться він до перекладу чи переспіву «Слова о полку Ігоревім».

Неважко помітити, що в Шевченковій поезії немає апеляцій до Київської Русі як підстави української державницької традиції. Можливо, це пояснювалося більшою актуальністю недавньої козацької традиції, ще живої в пам'яті народу, а почасти і в його побуті, тоді як великокнязівське минуле в народі вже не дуже озивалося. А може, річ і в тім, що спадщину Київської Русі на той час цупко привласнила Росія; імперська ідеологія та історіографія безапеляційно і гордовито ототожнювали ці дві різні держави, віддалені на цілу історичну епоху й відмінні між собою і політичним принципом і етнічно. Але в міру поглиблення національного самоусвідомлення українська інтелігенція дедалі більше починає відчувати потребу повернути своєму народові відчужену від нього спадщину Київської Русі. Цим настроєм переймається і Шевченко. Він розумів історичну і культурну вагу Київської Русі як попередниці України. Не знати, коли саме надумав він звернутися до «Слова...», але в листі із заслання до А. Козачковського від 14 квітня 1854 року він пише про свій задум як про давній: «Давно ворухиться у мене в голові думка, щоб перевести на наш прекрасний український язик “Слово о полку Игоря”. Так нема в мене подлинника, а перевода читать не втну. Так от що я думаю. У вашій семінарській бібліотеці певне єсть издание *Шушкова* або *Максимовича*

“Слово о полку Игореві”, перевод с текстом, то ти великої ради моєї любові попроси якого-небудь скорописця списать для мене один екземпляр з переводом текст цієї невеличкої, но премудрої книги [...] Вонми гласу моленія моего, друже мій єдиний, пришли мені текст “Слова о полку Игоря”, а то на твоїй душі буде гріх, як не буде воно, те “Слово”, перекладено на наш задушевний, прекрасний язик» (VI, 98–99). З таким самим проханням звертається Шевченко і до Бодянського.

Але взятися за переклад поет зміг тільки 1860 року в Петербурзі. Встиг перекласти два уривки – «Плач Ярославни» та картину битви русичів із половцями («З передсвіта до вечора»). Обидва, особливо другий, є власне вільними переспівами і, хоч загалом відповідають духові та змістові оригіналу, однак можуть розглядатися і як самостійні твори. Цікаву думку висловив відомий російський дослідник І. Белза у післямові до російського видання роману Яна Потоцького «Рукопис, знайдений у Сарагосі». Розглядаючи один із останніх віршів Пушкіна «Альфонс садиться на коня...», навіяний епізодом з роману Потоцького, він заперечує припущення літературознавців про те, що це незакінчений твір і що Пушкін мав намір дати поетичну «транскрипцію» роману Потоцького, – натомість Белза висуває іншу версію: «Не будет ли правильнее предположить, что здесь, также как и в “отрывке” “Сто лет минуло, как тевтон”, обычно квалифицируемом как начало перевода “Конрада Валленрода”, Пушкин наметил принципиально новый жанр краткого поэтического отображения крупного многообразного произведения? Примером плодотворного развития этого жанра может служить едва ли не лучшее стихотворение Т. Г. Шевченко “З передсвіта до вечора”, которое вряд ли можно рассматривать как поэтический перевод отрывка из “Слова о полку Игореве”, тем более, что в “Слове” адекватного отрывка нет...»¹

Але цей період творчості Шевченка найбільш знаменний тим, що він – мабуть, мимоволі, – немовби доводить до вивершення деякі головні й наскрізні мотиви своєї поезії.

Написане 25 грудня 1859 року «подражаніє» «Осії глава XIV» – це немовби його прощальне слово до України. Воно завершує ту судну мову до земляків, яку розпочато «Посланиєм» 1845 року. З книги пророка Осії Шевченко вибрав останню главу, в якій накликається грізну кару на Ізраїль, якщо той не схаменеться і не вернеться до зрадженого Бога свого, – і розгорнув цей мотив у апокаліптичну картину погибелі України:

*Погибнеш, згинеш, Україно,
Не стане знаку на землі.*

¹ Див. у кн.: *Потоцкий Ян. Рукопись, найденная в Сарагосе.* – М., 1968. – С. 572.

«За що тебе Господь кара, // Карає тяжко?» – запитує поет і відповідає: «За Богдана, // Та за скаженого Петра, // Та за панів отих неситих // До краю нищить...» Але це не повна відповідь, далі йде інша, що прямо заперечує поетове звернення до України як неповинної жертви («мій любий краю неповинний»): «Бо довго довготерпеливий // Дивився мовчки на твою, // Гріховную твою утробу»... І «довготерпеливий» присудив Україні найстрашнішу кару: «Сама розіпнешся. Во злові // Сини твої тебе уб'ють...» Звичайно ж, це не пустий пострах: Шевченко на власні очі бачив здійснення цієї грозьби, що розтяглася й на півтора століття по ньому... Взагалі ж у «подражанії» – вирування настроїв, взаємозаперечень «обвинувачення» й «оборони», що, однак, не є ніяким хаосом, а є цілісним складним переживанням образу і долі України, нестямно рідної і тяжко гріховної в своїх «лукавих чадах». І поет неначе спиняє прокльони й грозьбу «довготерпеливого» й знову бере слово собі: «Воскресни, мамо! І вернися // В світлицю-хату; опочий, // Бо ти аж надто вже втомилась, // Гріхи синовні несучи». І далі вже устами матері-України він застерігає «лукавих чад», що «пропадуть вони, лихі» за своє «безчестіє, і зраду, і криводушіє»; що «крикне кара невсипуща», і всюди їх «найде правда-мста». За цими емоційно насаженими формулами-метафорами національної зради й розплати стояв цілком конкретний соціальний і моральний зміст, добре зрозумілий і Шевченковим сучасникам, і нащадкам, – хоч реальна історія людства ще ніколи не справджувала надій на осоромлення зла й торжество добра. Але ж для того, хто вірить у силу правди, – все ще попереду. І поет хоче, щоб ця його віра передалася самій матері-Україні, якій він «підказує» свої гарячкові слова:

*Скажи їм ось що: – Брешуть боги,
Ті ідоли в чужих чертогах,
Скажи, що правда оживе,
Натхне, накличе, нажене
Не ветхеє, не древле слово
Розтленне, а слово нове
Меж людьми криком пронесе
І люд окрадений спасе
Од ласки царської...*

Це «подражаніє» – може, «найзапекліше» з усього, що написав Шевченко. (Можна, щоправда, назвати і трохи пізніше написаний вірш «Бували війни й військові свари...» з провіщенням близької загибелі імперії.) І не випадково мотив української покари обертається пекельним гнівом проти царя як символу імперського гніту і лжі.

Антицаристські мотиви посідають настільки велике місце в Шевченковій поезії, особливо останніх років, що про це треба говорити

окремо, тим більше, що нинішній читач не завжди «вловлює» в них те, що належить не лише ХІХ століттю, а історії людства взагалі та має значення для нашого власного розуміння політичної свободи й моральної постави.

ЦАРІ. МОНАРХІЯ. МОНАРХІЗМ

Читаючи, як Шевченко мало не з вірша у вірш «скубе» і «патрає», за його висловами, «святопомазані чуприни», можна було б подумати, що тут є його особистий рахунок до тих, хто запровадив його в солдатчину. Почасти це так, особистий рахунок є. Він – насамперед у тому гніві й тій зневазі, з якими Шевченко постійно говорить про Миколу І, «палача-християнина». Тут він не втримується в межах євангельського всепрощення, яке сам проголошував («...Забудем и простим темных мучителей наших, как простил милосердный человеклюбец своих жестоких распинателей» – запис у «Щоденнику» 13 червня 1857 року). Коли 19 жовтня 1860 року померла імператриця-вдова Марія Федорівна, з якої він так фатально для себе поглузував у «Сні», й уся вірнопідданча Росія справляла ширу жалобу, він наступного дня відгукується віршем «Хоча лежачого й не б'ють», де називає небіжчицю «Сукою» (з великої літери), яка «щенят щенила». А серед тих «оддоєних щенят», до речі, була велика княжна Марія Миколаївна, президент Академії мистецтв, яка допомагала йому одержати дозвіл на повернення в Петербург і якій він на знак вдячності подарував два малюнки.

Тут, напевне, маємо випадок, коли конкретна подія викликає в поета ширші асоціації та веде до постійних ідей (idea fixe) – тут це ідея проклятості царизму і неминучої кари: «А люде тихо // Без всякого лихого лиха // Царя до ката поведуть». Зосередженість на цій антицаристській ідеї супроводжує всю Шевченкову поезію, принаймні від «Сну» починаючи, і має позаособовий, принциповий характер. Отож треба поговорити про те, що за цим стояло.

Протягом ХІХ ст. ніде так наполегливо і багатоманітно не розвиваються ідеї самодержавства, як у Росії. Певна річ, ішлося не про суто теоретичний інтерес, а про політично-практичний і становий, про майбутній суспільно-політичний устрій та соціально-економічний розвиток Росії, про долю дворянства, представники якого найбільше й обговорювали це питання, пов'язуючи його з історичною долею народу в бажаному для себе сенсі.

Помилково думати, що питання про монархію в середині ХІХ ст. залишалося актуальним лише для Росії, а в Західній Європі вже було

політичним анахронізмом. Боротьба між монархізмом і республіканізмом точилася майже по всій Європі, хоч ті монархії, які ще існували в Європі, звісно, небагато спільного мали у своїх структурних та ідеологічних формах із самодержавством російського зразка. (Порівняння спектра монархічних і республіканських ідей у Західній Європі й Росії в XIX ст. могло б бути дуже цікавим.) А проте історично ідея і практика російського самодержавства багата в чому пройшли той самий шлях, що й (раніше) ідея та практика абсолютної монархії в Європі.

Генетично ідея абсолютизму вийшла з відродженої римської державної ідеї, з римського правового девізу: «воління государя». З нею пов'язана формула Священної Римської імперії XII–XIII ст.: «римський імператор германської нації», – але вона відбивала швидше обсяг претензій, ніж реальної влади. Реальністю абсолютна монархія вперше стала в італійському принципаті – в італійських князівствах XIV–XV ст. Влада князя ґрунтувалася не на феодалному землеволодінні, а на «волі народу» або узурпації, була єдиною, верховною і необмеженою. Це вже був прообраз абсолютних монархій XVI–XVIII ст., класичними зразками яких вважаються держави Карла V, Філіппа II, Людовіка XIV.

Російське самодержавство мало як спільне з західноєвропейськими абсолютними монархіями – у соціально-економічних підставах, структурі влади, ідеологічному обґрунтуванні, – так і відмінне. Об'єктивні процеси розкладу феодалних відносин, подолання феодалної роздрібненості, національного об'єднання, розвитку внутрішнього ринку, централізації, бюрократизації держави були спільними і для Західної Європи, і для Росії, хоч і відбувалися в різних формах та неоднаковому історичному «темпі». Але Росія не знала того бурхливого розвитку міст, що Європа, і відповідно – зростання сили буржуазії та банкірів: у цьому вона «запізнилася» на півтора-два століття порівняно з Францією, а порівняно з Італією – ще більше. В Росії не було найманої армії як однієї з опор монарха, що зменшувала його залежність від дворянства. А головне – в Росії селянство залишалося закріпаченим. Якщо в Західній Європі утвердження абсолютизму було «провісником» кризи феодалізму і капіталістичного розвитку, то в Росії на першому етапі воно знаменувало зміцнення й поглиблення феодалної залежності селянства та феодалної системи, кризові явища вийшли на поверхню лише наприкінці XVIII ст.; взагалі самодержавство більшою мірою, ніж західноєвропейський абсолютизм, ідентифікувало себе з феодалізмом, з його історичною долею. (Окремо в європейській історії стоїть під цим оглядом Англія. Страта короля

в 1649 році знаменувала закінчення доби феодалізму в цій країні. А в Росії в той самий час «Соборное уложение» царя Олексія Михайловича остаточно встановлювало кріпацтво.)

Великою мірою звідси (хоч також і з особливостей національно-історичного та релігійного порядку) випливають і «нюанси» ідеологічного обґрунтування самодержавства. Догма божественного походження царської влади і культ царської особи в «новочасному» вигляді остаточно були ствержені ще Людовіком XIV (Людовік XIV: «Той, хто дав королів людям, хотів, щоб їх ушановували, як його намісників, собі одному залишаючи право судити про їхню поведінку»; єпископ Боссюе, один з ідеологів французького абсолютизму і галліканства: «Бог поставив королів як своїх міністрів і царює за їх допомогою над народами... Государ є особа суспільна, вся держава міститься в ньому; в його волі полягає воля всього народу...»). А ось максими славетного мораліста часів абсолютистської Франції: «25. Усе процвітає в країні, де ніхто не робить різниці між інтересами держави і государя. 26. Іменувати государя “батьком народу” – означає не стільки віддівати йому хвалу, скільки називати його справжнім іменем і правильно розуміти істинне призначення монарха»¹.

Ці догмати взагалі являють собою, сказати б, загальноісторичний, загальнолюдський «набуток», і тут російське самодержавство мало що додало свого, хіба в самих ритуалах. Так само не новиною був і принцип «захисту віри» як основи внутрішньої та особливо зовнішньої політики монарха: його висунув ще Карл V, зробивши підставою своїх претензій на світове панування, а Філіпп II посилив віросповідний характер абсолютизму, довівши до краю його фанатичний характер, місіонерство і антипротестантську спрямованість; відтоді Габсбурги незмінно вважали себе носіями католицької ідеї. Багато в чому аналогічним чином російське самодержавство розглядало себе як щит і меч православ'я; принцип «захисту віри» і для нього був головним ідеологічним та політичним аргументом у зовнішньополітичній експансії та в поводженні з «нехристиями» всередині країни. Але надзвичайно строкатий релігійний і племінний склад населення імперії змушував самодержавство до певної обережності й гнучкості, різноманітності засобів утвердження православ'я, і якщо серед «ідолопоклонників» Сибіру його насаджувано з найбрутальнішим примусом (можна тільки дивуватися з того, як заперечують у сучасній Росії відповідні історичні факти й документи), то з мусульманами доводилося рахуватися, як і порівняно обережніше поводитися з католиками і протестантами «західних губерній» та Прибалтійського краю. У зов-

¹ Лабрюйер Жан де. Характеры. – М.; Л., 1964. – С. 220.

нішній політиці принцип «захисту віри» поєднувався з місією «визволення слов'ян», «повернення» проток, Константинополя й святої Софії та з ідеєю православної Москви як «Третього Рима». Але практичне його здійснення обмежувалося європейськими реальностями; тому царизм не міг пристати на багато які безвідповідальні експансіоністські «поради» слов'янофілів, і в цьому також одне з пояснень прохолодних стосунків між ними та урядом.

Взагалі російське самодержавство XVIII–XIX ст. з певних поглядів можна вважати більш «зрілою» і «досконалою» формою абсолютизму, ніж західноєвропейські монархії XVI–XVIII ст., коли він переживав там свій розквіт. Якщо для західноєвропейських монархів найважливішим було самоототожнення з *державою* (Людовік XIV: «Держава – це я», і Макіавеллі ототожнював державу з особою государя), то для російських – дедалі більшого значення набирає інше самоототожнення: з *народом* (хоч, звичайно, принцип абсолютної влади монарха ніяк при ньому не страждав – вичерпно і дохідливо виклав його Петро I в указі князеві Б. Куракіну: «В нашем государстве... во всем... власть и воля в одном нас, яко суверенного государя, состоит»¹). Це вже деякий прогрес (принаймні стилістичний) порівняно з принципом Івана Грозного: «Земля строится нами, государи своими, а не судьями и воеводы, и ежели мы различными смертymi воевод своих растерзали, с Божьей помощью имеем и еще воевод множество, oprичь вас, изменников. А жаловать мы своих холопов вольны, а и казнить их вольны же...»² Певна річ, і в Європі королі виступали в ролі оборонців народу та дбайливців за нього. «Добрий» Генріх IV, як відомо, висловлював побажання, щоб «у кожного селянина по неділях була курка в супі». Та наскільки далі пішла Катерина II, втерши носа французьким просвітителям сміливою заявою про те, що російський селянин уже не задовольняється *щоденною* куркою, а перейшов на індичку! Той же Генріх IV, довідавшись, що його солдати грабують селян, звелів припинити сваволю, додавши: «Хто кривдить мій народ, той кривдить мене». Але тут діяв корисливий інтерес державця: якщо розорять мій народ, хто мене годуватиме? хто справлятиме державні повинності? хто сплачуватиме ваші жалування й пенсії? Боже схорони! Російські ж царі наголошували інше: що вони Богом поставлені безкорисливо дбати про «благоденствие» свого народу, і не може бути в них інших клопотів, іншого «бремени». Розвивалися ідеї ідентичності інтересів народу і царя, сказати б, об'єктивної зумовленості царєвого народолобства: «Истинная польза неограниченного монарха

¹ Архив князя Ф. А. Куракина. – СПб., 1892. – Кн. III. – С. 46.

² *Витнер* Р. Ю. Иван Грозный. – Ташкент, 1942. – С. 168.

согласується вообщє всегда с пользою народа его. Число, богатство, порядок, безопасность оного суть вернейшие и единственные опоры его величия; и если б он и никаких добродетелей не имел, то благо-разумие заменило бы оные и предписывало бы ему те же самые пра-вила поступков его»¹. Саме в Росії найбільше розвивалися теорії про те, що цар уособлює народ, а самодержавство – ідеальна форма *народо-волиння* (аналогічні ідеї Боссює в Європі давно вже стали анахронізмом). І це не випадково. Річ, мені здається, в таких двох обставинах.

По-перше, факт закріпаченості селянства, яке становило майже весь народ, змушував царя виступати в ролі свого роду посередника між селянством і дворянством, інколи обмежуючи останнє в його зло-вживаннях, хоч загалом і виражаючи його станову волю. З іншого ж боку, селянин, бувши під безпосередньою владою поміщика, а не царя, міг мати ілюзії щодо царя як особи незацікавленої і справедливої; в усякому разі, тільки на нього йому залишалося покладати надії. І об'єктивно на верховну владу лягав обов'язок певного збалансуван-ня класових та станових інтересів для «добра держави». Все це разом узятє і діставало вираження в ідеологічному обґрунтуванні самодер-жавства як вищого представництва народної волі (скоординованої з Божою волею: цар – по суті, посередник між своїм народом і Богом).

По-друге, наприкінці XVIII та в XIX ст. історія, сказати б, кидає виклик монархізмові взагалі й російському самодержавству як його найбільшій твердині, головному оплотові. Той виклик – революційні рухи в Європі, потік республіканських і соціалістичних ідей з Європи, визвольна антикріпосницька й революційно-демократична думка та всіляка «крамола» й відповідні рухи в самій Росії. Самодержавство мусило відповідати на цей виклик не лише в своїй практичній політи-ці, а й у ідеології. І воно відповідало. Зі зрозумілих причин ідеологіч-ний контрнаступ вівся по двох головних напрямках: доводилося, що на Заході народ став жертвою плутократії і політичних партій, а в Росії він перебуває під опікою царя і завдяки цьому благоденствує; у зв'язку з цим стверджувалося, що тільки самодержавство, забезпечуючи жит-теві інтереси народу, тим самим забезпечує і громадянський статус особистості, її істинну, внутрішню свободу на відміну від західної – фальшивої, формальної, зовнішньої. Порівняно з офіційними ідеоло-гами самодержавства та його вченими апологетами слов'янофіли не обмежувалися ідеалізацією наявної моделі, а пропонували свою влас-ну, немовби непомітно підмінюючи одну другою чи то сподіваючись привабити отією власною самого царя. Йшлося про те, що Росія не

¹ Жизнь Павла Первого, императора и самодержца всероссийского. Писанная на немецком языке российской службы офицером / Пер. В. Кряжев. – М., 1805. – С. 33.

потребує парламентарних форм, оскільки цар безпосередньо відчуває і виражає дух, совість і волю народу, яку всяке проміжне представництво лише спотворює (формула, спільна для всіх монархістів); але цар зате чує голос народу через суспільну думку, носіями якої слов'янофіли хотіли б бачити себе; такого роду «соборний демократизм» і був специфічним у слов'янофільській моделі самодержавства, являючи собою претензію на певне завуальоване обмеження і скеровування абсолютної влади царя. Певно, ці претензії повчати й «підказувати», хоч і перекривалися крайніми виявами вірнопідданства, все ж не могли не драгувати і Миколу I, і Олександра II.

Хоча, зрештою, і офіційна та офіціозна монархічна думка шукала способів зробити ідею самодержавства привабливішою для громадян середини XIX ст., сучасників революцій у Європі та «крамол» у самій Росії. Поряд із компрометацією «анархії» та «сваволі» не припинялися зусилля облагородити природу і структуру самодержавної влади з урахуванням нових суспільних настроїв. Царя вимальовують тепер не лише як богопосланого самодержця, не лише як батька свого народу, а й як ледве чи не слугу народу, як першого – ретельністю й чесністю – чиновника держави, її святого трудівника. Цей погляд блискуче розвинув М. Погодін у записці «Царское время», призначеній для новокоронованого царя Олександра II. «...Русский Царь, – писав Погодін, – делается первым тружеником своего Царства, несчастнее последнего баграка [...] Пред его глазами мелькают беспрестанно длинные списки текущих обязанностей, и встают грозным привидением высокие груды бесконечных дел, под которыми он должен проводить свои черты, груды, кои завтра сменяются новыми, и так далее, без конца...»¹ Тут можна згадати принцип «освіченого абсолютизму», який прусський король Фрідріх II сформулював так: «Государ є першим слугою держави» (порівняймо з формулами французького абсолютизму XVII–XVIII ст. – «прогрес» очевидний!). Але Погодін не обмежується панегіриком безмежній працьовитості царя (власне, мова конкретно про Миколу I, який, мовляв, і погубив себе «неограниченным своим усердием ко благу Отечества»), але, під виглядом співчуття його перевантаженості («Время царское дороже всего на свете. Оно должно быть берегаемо и соблюдаемо до последней минуты, для решения важнейших вопросов государственных, для размышления о существенных предметах управления»), говорить і про необхідність ефективнішої організації центральної влади. Дві його головні поради: «разобрать и определить, какие дела должны быть представляемы на высочайшее воззрение и какие, без малейшего нарушения само-

¹ Погодин М. П. Историко-политические письма и записки. – М., 1874. – С. 312.

державной власти, могут быть решаемы разными отдельными высшими ведомствами»; «определить, в какой степени может быть допущена гласность, в видах предохранения правительственных и прочих решений от произвольности и учреждения над ними новой необходимой инстанции – бдительного общего мнения, без которого само правительство остается часто во тьме»¹.

Не доводиться вбачати тут таємної думки про якість обмеження самодержавства. Йдеться про те, що навіть найсамовідданіші «охранители» змушені були думати про ефективність і престиж монархічної влади, про її пристосування до нових історичних умов та настроїв суспільності (на користь «гласності», наприклад).

Російське самодержавство поєднало в собі три елементи: загальноєвропейську ідею абсолютної монархії (не без урахування її еволюції в бік «освіченого абсолютизму»); форми східного, азіатського деспотизму; особливості, зумовлені історією, соціально-економічною структурою, національним характером російського народу та багатонаціональним складом Росії. Тим-то великою силуваністю було виводити самодержавство з органіки саме російського життя і вважати його єдиною можливою формою влади для Росії; але ще більшою силуваністю було розглядати самодержавство як універсальний порятунок для всіх, що його несе світові російський народ. Власне, обидві ці догми заперечували одна одну, не кажучи вже про сміховинність останньої, хоч її ще всерйоз проповідували монархісти-націоналісти і наприкінці XIX ст.

А протягом першої половини століття вона була складовою частиною всіх монархічних концепцій. Що ж до твердження про органічно-народний характер монархічної влади в Росії, то воно стало офіційним загальником, покликаним стверджувати вищість російського суспільного ладу над усіма іншими, самодержавства – над республіканізмом: «Здесь монарх есть отец, а подданные его дети, здесь власть не есть иго, но покровительство, подпора и наставление, здесь все составляют одну душу, одно целое, ничем не делимое: здесь видится в полной мере благополучие каждого гражданина в особенности и вообще истинное благоденствие... Здесь едино стадо и един пастырь!»²

Але треба сказати, що ще у XVIII ст., не кажучи про XIX, у Росії лунали і скептичні голоси – якщо не про самий принцип монархії, то, принаймні, про моральні якості окремих монархів. З'являлася і думка, що залежність стану суспільства від добродійності чи злочинності однієї особи є принизливою; що вади монарха розкладають усе

¹ *Погодин М. П.* Историко-политические письма и записки. – М., 1874. – С. 313.

² *Украинский вестник.* – 1816. – Ч. IV, нояб. – С. 159.

суспільство. Цьому останньому присвятив свій знаменитий памфлет «О повреждении нравов в России» князь М. Щербатов. Прихильник «древнего воспитания и древнего правления», він простежує, як «пороки зачали вкрадываться в души наши» – «сластолюбие», «азиатское великолепие», «лесть и хамство», «роскошь», «честолюбие и жадность» вельмож – за рахунок благополуччя підданих. Особливо поширилося «повреждение нравов» після «нужной, но, может быть, излишней перемены», «учиненной» Петром Великим. Наміри його М. Щербатов загалом схвалює, але наслідки їх були спотворені через зіпсутість сподвижників. Зате коли мова йде про Катерину II, Щербатов дає волю своєму сарказмові, викриваючи її славолюбство, фарисейство і розпусність – «и стениящая от таковых наглостей Россия ежедневные знаки представляет, коль есть заразителен пример Государской». (Пізніше майже те саме сказав про царювання Катерини II О. Пушкін у своїх «Исторических замечаниях» 1822 р. І ще: «Екатерина уничтожила звание (справедливее: название) рабства, а раздарила около миллиона государственных крестьян (т. е. свободных хлебопашцев) и закрепила вольную Малороссию и польские провинции»¹.) Отож «таковими степенями достигла Россия до разрушения всех добрых нравов», і залишається «просить Бога, чтоб лучшим царствованием сие зло истреблено было». Але «до сего дойдти иначе не может, как тогда, когда мы будем иметь Государя, искренно привязанного к закону Божию, строго наблюдателя правосудия, начавши с себя...» І далі князь М. Щербатов у патетичному тоні мораліста-консерватора дає повний перелік великих гідностей, що їх повинен мати такий Государ, – ніби випереджаючи ті поради, що їх давали російським царям пізніші ідеологи «народної» монархії...²

Пізніше багато роздумував про це – в «ліберальному» дусі – той, хто з усіх російських поетів був найбільше втаємничений у механізм верховної влади і навіть, можна сказати, ніс відповідальність за її особистісну «якість» – вихователь спадкоємця престолу Олександра Миколайовича В. Жуковський: «Самодержавие есть высшая и самая простая форма верховной власти, если оно соответствует смыслу своего имени [...] Любовь к самодержавию и чувство спасительности самодержавия вкоренились в русский народ [...] Один только русский народ понимает самодержавие! И если русский самодержец понимает его в смысле своего народа – то оно будет на все времена палладиумом бытия России. Это религия наследственная от прадедов, в течение

¹ Сочинения А. С. Пушкина. – С. 12.

² Князь М. М. Щербатовъ. О повреждении нравовъ въ Россіи. – СПб., 1906. – С. 17, 23, 78, 83–84.

веков прешедшая времена бед и славы, в них созревшая и возмужавшая. Иностранцы, судящие это народное чувство русского народа по своему собственному, им свойственному, по тому самому не могут его постигнуть; и даже нельзя его им сделать понятным, хотя бы и призвать в свидетельство историю. Русский Царь, понимая это чувство во всей его обширности, не будет гордиться, а преисполнится смирения перед недоступным величием того идеала, который века и судьба земли русской вложили в сердце русского народа»¹.

Своєрідним акордом у цю улюблену мелодію влітаються твердження, буцімто «Россия... вступила ныне в новый период бытия своего, в период развития внутреннего, твердой закономерности спокойного приобретения всех истинных сокровищ гражданской жизни»². Цей оптимістично-ліберальний акорд не випадковий: монархисти хотіли переконати і себе, і російське суспільство, і Європу в тому, що самодержавство не тільки не суперечить цивілізації, прогресу, а найбільше їх забезпечує. Що ж до Жуковського, то треба підкреслити: будши людиною істинно благородною, він ставив своєю метою зробити свого вихованця – царевича Олександра – високоморальною особистістю, вщепити йому ідеал царя. В листі до імператриці він писав: «Власть царей исходит от Бога. Да! Эти слова составляют высокую истину, когда под ним разумеют ответственность перед верховным судилищем, но они не более как пагубное правило для сердца монарха, когда они означают: “Мне все позволено, потому что я зависим только от Бога”. Итак, это понятие о верховном судилище, об ответственности перед Судьей, неразлучное с уважением к мнению человеческого, которое в общем своем значении есть не иное что, как то же божественное судилище, – это понятие должно всецело овладеть душой будущего Государя. Только оно может внушить ему недоверие к собственной воле, подчинить его долгу, внушить ему уважение к праву, справедливости, свободе, просвещению и научить его царствовать для блага народа, а не ради своего могущества, которое, отторгнутое от общего блага, губит оное и само погибает, а опираясь на него, утверждает его и само делается непоколебимым». Цей натхненний утопічний монархізм, мабуть, мав якийсь вплив на спадкоємця престолу – царювання Олександра II усе-таки відрізнялося від царювання Миколи I, хоч вирішальними, звісно, були інші чинники об'єктивного характеру – імперативи самого суспільного розвитку. Вони ж зумовили і сумну долю самого Олександра II: реформатори в Росії завжди «погано кінчали».

¹ Жуковский В. А. Полн. собр. соч.: В 12 т. – СПб., 1902. – Т. 11. – С. 35, 36.

² Там само. – Т. 12. – С. 43.

Важливим складником монархічних концепцій було заперечення ідеї свободи в її загальнолюдському розумінні та протиставлення їй ідеї якоїсь нібито суто «російської» свободи: «істинної» – на відміну від «фальшивої» західноєвропейської, взагалі республіканської. Порівняння громадянського статусу європейця і росіянина не залишало офіційній контрпропаганді шансів, крім одного: оголосити, що та свобода, яка вимагає громадянських прав, – фальш, а істинна свобода – та, що полягає у безправ'ї; отже, російський обиватель – найвільніша у світі людина і має за це день і ніч дякувати цареві. Так і робилося.

Догмат незмірної переваги істинної російської свободи над фальшивою європейською (пізніший варіант: монархічної над республіканською) і мав немалу владу над умами, і, часом, був нездоланий з огляду на цензуру. У всякому разі, відповідні міркування можна знайти не тільки у реакціонерів. Неприйняття буржуазності і в декого з просвітителів та вільнодумців викликало прагнення знайти альтернативу в традиціях російського суспільного побуту. Кілька століть кріпацтва з його тяжкими наслідками у сфері громадянськості й моралі мимоволі виводилися за межі цих традицій і цього побуту. Навіть такий проникливий критик його, як Д. Фонвізін, побувавши у Франції і винісши гнітючі враження від суперечностей передреволюційної дійсності, схильний був у своїх ностальгійних почуттях до батьківщини наче й забути про кріпосне право: «Рассматривая состояние французской нации, научился я различать вольность по праву от действительной вольности. Наш народ не имеет первой, но последнюю во многом наслаждается. Напротив того, французы, имея право вольности, живут в сущем рабстве»¹.

А ось інший варіант тієї ж ідеї. Денис Давидов, герой війни 1812 року, в молодості свободолюбець-фрондер, а в кінці життя – реакціонер і квасний патріот, ще в часи своєї опозиційності писав одначе (в листі до П. Вяземського від 2 червня 1818 року): «Народ конституционный есть человек отставной в шлафроке, на огороде, за жирным обедом, на мягкой постели, в спорах бостона. Народ под деспотизмом – воин в латах и с обнаженным мечом, живущий за счет того, кто приготовил и огород, и обед, и постель; он войдет в горницу бостонистов, задует свечи и заберет в карман спорные деньги. Это жребий России, сего огромного и неустрашимого бойца, который в шлафроке и заврется, и разжиреет, и обрюзгнет, а в доспехах умрет молодцом»².

¹ Фонвизин Д. И. Сочинения, письма и избранные переводы. – СПб., 1866. – С. 347.

² Орлов Вл. Жизнь и поэзия Дениса Давыдова // Давыдов Денис. Сочинения. – М., 1962. – С. 10, 11.

Специфічно образною мовою вояки і бретера Денис Давидов висловив популярну серед патріотів думку про неприйнятність для Росії конституційно-парламентарного устрою. Нерідко таку ж думку виводили і нібито з корінних властивостей російського етносу. «Нации холодные, рассудительные, притом нравственные и прозаически-протестантские, могут жить под правлением рассудка и права, выражающимся формою представительною. Англичане, шведы, датчане, северные германцы (а не глупые австрийцы), североамериканцы под этою формою живут счастливо и успешно. Народы племени романского и славянского к ней неспособны: у них должна царствовать палка да и палка»¹.

Цікаво, що монархісти пильно вистежували і давали нещадну відсіч усяким спробам протягти думку про якийсь виборче начало, оголошували її чужорідною для Росії, знаходили її іноземні корені, що було найгіршим присудом їй у їхніх очах. Ось, наприклад, Ф. Морошкін у рецензії на видання записок Григорія Кошихіна (Котошихіна) «О России в царствование Алексея Михайловича» (СПб., 1840) висловлює невдоволення з «несправедливою мысли, будто царь Михаил Федорович хоть и писался самодержцем, но на деле был ограничен советом бояр»; ще гостріше заперечує він термін «обрання», який Котошихін ужив щодо способу одержання престолоа Олексієм Михайловичем, а далі розвиває своє заперечення так: «Откуда пришла мысль об избирательности в Московское царство? Неужели это остаток погасшего новгородского духа? Кажется, нет. Самое слово “обран”, самая мысль о царском письме народу показывает, что это были пришлые идеи с запада, именно из Польско-Литовской земли. Боярская спесь дала им приют; малороссийская ученость подвела их под закон Римской империи и своей Гетманщины и даже успела отпечатлеть начала избирательности в “Учреждении о губерниях” в царствование Екатерины II»².

Саме в такому політичному та ідеологічному контексті слід розглядати і слов'янофільську теорію про те, що російське суспільне життя, на відміну від західного, ґрунтується не на договорі, а на совісті, не на конституційних гарантіях («гарантій не надо!»), а на єдності царя й народу, довірі між ними. Особливість слов'янофільської позиції полягала в тому, що, завзято й войовничо виступаючи за абсолютну монархію проти будь-якого її обмеження у сфері реальної влади, слов'янофіли, під прикриттям такої безмежної відданості цареві, сподівалися зацікавити його своєю ідеєю соборної народної думки,

¹ Греч Н. И. Записки о моей жизни. – М.; Л.: Academia. – МСМXXX. – С. 445.

² Москвитянин. – 1841. – Ч. II. – № 3. – С. 154.

на яку відгукується непомильне цареве серце. Щодо питання про політичний устрій Росії, класичним документом слов'янофільства є так звана «Записка К. С. Аксакова “О внутреннем состоянии России”, представленная Государю Императору Александру II в 1855 году». Спершу автор розвиває думку про те, що єдино природною для російського народу є влада «неограниченного правительства» в «форме монархической»¹. Далі стверджується, що така необмежена монархія є і синонімом свободи народу. Щоправда, сама ця свобода народу розуміється своєрідно, суто по-слов'янофільськи: «Монархическое неограниченное правительство, в русском понимании, является не врагом, не противником, а другом и защитником свободы, свободы духовной, истинной, выражающейся в открыто возвещаемом мнении. Только при такой полной свободе может быть народ полезен правительству (зверніть увагу: не уряд народів, а навпаки! – *І. Дз.*). Свобода политическая не есть свобода. Только при совершенном отрешении народа от государственной власти, только при неограниченной монархии, вполне предоставляющей народу всю его нравственную жизнь, может на земле существовать свобода истинная народа, та, наконец, свобода, которую даровал нам Искупитель наш: *идеже дух Господен, ту свобода*»² (виділення К. Аксакова. – *І. Дз.*).

(Через два десятиліття Ф. Достоевський напише: «О самодержавии как причине всех свобод России. (NB. Тут-то разница во взглядах русских иностранцев и русских русских, по-иностранному – тирания, по-русски – источник всех свобод.)»³.)

Однак «современное состояние России», наважується сказати К. Аксаков, є порушенням цього монархічного ідеалу. З вини не монарха, звісно, а представників адміністративної влади «гнёт всякого мнения, всякого проявления мысли дошел до того, что иные представители власти государственной запрещают изъявлять мнение даже благоприятное правительству, ибо запрещают всякое мнение»⁴. Це чи не найрізкіші в устах слов'янофілів слова вірнопідданчої критики. Втім, треба врахувати: писано 1855 року, по смерті Миколи I і при воцарінні Олександра II, в атмосфері ліберального шумування і надій. Закінчує свою «Записку» К. Аксаков «максималістськими» гаслами слов'янофільства: «Правительству – неограниченная свобода *правления* (виділення скрізь Аксакова. – *І. Дз.*), исключительно ему принадлежащая, народу – полная свобода *жизни* и внешней и внутренней,

¹ Ранние славянофилы... – С. 77.

² Там само. – С. 78.

³ Достоевский Ф. М. Полн. собр. соч. в 30 т. – Л., 1981. – Т. 23. – С. 278.

⁴ Ранние славянофилы... – С. 90–91.

которую охраняет правительство. *Правительству – право действия* и, следовательно, закона; народу – право мнения и, следовательно, слова. Вот русское гражданское устройство! Вот единое истинное гражданское устройство!»¹

Зляканий хвилею європейських революцій 1848 року, В. Жуковський записує у щоденнику: «Более нежели когда-нибудь утверждается в душе моей мысль, что Россия посреди этого потопа (и кто знает, как высоко поднимутся волны его) есть ковчег спасения и что она будет им не себе одной, но и для других, если только посреди этой бездны поплывет самобытно [...] Она есть отдельный, самобытный мир, в самой себе она тверда и неприкосновенна...» І далі: «А наша святая Россия? Мы стоим вне всего этого пространства, тревожимого теперь землетрясением [...] В этой отдельной самобытности вся сила России. Она – представитель чистого патриархального монархизма. Самодержавие в его полном благотворном развитии есть ее доля, самодержавие без всякой примеси произвола». Раз у раз Жуковський підкреслює: «Все надежды наши на самобытность России»; «А наша святая Россия! О, она тверда собственною силою». Водночас застерігає: ми «тверды у себя, а не вне наших пределов»; «ход Европы не наш ход», ми повинні стояти осторонь, «не следуя движению Запада, но и не вмешиваясь в его преобразование», хоча і нагадує, що Росія – «не страх, а страж» Європи².

Якщо В. Жуковський не був прихильником прямої військової інтервенції, то драматичнішою уявлялася конфронтація Ф. Тютчеву. У квітні 1848 року він написав французькою мовою і подав Миколі І записку, яка наступного року була опублікована в Парижі під заголовком «Росія і революція» і викликала велику тривогу серед європейської громадськості, оскільки сприйняли її як свого роду кредо офіційної російської суспільності. В ній, зокрема, проголошувалося: «Уже с давних пор в Европе только две действительные силы, две истинные державы: Революция и Россия. Они теперь сошлись лицом к лицу, а завтра, может быть, схватятся. Между тою и другою не может быть ни договоров, ни сделок. Что для одной жизнь – для другой смерть. От исхода борьбы, завязавшейся между ними, величайшей борьбы, когда-либо виденной миром, зависит на многие века вся политическая и религиозная будущность человечества...»³

Характерна суперечність: відчуваючи страх перед революціями, російські монархісти водночас навперербій запевняли одні одних і царя, що в Росії подібне немислиме і раз назавжди виключене. Уряд

¹ Ранние славянофилы... – С. 96.

² Жуковский В. А. Полн. собр. соч. – Т. 12. – С. 40, 41–42, 45.

³ Русский вестник. – 1874. – Т. 114, нояб. – С. 425, 426.

раз у раз шарпався між перебільшеною реакцією на різні «змови» та гуртки, що диктувалася страхом, і видимим, словесно-пропагандистським применшенням їхнього значення, що диктувалося догмою про неможливість революції в Росії. Уникали самих слів «революція», «повстання» тощо стосовно Росії. Повстання декабристів в офіційних документах називалося навіть не «бунтом», а «происшествием, случившимся в Санкт-Петербурге в 14 день декабря 1825 года».

Але й за цим стояв страх!

Його мали заглушити сурми одописців і барабани офіційної публіцистики, весь ритуальний чад, який невтомно кадили церква, чиновництво, казенна «суспільність». Культ монархізму і культ особи царя, якими перейняте було все життя, становили головну ідеологічну підпору держави.

У цьому потужному, хоч і одноманітному хорі чутно було й дружні голоси з України. Ось кілька типових зразків цього жаргону: «Александр I, государь наш, да что я говорю, наш спаситель, наш благодетель, наш отец...»¹; «Мудрое его правление имеет влияние не только на судьбу одного государства, но и на благосостояние целого света»²; «И если истина, что Цари не для себя существуют, а для счастья народов ими обладаемых, то история века нашего покажет грядущему потомству почти единственный пример сему в юном Монархе нашем, ныне благополучно царствующем»³.

Це говорилося про Олександра I в час його найвищої слави як «освободителя Европы». Ще гучніші й захопленіші гімни лунали на адресу Миколи I. Тут уже долучилися й українські поети консервативно-монархічного спрямування, які прагнули – і не зовсім безуспішно – надати відроджуваній українській літературі вірнопідданчого характеру. «...Дякуйте Господу милосердному, що він не зоставив нас сиротами, що він дарував нам рідного батьку, царя православного!»⁴, – вигукував Олександр Корсун, видавець альманаху «Сніп». Євстафій Рудиковський, російсько-малоросійський патріот, автор віршів російською і українською мовами, у «Победной песне» на сьому річницю возшестя на престол Миколи I співав:

*Каких нам Бог давал Царей!
Сам с ними царствовал над нами!
И мы их, в радости своей,
Земными чтили божествами.*

¹ Украинский вестник. – 1818. – Ч. 9, янв. – С. 198.

² Там само. – Ч. 12, окт. – С. 27.

³ Срезневский И. Речь о любви к отечеству // Украинский вестник. – 1816. – Ч. 1, февр. – С. 274.

⁴ Корсун Александр. Українські повір'я // Сніп, український новорочник... Рік первий. – Харків, 1841. – С. 211.

*О! буди препрославлен в век!
С Сиона, от горы святыя,
Ты, Боже, нам в сердца изрек:
«Израиль новый мой – Россия!»¹*

Чим насправді було царювання Миколи I для Росії та України, ми вже говорили в розділі «Поет супроти імперії». Тут тільки нагадаємо оцінку Герцена: «Воротиться к патриархально-варварской власти царей московских, не утрата ничего из цезарского величия петербургского императорства, – такова была задача Николая».

Зливу вірнопідданчих сліз викликала смерть Миколи I. Ось вірш Ф. Морачевського «18-те февраля 1855 року»:

*Нема батька!., сиротини,
Плачуть його діти!
Плачуть гіркими сльозами:
Нема батька в світі!*
.....
*Тридцять років працював він
День і ніч над нами;
На всіх кінцях свого царства
Суд давав, розправу
І добував тяжким потом
Собі і нам славу!
Вся Європа божевільна
Пеклом клекотіла:
Кров лилась, дрижали панства,
Земля стугоніла;
Ум зайшов за розум здуру,
Брат ішов на брата...
За що? про що?.. Мов на злого
Свого супостата!..
А ми – ясними очима
Круг себе гляділи
І царю своїму казали:
Батеньку наш милий!..
Тихо, любо, красно всюди
В нас було за його...
О, не було на всім світі
Царя ще такого!
Мудрий, щирий, правосудний,
Лицар правди, честі...
Се ПЕТРО наш, КАТЕРИНА,
ОЛЕКСАНДЕР – вмісті!..²*

¹ Див.: Щербина В. И. Из семейного архива. – К., 1892. – С. 39.

² Ф. М. (Морачевский Ф.). До чумака, або війна ягло-хранцузо-турецька у 1853 і 1854 роках. – К., 1855. – С. 32–34.

Та сумувати довго не довелося – тут же на возшестья на престол Олександра II український патріот відгукнувся віршем «20-те февраля 1855 року»:

*Не радуйтеся, вороженьки,
З нашої недолі:
Один Батько наш у небі,
Другий на престолах!
Хто з таким Царем і в горі
Сумувати може?
Ми не сироти на світі,
Як вам то здається,
І крізь сльози наше серце
І мліє, й сміється...¹*

Одним із запашних квітів українськомовної монархічної поезії була «Великодня українська посполита малоросійська пісня» Грицька Карпенка 2-го:

*Поздоров наш Бог того,
Що весь Руський світ його!
За його ми головою,
Мов гетьмани з булавою!
Один Бог у нас на небі,
А Цар – Бог другий на землі!
Поздоров нам, Боже, Бога,
Дай просторі руки!
Щоб побить була спромога
Всі заморські мухи!
Враги ж Русі ніщо, як тьма,
Цар наш сонце! Ми ж – земля!
Світе милий! Царю білий!
Ми за тебе й... із могили!²*

Усьому цьому пієтетові російських і малоросійських патріотів перед монархією і монархом важко знайти щось контрастніше політично, громадянськи й емоційно, ніж Шевченкове ставлення до інституту монархії та особи царя.

Ще в середині 40-х років, у той час, коли значна частина, якщо не більшість, волелюбних громадян Російської імперії не могла ще говорити про «Государя», «Отца», «Вождя Русского народа» без вірнопідданчого «содроганія» і «благоговенія», коли навіть Белінський ще вагався між ідеєю селянського повстання і надією на прогресивного царя, а Чернишевський записує 1848 року в щоденнику, що Росії

¹ Там само. – С. 35, 36.

² Великодня українська посполита малоросійська пісня... Грицька Карпенка 2. – СПб., 1862. – С. 28, 31.

потрібне самодержавство, яке боронило б інтереси нижчих класів і готувало майбутню рівність¹, – Шевченко зробив царя і царицю об'єктом комедії («Сон») і сказав на адресу російських царів немислимі тоді слова: «Кати! кати! людоїди!» Сьогодні нам навіть важко уявити всю міру безстрашності такої думки, таких слів для того часу.

У той час, коли Петро I і Катерина II були свого роду канонізованими святими Російської імперії, найбільшими святощами імперського іконостасу («Паллада русская – бессмертная мать отечества Екатерина... Отец отечества Петр...»²), – Шевченко кинув у вічі і їхнім духовним нащадкам, і російсько-українським казенним патріотам слова невмирущої правди:

*...Це той первий, що розпинав
Нашу Україну,
А вторая доканала
Вдову сиротину.*

Щоб зрозуміти їхню приголомшливу сміливість і викривальну силу, треба враховувати історичний контекст, ідеологічну атмосферу, словесно-стилістичний «етикет» доби, навіть її мовні стереотипи. Ю. Івакін та інші дослідники вже звертали увагу на те, як послідовно Шевченко, пародіюючи і «вивертаючи» пропагандистські штампи царизму, спростовував його основоположні ідеологічні формули, а не тільки жаргон політичного побуту. Ось ще один приклад. Улюбленим образом, до якого неодмінно зверталися під найпатетичнішу хвилю всі, хто хотів невідпорно возславити царя, був образ безмежності його володінь і всепроникності його недріманного ока: «Обозрите мысленными очами ту часть полвселенной, над которою кроткая десница его простирает жезл правления; обозрите все пределы обширной России – от моря до моря и от конец до конец земли, от Бельга до отдаленных Алеутов, от Эвксина и Каспия до моря Карского, и до земель вечным льдом покрытых! Куда не проникло пресветлое око его? Чего не озарило светозарное лицо его?»³

А ось поетична варіація цього образу і цього пафосу:

*Чи є де в світі такий край,
Як наше Руське Государство,
Щоб так він цвів, неначе рай,
Щоб на півсвіта мав він панство?
Чи має стільки хто добра?
Чи є де стільки срібла й золота?
А од Колими до Дністра
Щоб стільки всякого народа?*

¹ Чернишевский М. Г. Полн. собр. соч. – М., 1939. – Т. 1. – С. 121–122.

² Письмо украинца из столицы // Украинский вестник. – 1818. – Ч. 9, янв. – С. 223.

³ Срезневский И. Речь о любви к отечеству... – С. 274–275.

*Мабуть, нема, мабуть, нігде
Не знайдеш Царства вже такого...¹*

У російській «патріотичній» поезії таким образом немає ліку. Та що говорити про звичайних одописців, коли сам Ф. Тютчев на європейські революційні рухи 1848 року відповів виразно погрозовим віршем «Русская география»:

*Москва, и град Петров, и Константинов град –
Вот царства русского заветные столицы...
Но где предел ему? И где его границы –
На север, на восток, на юг и на закат?*

.....
*Семь внутренних морей и семь великих рек...
От Нила до Невы, от Эльбы до Китая,
От Волги по Евфрат, от Ганга до Дуная...
Вот царство... И не прейдёт век,
Как то провидел Дух и Даниил предрек.*

(До цього залишається додати, що в коментарі до цього вірша в двотомнику 1984 року роз'яснено: «Под градом Петровым Тютчев подразумевае Рим... Даниил предрёк – намік на біблейське пророцтво о царстві, которое “вовеки не разрушится”»².)

Тож свою ціну такої патетичній риторичі склав Шевченків нещадний сарказм:

*У нас же й світа, як на те –
Одна Сибір неісходима,
А тюрм! а люду!.. Що й лічить!
Од молдованина до фіна
На всіх язиках все мовчить,
Бо благоденстеує!*

І цей Шевченків образ імперії побив і скреслив усі оті державославні! Відтоді Шевченко не проминає, здається, жодної нагоди, щоб вилити свій гнів на «коронованих катів», свою зневагу й насмішку.

Особливо це характерне для останніх років його творчості. Навіть поетична імітація молитви прислужилася йому для того, щоб замовити добре слово за своїх улюбленців:

*Царів, кровавих шинкарів,
У пута кутії окуй,
В склепу глибокім замуруй.*

Вільне життя людства уявляється йому тільки без царя (і без «начальства» взагалі), а всі біди того ж таки людства – від них (можна

¹ Шишацький-Ілліч Олександр. Українська квітка. Перша книжка. – Чернігів, 1856. – С. 7.

² Тютчев Ф. И. Сочинения в двух томах. – М., 1984. – Т. I. – С. 305; 459.

це сприймати і як поетичний прийом для вираження незмірного зла тиранії):

*В непробудимому Китаї,
В Єгипті темному, у нас,
І понад Индом і Євфратом
Свої ягнята і телята
На полі вольнім вольно пас
Чабан було, в своєму раї,
І гадки-гадоньки не має,
Пасе, і доїть, і стриже
Свою худобу та співає...
Аж ось лихий царя несе
З законами, з мечем, з катями,
З князями, темними рабами
...І все взяли,
І все розтлили, осквернили,
І осквернених, худосилих,
Убогих серцем, завдали
В роботу-каторгу.*

Біблійні («Саул») та римські («Колись то ще, во время оно...») сюжети стають під його пером знущальною сатирою на царський сан, на узагальнений образ царя як клопітного, але й кумедного непорозуміння історії. Чого тільки вартий Помпій Нума, «римський цар, тихенький, кроткий государ», який втомився, «пишучи закони», а порядком відпочинку займається мистецтвом лозоплетіння – таке хобі, – плете петлі на шию («каблучки»); побачивши ж, що в холодочку під платаном «дівча завітчанеє спить» такої краси, що «дріадам нічого робить», а «сама Егерія в раю» повісилася б, кленучи свою доленьку, – «мудрий Нума // І на дівча і на цвіті // Дивується собі і дума: – який би ретязь ще сплести?»

Що особливо характерно для Шевченка, так це отой незрівнянний зверхній тон мови про царя, який зустрінемо ще хіба в Беранже і в Петєфі, – але ж ті писали про своїх королів у революційну пору, коли народ скидав їх або ж збирався це зробити, а Шевченко – в пору глухії реакції, коли до загальнонародного руху було ще далеко, коли так далеко ще майже нічий думки не сягали, а що в літературі їх тоді один Шевченко в усій Росії висловив (за винятком хіба напівзабутого на той час Радіщева, з якого Катерина II іронізувала: «Царям грозиться плахою», маючи на увазі оду «Вольность»: «Се право мщенное природы // На плаху возвело царя. // Злодей, злодеев всех лютейший [...] Преступник, изо всех первейший [...] Умри! Умри же ты сто крат!»); антицаристські ж мотиви раннього Пушкіна – «Самовластительный злодей! Тебя, твой трон я ненавижу // И смерть твою, тво-

их дітей // С жестокою радістю вижу» – були «гріхом молодості») – це історичний факт. Мабуть, крім глибини політичної думки та зрілості соціальної оцінки, тут позначився ще й «козацький» темперамент, традиція демократизму, відчуття незалежності й гідності, суто народне внутрішнє почуття вищості над панством і владою, яке знайдемо в народних казках, анекдотах, прислів'ях («Цар у державі – як кіт у коморі: кого спіймав, того і з'їв»), піснях, у всій народній поезії... (Зрештою, і в «Книгах битія українського народу» було неймовірне на той час: цар московський – «ідол і мучитель».)

І коли Шевченко говорить про те, яку кару накликають на себе люди своїм нерозумієм, то гіршого, ніж владарювання царя, уявити не може:

...І праведно господь великий...

Вомісто кроткого пророка...

Царя вам повелів надать!

І наче всій «братії» щирих витій-цареславців, усім великим і малим творцям ідола монархії та міфу про «ласку царську», якою держиться земля російська і народи її, – адресовані оці пекучі Шевченкові слова:

...І додай,

Таке слово їм додай

Без притчі; ви – скажи: – зробили,

Руками скверними створили

Свою надію; й рече те,

Що цар наш бог, і цар надія,

І нагодує і оگریє

Вдову і сирот. – Ні, не те,

Скажи їм ось що: – Брешиуть боги,

Ті ідоли в чужих чертогах.

Скажи, що правда оживе,

Натхне, накличе, нажене

Не ветхе[є], не древле слово

Розтленное, а слово нове

Між людьми криком пронесе

І люд окрадений спасе

Од ласки царської...

І ще: Шевченкова огида до царів раз у раз обертається прикрим подивом або й гнівом на тих, хто їх терпить і хто їм молиться, – на людей, на рід людський:

О люди! люди небораки!

Нащо здалися вам царі?

Нащо здалися вам псарі?

Ви ж таки люди, не собаки!

Шевченко не зміг би повторити слідом за Достоевським: «Десница царя покарала мене, но я готов лобзать ее»¹.

(Цікаво, що Шевченкова оцінка «царелюбства» як антропологічного атавізму, негідного вільної людини, корелює з тим, що думають про це соціологи й антропологи. Як явище антропологічного атавізму розглядав феномен рабської відданості королеві Макс Нордау: «Підданець вірний королеві з моменту народження й до смерті, подібно до того, як у Мюнхгаузена собака від самого народження починає вже переслідувати зайця... Тільки явище атавізму дає ключ до розуміння цієї суто собачої відданості королеві, яка бере гору не тільки над почуттям честі і власної гідності, але навіть і над інстинктом самозбереження. Напевне, тільки поверненням до первісних поглядів, тільки тьмяним наслідком звичок, які без перерви, протягом тисяч поколінь успадковувало людство, єдино лише й може бути зумовлене те явище, коли люди відчують або вдають, що відчують, до людини, якої вони не знають, ніколи, може, не бачили і яка вже напевне на почуття кожного з них особисто взаємністю не відповідає, таку ніжну прихильність, якої вони не відчують до своїх близьких, а може, і до своєї власної особи»².

А сучасний антрополог Жорж Баландьє у своїй «Політичній антропології» говорить, що в первісному суспільстві суверен розглядався як батько родини, «уподібнення богів або посередників від них». Це уявлення зберігалось завжди, хоч і в опосередкованішій формі. «Спільність атрибутів влади і сакрального розкриває той зв'язок, який завжди існував між ними і який історія послаблювала, втім жодного разу не розриваючи остаточно. Історики й антропологи щойно беруться розглядати найвищу владу, пов'язану з королівською особою, ритуали й церемонію інвеститури, процедури підтримання дистанції між королем та його підданими й нарешті той вираз, якого набуває легітимність, виявляють у своїх доктринах цей незруйнований стосуюнок, що накидає себе із силою очевидності»³).

БОГ, РЕЛІГІЯ, ЦЕРКВА В ЖИТТІ Й ТВОРЧОСТІ ШЕВЧЕНКА

Той зв'язок між культом божества і культом земного володаря, що його відзначають антропологи, пронизує всю історію людства. В тому числі і його християнську добу (не оминаючи «атеїстичних» су-

¹ Див.: Луначарский А. Достоевский как художник и мыслитель. Речь на торжестве в честь столетия со дня рождения Достоевского // Красная новь. – 1921. – № 4. – С. 209.

² Нордау Макс. Ложь предсоциалистической культуры. – СПб., 1907. – С. 132–133.

³ Баландьє Жорж. Політична антропологія. – К., 2002. – С. 102.

спільств, як радянське чи інші псевдокомуністичні). Неминуче в суспільній свідомості переплутування «сфер відповідальності» небесного владика і земних владик оберталось проблемами для репутації першого, оскільки йому нерідко ставилися на карб далеко не християнські діяння святопомазаників, які й Христову церкву, явно чи неявно одержавивши, ставили собі на службу. (Бертран Рассел з цього приводу сказав: «Релігію в більшості її форм можна визначити як віру в те, що боги – по боці уряду»). А Симона Вейль в іншому зв'язку говорила про «рабовласницьку концепцію Бога». М'якше, але по суті те саме висловив російський філософ Ф. Степун у статті 1931 року: «Как средневековая теократия, так и Русская империя» виходили з визнання абсолютності християнства, «и все же христианская истина была ими не столько раскрыта, сколько предана»¹.)

Це – один із найважливіших аспектів драматичної історії християнства.

...Минали

*За днями дні. Раби мовчали,
Царі лупилися, росли
І Вавілони муровали.
А маги, бонзи і жерці
(Неначе наші папотиці)
В храмах, в пагодах годувались,
Мов кабани царям на сало
Та на ковбаси. І царі
Самі собі побудували
Храми, кумирні, олтарі.
Раби німії поклонялись.*

(«Саул»)

У багатьох Шевченкових поезіях слова «Бог» і «Цар» стоять не просто по сусідству, а в парі. Це не тотожність, але й не завжди антитеза. Між цими поняттями складна динамічна взаємодія; вони і взаємопов'язані, і взаємозаперечні. Говорячи про царів, Шевченко раз у раз переходить до Бога – і навпаки. Чому? І якою була його віра, у що він вірив і в що не вірив? Послухаймо його самого.

29 червня 1857 року, чекаючи дозволу на виїзд із Новопетровська, Шевченко записує в «Щоденнику»:

«Сегодня празднуется память величайших двух провозвестников любви и мира (апостолів Петра і Павла. – *І. Дз.*). Великий в християнском мире праздник. А у нас колоссальнейшее пьянство по случаю храмового праздника.

¹ *Степун Федор. В защиту свободы // Звезда. – 1993. – № 4. – С. 200.*

О святые, великие, верховные апостолы, если бы вы знали, как мы запачкали, как изуродовали провозглашенную вами простую, прекрасную, светлую истину. Вы предрекли лжеучителей, и ваше пророчество сбылось. Во имя святое, имя ваше так называемые учителя вселенские подрались, как пьяные мужики, на Никейском вселенском соборе. Во имя ваше папы римские ворочали земным шаром и во имя ваше учредили инквизицию и ужасное автодафе. Во имя же ваше мы поклоняемся безобразным суздальским идолам и совершаем в честь вашу безобразнейшую бакханалию» (V, 37–38).

Як бачимо, Шевченко вважає, що людинолюбну істину християнства спотворено; що первісне євангельське християнство розкололи «лжеучители»; що церкву Христову (за найменням) зробили засобом духовної та фізичної (соціальної) влади над людьми й придушення вільної думки; що церковний моральний фальш обертається і фальшем естетичним. Це не є якісь випадкові слова, сказані «під настрій»; це ті погляди, які простежуються в усій творчості Шевченка і буквально вистраждані ним. Але вони говорять не про зневіру й невіру, а про жадання очищення віри від спотворень, що їх внесли за кільканадцять століть «лжеучители» і людська практика.

Звичайно ж, Шевченко не був першим і не був останнім, хто говорив про втрату офіційним християнством духу Христа. І хіба не про це свідчила багатостолітня історія розколів, колотнечі ересей і сект? В Європі гуманісти з числа мислителів і поетів віддавна були в опозиції до клерикалізму і засуджували тиранію пап, що не минало для вільнодумців даром. В Італії ув'язнили Галілея. З Франції католицька церква вигнала Декарта. Не кажемо вже про Варфоломійську ніч, про долю Джордано Бруно та Яна Гуса. Багаття інквізиції палили по всій католицькій Європі – під особистим патронатом римських пап. Ось яким постає папа Пій у листі ватиканського камерарія юного Мігеля де Сервантеса Сааведри до батьків: «Це старий років шістдесяти п'яти, геть лисий, з довгою білосніжною бородою, з виду дуже худий і з обличчям, що викликає страх. Зразу видно, що з ним не до жартів і що це надійний захисник святої нашої віри. Він не пропускає жодного засідання інквізиції, для еретиків не вистачає в'язниць, і тільки за минулий рік шестеро засуджених умерло на вогнищі, двоє – на шибеніці»¹.

Зловживання католицького кліру були однією з причин довготривалих і жорстоких релігійних воєн у Європі. Але була й інша причина: протест народних мас проти тяжких соціальних кривд набирив характеру апеляції до євангельських ідеалів первісного християнства, які по

¹ Бруно Франк. Сервантес. – М., 1960. – С. 27–28.

суті були наївно-комуністичними, принаймні у своєму соціальному аспекті. Недарма ж комуністичний і соціалістичний рух так часто нагадував про свою генетичну спорідненість із первісним християнством. (Для прикладу. Антоніо Грамші, засновник Італійської компартії, видатний теоретик комунізму: «Червона туніка Христа сьогодні ще яскравіша, червоніша, ще більше більшовицька... Клаптик Христової туніки знаходиться в багатьох червоних прапорах комуністів...»¹. Або інше: «У філософській та історичній літературі широко розповсюджена думка, що ідеї соціалізму були підготовлені християнством»².) * А в ХІХ ст. виникла політична течія – християнський соціалізм (Ламенне, Моріс, Кінгслі, Баадер та ін.), що орієнтувався на соціальні постулати, виведені з учення Христа. Ось як про це писав видатний російський філософ С. Булгаков, який ішов до християнського соціалізму від марксистської соціал-демократії: «Об'явлення дає цілком певні керівні норми суспільного устрою. Перша... кожен повинен працювати... Другою... є піклування про слабких і пригнічених... Нормальний з погляду цих принципів... лад... називається соціалістичним»³.

Звісно, і серед самих священнослужителів завжди знаходилися такі, що не були глухими до соціальних страждань народу й боляче переживали відхід церкви від заповітів Христа. З кола служителів церкви вийшло немало захисників бідноти, борців за соціальну справедливість. Таким був, наприклад, Джерард Уїнстенлі, який під час громадянської війни в Англії в середині ХVІІ ст. очолив громадянське крило руху левеллерів і був автором памфлету «Прапор, піднятий істинними левеллерами» (1649), в якому викривав і пристосовництво церкви. Одним із «найзапекліших» адептів комуністичної ідеї був французький католицький священник Жан Мельє.

Як заперечення зловживань і спотворень папства виникло протестантство. Але й Лютер, його головний речник, не був голубом миру. Деякі його заклики лунали досить кровожерно. Як і формула Божої слави у Кальвіна: «Бог так хоче, щоб пішла в непам'ять ціла людськість, коли треба битися за його славу». На інший аспект протестантства

¹ Цит. за: *Черепанов Сергей*. К вопросу о социально-экономической доктрине Иисуса Христа // Радуга. – 2002. – № 8–9. – С. 174.

² *Краткая Еврейская Энциклопедия*. – Т. 8. – С. 453.

* У цьому зв'язку можна було б повірити заяві лідера КПУ Петра Симоненка: «...Свої моральні ідеали ми виводимо із Заповідей Божих» (Держава, релігія, народ і комуністи // *Голос України*, 6 квітня 2004 р.), якби ж він не виступав спадкоємцем ідеології і практики тієї партії, що протягом десятиліть «кальоним железом» випікала ті Заповіді зі свідомості людей, і якби менше фальшу було в його балаканні про «православний український народ».

³ *Булгаков С. Н. Христианский социализм*. – Новосибирск, 1991. – С. 85.

стантизму, в його кальвінському варіанті, звертав увагу цитований уже архієпископ Кентерберійський Хьюлетт Джонсон: «Становище стало ще небезпечнішим, коли протестантські релігійні діячі на європейському континенті, виходячи з учення Кальвіна, раптом відкрили, що ті самі якості, що визначають собою дух користоловства, становлять необхідну основу особистих якостей християнина: старанність, працьовитість, розсудливість, простота життя, поміркованість, ощадливість і тому подібне. Представники середнього класу – торгівці й промисловці – аж ніяк не заперечували проти цих якостей і, маючи тепер в особі офіційної церкви вже не критика, а союзника, що є духу кинулися в гонитву за наживою»¹. Тож і в протестантстві постають розбіжності як з теологічних, так і з соціальних питань. В Англії в середині ХІХ ст. виникає рух за «широку церкву» – об'єднання всіх протестантських течій в одному віросповіданні, позбавленому обмежувальних догматів (Стенлі, Джоуетт, Кінгслі, Моріс). Видатний релігійний і політичний мислитель Моріс з позиції терпимості переглядає догмат первородного гріха та його спокутування в бік «пом'якшення», вічне життя «очищає» від поганських уявлень про жорстокі фізичні кари; в центрі глибокого релігійного почуття для нього – вічно жива особистість Христа. Разом з Кінгслі, Моріс розвинув у 40-ві роки ідею «християнського соціалізму».

Неважко побачити, що приблизно в той самий час Шевченкове богочування і Шевченкові соціальні ідеали мали досить схоже спрямування, хоча Шевченко демократичніший за Моріса, не кажучи вже про Дізраелі з його соціальним євангелієм (згодом – адепт «ліберального» британського імперіалізму). Є в нього й те, що почасти нагадує індепендентів. Про це говорить М. Драгоманов: «...В перших своїх писаннях Шевченко показується таким же благочестивим, як Квітка», але «...далі став більш “євангельцем”, ніж благочестивим “візантійцем”, і в Біблії став шукати духа народолюбного пророкування, проповіді суду Божого над неправедними. Ми не дуже помилились, коли порівняємо віру Шевченка в середній вік його з вірою якого-небудь пуританця-індепендента ХVІІ ст., додавши до того, що Шевченко як поет, маляр і православний не міг викинути з своєї думки Божу матір і навіть Божу службу»². (З цією думкою М. Драгоманова про пуритансько-індепендентське у Шевченка погоджується й М. Грушевський³.) Під впливом Драгоманова те саме говорить про Шевченка і пристрасний шанувальник його поезії французький дослідник Бенуа

¹ Джонсон Хьюлетт. Христиане и коммунизм. – С. 99.

² Драгоманов М. П. Літературно-публіцистичні праці. – Т. 2. – С. 47.

³ Грушевський Михайло. З історії релігійної думки на Україні. – Львів, 1925. – С. 113.

Мальон: «Була це релігійна людина, але це не була релігія православно-візантійського чину, а скорше християнство в душі Лямене»¹. З думкою Драгоманова погоджується А. Луначарський (хоча де в чому він полемізує з Драгомановим в оцінці Шевченка, вважаючи не дуже правомірними його претензії до поета за недостатню соціологічну освіченість): «Християнські війни в Німеччині 16 століття і рух пуританів в Англії 17-го, що знайшли свою ідеологію в Біблії, по духу, по культурному рівню своєму більш усього нагадують загальний духовий тип Шевченківської поезії. Томас Мінцер (Мюнцер. – *І. Дз.*), великий проводирь селян, анабаптисти і лівелери, якийсь Іван Лейденський, ось люди, котрі скорше всього зрозуміли б цілу душу Шевченка, душу, в котрій згага до правди, рівності, щастя для всіх, скорботна любов і великодушний гнів одягнені ще в релігійні убрання невиразного старого світогляду», І далі, говорячи про поетичну красу цього Шевченкового «особливого акорду волі», Луначарський питається: «Чи повинні ми лишитись сліпими до цієї краси через те, що ми більше не релігійні в такому розумінню?»².

Дещо спільного з Шевченковим релігійним почуттям знайдемо у Льва Толстого пізнішої пори. Він називав свою релігію «релігією правди і любові». Звертаючись до ранньохристиянських ідей, він знаходив у них «ясное, глубокое и простое учение жизни, отвечающее высшим потребностям души человека» (24, 7)*, тоді як «учение церкви есть теоретически коварная и вредная ложь, практически же собрание самых грубых суеверий и колдовства, скрывающие совершенно весь смысл христианского учения» (34, 247). Хрести, чаші, свічі, ікони Толстой вважав «орудиями колдовства»; про трійцю, зішестя, воскресіння та вознесіння говорив, що вони не узгоджуються «ни с разумом, ни с современными знаниями, ни с человеческой совестью» (35, 188). Більше того, він уважав, що власний досвід дає йому право стверджувати таке: «Явное признание и исповедание православия большею частью встречалось в людях тупых, жестоких и безнравственных и считающих себя очень важными. Ум же, честность, прямота, добродушие и нравственность большею частью встречались в людях, признающих себя неверующими» (23, 2).

Не годиться абсолютизувати конкретні враження великого письменника і мислителя від конкретного московського православ'я XIX століття, але ці його слова мимоволі згадуються, коли бачиш, які

¹ Див.: *Ілько Борцак*. Шевченко у Франції. – Львів, 1933. – С. 24.

² *Луначарський А.* Шевченко і Драгоманов // Пам'яті Михайла Драгоманова. – Харків, 1920. – С. 51, 52.

* Цитати з Л. Толстого за вид.: Полное собр. соч. в 90 т. – М.; Л., 1928–1958.

чиновні персони приходять у великі релігійні свята до храму, щоб невміло перехреститися і з партійною щирістю поцілувати руку московського таки владики... «Він перехрестився хрестом і молотом», – казав про таке польський дотепник Єжи Лец.

Усяке фарисейство було Шевченкові огидне, а фарисейство релігійне – особливо. Натомість цінував він щирю побожність простих селян, чиї постаті є найзворушливішими серед образів його поезії й прози. Мав слухність Юрій Бойко, пишучи: «Коли уважимо, що найбільшою небезпекою християнської цивілізації є саме розбіжність між голошенням великих істин християнства і їх занедбанням у практичному житті, тоді виключного значення набирають ці Шевченкові образи християн: Максима, покритки-наймички (“Наймичка”) й інших, що життя своє підпорядкували засадам християнської етики й моралі»¹.

У минулому радянські дослідники, намагаючись довести «атеїзм Шевченка», однобічно акцентували ті місця в його поезії, де він звертався до Бога в розпачі, во гніві (здебільше за долю України * та за жорстокості царів і панів: «А Бог куняє. Бо се було б диво // Щоб чути і бачить – і не покарать») **, або версії про його побутове «богохульство». Водночас не дуже радо зверталися до тих його поезій, де озивалося інше глибоке почуття, де були спонтанна молитва і біблійний пафос, і до тих свідчень, що показували його людиною глибокої віри і водночас – у стосунках з іншими – дуже делікатною у справі віри. Ось хоча б зі спогаду А. Козачковського: «Віруй глибокорозумно, писав він мені в одному листі з Новопетровського укріплення, втішаючи в сімейному горі, яке спіткало мене. Я був свідком, коли Шевченко, слухаючи блюзнірство хазяїна, в якого він жив, сказав: “Знущатися з тих морально-релігійних переконань, які освячені віками і мільйонами людей, нерозумно і злочинно”».

Взагалі, судячи з усього, справу віри чи невіри Шевченко вважав для кожної людини особистою, глибоко інтимною. Релігійні переко-

¹ Бойко Юрій. Вибране. – Мюнхен, 1971. – Т. 1. – С. 99.

* У «Дзядях» Міцкевича його Конрад кидає Богові докори за кривди Польщі, але в Шевченка цей мотив виражений сильніше і має суто «авторський характер».

** Таких прикладів у Шевченка чимало не тільки в поезії. Ось запис у «Щоденнику» 27 серпня 1857 року, коли він слухав на пароплаві гру скрипаля-буфетника: «Из твоей бедной скрипки вылетают стоны поруганной крепостной души и сливаются в один протяжный, мрачный, глубокий стон миллионов крепостных душ. Скоро ли долетят эти пронзительные вопли до твоего свинцового уха, наш праведный, неумолимый, необлажнимый Боже?» (V, 109). Але далі: «Молю только многотерпеливого Господа умалить малую часть своего бездушного терпения. Молю его коснуться своим свинцовым ухом хоть одной полноты этого душу раздирающего вопля, вопля своих искренних, простосердечных молителей».

нання знайомих самі по собі його не цікавили, серед його приятелів були люди різних віросповідань. І для свого оточення він ніколи не створював і тіні якогось бар'єра релігійно-сакрального порядку. (А. Козачковський, приміром, розповідає, як вільно і щиро спілкувався він з євреями або як німець-протестант у захопленні назвав його «батьком», і саме з його вуст і вийшло це наймення, що потім закріпилося за ним в українському народі.) Будь-яке пов'язування віри з якимись стратегіями, національно-політичними претензіями, світовими місіонерськими потягненнями (як у єзуїтів або у російських слов'янофілів), з примусом і стадністю йому чуже і неприйнятне. В «Єретику» він інтерпретує владу римських пап як явище аморальне, глибоко суперечне людинолюбній суті християнства і розтлінне для національних суспільств. А в «Гайдамаках» і пізніших поезіях саме у єзуїтах бачить тих, хто розпалив українсько-польський розбрат. Але й православ'я він не милує. Самі слова «православ'я», «православний» він уживає не як ідентифікацію своєї віри, а здебільше з негативним емоційним забарвленням – порядком саркастичної інтерпретації офіційної фразеології. І православних московських попів він милував не більше, ніж ксьондзів-єзуїтів. «Премудрые попы» (V, 233) часто стають об'єктом його сарказму або й зневаги. Катерина Юнге, згадуючи про суперечки між Шевченком і Костомаровим на релігійні теми, пише: «А с каким омерзением он бранит попов, так это неподражаемо! Ведь выберет же он такое сильное малороссийское выражение, что так и обрисует всю гадость поповщины». Одержавши в Нижньому Новгороді Кулішеву «Граматку», він записує 10 грудня 1857 року: «Как прекрасно, умно и благородно составлен этот совершенно новый букварь. Дай бог, чтобы он привился в нашем бедном народе. Это первый свободный луч света, могущий проникнуть в сдавленную попами невольничью голову» (V, 172). Шевченко не любить московське попівство не лише за похмурий рабський дух «візантійщини», а й за обскурантизм, тримання народу в духовній темряві. Адже це вже не була релігія його козацьких предків – із підпорядкуванням Київської митрополії Московському патріархату живий дух народної віри поступово втрачався, елементи демократичності в церковному устрої були витіснені бюрократичною централізацією церковного життя.

Особливо обурює Шевченка заборона або витіснення поетичних і гуманних народних звичаїв, хай і «язичницьких» своїм походженням, але цілком узгідливих з християнством своєю людяністю. Почувши в Новопетровську розповідь уральського козака про місцевий звичай

виносити (в дні поминок) на могилу самогубця (ховали їх у полі, не на кладовищі) всяке зерно, щоб пташки клювали й молили Бога за відпущення гріхів нещасному, Шевченко пише:

«За моеї пам'яті в Малороссии на могилах самоубийц совершали обряд не менее поэтический и истинно христианский, который наши высшие, просвещенные пастыри, как обряд языческий, повелели уничтожить.

В Малороссии самоубийц хоронили также в поле, но непременно на перекрестной дороге. В продолжение года идущий и едущий мимо несчастного покойника должен был что-нибудь бросить на его могилу. Хоть рукав рубашки оторвать и бросить, если не случилось чого другого. По истечении года, в день его смерти, а более в зеленую субботу (накануне троицына дня) сжигают накопившийся хлам как очистительную жертву, служат панихиду и ставят крест на могиле несчастного.

Может ли быть чище, возвышеннее, богоугоднее молитва, как молитва о душі нераскаявшегося грешника? Религія християнська, як нежна мати, не отвергає навіть і преступних дітей своїх, за всіх молиться і всім прощає. А представителі цієї кроткої, любящої релігії отвергають іменно тих, за котрих повинні би молитися. Де ж любов, завещана нам на кресті нашим спасителем-человеколюбом?» (V, 69).

Або ще такє. «В требнике Петра Могилы есть молитва, освящающая нареченное или крестовое братство. В новейшем требнике эта истинно христианская молитва заменена молитвою о изгнании нечистого духа из одержимого сей мнимой болезнью и о очищении посуды, оскверненной мышью. Это даже и не языческие молитвы. Богомудрые пастыри церкви к девятнадцатому веку стараются привить двенадцатый век» (V, 70).

Православ'я офіційного гатунку в Росії стало казенною, обов'язковою, насильною релігією, слухняною служкою влади. (До речі, у тих же спогадах А. Козачковського, як повідомляв М. Драгоманов, була викреслена цензурою згадка про те, що Шевченко хвалив протестантську віру й осуджував «православів» за покірливість перед начальством і панством ¹.)

Російські царі не приховували своїх претензій очолювати не тільки державу, а й Церкву. В законодавстві часів Миколи I це сформульовано так: «Император яко християнский государь есть верховный защитник и хранитель господствующей веры и блюститель правоверия и всякого благочиния». Як і за Петра I, члени Синоду склали при-

¹ Драгоманов М. П. Літературно-публіцистичні праці. – Т. 2. – С. 47.

сягу монархові, «крайньому судии Духовной сей Коллегии»¹. Микола І закінчував свої укази незмінним: «С нами Бог». Він видав суворий закон проти осіб, які змінили релігію. «Холодным, ледяным, как петербургский климат» назвав православіє Миколи І Олександр Герцен. Пізніше про «поліцейсько-православну церкву» обер-прокурора Синоду Побєдоносцева говорив С. Вітте, свого часу прем'єр-міністр уряду: «У нас церковь превратилась в мертвое, бюрократическое учреждение, церковные служения – в службы не богу, а земным богам, всякое православие – в православное язычество»². Шевченко справедливо бачив у російській православній, казенній церкві духовного тюремника від царизму, символ облудності режиму. Звідси його сарказм, зневага, гнів і глум, іронія:

*Та й давай місити
Недобитків православних,
А ті голосити;
Та верещать; та як ревнуть:
«Гуля наш батюшка, гуля!
Ура!, ура!, ура! а, а, а...»
Зареготався я, та й годі;
А й мене давнули
Таки добре.
...Перед світом
Усе те заснуло;
Тіль[ки] де-де православні
По углах стогнали
Та, стогнучи, за батюшку
Господа блатали...*

На Шевченкове ставлення до православ'я впливало і розуміння тієї великої ролі, яку церкві відводив царизм у своїй політиці русифікації України та інших народів. Церковники виявили високий ступінь усвідомлення своєї русифікаторської місії і ревно її здійснювали. Денаціоналізаторська функція православ'я викликала обурення в багатьох українських письменників-демократів. Так було, хоч це сьогодні й забувається. Нещодавно довелось прочитати газетну статтю одного відомого теледіяча, який нічтоже сумняшесья одну з причин поразки УНР вбачає в тому, що її «соціалістичні» провідники – Грушевський і К^о – були, мовляв, через своє недомисліє ворогами православної церкви, в якій тільки і є вся правда. Отак знає українську історію людина, що вважає себе українським інтелігентом, ще й яким! Шевченка він, правда, не чіпає – може, й не читав.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 77–78.

² *Витте С. Ю.* Воспоминания. – М., 1960. – Т. 2. – С. 360.

Шевченко не приймав офіційне православ'я – і як ідеологічний фундамент царського деспотизму, і як знаряддя духовного пригнічення не тільки російського народу, а й «іновірців»; відзначав роль, яку йому було відведено в колоніальній політиці царату. Так, пропливаючи повз місто Чебоксари, він записує в щоденнику свої враження (17 вересня 1857 року): «Если не больше, так по крайней мере наполовину будет в нем домов и церквей. И все старинной московской архитектуры. Для кого и для чего они построены? Для чувашей? Нет, для православия. Главный узел московской старой внутренней политики – православие. Неудобозабываемый Тормоз по глупости своей хотел затянуть этот ослабевший узел и перетянул. Он теперь на одном волоске держится». Тут і погляди, і формулювання Шевченкові перегукуються з Герценовими; не виключено, що на них і вплинув «Колокол»; як, може, і на вживання Шевченком після повернення з заслання поряд зі словом «православ'я» Герценового терміна «візантійство», яким той визначав і офіційний, і слов'янофільський ідеал.

У розділі про Шевченків «Кавказ» ми вже згадували, що царизм мобілізував на кавказькі фронти і той резервний надприродний феномен, який офіційно іменувався «Русским Богом». Про нього варто поговорити окремо.

Патріотична легенда пов'язувала виникнення формули «Русский Бог» з Мамаєм, який нібито після Куликовської битви сказав: «Русский Бог... велик» (в інтерпретації російської легенди). Спершу в ідею «Русского Бога» вкладалося зрозуміле почуття вдячності за перемогу над ордою, але поступово вона трансформувалася в символ особливого, довільно мотивованого, дбання Бога саме про російський народ та його державу (не до порівняння з іншими!), про богообраність цього народу (держави й імператорів), а згодом – і в ідею Божого попуску різним історичним фанаберіям російських монархів.

Ідея «Русского Бога» дуже подобалася своєю політичною зручністю найбільшій русачці з-поміж російських богопомазаників – німкені Катерині II. Зворушливий епізод зафіксував у своїх нотатках її статсекретар О. Храповицький: «26 сентября 1792. При разборе почты сказывать изволили, что в Москве был разговор у крестьянина К. Т. (поміщицького. – *І. Дз.*) с крестьянином казенным. Кр[естьянин] каз[енный]: “За что вашего барина сослали? – Крестьянин Т.: Сказывают, что искал другого Бога. – Кр[естьянин] каз[енный]: Так он виноват: на что лучше Русского Бога?” Очень хвалили сие простосердечие»¹.

¹ Памятные записки Храповицкого // Чтения в Императорском обществе истории и древностей российских при Московском университете. – 1862. – Кн. 3, разд. V. – С. 275.

Під час Вітчизняної війни 1812 року «Русский Бог» не сходив зі сторінок прокламацій і патріотичних лубків.

У літературі формулу «Российского Бога» проголосив В. Озеров у трагедії «Дмитрий Донской». Потім у трохи скоригованому вигляді її вживав В. Жуковський, відчуваючи чи то велику гордість, чи то деяку збентеженість від її патріотично-богохульської надмірності: «Русский Бог, Святая Русь – подобных наименований Бога и Отечества, кажется, ни один европейский народ не имеет»¹.

Зразок яскравої патріотичної експлуатації «Русского Бога» дав Микола Языков у славетному вірші «К ненашим»:

*О вы, которые хотите
Преобразить, испортить нас
И онемечить Русь, внемлите
Простосердечный мой возглас!*

.....
*Умолкнет ваша злость пустая.
Замрет неверный ваш язык:
Крепка, надежна Русь святая,
И Русский Бог еще велик!*

Цей поетичний памфлет був спрямований проти Чаадаєва та інших російських «західників»; передова російська громадськість сприйняла його як політичний донос. Цікаво, що двадцятьма роками раніше відомий своєю незалежністю П. Вяземський дав зовсім іншу інтерпретацію «Русского Бога» в однойменному вірші:

*Нужно ль вам истолкованье,
Что такое русский Бог?
Вот его вам начертанье,
Сколько я заметить мог.
Бог метелей, Бог ухабов,
Бог мучительных дорог,
Станций, тараканьих штабов,
Вот он, вот он, русский Бог.
Бог голодных, Бог холодных,
Нищих вдоль и поперек,
Бог имень недоходных,
Вот он, вот он, русский Бог.
Бог грудей и ж... отвислых,
Бог лаптей и пухлых ног,
Горьких лиц и сливок кислых,
Вот он, вот он, русский Бог.*

¹ Жуковский В. А. Полн. собр. соч.: В 12 т. – СПб., 1902. – Т. X. – С. 121.

*Бог всех с анненской на шнях,
Бог дворовых без сапог,
Бар в санях при двух лакеях,
Вот он, вот он, русский Бог.
К глупым полн он благодати,
К умным беспощадно строг,
Бог всего, что есть некстати,
Вот он, вот он, русский Бог.
Бог бродяжных иноземцев,
К нам зашедших за порог,
Бог в особенности немцев,
Вот он, вот он, – русский Бог.*

Звичайно, П. Вяземський – скептик і гнилий ліберал – не судія полум'яним патріотам. Але й самі полум'яні патріоти мимоволі відзначали пікантну специфіку «Русского Бога», його дивну поблажливість до патріотичних фортелів і гнучкість пристосування до практики російського начальства. Якщо вірити російським можновладцям, то ця майже змовницька солідарність із ними «їхнього» Бога неабияк посприяла їм у кавказькій веремії: «Велик ты, наш Русский Бог, покровительствовавший нам даже в наших увлечениях и заблуждениях во время минувшей кавказской войны, кой-когда напоминавший нам поражениями о необходимости быть осмотрительнее, но долготерпеливый и милосердный до конца, несмотря на постоянные попытки многих наших генералов всегда и во всем искушать твою благодость!»¹

Що то за «увлечения» і «искушения» – про це ми вже говорили.

І кров, і пожежі, і жорстокості, і гвалтування, і мародерство – намагалися освятити християнською цивілізаційною місією та... іменем Бога. «Торжественный гимн: “С нами Бог! Разумейте, языцы, и покоряйтесь, яко с нами Бог!” – закончил молебствие»².

Це – на рівні, сказати б, державної стратегії, зовнішньої політики. А на рівні внутрішньої політики чинною була інша формула: «Да как это никого не драть? Да ведь этак, пожалуй, мы и Бога-то позабудем!»³

У російських державників і месіанськи налаштованої частини суспільності якась хвороблива маніакальна пристрасть – неодмінно пов'язувати всі свої розбої з іменем Бога, самовільно проголошувати Боже благословення на найкривавіші злочини та найогидніші пакості. Ось, приміром, один із «птенцов гнезда Петрова», фельдмаршал

¹ Волконский Н. А. Погром Чечни... – С. 54.

² Воспоминания Григория Ивановича Филиппсона // Русский архив. – 1888. – Кн. 3. – С. 163.

³ Салтыков-Щедрин. Дневник провинциала в Петербурге // Полн. собр. соч. – Изд. 5. – СПб., 1906. – Т. 7. – С. 309.

Шереметьєв, під час російсько-шведської війни пройшовши вогнем і мечем Ліфляндію і сплюндрувавши її геть усю (факт в історії незаперечний, але давно забутий скрізь, крім, звісно, самої Прибалтики), – із самобутнім захватом рапортує Петру: «Чиню тебе известно, что Всесильный Бог и Пресвятая Богоматерь желание твое исполнили: больше того неприятельской земли разорять нечего, все разорили и запустошили без остатку... только и осталось целого места Пернов да Ревель... а то все запустошено и разорено в конец...»¹.

Як бачимо, в Російській імперії і в часи гарячкового проламування вікон у Європу (а потім їх ретельного замурування) можновладці залишалися людьми середньовіччя й оперували Божою санкцією там, де звичайна моральна санкція їх обмежувала б. А втім, російські стратеги просто були на висоті свого часу. У своїй новаторській праці «Паралельний світ. Дослідження з історії уявлень та ідей в Україні XVI–XVII ст.» (К., 2002) Наталя Яковенко показала, що для політичної і військової свідомості середніх віків (усього християнського світу – і православних, і католиків, і протестантів) цілком рутинним ритуалом було звертатися до Бога по допомогу, вирушаючи на великомасштабний розбій, і дякувати Богові в разі успіху – це називалося «ужитком війни», а в особливо вдалих випадках – «щастям». І наш славетний політичний і культурний діяч, майже гуманіст, православний князь Костянтин Острозький, про свій похід на Чернігово-Сіверщину в серпні 1579 р. – в одному з листів писав: «...Z łaski Bożej zdrowo się w szczęściu wrócili, ziemie nieprzyjacielskiej więcej niż na 40 mil w Siwieru wypustoszyli, ludzi do więzienia kilka tysięcy i zdobycz niemała wzięli, i jako mam spawę, wsi kilkuset spalili, począwszy od Czernihowa pod Radohoszcz aż za Poczepów wyrządzowali»². Так що особливість Росії лише в тому, що її стратеги і затримали, і вдосконалили цей ритуал і в нові часи – у блискучий «вольтер'янський» XVIII та ще блискучіший XIX вік. Згадаймо, як «кавказький» Ціціанов присягався Богом, що палитиме й вішатиме, а присягнувшись Богом, уже чинити інакше не міг – бо «вірував»... А ім'я цим богохульникам – легіон... (Втім, десь у цей майже час польські емігранти, які після придушення повстання 1830 р. створили у Берні організацію «Молода Польща», висувають рахунок католицькому клірові за його союз з аристократією, що «зберігаючи за собою перевагу з метою нехтування народом, у всіх часах вживали Бога за спільника своїх злочинів»³.)

¹ Князьков С. Из прошлого русской земли. – М., 1909. – Ч. II. – С. 90.

² Яковенко Наталя. Паралельний світ. Дослідження з історії уявлень та ідей в Україні XVI–XVII ст. – К., 2002. – С. 195.

³ Див.: Щурат В. Г. Вибрані праці з історії літератури. – К., 1963. – С. 259.

У м'якшій і «облагородженій» формі енергійні апеляції до Бога у справі територіального розширення імперії, збільшення її потуги, всесвітнього торжества московського православ'я тощо – знайдемо не в одного з літераторів, поетів, мислителів православно-патріотичного і месіанського стибу.

Та якби ж тільки в другорядних, а то ні. Коли заходилося про геополітичні інтереси Росії та велич і всесвітньовпорядкувальну місію православної монархії, то й великий гуманіст Достоевський забував свої знамениті слова, які давно стали риторичним кредо гуманістів усього світу (і тих, хто хотів би, щоб його вважали гуманістом), про те, що все щастя людства не варте однієї сльози невинної дитини, – і писав у своїх політичних злободенках щось прямо протилежне: «Осада была ужасная, и Карамзин описал ее потом чрезвычайно красноречиво. Казанцы защищались как отчаянные, упорно, устойчиво, выносливо. Но вот взорвали подкопы и пустили толпы на приступ, – взяли Казань! Что ж, как поступил царь Иван Васильевич, войдя в Казань? Истребил ли ее жителей поголовно, как потом в Великом Новгороде, чтобы и впредь не мешали? Переселил ли казанцев куда-нибудь в степь, в Азию? Ничуть, даже ни одного татарчонка не выселили, все осталось по-прежнему, и геройские, столь опасные прежде казанцы присмирели навеки. Произошло же это самым простым и сообразным образом: только что овладели городом, так тотчас же и отслужили в Казани молебен, в первый раз с ее основания. Затем заложили православный храм, отобрали тщательно оружие у жителей, поставили русское правительство, а царя казанского вывезли куда следовало, – вот и все; и все это совершилось в один даже день. Немного спустя – и казанцы начали продавать нам халаты, еще немного – стали продавать и мыло. (Я думаю, что это произошло именно в таком порядке, то есть сперва халаты, а потом уж мыло.) Тем дело и кончилось. Точь-в-точь и точно так же должно кончиться бы в Турции, если б пришла благая мысль уничтожить наконец этот калифат политически.

Во-первых, тотчас отслужили бы молебен в Святой Софии, – затем патриарх освятил бы вновь Софию; из Москвы, я думаю, в тот же день подошел бы колокол, султана бы вывезли куда следует, – и тем бы все кончилось [...] Прошло бы немного, и турки тотчас же принялись бы нам продавать халаты, а еще немного – и мыло, и, может быть, даже лучше казанского»¹.

От тобі і всесвітня совість великого християнина!

¹ Достоевский Ф. М. Полн. собр. соч. в 30 т. – Л., 1981. – Т. 23. – С. 120.

Або ще його ж: «Весь православный Восток должен принадлежать православному царю, и мы не должны делить его (в дальнейшем на славян и греков)»¹.

...Традиції великих небезпечні тим, що легко профануються... І чи треба дивуватися, що нинішні православні буйнопатріотичні вітії раз у раз хапаються за ікони й свічки, коли бракує елементарної доброти й совісті, або й вимагають від Бога благословення на чергове – то там, то там – наведення конституційного порядку за допомогою танків, ракет, авіабомб і напалму...

Так і хочеться нагадати Шевченкове:

*...Умийтеся! образ Божий
Багном не скверніте...*

Політичне, ідеологічне неприйняття офіційної церкви посилювалось у Шевченка моральною і естетичною відразою – до несмаку, фарисейства, лицемірства, що в ній панували. Під час перебування в Нижньому він записує в щоденнику 27 вересня 1857 року: «Проходя мимо церкви святого Георгия и видя, что двери церкви растворены, я вошел в притвор и в ужасе остановился. Меня поразило какое-то безобразное чудовище, нарисованное на трехаршинной круглой доске. Сначала я подумал, что это индийский Ману или Вешну заблудил в христианское капище полакомиться ладаном и деревянным маслом. Я хотел войти в самую церковь, как двери растворились и вышла пышно, франтовски разодетая барыня, уже не совсем свежая, и, обратясь к нарисованному чудовищу, три раза набожно и кокетливо перекрестилась и вышла. Лицемерка! Идолопоклонница! И наверное б [...]. И она ли одна? Где же христианки? Где христиане? Где бесплотная идея добра и чистоты? Скорее в кабаке, нежели в этих обезображенных животных капищах. У меня не хватило духу перекреститься и войти в церковь; из притвора я вышел на улицу, и глазам моим представилась по темному фону широкого луга блестящая, грациозно извивающаяся красавица Волга. Я вздохнул свободно, невольно перекрестился и пошел домой». («Рай у сердце лізе, // А ми в церкву лізем, // Заплющивши очі», – це у вірші «Зацвіла в долині червона калина...»)

А 16 лютого записує: «Отправивши на почту письма Кухаренку и Аксакову, зашел в собор послушать архиерейских певчих. Странно, или это с непривычки, или оно так есть. Последнее вернее. В архиерейской службе с ее обстановкою и вообще в декорации мне показалось что-то тибетское или японское. И при этой кукольной комедии читается евангелие. Самое подлое противуречие.

¹ Там само. – С. 313.

Нерукотворенный чудовищный образ, копия с которого меня когда-то испугала в церкви Георгия. Подлинник этого индийского безобразия находится в соборе и замечателен как древность. Он перенесен из Суздаля князем Константином Васильевичем в 1351 году. Очень может быть, что это оригинальное византийское чудовище» (V, 201).

(Щоправда, Ю. Шевельов з приводу цього запису зауважує, що Шевченко, не звільнившись як художник від академізму, міг не сприйняти в іконі тієї експресії, якою дихала його власна поезія. Але припущення він зробив на підставі малюнка в «Щоденнику», самої ж ікони, як застерігається, не бачив ¹.)

А ось запис 22 березня з приводу великодньої всенощної в Нижегородському Кремлі: «Если бы я ничего не слышал прежде об этом византийско-староверском торжестве, то, может быть, оно бы на меня и произвело какое-нибудь впечатление, теперь же ровно никакого. Свету мало, звону много, крестный ход, точно вяземский пряник, движется в толпе. Отсутствие малейшей гармонии и ни тени изящного. И до которых пор продлится эта японская комедия?» (V, 216).

У моральних заповідях християнства відображено загальнолюдське моральне начало, і Шевченко з нього виходить. Але йому боліла невідповідність соціальної та житейської практики панства цим моральним началам; він говорить про те, що християнство стало панству всього лиш зручним прикриттям для експлуатації народу та знущань із нього:

*...жаль мені, і жаль великий,
На просвіщенних християн.
.....
І звір того не зробить дикий,
Що ви, б'ючи поклони,
З братами дієте... Закони
Катами писані за вас,
То вам байдуже, в добрий час
У Київ їздите щороку
Та сповідаєтесь, нівроку,
У схимника!..*

Важливо відзначити, що Шевченко не робить різниці між католицьким і православним клерикалізмом. Бачачи, як сучасне йому московське православ'я допомагає панству уярмлювати й денационалізу-

¹ Шевельов Юрій. Микола Ге і Тарас Шевченко: мистець у відмінному контексті // Сучасність. – 1990. – Ч. 7–8. – С. 125.

вати український народ, він часом приходив до гірких роздумів про марність тих жертв, що були принесені в релігійних розбратах:

*...Нащо вже лихо за Уралом
Отим киргизам, отже й там,
Єй же богу, краще жити,
Ніж нам на Україні.
А може тим, що киргизи
Ще не християни?..
Наробив ти, Христе, лиха!
А переіначив?!
Людей Божих?! – Котилися
І наші козачі
Дурні голови, за правду,
За віру христову,
Упивались і чужої
І своєї крові!..
А получили?.. ба де то!
Ще гіршими стали,
Без ножа і автодафе
Людей закували
Та й мордують... Ой, ой, пани,
Пани християне!..*

..Тарас Шевченко був чи не перший, хто в Російській імперії на весь голос сказав про блюзнірство офіційного православ'я, що благословляло вбивство людей і нищення цілих народів:

*Храм, каплиці, і ікони,
І ставники, і мірри дим,
І перед образом твоїм
Неутомленніє поклони.
За кражу, за війну, за кров,
Щоб братню кров пролити, просять
І потім в дар тобі приносять
З пожару вкрадений покров!!*

Ця Церква мирилася з кривавим блюзнірством Івана IV і Петра I, благословляла загарбницькі війни царизму і його розправи над декабристами, піддавала анафемі Мазепу, а пізніше відлучала Толстого... Герцен згадував про те, як перемогу Миколи I відзначали в Москві молебнем, і гармати гриміли з висот Кремля... Хлопчиком чотирнадцяти літ, загубленим у натовпі, він був на цьому молебні, і тут, перед вівтарем, оскверненим кривавою молитвою, клявся помститися за страчених і прирікав себе на боротьбу з цим тираном, з цим вівтарем, з цими гарматами. Пізніше про це ж сказав Лев Толстой у своїх полум'яних публіцистичних статтях 1890–1900-х років, надто ж

у памфлеті на «Солдатську памятку» генерала Драгомирова з її патріотично-кровожерними порадами та заклик: «Чудо-богатыри! Бог вас водит, Он вам Генерал!», з її фарисейськими звертаннями до євангельської фразеології.

«Ничего очевиднее этой “Памятки”, – писав Толстой, – не доказывает ту ужасную степень невежества, рабской покорности и озверения, до которых дошли в наше время русские люди. С тех пор, как появилось это ужаснейшее кощунство и было вывешено во всех казармах, а это уж очень давно, ни один начальник, ни священник, которых, казалось, прямо касается извращение смысла евангельских текстов, не выразил осуждения этому отвратительному произведению, и оно продолжает печататься в миллионах экземпляров и читаться миллионами солдат, принимающих это ужасное сочинение за руководство их деятельности»¹. І далі: «Только человек, который совсем одурен той ложной, называемой православием, верой, которая выдается ему за христианскую, может поверить тому, что для христианина нет греха в том, чтобы поступать в военную службу, обещая слепо повиноваться всякому человеку, который будет считаться выше чином, и по воле другого человека обучаться убийству и совершать это страшное, запрещенное всеми законами преступление. Человек, свободный от обмана так называемой православной – ложной христианской веры, никогда не поверит этому», – як не вірять «так называемые сектанты, т. е. христиане, отвергающие учение православия и признающие учение Христа, как оно изложено в евангелиях и в особенности в нагорной проповеди...»²

Відомо, що церква відплатила Толстому відлученням.

У щоденнику Олександри Богданович під 6 вересня 1908 року знаходимо такий запис: «Рассказывали сегодня, что по случаю празднующегося теперь юбилея Льва Толстого Гермоген сказал речь, в которой сказал про весь вред, приносимый Толстым. Гермоген, как бы обращаясь к Толстому, сказал следующее (эти слова Гермогена принесли Е. В. записанными, переписываю их буквально): “О, окаянный и презренный российский Иуда, удавивший в своем духе все святое, нравственно-чистое и нравственно-благородное, повесивший себя, как лютый самоубийца, на сухой ветке собственного возгордившегося ума и развращенного таланта, нравственно сгнивший теперь до мозга костей и своим возмутительным нравственно-религиозным злосмрадием заражающий всю жизненную атмосферу нашего просвещенного общества! Анафема тебе, подлый разбесившийся прелестник, ядом

¹ Толстой Л. Н. О войне и военном деле. – Берлин, 1902. – С. 30.

² Там само. – С. 54, 54–55.

страстного и развращенного твоего таланта отравивший и приведший к вечной гибели многие и многие души несчастных и слабоумных соотечественников твоих»¹.

Зате мирилася церква із скандальною діяльністю Распутіна...

Цікаво, що згадуваний уже архієпископ Кентерберійський Хьюлетт Джонсон, великий симпатик комунізму, навіть атеїзм Леніна і Сталіна, більшовиків (російської революційної інтелігенції взагалі) пояснює (і намагається виправдати) особливостями російської православної Церкви, яка, на його погляд, була неадекватною духові християнства.

«Російська (Руська? – І. Дз.) Церква, заснована в 988 році н. е., заповзичила у Візантійській імперії, що розкладалася, зашкарубле і шаблонне православ'я, цілком позбавлене того юнацького ентузіазму та сміливості, які властиві були християнству. Воно являло собою звід догматів, які повинні були зберігатися в недоторканості й не підлягали ніяким змінам чи розвитку.

[...] Тому не було жодної необхідності вчитися, і духовенство було в масі своїй безграмотним * [...] Те, що відправи служилися безграмотно і мали напівпоганський характер, не заперечував і обер-прокурор Священного Синоду Победоносцев, який фактично керував церквою і державою протягом життя двох поколінь [...] У формуванні морального кодексу російського народу і в його практиці роль релігії була дуже невеликою [...] Неправильно було б говорити, що у росіян було глибоке почуття моральної відповідальності. “Категоричний імператив” протестантських народів не був етичною нормою народів, що сповідували православ'я.

Другою характерною рисою російської православної церкви від перших днів існування і протягом усієї подальшої її історії був її тісний органічний зв'язок з Державою і Престолом [...] Таким чином, під моральним оглядом релігія в Росії справді виявила себе дуже погано»².

А сучасний французький дослідник пише: «Починаючи від другої половини XVIII століття дедалі дужче відчувалися згубні наслідки підкорення Церкви державі. Російська освічена суспільність жадала релігії, духовності й успішнішого морального керівництва, ніж те, яке

¹ Богданович А. Три последних самодержца. – М., 1990. – С. 461.

* Цю безграмотність фактично заохочувано «згори». Ось поради одного з православних ієрархів священнослужителям: «Не высокоумствуйте, братие, но во смиреннии пребывайте... Если кто тебе скажет, знаешь ли философию, ты ему отвечай: еллинских борзостей не текох, ни риторских остроном не читах, ни с мудрыми философы в беседах не бывах, – учусь книгам благодатного закона, аще бы можно моя грешная душа от грех очистить...» Див.: Князьков С. Из прошлого русской земли. – М., 1909. – Ч. II. – С. 505.

² Джонсон Хьюлетт. Христиане и коммунизм. – С. 117, 118, 119.

надавали їй офіційна Церква й духовенство. В кінці XVIII століття це жадання привело багатьох освічених росіян до зацікавленості пієтистськими і містичними течіями, почасти протестантського, почасти вітчизняного походження. На початку XIX століття протестантський пієтизм і містицизм (Арндт, Бьоме та ін.) та іллюмінізм (Сен-Мартен) панували в духовному житті впливових кіл освіченої суспільності. Іншою формою цієї жаги релігії стало, як ми це бачили, спиритуалістське і філантропічне масонство, що ж до простолюду, то його духовно-моральна жага заспокоювалася відродженням православних містичних традицій (ісихасти, Філокалія), які залишалися особливо живучими в деяких розкольніцьких і сільських колах»¹.

Що ж до Шевченка, то він безмежно далекий і від будь-якого сектанства. Його взагалі не цікавлять теологічні догмати, питання сотворіння світу, первородний гріх, історія біблійних родів, канони богослужіння тощо. Хоч його улюблена і, можна сказати, головна книга – Біблія, але з неї він черпає насамперед соціально-етичний пафос і поетичну потугу. Можна тут згадати Давида Штрауса, який у релігії бачив насамперед поезію і релігійне питання ототожнював з естетичним у широкому значенні слова як людську творчість. Але для Шевченка й питання про божественне чи земне походження Біблії не стояло, і для нього не менше, ніж поетична сила Біблії, важить соціально-етичний пафос пророків та моральне вчення Христа, явлене в Євангелії, з істиною якої можна звиряти свою суспільну поведінку, свою людську сутність. Особливе значення мала для нього Євангелія в засланні. Це була основна його духовна опора. «Єдинственная отрада моя в настоящее время – это *евангелие*. Я читаю ее без изучения, ежедневно и ежечасно», – писав він до Варвари Репніної 1 січня 1850 року (VI, 61). «Можно сказать, что в тюрьме и в казарме Шевченко охватил восторг всепрощения, экстаз всепрощения и милости. Он весь светился каким-то сиянием кротости, и это спасло его»². Трохи однібічна характеристика (були й інші почуття; скажімо, того ж 1850 року написано славетний вірш «Якби ви знали, паничі», а в ньому читаємо: «Хула всьому! Ні, ні, нічого // Нема святого на землі... // Мені здається, що й самого // Тебе вже люди прокляли!»), – але не безпідставна.

Цікаво, що немалу «перетворюючу» роль відіграла Біблія в житті ще одного великого поета, Шевченкового сучасника, здавалося б, ідеологічно і психологічно далекого від нього.

¹ *Расв Марк*. Поняты дореволюционную Россию. Государство и общество в Российской империи: Пер. с франц. – Лондон, 1990. – С. 187.

² *Чуковский К*. Лица и маски. – СПб., 1914. – С. 256.

У пізніх (1854) «Зізнаннях» – своєрідній інтелектуальній автобіографії – Генріх Гайне пише про «вплив, який мало читання Біблії на пізнішу еволюцію мого духу»: «Тим, що в мені знову прокинулося релігійне почуття, я зобов'язаний цій священній книзі, і вона була для мене настільки ж джерелом спасіння, наскільки й предметом шанобливого подиву. Чудна річ! Усе життя я вештався по всіх танцкласах філософії, віддавався всім оргіям розуму, вступав у любовний зв'язок з усіма можливими системами, не знаходячи задоволення, як Мессаліна після розпутної ночі, – і ось тепер опинився раптом на тій самій точці зору, на якій стоїть дядько Том, на точці зору Біблії, і стаю навколішки поруч із цим чорним богомольцем, в такій же побожній шанобливості [...] Я, раніше цитувавши Гомера, тепер цитую Біблію, як дядько Том»¹.

Гайне не приховує, що повернення до релігії сталося під впливом хвороби і фізичних страждань. У Шевченка повернення не було, його віра в Бога була постійною, хіба що поглибилася з віком під впливом **духовних** страждань. Але цікаво, що Гайне вперто відхиляє спроби «дуже побожних, але не дуже розумних людей протестантської Німеччини» чітко прив'язати його саме до лютеранського віросповідання. Не заперечуючи своєї належності до нього, він увесь час апелює до Біблії як джерела широкого, вільного від конфесійних специфікацій, релігійного почуття: «Якою мірою офіційне сповідання стало для мене істиною? На це запитання я не дам прямої відповіді, скористаюся з нього тільки як з нагоди висвітлити ті заслуги, які, на мій теперішній погляд, протестантизм зробив для блага світу, а з цього можна буде судити, наскільки він посилив мою симпатію до нього.

Раніше, коли філософія мала для мене першорядний інтерес, я цінував протестантизм тільки за те, що він завоював собі свободу думки, адже вона – той ґрунт, на якому згодом могли діяти Лейбніц, Кант і Гегель. Лютер, цей могутній чоловік із сокирою в руці, мусив пройти попереду цих воїнів і прорубати їм дорогу. З цього погляду я на реформацію дивився як на початок німецької філософії і цим виправдовував те захоплення, з яким я рагував за протестантизм. Тепер, у зріліші роки, коли в мені знову з переважаючою силою захвилювалося релігійне почуття і коли метафізик, зазнавши краху, міцно вхопився за Біблію, – тепер я особливо ціную в протестантизмі ту заслугу, що він відкрив і розповсюдив цю священну книгу»².

¹ Полное собрание сочинений Генриха Гейне. – Издание второе. – СПб., 1904. – Т. 2. – С. 354–355, 356.

² Там само. – С. 357–358.

Отже – Біблія. Як і в Шевченка. З тим, однак, що Шевченко виразніше зосереджений на Євангелії, тобто на постаті і вченні Христа. А в Старому Завіті його цікавлять пророки своїм соціально-етичним пафосом, зате біблійні царі в останні роки творчості стають предметом сатири як аналог царів земних.

...Перша половина і середина XIX ст. в інтелектуальному житті Європи позначені новою хвилею поглибленого інтересу до релігійного світогляду й сутності Бога. Свої варіанти оновлення християнства пропонують Шлейєрмахер, Новаліс, Сен-Симон. Гегель зближує Бога з «іманентною ідеєю». Людвиг Фейєрбах розглядає його як гіпостазовану й відособлену сутність самої людини. Давид Штраус у «Старій і новій вірі» пов'язує релігію з творчим духом людства, бачить поетичне начало в елементах релігійної свідомості *. Натомість великий датчанин К'єркегор протистоїть філософським спекуляціям навколо Бога і здійснює, словами Л. Шестова, «безумне поривання від бога філософів до Бога Авраама, Бога Ісаака, Бога Іакова». Ідучи від романтизму, К'єркегор «екзистенціалізує» й «інтимізує» християнство; він зосереджений на етико-психологічному змісті релігійного переживання. Вдумливий дослідник Шевченка український поет і літературознавець у США Богдан Рубчак знаходить у його богопочуванні й життєпочуванні спільні моменти з к'єркегорівським релігійним екзистенціалізмом. Хоч треба сказати, що центральні для К'єркегора проблеми первородного гріха та страху як найважливішого елемента християнської свідомості – Шевченка якраз найменше цікавили.

Релігійні ідеї пристрасно обговорюють герої п'єс Генріка Ібсена. Подаю характерний поетичний монолог у російському перекладі, оскільки українського немає:

*Католики в ребенка превращают
Спасителя; вы – Бога в старика,
Готового от дряхлости впасть в детство.
Как у заместника Петра, у папы,
В руках ключи от рая превратились
В фальшивую отмычку, так у вас
Господне царство сузилось в церковь.*

*Дм. Чижевський в «Нарисі з історії філософії на Україні» припускає знайомство Шевченка з «Життям Христа» Д. Штрауса і вплив останнього на поета, власне, в аспекті антропоцентризму. Натомість Д. Богачевський, опонуючи Д. Чижевському, заперечує і Шевченкову обізнаність з твором Д. Штрауса, і характеристику його світопочування як антропоцентричного, воліючи окреслювати його – хоч і досить делікатно – в межах ортодоксального християнства (див.: *Богачевський Данило. Шевченко і Давид Штраус* // Збірник на пошану сімдесятиріччя народин Романа Смаль-Стоцького. – Нью-Йорк; Париж; Сідней; Торонто, 1963. – С. 153–166).

*От веры, от учения Господня
Вы отделили жизнь, и в ней никто
И христианином быть уж не берется.*

.....
*И Бог такой вам нужен, чтоб сквозь пальцы
Смотрел на вас...*

.....
*Бог мой – Он – буря там, где ветер твой,
Неумолим, где твой лишь равнодушен,
И милосерд, где твой лишь добродушен.*

Шевченко не міг знати цих напружених полемік і шукань істинно-го Бога, якими мучились європейський інтелект і совість. Але щось співзвучне з ними було в його нескінченних спробах увійти в діалог із Богом – він немовби хотів викликати Бога «на прю», щоб з'ясувати його етичну «адресу», зрозуміти, чи не залишив він світ напризволяще; його тривожить богопокинутість людства, що невдовзі стане однією з головних тем європейської філософії. І всі його «претензії» до Бога – це форма (чи спроба) подолання отієї очужілої, коли віра і вчення Боже відділені від життя, а життя від них, коли молитва – ритуал – тоді як Шевченко в ідеалі саме життя уявляє як реалізовану молитву, що її треба «діяти до краю». У слов'янському світі Шевченко, мабуть, єдиний поет, який так постійно і нетерпляче «навертав» Бога до життя, а життя до Бога.

Поряд із цим широчезним емоційним (з дисонансами) діапазоном мови про **Бога** бачимо дивовижну емоційну цілісність мови про **Христа**. Тільки безмежне зворушення і схиляння перед його подвигом. Та ще сумнів у тому, чи гідне людство такої самопожертви. Не раз питається поет, за що ж його так тяжко покарано, і не зупиняється навіть перед звинуваченням Богові-батькові:

*Що він зробив їм? І за що
Його, святого, мордували [...]
І вивели з злодіями
На Голгофу-гору;
І повісили меж ними –
За що? Не говорить
Ні сам сивий верховорець,
Ні його святії –
Помощники, поборники,
Кастрати німіс!*

І Шевченко дає свою «еретичну» відповідь: за те, що навчав, «Як в світі жить, людей любить, // За правду стать! за правду згинуть!»; «за воленьку, святую волю!» Не за те, що погіршив проти «чистоти віри»

іудейської, не за те, що оголосив себе Месією, в чому його звинувачувано. (До речі, схожий погляд є і в Генріха Гайне. В XIII розділі поеми «Німеччина. Зимова казка» він змальовує Ісуса Христа як ворога церковників та гендлярів і в цьому бачить причину гонінь на нього і страсти.) Шевченкова версія нібито ігнорує загальновідоме, але вона надає подвигу й карі моральних вимірів вічного порядку; вона ближча до історичної правди, ніж це може здаватися. Ще раз послухаймо Хьюлетта Джонсона, не останнього знавця цієї теми: «Ісуса ненавиділи не за його ставлення до Бога. Його жорстоко ненавиділи за його ставлення до людини. Ставлення Ісуса до людини у всіх найважливіших пунктах суперечило існуючим поглядам і ще більшою мірою – наявній практиці. Ці суперечності виявлялися, зокрема, в дитячому, жіночому й національному питаннях. Розходження в усіх цих питаннях пояснювалися різним ставленням до людської особистості. Характерною рисою ставлення Ісуса до людей – як чоловіків, так і жінок – була його глибока віра в те, що у найпересічніших людей закладені приховані можливості, які можуть за сприятливих обставин дати дивовижні результати»¹.

Шевченко, власне, й на Христа дивився як на ідеальне втілення сутності людини – Божої подобі, а на його самопожертву – як на ту історичну дію, що морально зобов'язує кожную людину. Мабуть, йому припало б до душі те, що трохи пізніше сказав Е. Ренан у «Житті Ісуса»: «Ісус – найвища з колон, що вказують людині, звідки вона прийшла і куди повинна прагнути. В ньому поєдналося все, що є доброго й високого в нашій природі. Він не був безгрішний, він поборов ті самі пристрасті, з якими боремося й ми; жоден ангел Божий не покріпляв його, крім його чистої совісті, жоден сатана не спокушав його, за винятком того, якого кожен носить у своєму серці. Як багато чого з того, що в ньому було великого, не дійшло до нас, через нерозуміння його учнів, так, певно, й багато його недоліків приховані від нас. Але ніхто, як він, не давав так панувати в своєму житті інтересам людства над мирською суетою. Безумовно відданий своїй ідеї, він до такої міри підпорядкував їй усе, що світ не існував для нього. Цим приступом героїчної волі він завоював небо. [...] Хоч би якими несподіваними були явища майбутнього, Ісус не буде перевищений, його культ буде вічно оновлюватися, його легенди викликать слези без кінця, його страждання будуть зворушувати кращі серця, і всі віки промовлятимуть, що серед синів людських не народжувалося більш великого, ніж Ісус»².

¹ Джонсон Хьюлетт. Християне и коммунизм. – С. 47.

² Ренан Э. Жизнь Иисуса. – М., 1991. – С. 282–283.

На думку Юрія Шевельова, Шевченків «“Бог” явно протиставить-ся канонічному церковному Богові, з яким він не має нічого спільного і якого Шевченко називає візантійським Саваофом [...], якого вважає частиною механіки космічного тоталітаризму, втіленого, між іншим, в Російській імперії та офіційній Церкві...» Водночас «немає і не може бути в Шевченковій поезії бунту проти Христа. Є, натомість, ототожнення себе з цим найкращим і найстражденишим з-поміж людей»¹. В інтерпретації образу Христа «пізнім» Миколою Ге Ю. Шевельов бачить близькість до Шевченка.

Для Шевченка в Христі ніби «знімається» відстань між людиною і Богом. Можна згадати слова видатного російського релігійного мислителя С. Булгакова: «...И ныне Христос страдает и распинается с человеком и за человека, с ним со-умирает»².

Але ж і Христовим іменем в історії людства чинилося не тільки велике добро, а й велике зло. (Чи не тому в поезії «Світе ясний» той вільний світ «оковано», «омурано», «одурено» – «Багрянцями закрито // І розп'ятім добито»? Світова омана?) Чинилося і в Україні: «...іменем Христа // Прийшли ксьондзи і запалили // Наш тихий рай. І розлили // Широке море сльоз і крові, // А сирот іменем Христовим // Замордували, розп'яли...» («Полякам»). Але ж і протистояти цьому кривавому обману, відродити колишнє братерство можна тільки іменем – справжнім! – Христа: «Подай же руку козакові // І серце чисте подай! // І знову іменем Христовим // Ми оновим наш тихий рай».

Глибоке обурення, а то й розпач викликало в Шевченка спотворення світськими владами й клерикалами євангельського вчення, паразитування на ньому, використання Божого імені для освячення безбожних справ. Мабуть, гостре відчуття історичної зрутинності цієї всесвітньої побожно-безбожної людської практики в її епохальній масштабності, як і очевидна нетерпимість її російського варіанта в світлі тих надій на оновлення суспільства, якими була охоплена передова громадськість Росії особливо в кінці 50-х років, викликали в Шевченка деякі поетичні візії й тиради, які вочевидь суперечать узвичаєним нині спрощеним версіям його релігійності. Більше того, їх можна сприйняти як класично «богохульні», якщо брати їх фрагментарно, у відриві від усієї його творчості: «Хула всьому! Ні, ні, нічого // Нема святого на землі... // Мені здається, що й самого // Тебе вже люди прокляли!» («Якби ви знали, паничі...»); «Будем, брате, // З багрянцїв онучі драти, // Люльки з кадил закурятї, Явленими піч

¹ Шевельов Юрій. Микола Ге і Тарас Шевченко... – С. 118, 119–120.

² Булгаков С. Н. Размышления о войне // Звезда. – 1993. – № 5. – С. 143.

топити, // А кропилом будем брате, // Нову хату вимітати!» («Світе ясний, світе тихий...»).

Це досить крайній вияв релігійного критицизму, несподіваний у Шевченка саме в такій «анархічній» формі. Не так «по-більшовицькому», складніше, достеменніше по-шевченківському, звучить мотив «порахунку» з Богом у вірші «Ликері»: «...Збрешуть люде, // І візантійський Саваоф // Одурить!.. Не одурить Бог, // Карать і миловать не буде: // Ми не раби його – ми люде!» Тобто: Шевченко знову і знову протиставляє свого Бога тому ідолові, якого зробили з нього люди: візантійському Саваофові з ікон. Оце серцевина Шевченкового богопочування: «Ми не раби його – ми люде!»

І ще:

*Молітьесь Богові одному,
Молітьесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітьесь. Все брехня –
Попи й царі...*

Може, найкраще сказав про Шевченкову релігійність Корній Чуковський, пов'язавши її з усією його людською величчю як речника свого народу: «В гнєве он как пророк, в смиреннии как апостол; его ласка переходит в молитву, его кротость – в подвиг любви и прощения; каждое чувство он доводит до пафоса и религиозен в каждом своем слове: иным и не может быть великий национальный поэт, жрец и жертва своего народа, облагородивший, возвысивший, претворивший в красоту и святыню все, что создала его родина»¹.

КРІПАЧЧИНА

Дивним чином сьогодні – принаймні в середовищі інтелігенції – стало якось ніби поганим тоном говорити про соціальні суперечності, класові інтереси, зрештою класові рухи і класову боротьбу, – явища, які багато в чому визначали історію всіх народів, та й сьогодні дають себе відчувати. І Шевченків образ сьогодні нерідко коригується з позиції замовчування його соціальних емоцій та орієнтацій. Але нікуди нам не дітися від того факту, що кріпаччина, панщина – одна з головних тем Шевченкової поезії. Бо закріпачення, як і пов'язане з ним національне поневолення, було найбільшим лихом його народу.

¹ Чуковський К. Лица и маски... – С. 259.

Закріпачення селянства сягнуло свого апогею в часи царювання Катерини II – найбільш вільнодумної особи серед монархів Європи, улюблениці великих європейських філософів, які всерйоз говорили про те, що дух свободи обрав своїм місцем Північ, де, словами Дідро, імператриця «щиро ненавидить деспотизм і всі прояви тиранії».

Указом від 17 січня 1765 року Катерина II дозволила поміщикам засилати людей на каторжні роботи «на толикое время, насколько он захочет, и брать их обратно, когда пожелает». Правова мотивація була на висоті: «Крепостные составляют частную собственность их господ, от которых они зависят». Указом від 22 серпня 1767 року кріпакам заборонялося подавати скарги на своїх панів. Указом 1783 року було закріпачено українських селян. Це робила імператриця, яка власноручно писала: «Хочу общей цели сделать людей счастливыми, а не каприза, не странностей, не жестокостей»; «Хочу повиновения законов, а не рабов»; яка щиро плакала від замилювання власним благородством, коли вписувала у свій знаменитий «Наказ» депутатам параграф 520: «Боже сохрани, чтобы после окончания сего законодательства был какой народ больше справедлив и следовательно больше процветающ на земле: намерение законов наших было бы неисполнено – несчастье, до которого я дожить не желаю»¹.

Тисячами й тисячами роздавала «Великая» селян у власність своїм фаворитам і наблизеним. Вони потопали в розкошах.

У загородних палацах Апраксіна, Потьомкіна, Шереметьєва, Строганова, Каменського було по чотириста-п'ятсот слуг. Граф Головін перетворив свої обіди на священнодійство: подавали до сорока страв, кожна страву готував особливий кухар, хазяїнові прислужувало дванадцять особливих офіціантів. У графа Каменського були свої музики, живописці, астрономи, богослови, арапки, блазні й дурні. У генерала Ізмайлова в передпокої сиділо сімнадцять чергових лакеїв – один подавав файку, другий склянку води, третій викликав потрібних людей і т. д. В Ізмайлова було 300 псарів, 2 тисячі борзих собак, 150 власних «троєк» з кучерами для катання гостей. Він створив «острів кохання» і тримав кілька сот кріпосних дівчат до послуг своїм численним друзям². Від петербурзької знаті не відставали й «на місцях». Навіть дрібні поміщики, за свідченням француза Сесюра, їздять четвериком і їдять із срібного посуду;

¹ Див.: Равич Николай. Две столицы. – М., 1982. – С. 13.

² Там само. – С. 10–11.

про це ж з обуренням писав і Болотов...¹ Тут згадується Шевченкове:

*Гуляє князь, гуляють гості,
Ревуть палати на помості,
А голод стогне на селі...
Лютує голод в Україні,
Лютує в княжому селі...
А він байдуже, п'є, гуляє...*

(«Княжна»)

Доведені до розпачу селяни повставали, вбивали поміщиків. Два роки – 1773–1775 – тривало народне повстання під проводом Омеляна Пугачова, що охопило величезну територію від Воронежа до Киргизьких степів. З трудом придушила його регулярна армія під командуванням досвідчених царських полководців, які вкрили країну шибеницями. І Катерина могла писати Вольтеру «с чистой совестью» і з царственною іронією: «“Маркиз” Пугачев – случайный эпизод, о котором уже все забыли. Во всей стране царит спокойствие, земледелие процветает. Власть без народного доверия ничего не значит. Свобода, душа всех вещей, без тебя все мертво»². А у відповідь на книгу французького аббата Шаппа про бідування селян у Росії вона писала: «Русский крестьянин во сто раз счастливее и зажиточнее, чем ваши французские крестьяне, – ему известно, сколько он должен платить. Кроме этого, благодаря тому, что в России каждый гражданин согласно указу может иметь свою типографию и издавать книги, всегда находится много людей, которые, пользуясь этим правом, защищают интересы крестьян...» Саме перед цим імператриця дала розпорядження готувати «дело» на видатного письменника і видавця-просвітителя Новикова і взяти під контроль діяльність «мартиністів»... А годом Катерина видала указ (11 лютого 1793 року), за яким підлягали спаленню 18 656 екземплярів книжок, знайдених у лавках і бібліотеках Новикова...

В «освіченій» імперії діяв традиційний порядок, за яким селян жорстоко карали за скарги на своїх доброчинців-поміщиків: «Сыскать, все ли крестьяне ту челобитную писали, а буде скажут, что они про эту челобитную не ведают и не писывали, бить кнутом того крестьянина, который челобитную писал, нещадно, только лишь чуть душу оставить»³.

¹ Див.: Равич Николай. Две столицы. – С. 10–11.

² Там само. – С. 14.

³ Князьков С. Из прошлого русской земли. – М., 1909. – С. 394.

Звичайною річчю був продаж кріпаків «уроздріб», від чого, каже дослідник, «вопли немалые бывали». «...Крепостных толпами выво-дили на рынок и тут продавали поштучно [...] Находились такие помещики, которые почти всех своих крестьян распродавали поштучно: ни горе и слезы матерей и жен, ни вопли детей их не останавливали». Дослідник наводить прейскурант цін за рабів різного віку, статі, фізичного стану... «Не менее печальную сторону крепостного права составляла широкая возможность для помещика наказывать крепостных по своему усмотрению [...] Не редки были случаи, что после жестких истязаний крепостные умирали»¹.

Цілковита безправність кріпаків давала широкий простір «фантазіям» різних збоченців з-поміж власників християнських душ. Наприклад, немало було випадків, коли поміщики роздавали щенят-хортів селянкам для вигодовування їх грудьми, про що з обуренням говорив декабрист О. Бестужев².

У першій половині XIX ст. необхідність і неминучість скасування кріпацтва ставала дедалі очевиднішою. Але вся глибина суспільно-політичних суперечностей виявилась у підході до шляхів і форм розв'язання цієї проблеми. Реформа для селян чи реформа для поміщиків? – ось де проліг чіткий вододіл між табором селянської та революційної демократії, з одного боку, і табором урядовим та поміщицько-ліберальним – з іншого. Саме так, бо хоч усередині поміщицького табору, а також між урядом і лібералами існували розбіжності, які часом набирали й гостроти, вони, однак, стосувалися тактики і не змінювали суті справи: спільного бажання якомога надійніше забезпечити свої інтереси за рахунок селянських, а притому уникнути народного бунту, повстання.

Зауважмо, що моральний осуд кріпацтва (без будь-якої соціально-політичної конкретизації, без принципу скасування його і ставлення до повернення землі її законним власникам – селянам) сам собою ще не може бути підставою для точного судження про чиюсь позицію в цьому питанні. Адже в Росії 40–50-х років уже важко, майже неможливо знайти мислячу, інтелігентну людину, яка б наважилася схвалювати кріпацтво з морального погляду. Сам цар Микола I, як відомо, вважав кріпацтво злом. Він навіть створив – ще 1834 року – «Комитет из семи членов для рассмотрения постановлений о крепостном праве» (за його власними словами), потім такі «таємні» комітети створювано один за одним. Та й до Миколи I був указ Павла I (1797) про обмеження

¹ Ключковъ М. Крестьяне и крѣпостное право в Россіи въ XVIII веке // Книга для чтенія по исторіи новаго времени. – СПб., 1910. – С. 588, 589.

² Див.: Из писем и показаний декабристов. – СПб., 1906. – С. 37.

панщини трьома днями (якого, звісно, поміщики не виконували), указ Олександра I (1803) про вільних хліборобів (який давав право *поміщикам* відпускати селян на волю).

Взагалі, каже Шелгунов, «верхнее течение, создавшее освобождение крестьян, было только руками великой идеи, явившейся много раньше и со времени Екатерины II переходившей по наследству от одного царствования к другому. И императора Николая не оставляла мысль о “преобразовании” крепостного права, но ему не пришлось довершить того, что в течение двадцати пяти лет он начинал каждый год»¹. Певні надії викликав указ Миколи I від 2 квітня 1842 року, спрямований нібито на полегшення долі селян. Але реально він нічого не змінив. Навіть далекий від революційності згадуваний уже О. Нікітенко у своєму щоденнику записав: «Множество толков по поводу указа о крестьянах. Мое мнение, что указ этот не есть окончательная мера; он слишком странен и противен политике. Одно из двух: или это первый шаг, за которым последуют другие, или существуют секретные дополнительные предписания местным властям, чтобы они склонили дворянство понять волю государя и приступить к добровольной сделке с крестьянами. Это может повести к тому, что народ подумает, будто все сделано по желанию самого дворянства, и последнее, таким образом, не будет скомпрометировано»². Версія про те, що цар хоче визволення селян, але поміщики йому перешкоджають, у різних формах жила в різних верствах суспільства не одне десятиліття – аж до самої реформи, коли значна частина селянства вірила, що поміщики «підмінили» цареву «грамоту»; доходило до того, що, як відомо, інколи революційні агітатори оперували «справжньою» грамотою. (Згодом Лев Толстой скаже, що скасування кріпацтва – заслуга не Олександра II, а Радіщева, Новикова, декабристів...)

За цих умов, коли сам цар і його уряд розуміли необхідність знайти вихід із глухого кута кріпащини, але шукали способу не дуже скривдити при цьому поміщиків, – за цих умов моральне осудження кріпацтва в загальній формі вже не було політичним злочином і не потребувало великого героїзму.

Уряд Миколи I, відчуваючи кризу кріпосної системи і намагаючись бодай відстрочити її, протягом 40-х років уживав заходів для «поліпшення» кріпацтва. Серед них був згаданий указ 1842 року про «обязанных крестьян», закон 1844-го про дворових, створення в Південно-Західному краї губернських комітетів для введення «инвентарных правил» та ін. Все це Белінський назвав «робкими и бесплодными

¹ Шелгунов Н. В. Сочинения. – 2-е изд. – СПб., 1895. – Т. 2. – С. 621.

² Никитенко А. В. Моя повесть о самом себе... – С. 325.

полумерами в пользу белых рабов»¹. І мав слушність, бо водночас Микола І, наляканий піднесенням революційних рухів у Європі, видавав «постановления», спрямовані на те, щоб зберігати «непоколебимо власть и права владельца» над селянами. 24 березня 1848 р. він велить «предписать гг. начальникам губерний, чтобы они совместно с гг. предводителями дворянства всемерно заботились о поддержании законной власти помещиков, о неперменном повиновении крестьян с тем, чтобы при малейшем нарушении сего порядка... в случае нужды без упущения приняты были необходимые меры для приведения крестьян в должное повиновение»².

Були навіть спроби притягти до відповідальності поміщиків за особливо одіозні злочини. Зокрема, 1851 року в Новгородській губернії дістала розголос справа поміщика Клеопіна, який по-звірячому катував своїх кріпаків і глумився з жінок. Навіть влада мусила ним зайнятися, але маєток все одно залишився в руках його родичів³.

В очах принципових рабовласників мало не за «червоних» уважалися царські сановники, «ліберальні бюрократи» М. Мілютін та Я. Соловйов, провідні учасники підготовки «селянської реформи»⁴. Якщо порівняти їх з твердолобими кріпосниками, то вони – прямо революціонери! А якщо нагадати про вимоги селянства, про його реальні класові інтереси?

Немає потреби доводити корінну протилежність цій ліберально панській позиції – Шевченкової селянської, революційно-демократичної. Дуже вже вона очевидна, як очевидне й Шевченкове саркастичне викриття облудності панського лібералізму.

Порівнявши й зіставивши позицію Шевченка з позицією інших діячів тієї доби, ідеологів, літераторів, поетів, ми зможемо краще зрозуміти й оцінити глибину і послідовність Шевченкової думки і велику міру відповідності корінним народним інтересам, краще зрозуміти й оцінити, який великий, неперевершений внесок зробив Шевченко у соціально-політичне і морально-гуманістичне викриття кріпацтва в масштабах усієї російської суспільності, в масштабах усієї російської суспільно-політичної думки. Для порівняння – Лев Толстой згадував: «Мысли о том, что этого (тобто кріпосного права. – І. Дз.) не должно быть, что надо было их (селян. – І. Дз.) отпустить, среди нашего круга в 40-х годах совсем не было. Владение крепостными по наследству

¹ Белинский В. Г. Полн. собр. соч. – Т. 10. – С. 213.

² Див.: Барабой А. З. Правобережная Украина в 1848 г. // Исторические записки Института истории Академии наук СССР. – Т. 34. – М., 1950. – С. 116.

³ Крестьянское движение в России 1827–1869 годов. – М., 1936. – Вып. 1.

⁴ Колмаков Н. Крестьянское дело в 1857–1860 гг. // Русская Старина. – 1885. – Кн. 9. – С. 469.

представлялось необходимым условием, и все, что можно было сделать, это – чтобы владение это не было дурно, чтобы заботиться не только о материальном, но и о нравственном состоянии крестьян». Толстой з м'якою іронією згадує про записку брата Дмитрія («Митеньки»), що збереглася в нього з тих часів: «Он, малый 20 лет, брал на себя обязанность – и считал, что не мог не взять, – обязанность руководить нравственностью сотен крестьянских семей, и руководить угрозами наказаний и наказаниями. Так, как написано у Гоголя в письме к помещику. Я думаю, и помнится, что Митенька читал эти письма, и на них указал ему осторожный священник».

Коли Шевченко був уже в засланні, вийшли (1852 року) «Записки охотника» І. Тургенева, перейняті глибоким співчуттям до кріпаків, проникливим зображенням їхніх кращих моральних якостей і талановитості, засудженням зловживань поміщиків. А ще згодом, 1857 року, Тургенев напише в листі Дружиніну: «Пока будет существовать крепостное состояние, нет возможности сближения и понимания обеих сторон, несмотря на самую безкорыстную готовность к сближению».

Нелегко було і найгуманнішим із письменників-поміщиків приходити до осягнення того, що для Шевченка, недавнього кріпака, було самозрозумілим.

Кріпосництво, панщина – одна з головних тем Шевченкової поезії, Шевченкового викриття ворогів народних. Бо закріпачення, як і пов'язане з ним національне поневолення, – найбільше лихо його народу. В 40-ві й 50-ті роки в усій Росії не було другого поета, який так безкомпромісно, послідовно й сміливо таврував би кріпацтво і кріпосників, показував увесь жах панських знущань над селянством, усю нелюдськість системи власності на людей. Навіть Некрасов, заслуги якого тут теж величезні, не може з ним зрівнятися. Один із перших російських дослідників творчості українського поета свого часу писав: «Сравнивая неустанные обличения крепостного права, какие принадлежат украинскому поэту, с тем, что за те же годы (1845–1855) произвел Некрасов, известный историк крестьянского вопроса В. И. Семевский говорит, что Шевченку надо отдать преимущество “и по количеству, и по качеству произведений, затрагивающих крестьянский вопрос”»¹.

З усієї панської породи найогиднішим Шевченкові був той тип пана, що «вольнодумствує в шинку» із мужиками. Не тому, звісно, що вольнодумствує, і не тому, що в шинку, і не тому, що з мужиками. А тому, що розуміє по-одному, а чинить по-іншому. Тому, що мало

¹ Кранихфельд В. П. Т. Г. Шевченко – певец Украины. – С. 84.

йому дерти шкуру з «братів незрячих, гречкосіїв», а треба ще й при цьому одурити їх своїм братолюбієм.

У своєму викритті фальшивого панського лібералізму Шевченко не був самотній. Багато в чому аналогічні мотиви розвиває російська революційно-демократична публіцистика, а почасти й поезія різночинців (і не тільки їх, а й Некрасова, скажімо). 1847 року в «Литературной газете» М. Михайлов друкує сатиричного вірша «Помещик», в якому, попри цензурні спотворення, вбивчо змальовує колишнього ліберала, що за кордоном «Палаты, Жорж Занда, Гизо посещал», а вдома пописував вірші («Я в них и свободу и истину пел. Но многих представит в цензуру не смел») і навіть «начал трактат... О том, как нам дорого вчуже родное», а потім «поехал в деревню поправит делишки» і, звісна річ, благополучно розпрощався зі своїм лібералізмом («мерзавцы!.. Ужо я вам спину вспорю»). Мабуть, не випадковою була тут згадка про друга-слов'янофіла, який у листах виманював його на ширшу стежу: «Тащить меня вздумал опять за границу». Але герой вірша мало того, що втратив таке бажання, а й вважає, що знайшов кращий спосіб причаститися до благодаті народності:

*Но я отвечал ему: «Милый мой друг!
В себе воскресил я народный наш дух!»
Эй, Ванька! Скорее собак собирай!
Эй, Сенька! Живее мне лошадь седлай!
«...С житьем не расстануся патриархальным,
Дышу теперь духом я национальным!..
Ко мне, братец, лучше сюда приезжай:
Народность в деревне моей изучай!»
Что ж, Ванька-каналья! Чего же ты ждешь?
Да скоро ль ты, Сенька, Гнедка приведешь?*

Тут поміщик-«патріот» і його «приятель славянофил» трохи ідеологічно віддистанційовані, але водночас чуємо й авторову іронію щодо характерних гасел слов'янофілства.

Шевченкова гірка, солоня зневага до панського лібералізму живилася, мабуть, як органічною відразою до двоєдушія, так і розумінням небезпеки обману, приспання («приспятъ, лукаві...»). Тому у відповідних Шевченкових філіппіках – не лише гнів на двоєдушність «ліберального» панства, а й біль за людську покірливість, за змирення з рабством.

Сам же Шевченко, на початку 40-х років переживши короткий період надії на те, що гарячим словом правди пощастить переконати «земляків» певного роду «обняти найменшого брата», – переживши ці короточасні ілюзії, більше ніколи не повертався до них, не вірив

у примирення панів і селян, взаємну згоду між ними, твердо виходив із того, що щасливе життя селянства можливе було б лише тоді,

...Якби не зосталось

Сліду панського в Україні.

Щоб оцінити історичну та моральну правоту Шевченкової непримиренності й категоричності в його суді над кріпосництвом і кріпосниками, звернімося до матеріалів герценівського «Колокола», який від 1857 року тримав під пильним оком як хід підготовки до «селянської реформи», так і особливо дикі ексцеси кріпацтва (але при цьому маймо на увазі, що Шевченкове політично і морально чітке викриття кріпацтва виразно означилося кільканадцятьма роками раніше).

Вихід «Колокола» означав появу трибуни для вільних голосів із Росії. І зразу ж пішла злива листів та інформації про «подвиги» кріпосників (а це ж не було XVIII ст. і не були 20–40-ві роки XIX; це був час підготовки реформи!).

У числі 5 «Колокола» (1 листопада 1857 року) під рубрикою «Убийства, злодеяния, ужасы помещичьей власти» розповідається про «свирепое и отвратительное обращение» з селянами князя Вреде: він «систематически сек крестьян каждую неделю по воскресеньям, иных пять недель сряду, начиная от десяти розог и прибавляя такое же количество каждое воскресенье; за маловажные проступки давал он от 25 до 200 розог, не исключая и женщин, и для того, чтоб наказание не могло препятствовать господским работам, экзекуция производилась по праздникам. Так, напр. в Богоявление он сек на морозе почти голых и так как кровь замерзала на розгах, то отвел их в контору и там продолжал сечь. Для удостоверения, что наказываемые живы, он разжимал рот палкою и вливал холодную воду. Розги приготавлились у него особым способом: он клал сырые прутья в куль с солью, потом распаривал их в горячем тесте. Нет надобности говорить, что после подобных наказаний несчастные часто умирали».

Питання: шмагати чи не шмагати? – набирало в кріпацькій Росії гамлетівського пафосу:

«Сечь или не сечь мужика: THAT IS THE Question? – Разумеется, сечь и очень больно. Как же можно без розог уверить человека, что он шесть дней в неделю должен работать на барина, а только *остальные* на себя. Как же его уверить, что он должен когда вздумается барину тащиться в город с сеном и дровами, а иногда отдавать сына в переднюю, дочь в спальную... Сомнения в праве сечь есть само по себе посягательство на дворянские права, на неприкосновенность собственности, признанной законом. И в сущности, отчего же не сечь

мужика, если это позволено, если мужик терпит, церковь благословляет, а правительство держит мужика за ворот и само подстегивает?»¹

Всього в газеті протягом 1857–1867 років надруковано 142 інформації *безпосередньою* про поміщицьку сваволю й особливо дикі випадки поміщицьких знущань із селян. Багато з них стосуються того, що сталося в Україні. Ось лише кілька прикладів. 15 липня 1859 року надруковано лист із Одеси: «Генерал-майор Тимофей Данилов Кандыба и супруга его Констанция Митрофанова в жестоком обращении с крестьянами превзошли все примеры, приведенные в журнале вашем и к тому же еще истязания их производились не в глуши, а в Одессе» – в будинку поруч із будинками княгині Іпсиланті та високих чиновників, уточнює дописувач.

Далі описуються приклади витончених і звирячих знущань барині.

Після того, як повісилася праля, яку покарали 200 різками за те, що не вгодила барині випраним комірцем, – дворові підстерегли поміщика, «заворотили халат за голову и отодрали его. (Мы душевно жалеем, что мало!)» – і самі віддалися в руки поліції. Слідство не знайшло вини за поміщиком, який швиденько продав маєток згаданому «юрисконсульту и чиновнику особых поручений» Катаказі. Минав час, поміщик-генерал помер, а «винні» кріпаки «сидят еще и нынче в остроге [...] Уездный же суд рассматривает дело и под влиянием Катакази приискивает высшую меру наказания, которым должны быть подвергнуты виновные»².

Як бачимо, нелюдські знущання з кріпаків не були привілеєм знаменитої садистки Салтичихи, якою навіть уряд змушений був зайнятися, – а свого роду звичайною практикою, що діставала й адміністративне та «правове» забезпечення...

Ось стаття «Граф Строганов и Старицкий» (15 листопада 1859): «Некто Старицкий, неизвестно как разбогатевший, купил сначала значительное имение в Полтавской губернии, потом другое в Херсонском уезде. В пять лет он разорил богатое херсонское имение в конце, злоупотребления его власти доходили до сведений начальства, начальство, как разумеется, ничего не делало. Старицкий неистовствовал больше и больше». Нарешті губернатор доручив «произвесть формальное следствие, по которому открылось следующее: I). За малейшие проступки крестьян заковывали в кандалы и в кандалах отправляли за 400 верст к Старицкому в его полтавское имение, там они

¹ Колокол. – № 6. – 1 декабря 1857 года.

² Там само. – 15 июня 1859 года.

получали несколько десятков, а иногда и сотен розог и в кандалах же отправлялись обратно на место жительства, где все время, употребленное в оба пути, должны были отрабатывать на своих днях для Старицкого...» Таких пунктів про встановлені слідством знущання, в тому числі над вагітними жінками й дітьми (яких узимку, босих і обідраних, вивозили в степ для прибирання кошар і доводили до замерзання), всього 10. Наведу ще тільки пункт 9: «Если проступок крестьянина был сопряжен с убытком для Старицкого, то наказание усиливалось. Например, одному крестьянину, пасшему овец, пришлось заснуть, и овцы перешли за черту, назначенную для пастьбы. Крестьянина схватили, высекли, обрили голову и потом намазали ее, лицо и другие части тела медом с ассафетидой и в июне месяце водили по деревне и так оставили его на съедение мухам. А чтобы скрыть это, то этого несчастного отправили из полтавского имения в херсонское».

Справа дійшла до людей зі світлими головами, гарячими серцями і чистими руками – до «III Отделения собственной Е. И. В. канцелярии», і генерал-ад'ютант граф Строганов не знайшов доказів (письмових розпоряджень поміщика) – «напротив, из собственных писем Старицкого к его прикащику, имеющих при деле, видна его заботливость, чтобы с крестьянами его экономии обходились кротко и действовали бы более увещанием, нежели строгостью».

А ось стаття «Семь-Могил, Злодей-Помещик и Губернатор-Палач в Кременчугском уезде» (число 44, 1 червня 1859 року): «В Кременчугском уезде Полтавской губернии есть село Семь Могил, принадлежащее помещику Клевезалю, известному своей жестокостью и притеснением крестьян. Со времени поднятого вопроса об улучшении быта крестьян и Клевезаль принялся за улучшение своей системы», тобто за доведення визиску селян до крайньої межі її винахідливості. Коли селяни прийшли гуртом і просили зжалітися над ними та їхніми голодними дітьми, це було визнано за бунт, губернатор з'явився з командою солдат, і селян висікли, а в Петербург естафетою доповіли, що «бунт, благодаря Богу и расторопности властей, прекращен, что крестьянам внушена строгая покорность, что защитники восстания арестованы и содержатся в остроге для дальнейшего с ними поступления по законам!»

Без відповіді залишається, як і годиться, риторичне запитання: «И неужели все это остается безнаказанным – и *Вреде*, который засекал крестьян по воскресеньям солеными розгами (Колокол лист 6), и эротический помещик Орловской губернии *Гутцейт* (Колокол лист 38), насилувавший двенадцатилетних детей, и пр.?» (там само).

Ще один допис:

«В черниговской губернии, Глуховском уезде живет помещик Петр Дмитриевич Аммосов. Прежде чем сделаться помещиком, он служил в Павлоградском гусарском полку, из которого был исключен. Тогда он переехал жить в имение матери своей, женщины несчастной и слабой. Таким образом в 1851 году Аммосов, несмотря на то, что имение принадлежало его матери, сделался полным хозяином. Обращение его с крестьянами было самое бесчеловечное: он насиловал крестьянских девок, замужних женщин, сек беременных и пр.» Далі йде опис цих та інших його подвигів ¹.

А ось зустрічаємо і дуже знайоме прізвище. Мабуть, хтось із численного роду Енгельгардтів – маєтки ж мали по всій імперії.

«Просьба крестьян госпожи Энгельгардт Лугского уезда, Солнцева берега: “Августейший монарх! Всемиловитейший государь! [...] Дерзаем объяснить вам настоящую нашу жизнь и претерпеваемое нами наказание, как выше упомянули: по соизволению гжи. помещицы и дворянского предводителя г. Пантелева, 65 и 70 лет старцев по 50, а молодым без числа дали розог, за то, что не согласились и не соглашаются выйти в болото для обделки оного. После чего велено было нам явиться в уездный лугский суд. Здесь г. исправник объявил нам неизвестный присланный от военного г. генерал-губернатора указ, которого не читав, между прочим сказал нам: “Я сотру вас с лица земли, не боясь ни бога, ни царя, – ступайте вон и подумайте о судьбе своей”» ².

Мабуть, після всього цього зрозумілишим і переконливішим стане Шевченкове: «А Данта старого // Полупанком нашим можна здивувать».

Не вірив Шевченко в те, що поміщики добровільно віддадуть землю селянам. Бо не вірили селяни, які каторгою платили за свої поривання до справедливості.

У романі нашого земляка Г. Данилевського «Воля» (1863) каторжанин дід Зинець, розповідаючи про свій конфлікт із поміщицькою владою, пояснює молодому селянинові Іллі: «...Не верил я тогда этой воле, не верю и сейчас. На моем веку это уже в пятый раз суетятся. Вот-вот скажут волю, ждешь, кинешься спрашивать: одни выдумки. Воля та, когда сам ее взял. А так ее не дадут... Знай это...

– Как не дадут, когда дали?

Зинець горько покачал головой [...]

– Ну, так не верь... Может, дали и золотую, да паны с попами спрятали, а теперь нам дают подложную [...]

¹ Колокол. – 15 мая 1861 г.

² Там само. – Лист 26. – 15 октября 1858 г.

– Так, так, – шептал Ілья. – Господи, а если и взаправду эта воля, что теперь народ радуется, не настоящая, если нам земли даром не дадут... Что тогда делать, дедушка? Что?

Дед опять покругил головой.

– Что делать? Тогда, сынку, одно: либо покорись и нищим заживи дома... либо нож в руки да ведра два доброго кипятка из котла... жги, Ілюша, и бей их. Не найти нам спасения нигде...»¹

Не оцінюватимемо тут оті традиційні форми селянського протесту ні з погляду їхньої соціально-політичної ефективності, ні з погляду «цивілізованості». Йдеться про інше: про об'єктивну зумовленість цього протесту. І про те, що селянська думка самостійно дійшла до того ж висновку, що й передова соціально-політична теорія: свободу не дарують, свободу треба взяти, вибороти. На цьому стояла революційна демократія Росії. Згадуваний уже М. Михайлов, після опублікування маніфесту про «визволення селян», за свідченням П. Боборикіна, «прямо називав все это ловушкой и не предвидел для крестьян ничего, кроме новой формы закрепощения»². Тоді ж він написав позациzensурного вірша (опублікований 1934 р.), який прямо перегукується з Шевченковим «Я не нездужаю, нівроку» (можна було б подумати, що наслідуює його):

*О сердце скорбное народа!
Среди твоих кромешных мук
Не жди, чтоб счастье и свобода
К тебе сошли из царских рук.
Не царь ли век в твоей отчизне
Губил повсюду жизнь сплеча?
Иль ты забыл, что дара жизни
Не ждут от палача?
Не верь коварным обещаньям!
Дар царский – подкуп и обман.
Он, равный нищенским даяньям,
Их не введет в изьян.
Оставь напрасные надежды.
Само себе защитой будь!
На их привет закрой ты вежды,
Их злодеяний не забудь!
Ты сильно! Дремлющие силы
В глуби болящей воскреси!
Тысячелетние могилы
О гнете вековом спроси!*

¹ Данилевский Г. П. Беглые в Новороссии. Воля. – М., 1956. – С. 435, 436.

² Боборыкин П. Д. За полвека. – М.; Л., 1929. – С. 173.

И все, что прожито страданий,
 Что в настоящем горя есть,
 Весь трепет будущих желаний
 Соедини в святую мечь.
 О, помни! Чистый дар свободы
 Назначен смелым лишь сердцам.
 Ее берут себе народы;
 И царь не даст ее рабам.
 О, помни! не без злого боя
 Твердыню зла шатнет твой клик.
 Восстань из рабства векового,
 Восстань свободен и велик!

Шевченко кілька днів не дожив до опублікування маніфесту про визволення селян. Але, звісно, чув про нього, ждав його. Мабуть, він би і порадував його: все-таки воля, – і засмутив: не та воля! Втім, не будемо гадати. Знаємо тільки, що він ще раніше, у 1858 році, прозірливо висловив те, до чого прийшли зрештою всі передові уми *:

...Добра не жди,
 Не жди сподіваної волі –
 Вона заснула: цар Микола
 Її приснав. А щоб збудить
 Хиренну волю, треба миром,
 Громадою обух сталить;
 Та добре вигострить сокиру –
 Та й заходиться вже будить.
 А то проспить собі небога
 До суду божого страшного!
 А панство буде колихать,
 Храми, палати муровать,
 Любить царя свого п'яного,
 Та візантійство прославлять,
 Та й більше, бачиться, нічого.

15 серпня 1858 року «Колокол» виходить із заголовком на першій сторінці: «Нет больше освобождения крестьян!»: «Да! не только нет освобождения крестьян, слово, которое вся Россия понимала под казенным выражением – “улучшение быта крестьян”, но судя по двум проектам, состряпанным какими-то правительственными мужами, цель и окончание всего дела всевозможное ухудшение быта крестьян». А відкривається це число «Колокола» листом до Олександра II: «Государь, мы с ужасом прочли проекты центрального комитета. Остановитесь! не утверждайте! Вы подпишите свой стыд и гибель

* Герцен і Огарьов ще вірили в те, що імператор відкине поміщицький варіант реформи і дасть селянам «землю і волю», вони зверталися до нього з полум'яними листами.

России. Как честные люди от искренней скорби и от искреннего желания добра, ради всего святого, умоляем Вас: не утверждайте! Одумайтесь! Искандер, Н. Огарев».

Одним із виявів нинішнього антиісторичного снобізму є соромливе уникання теми соціальної помсти в Шевченка або й запізнілі докори йому за революційні мотиви, заклик «обух сталить», «вигострить сокиру». Дехто на виправдання йому повторює – від супротивного – стереотип радянського літературознавства, зводячи справу до впливу Чернишевського (тепер уже клятого), його знаменитого: «К топору зовите Русь!» Звичайно, гасло Чернишевського дістало великий резонанс в антикріпосницьких і антимоноархічних колах суспільства. Але це було лише афористичне вираження ідеї селянської революції, якою вже пахло в повітрі. А селянин, на відміну від офіцерів-декабристів (а тим більше влади), мав лише цю зброю: сокиру (та ще косу й вила). Тому про сокиру («топор») говорили не лише Чернишевський та Герцен. Образ цей є і в Пушкіна, і в Міцкевича, Красінського¹. Навіть у такого нібито «незаангажованого» поета, як поміркований воронезький міщанин Іван Нікітін, наприкінці 50-х років зроджуються бунтарські мотиви крайнього характеру:

*Уж всходит солнце земледельца!..
Забитый, он на месть не скор;
Но знай: на своего владельца
Давно уж точит свой топор.*

Ось ще один із віршів І. Нікітіна, «Мщение» (1853):

*«Вот теперь с тобой,
Барин-батюшка,
Мужик-лапотник
Посчитается;
Хорошо ты мне
Вчера вечером
Вплоть до плеч спустил
Кожу бедную.*

*Виноват я был,
Сам ты ведаешь:
Тебе дочь моя
Приглянулася,
Да отец ее –
Несговорчивый,
Не велит он ей
Слушать барина...*

¹ Див.: Нахлік Є. Прометеїзм та образ сокири в Тараса Шевченка на тлі польських романтиків і Пушкіна // Романтизм: між Україною і Польщею: Зб. наукових праць. – К., 2003. – С. 218–227.

*Знаю, ты у нас
Сам большой-старшой
И судить-рядить
Тебя некому.*

*Так суди ж господь,
Меня грешника:
Не видать тебе
Мое детище!»*

*Подошел мужик
К дому барскому,
Тихо выломил
Раму старую,*

*Поднялся, вскочил
В спальню темную –
Не вставать теперь
Утром барину...*

Треба мати на увазі, що в поезії (та й у публіцистиці) «сокира» («топор»), звісно ж, не була інвентарним означенням, як у цьому випадку; це була метафора соціального вибуху, революційної дії (згадаймо слова Гайне про «сокиру» Лютера). Особливо це очевидно у Шевченка: у нього йдеться про боротьбу за волю в широкому значенні слова.

...У згаданому вірші Івана Никітіна є провіщення, яке наводить на сумні роздуми:

*Падет презренное тиранство,
И цепи с пахарей спадут,
И ты, изнеженное барство,
Возьмешься нехотя за труд.
Не нам – иному поколенью
Отдашь ты бич свой вековой
И будешь ненавистой тенью,
Пятном в истории родной...
Весь твой разврат и вероломство,
Все козни время обнажит,
И просвещенное потомство
Тебя проклятьем поразит.*

Що «цепи с пахарей» так і не спали за півтора століття – це зрозуміло, але я про інше, про «просвещенное потомство». Частина його настільки «просвітілась» (у шевченківському саркастичному розумінні), що й чути не хоче про те, що було кріпацтво; уявляє монархічну Росію як мало не рай, погублений жидомасонами-більшовиками; серед кріпосників бачить мало не саму «еліту», а «проклятьем разит» тих, кому нічого не залишалось, як «точить свой топор». Отакі «трансформації» історичної пам'яті...

УНІВЕРСАЛЬНІ МОТИВИ В ШЕВЧЕНКОВІЙ ПОЕЗІЇ

Істинно великий поет – це поет, який виразив не лише глибини власної індивідуальної природи та своє людське призначення, не лише образ своєї нації, свого суспільства та поняття своєї доби, а й ще ширший погляд на світ у поняттях, що набули значення загальнолюдських і вічних, принаймні в тих вимірах, у яких і перше, і друге взагалі можливе. Однак при цьому всі три відзначені духовні сфери великого поета не просто доповнюють одна одну чи одна з одною взаємодіють, фрагментарно сполучаються. Вони існують одна в одній. Вони взагалі неможливі одна без одної, бо тільки одна в одній реально втілюються.

Адже як повнота індивідуального духу неможлива без запліднення духом національного життя та духом епохи, а далі без осягнення того, що Гегель називав «світовою суб'єктивністю», – так і дух нації та дух епохи неповні без індивідуального духу, а в поезії лише через нього виражаються; так само і загальнолюдське існує не як абстракція, а як людська діяльність і діяльність народів; «вічне» ж прокладає себе крізь епохальне й минуше, кристалізуючись з їхнього хаосу. Індивідуальне, національне й часове не тільки є формою виявлення світового, загальнолюдського й вічного, а є способом їх творення, розвивання й збагачення. Тоді як світове, загальнолюдське й вічне також є не лише синтезом індивідуального, національного й часового, але й способом їх оцінки, корекції, орієнтації серед величезного розмаїття «національних відтінків і ходу розвитку» (Гегель), у мистецтві ж – ще й елементом загальнолюдського та загальнозрозумілого для всіх читачів і народів*.

Найбільшим доказом того, що слово, звернене до сучасників, може стати вічним, а слово, звернене до певного народу, – світовим, – є Святе Письмо. І якщо, з одного боку, це пояснюється авторитетом походження Святого Письма та його сакральним значенням, то з іншого – і його світоглядним та етичним змістом. І в цьому останньому бачимо загальну міру, відповідно до якої набрали світового і вічного життя великі твори поезії, що народилися як локальні й злободенні: «Іліада» та «Одіссея» Гомера, «Енеїда» Вергілія, «Божественна комедія» Данте, поезії Гафіза і Хайяма, драми Шекспіра...

* «...У всякому справжньому вірші присутній знерухомлений час, час не-мірний, який ми назвали б **вертикальним** (виділено авт. – І. Дз.), щоб відрізнити його від часу звичайного, що тече горизонтально, як ріка або вітер» (Гастон Башляр). Зауважмо: йдеться про **присутність** «верикального часу», а не про усунення «горизонтального».

Світовий і вічний – універсальний – зміст великих творів поезії закріплюється в системі абсолютних інтелектуальних і моральних цінностей, у витворенні або формулюванні яких і сам бере активну участь. Навколо них розгортаються характерні творчі мотиви, які є плодом і традиції, і індивідуальних творчих осягнень. Широкий спектр цих «вічних» світових мотивів уклався навколо таких основних загальнолюдських духовних і моральних понять, як БОГ; ІСТИНА (і лжа); ПРАВДА (і кривда); ДОБРО (і зло); СПРАВЕДЛИВІСТЬ (і несправедливість); СВОБОДА (і неволя); ЗАКОН (і сваволя); ЛЮБОВ (і ненависть); ДРУЖБА (і ворогування); ВІРНИСТЬ (і зрада, національна зрада); КАРА, ПОМСТА (і прощення); ВІНА (і покута); ВІТЧИЗНА, БАТЬКІВЩИНА, РІДНА СТОРОНА (і чужина); МАТЕРИНСТВО; СІМ'Я; СОВІСТЬ; ЧЕСТЬ; ГІДНІСТЬ; ДОЛЯ; НАДІЯ; МАЙБУТНЄ (і минуле); СЛОВО; ІДЕЯ; ІДЕАЛ; ВЛАДА; ПРАВО; ОБОВ'ЯЗОК; ПАМ'ЯТЬ – та інших, здебільше в антитетичній парності.

Банк цих понять залишається більш-менш сталим у всіх цивілізованих людських суспільствах попри динаміку пріоритетів і певні національні та часові модифікації. Традиція вживання може надати їм рутинного характеру, зводити на рівень книжного запозичення або затертого стереотипу. Тому навіть найінтенсивніше оперування такими поняттями саме собою ще не надає відповідним поетичним мотивам гідності світових і «вічних», універсальних. Але й досягнення такої гідності не відбувається поза ними або їхніми компенсантами, поза різними формами взаємодії з ними. Великий поет нерідко протистоїть рутинному пониженню їх, викриває їхню спорожнілість або спотвореність, повертає їм висоту і чистоту звучання, наповнює їх новим змістом, – або, радше, вибудовує чи виборює для них новий зміст.

Але всяку оновну індивідуалізацію вічних світових (універсальних) мотивів великий поет здійснити може – або прилучитися до них може – лише в поняттях свого часу і в лексиці своєї мови (національної та особистої). Тому тут потрібна відповідна семантична критика і оцінка.

Отож і почнемо з деяких застережень семантичного порядку.

У Шевченковій лексиці потужно репрезентована більшість понять, що відтворюють спектр загальнолюдських моральних і духовних цінностей, універсальних категорій буття. З цього погляду він безмежно перевершує своїх попередників у новій українській літературі, як і сучасників та багатьох наступників, і це може бути формальним свідченням глибокої внутрішньої загальнолюдської якості його творчості. Водночас деякі дуже важливі й дуже поширені у світовій поезії та філософії поняття у нього в поетичній мові зустрічаються мало або

майже не зустрічаються. Це, наприклад, такі: герой, героїзм, ідеал, честь, право (хоч похідні від нього трапляються), обов'язок та деякі інші. Це здається тим дивнішим, що саме вони немовби просяться в його тексти, а при описуванні й оцінці їхнього (Шевченкових текстів) змісту дослідник не може без них обійтися. Адже вся його творчість і особиста поведінка стоять під знаком цих цінностей. Складається враження, що, живучи ними і наснажуючи ними весь свій суб'єктивний світ, він не потребував виокремленого термінологічного утвердження відповідних понять. (Віддалена аналогія: Гемінгвей для відтворення людської мужності, що є його пафосом, не потребував самого слова «мужність».) Але такому припущенню суперечить факт активного вживання в поезії Шевченка таких лексем, як правда, воля, добро та ін.

Мабуть, посутнє пояснення слід шукати в мовній аперцепції українського суспільства того часу та у практиці слововживання українського народу, в народній поезії. Внаслідок фактичної відсутності новітньої суспільно-політичної і філософської думки, вираженої в українській мовній формі, низка основоположних понять із філософської та поетичної сфер не мали загальноновживаних українських відповідників або сприймалися як книжні. Шевченко не міг цілком здатися на неорганічну для народу книжну лексику, хоч таки вводив її досить широко, і це також одна з його заслуг перед української літературою (але вводив, по-перше, в міру; по-друге, переважно ту лексику, яка відтворювала біблійні та взагалі християнські поняття і була пов'язана зі старослов'янською мовною традицією). До речі, в російськомовних поемах Шевченка раз у раз зустрічаємо поняття, аналогічних яким немає в його українській поезії, хоч лексичних відповідників в українській мові, здавалося б, не бракує («познание», «царь ума», «космополит-мудрец», «полу-идеи», «планета», «страсти», «укоризна», «небесный свет», «светило», «святыня», «байронический туман», «красоты святой природы» тощо); ще більше їх у його російськомовній прозі. Це зайвий раз підтверджує залежність лексики поета і його понятійного апарату від стилістичної бази мови, якою він пише, від її «примусу», та й навіть від популярності певних семантичних кліше. (Залишаємо тут осторонь ширше питання про певну типологічну відмінність Шевченкової російськомовної поезії від української.)

У той же час український народ на підставі власного суспільно-історичного та життєвого досвіду виробив свої поняття і дав своє лексичне оформлення світоглядним і моральним категоріям загальнолюдської осяжності. В цій національній понятійно-категоріальній

системі є певні асиметрії та заміщення, компенсації, – як, зрештою, є вони і в поняттях та лексиці кожного народу порівняно до понять і лексики будь-якого іншого.

Наприклад, слова ПРАВДА і НЕПРАВДА, ВОЛЯ і НЕВОЛЯ, СЛАВА і НЕСЛАВА, ДОЛЯ і НЕДОЛЯ та деякі інші, як і похідні від них, маючи, здавалося б, абсолютно точні лексичні відповідники в інших мовах світу, водночас в українській мові набули і специфічності: як в емоційному забарвленні, так і в семантиці, в обсягові змісту. Або, скажімо, «ширість» у народній поезії – це не просто відвертість, прямота, а й вища міра совісності.

Ще більшою мірою ця специфічність емоційного забарвлення та змістового наповнення загальнолюдських понять виявляється у Шевченковій поезії. Зокрема, поняття ПРАВДА, СЛАВА, ВОЛЯ в нього поширюються й на те, що пов'язане з поняттями героїзму, честі, совісті, права, свободи, гідності особистої і національної, обов'язку, ідеалу національного буття. Тобто відбуваються певні семантичні зрушення – як компенсаторні, так і нарощувальні, – завдяки яким духовне поле поета охоплює ширший спектр і національних, і загальнолюдських духовних цінностей.

Якщо спробувати визначити найінтенсивніші ідеотворчі лексеми Шевченкової поезії, то ними виявляться насамперед такі: ПРАВДА, БОГ, ВОЛЯ, ДОЛЯ, СЛАВА (і їхні синоніми та антоніми), МАТИ, СІМ'Я, УКРАЇНА (та інші означення Вітчизни – в широкому асоціативному спектрі: низка уподібнень – мати, ненька, вдова, сирота; минуле, теперішнє, майбутнє; національна ідея), СИРОТА, КОХАННЯ, різні означення чужини і самотності, СМЕРТЬ, ШЛЯХ, НАДІЯ, СОН, СУД і КАРА, в тому числі БОЖИЙ СУД і БОЖА КАРА, різні означення МИЛОСЕРДЯ, нарешті МУЗА та ін.

Загалом це – в переважній своїй частині – словник і семантика всіх великих поетів, та й не тільки великих. Але міра її інтенсивності й характер композитивних асоціацій специфічні для Шевченка. Це пояснюється, мабуть, як особливостями світосприймання та історичного досвіду українського народу, так і особливостями життя самого поета, його власного досвіду та переживання і розуміння образу свого народу, проблем України, чуття людськості.

Для прикладу звернімося під цим оглядом до поняття СЛАВА у Шевченка. (До речі, відомі його слова: «А слава – заповідь моя» – декого бентежили, і їх часом сприймали як несподіване свідчення його честолюбства: бо не враховувано особливості набагато складнішого «стосунку» нашого поета до цього поняття.)

СЛАВА

Європейська культура виробила дві контраверсійні традиції інтерпретації поняття СЛАВА. Перша з них іде від античності, яка наповнювала СЛАВУ громадянським або індивідуалістичним змістом у різних варіаціях. Давньогрецька і давньоримська філософія залишила суперечливе трактування поняття СЛАВИ та неоднакові її оцінки, але визнавала її одним із вирішальних стимулів людської поведінки, а в поезії вона – найбільша винагорода людині в пам'яті нащадків. Мотив слави зримо і незримо присутній у всій грецькій міфології і в епіці Гомера. Здебільше у грецьких авторів ідеться про славу звитяжців або поетів. На думку Платона (в діалозі «Горгій»), слава перекоонує людей поряд із словом, багатством, насолодою і красою і часто діє сильніше за моральний обов'язок. Водночас він відрізняв марнославство і честолюбство від істинної слави, яку пов'язував з потребою безсмертя і прагненням залишити вічну пам'ять про свою чеснотливість. Таким чином, античне *безсмертя в славі* – це свого роду доповнення до античного (сократівського і платонівського) розуміння *безсмертя душі*. Водночас є певна колізія між цими двома модусами безсмертя: перший апелює до людей, другий – до богів, отож істинне і безсумнівне швидше безсмертя другого роду, ніж першого. У всякому разі, за Платоном, Сократ ремствував, що його земляки ставили славу вище за чесноту: «...ніхто, починаючи від перших героїв... і аж до наших сучасників, ніколи не гудив справедливість і не вихваляв справедливості інакше, як за славу, почесні й дарунки, що з неї випливають», тоді як справедливість має самодостатнє значення і винагородою за неї є безсмертя душі. Трохи інший акцент – у Платоновому діалозі «Менексен», присвяченому власне славі та її зв'язку з іншими чеснотами: тут Сократ говорить про неї як про найвище надбання людини, здобуте завдяки особистій доблесті. Більше того, до батьків, які просять у богів для своїх дітей доблесті й слави, боги прихильніші, ніж до тих, хто просить безсмертя. Слава предків, слава народу – найдорогоцінніший спадок, який нащадки повинні не вщербити.

Діоген Лаертський приписував Платонові слова про те, що «добра слава серед людей» – одна з п'яти передумов щастя (решта чотири – розумні бажання; здорові почуття і неушкоджене тіло; удача в ділах; достаток у грошах та інших життєвих засобах); сама ж чеснота, без цих «тілесних» і «сторонніх» додатків, не забезпечує щастя. А от Демокріт «зневажав славу». Найкатегоричнішими ж і найпослідовнішими зневажниками слави були кініки, як-от Менедем або славетний (!) Діоген Синопський, в очах якого найбільшими дурнями були ті, хто чваняється славою або багатством.

Уже з цього видно, яке велике місце посідало поняття слави в житті й свідомості людей античного світу (в наших прикладах еллінського, але так само й римського) і який широкий спектр його інтерпретацій залишили давньогрецька філософія й етика, давши місце для різнорідних, навіть протилежних дефініцій. Слава як знак народного визнання й шаноби і як уявний еквівалент безсмертя була – особливо за умов республіканізму, демократії – метою багатьох небуденних зусиль і генератором енергії не лише видатних героїв, а й цілих громад (міста в Греції змагалися за славу в різних сферах: воєн, торгівлі, демократичного устрою, філософії, риторики, поезії – або, скажімо, за славу бути батьківщиною Гомера, мати якісь святощі, свій оракул тощо...).

Але слава небезпечно межує з хвастощами, честолюбством і марнославством, надто коли нею переймається нерозбірлива «маса», коли вона набирає «маскульгівських», висловлюючись сучасним жаргоном, характеристик. У міру старіння, громадянського занепаду і моральної деградації античного суспільства (як грецького, так і особливо римського) слава профанується, стає професійним амплуа риторів, ораторів-демагогів, політиканів-хитрунів; вона вже не винагорода за чеснотливість, а засіб здобути наймення чеснотливого не по праву. Тим-то у філософів і моралістів пізньої античності зростає критицизм щодо феномена слави. Зокрема, Гай Саллюстій Крісп говорить про те, як на її мінливості відбилося зіпсуття звичаїв. У давні часи «люди ще жили, не знаючи честолюбства, кожен був задоволений своєю долею». Але «війни персів, лакедемонян і афінян призвели до того, що найбільшу славу вбачали у найбільшій владі». На зміну стриманості й справедливості прийшли невгамовність і гординя. Справжня ж слава, за Гаєм Саллюстієм Кріспом, не в скороминущих багатстві, красі й силі, а в «доблесті духу», отож варто «шукати славу з допомогою розуму». Цікаво, що він пов'язує «жадобу слави» з розвитком громадянської свободи, в атмосфері якої і розквітло суперництво за славу. На жаль, каже Саллюстій Крісп, слави однаково хоче і доблесний, і малодушний, і коли перший досягає її, ідучи «правильним шляхом», то другий діє за допомогою «хитроців і обману». Є ще один спосіб здобути славу – прославляти чужі подвиги. Це, сказати б, професійна справа людей спеціального хисту – «письменників надзвичайного обдарування». І «хоч письменника і діяча увінчує далеко не однакова слава», однак тільки видатний розум може звеличити подвиг діяча¹.

У багатьох пізніших авторів скептичніше, а то й саркастичне ставлення до синдрому слави і до самої слави як до речі суєтної або й шкідливо-оманливої. Профанація слави та засобів її досягнення стає

¹ Крісп Гай Саллюстій. Сочинення. – М., 1981. – С. 5–10, 108.

предметом сатири. Ювенал у п'ятій сатирі говорить про те, що слава пригощання (багатої учти) стала цінуватися вище, ніж слава доброго імені; він же ставить під сумнів і пошукування громадянської та воїнської слави, бо воно приносить шкоду. Лукіан – цей «Вольтер класичної древності» (за Герценом і Енгельсом) – називає Славу супутницею Риторики і постійно іронізує з хвастощів та вихвалянь, властивих Риторичці на відміну від Історії, висміює конкуренцію і гризню ораторів за славу. Сенека ж – ще раніше – і староримському ідеалові «доблесного мужа», що вганяє за славою, протиставляє свій ідеал «людини добра», яка зневажає славу мов чужу нерозумну похвалу, а винагороду за благородний вчинок бачить у ньому самому.

А проте, хоч якої сили набирали голоси скептиків і зневажників слави, полювальників на неї не меншало, а її химерне марево не втрачало своєї принадливості, – отож і в давні, і в нові часи зберігалася рація Цицеронової іронічної максими: «І найкраща людина керується передусім славою. Навіть філософи на тих книжках, у яких вони пишуть про зневагу до слави, підписують своє ім'я».

Про природу слави та її влади над людьми багато роздумували і філософи давнього Китаю – і цікаво, що майже тоді ж або трохи раніше, ніж давньогрецькі та давньоримські, і багато в чому схожим чином. Ось, наприклад, Ян Чжоу, котрий жив приблизно у 440–360 роках до н. е., у своєму трактаті наводить амбівалентні міркування про славу, які приводять до думки, що слава справжня веде до бідності, а слава ложна – до багатства. А далі більше того: «Істинне не володіє славою, те, що володіє славою, не володіє істиною. Всі, хто користується славою, обманщики»¹. Аналогічну думку висловлює і Чжуан Чжоу (369–286 рр. до н. е.): «Досконала людина не має [власного] я; свята людина не має заслуг; досконаломудрий не має слави»...²

На тлі цього суто східного варіанта духовної аскези дуже знайомо, «по-європейському», звучать оскарження суєтного марнославства. (Ян Чжоу: «Люди метушливо суперничають заради пустої, скороминущої слави і розраховують на непотрібні почесті після смерті»³.)

Цікаво, що в китайській філософії – принаймні у схильному до діалектичної бінарності даосизмі – слава співвідноситься з антитетичним поняттям: ганьба. Наприклад, у трактаті «Дао де цзін», який приписується засновникові даосизму Лао-цзи (VI–V ст. до н. е.) читаємо: «Слава і ганьба подібні до страху»⁴.

¹ Древнекитайская философия: Собр. текстов: В 2 т. – М., 1972. – Т. 1. – С. 213, 214.

² Там само. – С. 251.

³ Там само. – С. 190.

⁴ Там само. – С. 116.

...Здавалося б, стародавній – «поганський» – світ вичерпав усі можливі модифікації слави та способи її інтерпретації; література і філософія древності подали весь діапазон її апологетики і дезапологізації, містифікації і демістифікації.

Та ось стався злам світової історії. Ера християнства дала нове розуміння (й відчуття) світу й людини, а водночас і такого атрибуту світогляду, як СЛАВА. Як і в античному світі й світопочуванні, в християнському СЛАВА також посідає одне з центральних місць, але вже в зовсім іншій якості.

Від Святого Письма бере початок християнська традиція розуміння слави, що виразно протистояла античній, взагалі поганській, і поборювала її. Вже у Старому Заповіті як найвища світовпорядкувальна інстанція виступає Слава Божа, Господня, Небесна, і вона є запереченням слави мирської, людської, хоч ще і змушена боротися з нею.

Щоправда, і в античному світі слава богів була більшою за славу людей, але по суті між ними була лише кількісна різниця, у вимірах осяжності; етичної і субстанціональної межі не встановлювано. Світ богів і світ людей мало того, що були досить контактними, а й без неперехідних бар'єрів: великі герої й царі хизувалися напівбожественним походженням, а пізніше цезарі оголошували самих себе таки богами і встановлювали релігійний культ власної особи (уїдливу пародію на пошесть самообоготворення знайдемо в приписуваному Сенеці «Апофеозі божественного Клавдія»).

У Біблії ж Божа Слава – слава єдиного Творця і Вседержителя світу. Вона нічого спільного не має з людською не лише «масштабами», потугою, а й сутнісно. Вона – невідчужувана і «непозичальна». І вона ж – форма «спілкування» людини й Бога, форма усвідомлення людиною всемогутності й милосердя Господа, форма людської безмежної вдячності Йому і цілковитої залежності від Його всесильності. Цей моральний імператив Божої Слави з особливою силою виражений у Псалмах Давидових. Хвала і прослава Бога у псалмах є виявом і подивом перед величчю світу і потугою його Творця; і вдячності за дар життя у великому Божому світі; і схиляння перед Його правдою й милосердям («Я прославлю Господа за правду Його» – псалом 107, вірш 17; «Хай славлять Господа за милість Його» – псалом 107, вірш 8); і взаємопричетності в Богові всього живого («Все, що дише, хай хвалить Господа» – псалом 150, вірш 6); і своєрідної місії нести ім'я Боже по всій землі («Буду прославляти Тебе, Господи, між людьми, буду співати Тобі між народами» – псалом 56, вірш 10). З іншого ж боку, і Бог начебто любить і хоче, щоб Його славили, бо в цьому є свідчення відповідності світу Його задумові й інтимний зв'язок з людиною;

як на словоспівця, Бог «зацікавлений» у цій хвалі, немовби й «залежить» у цій хвалі від людини («Зглянься, Господи, вирятуй душу мою, спаси мене ради милості Твоїї. Бо після смерті ніхто не споминатиме Тебе, а в гробі хто возхвалить Тебе?» – псалом 6, вірші 5, 6) – варіація старозавітного «договору» з Богом?

Водночас різко виражено несумісність, незмирненість слави Божої (та тієї, що від Бога: як у самого псалмоспівця) і людської, тієї, що від людей і в людях, що в ідолах, – як правди і неправди, вічності й скороминущості, благодаті й марноти: «Сама марнота сини людські, сама брехня сини чоловічі» (псалом 61, вірш 9); «Осоромляться всі, хто перед ідолами кланяються, славляться нікчемностями» (псалом 97, вірш 7); «Чого бо ти, потужний, хвалишся злобою своєю» (псалом 52, вірш 1); «Бо чваниться безбожник ласощами душі своєї» (псалом 10, вірш 3); «...Доки будете любити марне й шукати неправду?» (псалом 4, вірш 2) ¹.

Ще більше важить це протиставлення і ще незмирненіше заперчується слава мирська в Новому Заповіті (причому тут уже немає тих суперечностей, що в Старому Заповіті, коли хвала Божому милосердю поєднується з випрошуванням жорстокої кари для ворогів або коли Божий угодник фактично претендує на частину Божої слави в земному житті, як, скажімо, той же псалмоспівець). Євангелісти й апостоли відкидали й таврували славу мирську як не тільки несправжню, минущу і суєтну, а й як таку, що нею диявол спокушає людину (або й самого Христа) і відводить від служіння єдино можливій славі Господній. (Євангеліє від св. Матея, 4, 8: «Знову бере його диявол на височенну гору й показує йому всі царства світу і їхню славу...»); Йоан про фарисеїв: «Славу бо людську дужче вони любили, ніж славу Божу»; апостол Петро у «Посланні до римлян»: «осуєтились», «проміняли славу нетлінного Бога» – майже дослівно таке зустрінемо у Шевченка.) Натомість праведники і спасенники знають тільки славу Божу. Яків та Йоан, сини Заведєя – в Євангелії від Марка: «Зволь нам, щоб ми сиділи: один праворуч, другий ліворуч від Тебе у Твоїй славі»; Лука – про пастухів: «Слава Господа їх осіяла». Праведники Євангелія також (як і герої Старого Заповіту) охочі погрітися в променях Божої слави, але жадання своє згодні реалізувати не в земному житті, а в небесному, – і це для них спосіб інтимного прилучення до Божої справи, Божої правди. А коли Ісус Христос мовить до свого Отця: «...Прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе [...] Я прославив Тебе на землі [...] А тепер прослав мене Ти, Отче, у Тебе

¹ У перекладі І. Пулюя – за вид.: Сьвяте письмо Старого і Нового Завіту. – Союз Біблійних товариств. – Нью-Йорк; Лондон (рік видання не зазначено).

самого славою, що мав я в Тебе, перш ніж світу бути» (Євангеліє від св. Йоана, 17, 1, 4–5); і коли про сина чоловічого говориться, що «сяде він на престолі слави своєї» (Євангеліє від св. Матея, 25, 31), – то, певно ж, славу тут слід розуміти аж ніяк не в житейському, «людському» сенсі (великої міри відомості й шани), а як невимовну повноту Божої всеприсутності і всевладності, як магію Його благодатної влади і водночас як просвітлення всього живого до розуміння Його як свого Творця.

Це слід відзначити, бо схоже перевищення житейського, раціонального розуміння слави знайдемо і в Шевченка.

Слава Божа і вславляння Його людиною були спеціальним предметом роздумів і повчань отців церкви, особливо ж Василя Великого – і саме в повищому характері: «Прославляймо найвищого Мистця за-для всього, що мудро і зручно зроблене; через красу видимих речей підносимося до Нього, що стоїть понад усякою красою; через величність тіл, чутливих і обмежених у своїй природі, уявімо собі нескінченне Буття, якого безмежність і всемогутність перевищують всі зусилля уяви...»¹

У нього ж із великою силою розвинуто мотив протиставлення слави Божої і людської, гостра компрометація останньої як не лише суєтної, а й диявольської: «Не приносить слави й честі Господеві той, хто горить жаждою людської слави, ані той, хто цінить гріш, ані той, в кого багато значать тілесні приємності, ані той, хто захоплюється із-за побожності чужими засадами... Біймося, отже, щоб ми своїми гріхами не приносили слави і звеличування дияволу та разом з ним не передано нас вічній нарузі»².

Отож протягом кількох століть християнська культура формувалася під знаком цього протистояння Божої слави – мирській та дискредитації цієї останньої як диявольської гордині або людської марноти. Спалахи (або й культивування) мотивів індивідуальної, переважно ратної, слави перед вітчизною чи перед коханою жінкою в рицарській поезії середньовіччя або в нашому «Слові о полку Ігоревім» та в билинах – це швидше стихійні відгомони поганського світогляду, поганських героїчних релігій або породження рицарського етикету, що досить механічно співіснував з християнськими ритуалами, – аніж симптоми внутрішньої переоцінки системи християнських цінностей в їхній догматичній інтерпретації.

Така переорієнтація – або, обережніше кажучи, адаптація до мирських мотивів і до понять, успадкованих від античної цивілізації,

¹ М. Єроніма Роман, ЧСВВ. Св. Василій Великий. Життя і твори. – Рим, 1964. – С. 108.

² Перлини східних отців / Зібрав о. Юліан Катрій, ЧСВВ. – Нью-Йорк; Рим, 1987. – С. 257.

та й до нового духовного досвіду європейських суспільств, – відбувається в добу Ренесансу й Постренесансу. Люди Ренесансу, в яких нерідко глибоке релігійне почуття і теологічна мудрість (як у Данте) поєднувалися з бурхливими земними (в тому числі й політичними) пристрастями, далеко не байдужі були до слави особистої, прижиттєвої і посмертної – в пам'яті нащадків; вони прагнули увічнити своє ім'я, не задовольняючись надіями на безсмертя душі. А дехто з них міг бути і зразком невротичної жадоби слави. Приміром, Петрарка, листуючись з Бокаччо, деякі листи не відсилав, бо боявся, щоб вони не пропали для нащадків. Не довіряючи майбутнім біографам, сам пише «Листа до нащадків». Йому ж належить «Книга бесід про зневагу до світу», яка аж ніяк не свідчить про його зневагу до світської слави. В цьому він ближчий до античних філософів, ніж до християнських богословів. Поділяючи думку Цицерона про те, що слава – тінь чесноти, яка невідступно за нею йде, він гірко журився її минуцністю. В поемі «Африка» про недовговічність слави імені говорить Сціпіонові тінь його батька; людина вмирає тричі – спершу сама, потім час стирає надгробок з написом, а потім вмирають і славні писання, книги – і це вже третя смерть. Смуткові скороминуцості життя і неминучості смерті й забуття протистоїть у ліриці Петрарки не так ідея позасвітнього життя душі, як любов – ідеальна, а все-таки земна. Недарма й славу він розумів як любов, любов багатьох до одного.

Одну з найяскравіших спроб ревізії християнського розуміння Слави всередині самого християнського вчення, оперуючи його ж власними поняттями, зробив Еразм Роттердамський у своїй знаменитій полеміці з Мартіном Лютером про свободу волі. Для цього він провів розрізнення мирської слави на несправжню, що йде від потреб плоті й вигоди, та справжню, що йде від потреб і подвигів духу, – і цю останню «узаконив» як пов'язану із служінням Богу через добрі, боговгодні справи (натомість Мартін Лютер бачив лише Божу славу, поділивши її на «активну» – ту, «коли Він сам себе в нас славить», і «пасивну» – ту, «за допомогою якої ми славимо себе в Бозі»¹). В літературі схожа до Еразмової ідея слави озвалася в творчості Торкватто Тассо, почасти Мільтона. У Шекспіра вона ускладнена темами боротьби за владу, марноти і смерті, незбагненності глибин людської природи.

Доба раціоналізму, а потім романтизму в філософії та літературі остаточно розімкнула догматичні межі в розумінні СЛАВИ як духовної і моральної цінності. Власне, попередником виведення мораль-

¹ Див.: *Роттердамский Эразм. Философские произведения.* – М., 1986. – С. 126, 172, 173, 216 та ін.; Приложения. Мартин Лютер. О рабстве воли // Там само. – С. 517.

них питань за межі теології був Спіноза, який в «Етиці» виходить із того, що людина має «жити за приписами розуму, спонукана не страхом чи відразою, а самим тільки афектом задоволення»¹. У своїх моральних «теоремах» він не вживає поняття слави, але фактично обговорює ту саму проблематику в іншій семантиці (бажання подобатися, гордість розумна і нерозумна, зарозумілість тощо).

Чи не найбільше застановлялися над феноменом СЛАВИ французькі філософи-просвітителі, які шукали «природних» і раціональних пояснень суспільної природи людини та її моралі. У Ламетрі слава – один із атрибутів щастя як винагороди за істину, чеснотливість і вченість. Вона – спокусливий привид в урочистому почті чесноти. Оскільки ж щастя залежить і від думки інших, а не лише власної, то чеснота не хоче залишатися невідомою. Отож «усе робиться заради слави». Людина порушує закон природи, коли жертвує собою заради слави (заради літер свого імені, як саркастично зауважує Ламетрі), бо закон природи – думати про тіло перше, ніж про душу; любов до життя має більше прав, ніж марнославство. І – «чи не полягає більша велич душі в тому, щоб зневажати славу?»²

Гельвецій також пов'язує славу зі щастям, але інтерпретує її складніше і багатогранніше. До цієї теми він так чи інакше звертається майже в усіх своїх філософських працях. Слава – один із двох (поряд із багатством) шляхів до влади, а «влада – єдина мета людських прагнень». Слава «здобувається або зброєю, або красномовством» – щодо останнього Гельвецій посилається на те, в якій пошані було красномовство в Греції та Римі. Однак люди прагнуть до слави лише в тих суспільствах, де вона веде до влади, – тобто або в республіканських суспільствах, де добрі закони (слава красномовства, ораторська), або в бідних і войовничих (війська слава, обожнювана у язичників). У суспільствах деспотичних або багатих стимулів до слави немає, і вона занепадає, запановує байдужість до громадських справ. Деспотія винагороджує посередність і шанує ницість. Це призводить до занепаду людського роду, бо ж «слава – коханка майже всіх великих людей; вони прагнуть до неї крізь усі небезпеки; для завоювання її вони кидають виклик тяготам війни, нудзі наукових занять і ненависті багатьох суперників». Це останнє особливо небезпечно: задрість здатна замінити славу отрутою наклепів, отож «промені слави майже завжди сяють лише над могилою великих людей»³.

¹ Спіноза Бенедикт. Избранные произведения: В 2 т. – М., 1957. – Т. 1. – С. 585.

² Ламетри Жюльен Офре. Сочинения. – 2-е изд. – М., 1983. – С. 257, 275.

³ Гельвеций Клод Адриан. Сочинения: В 2 т. – М., 1973. – Т. 1. – С. 439–441; М., 1974. – Т. 2. – С. 188–191; Його ж. Про людину, її розумові здібності та її виховання. – К., 1994. – С. 136, 137.

Своєрідну романтичну концепцію слави розвинула Жермена де Сталь, підкреслюючи її похідну від сакраментального морального закону природи і водночас описуючи суспільно-психологічний механізм її дії. «Слава, ця благородна нагорода, якою вшановуються всі суспільні чесноти, ґрунтується на моральності...», – каже вона, – без моралі слава нетривала». Слава – і стимул, і складник величі людського духу; вона нерозривно пов'язана з фундаментальними цінностями людської особистості, постає у взаємодії з ними: «Свобода, добродієність, слава, освіта – ці величні супутники природної гідності людини пов'язані між собою, походять з єдиного джерела і не могли б існувати одна без одної». Через сакральність морального закону сакралізується і скоординована з ним слава. Слава передбачає суперництво і вивищення над середнім рівнем, сприяє вдосконаленню людини та роду людського.

Як і дві тисячі років тому Саллюстій, як і її співвітчизник Гельвецій, думки якого відлунюють і в неї, Жермена де Сталь говорить про роль літератури і мистецтв у культивуванні слави, а відтак і в моральному вдосконаленні роду людського. Звідси можливість величезного впливу літератури на суспільство. Але не всяке суспільство здатне генерувати славу як чинник і стимул морального вивищення та героїзму (знов згадаймо Гельвеція!). «Нація нерішуча і пересичена не здатна до пристрастного захоплення», як і нація, в якій запанував дух розчарувань і скепсису «внаслідок поверхових досліджень, що руйнують звичні уявлення, не занурюючись углиб предмета» і «лише послаблюють силу переконань, виплеканих людством». Душу такого народу «сковує старечий холод», а великих людей зустрічають байдужість і заздрість. Натомість «нація, яка щодня набуває нові знання, любить великих людей, бо бачить у них провідників, що вказують їй новий шлях...»¹

Але і в деспотичних суспільствах глибоко закорінена в людській природі потреба самовиявлення, що в деяких надзвичайно обдарованих соціальним чуттям і, сказати б, «розіткнених» у суспільство натур переростала у жадобу слави, – пробивалася крізь усі перепони, нерідко проявляючись у потворних або трагічних формах.

Яскравим прикладом може бути доля великого російського «дисидента» – філософа Петра Чаадаєва, який за свій болючий історіософський роздум-присуд для Росії здобув в очах одних славу найблагороднішого мислителя, а в очах інших – божевільного, яким і був проголошений офіційно, «Не было столь низко поставленного осла,

¹ Сталь Жермена де. О литературе, рассмотренной в связи с общественными установлениями. – М., 1989. – С. 74, 76, 75.

который не считал бы за свой долг и приятную обязанность лягнуть копытом в спину льва историко-философской критики. Вряд ли кому-нибудь и когда-нибудь выпадало на долю в России в такой мере и в такой степени изведать волнения другой, обратной стороны славы», – пише дослідник ¹.

Інший приклад – майже патологічного жадання слави, але все-таки не будь-якою ціною, а ціною благородного подвижництва і самозречення, посвячення вищій меті, – в долі знаменитого російського політичного емігранта середини ХІХ ст., філософа і поета Володимира Печеріна, який у «Замогильных записках» склав справжній гімн славі й власній пристрасті до неї: «Провидение никогда не обманывает. Семена великих идей, бросаемых им в нашу душу, всегда суть верный залог прекрасной жатвы славы... Слава! Волшебное слово! Небесный призрак, для которого я распинаюсь! О Провидение! Прошу у тебя лишь дня, единого дня славы, и дарю тебе остаток моей жизни!» ² (Як тут не пригадати великого знавця і проникливого аналітика людської природи французького філософа-мораліста Жана де Лабрюйєра: «Дивлячись, як людина любить життя, важко повірити, що вона може любити що-небудь ще дужче; тим часом славі вона віддає перевагу перед життям, хоча слава – це всього-на-всього думка, яку склали про неї тисячі людей, невідомих їй і кого вона не бере до уваги» ³.)

Своєрідне резюме еволюції поняття (і почуття) слави в історичному процесі десакралізації європейських суспільств, роль слави в житті сучасного людства як компенсат чи замітника (сурогата?) християнських понять про безсмертя душі та царство небесне і водночас зусилля людської думки й сумління якимось пов'язати ці різносферні модули самореалізації «я», – дає Еріх Фромм: «В сучасному суспільстві, починаючи з ХVІІІ ст., такі поняття, як “історія” і “майбутнє”, замінили традиційно наявні християнські уявлення про царство небесне: нині відомість, слава, – хай навіть і лиха, – все те, що гарантує хоча б коротенький запис в аналах історії, – якоюсь мірою є часточкою безсмертя. Пристрасне прагнення до слави – це не просто вираження мирської суєти: воно має релігійне значення для тих, хто більше вже не вірить у традиційний потойбічний світ. (Це особливо помітно в середовищі політичних лідерів.) Пабліситі прокладає шлях

¹ Жихарев М. И. Докладная записка потомству о Петре Яковлевиче Чаадаеве // Вестник Европы. – 1871. – № 7, 9. – Цит. за: Русское общество 30-х годов ХІХ в.: Люди и идеи. Мемуары современников. – М., 1989. – С. 100.

² Русское общество 30-х годов ХІХ в. ... – С. 174.

³ Лабрюйер Жан де. Характеры, или нравы нынешнего века. – М.; Л., 1964. – С. 300.

до безсмертя, а представники засобів масової інформації перетворюються немовби у священників нового типу»¹.

...Поезія XVIII і XIX ст., діючи в одному духовному полі з сучасною їй філософією і зазнаючи її впливу, дає найвищий ступінь свободи в оперуванні поняттям слави та безмежне розмаїття інтерпретацій і мотивувань, – хоч дедалі більше відходить у бік емансипації мирської слави в різних її іпостасях.

Особливо велике місце мотив слави посідає в поезії та прозі романтиків (власне – ширше, в усій їхній ідеології; вище вже згадувався трактат Жермени де Сталь; можна було б у цьому зв'язку називати й інші теоретичні праці романтиків).

У Шіллера мотив слави вплітається в широку поетично-філософську концепцію морального світу людини, що розгортається між полюсами вічності й минулості, життя і смерті, благородства і ницості, краси і потворності; є в нього і відгуки античного та рицарського образів слави.

У багатьох романтиків знайдемо – в контексті стражденного неприйняття суєтності світу – нове заперечення «мирської слави» і протиставлення їй «життя святого», «божественного життя» (поезія Гельдерліна «Мирська слава»). Своєрідне поєднання «мирської» і «божого» слави – у славі «рицарській»: фактично рицар – і реальний, і «поетичний» – усе робив, щоб здобути мирську славу, але її сакралізація відбувалася завдяки тому, що він присвячував свої подвиги справі християнства (насамперед у добу хрестових походів, пізніше ж – «дамі», хоч ніби й «Дамі» – Пречистій Діві, Божій Нареченій). Саме такий характер часто має рицарська слава у поезії романтиків, насамперед німецьких і французьких. Водночас мотив рицарської слави міг асоціюватися з мотивом боротьби за визволення (об'єднання, відродження) вітчизни. Приміром, у німецького поета-романтика Фрідріха Рюккерта знаходимо характерне протиставлення *слави золота* і *слави заліза*; слава золота для нього «дешевша дрантя дармового», славить же він залізо й «залізні когорти», що мають повернути «вітчизні сутність замість позолоти». Певно, щось подібне мав на увазі й Людвіг Тік, говорячи про славу сміливців.

Набагато виразніше, гостріше й патетичніше це поєднання мотиву слави з мотивом патріотичної боротьби, слави особистої й слави вітчизни – у поетів тих народів, які вирішували завдання національного визволення (Петефі, Міцкевич, Дж. Леопарді, Х. Ботев). Минула національна слава протиставляється нинішній ганьбі й має «присоромити» занепалих сучасників та пробудити їх до боротьби проти чужи-

¹ Фромм Э. Иметь или быть? – М., 1986. – С. 108, 109.

нецької тиранії. Схожим чином і в Гюго патетичні гімни славі Франції – воєнній (Наполеон; до речі, оди Наполеону Бонапарту – мало не спеціальний жанр у поезії не лише французьких, а й німецьких романтиків, хоч були й філіппіки), політичній (республіканський ідеал, революційний приклад світові), інтелектуальній (великі імена науки і мистецтва), – мають у собі й великий заряд національної самокритики – картання сучасників, які терплять ярмо деспотизму Луї Бонапарта, цього ненависного Гюго узурпатора. Гюго не випадково апелював до честолюбства і славолюбства французів – у ньому він бачив національну рису свого народу: «Цьому народові потрібна слава. Коли немає ні Маренго, ні Аустерліца, він хоче бачити і любити таких, як Дюма і Ламартін». Можливо, на такий портрет своєї нації Гюго несвідомо переносив і риси власного автопортрета. Адже він жадав слави і не приховував цього. «Слава має нищівну силу», – казав він. Андре Моруа у своєму відомому біографічному романі про Гюго наводить переконливі свідчення його неабиякого честолюбства, що надавало інколи амбівалентності його образів¹.

...Як бачимо, феномен слави іманентно властивий людській суспільній природі, людському суспільству як колективному утворенню, супроводжував усю його історію, точніше: був їй співучасний і був безліч разів модельований – ідеологічно, філософськи, поетично, – наповнювався величезним обсягом колективних та індивідуальних розумінь і переживань.

Здавалося б: що тут може бути ще нового і важливого? Але річ у тім, що йдеться – принаймні стосовно літератури, поезії – не про теоретичну конструкцію і навіть не про якусь виокремлену спеціалізовану пристрасть, а про живий дух людської особистості, про її взаємодію з іншими людьми, з народом, зі світом, про її самостояння перед безоднею таємниць буття і перед вічністю, перед таїною творення... Про людину в конкретному суспільному і метафізичному бутті. Одне слово, синдром слави, коли йдеться про велику людину, освітлює і «озвучує» весь обсяг її внутрішнього світу, всю її долю, як і відповідну добу та відповідне суспільство. Тому у великого поета переживання і «виговорювання» феномена слави (в усьому його діапазоні – не конче власної слави!) може бути аспектом його, саме його творчого генія і несе для нас якісь неповторні та важливі одкровення світозбагачувальної міри, якісь етичні осягнення.

Саме це треба сказати про Шевченка.

¹ Моруа Андре. Олімпіо, або Життя Віктора Гюго / Пер. з фр. Ю. Калиніченка. – К., 1974. – С. 272, 273, 279 та ін.

Отож – на перший погляд – Шевченко з його мотивами слави цілком вписується в загальноєвропейську поетичну традицію (насамперед романтичну), з якою значною мірою співвідносна й українська книжна традиція (про що далі).

Однак звернімо увагу на дві обставини.

Перша – надзвичайна насиченість його поезії лексемою СЛАВА та похідними. Із європейських поетів ХІХ ст. під цим оглядом з ним можна порівняти (та й то лише почасти) хіба Міцкевича, Байрона, Гюго, Петєфі. І ще меншою мірою – когось із російської поезії того часу, в якій поняття це набуло абстрактнішого характеру або ж обернулося вужчими мотивами воїнської слави (Батюшков, Хомяков) та слави в розумінні аристократичному й мистецькому (Пушкін, почасти Лермонтов). (Звичайно ж, це не є підставою для якогось вивищення Шевченка над будь-ким іншим із поетів; ідеться просто про специфічний характер одного із мотивів творчості.)

Друга обставина – широчінь спектра значень лексеми. Серед тих значень – і багато які (чи майже всі, хоч і різною мірою) з тих, що створили фонд європейської загальнопоетичної традиції, і ряд таких, що не мають аналогій у інших національних поетів, оскільки відбивають саме українську духовність, історію, побут.

Почнемо з побутового рівня. У Шевченка поняття «слава» дуже часто вживається на означення моральної репутації людини, надто ж дівочої репутації – як доброї, так і поганої, лихої. Інтенсивність оперування цим поняттям напевне зумовлена народним слововживанням і народнопоетичною традицією, що своєю чергою відбивало особливості побуту, моральної атмосфери і суворого морального цензу української сільської громади. В народних баладах про несвідоме, з незнання, одруження брата й сестри читаємо: «Буде слава на весь світ», «пустили славу на весь світ»... В іншій баладі:

*А вже тая слава по всім світі стала,
Ой що жива із мертвим на рушничок стала.
По всім світі слава, ще й по городочку,
Що жива мертвому вишила сорочку.*

Іноколи ж у значенні недоброї слави вживається: «неслава», «неславонька»: «Як не прийдеши обідати – неславонька буде».

У Шевченка в аналогічному контексті також маємо неславу, недобру славу («Поки слава на все село // Недобрая стала»), але здебільше просто «слава» в значенні поговору (суто народна традиція): «...Моліться, дівчата. // Моліться і не кваптесь // На панів лукавих. // Бо згинете осміяні, // Наробите слави»; «...Де дінусь я, де діну славу, // І гріх, і стид?...». Така можливість вживання одного й того самого

слова в протилежних значеннях у цьому випадку зумовлена тим, що і добра, і лиха слава завдячують спільній умові – *широкому розголосові*. Цікаво, що цю семантичну амбівалентність Шевченко переносить з побутових колізій і в суспільні, політичні: «Наробили колись шведи // Великої слави»; або як-от у поезії «П. С.»: «Не жаль на злого, коло його // І слава сторожем стоїть. // А жаль на доброго такого, // Що й славу вмє одурить». Тут, певно ж, «слава» означає заслужено погану репутацію. Більш «прозоре» перетворення слави на неславу: «...І воздасть їм за діла їх // Криваві, лукаві, // Погубить їх, і їх слава // Стане їм в неславу» (з «Псалмів Давидових»).

Ще одна версія лексеми «слава» – на означення якоїсь голосної події, новини (баладне: «А у місті Богославі сталася новина») – звідси Шевченкове: «наробити слави», «...У Фастові, // У славному місті...», «...У Бихові, славнім місті...», «У Вільні, городі преславнім...», – коли йдеться про якусь незвичайну, «баладну» подію, пригоду, щось пам'ятне...

Надзвичайно важливе місце в системі Шевченкових цінностей посідає *слава козацька*.

Це знов-таки має ґрунт у народній традиції, як фольклорній, так і книжній – загалом в українському історичному самопочуванні. (Цікаво, що відомий дослідник етнопсихології українського народу І. Мірчук уважав СЛАВУ і ВОЛЮ складниками його ментального архетипу.) Наш народ з часів Київської Русі мав свій ідеал лицарської слави. Цим ідеалом був перейнятий, скажімо, князь Святослав («...Святослав спробував відродити на Україні славне старо-східноєвропейське лицарство з його суворими військовими традиціями та героїчними ідеалами... Він... намагався воскресити... дух вікінгів і “богатирів”, відновити їх ідеали і звичаї, міцно зв'язані з поганськими лицарськими звичаями, з поганською героїчною релігією»; він «свідомо наслідував звичаї давніших лицарів і мріяв зрівнятися з ними в “богатирських” подвигах і славі»; «Стремління до далеких походів та геройських подвигів, жадоба воєнної слави... панувала над Святославом...»¹

Пафосом лицарської слави сповнене «Слово о полку Ігоревім» («Іржуть коні над Сулою, // Слава дзвенить у Києві»; «Шукаючи собі честі, // А князеві слави»; «Мечами разити, // А собі слави шукати»; «Уже ганьба славу поборола»; Всеслав «розбив славу Ярославову»; «Князям і дружині слава»).

Ця традиція знову оживає в думках і піснях козацької доби з їхнім неодмінним «славним Запорожжям», «славними запорожцями»

¹ Зайкін Вячеслав. Християнство на Україні за часів кн. Ярополка (969–979) // Записки чина св. Василя Великого. – Т. 3. – Вип. 1–2. – Жовква, 1928. – С. 22, 34.

і таким же неодмінним рефреном: «Слава козацька не вмере, не поляже». Тут козацька слава – не просто синонім поголосу, популярності, визнання, доброї пам'яті (хоч і це: «Да премудрому лицарю славу учинили»), – а й набагато глибше поняття, емблема своєї народної індивідуальності, знак її збереження, ствердження історичної тяглості народного буття («Слава не умре, // Не поляже! // Буде слава слава // Поміж козаками») – те, що підхопить і поглибить Шевченко.

Для ранньої поезії Шевченка поняття «козацька слава» є домінуючим. Семантично начебто однозначне й просте (до того ж часто вживаються застигли формули з народних пісень і дум), насправді воно в Шевченковій поезії надзвичайно скomпліковане й має широкий діапазон емоційних відтінків та змістових акцентів – від гордості за минуле свого народу («...За що слава козацькая // На всім світі стала!...») до гіркоти й плачу над нинішнім станом Вітчизни («Гине слава, батьківщина»; «...Заплакали б тяжко, бо ви б не пізнали // Козацької слави убогих руїн»; «...На нашій славіній Україні, // На нашій – не своїй землі...»; «...А панам лукавим... // Нащо здалась козацькая // Великая слава?!...»). Цей останній мотив у Шевченка звучить, може, дужче, ніж у будь-кого зі світових поетів, – так, принаймні, вважав Луначарський, досконалий знавець світової поезії та її компетентний інтерпретатор. Але загалом це відомий у поезії мотив, – як і докір сучасникам, що ганьблять славу минулого (вже називалося в цьому зв'язку Леопарді, Петефі, Міцкевича, Гюго; цей ряд можна було б продовжити, почавши з пізноантичних авторів); схожі обертони є і в мотиві колишньої ратної слави сербів у «Сеобе» («Переселеннях») М. Црнянського.

Натомість хочу звернути увагу на те, чому, здається, немає прямих аналогій у світовій поезії. Ставши в обороні СЛАВИ (тобто доброго імені й чеснот) свого знеславленого народу, Шевченко подає суворий рахунок його гнобителям і сподівається на історичний реванш: «...Бо слава здорово кричить // За наші голови...» (до речі, «слава... кричить» – суто біблійний образ). Тобто слава – не лише запорака невмирущості народу («...Все осталося, все сумує, // Як руїни Трої. // Все сумує, – тільки слава // Сонцем засіяла...»; «...Слава не поляже; // Не поляже, а розкаже, // Що діялось в світі, // Чия правда, чия кривда // І чиї ми діти». Слава – це ще й стимул (з глибин і всього обсягу народної пам'яті), засіб боротьби, самоствердження народу. Тим більше, що мотив слави контамінується з мотивом волі, правди, справедливості, – що є суто шевченківською контамінацією. Справді, в кого ще можна знайти таке постійне, щільне й органічне поєднання цих понять, сполучення їх у «ядро» поетичної метаідеї: «...Там найдете щирю правду, // А ще, може, й славу...»; «Наша воля і слава»; «...Та

піду шукати правди // І тієї слави...»; «...Любіть її, думу правди, // Козацьку славу...» (як пронизливо сказано: козацька слава – дума правди!). Можливо, є тут і вплив Біблії з її грандіозним, генералізуючим, усеохопним змістом поняття слави (Божої); у всякому разі, в Шевченковому переспіві 81-го Давидового псалма знаходимо саме оте питоме його поєднання слави, правди і волі: «...Встань же, Боже, суди землю // І судей лукавих. // На всім світі твоя правда. // І воля, і слава», – хоч, до речі, в самому Давидовому псалмі саме цих двох останніх рядків і немає, що так знаменно для Шевченка.

В отій своїй функції оскарження несправедної «реальності» мірою правди і волі Шевченків *суд слави* є модифікацією *суду історії*, а це – принципово нове для поезії XIX ст. Принаймні в шевченківському аспекті: утвердження національної справедливості (невід’ємно від соціальної, звісно) як неодмінної передумови світової справедливості, Божої і людської правди. А звідси вже – і Божий суд, що так багато важить у Шевченковій поезії.

Але *козацька слава* – це складник набагато ширшого Шевченкового мотиву *слави України*. Дедалі більше пов’язується її з духовними надбаннями народу: «Наша дума, наша пісня // Не вмре, не загине... // От де, люде, наша слава, // Слава України!...».

Під цим оглядом варто згадати й наскрізний для Шевченка жанр послань-звернень до тих своїх попередників і сучасників, які й підтримували пам’ять про славу України, і самі її творили, – від Квітки-Основ’яненка й Котляревського (для якого в Шевченка і особистий борг вдячності, бо: «...Всю славу козацьку за словом єдиним // Переніс в убогу хату сироти») – до Марка Вовчка («...Щоб наша правда не пропала, // Щоб наше слово не вмирало...»). Тут можна говорити про певний жанровий зв’язок із традицією української панегіричної поезії XVII ст. (латиномовної, польськомовної, староукраїнськомовної) – Касіяна Саковича, Мелетія Смотрицького та ін. (хоч Шевченкові «панегірики» далекі від учено-ритуального канону панегірика класичного і є актом глибоко індивідуального переживання та вільного лету думки); так само, як Шевченкові поезії-балади про славетних козацьких ватажків об’єктивно є продовженням (звісно, зовсім в іншій якості) батально-героїчної поезії XVI–XVII ст. (з якою Шевченко хтозна чи й був обізнаний: у всякому разі, свідчень про це не залишилося).

Але вернімося до особливостей мотиву слави у Шевченка порівняно з іншими великими поетами. Тут є ще один безпрецедентний момент. У світовій філософській, літературній і громадянській традиції *слава – поняття елітарне*. Слава – атрибут і здобуток станової і духовної аристократії та окремих обранців долі – народних героїв

і великих митців. Про давньогрецьке суспільство Плутарх писав: «Евпатриди відзначалися славою, хлібороби корисністю, ремісники чисельністю, і цим встановлювалася між ними рівність». Через вісімнадцять століть Лев Толстой, пояснюючи, чому в центрі «Війни і миру» – герої з аристократії, князі й графи, казав: «Я писатиму історію людей... вільних від бідності, від невігластва і незалежних», -- бо тільки вони мають можливості «для боротьби і вибору між добром і злом», тільки вони могли «вибирати між рабством і свободою, між освітою і неучтвом, між славою і невідомістю, між любов'ю і ненавистю» (звернімо увагу: в цьому контексті слава виступає лише як протилежність невідомості).

У Шевченка ж СЛАВА – атрибут національного буття, надто ж козацького життя («козацькая слава», «наша славная країна», «слава України»; і не тільки слава «убогих руїн», а й надія на «нову славу»). Нею перейнята народна мораль (бо підстава слави – добро, твориме задля людей, громади, народу). Слава є свого роду критерієм і коригентом рівня громадського життя й самоусвідомлення. А творцем і носієм слави виступає все козацтво (ширше – народ), як також типовий окремий козак (бо слава – щось спільне, а не лише особисте). Глибока моральна мотивація слави робить її високим стимулом життєдіяльності українця козацького типу: «та піду шукати правди і тієї слави», піду «слави добувати». Таким чином, поняття СЛАВА у Шевченка небувало демократизоване і соціалізоване, а водночас сповнене історичного змісту – й історіотворче. Воно й культуротворче («наша правда, наше слово»). В загальному кажучи, СЛАВА – це правда буття України, модус самоствердження українського народу.

Саме в цій площині – народного світогляду та загальної ідеї буття України в світі – Шевченко по-своєму долає оту одвічну суперечність між славою мирською і «Господньою святою славою», «вічно-славою»: бо козацька слава вже й не мирська, а немовби посвячена Богові через історичну місію захисту християнства, а «слава України» шукає захисту Божої слави, більше того – на ній лежить святість; «свята слава», «свята правда» – як знак абсолютної цінності («Чигрине, Чигрине...»).

Тут варто нагадати про те, що в Україні були давні, з дохристиянських часів, міфопоетичні традиції сакрального світославлення – славлення родючості землі, сонячної благодаті, неба, місяця, зір, прославлення язичницьких богів. Християнська релігія не цілком витіснила з народної свідомості цю поетику світославлення, сліди її лишилися в давньому фольклорі. Але поступово в духовний побут народу входить уславляння єдиного Бога – до цього багато зусиль

доклали перші українські проповідники – Теодосій Печерський, митрополит Іларіон, а потім Клим Смолятич, Кирило Туровський... В післямонгольську добу Євангеліє і Псалтир міцно входять у моральне життя української людності.

Відомо, що Шевченко з дитинства знав Псалтир майже напам'ять, і глибоке враження від його (та Євангелія) моральної поуки, поетичної краси та віродавчої сили залишилося в нього на все життя, тим більше, що він постійно звертався до Біблії. Отож і Шевченкові образи СЛАВИ часто постають у вимірах християнського світопочування. Не раз апелює він до Божої слави як джерела милосердя, синоніму Божої потуги й самого Бога («Великая славо! зглянься на людей!»); Божа слава є немовби гарантом незнищенності правди, волі, самого життя: «...Не вмирає душа наша, // Не вмирає воля. // І неситий не виоре // На дні моря поле. // Не скує душі живої // І слова живого. // Не понесе слави бога, // Великого Бога».

З іншого ж боку, Шевченко гірко нарікає (у цілковитій відповідності до «логіки» Давидових псалмів!) на всіляке зневажання Божої слави: «...Осміяли твою славу, // І силу, і волно...». Звісно, навіть коли йдеться (у «Єретику») про історичне зло, фарисейство розтлінного кліру, – то й це для Шевченка спосіб думання про сучасне йому фарисейство та несправедність того ладу життя, проти якого він поставав: «...Не дай згнушатися лукавим // І над твоєю вічно-славою // Й над нами, простими людьми!..» Але в Шевченка не бракує і прямих інвектив на адресу соціальних і моральних відпаднів від Божої слави і правди: «...Умийтеся! образ Божий // Багном не скверніте...»

Другою стороною негачії Божої слави є в Шевченкових очах її зухвале привласнення силами зла: «...Розбойники, кати в тіарах // Все потопили, все взяли, // Мов у Московії татаре, // І нам, слілим, передали // Свої догмати!. кров, пожари, // Всі зла на світі, війни, чвари, // Пекельних мук безкрайї ряд... // І повен Рим байстрят! // От їх догмати і їх слава. // То явна слава...»

Але так само як Ян Гус у Шевченка закликає чехів «прозріти», «змити луду» і побачити ту «явну славу», – так і сам Шевченко в «посланії» «І мертвим, і живим...» не приймає тієї «слави» України, якою «чванилися» сини батьків – рабів Варшави і Москви: «Так от як кров свою лили // Батьки за Москву і Варшаву, // І вам, синам, передали // Свої кайдани, свою славу!» Так замикається те коло національної самокритики критерієм слави, яке починалося протиставленням «славних прадідів великих» – «правнукам поганим».

Це не знімає мотиву слави, а драматизує його. Подолання ілюзій, розмежування справжньої і фальшивої величі й слави (у Шевченка

це – розмежування між «тяжкими ділами» «дядьків отечества чужого» і «високими могилами» «мучеників», боротьбою самостійницького козацтва, самобуттям народу), біль усвідомлення поразок, страждання національної честі, – все це може з іще більшою силою підносити дух народу. Послухаймо великого знавця психології людей і народів Самуїла Смайльса: «Народи, як окремі особистості, черпають підтримку і опертя в почутті, яке підказує їм, що вони належать до славного племені, що вони спадкоємці його величі і повинні бути продовжувачами його слави. Надзвичайно важливо, щоб нація мала велике минуле, на яке могла б озиратися [...] Як і люди, нації очищаються і зміцнюються нещастями. До числа найславніших розділів у їхній історії належать ті, що описують випробування, які розвивали їхній характер. Любов до свободи і патріотичні почуття зробили багато, але випробування і благородні страждання – ще більше»¹.

Тож і Шевченкове гнівне заперечення слави-ганьби, мова про «всі неправди» та про «мучеників: кого, коли // За що розпинали», – вивершується вірою в оновлення слави істинної: «І оживе добра слава, // Слава України».

Водночас Шевченкові не чуже й традиційне вужче розуміння СЛАВИ в мистецькому аспекті – як синоніму надзвичайного покликання і надзвичайної долі поета, мистця. Тут мотив СЛАВИ пов'язаний із мотивом МУЗИ, а також із надзвичайно важливим у Шевченковій поезії мотивом праведного СЛОВА, животворящего СЛОВА, «нового» СЛОВА.

Та й цим не вичерпується звучання мотиву СЛАВИ в Шевченка. З роками в ньому дужчають обертони гротескні, сатиричні й гнівні (а втім, ще в «Кавказі» маємо нищівне пародіювання ритуальної імперської «слави», яке з суто шевченківською контрастністю почуттів переходило в гімн справжній славі «лицарів великих» – такий самий перехід від лжеслави до справжньої і в «посланії» «І мертвим, і живим...»).

У поезії заслання й останніх років СЛАВА нерідко постає в образі нерозбірливої або продажної хвойди, що скоряється силі й злочинству можновладців або стає жертвою ошуканця. За гіркою зверхністю Шевченкового тону щодо такої слави («лукава слава», «слава злая») стоять кривди його власної долі та долі його народу.

Слава – не лише мотив творчості Шевченка, а й чинник його власного життя, його німб і його прокляття. Шевченкове ставлення до власної слави неоднозначне, навіть болісно суперечливе. Є і потяг до неї, і збайдужіння, і відчуття її обтяжливості та прикрощів її зворотного боку; велика слава часто означає і велику самоту (побільшену

¹ Собрание сочинений Самуила Смайльса: В 6 т. – М., 1903. – Т. 1. – С. 28, 29.

в Шевченка обставинами його стражденної долі): «...Не завидууй і славному: // Славний добре знає, // Що не його люди люблять, // А ту тяжку славу, // Що він тяжкими сльозами // Вилив на забаву».

З цього погляду цікаві міркування знайдемо в іншого великого поета, іншої доби й іншого народу, але близького Шевченкові національно-романтичним і соціальним пафосом, – в латиського поета Яна Райніса, в його щоденникових нотатках, що так і звучать: «Питання про славу» – «Слава... потрібна як реклама, як організуючий момент, як допоміжний засіб, що дозволяє поетові справляти враження на ще ширші маси», вона може «бути зброєю, корисною для боротьби і для свого класу», а також «збудником для себе працювати ще більше». Водночас «що більше розвивається індивід і що більшим стає, то самотнішим він себе почуває, то дужче туга тягне його назад до мас, до народу, до пролетаріату. Щастя індивіда – лише в спільноті».

У Шевченка є і оте ставлення до власної слави як до засобу боротьби за свій народ і свій ідеал, але є і перевищення цієї «інструментальності» – перевищення до рівня місії: місії історичної і місії богонатхненної. Це відчуття місії було вже в «Заповіті». В останні роки життя (може, не без впливу величезної шани, яку йому явлено після повернення із заслання), в *останні дні* життя (може, в передчутті кінця земного шляху) воно постає в біблійній мові, в шатах святості: «...Благослови мене, друже, // Славою святою» (14 февраля); «...Через Лету бездонную // Та каламутную // Переплинем, перенесем // І славу святою» (15 февраля 1861).

...Отже, мотив СЛАВИ у Шевченковій поезії незвичайно багатий змістовно й емоційно, незвичайно драматичний і де в чому не має аналогій у світовій літературі та філософії. На цьому прикладі бачимо, як глибоко коріниться Шевченкова поезія у світовій традиції і водночас як розвиває і збагачує її. А якби розглянути під цим кутом зору й інші універсальні – вічні світові – мотиви його поезії (хоча б названі на початку: БОГ, ПРАВДА, ВОЛЯ, ДОБРО, СЛОВО, ДУМА, ДОЛЯ, МАТИ та інші), – це допомогло б нам краще зрозуміти його як поета не лише національного, а й світового, вселюдського.

СЛОВО

Слово було для Шевченка не тільки тим, чим він володів, а й тим, що ним володіло. Над його магічною силою він постійно застановлявся, намагаючись її зрозуміти, означити, вловити її пов'язаність з іншими силами життя. Тобто, слово-суб'єкт стає і словом-об'єктом, предметом осягнень та оцінок (самооцінок), що в своїй сукупності складають важливий і сталий мотив Шевченкової поезії. Мотив цей

своєю глибиною та емоційним багатством вписується в світову традицію сакрального, поетичного, філософського представлення Слова *.

Феномен слова як суто людського хисту і в цьому сенсі як відповідника людини віддавна цікавив філософів.

Давньогрецька філософія – як і давньокитайська – підходила до слова з раціоналістичних позицій. Людина відрізняється від тварини тим, що володіє Логосом. Давньогрецьке «Логос» однаково означає і слово, і думку. Звідси – ототожнення слова і думки, яке панувало в раціоналістичних ученнях аж до позитивізму ХІХ ст. та павловського вчення про умовні рефлекси і слово як «сигнал сигналів» (що може замінити «всі сигнали»).

Грецька філософія, як і китайська, як і всі наступні раціоналістичні філософії, за деякими винятками, не знала містичної сили Слова. Для Арістотеля дар Слова цілком уміщався в мистецтві риторики. Тільки Геракліт і Платон схилилися до містичного розуміння Слова. Згідно з Платоном, Слово має силу безпосереднього переконання, – як Краша, Слава, Насолода.

Натомість у всіх містичних філософсько-релігійних системах Слово відіграє головну роль. У індусів – це оум, у персів – гоновер, у Геракліта, Платона, у Старому Заповіті – мемра.

Іудейський філософ І ст. н. е. Філон називає Слово дитям Бога, посередником між Богом і людьми, первістком Божим, Божою тінню, віддзеркаленням Божим, навіть «другим Богом». Функція Слова – бути посередньою ланкою між Богом і світом.

Ототожнення Слова з Богом, із Божою світотворчою силою пронизує Біблію. Власне, йдеться про Боже слово, а воно і є Бог. («Спочатку було Слово, і Слово було Бог».) Другий Ісайя каже: «Трава всихає, квіт в'яне, а Слово Бога нашого перебуде вічно».

Розуміння Слова як самого акту Божого світотворення докладно розвинув Ансельм Кентерберійський у своєму «Каноні». «...Вища субстанція немовби вимовляє в собі все творіння раніше, ніж створює його...» Чи не нагадує це сучасну версію про світ як «текст», початок якому дав «інформаційний поштовх»? І далі: «Вища субстанція... все; що вона створила, створила через свою внутрішню мову». Але далі важливе уточнення: «Ця мова складається не з багатьох слів, але є одне Слово», «через яке все створено» – і яке «рівносущне йому». Тобто, йдеться не про говорення, а про творення в Слові, в якому і сам

* «...Слово – не тільки “вираження” думки, а добре збережена структура істини в суцюзі. Чи багато хто має слух для того, щоб почути це слово, – цьому лік не ведеться. Але ті, хто може чути це слово? – це питання визначає місце людини в історії» (*Хайдеггер Мартин*. Розговор на проселочній дорозі. Избранные статьи последнего периода творчества. – М., 1991. – С. 25.

Вищий Дух себе означає: «Вищий Дух сам себе рече рівновічним Словом»; «Він одним Словом рече себе і те, що Він створив»¹.

Про божественність Слова роздумували українські філософи з часів Києво-Могилянської академії. А Григорій Сковорода називає слово тлінними ворітьми до нетлінного джерела, а частіше саме серце людське ототожнює з Божим Словом. Михайло Максимович у праці «Про значення та походження слова» пише: «Через Слово ми сягаємо Того, Хто дав нам Слово разом із життям і світлом, із Чийого всемогутнього, первородного Слова виник світ зі своїми образами та звуками». Але що надзвичайно цікаво і по-своєму унікально, так це те, що Максимович, будучи не теологом, а природознавцем, підкреслює **активність людини** в осягненні Слова як Божого дару й користуванні ним: «Високе й могутнє мусило бути слово першої людини, від самого Бога нею почуте й перейняте; сильна була душа її, що мусила виражатися у слові такому високому, й за допомоги його владарювати над землею; ясновидючим був розум її, що мусив знати Природу, аби володіти нею свідомо [...] Ось у цьому **певному** житті був початок людського слова, яке є дар Бога і Божественна властивість людини. Воно є первинний, щонайповніший, безпосередній спосіб вираження душі, найвідповідніший до її єства й гідності. Людина заговорила – за подобою Божою, стала митцем і музикою – за подобою Природи...»².

Містичне або сакральне розуміння Слова як богоданої світотвірної сили завжди було надзвичайно привабливим і внутрішньо близьким для поезії. Духовно потужне поетичне Слово цінувалося як щасливий дар Божий – якщо не буквально, то метафорично. А великий поет уявлявся обранцем Божим.

І Шевченкове:

*Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється – ожива,
Як їх почує!.. Знать, од Бога
І голос той і ті слова
Ідуть меж люди!... –*

оце Шевченкове перегукується із самопочуттям багатьох великих світових поетів (тут знову згадаємо Сковороду: його ототожнення серця із Божим Словом).

Як і ось це, майже пушкінське (а написане під враженням від прочитання Лермонтова!):

¹ Ансельм Кентерберийский. Сочинения. – М., 1995. – С. 54, 80, 83, 84, 87.

² Максимович М. А. О значении и происхождении слова // Собр. соч. – К., 1880. – Т. III. – С. 28–29.

...Жива

Душа поетова святая,
Жива в святих своїх речах,
І ми, читая, оживаєм,
І чуєм Бога в небесах.

І він просить:

Мій Боже милий!
Даруй словам святую силу –
Людськеє серце пробивать
Людськїї сльози проливать.

Але мало в кого і з великих поетів знайдемо таке постійне поєднання божественості Слова зі святістю правди і любові:

Тойді вже сходила зоря
Над Віфлеємом. Правди слово,
Святої правди і любові
Зоря всесвітня зійшла!

«Слово правди і любові», «правди слово», воно ж «слово нове» – протистоїть «слову ветхому» як знакові світу лежебожого, як слову фарисеїв, «лицемірів, суєсловів, Господом проклятих». Воно – слово Ісуса Христа і його апостолів:

Возстав од гроба, слово встало.
І слово правди понесли
По всій невольничій землі
Твої апостоли святїї

І його неофіт –

...апостол великого
Христового слова.

Це слово перетворювало душі, животворило народи.

Немало великих поетів молили Бога, щоб дав їм таку силу слова, яка б допомогла їм визволити свій народ з-під чужоземного ярма. Але й цей мотив набирає у Шевченка особливого звучання. Гостро відчуваючи приниженість і упослідженість свого народу, він молить для України новоапостольської місії, про яку мріяли кирило-мефодіївці з їхнім біблійним девізом: «Камінь, який відкинули будівничі, стане наріжним», – і бачить цю місію в тому, щоб саме в Україні народилося для всього людства нове слово Божої істини:

Скорбящих радосте! Пошли,
Пошли мені святеє слово,
Святої правди голос новий!
І слово розумом святим
І оживи, і просвіти!

.....
 ...Ридаю,
 Молю, ридаючи, пошли,
 Подай душі убогій силу,
 Щоб огненно заговорила,
 Щоб слово пламенем взялось,
 Щоб людям серце розтопило.
 І на Україні понеслось,
 І на Україні святилось
 Те слово, божєє кадило,
 Кадило істини. Амінь.

Ще одна небувала, Шевченкова трансформація біблійної ідеї Слова-Правди – це Боже слово в обороні людини, в пильнуванні її гідності; слово як Божа благодать упосліджених:

...Возвеличу,
 Малих отих рабов німих!
 Я на сторожі коло їх
 Постаблю слово.

Дуже цікавий контекст цього «маніфесту», на що, здається, досі не звернуто уваги. В «Подражанні 11 псалму» поет говорить про тих, що «один на другого кують // Кайдани в серці. // А словами, // Медоточивими устами // Цілюються...» Вершиною їхнього фарисейства є благородна поза гідних речників свого краю: «...Ми не суєта! І возвеличимо на диво // І розум наш, і наш язик...» Ці слова часто цитують як Шевченків девіз. Але насправді це слова тих самих панів-патріотів, до яких давніше Шевченко звертався в посланні «І мертвим, і живим, і ненарожденним...» («А гвалту! а крику!»). Тож поет звертається до Бога: «А ти, о Господи єдиний, // Скуєш лукаві уста, // Язык отой велеречивий» – «ради їх, // Людей закованих моїх, // Убогих, нищих...» На сторожі коло їх і стане Господнє слово, «неначе срібло куте», а велеречиві слова лукавих поникнуть, «наче стоптана трава».

Зрозуміла річ, що переспіви біблійних псалмів для Шевченка – це форма його побожного самовираження.

І Шевченкове слово боронило всіх «малих», «німих» і скривджених, він виповів їхні страждання, їхній гнів, їхні надії. Але це слово – і в цьому також унікальність Шевченка – було їхнім власним словом, яке пройшло крізь горнило Шевченкового духу. Він повертав народіві його Слово. Саме в цьому найглибший зміст Шевченкової формули утвердження свого народу та його мови супроти сил поглинання: «У них (росіян. – І. Дз.) народ і слово, і у нас народ і слово». В цій формулі маємо діалектичне поєднання двох «нерозділимих і незмісимих» (якщо вжити слів кирило-мефодіївців) іпостасей Слова: Слова

як космічної категорії (чи то в біблійному, чи то філософському сенсі*) і Слова як сутності конкретного народу, що в ній означається духовність конкретної людини, отож і її мовна практика.

Коли Шевченко так високо мислив Слово поезії, за ним стояли багатство і краса рідної мови, що – як «наша дума, наша пісня», «наша слава» – «голосна та правдива, // Як Господа слово». Владу її відчував не тільки він. Вона багатьох перероджувала, наvertsала до народу, в'язала з його долею. Пантелеймон Куліш на схилі віку згадував, що він і Костомаров, прочитавши збірку українських пісень, яку видав М. Максимович, «в один день із народників великоруських перетворились у малоруських»¹. Світ українського народу відкривало їм українське поетичне, пісенне слово.

А Шевченко в цьому слові змалку купався і виростав. Воно його обрало і ним опікувалося. Воно стало суб'єктом його особистості, рівнозначним отій неподільній Шевченковій традиції: Доля, Слава, Муза, – бо й Доля, і Слава, і Муза – в слові. Звідси такий інтимний стосунок до нього, постійні звертання, розмови (!) зі своїм Словом. Звідси й діапазон емоційної забарвленості «з'явлень» Слова Шевченкові. Він «не одцуравсь того слова, // Що мати співала, // Як мало-го повивала, // З малим розмовляла...» Не пристав на раду «лукавих» – розказувати по-їхньому, а не «мертвими словами», тобто «неіснуючою» мовою цілого народу: «Буде з мене, поки живу, // І мертвого слова, // Щоб вилить журбу, сльози». У цьому слові оживає «думка правди», «козацька слава», і в його хатині, «як в степу безкраїм», з цим словом «козацтво гуляє», «батрак гомонить», «сине море грає», «могила сумує», «тополя шумить», «тихесенько *Гриця* дівчина співає...» І він «не самотній» у цьому світі свого Слова – отож щасливий. У пору гірких розчарувань «Трьох літ» йому здається, що вже не вернеться до нього «веселеє слово», як не вернеться «літа молодії» (хоч знаємо, що його слово ніколи не було **тільки** веселим, а вбирало в себе всі барви людських емоцій; під *веселістю* слова тут, мабуть, можна розуміти ту його спонтанність, легкість народження, про яку він пізніше скаже в «Пророкові»: «Неначе наш Дніпро широкий, // Слова його лились, текли, // І в серце падали глибоко»). І в тяжку неволю до нього «слова

* Одне з найхарактерніших для сучасної філософії розуміння Слова подає Мартін Гайдеггер: Слово – «структура істини сущого в цілому»; «Достеменна мова – це щось більше, ніж доступна нам людська мова [...] Це те ідеальне царство, з якого людина вийшла, але до якого вона прикута незримими ланцюгами». – *Хайдеггер Мартин*. Розговор на проселочній дорозі. Избранные статьи позднего периода творчества. – М., 1991. – С. 25. Чи не нагадає ця думка Гайдеггера оту давню, процитовану вище, думку М. Максимовича про «слово першої людини» як слово «повного життя»?

¹ *Куліш П.* Воспоминания о Н. И. Костомарове // *Новь*. – 1885. – № 13. – С. 63.

прилітають» з-за Дніпра далекого і плачуть та сміються, «мов діти». І він посилає їх додому в Україну, як і давніше, ще молодим, посилав свої думи:

*В Україну ідїть діти!
В нашу Україну...
Там найдете щире серце
І слово ласкаве,
Там знайдете щирю правду,
А ще, мож, й славу...*

Шевченко постійно рефлексує над власним Словом, і ця рефлексія є формою рефлексії над своїм становищем у житті суспільства та над своєю місією для України. Широка і потужна стихія його Слова є стихією, ним самим оцінюваною. Це як буває, хоч і дуже рідко: людина бачить сон, але уві сні розуміє, що це сон, на його течію вплинути не може, однак з-понад того ж таки сну якимось «ставиться» до нього...

Характерно «шевченківським» є постійне пов'язування сили Слова, його богонатхненності – з Правдою. Місія пророка – «святую правду возвістить», тим-то його слова «огнем невидимим пекли // Замерзлі душі». І мати неофіта Христові «слова живії // В живу ю душу прийняла» і «живого істиного Бога» «Слово правди понесла». Собі він просить у Матері Божої дару Слова «святої правди» – щоб возвістити його з України. Коли ж «на землю правда прилетить» – «незрячі прозрять», «німим отверзнуться уста» і ««прорветься слово, як вода».

Цей останній образ знов-таки дуже «шевченківський». Слово у Шевченка **лється** – чи як тиха, лагідна вода, чи як бурхливий грізний потік. Або – як сльоза. «Слово-сльози» – це – теж «шевченківське», не спостережуване в жодного іншого поета: щоб слово було сльозою. Міра щирості? Чистоти? Благодаті? На самому початку своєї творчості, в Петербурзі, він мучиться тим, що «тільки сльози за Україну... // А слова – немає...» «Сльози» мовби «замовляють» слово. І воно приходить, заповнює поета. «Сльози-слова» його душа жива «щиро виливає» (в «Гайдамаках»). А коли «в далекій неволі» «немає слов, немає сльоз» – то «немає нічого, // Нема навіть кругом тебе // Великого Бога!»

Діапазон перетворень Шевченкового самовладного слова-голосу і водночас авторської мотивації цих перетворень можна бачити на прикладі поезії «Чигрине, Чигрине». На руїнах української волі, коли «серце плаче, просить // Святої правди на землі», поет покладає надії на те, що, може, верне собі свою «правду бесталанну», своє «тихе слово». Оце «тихе слово» наче й несподіване там, де треба грімів і блискавок. Але в Шевченковій «тихості» – достоїнство внутрішньої

переконаності й кріпості. З того «тихого слова» він сподівається викувати «новий леміш і чересло» і «в тяжкі упруги» зорати «переліг» українського запустіння. А на перелозі посіяти свої «ширі сльози».

У Шевченковій поезії багато «сліз». Деякі немудрі критики та читачі навіть закидали (а подекуди й далі закидають) йому сльозливість. Сльози великих поетів – це окрема цікава тема. Шевченкові сльози можуть бути слізьми очищення й замирення, слізьми жалю і співчуття, але можуть бути й вогненними, можуть падати в землю, як і слово, ядерним зерном апокаліптичного зриву:

*Може зійдуть, і виростуть
ножі обоюдно,
Розпанахають погане,
Гниле серце, трудне,
І вицідять сукровату,
І наллють живої
Козацької тії крові,
Чистої, святої!!!*

Дивні трансформації уявних об'єктів думки, що не мають жодного логічного зв'язку: тихий голос, з якого викують леміш; сльози, з яких виростуть ножі; ножі, що розкрають погане серце і ввіллють доброї козацької крові (до речі, ножі можуть пустити кров, а влити – як?). Але є в цих «довільних» фантастичних перетвореннях вища поетична переконливість: вони позначають моменти переходу духовної енергії поета-пророка в якість буття його народу. І якщо станеться це оновлення цілого народу, то поет знову захоче повернути собі своє **тихе** слово. Він виконав свою місію (або, принаймні зробив усе, що міг), і тепер звертатиметься вже не до всього українства, а до тієї вічної дівчини, яка ввижалася йому все життя і знайти відгук у серці якої завжди було його омріяним щастям («Одну сльозу з очей карих – // І пан над панами!»).

Отож, може

*Меж ножами рута
І барвінок розів'ється* –
І слово забуте,
Моє слово тихо-сумне,
Богобоязливе,
Згадається – і дівоче
Серце боязливе
Стрепенеться, як рибонька,
І мене згадає...*

* Оці рута й барвінок «меж ножами» викликають у пам'яті іншу метафору: «ножі в букеті троянд» – так сучасники називали полонези Шопена. Це висока міра інтимізації патріотичного почуття.

*Слово моє, сльози мої,
Раю ти мій, раю!*

Ось такий коловорот почуттів, пригод слова: від слова-зброї до слова-сльози, від громового «слова нового», яке правда «меж людьми криком пронесе» («Осії глава XIV») до слова «тихого», «тихосумного», «богобоязливого».

Та й сувора патетика «Заповіту» переходить в ідилічну коду «тихого слова»:

*І мене в сем ї великій,
В сем ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

Бо тихе слово знаменує повноту здійснення ідеалу та святість пам'яті борця.

А тим часом боротьба триває. І Шевченко благає Господа,

*Щоб наша правда не пропала,
Щоб наше слово не вмирало.*

І слово далі кличе «за правду стать, за правду згинуть».

ДУМА

Поняття «дума» зустрічається у Шевченка в різних значеннях. Із них не всі є суто «шевченківськими» і не належать до специфічних мотивів його творчості. Інколи воно вживається як синонім слів «думка», «міркування»: «...Напишіть їй і мені вашу і думу, і пораду» (з листа до М. Макарова, 30 липня 1860 року). У «Передмові» до «Гайдамаків» згадується про думу, яку співає сліпий кобзар. У такому літературознавчому значенні – як жанр українського героїчного епосу – термін «дума» (вперше його вжив М. Максимович) зустрічаємо і в Шевченковому листуванні: «Чи не зустрінешся там часом з Гербелем... Отож, як побачиш його, то подякуй йому за переклад *Малоросійської думи*, надрукованої в Б[ибліотеке] для читання» (лист до А. Маркевича, 22 квітня 1857 року). Шевченко добре знав народні думи, опубліковані в збірниках М. Максимовича, П. Лукашевича, А. Метлинського, П. Куліша, і високо їх цінував, захоплення ними висловив у повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали». Народні думи були одним з історичних джерел Шевченкових романтичних поем, а в поемі «Сліпий» він дав зразок власної літературної думи, створеної за каноном народних дум (повторив її в поемі «Невольник» – пізнішому варіанті «Сліпого»). Власне, і «Гамалію» можна розглянути як «авторську» літературну думу.

Українські народні думи були відомі в російських літературних колах. Певно, під їх впливом К. Рилєєв деякі свої романтичні поезії на історичні теми та громадянські рефлексії називає думами. Інколи так само називали зразки політичної лірики («Дума» М. Михайлова, 1847).

В українській та польській романтичній поезії помітне місце посідав інший близький до народної пісні жанр – «думка»: ліричний вірш елегійного характеру. Серед Шевченкових поезій 1838 року чотири так і звалися: «Думка» (до цього жанру він звертається і пізніше, надаючи йому психологічної глибини та урізноманітнюючи зміст і ритміко-інтонаційний лад). Але наступного, 1839 року, він пише поезію, наче й близьку до думок і ліризмом, і народнопісенним ладом, і навіть номінацією («Думи мої, думи мої...») – ці перші слова її сприймалися і як назва), – але водночас і принципово відмінну. Ця відмінність – не лише в багатстві суб'єктивності та її емоційній наголошеності («Думи мої, думи мої, // Квіти мої, діти!»), широкій картині внутрішнього світу авторового «Я», драматичному представленні його пов'язаності з Україною, а й у тому, що ця його рефлексія-дума сама стає об'єктом рефлексії другого ряду: поет думає про свою думу, усвідомлює і поетизує її як стан особливої інтелектуально-емоційної напруги певного змістовного наповнення й імперативності. Це й було народження в Шевченковій поезії **мотиву думи** як авторефлексії над власним поетичним думанням, над невсипущим, настирливим і нав'язливим (як побачимо далі) збудником творчого процесу.

Ще в поезії 1838 року «На вічну пам'ять Котляревському» відчувається оця акцентованість важливої для автора думки, якій він шукає розуміння й відгуку:

*Праведная душе! прийми мою мову
Не мудру та щирю. Прийми, привітай...*

Цій дуже особистій «мові» (словам про найсокровенніше) він і дасть невдовзі означення: «дума».

«Думи мої, думи мої...» – свого роду поетичний самоаналіз, що дає уявлення про імпульси та перебіг творчого акту в Шевченка і про характер його дум: гранично щира мова про свою долю, свою самоту, потребу знайти рідне серце («Одну сльозу з очей карих – // І пан над панамі!»), туга за Україною, захоплення «козацькою волею», журба за героїчним минулим, докір собі самому за безрадість («тільки вмію плакати») і все-таки – надія, що думи свого сина (якими він щасливий: «квіти мої, діти») Україна прийме, і то неабияк (передчуття своєї історичної місії?):

*В Україну ідіть, діти!
В нашу Україну...*

.....
*Там найдете щире серце
І слово ласкаве,
Там найдете щиру правду,
А ще, може, й славу...*

Діапазон Шевченкових дум увесь час зростатиме, хоч не менше важитимуть і нескінченні варіації постійних.

Отже, говорячи про «думу» як один із найхарактерніших мотивів його поезії, ми повинні вести мову і про мотиви окремих «дум», як вони звучать або розгортаються в конкретних творах: тобто, йдеться про єдність рефлексій другого і першого ряду. Адже навіть коли Шевченко просто називає своє висловлювання «думою», в цьому називанні вже є оцінка особливого інтелектуально-емоційного «статусу» того висловлювання в естетичній структурі його поезії. Шевченко постійно рефлексує над своїми поетичними рефлексіями – всупереч відомому уявленню про його поезію як суто «природну»; в цьому, власне, відмінність його поезії від поезії народної.

Майже завжди авторська характеристика своїх дум (а вона так чи інакше присутня в кожному представленні їх) стає у Шевченка своєрідною квінтесенцією змісту або відповідником емоційного настрою твору, який є розгортанням відповідної думи або на неї резонує. Зокрема, не випадковим і не периферійним для «Гайдамаків» уявляється пристрасний поклик: «Любіть її, думу правди, // Козацькую славу», – оцінімо унікальність цієї формули: «дума правди», що відбиває непереможне тяжіння всіх смислів Шевченкової поезії до сакральності правди, – і водночас орієнтованість її на «козацьку славу». Зовсім інакше звертається поет до своєї думи у «Сні»: «Лети ж, моя думо, моя люта муко», – тут дума панорамає над важкими картинами імперської дійсності і стає стражденою, проте поет не може і не хоче її позбутися.

Уже не називає Шевченко свої думи «квітами». Тільки двічі ще зустрінемо в нього образ «думи-діти» – в посланні М. Щепкіну – «Заворожи мені, волхве», 1844 року, але вже в зовсім іншому контексті – в контексті непевної надії на майбутнє:

*Може ще раз прокинеться
Мої думи-діти.
Може ще раз помолюся,
З дітками заплачу.*

*Може ще раз сонце правди
Хоч крізь сон побачу, –*

та у вступі до поеми «Сліпий» – наче в цілковитій безнадії, як про втрачених, погублених дітей:

*Думи мої молодії,
Поховані діти;
Не літають з того світа
Пустку натопити.*

У вірші «Гоголю» (1848), навпаки, думи не поснули й не померлі, дуже напосідливі, але це вже не з'ява дум-квітів чи дум-дітей, а якийсь концерт фурій:

*За думою дума роєм вилітає;
Одна давить серце, друга роздирає,
А третя тихо, тихесенько плаче
У самому серці, може й Бог не бачить.*

І найтяжче те, що ці думи про знебуття України нема кому «показати»:

*І хто тую мову
Привітає, угадає
Великеє слово?
Всі оглухли – похилились
В кайданах... байдуже...*

Так само і в поемі «Осика» трагічно звучить мотив **непочутої** думи:

*Молюся, знову уповаю,
І знову сльози виливаю,
І думу тяжкую мою
Нічим стінам передаю.*

(Мотив «передачі» думи чи не найважливіший для поета і постійний – він починається від раннього романтичного напучення дум на дорогу в Україну і вивершується хіба в «Неофітах», у посвяті М. Щепкіну, вже в тоні вельми сумовитому: «І думу скорбную мою // твоїй душі передаю».)

Але ще гірше, ніж бути непочутим, – це бути самому окраденим на думи, втратити здатність «серцем жити // І людей любити», коли «гаснуть очі, // Заснули думи, серце спить». Енергія думи пов'язана з повнотою духовного життя, і марнота його породжує розпач:

*І день не день, і йде не йде,
А літа стрілою
Пролітають, забирають
Все добре з собою.
Окрадають добрі думи...*

Хоч знаємо, що і ці «три літа», і всі наступні не окрали, не приспали його дум; вони не полишають його, вони співмірні з його долею, його славою, «винуватцем» яких і є:

*О думи мої! о славо злая!
За тебе марно я в чужому краю
Караюсь, мучуся... але не каюсь!..*

Але знов і знов виринатиме мотив непочутості, обтяжений ще й особистою самотою, що набирає екзистенційного виміру...

В одному з найтрагічніших віршів останніх місяців життя – «Минули літа молодії» – ця самота сприймається вже як утрата самого себе, знебуття своїх гордих дум – свого покликання:

*...Нема
Анікогісінького нема!
Сиди ж один, поки надія
Одурить дурня, осміє...
Морозом очі окує,
А думи гордії розвіє,
Як ту сніжину по степу!*

*.....
Не жди весни – святої долі!
Вона не зійде вже ніколи
Садочок твій позеленить,
Твою надію оновить!
І думу вольную на волю
Не прийде випустить...*

А проте дума не скоряється ні долі, ні недолі. В неї своє життя, вона сама володіє людиною, і несила не думати про те, що думається. Бо в цій думі – уся пристрасть людської свідомості, вписана в сукупний досвід суспільства:

*– Якби то, думаю, якби
Не похилилися раби...
То не стояло б над Невою
Оцих осквернених палат!
Була б сестра, і був би брат,
А то... нема тепер нічого...
Ні бога навіть, ні півбога.*

Диявольщина нічного Петербурга з кошачими очима «апостольської брами» (Петропавлівської фортеці) урвала думу, але:

*Я схаменувся, осінивсь
Святим хрестом і тричі плюнув
Та й знову думать заходивсь
Про те ж таки, що й перше думав.*

У цих останніх двох рядках – вичерпна характеристика Шевченкової думи: її владності, невідступності, а часом «в'їдливості»; її вкоріненості в психоемоційному складові поета; її зосередженості на головних проблемах суспільного життя, моральних цінностях християнства та духовних імперативах власної особистості.

ВОЛЯ

Шевченкова поезія, спираючись на весь понятійний арсенал української мови, водночас потужно збагачувала його, досягаючи адекватності потребам самоозначення в своєму часові й у своєму суспільстві. Слово *воля*, щедро явлене як у побутовому мовленні, так і особливо в народній словесності, а потім у перших творців нової української літератури, здатне було, залежно від контексту, виразити широкий спектр почуттів, відтінків і варіантів змісту; воно стало дуже продуктивним в усій образній системі мови.

Увесь цей нагромаджений віками почуттєво-означальний та персоніфікувально-образний багаж лексеми *воля* Шевченко органічно сприйняв, і як така вона належить до найуживаніших у його текстах. Однак слід говорити і про суто Шевченків концепт *волі*, який відповідав розвиткові його власного світогляду й світопочування як нового рівня національної духовності.

Тут треба сказати, що слово *свобода*, яке поступово перебрало на себе специфічний, суспільно й політично акцентований аспект *волі*, ввійшло в українську мову пізніше. В народному мовленні його не було, в книжній мові його вживав Григорій Сковорода, в ідеолекті якого воно посіло дуже важливе місце, але переважно в розумінні морального, духовного скарбу особистості, вибору життєвого шляху відповідно до «сродності» своїй людській природі. Однак у нову українську літературу слово *свобода* вросло поволі. У багатшу й розвиненішу на той час російську літературу воно ввійшло раніше, хоча, як зауважив Г. Федотов у своїй статті «Россия и свобода», ще довго сприймалося як переклад французького слова *liberté*, оскільки в народній мові жила *воля*. В російській літературі того часу відбулася диференціація понять: *свобода* вживається переважно в суспільно-політичному контексті (хоча водночас досить продуктивною є і лексема *вольность*), тоді як *воля* стосується самоозначення особистості чи – насамперед – народного побуту та народних соціальних потреб (скажімо, коли йшлося про вимоги скасування кріпацтва; або згадаймо назву революційної організації: «Земля и Воля»). В російській політичній поезії Шевченкового часу (наприклад, у М. Михайлова) *воля* здебільше заступає *свободу*.

Однак *воля* інколи розумілася і як сваволя, бунт, безвладдя, – на небезпечний характер змішування цих понять у народній свідомості вказував той же Г. Федотов у згаданій статті, вбачаючи в цьому один із виявів нерозвиненості політичної культури в російському суспільстві та небезпеку для демократії. Це міркування, звичайно ж, може викликати певні асоціації і при погляді на українську історію.

У Шевченка поняття *свобода* органічно звучить у його російськомовних текстах; у поемі «Тризна» – саме в значенні політичної свободи як заперечення рабства: «Воспойте свободу на рабской земле», але й «свободу мысли, дух любви»; у російських повістях – і в цьому широкому значенні, і в значенні здобуття особистої свободи – визволення із заслання. Але в усіх випадках паралельно, і навіть частіше, вживається поняття *воля*.

Характерно, що про *вольності, козацькі вольності* – основний конструктор патріотичних документів козацько-гетьманської доби – Шевченко згадує лише побіжно, в монолозі Никити Гайдая про дипломатичні хитрощі польського королівського двору: «Я полагаю, они трактуют о вольностях козацких, чтоб отстранить Хмельницкого» (III, 17). Це і зрозуміло: Шевченкові йшлося не про привілеї козацької старшини або відібраної частини козацтва на службі в Речі Посполитої, а про справжню волю всього українського народу.

Отож – про *волю* у Тараса Шевченка.

Як і всі універсальні категорії, *воля* у Шевченка має багато аспектів значення, постійно вступає у зв'язок з іншими універсальними категоріями і, звісно ж, у динаміці творчості наповнюється дедалі багатшим змістом. У Шевченковій нерозривній екзистенційній ланці – *воля, доля, слово, правда, слава, щастя* – *воля* є першостимулом, даючи життя всій системі цінностей. *Воля* або тотожна *долі*, або є її умовою, як і умовою *щастя*; *правда-воля* є моральним абсолютом і неспростовним аргументом в оцінці людських діянь: «Брешеш, людоморе! // За святую правду-волю // Розбойник не стане...»; *слово*, надихане *волею*, здатне перероджувати людські душі або й увесь народ. Водночас поняття *Божья воля* у Шевченка здебільше тотожне *долі*, хоч уживається і в значенні Божої потуги; а *воля* як означення суб'єктивної психологічної скерованості особистості зустрічається в нього порівняно рідко. Частіше *воля* у Шевченка стосується об'єктивного становища людини або народу, міри їхнього самовладання. Воно дістає велике соціальне навантаження, просякнуте водночас високим моральним почуттям, вираженим в означенні *братерська воля*: «Братерська наша воля // Без холопа і без пана...».

Уперше поняття *воля* з'являється в Шевченковій поезії в «Катерині» – як антитеза домінанті *неволя* та в емоційній і смисловій пов'язаності з іншою парою антитетичних лексем: *доля* і *недоля*. Зумовлюючи одна одну, *воля* і *доля* мали б забезпечувати якийсь бажаний, ідеальний стан людської душі в її самопочуванні, але цей стан невловний і неозначуваний, оскільки ніхто його не осягнув. Видиме житейське благополуччя або високий соціальний статус, що зазвичай уявляються запорукою доброї *долі* (а отже, в цій бінарності, й *волі*), насправді тримають людину в *недолі* й *неволі* марноти:

*Єсть на світі доля,
А хто її знає?
Єсть на світі воля,
А хто її має?
Єсть люде на світі –
Сріблом-злотом сяють,
Здається, панують,
А долі не знають, –
Ні долі, ні волі!
З нудьгою та горем
Жупан надівають,
А плакати – сором.
Возьміть срібло-злото
Та будьте багаті,
А я візьму сльози –
Лихо вилити;
Затоплю недолю
Дрібними сльозами,
Затопчу неволю
Босими ногами!
Тоді я веселий,
Тоді я багатий,
Як буде серденько
По волі гуляти!*

Отже, марноті життя, хай і в шатах гоноровитого благополуччя, протиставляється душевний спокій, який дає *воля серця*, бо тільки воно не здурить, бо *воля серця* – це не сваволя, а воля в добрі, у згоді з людською природою. Якщо це не відгомін читаного ще в дитинстві Григорія Сковороди, то, в усякому разі, перегук з ним – зумовлений, зрештою, національною ментальністю. Мотив *волі серця* стане однією з констант Шевченкової поезії, набираючи щоразу нових модуляцій.

Звернімо увагу: тут-таки вперше з'являється у Шевченка й дієслово *гуляти* у специфічному значенні повноти самовиявлення особистості, розкошування у правді й волі – в «козакофільських» поезіях

Шевченка воно буде дуже наголошеним, набуваючи вже й значення не лише самозабутнього бунтарства та індивідуального «шукання долі», а й щасливого панування козацького братства в минулому («До Основ'яненка» та ін.). *Воля* неодмінно йде і в парі зі славою – вони супутні та взаємоспричинені: «...Пановали, здобували // І славу, і волю...». Це – в «Івані Підкові». І в «Гамалії»: «Наша воля і слава».

Ще «Думи мої, думи мої» наголошено вводили поняття «козацька воля», масштабом якої є сама природа, сама земля України:

*Там широко, там весело
Од краю до краю...
Як та воля, що минулась,
Дніпр широкий – море,
Степ і степ, ревуть пороги,
І могили – гори,
Там родилась, гарцювала
Козацькая воля...*

Для Шевченка романтичної пори дуже характерне оце асоціювання *волі*, *січової*, *козацької волі* з природними стихіями, що заперечують людські обмеження. (Беручи ширше, А. Мойсієнко слушно говорить про «волю як світ» у Шевченка¹.) Нерідко «підставою» *волі* є самий дух українського степу: «Там в широких полі воля»; «Сини мої, гайдамаки! // Світ широкий, воля, // – Ідїть, сини, погуляйте, // Пошукайте долі». Ця *воля* немовби не потребує конструктивного означення і уявляється то як визволення від покори й гніту, то, часом, як обнадійлива обіцянка невідвладності нікому й нічому. Таку *волю* може малювати Назар Стодоля коханій дівчині Галі: «Ми поїдемо туди, де нема і не буде ні полковника, ні батька твого, де тільки одна воля, одна воля та щастя». Мотив щасливої суголосності безоглядної української волі – безмежному українському степові звучить і в більш політично окреслених варіантах, як-от у полум'яних візіях Никити Гайдая: «И наши вольные законы // В степях широких оживут!». Але це романтичне ретро вже не тільки надихає; набуває сили звучання й гірко-та розчарування. Апофеоз *козацької волі* розряджається сумним фіналом, що ставить під сумнів її історичну перспективність:

*...Там родилась, гарцювала
Козацькая воля;
Там шляхтою, татарами
Засівала поле,
Поки не остило...
Лягла спочить... А тим часом
Виросла могила...*

¹ Див.: Мойсієнко Анатолій. Слово в аперцепційній системі поетичного тексту. Декодування Шевченкового вірша. – К., 1997. – С. 125.

Мотиви героїки козацьких походів неодмінно вивершуються гірким акордом: минулося, не вернеться, і тільки слава лишилася в спадок нащадкам, та вони її й не шанують. Хоч за цими докорами й «плачами» в Шевченка неодмінно постає (або криється) надія або й поклик до національного самостояння.

Неважко припустити, що Шевченкові тяжко думалося про те, чому величезний вибух козацької і гайдамацької енергії, довга історична низка виявів крайнього волелюбства (зокрема і у формах «гуляння» та «пановання») дали в підсумку оту «могилу» – і буквальну, і символічну. Мабуть, і ці роздуми мають стосунок до поступової зміни його оцінок. (А вони не полишали його ніколи. Вже в Кос-Аралі, 1848-го року, в поезії «Ой чого ти почорніло, // Зеленеє поле?» він знову повертається до отого, ще з «Гайдамаків», питання: воля і кров, – чому кров проливається даремно: «Почорніло я од крові // За вольную волю [...] Почорніло я, зелене, // Та за вашу волю... Я знов буду зеленіти, // А ви вже ніколи // Не вернетесь на волю, // Будете орати // Мене стиха та орючи // Долю проклинати». Власне, свої докори Шевченко адресує «правнукам поганим», хоч це не знімає питання про те, чому «прадді великі» не втримали *воли*.

Шлях від козакофільських ілюзій (вужче: ідеалізації січової вольниці) до конструктивної національної ідеї «кирило-мефодіївського» масштабу позначений і глибоким оновленням поняття *воля* як атрибуту національного життя.

Це вже не просто козацьке «погуляння» (згодом, у «Хустині», матимемо характерну поетичну паралель до «веселого погуляння» – «криваве залицання») і не тільки спалахи героїки січового братства, а велика сума переживань колишнього самовладання України, що концентрувалися навколо образу Гетьманщини. Негативне ставлення до Переяславського акту Богдана Хмельницького не перекреслювало в очах Шевченка, як і в пам'яті його покоління, цього образу – свого роду обіцянки повноцінного національного існування. Адже, як писав Михайло Драгоманов, навіть після всіх обмежень Переяславської угоди «устрій козаччини був більш подібен до устрою теперішніх вольних держав європейських, так званих конституційних, ніж московське царство і теперішня російська імперія». В устрої Гетьманщини були закладені можливості зростання до повноцінної конституційної держави; Михайло Драгоманов нагадує про те, «як з дуже малого почала рости теперішня воля народу в Англії», і відзначає, що славнозвісна Велика Грамота про Вольності (*Magna Charta Libertatum*) давала не набагато більше вольностей, «ніж вольності наших козаків у 1654 році»¹.

¹ Драгоманов Михайло. Пропавший час. Українці під московським царством... Перевидання: К., 1992. – С. 38.

Благодать січової *волі* втрачено назавжди, і пристрасне оплакування її означає ту прірву в національній долі, яку конче треба перейти (сама безнадія може бути щонайгострішим покликом до надії). Але це втрата, за яку немає до кого апелювати: сталося незворотно і, сказати б, поза часами відповідальності нових поколінь. Натомість та втрата національної *волі*, яку символізують руїни Чигирини та розриті могили, – викликає набагато ширше коло емоцій та ідей. Тут уже є **вина**: вина синів самої України («наша» провина) і злочинення ворогів. І тут уже є не просто надія, а моральний імператив, а власне, імператив самої історії:

*Церков-домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти.*

Якщо взяти сукупність Шевченкових настроїв та ідей цієї нової (в його творчості) пори, то бачимо, що йдеться вже не про шукання *волі* в чистому полі, чи в козацьких виправах на Чорне море, або в порахунках із ляхами, в гайдамаччині, взагалі не про минулу *волю*, а про історичну перспективу: про виборювання *волі* на тій землі, де вона заповідалася, про творення суспільства справедливості, про гідне місце України в слов'янському світі. Певна річ, така зміна настановлення – наслідок не лише ідейно-світоглядної еволюції самого Шевченка, кристалізації його громадянської постави, а й формування потужного українського патріотичного середовища (оприямиленого, зокрема, в Кирило-Мефодіївському братстві), речником якого пост себе почував.

Ідея боротьби за волю з великою емоційною силою та інтелектуальною наснаженістю звучить у «Кавказі», а в «Посланії» та «Заповіті» сягає патетики національного гасла.

Характерно, що водночас із підвищенням температури «волевикликання», волезаclinання з'являється і гостре картання псевдопатріотичного волезабалакування, хвастоців уявними чеснотами національного минулого (тут Шевченко фактично полемізує і з собою раннім):

*«...А історія!.. поема
Вольного народа! [...]
У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слава,
Степом укривалась!»*

*Кров'ю вона умивалась,
А спала на купах,
На козацьких вольних трупах,
Окрадених трупах!*

«Козацькі вольні трупи» – це, може, найболючіше саркастичне заперечення звичної патріотичної риторики про славне минуле.

...Арешт, каземат, солдатська каторга, ставши трагічним зламом у всій поетовій долі й багато в чому змінивши його бачення політичної перспективи, а почасти й самооцінку, – озиваються і новим звучанням слова *воля*. Тепер *воля* гостро персоналізується і на багато років стає, ще більшою мірою, ніж раніше, постійною тінню господаря становища – неволі:

*В неволі тяжко, хоча й волі,
Сказати по правді, не було.
Та все-таки якось жилось.*

Реальність каземату зроджує роздуми про безглуздість особистої катастрофи й тяжкі докори собі самому:

*Дурний свій розум проклинаю,
Що дався дурням одурити,
В калюжі волю утопить.*

В іншому ж випадку, вже у засланні («А. О. Козачковському»), й колишня неволя, порівняно з теперішньою, здається втраченою волею:

*А малась воля, малась сила,
Та силу позички зносили,
А воля в гостях утилась
Та до Миколи заблудила...
Та й упиватись зареклась.*

Знову озивається той прикрий жаль за необачно втраченою особистою волею, що й у казематній поезії, – і породжує гострі слова до себе самого:

*...На позорище ведуть
Старого дурня муштровати,
Щоб знав, як волю шанувати,
Щоб знав, що дурня всюди б'ють.*

Тепер неволя асоціюється з казармою («...Айда в казарми! Айда в неволю!»), з кайданами, які довелося «волочити»; з глухою самотою («В неволі, в самоті немає, // Нема з ким серце поєднать»; «Нема навіть кругом тебе // Великого Бога!»); з тисячоверстою закинутістю («далека неволя»); з тупою нескінченністю спустоше-

ного часу («Лічу в неволі дні і ночі...»). І: «Немає гірше, як в неволі // Про волю згадувать...». Про ці невольничі поезії дослідник слушно каже: «...Волю Шевченко згадує, як щось небуденне, казкове, щось вимріяне. Згадує її з найбільшою тугою, на яку людина може здобутися»¹.

Але Шевченко ніколи не відчував себе окремішно від України. І особисту «неволлю люту» він переживав і як невід'ємну від неволі свого народу. Відтак і втрата волі, і її першорядна необхідність для всього буття народу переживаються ще гостріше. Поняття *воля* ще більше емоціоналізується, інтимізується: «святая воленька», «вольная воля», «воленька, святая воля», «воля-доля молодая»; чуже безталання постає як власне:

*...А ще до того, як побачу
Малого хлопчика в селі,
Мов одірвалось од гілля,
Одно-однісіньке під тином
Сидить собі в старій ряднині.
Мені здається, що се я,
Що це ж та молодість моя.
Мені здається, що ніколи
Воно не бачитиме волі,
Святої воленьки...*

І ще органічнішим стає суто шевченківське поєднання *волі* з правдою, добром, святістю. І – славою. У поезії «Буває, в неволі іноді згадаю...» знову звучить мотив «високих могил», які не йшли з його свідомості, будши знаками то героїчної боротьби, то кривавих поразок і марноти або зраженості жертв, але незмінно – й докором та покликом до сучасників, естафетою зобов'язливої пам'яті:

...На всій Україні

*Високі могили. Дивися, дитино,
Усі ті могили, усі отакі.
Начинені нашим благородним трупом,
Начинені туго. Оце воля спить!*

*.....
А як ми бились, умирали,
За що ми голови складали –
В оці могили? Будеш жить,
То, може, й знатимеш, небоже,
Бо слава здорово кричить
За наші голови...*

¹ Д-р Д. Бучинський. Християнсько-філософська думка Т. Г. Шевченка. – Лондон; Мадрид, 1962. – С. 134.

У цій самій поезії категорія *волі* виявляє ще один свій важливий зміст: *воля* – це те, що може об'єднувати народи, всупереч неволі, що їх роз'єднує:

*А ми браталися з ляхами!
Аж поки третій Сигизмонд
З проклятими його ксьондзами
Не роз'єдали нас...*

Власне, цю думку Шевченко ще виразніше висловив у поезії «Полякам», сподіваючись, що колись повернуться ті часи, коли козаки «Браталися з вольними ляхами, // Пишались вольними степами...». Нас тут, звісно, цікавить не проблематичність цієї історичної візії, а значущість небезпідставного уявлення про те, що саме *воля* і тільки *воля* може створити атмосферу мирного співжиття народів.

Тим часом у «Неофітах», «Марії» поняття *воля* набирає сакрального характеру: без Марії та її сина «...ми б не знали // І досі правди на землі! // Святої волі!». Означення *свята* щодо *волі* у Шевченка часто виражає її вищу цінність та особисте благоговіння перед нею, але тут воно – ще й повнота здійснення свого людського призначення в житті за «Божими глаголами». Варто нагадати, що сакральний вимір *волі* вперше означився у Шевченка ще в «Перебенді», де *воля* означала відкритість кобзаря-віщуна-поета тому вищому станові духу, в якому «серце по волі з Богом розмовля» і народжується Боже слово. (Духовні виміри *волі* в «Перебенді» глибоко розкрив Василь Барка в книзі «Правда Кобзаря» – вид-во «Пролог», 1961). Це свого роду причина божественного натхнення, що веде у понадземну сферу; інакше – це звіряння себе Богові. У зовсім іншій інтонації, умудреній скепсисом і не позбавленій самоіронією, цей мотив озветься в поезіях останніх років, зокрема в «Долі» та «Музі».

Знов-таки, в поезіях останніх років чується несподівано трансформований мотив *волі серця*, який, після «Катерини», наголошено прозвучав у «Мар'яні-черниці»: «...Питала б сама, // Сама свого серця; дала б йому волю // Любить кого знає». Тепер він набирає характеру етичного виклику релігійному та побутовому лицемірству, стає голосом в обороні людської природи, правди серця («Гімн черничий», «Н. Т.», «Ликері»). Тут можна згадати слова Фіхте, який виводив моральний закон з «доброчинної волі», невіддільної від мови серця: «“Система” свободи задовольняє моє серце, тоді як протилежна змертвлює і нищить його»¹.

Але це не означає, що в Шевченковій поезії вигасає вогонь *політичної волі*. Він спалахує раз у раз і на засланні, а в останні роки – не

¹ Фіхте. Назначение человека. – СПб., 1905. – С. 28.

без впливу загальноросійської атмосфери боротьби навколо скасування кріпацтва та революційних сподівань – розгоряється з новою силою. Чи не найчіткіше Шевченкова позиція в ідеологічних протистояннях навколо проектів обіцяної реформи, його провіщення революційного вибуху прозвучали в поезії «Я не нездужаю, нівроку», радо і рясно цитованій у радянські часи і здебільше соромливо замовчуваній нині:

*...Добра не жди,
Не жди сподіваної волі –
Вона заснула: цар Микола
Її приснав. А щоб збудить
Хиренну волю, треба миром,
Громадою обух сталить;
Та добре вигострить сокиру –
Та й заходиться вже будить.*

Соромливе оминання цих Шевченкових закликів, як і пояснення їх «вредним» впливом Чернишевського – це антиісторичний підхід, дрібне філістерське мислення, яке нездатне побачити реальність кріпосної Росії середини ХІХ століття і яке роль революційних рухів в історії людства сприймає лише в світлі досвіду якобінства та більшовизму. «Уроки історії», на які часто при цьому посилаються, насправді мають набагато ширший діапазон.

Про один із таких уроків Шевченко говорить в «Прогулке с удовольствием и не без морали», порівнюючи різні українські землі та їхнє минуле. «От берегов тихого Дона до кремнистых берегов быстротекущего Днестра – одна почва земли, одна речь, один быт, одна физиономия народа; даже и песни одни и те же. Как одной матери дети. А минувшая жизнь этой кучки задумчивых детей великой славянской семьи не одинакова». Про це говорять мовчазні свідки минулого: руїни величних замків та палаців на Волині і в Подолії – та високі кургани-могили в Наддніпрянщині. «Что же говорят пытливому потомку эти частые тёмные могилы на берегах Днепра и грандиозные руины дворцов и замков на берегах Днестра? Они говорят о рабстве и свободе. Бедная, малосильная Волынь и Подолия, она охраняла своих распинателей в неприступных замках и роскошных палатах. А моя прекрасная, могучая, вольнолюбивая Украина туго начиняла своим вольным и вражьем трупом неисчислимыя курганы. Она своей славы на поталу не давала, врага деспота под ноги топтала и свободная, нерастленная умирала. Вот что значат могилы и руины. Не напрасно унылы и грустны ваши песни, задумчивые земляки мои. Их сложила свобода, а пела тяжкая одинокая неволя».

Попри неоднозначність асоціацій, які викликає символ кургану-могили і в самого Шевченка, про що вже йшлося вище, головним з уроків минулого залишається імператив **боротьби** за волю; ця боротьба, навіть коли закінчується поразкою, кладе невитравну печать на душу й майбутнє народу, закладає в його імунну систему спротив рабству.

Якщо оминати цей Шевченків мотив **боротьби** за волю, то тим більше треба було б оминати «Заповіт», а ще більше – «Гайдамаків», та й «Кавказ» з його «Борітеся – поборете». Боротьба за волю – це таки боротьба, бо «де нема святої волі, // Не буде там добра ніколи. // Нащо ж себе таки дурить?». Такою є квінтесенція всіх невідступних Шевченкових роздумів про волю, за якими стоїть ідеал суспільства, де «врага не буде, супостата, // А буде син, і буде мати, // І будуть люде на землі». Ця «візія вільного суспільства вільних родин»¹ живе в Шевченка й тоді, коли він «шукає виходу в мрії про Вашингтона, отже в мрії про надбудову суспільства родин державою з праведним законом»².

Усе це зовсім не свідчить про однозначну еволюцію від бунтарства до поступовства. Шевченко в усьому багатовимірний. Так – він, «голову схопивши в руки», дивується, «чому не йде // Апостол правди і науки». Але в той самий час не полишає його й інша жура:

*Якби то, думаю, якби
Не похилилися раби...
То не стояло б над Невою
Оцих осквернених палат!*

І думається про інший, кажучи словом М. Шлемкевича, «вихід»:

*...Аж зареве та загуде,
Козак безверхий упаде,
Розтрощить трон, порве порфиру,
Роздавить вашого кумира,
Людській шашелі. Няньки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане...*

...Однак треба сказати ще й про те, що мотив *волі* звучить у Шевченка не тільки там, де його маніфестовано. Високе уявлення про особисту, громадянську, національну волю-свободу визначає зміст, власне, всієї його творчості. Шевченкова *воля* включала повноту і національного, і соціального, і етичного ідеалів. Цим зумовлена гострота викриття і всілякого деспотизму, і національного поневолення Украї-

¹ Шлемкевич М. Верхи життя і творчості. – Нью-Йорк; Торонто, 1958. – С. 76.

² Там само.

ни, і духовної несвободи людини в Російській імперії, і насильства московського православ'я над совістю цілих народів, і гіркі роздуми про схильність людей до самокалічення та смертельного ворогування із собі подібними. Звідси ж і його презирство до всіх, різного рангу, деміургів рабства – від помазаників божих, що в них лиш одне на думці: «який би ретязь ще сплести», – до їхніх «фельдфебелів».

А віра у незнищенність і святість *воли* дає масштаб Шевченковому розумінню української долі.

АОБРО

Його Шевченко ставить понад усіма людськими цінностями: «Добро найкраще на світі», і воно – «братолюбіє». Це ніби поетична версія Кантового поняття добра як «найвищого блага» (що є розвитком ідеї Платона).

Співвідносність добра і зла – одне з центральних питань більшості релігій та філософських систем. Переважно зло осмислюється як несамотійне щодо добра або є його критерієм за протилежністю. Або ж зло є маскою добра. У християнській релігії диявол володіє мистецтвом подавати зло як добро. (Трохи інакша версія у «Фаусті» Гете: Мефістофель, хочачи зла, творить добро.) Новітня історія на наших очах похитнула уявлення про відносність зла і не поскупилася на докази його абсолютності (втім, цей статус був визнаний за ним і багатьма релігіями, зокрема східними).

Релігійна і філософська думка зосереджувалися на критеріях розрізнення добра і зла. Гуманісти Києво-Могилянської академії, думка яких зверталася до поняття «спільного добра», визнавали можливість людини «самовластієм» (власною волею) звертатися «к добродетелям, яко ж і злобам» (Лаврентій Зизаній); основними критеріями розрізнення добра і зла вважалися людська совість і людський розум (Інокентій Гизель).

Ця проблема супроводжує всю історію гуманістичної думки. «Розрізнення добра і зла» вважав основним завданням для людини Томас Карлайль¹. Це – ХІХ століття. А в ХХ Еріх Фромм постулював: «Я знаю тільки два шляхи, що ведуть до вибору добра. Перший полягає в служінні й підкоренні моральним засадам [...] Другий шлях – розвивати почуття добра, чинячи добре й справедливе»².

Для Шевченка характерна не лише постійна зосередженість на оцьому розрізненні добра і зла, а й особлива суб'єктивність цієї

¹ *Карлейль Томас*. Герои, почитание героев и героическое в истории. – СПб., 1908. – С. 49.

² *Фромм Эрих*. Человеческая ситуация. – М., 1995. – С. 232.

зосередженості. Він чинить напружений іспит самому собі, а не лише світові (хоч і світові, але не минаючи себе).

*Один у одного питаєм,
Нащо нас мати привела?
Чи для добра? чи то для зла?*

Це – осереддя питання про призначення людини в світі:

*Нащо живем? Чого бажаєм?
І, не дознавшись, умираєм,
А покидаємо діла...*

І далі:

*Які ж мене, мій Боже милий,
Діла осудять на землі?*

Питання питань... Біль пече за «дітей», «що у неволі народились // І стид на тебе понесли».

Але поет відповідає і за самого себе, і сам себе судить неухильним судом:

*Перелічу і дні і літа.
Кого я, де, коли любив?
Кому яке добро зробив?
Нікого в світі, нікому в світі!
Неначе по лісу ходив!*

Це – із засланської поезії, з хвилин розпачу й перебільшеного самоосудження. Мало хто із славних поетів так картав себе. (Хіба що згадується пушкінське: «И с отвращением взирая жизнь свою...».) Але на зміну розпачу приходиться надія – надія повернутися на Україну:

*...І ніби сам перелечу
Хоч на годину на Україну,
На неї гляну, подивлюсь,
І, мов добро кому зроблю,
Так любо серце одпочине.*

Отже, потреба чинити добро – потреба серця...

І хоч, на людський світ дивлячись, часто здається:

*Нема добра творячого,
Нема ні одного! –*

та все ж, у тих самих «Псалмах Давидових», – про минущість зла і невмирущість добра:

*Діла добрих обновляться,
діла злих загинуть.*

Це мовби мимовільний «пендант» до думки Фіхте: «Добро завжди слабше» – про вразливість добра¹.

За інтенсивністю почування добра і зла Шевченко, може, найбільше споріднений із Львом Толстим, епіграфом до творчості якого могли б бути його власні слова: «Цель жизни есть добро. Это чувство присуще душе нашей. Средство к доброй жизни есть знание добра и зла»².

ШЕВЧЕНКО – МІФОТВОРЕЦЬ?

Коли в українському пострадянському літературознавстві вперше з'явилася теза про Шевченкову міфотворчість, серед частини аматорів здійнялася хвиля обурення: приниження великого поета! Адже міф – це казка, вигадка, неправда. Так розуміє його буденна свідомість. Тим часом міф – одна з тривких підстав людської культури, форма існування тривких і позачасових цінностей, носій загального і непреложного в певному колективному досвіді, глибин «колективного підсвідомого»; його немотивованість є знаком його сакральності.

Ідею міфу та міфотворчості культивували європейські романтики. Шеллінг писав про міфологічність Гете, Сервантеса, Шекспіра, Данте. Культурологія ХХ століття поглибила розуміння міфу та його символотворчої енергії і дослідила його перетворене життя в літературі й нових часів.

Виходячи з розуміння міфу в антропологічному варіанті структуралізму (К. Леві-Стросс), але не абсолютизуючи його, Г. Грабович запропонував низку ідей, що виводять на «глибинні структури» Шевченкової поезії. Це, зокрема, інтерпретація символів не самих собою, а у співвідношенні їх та структур, що їх породжують; простеження психологічного коду самозображення («символічної автобіографії») й синхронності витвореного поетом світу (неподільності минулого, сучасного і майбутнього); виявлення опозиції «ідеальної спільноти» та «суспільних структур» (за В. Тернером), «міленарності» (за Н. Коном). Не все тут є абсолютно новим для шевченкознавства, але Г. Грабович дав поглиблену інтерпретацію деяких «силових ліній» Шевченкової творчості. Розгадки її цілісності та унікальності він шукає в системному підході, і це має незаперечні переваги. Однак тут важко уникнути і надмірної схематизації та певного збіднення, оскільки поетичний світ за своєю природою спонтанний і може змінюватися в часі, а «система» схильна відтинати все невкладисте.

¹ Фіхте. Назначение человека. – С. 90.

² Толстой Л. Н. Полн. собр. соч. в 90 т. – М., 1928–1958. – Т. 46. – С. 129.

До того ж у Грабовичевій системній конструкції деякі константи виглядають послабленими. Насамперед це стосується історичних і соціальних вимірів Шевченкової творчості.

Оксана Забужко в праці «Шевченків міф України: спроба філософського аналізу» (1997; 2001), почасти опонуючи Г. Грабовичу, говорить, зокрема, про українізацію Шевченком християнського міфу, що «стверджувало сакральність українського світу»; водночас вона бачить Шевченка в колі авторів-націєтворців доби романтичного націоналізму: Міцкевича, Я. Коллара, Л. Штура, але також пропонує поставити його «в інший типологічний – діахронний – ряд письменників-творців національно-консолідуючого авторського міфу, від Данте й Сервантеса до, уже в нашому столітті, Дж. Джойса...»

Натомість Т. Мейзерську цікавить складне співвідношення міфу й історії у творчості Шевченка. На її думку, «як художник Шевченко конкретну історію перетворює в міф, сакралізуючи її», але «як політик – а він і найбільший політичний поет свого часу – постійно прагне до десакралізації міфу...» Взагалі ж Тарас Шевченко «не творить міфу; він знаходиться в середині його; і міф діє через нього, через стихію його індивідуального натхнення, що підсвідомо виливається в слові»¹.

На мій погляд, це слушне міркування, і шкода, що воно залишилося непоміченим у подальших обговореннях проблеми Шевченкової міфотворчості.

До цього можна додати, що далеко не все Шевченкове піддається включенню у сферу міфотворчості: ліричні й філософські рефлексії, соціально-побутові картини, фольклорні переспіви, антикріпосницький і антимонархічний пафос. Не випадково вузьке міфологізаторство обходить ці мотиви: йому бракує відповідних понятійного апарату й лексики, не кажучи про увагу до конкретних фактів.

І ще: чи не буває часом, що ми бачимо міф там, де насправді є вистражданий особистий ідеал, глибинно пов'язаний зі сподіваннями спільноти?

З погляду збалансованості методологічних підходів і переконливості історичного підходу як корективи до міфологічного принципове значення, на мій погляд, має праця Ю. Барабаша «Тарас Шевченко – імператив України. Історіо- й націософська парадигми» (К., 2004).

¹ Мейзерська Т. С. Т. Шевченко між міфом та історією // XXX наукова Шевченківська конференція. 27–30 квітня 1993 р. Тези і матеріали. – Донецьк, 1993. – С. 16. До речі, тут можна згадати відому формулу О. Лосева: «Міф є не субстративне, а енергіальне самоствердження особистості [...]. Міф є розмальовка особистості, картинне випромінювання особистості».

**ПРОРОК?
ВОЛХВ?
ШАМАН?**

Які тільки «посади» не призначали Шевченкові! Найменування його «пророком» так часто і різноманітно практикувалося, що наче й він сам змирився з цим титулом. А реальний зміст цього порівняння

стерся. Та й чи був цей реальний зміст? Чи це тільки поетичний образ, метафора? Отож хто такі «пророки» – в історії і в нові часи?

На популярному рівні пророк – ясновидець. Але насправді важливіше те, що історично біблійні пророки були носіями демократичної традиції, яка склалася ще в часи кочівництва, і вперто оберігали її від тиску нових економічних і суспільних обставин. Окрім біблійних пророків свідчення про страждання і соціальний протест пригнічених доходили тільки у викладі представників власницьких станів (Гесіод, Солон); тож Дж. Томсон у праці «Перші філософи» пише: «В особі єврейських пророків вперше в історії пролунав голос позбавлених власності землеробів – голос, збережений у письмовій формі і зберіганий як скарб відтоді і до наших днів поколіннями європейських землеробів, що борються проти тих самих несправедливостей і надихаються тими самими надіями»¹.

Натомість згадуваний раніше античний критик християнства Цельс іронізує з патетики пророків: «До цих погроз вони потім додають незрозумілі, напівбожевільні, цілком нерозбірливі промови, змісту яких жодна людина із здоровим глуздом не збагне; вони плутані й пусті, але дурневі чи шарлатану дають привід використовувати сказане в якому завгодно напрямку»².

Цю особливість мови пророків пояснює Б. Спіноза: «Оскільки пророки сприймали божественне об'явлення за допомогою уяви, то вони, без сумніву, могли сприймати багато такого, що перебуває поза межами розуму». І далі: «...Пророки майже все сприймали і майже всього навчали в притчах і загадках і все духовне виражали тілесно», «оскільки все це більше узгоджується з природою уяви»³.

На думку М. Драгоманова, у біблійних пророків мало «гуманно-альтруїстичних думок», зате багато «скаженої злості проти тих, хто не приймав віри пророків і апостолів»⁴.

¹ Томсон Дж. Первые философы. Исследования по истории греческого общества: В 2 т. – М., 1959. – Т. 2. – С. 95.

² Цит. за кн.: Ранович А. Античные критики христианства. – М., 1935. – С. 85–86.

³ Спиноза Б. Избранные произведения. – М., 1957. – Т. II. – С. 31.

⁴ Народ. – 1894. – Ч. 4.

Але загалом у європейській філософській і християнській традиції переважало поважніше ставлення до феномена біблійних пророків. Еріх Фромм відзначав як їхню велику історичну заслугу те, що «вони заохочували сумніви та критику порушень світською владою принципів любові й справедливості»; говорив про їхній вплив на ставлення раннього християнства до держави: «Як пророки поставили під сумнів правомірність існування власної держави, так і ранні християни поставили під сумнів моральну легітимність Римської імперії, оскільки вона порушувала принципи любові й справедливості»¹.

Важливо зважити на те, що активна присутність пророків тривала в історії Ізраїля не одне століття, між великими пророками були істотні різниці в характері їхнього пафосу. Водночас намножилося плем'я лжепророків, так що найгірший і найнепримиренніший з пророків Ілія очолив рух за винищення «лжепророків»*.

...Через століття після вогненного Ілії виступив пророк Осія, який «перший заговорив про Божественну Любов», – каже протоієрей Олександр Мень. Він цитує Дармстотера, за словами якого Осія «надав пророцтву той неповторний характер гніву й ніжності, під впливом якого розтало кам'яне серце древньої людини»².

Маючи на увазі оце поєднання гніву й ніжності, протистояння царям, викриття соціальних і моральних виразок, картання власного народу (національну самокритику) і подання йому нової історичної перспективи, а над усім оту «Божественну Любов», – можна, звісно, говорити про Шевченка і як «пророка»: в розумінні порівнянності, а не тотожності місії. Наприклад, Томаса Карлайля називали «пророком XIX століття» – за те, що вивищив Працю до релігії, бачив у ній шлях до Спасіння.

¹ Фромм Еріх. Человеческая ситуация. – С. 51.

* Історичні алюзії на тему пророків озвалися в саркастичному вірші Гюнтера Грасса «Справа пророків»:

*Як обсіла наше місто сарана,
Не стало вдома молока, газета задихнулась,
відкрили тюрми, дали свободу пророкам.
Ну, розбрелись вони вулицями, 3800 пророків.
Мали право говорити безкарно, живитися вдосталь –
тим стрибучим, сірим покривом, який ми
називали напастю.
Хто б то чекав чогось іншого.
Скоро знов з'явилося молоко, газета відітхнула,
пророки заповнили тюрми.*

(Переклав Назар Гончарук. – «І», 2001/21, с. 278.)

² Протоієрей Олександр Мень. Борьба за веру. Пророк и царь // Наука и жизнь. – 1990. – № 12. – С. 63.

Але чи почувався пророком сам Шевченко, якого вже й за життя так називали земляки, чи переймався свідомо пророчою місією?

Олександр Барвінський в есеї про Шевченка стверджує, що «Шевченко у своїй смирності не думав навіть, що він сам став не тільки українському народові народним поетом, всесвітнім генієм, учителем і світочем людства, та й усієї України, апостолом правди і науки...»¹

Шевченкову скромність у побуті й щоденному поведженні відзначала більшість тих, хто залишив про нього спогади. Але громадянська і поетична самосвідомість – це вже інший вимір особистості. Був, мені здається, час, коли поет відчував свою пророчу місію для України, хоч, може, й не так безумовно «перебував» у ній, як Міцкевич (для Польщі). Це – період «трьох літ», «Посланія», «Заповіту». Не так наголошено, обтяжено складними переживаннями поразки українського руху після 1847 року, пророча вдача заіскрилася після повернення з заслання...

Втім, пророчу «температуру» поезії можна розглядати і як вищий ступінь натхненної творчої діяльності. Відомий есеїст і дослідник, психолог з фаху, Макс Нордау писав 1896 р.: «Душевне хвилювання, що викликає пророчу творчість, – це прагнення сильного і життєвого організму створити собі нове життя. Пророча художня творчість, без сумніву, становить вищий ступінь розумової діяльності людини»².

Складніше було накинути асоціацію образу Шевченка з «волхвом». Адже навіть кобзар Перебендя – все-таки не волхв. Волхв і кобзар – це різні культурні архетипи. Але це не зупинило Д. Донцова, який запевняв, що поетові не тільки притаманні були візіонерство та ясновидство, а й що «він сам називав себе “волхвом”* – магом, чарівником, що стоїть в контактi з вищою Силою, не випускає з рук свого “Єзекіля”. Виховався він на напівзабутих вже українською інтелігенцією праджерелах старої культури України, – на Патерику Печерськiм, на Четях Мінеях, а крім того розчитувався в науках халдейських магів і звіздознавців, у Скороді – і, насамперед, в “Божественній Книзi”, якою була для нього Євангелія. І багато з езотерики християнства, мабуть, було відкрито йому. Через ту лектуру і через природу та через мистецтво був він вгазмичений в закони зримого й незримого космосу»³.

¹ Барвінський Олександр. Тарас Шевченко – апостол правди і науки, учитель людства. Спроба педагогічно-наукової розвідки. – Івано-Франківськ, 2001 (за рукописом 1914 р.). – С. 19.

² Цит. за вид.: Нордау Макс. Вырождение. – М., 1995. – С. 223.

* Насправді Шевченко звертався до М. Щепкіна: «Заворожи мені, волхве, друже сивоусий...»

³ Донцов Д. Незримі скрижалі Кобзаря. (Містика лицарства запорозького.) – Торонто, 1961. – С. 12–13.

Нічого дивного: для своїх сміливих припущень Донцов не потребував доказів. Як Ібсенівський Бранд, він – апостол однієї фіксованої ідеї і не виходить за її коло; таким хоче зробити й Шевченка. Але ж у Шевченка немає психологічного автоматизму!

У новочасному шевченкознавстві зустрічаємо і запозичені з західної культурології моделі «шаманізму». На мій погляд, приписування Шевченкові «шаманської поетики» – річ марна і хибна в самій основі. Шаманізм езотеричний: мова касти, система кодів, принципово недоступних непосвяченим. Шевченко ж звертався до людини, щоб знайти порозуміння. Шаман хоче тримати людину у своїй владі, а Шевченко хоче визволити її для вільної дії та думки. Шевченкова мова нічого спільного з психоделічними техніками не має.

Лев Гумільов, досліджуючи шаманізм, доходив висновку, що камлання – це спіритичний сеанс, на якому біснується медіум, посередник між людьми й духами; шамана обрав дух, але не світовий, а «особистий»; завдяки його заступництву «шаман може гадати і лікувати, тобто відганяти інших духів, і проводити дух померлого до місця упокоєння». Є й інше пояснення: чжурчжени, родоначальники шаманізму, «вважали шаманами людей з видатними здібностями, так само як ми називаємо їх геніальними від слова “genius”, дух-заступник роду»¹.

Отже, перше значення слова «шаман» тільки вульгаризувало суть справи, а вживати його в другому значенні немає потреби: програшна підміна понять.

Тарас Шевченко – все-таки не «волхв», не «шаман», може, й не в першу чергу «пророк», а: Поет. Усі інші місії й обрання – в Поеті.

Накладання на Шевченкову поезію залізної павутини методологічних догм убиває її живу плоть. Теоретичне форматування може відтинати живі корінці й пригнічувати альвеоли, і хірургічний скальпель – не найкраще знаряддя в спілкуванні з поезією.

ПОЕТ ГНІВУ ЧИ ГЕНІЙ ЛЮБОВІ?

Отже: як підсумувати Шевченкове ставлення до дійсності, до світу?

Була, і є, і завжди буде велика спокуса шукати ідейну або емоційну доміанту незвідомого ні до яких доміант

Шевченка. Крім однієї, про яку дали, – але вона настільки всеоб’ємна, що це вже щось інше: абсолют його духу.

Часто в Шевченкові бачили тільки (або насамперед) заклики до народного повстання, до соціальної (або національної) помсти, розплати.

¹ Гумилев Л. Н. Поиск вымышленного царства. – М., 1970. – С. 299, 300.

Без цього, звісно, Шевченка немає. (Хоча, коли говорять про Шевченкову ненависть до гнобителів і катів народу, – може, відповіднішим було б інше означення: гнів. Це почуття багатосмішше, в ширшому соціальному й емоційному діапазоні. І, мабуть, не сказав би Шевченко про себе так, як Некрасов стосовно себе: «...спасительная злоба, что долго так разогревала кровь».) Інші ж бачили і бачать тільки настрої евангельського милосердя, екстаз усепрощення. І без нього Шевченка немає.

Але є третє, вище, в чому **преобразується** і перше, і друге. Що?

У Шевченка було те благоговіння перед життям, та довіра до нього, які набагато пізніше висловив Еріх Фромм у своїй праці «Мати чи бути?» («To have or to be?») в ідеї **нової людини**, що долає технологізм і функціональність. У структурі такої людини, каже Еріх Фромм, – «Любов і повага до життя в усіх його виявах, розуміння, що священним є життя і все, що сприяє його розквіту, а не речі, не влада і не все те, що мертво»¹.

Суєтність і марність усіх надуманих, суспільними умовностями народжених уявлень, «цінностей» Шевченкова поезія виразила з великою силою, а в деяких («Колись то ще во время оно...» та ін.) поезіях мотив їхньої нікчемності перед простими і вічними виявами життя набирає гостро саркастичного звучання.

Часом Шевченко не зупиняється і перед легеньким глумлінням із надмірної цноти, яка суперечить людській природі («Великомученице кумо!»); власне, він бачить тут не святість, а гріх (нібито парадокс!):

*Дівуєш, молишся, та спиш,
Та матір божю гнівиш
Своїм смиренієм лукавим.
Прокинься, кумо, пробудись,
Начхай на ту дівочу славу
Та щирим серцем, нелукаво
Хоч раз, сердего, соблуди.*

А в «Гімні черничому» Шевченко близький чи то до блюзнірства, чи то до богоборства – задля права людської природи, права життя:

*Удар, громе, над тим домом,
Над тим домом, де мремо ми,
Тебе ж, боже, зневажася,
Зневажаючи співаєм:
Алілуя!
Якби не ти, ми б любились,
Кохалися б, та дружились,
Та діточок виростили,
Научали б та співали:
Алілуя!*

¹ Фромм Э. Иметь или быть? – М., 1986. – С. 193.

*Одури́в ти нас, убогих.
Ми ж, окраде́ні небоги,
Самі тебе одурили
І, скиглячи, возопили:*

Алілу́я!

*Ти постриг нас у черниці,
А ми собі молодіці...*

Та танцюємо, та співаємо:

Алілу́я!

Колись гнівний і вибуховий Мікельанджело, титан духу, з гордістю сказав: «Не народилася ще людина, яка, подібно до мене, була б такою мірою схильна любити людей».

Його винятковість немовби коригує Василь Стефаник такими словами: «Шевченко один був у нас, що любив страшно, без застережень і без претензій [...] Праця, робота, заслуги, користь і то все додатки хвиливі, котрі скорше або пізніше пропадають. Як ми станемо народом сильним, то забудемо за всі заслуги Шевченка, а лишиться лишень ідеал чоловіка, що любив кавалок нашої землі. Дивний і рвучкий до себе і далекий, як сонце, що всіх гріє».

ХВОРОБА. СМЕРТЬ. ПОХОРОН

Вирішуючи Шевченкову долю в травні 1847 року, імператор і його жандарми обрали для нього солдатчину – «как для одаренного крепким телосложением». Визначення не позбавлене садизму. Тим часом не знати, чи справді Шевченко мав міцне здоров'я. Ще в молодому віці, напередодні визволення з кріпацтва, його спіткало тяжке захворювання. Про характер його відомо лише те, що два тижні Тарас лежав у гарячці і втрачав свідомість. Іван Сошенко, який узяв на себе піклування про товариша, всерйоз боявся за його життя. Восени 1839 року він пережив тяжку форму тифу. Давалася ознака й невлаштованість побуту. Небезпечну хворобу переніс Шевченко під час другої поїздки в Україну – в жовтні 1845 року, з рецидивом у грудні, коли було написано «Як умру, то поховайте...» Переслідували його й простуди. Небезпечна пригода сталася в лютому 1847 року, незадовго перед арештом. Костомаров, маючи намір купити дачу в Броварах, узяв із собою на оглядини Шевченка. Пробыли там до смерку. «Повертаючись назад до Києва, ми мало не втонули. Пішли навпрошки по кризі через Дніпро, а перед тим була тривала відлига, і крига місцями почала вкриватися водою. Було темно, і ми, збившись з дороги, потрапили

в ополонку, але, на щастя, там було мілко, і закінчилося все тим, що ми страшенно вимокли і прибули додому, ледве рухаючись від холоду. Тільки молодість і звичка до погодних змін, чим відзначалися ми обидва, врятували нас від пропасниці»¹.

Але все це, зрештою, звичайні речі, які хоч і залишають свій слід, але згубно позначаються на здоров'ї хіба тоді, коли назбирується їх «критична маса». От власне ця критична маса недуг почала нагромаджуватися в засланні – тут було незворотно підірване здоров'я Шевченка. На третьому році солдатчини він пише до В. Жуковського; «И скорбут, и казарменная жизнь совершенно разрушили мое здоровье. Для меня необходима была бы перемена климата; но я на это не должен надеяться: рядовых, таких, как я, не переводят [...] Меня посылают опять на Сыр-Дарью [...] Для моего здоровья этот поход самый убийственный: новые укрепления еще не совсем устроенные, плохая вода и жизнь самая однообразная. Если б можно было рисовать, я мог бы ее разнообразить, хоть самому грустно» (VI, 64). Остання фраза свідчить про те, що спосіб життя і моральні муки впливали не лише на душевний, а й на фізичний стан Шевченка не менше, ніж хвороби – скорбут, лихоманка, ревматизм. «Силы и нравственные и физические мне изменили, ревматизм меня быстро разрушает. Но что в сравнении болезни тела с болезнью души, с тою страшною болезнью, что зовется безнадежностью», – пише він у квітні 1855 року до В. Григоровича (VI, 115). В листах із заслання він гірко жаргує, що «посивів, оголомозів», став «старим, лисим, усатим солдатом». А його в окремі періоди ще й муштрували нарівні з молодими новобранцями.

Повернення в Петербург, атмосфера визнання й шаноби, занурення в активну громадську діяльність і творчу працю на якийсь час відновили сили організму, але повернути втрачене здоров'я не могли. До того ж побут його залишався невлаштованим, петербурзький клімат гнітив його, а повернутися в Україну, де він сподівався ожити духом і тілом, не вдавалося.

Восени 1860 року починається та хвороба, що виявилася смертельною. Тодішня медицина кваліфікувала її як водянку. Друзі оточили Шевченка турботою, його лікували добрі фахівці – його знайомий, гофмедик імператорського двору П. Круневич, відомий петербурзький лікар Е. Барі. Але засобами тодішньої медицини зупинити прогресування хвороби не вдавалося.

Конкретних даних про перебіг хвороби залишилося небагато. З погляду сучасних медичних знань їх аналізували відомі українські вчені

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 140.

М. Коломийченко і В. Горленко («В боротьбі за життя генія», К., 1964; «У колі друзів», К., 1982) та П. Коваленко («Серце моє трудне, що в тебе болить..?», Чернівці, 2000). П. Коваленко, зокрема, вказує на те, що в розвитку серцевої хвороби, умовно названої «водянкою», за тодішньою термінологією, вирішальну роль відіграли за давнини ревматизм та простудні ускладнення; до цього додався цироз печінки. Сучасний лікар підкреслює також «вплив на організм Шевченка шкідливих кислот, з якими так довго працював він як гравер» і «негативну дію нікотину та алкоголю, без яких не обійшлося в житті Т. Шевченка»¹.

Невесело починався для Шевченка новий, 1861 рік – останній рік його життя. Він ще не втрачає надій остаточно, не відмовляється від своїх великих планів. На початку січня пише до П. Симиренка: «Составил я и издал букварь для наших сельских школ в количестве 10 000 экземпляров и продаю его в пользу тех же сельских школ по три копейки за книжечку [...] Когда соберу за букварь все деньги, то думаю издать в таком же объеме букваря и личбу или арифметику. А потом космографию и географию нашего края, преимущественно в большем объеме, но не дороже 5 коп. Потом краткую историю нашего сердешного народа. И когда все сие сотворю, тогда назову себя почти счастливым». Але тут же доводиться зізнатися: «О многом и многом нужно бы писать вам, но я нездоров и так гнусно ослабил, что едва пером двигаю» (VI, 276). Можна уявити, якою моральною мукою була для Шевченка оця фізична безсилість у пору, коли стало можливим здійснювати стільки давніх задумів... «Так мені погано, що я ледве перо в руках держу, і кат його батька знає, коли воно полегшає», – пише він 29 січня до Варфоломія Шевченка. Але й у ці останні дні в листах до М. Чалого, Ф. Ткаченка, В. Тарновського він клопочеться про розповсюдження «Букварів» на користь недільних шкіл... «Якби Бог поміг оце мале діло зробити, то велике б само зробилося» (VI, 277).

Передчуття смерті бореться з надією. До старості ще ж далеко. Друзям каже про те, як не хочеться помирати. Ці складні почуття бачимо і в останніх його поезіях. У них і гіркота, і невеселий жарт з приводу неминучого, і думка про вічність...

*Чи не покинуть нам, небого,
Моя сусідонько убога,
Вірші нікчемні віршувать,
Та заходиться риштувать
Вози в далекую дорогу.
На той світ, друже мій, до Бога,
Почимчикуєм спочивать.*

¹ Коваленко Петро. Серце моє трудне, що в тебе болить?.. – Чернівці, 2000. – С. 5.

*Втомилися і підтоптались,
І розуму таки набрались,
То й буде з нас! – ходімо спать,
Ходімо в хату спочивать...
Весела хата, щоб ти знала!..*

І зразу ж заперечення, по правді:

*Ой не йдімо, не ходімо,
Рано, друже, рано –
Походимо, посидимо –
На сей світ поглянем...*

Але це вже останнє молитовне прощання зі світом:

*Підождемо ж, моя сестро,
Дружину святая!
Та нескверними устами
Помолимось Богу
Та й рушимо тихесенько
В далеку дорогу –
Над Летою бездонною
Та каламутною.
Благослови мене, друже,
Славою святою.*

Марієтта Шагінян висловила припущення, що в цій поезії Шевченко звертається до якоїсь «кроткої утешительниці», що з'явилася в останні дні його життя і внесла в нього «безыменную нежность». При цьому посилається на досить сумнівний (бо з чужих слів) спогад поета Якова Полонського: «Говорили мне, что в это время он уже был в связи с какой-то бедной молоденькой мещаночкой, был к ней привязан всей душой и ворковал, как голубь, когда она приходила к нему на свиданье – в худых башмаках, в одном платке и дрожа от холоду в морозные ночи. Только таких и мог любить Шевченко; я бы и вообразить себе не мог его влюбленным в какую-нибудь светскую барышню»¹.

Зворушливий пасаж, але навіть якщо справді така «мещаночка» була, коли сили вже майже залишили Шевченка (Марієтта Шагінян посилається ще на відомого радянського історика й пошуковця М. Моренця), то навряд чи вірш адресований їй. Адже не став би він запрошувати реальну жінку в «далеку дорогу» до Харона! Його «сестра», його «дружина святая» – на сім і на тім світі – це, зрозуміло, його Муза («о мій сопутниче святий!»). І тільки вона може його благословити «славою святою». І наступного дня писане (за десять днів до

¹ *Марієтта Шагінян. Тарас Шевченко. – С. 177.*

смерті) продовження цього ж, останнього в житті, вірша – це також гіркувато-жартівлива, майже бурлескна розмова зі своєю Музою, невідступною супутницею в житті (а тому з нею можна говорити спроста, запанібрата), – розмова, яка, одначе, переходить потім у щемливий, прощальний ліризм. Коли б пощастило одурити Харона і Парку-пряху, виграти в долі ще трохи часу, то «творили б, лежа, епопею, // Парили б скрізь понад землю, // Та все б гексаметри плели». Та дарма надія – «ходімо лучче до Харона». І знову виникає мотив слави – тільки її можна взяти з собою: «Через Лету бездонную // І каламутную // Перепливе, перенесем // І Славу святую – // Молодую безвічную». Але й без неї можна обійтися, аби тільки там уже, «над Стіксом, у раю» створити собі та Музі своїй куточок України:

*Неначе над Дніпром широким
В гаю – предвічному гаю,
Поставлю хаточку, садочок
Кругом хатини насажу
Прилинеш ти у холодочок,
Тебе, мов кралю, посажу.
Дніпро, Україну згадаєм,
Веселі селища в гаях,
Могили-гори на степах –
І веселенько заспіваєм...*

У позасвіт, у позачася перенесено те, чого не вдалося осягти в житті: хатинка коло Дніпра, садочок, люба дружина. Чи є ще у світовій поезії друга така прощальна, передсмертна візія? *

За якимось незбагненим сценарієм Долі смерть почала тупцювати під дверима Шевченкової майстерні 25 лютого (за старим стилем, 9 березня за новим) у 47-му річницю від дня народження. Кількома днями раніше, 20 лютого, Володимир Жемчужников написав листа до Літературного фонду з проханням негайно допомогти Шевченкові, зокрема з огляду на невідповідність умов, у яких він перебуває, потребам лікування. «Живет он в Академии в комнате, разделенной антресолями на два яруса, спит в верхнем, где окно приходится вровень с полом, а работает в нижнем, где холодно. В обоих ярусах сыро, дует из окна, особенно в верхнем, потому что оно начинается от пола. Это способствует отеку ног и примешивает к существующей болезни простуду». Шевченкові запропонували перейти в лікарню. Він раніше відмовлявся, але тепер погодився. Та було вже пізно. Настала криза.

* Цікавий аналіз символіки останніх поезій Шевченка пропонує відома дослідниця в діаспорі (Лариса М. Л. З. Онишкевич. «Моя сестро, дружино святая» як шлях до остаточного поєднання двох символів // Світи Тараса Шевченка. – Нью-Йорк; Львів, 2001. – Т. II. – С. 82–89).

25 лютого надходять вітальні телеграми, друзі відвідують Шевченка, але довго не затримуються, щоб його не обтяжувати. Постійно був коло нього М. Лазаревський. Приходили лікарі Е. Барі та П. Круневич, намагалися полегшити його страждання. Сильний біль у грудях не давав йому лягти, і він мусив сидіти. «Муки страдника були невимовні, кожне слово коштувало йому страшних зусиль», – згадує О. Лазаревський. Пізно ввечері на побажання хворого його залишили самого. Внизу чергували слуга М. Лазаревського Іван Саєнко та академічний служитель Гаврило Єфимов. Шевченко то запалював, то гасив свічку, але до людей, що були внизу, не озивався. О п'ятій годині він попросив служника зробити чай і випив склянку з вершками. «Прибери ж ти тепер тут, – сказав Тарас Григорович служникові, – а я зйду вниз». Зійшов Тарас Григорович у майстерню, охнув, упав, і о пів на шосту нашого дорогого, рідного поета не стало!..»¹

Сумна звістка вразила всіх друзів поета в Петербурзі – вона, словами Л. Жемчужникова, «мов електрична іскра, пробігла по всіх, і невимовна туга огорнула наші серця»²; швидко дісталася вона і в Україну. «26 лютого, о дванадцятій годині дня в Київській 2-й гімназії одержали телеграму від п. Каменецького, який повідомляв інспектора про смерть поета. Звістка про цю сумну подію рознеслася по місту з електричною швидкістю, – свідчив перший біограф Шевченка М. Чалий. – Учнівська молодь завирувала.

Студенти, а також вільні від уроків гімназисти відслужили в університетській церкві панахиду. Того ж дня в деяких містах Малоросії та Галичини пам'ять народного поета була вшанована більш чи менш урочистими виявами співчуття до великої втрати всієї України. З виявом такого ж співчуття в редакцію “Основи” з усіх кінців Росії надіслано силу-силенну листів і віршів, з яких на сторінках журналу надруковано тільки незначну частину»³.

Великі друзі Шевченка – родина Толстих – були в цей час у Дрездені. «Як громом вдарила нас неждана звістка про смерть Шевченка. На чужині відслужили ми по ньому панахиду, але в думці були разом з друзями, біля його домовини, приймаючи близько до серця їхню скорботу»⁴, – згадувала Катерина Юнге.

Відспівували Шевченка в церкві Академії мистецтв. Попрощатися з ним прийшли майже всі петербурзькі літератори, журналісти, художники, вчені. Крім українців – Костомарова, Куліша, Білозерського,

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 379.

² Там само. – С. 372.

³ Там само. – С. 386.

⁴ Там само. – С. 283.

Честахівського, братів Лазаревських, Афанасьєва-Чужбинського – були Некрасов, Лесков, Достоевський, Салтиков-Щедрін, Микола і Василь Курочкині, брати Жемчужникови, Помяловський, Шелгунов, Михайлов, Пипін, Панаєв, Микола і Олександр Серно-Соловйовичі та багато інших¹.

Про похорон Шевченка залишилося багато спогадів очевидців. Усі вони підкреслюють те незвичайне збудження, що панувало особливо серед студентської молоді, яка несла гроб на руках до самого Смоленського кладовища. «Когда [...] хотели поставить гроб на дроги, то молодежь не допустила; понесли на руках, сменяясь»², – писав М. Білозерський. «За домовиною йшло багато студентів, майже весь університет. Уся академія, вся професура і сила-силенна публіки. Вся університетська набережна від Двірцевого до Миколаївського мосту була буквально заповнена народом», – згадував письменник Сергій Терпигорєв, тоді студент.

Коли виносили труну з церкви, виник конфлікт, який розпочав довгу низку конфліктів уже навколо Шевченка-небіжчика. Ось що писав про це того ж дня (28 лютого) студент Феоктист Хартахай, активний діяч української громади, співробітник «Современника», – організаторові недільних шкіл на Харківщині В. Гнилоширову: «...Після панахиди завелись з попами: попи кажуть – треба закрити труну, громада криком кричить – не треба; Білозерський чуть було не добравсь до одній бороди, та якось обійшлося, піп сховався. А все-таки торгуються, щоб труну закрити; парубота дивиться, що поки вона не озметься за діло, то попи гарчатимуть. Наплювавши у кулаччя, парубота гаркнула своїм власним голосом: “не надо”, і попи злякались і всі у вітвар поховались.

Утихомиривши народ у церкві, хохли почали говорити річі до тіла. Перший вскочив на катафалк Куліш і вчистив річ по-українськи. “Умер еси, Тарасе, ...ти показав нам дорогу... а ми, якщо не підем по ній, то будем мовчать”, сказав він. Другий вскочив Білозерський і теж по-хохлацьки вчистив. Третій вскочив Костомаров і уліпив по-московськи, укидаючи у річ стихи із рідної поезії. Четвертий сказав слово теж хохол, другака Шевченка (О. Афанасьєв-Чужбинський. – *І. Дз.*), стихами, п'ятий теж хохол (П. Таволга-Мокрицький. – *І. Дз.*), і теж стихами та усе на рідній мові. Шостий студент лях (В. Хорошевський. – *І. Дз.*) (студенти ляхи усі були) сказав слово по-польську теж стихами»³.

¹ Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 520.

² *Белозерский Н. Смерть Шевченко, перевоз тела и погребение в Каневе // Киевская Старина. – 1882, октябрь. – С. 75.*

³ *Юфанов Д. Матеріали про життя і творчість Тараса Шевченка. – К., 1957. – С. 93.*

Сам Хартахай виступав уже на кладовищі, теж по-українському. Його промова, як і цитований вище лист, стилізована під «простонародність», але по-своєму зворушлива, з прозорим викликом офіціозу, «дуже хвабра» (хоробра). Можна зрозуміти молодого неофіта українства: вже сама мова виступу українців, мова «неіснуюча», була таки викликом, і притому політичним викликом, режимові. Це всі добре розуміли, і не випадково саме це підкреслював у своєму спогаді російський письменник М. Лесков: «...Сам день його похорону назавжди залишиться знаменним в історії українського письменства й громадянськості. Найулюбленіша мрія поета здійснилась і голосно заявила про своє існування. Малоросійське слово здобуло право громадянства, пролунавши вперше у формі ораторської промови над домовиною Шевченка. З дев'яти прощальних промов, виголошених над могилою поета, шість було сказано малоросійською мовою. З решти трьох промов дві були виголошені російською і одна польською, ніби на знак спільності горя слов'ян, які прийшли віддати останню шану малоросійському поетові-страднику»¹.

Промови над труною Шевченка не були ритуальним жестом. Вони були актом публічного осмислення його постаті, значення його для України та всього слов'янства. На цьому робили наголос усі промовці. «Такий поет, як Шевченко, не одним українцям рідний, – казав Куліш. – Де б він не вмер на великому слов'янському мирові, чи в Сербії, чи в Болгарії, чи в Чехах, – всюди він був би між своїми [...] Ти-бо, Тарасе, вчив нас правди святої животворящої. От за сю-то науку зібралися до тебе усіх язиків люди, як діти до рідного батька; через сю твою науку став ти всім їм рідний, і провозають тебе на той світ з плачем і жалем великим...»². Про те, що своїм жаданням добра і правди Шевченко став рідним людові «різних батьків і різних язиків», говорив і В. Білозерський. А Костомаров, згадавши, що «смертний одр усопшого поета не окружали ни родные, ни жена, ни дети. Одинока была его смерть...», підкреслював, що своєю поезією він здобув любов не жіночу, «часто изменчивую и лукавую», а «бескорыстную, святую любовь душ, способных понимать изящное»: «Такова сила поэзии! В какой бы исключительной форме ни проявлялась она, как бы тесно ни соединялась с народностью и местностью, – ее общечеловеческий смысл не может укрыться и не сделаться общим достоянием»³.

Велике враження на всіх справила промова поляка В. Хорошевського: «Хай також і польське слово, коротке, але сердечне, пролунає коло

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 382.

² Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 520.

³ Смерть і похорони Т. Г. Шевченка. (Документи и материалы). – К., 1961. – С. 40.

твоєї домовини, достойний поете русинський! Ти любив свій край рідний, свій Дніпро синій, свій народ бідний; ти був могутнім співцем цього народу; на його сльози ти завжди відповідав сльозами. Честь же тобі, достойний Тарасе, честь тобі! Ти не любив поляків, але нелюб'я до них виникло в тебе внаслідок їх давніх помилок, що призвели до великих страждань народу, який ти полум'яно любив [...] Нехай же біля твоєї могили замовкнуть усі докори, нехай тут буде чути одне сердечне слово: честь тобі! За помилки батьків не відповідають їхні діти, не згадуємо ж тут про давні чвари давно минулого, а скажімо краще: "полюбімо одні одних!" О, якби твоя смерть, шановний Тарасе, і цей урочисто-печальний обряд були початком нового життя! О, якби на твоїй могилі вмовкло хоча б кілька ненавистей, якби цей початок повів у майбутньому до поступового взаємного, братерського порозуміння і забуття давніх неправд і приніс, як зернятко, кинене в землю, рясний плід! Це був [би] твій найчудовіший вінець і величний пам'ятник»¹.

Владислав Хорошевський, учасник польського демократичного гуртка і водночас близький до української «Основи», говорив власне про те, що тоді хвилювало і українців, і поляків, і передових росіян: як розв'язати тугий вузол давніх історичних кривд. Його промова апелювала до тих думок, які висловлював Шевченко і в поезіях, і в спілкуванні з польськими друзями. На жаль, події розвивалися в протилежному напрямі, і несподівано швидко: після кривавого придушення польсько-литовсько-білоруського повстання 1863 року царизм розпочав тотальне «обрусение» («Юго-Западного края», одним із аспектів якого була й заборона української мови (так званий Валуєвський циркуляр), недільних шкіл, видання популярних брошур для народу; перестала існувати «Основа», на яку покладалося стільки надій. Лише кілька років, як почало подавати голос українство, і йому знову зав'язано рота...

З трудом говорив, ковтаючи сльози, молодий друг Шевченка, поет і перекладач Микола Курочкін: «Еще одна могила раскрылась перед нами! Еще одна чистая, честная, светлая личность оставила нас; еще один человек, принадлежавший к высокой семье избранных, высказавших за народ самые светлые его верования, угадавший самые заветные его желания и передавший все это неумирающим словом, – окончил жизнь свою, исполненную борьбы за убеждение и всякого рода страданий... [...] Счастье в жизни было не для него, – его ждет другое, посмертное счастье – слава...»².

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 512–513.

² Там само. – С. 42.

За спогадами Л. Пантелеєва, після промови М. Курочкіна втрутилася поліція, припинила виступи й почала спрваджувати людей з кладовища. Однак це єдине свідчення такого роду.

Зате всі, хто писав про цю подію, відзначали атмосферу щирої скорботи і цілковиту відсутність будь-якої штучності. «...З усіх похоронів, які я бачив відтоді, – свідчив С. Терпигорев, – жоден не мав на собі відбитку і характеру тієї щирості й простоти, природності й невимушеності, як цей, Шевченків. Я бачив потім похорон Некрасова, Достоевського, Тургенєва, Салтикова... але вони, ці похорони, всі були отруєні проявами огидного, штучно робленого, тенденційного, демонстративного духу. Похорон Шевченка був ще чистий від цього балаганного комедіанства, якого не зносить щире почуття. Ні пальмових, ні лаврових вінків, ані стрічок з написом, ніяких цих бутафорських приналежностей [...] На похороні Шевченка, можливо, й було кілька вінків, але їх прийняли і поклали йому на домовину не для показу і в жодному разі не як демонстрацію проти когось і з якогось приводу. В такий спосіб прахом покійного не скористалися»¹.

Поховали Шевченка в дощатій труні, але вистеленій усередині свинцем: бо вже вирішено було його перепоховати в Україні. Ще в день смерті, після панахиди, його друзі зібралися в Михайла Лазаревського – душеприкажчика поета – й ухвалили: 1. Перевезти його тіло в Україну згідно з його поетичним заповітом: «Як умру, то поховайте // Мене на Вкраїні»; 2. Встановити на його могилі пам'ятник; 3. Заснувати народну школу імені Шевченка; 4. Утримувати одного чи кількох стипендіатів у Київському та Харківському університетах, Одеському ліцеї та в Академії мистецтв. 5. Видати якнайкраще його твори. 6. Призначити премію за кращий життєпис поета і за кращий критичний аналіз його творів. 7. Допомогати його рідним. 8. Відвідувати щорічно комусь із найближчих друзів покійного його могилу.

Програма досить скромна, але достойна. Проте через двадцять років М. Чалий у біографії поета залишає до неї такий коментар: «Усі ці чудові наміри близьких до поета осіб через нестачу матеріальних засобів залишилися нездійсненими та навряд чи коли й здійсняться»².

На щастя, цей сумний прогноз зрештою не справдився, хоч довго ще Україна, під гнітом царату будучи, не могла гідно вшановувати пам'ять свого великого сина. Але все-таки два пункти з наміченої Шевченковими друзями програми були вже тоді виконані: прах поета перевезено в Україну й поховано на Канівській горі; могилу хоч і не зразу було впорядковано, але її доглядали віддані пам'яті Кобзаря люди, і вона вже ставала місцем паломництва для тих, кому ім'я Шевченка промовляло до серця.

¹ Там само. – С. 383–384.

² Там само. – С. 387.

В УКРАЇНУ – НАЗАВЖДИ

Відразу ж після похорону Шевченка його друзі почали клопотатися про дозвіл на перевезення праху поета в Україну. Велику наполегливість виявив молодий художник Григорій Честахівський, який познайомився з Шевченком у 1858 році і перейнявся його долею. Наприкінці квітня дозвіл було одержано. 26 квітня труну було викопано з землі, в присутності друзів поета, покладено в свинцеву труну і поставлено на ресорні дроги. Куліш покрив труну червоною китайкою. Прощальне слово сказав М. Костомаров. Зі Смоленського кладовища труну перевезли до Московського вокзалу. В поїзді її супроводжували О. Лазаревський та Г. Честахівський. 27 квітня труна з тілом прибула до Москви, її перевезено на Арбат і поставлено в церкві Тихона. Відбулася багатолюдна панахида, з небіжчиком прийшли попрощатися О. Бодяньський, М. Тихонравов. З Москви труну Шевченка повезли кіньми на спеціальних ресорних дровах за маршрутом: Серпухов – Тула – Орел – Волобуєво – Кошелівка – Дмитрівка – Севськ – Есмань – Глухів – Кролевець – Батурин – Борзна – Ніжин – Носівка – Козелець – Залісся – Бровари – Київ¹. Скрізь, особливо в Україні, багато народу приходило попрощатися з Шевченком.

Цей шлях, як і потім шлях із Києва на Канівську гору, описано в усіх подробицях і в біографічній, і в популярній літературі. Але про деякі промовисті епізоди не можна не нагадати.

6 травня о 7-й годині ранку похоронні дроги з труною прибули до Броварів, а ввечері – в Микільську Слобідку. Тут їх зустрічало багато киян. Були також брати Микита, Йосип, сестра Ярина, свояк Варфоломій Шевченко та інші родичі. Виголошено чотири промови – українською, російською, польською та сербською мовами (за описом В. Бернатовича). Потрібен був спеціальний дозвіл на перевезення труни до Києва. Варфоломій Шевченко і священник Петро Лебединцев поїхали за дозволом до генерал-губернатора князя Васильчикова. Той дозволив за умови, що, на бажання митрополита, труну буде встановлено у віддаленій від центра міста церкві – Рождественській на Поштовій площі. По одержанні дозволу студенти випрягли коней і протягом більш як п'яти кілометрів везли похоронні дроги самотужки. Домовину доставлено до Рождественської церкви (церкви Різдва) надвечір 6 травня. Було багато поліції, яка розганяла натовп. Виго-

¹ Т. Г. Шевченко. Біографія. – С. 530.

лошувати промови було категорично заборонено. Поета боялися й мертвого. Наполюхав поліцію і терновий вінок, що його поклала якась дама в траурі; вінок негайно прибрали.

Тим часом родичі й друзі вирішували, де поховати поета. Було кілька варіантів: на Щекавицькій кручі, на Аскольдовій могилі, у Видубицькому монастирі. Справу вирішило те, що Честахівський заявив, буцімто Шевченко перед смертю просив, щоб поховали його в Каневі. Зрештою, це відповідало духові Шевченкового «Заповіту»: «...щоб лани широкополі, і Дніпро, і кручі було видно, було чути, як реве ревучий...» На цьому всі погодилися, й історія показала, наскільки це було вдале рішення – можна сказати, конгеніальне образів великого поета України.

7 травня після панахиди труну повезли до пароплава. «Труну, для належного порядку, супроводжували чини поліції, – пише М. Чалий. – Процесія часто зупинялася для виголошення промов, яких, зрештою, через вузьке шосе, майже ніхто не чув, крім студентів і гімназистів, які везли на собі труну. Найкращі з прощальних промов, які, на жаль, не збереглися, були виголошені біля кріпосного форту студентами – Стояновим, Антоновичем і Драгомановим»¹. Знаменні прізвища – і Антоновича, і Драгоманова Шевченкова поезія повела шляхом служіння Україні.

Уже на останній зупинці, біля самого пароплава, велику промову виголосив Михайло Чалий, майбутній біограф поета.

Супроводжували прах поета на пароплаві, крім О. Лазаревського та Г. Честахівського, Шевченкові брати і сестра, І. Сошенко та М. Чалий з дружинами, давній приятель поет В. Забіла, кільканадцять студентів Київського університету, серед яких майбутні видатні діячі української культури: Микола Лисенко, Михайло Старицький, Тадей Рильський, Павло Житецький та інші.

Через велику повільність від місця зупинки пароплава до суходолу було ще далеко. Виникла проблема: що робити з важкою свинцевою труною: баркас не витримає; на руках, грузнучи в мулі, – важко й далеко. Зрештою спосіб знайшли: розшукали драбинчастий віз, помістили на нього труну й самотужки тягли його до суходолу. На березі покійного зустріли місцеве духовенство й гурт канівчан; труну поставили на мари й понесли до соборної церкви (Успенської), де відбулася панахида. Знову виникла проблема – цього разу з копанням могили. Як подає М. Чалий, місцеві міщани, з намови поміщика М[онастир]ського, заправили таку ціну, якої організатори похорон не могли сплатити. Тоді могилу заходилися копати самі, з київськими студентами, під дощем.

¹ Спогади про Тараса Шевченка. – С. 389.

Наступного дня, 10 травня (за ст. ст.) відбувся похорон, який зібрав силу-силенну люду з передмість та навколишніх сіл. Протоіерей І. Мацкевич відслужив заупокійну обідню, а після панахиди виголосив надгробне слово. Це було публічне слово священнослужителя про нелюбого офіційній церкві поета, сказане з великою повагою до нього і з розумінням його значення в житті українського народу:

«Горы каневские, луга и долины украинские! Вы видите перед собой просвещенного, родного вам мужа, любившего Украину и любимого ею взаимно. От северной столицы России до нашего скромного городка – чей прах шествует? Кого провожают так далеко и с таким почетом? Мужа ли, исполненного воинских доблестей, или сановника, прославившего себя на поприще гражданской деятельности, действовавшего силою власти и закона? Нет, братия! Это Тарас Шевченко! Кто здесь не знает его? Он некоторое время был воин, но рядовой; он не был гражданским чиновником; но имя его известно всему краю, но дела его прославлены: его славный ум, его живые, никем не задобренные мысли и чувства, коими проникнуты его произведения, глубоко запали в сердца и души соотчичей.

Ты, древний Бористень, красующийся седьми волнами своими Днепр! Ты, кому судилось, наконец, на хребтах своих волн принести к нам прах Шевченко, – скажи ты нам о муже сем, дорогом для каждого украинца Кобзарє! Было время, когда об Украине думали как о стране, недоступной для возвышенных чувств и мыслей; но Шевченко доказал, что сия забытая для народного просвещения страна имеет такое же сердце, такую же душу, доступную для всего высокого и прекрасного...

Пройдут века, и отдаленное потомство сынов Малороссии увидит и узнает, кто был Тарас Шевченко!...»¹

Про інші обставини похорону розповідав Григорій Честахівський у листі до Шевченкового приятеля Федора Черненка: «...Винесли гроб, поставили на козацький віз, накритий червоною китайкою, а замість волів впрягся люд хрещений, і повезли, як слід, діти свого батька, що повернувся з далекого краю до свого дому. Як рушили од церкви, то везли парубоцтво, чоловіки і наша київська громада... Любі канівські дівчата везли батька України добрих верстов з вісім або й усіх десять... Котрі дівчата не мали де притулиться до Кобзарєвого воза, напали на ліс і давай ламать віти і устилати дорогу кобзарєві... Покрилась Кобзарєва дорога зеленими вітами, як зеленим килимом заслана. Як везли, то поперед усієї процесії несли портрет Кобзарів, і весь люд до малої дитини бачили, яким він був живим»².

¹ Смерть и похороны Т. Г. Шевченко... – С. 77.

² Див.: Киевская Старина. – 1898. – февраль.

По-своєму доповнює цю інформацію рапорт начальника канівської повітової поліції Котлярова київському генерал-губернатору: «Погребение это происходило 10 сего мая в 3 часу пополудни, при стечении народа около 2 тысяч человек, во время похорон было сохраняемо спокойствие и порядок. Над телом покойника говорено было две проповеди и шесть речей; первая проповедь произнесена была протоиереем Мацкевичем при выносе тела из церкви, а вторая – при самом погребении священником Чайковским. Во время же шествия похоронной процессии, когда останавливались для чтения над телом св. Евангелия, и при погребении покойника произнесено шесть речей на русском, малороссийском и польском языках [...] В проповеди, говореной протоиереем Мацкевичем, преувеличено выставлены заслуги Шевченко как человека, хотя и не государственного, по его выражению, но старавшегося своим высоким умом разлить свет истины в здешнем крае; в произнесенных же студентами и другими попутными лицами речах высказано, что Шевченко был отцом Малороссии и Украины, что слава его не померкнет надолго и что в творениях его есть зародыш будущего величия страны, им воспетой»¹. До рапорта додано «Список лицам, прибывших из г. Киева в г. Канев на пароходе вместе с телом академика Шевченко» – названо 24 прізвища. Невідомо, чи потрапляв у поле зору поліції Михайло Максимович, який приплив на похорон на човні зі своєї Прохорівки і прочитав коло могили вірша, написаного на похорон поета.

Похорон тривав кілька годин, закінчився під вечір. «Опустили біле тіло в гроб, і почав народ розходитися... – писав Честахівський. – А декотрі осталися ночувати на Тарасовій горі, і всю ніч огнище горіло, наче гайдамацтво ночувало в лісі з свяченими ножами».

Як бачимо, вже тоді – з легкої руки Честахівського чи ще когось із учасників похорону – місце вічного спочинку Шевченка стало зватися Тарасовою горою. І згадка про «свячені ножі» й гайдамацтво виявилася не випадковою і озвалася в подіях та легендах навколо Шевченкової могили.

...Через два місяці після похорону, 12 липня, переляканий поміщик Н. Парчевський (той самий, який відмовився продати Шевченкові землю в с. Пекарі під Каневом) інформує князя П. Лопухіна про те, що «г. Канев есть центр заговора против помещиков, а Корсунь подручное место. Есть очень деятельные агенты между последователями Шевченко. Мы все на вулкане, неведение или беспечность полиции удивительны». Полковник князь Лобанов-Ростовський, до якого потрапив цей лист, подає рапорт київському генерал-губернаторові.

¹ Смерть и похороны Т. Г. Шевченко... – С. 96–97.

Розпочинається нове коло поліцейського листування. До Канева прибуває якийсь «чиновник особих поручень», який звітує Лобанову-Ростовському: «В предместье Канева есть один артист. Некоторые называют его Грицем, другие говорят, что Гриц есть старый, воскресший после 16 лет смерти крестьянин, который главное пребывание имеет на могиле Шевченко и ходит по окрестным селениям. Эконом Буркат знает об этом деле. Место свидания этих личностей – могила Шевченко и Канев. Соцкий из Пекарей везде сопровождает Гриця. Кулиш прибыл из Петербурга в Канев и оттуда отправляется в Корсунь».

Загадковий «Гриц» – це, звісно, Григорій Честахівський, який не тільки заповзвся облаштувати й оберігати Шевченкову могилу, а й справді вів серед селян протипоміщицьку й патріотичну пропаганду, використовуючи ім'я і твори поета. Про це доповідає в рапорті київському губернаторові канівський «уездный стряпчий»: «...Сначала он казался странным своим малороссийским костюмом, но, когда и действия его стали казаться странными и предосудительными, он, известный здесь в простом народе под именем Грицька, обратил на себя особое внимание. Следя за толками и слухами, которые о нем ходят, я узнал, что он в постоянных беседах с простолюдинами, происходящих большей частью на могиле Шевченко, старается внушить им идею малороссийской независимости и свободы, рассеивает между народом слухи, будто Тарас Шевченко не умер, но живет и, проникнутый мыслью малороссийской пропаганды, не перестает думать о дорогой ему Малороссии и со временем даст знак к действиям, что в так называемой могиле Шевченко находятся ножи». Ножі – ножами, але ж і слово Шевченкове так само «обоюдогостре», – а тим часом «Честаховский старается как можно больше распространить в обращение сочинения Шевченко и продает маленькие экземпляры их по 3 коп. сер. (серебром)*. [...] По воскресным и праздничным дням, когда люди свободны от работ, на могиле Шевченко можно видеть всегда большое стечение народа и в особенности девок и парней»¹.

Рапорти, листи, розпорядження йшли день за днем. 17 липня начальник канівської повітової поліції повідомляє непідтверджену звістку про формування в повіті повстанчих загонів («трех шаек из крестьян»). Того ж дня він просить надіслати, «независимо от батальона Алексапольского полка», розташованого в канівському повіті, «еще хотя (бы) 2 роты пехоты». (Київський генерал-губернатор князь Васильчиков мусив стримувати своїх надто завзятих підлеглих.) Усе це відбивало страх поміщиків і влади перед заворушеннями селян

* Негайно даються розпорядження про заборону продажу творів Шевченка в Каневі, «Граматики» Куліша та букварів для сільських шкіл. – І. Дз.

¹ Смерть и похороны Т. Г. Шевченко... – С. 98, 99, 100, 105, 106.

(«в скором времени начнется резня»), незадоволених грабіжницькою «реформою», – але набувало фантастичних форм. В одному з таємних поліцейських донесень читаємо: «...Верование в силу, славу и святость Шевченко до того стало фантастическим, что народ рассказывает уже о сбывшихся будто бы чудесах, например, что у одной женщины был сын калека, она только раз помолилась Шевченко, и сын ее будто совершенно выздоровел [...] В прошлую субботу могила Шевченко была окружена массою народа, простиравшегося до тысячи человек [...] Народ готовится к ужасному беспорядку...»¹.

Отак саме ім'я Шевченкове одних гіпнотизувало страхом, других – надією, і обидва ці почуття супроводжували і супроводжують це ім'я в століття, додаючи й своїх барв у вінок його безсмертя...

* * *

Незвичайним було життя Тараса Шевченка, незвичайним – похорон і могила, незвичайними стали і його посмертна доля та слава.

Не лише його людський образ, а й різні моменти його долі набрали значення великих символів для українського народу в його історії.

Хіба не є таким символом його посмертне повернення в Україну в травні 1861 року? І хіба є в історії якоїсь іншої літератури, в бутті іншого народу щось подібне до тієї прощі, яку в наш час здійснили сотні людей, пройшовши той шлях, що ним вертався великий небіжчик на вічну Батьківщину?

Історія сама творила символи з епізодів Шевченкової долі. Один із таких символів пов'язаний з днем його перепоховання в Каневі – 22 травня (за новим стилем).

Щорічне відзначення 22 травня спершу знаменувало лише той драматичний факт, що жагуче Шевченкове бажання оселитися на рідній землі могло здійснитися лише в такій сакральній формі. Народ повернув собі свого пророка.

Але згодом, у міру того, як радянський режим дедалі більше посилював русифікацію і водночас фальсифікував образ і творчість Шевченка, – 22 травня стало символом протесту проти антиукраїнської політики, символом боротьби за справжнього Шевченка і водночас символом самоствердження України.

Упродовж багатьох років у день 22 травня влада мобілізувала свої сили для вистежування і залякування «українських буржуазних націоналістів». І впродовж багатьох років українська громадськість робила того дня новий крок у своєму національному самоусвідомленні.

Отож ця дата посідає місце в низі найважливіших дат нашої національної історії, нашого національного самоствердження.

¹ Там само. – С. 111, 112.

ШЕВЧЕНКО ВОЛКИ НАСУЩНИЙ

Посмертна доля Тараса Шевченка так само незвичайна і ні з чим не зрівнянна, як і його життя. Мало хто і з великих людей був за життя такий легендарно славний, такий люблений своїм народом – і водночас такий гнаний його ворогами; мало кому випадало стільки страждань і мало хто, так багато давши людям, так мало від них дістав; мало кому доля ставила стільки перепон і так люто переслідувала, здавалося, все роблячи для того, щоб він не став тим, ким усе-таки став. Та ось він помер, і минали роки, і світ жив без нього, а любові й ненависті до нього не меншало, вони наростали обидві однаковою мірою; і його ім'я, його поезія, його могила, його пам'ять ставали предметом такої боротьби, таких поклонінь і поруг, таких осягнень і фальсифікацій, що якусь аналогію знайти нелегко.

Свіжа поетова могила зробилася місцем селянських сходок, розсадником заворушень та революційної пропаганди, і давня «справа про художника Шевченка» («дело о художнике Шевченко») доповнюється «справою» про його могилу – на сто вісім аркушів.

З усіх кінців України рок за роком ідуть сотні й тисячі людей до великої могили, несучи любов, вдячність і відданість. Видатні люди XIX і XX століть уважають важливим для себе побувати на Тарасовій горі і схвильовано розповідать про свою подорож. У нарисі «На Чайке» І. Бунін, майбутній лауреат Нобелівської премії, писав: «...Я бывал на могилах великих людей, но ни одна из них не произвела на меня такого трогательного впечатления, как могила украинского “кобзаря”». Таких відгуків багато й багато! До книги прочан вписують слова хвали й любові українці, росіяни, білоруси, поляки, євреї, німці, чехи, англійці, французи, грузини, вірмени, латиші й сини багатьох інших народів. Типовий, наприклад, запис, який зробили 1904 року петербурзькі студентки, – він характеризує ставлення до Шевченка прогресивної і революційної громадськості Росії: «С далекого севера мы пришли на твою могилу, незабвенный поэт. На берегу родной твоей реки, у твоего креста мы читали твои думы, близкие и родные нашему сердцу. Привет тебе, великий певец Украины, борец за родину и правду. Благослови и нас на это дело».

Але йдуть на поетову могилу й бездумні гуляки, і ненависники його та тупі обивателі, щоб осквернити її, кинути брудом у поетову пам'ять. До тієї ж книги вписуються і слова злоби та поглуму. Причому найнищії з них, як каже дослідник відповідних матеріалів, належать

«землячкам», тим самим «землячкам» у мундирах з «циновими гудзиками», тим самим «малороссам, изъясняющимся по-русски», «тоже немного малороссам», яких поет так глибоко зневажав і яких затаврував в образі «перевертня». Тим часом «...среди часто попадающихся в книге записей, написанных мозолистыми руками посетителей-крестьян, нам не приходилось встречать ни одной неуместной, а тем более пошлой»¹.

1911 року українська громадськість розпочала збір коштів на спорудження пам'ятника Тарасові Шевченку. Поставити цей пам'ятник передбачалося на Михайлівській площі до 100-ліття від дня народження його. Але київські «русские националисты», як вони себе йменували, чорносотенці та московська православна церква розпочали шалену кампанію спротиву. Ось що писав авторитетний у православних колах архімандрит Антоній: «...Шевченко вовсе не имеет никаких заслуг перед отечеством, а известен, кроме своего стихотворства, резко безнравственной и глубоко преступной жизнедеятельностью [...] Разогревая себя постоянно "горилкою" и ромом, заражаясь польскими революционными настроениями, Шевченко мало-помалу сделался безбожником, кощунником, наглым отрицателем и порицателем всего того, что дорого для честных русских людей [...] Поэзия Шевченко находится в тесной связи с особенно революционными произведениями Мицкевича, Чайковского, Залесского и Гоцинского, с которыми Шевченко познакомился во время проживания в Варшаве 1830 году и усвоил себе от поляков на всю жизнь и выразил в своей поэзии свирепую ненависть вообще к "Москве" Царской и в частности к Императору Николаю Павловичу и Богдану Хмельницкому». Твори Шевченка, вважає архімандрит, «создали почву для возникновения ныне существующей многочисленной партии хохломанов, именующих себя украинцами, и проникнутых старым сепаратизмом изменника И. Мазепы и современными радикальными тенденциями»; в цих творах – «безбожие, кощунство, отрицание власти и закона, ненависть к своему отечеству – России, ее доблестной армии, ее великому прошлому, ее церкви православной, Царскому Самодержавию, ее Великим Монархам Петру I, Екатерине II и Николаю I, подстрекательство к отделению Малороссии от России, к кровавой междоусобице и многим другим революционным явлениям». Тому будівництво пам'ятника має бути «подлежащим Начальством запрещено» (що й було зроблено), інакше ж «он послужит постоянным наглядным возбудителем и поощрителем революционного брожения в обществе»,

¹ Див.: Матушевський М. Ф. Посетители могилы Т. Г. Шевченко // Кисвская старина. – 1903.

а для «Киевской Городской Думы весьма неприлично и негоже содействовать этому гнусному настроению общества»¹.

Можна тільки подивуватися з проникливості думки цього православного мислителя: як у воду дивився...

(Характерно, що тоді, коли в Російській імперії українство анафемували як інтригу польську, на додаток до австрійської, в Польщі не бракувало голосів, що оголошували його інтригою російською, на додаток до австрійської ж. Але в усіх випадках головним «злочинцем» був Шевченко.

«Належить просто всіх злочинців заточити до в'язниці, а потім почати говорити з тим людом, не українським, а руським. Адже українськість не є національністю.

З тією поштивою хлопською людністю руською можна буде дійти до ладу, якщо вона визволиться з-під опіки непроханих опікунів, вихованих на ідеології австріяцькій, гайдамацькій, на традиціях руйнівничо-розбійницьких, на поезіях Шевченка»².)

У 1914 році вся прогресивна Росія готується відзначити століття від дня народження Шевченка. А чорносотенна газета «Кієвъ» друкує статтю «Кто выдумал Шевченка?», в якій знову товче старе: «...Был человек весьма малограмотный, невежественный, не подозревавший о существовании знаков препинания и совершенно неспособный по своему умственному убожеству...»

Такі й подібні невіглаські речі пишуться й друкуються вже після того, як стали широко відомими спогади й відгуки про Шевченка видатних діячів російської культури та літератури; після того, як слава його поширилася по всій Слов'янщині і досягла всіх країн Європи; нарешті, невдовзі по тому, як пам'ять його вшановано на урочистому засіданні (1911 р.) Імператорської Академії наук у Петербурзі, де академік Д. Овсянко-Куликовський у спеціальній доповіді, висловлюючи твердо означену нарешті, компетентну думку літературознавчої науки, говорив: «Шевченка можна розглядати як поета національного відродження і як загальнолюдського поета – і таким чином вияснити значення Шевченка для України, для всієї Росії і для всього людства»³.

Тим часом русифікований Київ залишався центром інтриг шевченкофобів. «Як відомо, наші правобережні російські “націоналісти” – це

¹ Старець Архимандрит Антоний, Бывший Наместник Киево-Печерской Лавры. 15 апреля 1911 года, Киев, Лавра. Типография «Русской печати». – Передрук здійснено з газети «Пролетарська правда» від 11 березня 1930 року.

² З документів Польського Сейму 1919 року – цит. за кн.: *Czesław Miłosz. Wyprawa w dwudziestolecie.* – Kraków, 1999. – S. 88.

³ Див.: Світова велич Шевченка. – Т. 1. – С. 464.

спеціальна порода людей [...] Куди там московським чи ярославським “октябристам” до наших “націоналістів”! Хіба в корінній Московії є стільки ренегатів, зрадників, перевертнів, тих моральних хуліганів, яких ущерть повно в цьому “юго-західному” краї?!»¹

У 1913–1914 роках передова громадськість готується поставити в Києві пам’ятник великому поетові – на кошти, зібрані від 1911 р. серед народу по всій Україні. А чорносотенці й «землячки» протестують: «В городе, где пролита кровь Ющинского и Столыпина, недостойно ставитъ памятник безбожнику и хулителю православия».

Під впливом ідеологічних малоросів шевченкофобією переймалися і «хахли» нижчого рівня, з віропідданчого сільського глитайства тощо. Одного з таких типів вивів Архип Тесленко в комедії «Патріот» – це такий собі царефіл Залужний. Про Шевченка він каже: «Хохломан, крамольник, про якого й згадувати не слід чоловікові доброму». Певно, цей літературний монархопатріот мав своїх реальних прототипів, бо ось у газеті «Рада» за січень 1910 р. надруковано допис із села Харківці Лохвицького повіту (авторства таки Архипа Тесленка): «Радіють багатири (йдеться про розгул реакції після придушення революції 1905–1907 рр. – *І. Дз.*)... Поки що вказують на те, що “он вони в Бога не вірують”. Ще друга причина: “Он вони, кажуть, ходять один до одного, збираються”. А один хазяїн так: “Іменно докажу, каже, що в Тесленка є книги мошеницькі”. Це він так зве українські книги: “Кобзар” Шевченка та інші. Хто його зна, що далі буде»².

На радість чорносотенцям і «землячкам» царський уряд забороняє і спорудження пам’ятника, і вшанування Шевченка на його столітній ювілей.

Короткочасний період Української Народної Республіки ознаменований державним визнанням доленосної ролі Шевченка в історичній долі народу. «Українську переможну революцію зробив Шевченко, – ні полководець, ні герой, ні цар, ні дипломат. І всі його наступники не в силі були вихопитись з залізних обіймів його заповіту, і всі вони служили прекрасному ідеалу щиро і вірно, тільки інколи роблячи спробу позбутись тягару тої спадщини, вийти з кипіння того вогню неопалимого українського відродження»³.

Саме в цей час Шевченко став загально визнаним символом України, і більшовицька влада, вже й поваливши УНР, змушена була з цим

¹ Маяк. Українська що-тижнева газета для селянської і робітничої молоді. – № 2. – 16 января 1914 року. – С. 3.

² Тесленко Архип. Повне зібрання творів. – К., 1967. – С. 419, 451.

³ Ніковський А. Vita nova. – К., 1919. – С. 8.

символом рахуватися й намагалася перебрати його до своїх рук, часом роблячи це доволі вміло, зокрема, в пропаганді своїх соціальних гасел та революційних закликів.

У СРСР твори поета, чие ім'я і слово надихали покоління борців за соціальне і національне визволення, видавалися і розходилися мільйонними тиражами, не лише українською, а й мовами всіх народів СРСР, багатьох народів світу. Але водночас замовчувано національно-патріотичний зміст його поезій, тенденційно інтерпретовано його соціальні та релігійні («антирелігійні!») ідеї.

Образ його спотворювали. Тепер із ним боролися не заборонами (хоч були й заборони: протягом кількох десятиліть не друковано такі поезії, як «Якби то ти, Богдане п'яний...» та деякі інші), а фальшивим уславленням, що мало вихолостити дух його поезії, – хоч це і не вдавалося. Ідейна боротьба навколо імені й творчої спадщини Шевченка ніколи не припинялася. Згадаймо вульгарно-соціологічне «коментування» у виданнях 30-х років. Згадаймо, як робили з нього молодшого брата «російських революційних демократів». Згадаймо неповні, «процензуровані» видання років 70-х. Навіть шевченківська текстологія була справою, на жаль, не тільки академічною. Ось чому і М. Драгоманов, і І. Франко свого часу приділяли стільки уваги, сил та часу вивченню та виданню його текстів, їх інтерпретації. І пізніше багато видатних учених спеціально займалися шевченківською текстологією.

Кожна доба заново прочитує Шевченка. І кожен достойний український письменник, працівник культури, громадянин, кожен, хто відчуває себе українцем, – шукаючи опертя і натхнення, визначаючи своє місце в житті, свій обов'язок перед рідним народом, незмінно відчував потребу осмислити Шевченка для себе, для своєї особистої долі та для свого громадянського діяння. І всякий недруг українського народу, коли хотів розтлити його душу, оволодіти його серцем, – незмінно стикався з Шевченком і намагався накласти на нього свою руку, перефарбувати його, спотворити, зробити «своїм». Або ж «зревизувати», підтасувати «компрокат» на рівні власного цинізму й нікчемності.

Боротьба за Шевченка тому й триває так довго, тому й є гострою, що це – боротьба за душу українського народу.

Як слушно зауважив Микола Глобенко, «в боротьбі, що триває від 1840 року, беруть участь не тільки Куліш, Белінський, Добролюбов, Тургенев, Драгоманов, Франко, Кониський, але й шеф Миколаївської жандармерії граф Орлов і царська цензура, – не тільки Єфремов, Новицький, Щурат, Смаль-Стоцький, Зайцев, – але й Затонський, Постишев, культпроп ЦК КП(б)У і ряд інших установ, що з шевченко-

знавством нічого спільного, здається, ніколи не мали й не повинні були б мати»¹.

Треба сказати, що для наукового вивчення творчості Шевченка в контексті його доби багато було зроблено в радянській Україні в 20-ті роки. Кваліфіковану публікацію текстів та архівних матеріалів, інтерпретацію його поезії, прози й малярства здійснювали вчені різних поколінь – С. Єфремов, А. Лобода, В. Міяковський, Ол. Новицький, М. Новицький, П. Филипович, М. Зеров, П. Рулін, Д. Ревуцький, І. Айзеншток * та інші. (Водночас на Західній Україні тривала робота, яку розпочав ще Михайло Драгоманов; солідний доробок В. Гнатюка, К. Студинського зберігає все своє наукове значення.)

Але з початком розгрому українського культурного відродження в 1929–1935 роках наукове шевченкознавство в радянській Україні опинилося під партійним прицілом, кадри його були репресовані. На зміну їм було поставлено партійних висуванців типу Є. Шабліовського (який і сам був невдовзі репресований).

І все-таки навіть в «оздоровленій» по-більшовицькому атмосфері тривала праця дослідників, які намагалися поєднати вірність партійним догмам у концепціях з увагою до конкретного матеріалу, з його широким залученням та по можливості об'єктивним висвітленням. Це дало свої наслідки в повоєнний період, коли ідеологічний догматизм змушений був імітувати «науковість» і миритися з компетенцією фахівців. З'явилися численні дослідження з окремих аспектів Шевченкової творчості та праці узагальнювального характеру, серед яких зберігають свою цінність книжки Є. Кирилюка, попри їх офіційну риторіку. Великий вплив на шевченкознавство радянських часів справили блискучі статті О. Білецького. Незаперечний внесок у шевченкознавство зробили О. Дейч, П. Білецький, П. Комишанченко, Ю. Івакін, П. Жур, Л. Большаков та інші. Окремо стоїть згадувана вже праця Марієтти Шагінян.

У роки «перебудови», а надто потім у незалежній Україні за умов інтелектуальної емансипації почався порух (не завжди розбірливий) із догмами «соцреалістичної» доби, визволення з інерції традиційного шевченкознавства. Окремі непересічні інтелектуали

¹ Глобенко Микола. Шевченко в советському літературознавстві // Записки Наукового Товариства ім. Шевченка. Том CLXI. Збірник Філологічної Секції. Т. 24. – Нью Йорк; Париж, 1953. – С. 170.

* На жаль, у 30-ті роки І. Айзеншток не зміг ухилитися від «боротьби з українським буржуазним націоналізмом» у шевченкознавстві; у просторому огляді «Судьба літературного наслідства Т. Г. Шевченко» («Литературное наследство», 19–21, Москва, 1935, С. 417–484) солідарно повідомляв, що «партия очистила Институт Шевченко от засевших в нем националистических, контрреволюционных элементов».

відчували потребу дати своє «авторське» бачення образу Шевченка. Читач одержав яскраві книжки Валерія Шевчука, Євгена Сверстюка. Принципове значення мала праця Оксани Забужко «Шевченків міф України. Спроба філософського аналізу» (1997; 2001). Досконале використання компаративістської методології знайдемо у Юрія Барабаша, Євгена Нахліка, Дмитра Наливайка.

Тим часом у науковців Західної України та діаспори шевченкознавство завжди було в центрі уваги і не знало хвиль піднесення й занепаду, зумовлених політичною атмосферою, – воно розвивалося, сказати б, стабільно. Звичайно, і там не бракувало політично тенденційних або й пропагандистсько-профанаторських публікацій. Але в науковій літературі була стала домінанта орієнтації на об'єктивність, коректність і професійну компетентність, за всіх можливих відмінностей у конкретних інтерпретаціях чи дискусійності – від Дмитра Чижевського, Романа Смаль-Стоцького, Остапа Грицяя, Платона Лушпинського, Павла Зайцева, Володимира Сімовича, Павла Богацького, Леоніда Білецького, Юрія Бойка, Юрія Шевельова, Миколи Глобенка, Петра Одарченка (до речі, останні четверо починали свою працю в радянських наукових інституціях до війни) до Ярослава Розумного, Івана Фізера, Лариси Онишкевич, Юрія Луцького, Олега Ільницького та інших. У Польщі плідно працює в шевченкознавстві Степан Козак, у Румунії багато зробила М. Ласло-Куцюк. З позицій нових західних культурознавчих методологій свої де в чому альтернативні до усталених погляди на Шевченкову творчість розвинули в США Григорій Грабович, Богдан Рубчак, у Франції – Леонід Плющ.

Тут, зрозуміло, немає можливості розглядати проблеми розвитку шевченкознавства «на трьох континентах» – це окрема дуже широка тема. У своїх нотатках про Шевченка я лише принагідно, в разі потреби, звертався до окремих ідей названих дослідників.

* * *

Бувши плоттю від плоті і кров'ю від крові свого багатостраждального народу, безмежно люблячи його і належачи йому всією своєю істотою, Шевченко не приймав у ньому те, що було виховане століттями соціального поневолення і національного розтління. Взявши від народу краще і життєдайне, він відринув гірше, ветхе. Та він не лише взяв від народу – він йому сторицею віддячився. Він ствердив самодостатність українського світу – як антитезу ма-

лоросійськості й провінціалізму. Він присвятився розиткові гуманістичних і демократичних понять у суспільстві. Велика його заслуга перед українським народом – у тому, що він уперто вщеплював у його свідомість ідеї демократизму, народного самоврядування (з історичної традиції народу ж і виведені, але збагачені й поглиблені світовою думкою), соціальної та національної справедливості, правди і свободи (поняття правди і волі, що проймають усю його поезію, в специфічно шевченківському розумінні дуже широкі, дуже конкретні й дуже людяні). Велика заслуга його і в тому, що, доклавши стільки зусиль для пробудження національного самоусвідомлення українського народу та виховання національної гідності, він спрямовував їх не в бік національної замкненості, винятковості чи ворожнечі, а в бік взаємопізнання та взаємоповаги, рівноправного спілкування народів.

Та Шевченко належить не лише Україні – всьому людству, хоч кожне його слово – про Україну.

Тут відбувається нечасте в історії літератури, – але підвладне генієві, – щасливе перетворення; поезія, породжена злобою дня, живе вічно; поезія, зміст, характер, призначення якої безпосередньо національні, набуває загальнолюдського значення, виростає до світових масштабів, стає «родовим» явищем людського духу.

Загальнолюдське значення поезії Шевченка не тільки в тому, що він, як і кожен геній, збагатив духовний потенціал людства, світ його ідей та почувань, зробивши набуток, доступним для всіх народів, те, що пережив, передумав, скристалізував у слово народ український і чого він досягнув у царстві думки і духу. Загальнолюдське значення Шевченкової поезії і в тому, що вона самому українському народові дала розуміння його долі, його потреб та його завдань перед лицем майбутнього – з погляду загальнолюдської історії та боротьби, загальнолюдських завоювань розуму й духу, світового прогресу; з висоти найпередовіших ідеалів та уявлень свого часу. Давши людству краще з українського народного, він водночас дав українському народові краще із загальнолюдського. Говоримо, звісно, не тільки про самого Шевченка, а про весь той рух духовного відродження і піднесення, що сконцентрувався навколо його імені, подвигу, творчості, пам'яті.

І є ще один аспект цієї проблеми, де мова повинна йти про взаємопроникнення вселюдського, народного і суб'єктивного, про народність та індивідуальність великого поета. Він по-своєму здійснив той перехід від умовного ліричного персонажа до складного і потужного

біографічного «я», що відбувався в той час і в російській, і в європейській поезії *. Навіть коли він «виливає» свою думку нібито типовими «кlišе» – «готовими» народнопоетичними образами – і тоді в нього в сукупності виходить глибоке індивідуальне переживання, що набуває естетичної загальнозначущості. В поезії Шевченка відбилася вся глибина і самобутність його особистості. Те, що він пережив і передумав, вищою мірою виявляє сутність людини взагалі й водночас позначене печаттю могутньої і неповторної індивідуальності, засвідчуючи невичерпну багатоманітність людського духу. (Рабіндранат Тагор: «Ми повинні в усьому світі знайти безкінчений зміст, який полягає в тому, що ми люди» ¹). Поезія Шевченка глибоко психологічна і психологічна неповторно й специфічно: багато його віршів – це не просто розвиток якоїсь думки, образу, настрою, як звичайно буває в ліриці, – це цілісний психологічний комплекс, закінчена психологічна картина, психологічна повість, де втілено не частку людини, не якусь її рису, не якийсь момент її життя, – а всю людину, все її життя (чудовий зразок такої психологічної «повісті» – вірш «А. О. Козачковському»). А про вірш «Мені однаково, чи буду...» почесний академік Петербурзької Академії наук Д. Овсяніко-Куликовський говорив, що в ньому «така сила ліризму, рівного якому важко знайти або навіть неможливо». Під ним, казав академік, могли б підписатися Пушкін, Гете, Шіллер, Гайне... У Шевченка багато таких творів, де він живе не якимсь одним душевним актом, а весь цілком, сповна, всією своєю істотою, створюючи закінчений, всеоб'ємний, вичерпний людський образ, являючи цілий світ; здається, тут уже все сказано, більше вже поет нічого не зможе повідати людям. Та новий вірш – і новий світ, такий

* О. Білецький писав, що Шевченко «показує нам насамперед самого себе» (т. 2, с. 298 і далі). Г. Грабович увів щодо Шевченка й Міцкевича поняття «символічна автобіографія», «символічне самозображення». Це, власне, те коло зображень, яке в традиційному літературознавстві охоплювалося поняттям «ліричний герой»: не адекватний реальному, життєво-конкретному авторові, але з ним складно пов'язаний, творчо трансформований. У Грабовича ця дистанція між автором і ліричним героєм, завдяки введенню поняття «символічна автобіографія», стає глибшою, напруженішою, а водночас і тонше «інтимізованою», більше інтерпретативною щодо самого автора (див.: *Грабович Дж.* Із проблематики символічної автобіографії у Міцкевича і Шевченка // *Радянське літературознавство.* – 1989. – № 3. – С. 27–34). Однак, мені здається, надмірна «генералізація» цього підходу, зведення багатства Шевченкових поетичних візій до системи самозображень могла б збіднити їх картину. Навіть поза обсягом «самозображень» поетове серце відкрите всім тривогам, бідам і радостям світу. Звичайно, таким чином увесь світ стає частиною особистості великого поета, – але ж і не перестає бути світом, і ми сприймаємо їх – поета і світ – у їхній цілокупності, але й суверенності кожного. І, читаючи поета, бачимо його і бачимо світ, ним переживаний, людей, ним виокремлених, – у деякій віддистанційованості.

¹ *Энгельгардт Э.* Рабиндранат Тагор как человек, поэт и мыслитель. – Л., 1924. – С. 108.

самий закінчений і вичерпний. Ця безкрайність суб'єктивного – теж великий внесок Шевченків у збагачення й розвиток духовності народу, у скарбницю загальнолюдських цінностей культури. Водночас поет сам щедро черпав з цієї скарбниці; на його творчості лежить печать щасливого прилучення до світової культури, і сама вона – одна з вершин цієї культури*.

Протягом небагатьох років творчості Шевченко пройшов великий і складний шлях розвитку. Його поезія багатогранна і часом навіть суперечлива, та це неминучі суперечності інтелектуальних і духовних шукань, невтоленної думки. Водночас Шевченко дивовижно цілісний і послідовний, основу його ества складають ті сокровенні думи, які проходять крізь усю його творчість поета, прозаїка, художника.

Найпомилковішим було б уявляти Шевченка статичним і однозначним. Не менше спрощення – малювати його еволюцію як перманентну відмову від одного в ім'я другого. Звісно ж, між «Причинною» і «Неофітами», між ранніми баладами і пізніми біблійними «подражаннями» – величезна відстань, довгий і тернистий шлях, пройдений у муках, думках і трудах. Але цим шляхом Шевченко не відходив від себе, а йшов до себе. Мабуть, траплялося йому року десь, скажімо, 1840-го сказати слова, яких він не став би повторювати року 1860-го, та навряд чи багато знайшлося б таких, від яких довелося б чи хотілося б йому зовсім відмовитися. І не випадкове його звертання до власної Долі:

*...ми просто йшли;
У нас нема
Зерна неправди за собою.*

Шевченко, як і кожен геній, весь – нескінченне і безперервне сплетіння самозаперечень і самостверджень, але його заперечення ніколи не було простою відмовою від колишнього, а ствердження – простою заміною його новим. Це був складний процес поглиблення, збагачення, перетворення попередніх понять та їхнього активного входження в наступні, перевірка колишніх уявлень та ідеалів новими, виґрунтованими на більшому знанні, їхнє боріння та взаємозапіднення – тяжка, органічна і незупинна робота вивищення духу.

Справді: хіба могутня сила і обпалююча пристрасність його біблійних псалмів та «подражаній» (на жаль, невідомих ширшому колу його сучасників) не є нова, вища якість колишнього Шевченкового бунтарського романтизму?

* Про світовий масштаб феномена Шевченка переконливо писав Вадим Скурагівський.

І хіба не те гостре відчуття своєї невлаштованості, самоти, «недолі» на чужині і не те жадання зустрічі з батьківщиною, з матір'ю Україною, які надихали його ранню поезію, – по-новому, по-інакшому і з особливою силою та зворушливістю залунали в його передсмертній ліриці: в тихій печалі, у невеселих думках людини, яка прожила гірке життя на чужині, що стала йому другою батьківщиною, дала йому і друзів, і ворогів, та не дала щастя; людини, яка позбулася ілюзій про Україну, але чує там свою домівку і туди поривається серцем, потребуючи і шукаючи душевного заспокоєння та останньої розради серед свого народу?

А драматична історія України, її героїчне і сумне минуле? Адже воно завжди надихало поета і було одним із живодайних джерел його натхнення. І якщо спочатку його зір вабили уславлені в легендах козацькі ватажки та гетьмани, а потім він «звувив» коло своїх захоплень до ранньої, героїчної доби козацтва, а в декому з пізніших діячів справедливо побачив «рабів, подножків, грязь Москви, варшавське сміття», підмагачів в уярмленні Вітчизни, і звернувся як до головного героя української історії до самого українського народу в його боротьбі за правду і волю, – то це не означає, що минуле України в усьому його багатстві стало менше його цікавити, менше вже давало сил, віри, підпори у боротьбі за майбутнє свого народу. Радше навпаки. Але тепер переважають не жалі за минулим і скорбота про втрати, а його драматична переоцінка. Поет бере з минулого уроки, співвідносить із сучасним і майбутнім, робить елементом історичної перспективи. Шевченкова любов до України – це любов сина до матері. В ній відданість і відповідальність, неможливість зректися, абсолют самоототожнення:

*Я так її, я так люблю,
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю...*

Як це не схоже на патріотизм самовдоволення і хвастоців або на патетику співців імперій! Ось, наприклад, що каже про імперську гординю одного з них, Редьярда Кіплінга, його співвітчизник Гільберт Честертон: «Він захоплюється Англією, але не любить її, захоплюємося ми за щось, любимо – просто так. Він захоплюється Англією за те, що вона сильна, а не за те, що вона – Англія. Я не ображаю його, він, до честі своєї, сам у цьому зізнався із звичайною, живописною простодушністю. В дуже цікавих віршах він пише: “Була б Англія слабкою” (а не сильною і практичною, як йому здається)... “Я кинув би її”»¹. Шевченко ж – навпаки; напевне, він любив би Україну

¹ Гільберт Кіт Честертон. О настоящих поэтах и прозаиках // Дружба народов. – 1995. – № 8. – С. 171.

вільну і сильну (про яку мріяв), але не так, не до всезабуття і богопрокляття...

Може, найочевидніше свідчення послідовності, нерозкладності, цільності Шевченкової поезії, внутрішньої нерушимості й водночас вічного оновлення його творчого духу – поема «Марія», написана в останні роки життя. «Марія» – вершина Шевченкової великої про- стоти, і разом з тим – яка вона глибока, і складна, і невичерпна! Впевнене, зі спокійною сміливістю генія, переосмислення, олюднен- ня канонізованого християнського переказу несе на собі печать мо- гутніх і багатоманітних сердечних дум та душевних подвигнень, ба- гато з яких пронесені крізь усе життя, вистраждані всім життям.

Шевченкова поезія давно стала найважливішим і нетлінним склад- ником духовного єства українського народу. Колись Генріх Гайне го- говорив про Біблію як «переносну вітчизну» євреїв – з нею вони, гнані, мандрували світом. Такою «переносною вітчизною» для українців, куди б їх не закинула доля, був «Кобзар» Шевченка. І навіть у себе вдома, на «нашій, не своїй землі», він давав і дає почуття вітчизни. Шевченко – це не тільки те, що вивчають, а й те, чим живуть. У чому черпають сили і надії. У глибини майбутнього слав Шевченко свої непохитні заповіді синам рідної землі. Він говорив до мертвих ду- хом, які ще мали пробудитися, і до живих, і до ще не народжених, і в Україні, і в світах, – у кого ще є таке звертання до всього народу як до вічної категорії – і таке грандіозне розуміння народу як сукуп- ності поколінь, і духу, і діянь – поза обмеженнями в часі та про- сторі?! І серед його заповітів перший і останній:

*...Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте,
В остатню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.*

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

- Абаза К. 66
Аббас-Мірза 304
Абіх В. Г. 324
Абовян Х. 153
Адамович С. 268
Адісон Дж. 133
Адлерберг В. 390
Адлерберг Ф. 506, 510
Айзеншток І. 81, 478, 691
Аксаков І. 494, 495
Аксаков К. 355, 391, 494, 495, 563
Аксаков С. 470, 471, 493—495, 587
Аксакова А. 341
Александр Дж. Е. 249
Александр Македонський 61
Александрійський М. 411
Александров С. 84
Альба Ф. А., герцог 534
Альгаретті Ф. 247
Альф'єрі В. 248
Андрієвський М. 518, 519
Андрузький Г. 349, 388, 389, 480
Анісов В. 478
Анненков І. 488
Анненков П. 544
Анненський М. 501
Ансельм Кентерберійський 638
Антипов О. 419
Антоненко-Давидович Б. 437
Антоній, архімандрит 687
Антонович В. 99, 681
Антонович Д. 192, 196, 197
Антонович М. 98, 499, 538
Апраксін Ф. 599
Аракчев О. 31
Аристофан 257
Аріосто Л. 141, 458
Арістотель 638
Арндт І. 592
Арнім Л. А. фон 127, 131, 205, 211
Атажукін К. 324
Афанасьєв О. 493, 495
Афанасьєв-Чужбинський О. 64, 88, 94,
182, 206—208, 213, 216, 224, 262, 331,
342, 676
Ахшарумов А. 422
Баадер Ф. 361, 575
Бабст І. 493, 495
Бажан М. 275
Базаринський О. 14, 19
Байрон Дж. 14, 48, 88, 142, 221, 323,
457, 630
Бакунін М. 364, 382, 414
Баландє Ж. 572
Бальмен О. де 212
Бальмен П. де 211
Бальмен С. де 211, 213
Бальмен Я. де 211—213, 311
Бандтке Є. 149
Бантиш-Каменський Д. 98, 148, 215,
365, 376
Барабаш Ю. 664, 692
Баранов Є. 324
Баратинський Є. 69, 102—105, 142, 188,
454

- Барвінський В. 509
 Барвінський О. 667
 Барі Е. 671, 675
 Барка В. 658
 Баргенс П. 69, 495
 Батий 236
 Батталья Г. 165—167
 Батюшков К. 143, 354, 355, 630
 Бачинський О. 193
 Башилов М. 211
 Башляр Г. 614
 Безбородько А. 286
 Бекбаулов У. 441
 Белза І. 550
 Бельджойзо К. 206
 Бенедиктов В. 478, 501
 Бенкендорф О. 54, 209, 240, 384
 Бентам Є. 45
 Бер К. 419
 Беранже П.-Ж. 257, 570
 Берг М. 543
 Бердах 410
 Березовський М. 108
 Берже А. 324
 Берзін І. 307
 Берк Е. 133
 Беркутов А. 355
 Берлінський Р. 136
 Бернолак А. 85
 Бернс Р. 541
 Бестужев-Марлінський О. 194, 299, 302,
 304—307, 323, 357, 601
 Бестужев-Рюмін М. 49
 Бетховен Л. ван 202
 Бецький І. 81, 117
 Бегічев С. 304
 Белий А. 247
 Белінський В. 108, 118, 124, 139, 168,
 207, 241, 308, 322, 356, 395, 396,
 567, 602, 690
 Бжеський Р. 158
 Бібіков Д. 35, 162, 261, 341, 383—385,
 387, 390, 391, 393, 486, 488
 Білецький Л. 172, 217, 452, 692
 Білецький О. 80, 113, 143, 348, 351, 372,
 471, 691, 694
 Білецький П. 691
 Білецький-Носенко П. 86
 Білозерський В. 230, 344, 346, 349, 388,
 389, 392, 496—498, 537, 546, 675,
 677
 Білозерський М. 676
 Білокур К. 29
 Біляшівський М. 184
 Бірон Е.-І. 359
 Бларамберг І. Ф. 324
 Блейк В. 14
 Блок О. 47, 258, 259
 Блюдов Д. 52
 Блюмауер А. 83
 Блюммер Л. 541
 Боборикін П. 610
 Бовуа Д. 53, 151
 Богацький П. 692
 Богачевський Д. 594
 Богданович І. 138
 Богданович М. 85
 Богданович О. 590
 Богорський П. 22, 24—27, 29
 Богумил Ол. 79
 Боденштедт Ф. 140, 307
 Бодяньський О. 88, 167, 214, 230—232,
 280, 330, 331, 348, 354, 363, 391,
 413, 417, 493, 508, 680, 510, 550
 Бойко (Бойчук) І. 18, 19
 Бойко Ю. 578, 692
 Бойко Я. 18
 Бокачко Дж. 127, 458, 624
 Болівар С. 13, 381
 Болотов А. 600
 Большаков Л. 691
 Бондаренко І. 205
 Боніфаций ІХ (Роберт Женевський) 332

- Боровиковський Л. 88—90, 107, 116
Бородін В. 93
Боссюе Ж. Б. 554, 556
Ботев Х. 628
Брамбеус (див. Сенковський О.)
Браніцький К. 34
Брежнев Л. 452
Брейгель П. 534
Брентано Ф. 205, 211
Брехт Б. 257, 535
Брик І. 441
Брилкін П. 483
Бруні Ф. 540
Бруно Дж. 332, 574
Брюллов К. 62, 66—75, 91, 195—198,
204, 283, 408, 466, 484, 539
Брюллов О. 403
Будков П. 232
Булгаков С. 575, 597
Булгарін Ф. 237
Бунін І. 16, 686
Бутаков О. 409, 411, 412, 417, 492
Бюргер Г. А. 102
Бюрно К. 421
Бьоме Я. 592
- Вагилевич І. 88, 168, 214
Вагнер М. 324
Валуєв П. 387
Ван Дейк А. 65
Ван дер Меєр Я. (Вермер Я.) 65
Ваніні Л. 332
Варакін І. 357
Василій Великий 623
Васильников І. 45, 517, 518, 680, 684
Вацлав з Олеська (див. Залеський В.)
Вашингтон Дж. 381, 489
Вебер К.-М. фон 81
Вебер Ф. Х. 376
Вейль С. 573
- Вейтлінг В. 414
Вельямінов О. 297, 314
Венелін Ю. 363, 368
Венеціанов О. 64, 66, 67, 466
Вергілій 83, 614
Верешмарті (Вьорьошмарті) М. 119
Вериківський М. 268, 457
Вернер Т. 412, 416
Веселовський О. 180
Виговський І. 18
Винниченко В. 252
Вишневський Ф. 212
Відок Ф. Е. 237
Віельгорський М. 62, 66, 68, 69
Війон Ф. 129
Вікліф І. 332
Віко Дж. 133
Віміна А. 376
Вінкельман І. 133
Віньї А. де 131
Вітте С. 581
Владич Л. 61
Влчек Р. 382
Возняк М. 216
Войнаровський А. 49, 220
Волконська (Расвська) М. 215
Волконський Г. 209
Волконський П. 45
Волконський С. 209, 215, 495
Волховська Т. 206, 208, 210
Волькенштейн Г. 190
Вольпато Дж. 60
Вольський В. 516
Вольтер 325, 376, 444, 512, 527, 600
Вордсворт В. 14, 127, 128
Воронцов М. 320
Враз О. 331
Враз С. 136
Врховац М. 137
Всеволожський Н. 378
Вуйціцький К. 140

- Вяземський П. 47, 69, 247, 302, 355,
561, 583, 584
- Вячеслав 332
- Габерцетель Й. 384
- Гавагович Я. 80
- Гавлічек-Боровський К. 231, 371
- Гай Л. 361, 363, 367
- Гай Саллюстій Крісп 619, 626
- Гайдегер М. 642
- Гайне Г. 174, 187, 206, 413, 414, 593,
596, 613, 694, 697
- Галаган Г. 262, 348, 392, 495
- Галаган Павло 263
- Галаган Петро 263
- Галілей Г. 332, 574
- Гамсахурдіа К. 322
- Ганка В. 133, 213, 331, 358, 363, 369,
372, 375
- Ганна Барвінок (Білозерська-Куліш О.)
498, 499
- Гарданов В. 324
- Гафіз 318, 614
- Гвідо Р. 65
- Гегель Г. В. Ф. 81, 277, 338, 593, 594,
614
- Гейзінга Й. 323
- Гельвецій Клод Адріан 625, 626
- Гельдерлін І. Х. Ф. 628
- Гемінгвей Е. 616
- Геник-Березовська З. 85
- Генріх IV 555
- Геракліт 638
- Гербель М. 543, 645
- Гердер Й.-Г. 14, 133, 136, 139, 362, 376
- Гермоген 590
- Герн К. 403, 406, 416, 538
- Геррес Й. 131
- Герцен О. (Іскандер) 31, 160, 176, 239,
241, 322, 337, 338, 340, 355, 356,
360, 364, 369, 382, 402, 414, 415,
421, 443, 444, 480, 538, 566, 582,
589, 611, 612, 620
- Гершензон О. 216
- Гесіод 665
- Гессе П. 233, 516
- Гізетті А. 319
- Гіллебрандт А. 81
- Гільфердінг О. 368
- Глинка В. 212
- Глинка М. 42, 202, 359
- Глинка С. 143
- Глинка Ф. 143, 148
- Глобенко М. 690, 692
- Гнатишак М. 253
- Гнатюк В. 138, 351, 691
- Гнатюк М. 149, 164
- Гнсдич М. 142
- Гнилосиров В. 676
- Гоголь М. 58, 83, 113, 156, 168, 177,
189, 202, 235, 241, 247, 249, 353,
363, 408, 416, 469, 471, 483, 501,
604, 648
- Гоголь-Яновський В. 189, 190
- Годунов Б. 144
- Гойя Ф. 253
- Голембійовський Л. 136
- Головатий А. 80
- Головацький Я. 88, 139, 214, 509
- Головинський П. 324
- Головін І. 508, 509
- Головін Ф. 599
- Головко М. 417
- Гольбах П. А. 338
- Гомер 91, 141—143, 185, 593, 614, 618,
619
- Гонорський Р. 363
- Гонта І. 18, 145, 149, 150, 155—158, 161,
166, 167, 169—172, 274
- Гончарук Н. 666
- Горацій 86
- Горбачевський І. 145
- Горленко В. 122, 198, 215, 672

- Горнунг Й. 210
Горчаков Д. 527
Горький М. 268, 526
Гоффман Е. 81
Гофштейн Д. 182
Гра Ф. 149, 150
Грабович Г. 95, 663, 664, 692, 694
Грамші А. 575
Грановський Т. 241, 355
Гребінка Є. 64—66, 75, 76, 84, 86, 87,
90—93, 101, 107, 113, 115, 116, 123,
144, 168, 196, 201, 206, 207, 498
Гребінка Л. 201
Греч М. 81
Грибоедов О. 303—305, 329, 337
Григор'єв А. 15
Григорій XI 332
Григорович В. 62, 64, 67, 71, 230, 671
Грицай О. 253, 692
Грімм В. 131
Грімм Я. 131
Грінченко Б. 9, 172, 186
Грушевський М. 83, 184, 350, 576, 581
Грушевський О. 350
Гулак М. 324, 344, 349, 385—388, 392,
395
Гулак-Артемівський П. 64, 84—86, 89,
94, 115, 139, 168, 286
Гулак-Артемівський С. 190, 202, 207,
418, 496, 499, 500
Гумбольдт О. 409
Гумільов Л. 668
Гусаковський Ф. 162
Гусиковська Я. 43, 56
Гушалевич І. 88
Гюго В. 14, 119—122, 126, 129—131,
165, 629, 630, 632
Ге М. 597
Гете Й. В. 86, 102, 661, 663, 694
Гілазер К. 167
Гоцинський С. 136, 163, 164, 687
Грасс І. 666
Давид, цар іудейський 283, 288, 439,
621, 631, 633, 635, 662
Давидов Д. 51, 561, 562
Даль В. 482
Данилевський Г. 255, 609
Данилевський М. 419
Данилов К. 137
Данте 124, 128, 135, 313, 470, 614, 624,
663, 664
Дашкевич М. 164, 351, 369
Дебогорій-Мокрієвич В. 170
Дейч О. 691
Декарт Р. 574
Деларош П. 195
Деліль Ж. 121
Дем'янов Г. 480
Демокріт 618
Дерегус М. 268
Державін Г. 57, 286, 289, 290, 301, 354
Дерман А. 483, 484
Джамі 318
Джойс Дж. 664
Джонс І. 247
Джонсон П. (Текагійонвейк) 326
Джонсон Х. 576, 591, 596
Дзира Я. 99
Дибич-Забалканський І. 43, 51
Димовський Я. 37
ді Бреме, кавалер 127
Дідро Д. 249, 444, 599
Дізраелі Б. 65, 576
Діоген Лаертський 618
Діоген Синопський 618
Дмитрій Донской 141, 583
Добровський Й. 85, 358, 363, 370
Добролюбов М. 168, 172, 268, 298, 497,
503, 504, 541, 690
Довбуш О. 18, 19

- Довгалецький М. 80
 Довгополенко Х. 515, 545
 Долгорукий І. 378
 Долгоруков В. 53, 414, 422, 423, 496,
 497, 508, 810, 518
 Долгоруков М. 233, 486
 Долгоруков П. 236, 481
 Доленга-Ходаковський З. 134, 136
 Домарацький С. 423
 Домбровський Й. 336
 Домбровський Я. 54
 Дом'є О. 253
 Донцов Д. 667, 668
 Дорошенко Д. 77, 83, 166
 Дорошкевич В. 254
 Достоевський Ф. 247, 341, 366, 422,
 501, 502, 563, 572, 586, 676, 679
 Драгоманов М. 7, 129, 182, 253, 341,
 351, 353, 369, 380, 382, 478, 518,
 531, 537, 548, 576, 577, 580, 654,
 665, 681, 690, 691
 Драгомиров М. 590
 Дружинін О. 604
 Дубельт Л. 390, 391, 402, 408, 412, 413
 Дю Белле Ж. 125
 Дюбо Ж. Б. 133
 Дюбуа де Монпере Ф. 324
 Дюваль Ж. Б. 119
 Дюма А. 297, 306, 319, 320, 324, 629
 Дюран Е. 185, 530
 Дяденко Г. 14
 Ейдельман Н. 250
 Ейнар Ш. 210, 216, 217, 222
 Ейхендорф Й. фон 131
 Екельн Л. 421
 Енгельгардт А. 36, 59
 Енгельгардт В. П. 500
 Енгельгардт Василь (батько) 19, 34, 36,
 38, 68
 Енгельгардт Василь (син) 36, 59
 Енгельгардт П. 36—42, 44, 58—60, 62,
 65, 67, 68, 162, 203
 Енгельгардт С. 42
 Енгельс Ф. 292, 341, 620
 Еразм Роттердамський 624
 Ернст Ф. 197
 Ешенбург Й. 81
 Езерський Ф. 134
 Єлагіна Є. 495
 Єлизавета 248, 358
 Єрмолов О. 302, 304, 305, 307, 314, 315
 Єфимов Г. 675
 Єфремов С. 49, 690, 691
 Жабогінський В. 454
 Желіговський Е. (Сова) 496
 Жемчужников В. 674, 505, 676
 Жемчужников Л. 202, 505, 675, 676
 Жемчужников Олександр 505, 676
 Жемчужников Олексій 505, 676
 Жеромський С. 165
 Житецький П. 79, 681
 Жихарев М. 248, 415
 Жорж Санд (Дюпен А.) 206
 Жуковський В. 51, 64, 66—69, 75, 93,
 102, 105, 138, 141, 237, 290, 291,
 301, 408, 416, 466, 484, 495, 514,
 559, 560, 564, 583, 671
 Жуковський Р. 162
 Жур П. 201, 549, 691
 Забіла В. 88, 91, 202, 681
 Забіла Н. 546
 Забужко О. 664, 692
 Завадський, протоієрей 385
 Завалишин Д. 31
 Зайцев І. 75
 Зайцев П. 31, 184, 350, 690, 692
 Закревська Г. 216, 217, 223, 231

- Закревський В. 208, 210, 211, 217, 218, 231
Закревський М. 210
Закревський П. 210, 216
Залеський Б. 41, 43, 163, 412, 419, 421,
538, 539, 687
Залеський В. 136, 140
Залізник М. 18, 144, 149—151, 158, 160,
161, 171
Замлинський В. 83
Затонський В. 690
Захер-Мазох Л. фон 163
Здєховський М. 353
Зеров М. 258, 691
Зіньківський Т. 530
Знивелич А. 22
Зубов В. 289
Зубов П. 290
Зусєв В. 378
- Ібсен Г. 594, 668
Івакін Ю. 7, 102, 298, 568, 691
Іван IV Грозний 555, 586, 589
Іван Вишенський 76, 77, 108
Іванишев М. 261
Іванов-Разумник Р. 259
Івантишинова Т. 382
Ієронім Празький 333
Ізмайлов В. 378
Іларіон 635
Ільницький О. 692
Інокентій Гізель 661
Іоанн XXIII 332
Іпполітов А. 324
Іпсиланті А. 44
Ісаєв Д. 406
Ісаєв М. 416
Іщенко А. 139
- Їжакевич І. 268
Йордан Ф. 507
- Кавелін К. 503, 537
Каверая В. 167
Каганов І. 478
Кази-Мулла 294, 306
Калиновський В. 537
Калнишевський П. 144
Кальвін Ж. 285, 575, 576
Кальдерон П. 131
Каменецький Д. 675
Каменський М. 599
Кампанелла Т. 332
Кант І. 81, 593, 661
Кантемір А. 141, 357
Капніст В. 208
Капніст І. 208
Капніст О. 208—210, 223, 224, 245
Капніст С. 208
Караджич В. 126, 135, 136, 358, 363
Каразін В. 45, 81
Каразмін М. 47, 102, 105, 138, 250, 359,
586
Карачі А. 65
Карл V 553, 554
Карл X 332
Карл XII 376
Карлайль Т. 661, 666
Кармелюк У. 50, 163, 457
Карпенко Грицько 2-й 567
Касіян В. 268
Катерина II 23, 34, 57, 144, 145, 160,
166, 205, 242, 248, 249, 271, 272,
277, 289, 290, 293, 294, 313, 330,
347, 359, 380, 444, 555, 559, 562,
570, 582, 568, 598—600, 602, 687
Катков М. 8, 382, 502
Каутський К. 444
Качич-Міошиць А. 137
Квітка-Основ'яненко Г. 64, 76, 84, 87,
89, 94, 98, 101, 102, 110, 113, 114,
116, 117, 169, 190, 192, 207, 363,
418, 499, 576, 633, 653
Керстен К. 453

- Кетчер М. 493, 495
 К'еркегор С. 156, 594
 Киресвський І. 391, 495
 Киресвський П. 495
 Кирило Туровський 635
 Кирилюк Є. 351, 691
 Кирівський І. 69, 360
 Кисельов П. 54
 Кишкін В. 476, 478
 Кінгслі К. 575, 576
 Кіплінг Р. 696
 Клапрот Г. Ю. 324
 Клим Смолятич 635
 Климентій Зиновійв 139
 Клодт П. 540
 Клопотовський І. 476
 Клопшток Ф.-Г. 141
 Княжнін Я. 357
 Кобринська Н. 509
 Ковалевський Є. 508
 Коваленко О. 39, 184, 186
 Коваленко П. 672
 Ковнір С. 108
 Кожанчиков Д. 540
 Козак С. 692
 Козачковський А. 24, 262, 287, 409, 418,
 436, 511, 519, 521, 549, 579, 580,
 656, 694
 Козлов І. 142, 454
 Колас Я. 29
 Колесса О. 258
 Коллар Я. 213, 352, 362, 363, 370—372,
 375, 664
 Коллонтай Г. 136
 Коломийченко М. 672
 Колрідж С. 14, 30, 128
 Кольберг О. 136
 Кольцов О. 541, 542
 Коменський Я. А. 126
 Комишанченко П. 691
 Кон Н. 663
 Конарський Ш. 35
 Кониський О. 27, 58, 98, 208, 512, 515,
 538, 690
 Копелев Л. 535
 Копітар В. 363
 Короленко В. 268
 Корольов П. 198
 Корсаков П. 93, 144
 Корсун О. 85, 88, 94, 115, 184, 374, 565
 Корш Є. 495
 Кос-Анатольський А. 268
 Косинський К. 17
 Костомаров М. 81, 82, 88, 94, 109, 113,
 117, 139, 140, 179, 191, 202, 215,
 262, 268, 280, 342, 344, 346—349,
 363, 384, 387—389, 392, 394—396,
 401, 408, 471, 474, 475, 479, 497,
 498, 501—503, 536, 537, 541, 579,
 642, 670, 675—677, 680
 Костомарова Т. 479
 Костянтин Васильович 588
 Костянтин Костянтинович 184
 Костянтин Острозький 585
 Котельницький О. 83
 Котляревський І. 13, 64, 76, 79, 80, 83—
 86, 94, 101, 108, 114, 116, 129, 143,
 190, 192, 207, 235, 262, 370, 464,
 483, 521, 633, 646
 Котляревський П. 301
 Кох К. 324
 Коцюбинська М. 398, 451
 Коцюбинський М. 41, 254
 Кошелєв О. 355, 494, 495
 Кошихін (Котошихін) Г. 562
 Кошиць Г. 27, 203, 262
 Кошиць Ф. 262
 Крагельська А. 388
 Красицький А. 22
 Красицький І. 86
 Красінський З. 361, 367, 612
 Крачковський І. 318
 Крашевський Ю. 42

- Кремповецький Т. 166
Крестовський В. 543
Кречетников М. 144, 161
Крижаніч Ю. 362
Крижанівський С. 49
Крилов І. 540
Крип'якевич І. 17
Крицький В. 25
Кронеберг О. 495
Кропивницький М. 194
Крузе М. 495
Круневич П. 671, 675
Кузьменко Ю. 212
Кукольник Н. 91, 207
Куліш П. 28, 41, 75, 76, 107, 116, 129,
130, 139, 143, 168—170, 179, 184,
187, 204, 205, 215, 232, 268, 280,
286, 287, 349, 384, 387, 389, 392,
394—396, 408, 453, 455, 470, 474,
475, 478, 497—499, 507, 509, 521,
522, 536, 537, 540, 579, 642, 645,
675—677, 680, 684, 690
Кульнев Я. 40
Куракін Б. 330, 555
Курбас Л. 171
Курочкін В. 179, 503, 537, 676
Курочкін М. 503, 537, 543, 676, 678, 679
Кутайсов П. 62
Кутузов М. 40, 115
Кухаренко Я. 190, 201, 224, 587
Кюстін А. де 247
Кюхельбекер В. 69, 142, 178, 358
Лабрюйєр Ж. де 627
Лаврентій Зизаній 661
Лавров П. 537
Ладиженський М. 404
Лазаревський І. 519
Лазаревський М. 405, 406, 408, 409, 471,
472, 496, 675, 679
Лазаревський О. 18, 21, 28, 215, 675,
680, 681
Лазаревський Ф. 403, 404, 416, 417, 493,
510, 519
Лайсел Р. 324
Ламаргін А. 135, 629
Ламенне Ф. 575
Ламетрі Ж. О. 625
Лампі Ф. 40
Лао-цзи 620
Ласло-Куцюк М. 692
Ле Пле Ф. 325
Лебедев М. 63, 539
Лебединцев П. 26, 680
Лебединцев Ф. 26, 519
Левашов В. 488
Левицький С. 404, 405, 417
Леві-Стросс К. 663
Левченко Ф. 205
Левшин В. 138
Левшин О. 109, 110, 378, 379
Лейбніц Г. 593
Лелевель Й. 42, 363
Ленін В. 591
Леопарді Дж. 127, 132, 312, 628, 632
Лепкий Б. 258
Лермонтов М. 188, 221, 248, 290, 299,
303, 305, 308—310, 328, 329, 408,
417, 636, 639
Леся Українка (Косач Л.) 96, 287, 521
Леє С. 578
Лесков М. 505, 676, 677
Лизогуб А. 262, 408, 411, 413, 418
Лизогуб І. 262, 413
Лисенко М. 681
Лисенков І. 201
Лінде С. 358
Ліфшиць Б. 8
Лобода А. 691
Лобода Г. 17
Лозинський В. 177
Лозинський М. 172
Лозинський О. 139

- Ломоносов М. 81, 141, 161, 250, 357
 Лопухін П. 514, 515, 683
 Лоррен К. 65
 Лосєв О. 664
 Лукашевич В. 49
 Лукашевич П. 129, 139, 213, 222, 225,
 231, 330, 348, 645
 Лукіан 620
 Лукомський Р. 231
 Лук'янович О. 260
 Луначарський А. 16, 100, 171, 172, 577,
 632
 Лунін М. 66, 196
 Луцький Ю. 692
 Лушпинський П. 396, 692
 Любченко П. 7
 Людкевич С. 321
 Людовік XIV 125, 553—555
 Людовік XV 121
 Лютєр М. 285, 575, 593, 613, 624
 Лямене (Ламенне) Ф. Р. 577
 Львов П. 143
- Магницький М. 45
 Мадзіні Дж. 282, 351
 Маєвська Т. 231
 Маєвський А. 418, 419
 Мазєпа І. 142, 272, 589, 687
 Майков А. 501
 Макаров М. 538, 645
 Макіавеллі Н. 293, 555
 Максимович Марія 495, 511, 512, 517
 Максимович Михайло 82, 83, 110, 139,
 149—151, 170, 202, 230, 249, 260,
 280, 348, 363, 493, 495, 498, 511,
 512, 517, 518, 537, 549, 639, 642,
 645, 683
 Макферсон Дж. 133
 Макшеєв О. 409, 411
 Мальон Б. 347, 577
 Мальчевський А. 163
- Мамай 582
 Мандовіль Б. 324
 Манє Е. 197
 Манціні (Манчіні) Дж. 381
 Манштайн Х. Г. 376
 Марголіс А. 351
 Марія Миколаївна 69, 422, 423, 510, 552
 Марія Федорівна 552
 Маркевич А. 645
 Маркевич М. 88, 91, 98, 117, 162, 202,
 220
 Марко Вовчок (Вілінська М.) 179, 482,
 498, 499, 633
 Маркович О. 344, 349, 388, 389, 453
 Маркс К. 50, 292, 414
 Марлінський (див. Бєстужєв-
 Марлінський О.)
 Марр М. 324
 Мартинович П. 268
 Марті Х. 381
 Мартін V 333
 Мартос П. 91, 93
 Мархлевський Ю. 134, 175, 176
 Матвєєв Ю. 404
 Матушевський Ф. 351
 Мацкевич І. 682
 Мей Л. 543
 Мейзерська Т. 664
 Мєліков М. 70
 Мельгунов С. 77
 Мельє Ж. 527, 575
 Мельников-Печерський П. 482
 Менлі-Гірєй 17
 Менедєм 618
 Менчиць, о. 498
 Меншиков О. 249
 Мєнь О. 666
 Меріс П. 324
 Метельський Г. 41
 Мєтлінський А. (Могіла) 64, 81, 88, 94,
 110—112, 117, 139, 645

- Мештерхазі Л. 531
Мещерський А. 539
Мешков Д. 406, 409
Микешин М. 268, 502
Микола I 27, 40, 45, 51, 52, 54, 61, 82, 84, 160, 209, 236—241, 247, 252, 254—256, 330, 379, 384, 390—392, 394, 396, 397, 402, 409, 412, 414, 421, 439, 442, 487, 488, 527, 552, 557, 560, 563—566, 580, 581, 589, 601—603, 687
Микола II 255
Миладинов Д. 136
Миладинов К. 136
Мирський, князь 297
Михайло Федорович 562
Михайло Чернігівський 236
Михайлов Г. 466
Михайлов М. 254, 268, 537, 541, 543, 605, 610, 646, 650, 676
Михайловський М. 340
Михальчук К. 49
Мікельанджело 66, 670
Міклошич Ф. 363
Мілетич С. 358
Міллер В. 324
Мілутинович С. 136
Мілютін Д. 313
Мілютін М. 603
Мільтон Дж. 624
Мін Д. 495
Мірчук І. 631
Мицкевич А. 14—16, 42, 57, 86, 88, 98, 135, 148, 162, 167, 173, 200, 258, 270, 346, 361, 363, 367, 372, 505, 541, 578, 612, 628, 630, 632, 664, 667, 687, 694
Мішо А. 195
Міяковський В. 691
Младанович П. 156
Могила А. 84, 85
Могила П. 108, 580
Могильницький А. 88
Мойсеїв І. 420
Мойсієнко А. 653
Мокрицький А. 64—67, 493, 496
Мокрицький І. 496
Момбеллі М. 170
Монталамбер М. 361
Монтень М. 276
Монтеск'є Ш. Л. 12, 325
Морачевський Ф. 566
Мордовець (Мордовцев) Д. 112, 113, 499, 542
Морелос Х. М. 13
Моренець М. 673
Моріс Ф.-Д. 575, 576
Морошкін Ф. 562
Моруа А. 629
Морфіл В. Р. 167
Мостовський М. 56
Мочульський М. 163, 441
Мундт Т. 81
Муравйов М. 46, 160
Муравйов О. 31, 480, 481
Муравйов С. 212
Мурильйо Б. Е. 507, 539
Мусін-Пушкін-Брюс В. 62
Мюнцер Т. 577
Мятлев І. 256
Навої А. 124
Навроцький Б. 164
Навроцький О. 344, 349, 386, 388, 389
Наливайко Д. 692
Наливайко С. 17, 166, 191, 220
Наполеон Бонапарт 12, 13, 44, 46, 143, 209, 238, 295, 325, 357, 462, 629
Наріжний В. 177, 305, 457, 512
Нахлік Є. 692
Неврлі М. 85
Недоборовський З. 498

- Неживий С. 18, 145
Некрасов М. 215, 268, 604, 605, 669,
676, 679
Некрашевич І. 80
Непокупний А. 41, 42, 55
Нерваль Ж. де 130
Нерон 522, 525
Нечай Д. 205
Николай із Кліманжа 331
Нізамі 318
Нікітенко О. 69, 239, 240, 253, 395, 508,
514, 602
Нікітін І. 612, 613
Новаліс 361, 594
Новиков М. 57, 357, 600, 602
Новицький Микола 9, 544
Новицький Михайло 184, 691
Новицький Ол. 40, 119, 120, 195, 196,
507, 690, 691
Ногмов Ш. 324
Номіс М. 179
Нордау М. 328, 572, 667
Нушіч Б. 15
- Обеременко А. 56
Оболенський С. 145
Обренович М. 13
Обріст Й.-Г. 167
Обручов В. 408, 412, 416, 417
Овсяніко-Куликовський Д. 688, 694
Овсянников П. 483
Огарьов М. 364, 480, 611, 612
Одарченко П. 692
Одосвський В. 247, 358, 361
Ожешко Е. 15
Озеров В. 583
О'Коннел Д. 13
Олдрідж А. 505, 506
Олег 61
Олейников М. 483
- Олександр І 31, 46, 47, 54, 209, 238, 289,
330, 358, 379, 565, 602
Олександр ІІ 68, 69, 414, 421, 422, 522,
557, 563, 567, 602, 611
Олексій Миколайович 559, 560
Олексій Михайлович 554, 562
Ольшевський Е. 423
Онишкевич Л. 692
Оріген 527
Оркан В. 15
Орлик П. 46
Орлов М. 240, 387, 388
Орлов О. 390, 392—394, 402, 408, 412,
413, 415, 690
Осіпов М. 83
Осташевський С. 163
Остроградський М. 500
Остриця Я. 17, 191
Оуен Р. 45, 46
- Павличко Д. 327
Павло І 289, 601
Павлюк П. 17, 166
Падлевський З. 538
Падура Т. 49, 50, 163
Паламарчук Д. 313
Палаузов С. 508
Палацький Ф. 140, 364
Палій С. 205, 437
Палладій 247
Панаєв І. 64, 65, 90, 93, 538
Панін М. 160
Пантелєєв Л. 501, 679
Параджанов С. 530
Парнов Є. 119
Парчевський Н. 516, 517, 683
Паскаль Б. 528
Пассек В. 84, 378
Пац М.-Я. 151
Перовський В. 70, 413, 421, 423
Персі Т. 133, 139
Пестель П. 49, 50

- Петер II-Негош 279, 280
Петефі Ш. 119, 570, 628, 630, 632
Петрарка Ф. 124, 331, 470, 624
Петрашевський М. 503
Петренко М. 88
Петро I 23, 31, 57, 78, 141, 205, 211,
237, 242, 248—250, 258, 271, 272,
292, 312, 330, 347, 357—360, 373,
376, 379, 555, 559, 568, 580, 583,
589, 687
Петро III 289
Петров В. 205
Петров М. 107, 351
Петров О. 385—387
Петровський Н. 334
Печерін В. 627
Пильчиков Д. 344, 349
Піпін О. 167, 268, 364, 471, 676
Піпіна К. 479
Писаревський С. (Шерепера Стецько)
107, 116, 190
Писарев М. 261, 341, 486, 488
Писемський О. 419, 501
Підкова І. 93, 98, 163
Пій 574
Піккіо С. 44
Піунова К. 485, 486, 516, 545
Платов М. 40
Платон 618, 638, 661
Платон, митрополит 250
Плетньов П. 178
Плещеев О. 421, 422, 538, 542, 543
Плутарх 634
Плюшар А. 149
Плюц Л. 452, 692
Победоносцев К. 581, 591
Погодін М. 82, 144, 357, 363, 368, 379,
495, 557
Подберезький-Друцький Р. 162, 258
Покровський М. 320
Пол В. 136
Полежаєв О. 305, 328
Полевой М. 162, 194, 232
Полонський Я. 501, 505, 673
Полуботок П. 246, 252
Полусмак Л. 546
Помяловський М. 676
Понятовський С. 144, 151, 152, 166
Попов М. 138
Попов Н. 43
Поспелов К. 415
Постишев П. 690
Посяда І. 344, 349, 388, 389, 480
Посяденко І. 344
Потоцький Я. 550
Поттер П. 65
Потулов І. 423
Потьомкін Г. 34, 313, 599
Превлоцький С. 63
Прерадович П. 363, 367
Прехгель С. 65
Прижов І. 96, 170
Прийма Ф. 352, 354, 364, 372
Псьол Г. 216
Псьол О. 216
Пугачов О. 600
Пузина К.-Ф. 115
Пулавський Ю. 151
Пуришкевич В. 180—182
Пурлевський С. 520
Пуссен Н. 65
Пушкін Л. 103
Пушкін О. 14, 15, 44, 45, 47, 51, 55, 57,
59, 75, 83, 98, 102—105, 107, 125,
141—143, 165, 167, 173, 178, 187,
188, 213, 215, 237, 240, 241, 247,
248, 255, 256, 258, 290, 300—302,
305, 308, 321, 322, 328, 329, 417,
453, 454, 457, 471, 486, 508, 527,
541, 550, 559, 570, 612, 630, 694
Рабле Ф. 257, 487
Радде Г. 324

- Радзівілл А.-С. 151
 Радіщев О. 48, 57, 250, 570, 602
 Раєв М. 239
 Разін С. 171
 Райніс Я. 637
 Раковський Г. 136
 Рамзей А. 133
 Расін Ж. 143
 Распутін Г. 591
 Рассел Б. 573
 Растреллі В. 202
 Рафаель Санті 66
 Ревуцький Д. 691
 Рейсдал Я. ван 65
 Рембрандт 195, 507, 539
 Ренан Е. 535, 596
 Респін В. 210, 231
 Респін М. В. 209
 Респіна В. М. 209, 210, 215—224, 231,
 260, 283, 407, 408, 415, 416, 446,
 454, 493, 521, 527, 592
 Респіна В. О. 215
 Респін-Волконський М. 209, 210, 215,
 260
 Рилєєв К. 49, 75, 91, 138, 142, 188, 220,
 454, 457, 646
 Рильський М. 29, 119, 120, 174
 Рильський Т. 681
 Римський-Корсаков О. 40, 41, 44, 59
 Рігельман М. 390
 Рігер Ф. 371
 Рієго Р. де 44
 Родзянко А. 263
 Родзянко П. 263
 Родс С. 242
 Розен Г. 296, 314
 Розумний Я. 452, 692
 Розумовський К. 215
 Розумовський О. 215
 Роллан Р. 125
 Романовський П. 294
 Ронсар П. де 129, 130
 Ростопчина Є. 256
 Ротшильд Дж. 206
 Рубан В. 98
 Рубан П. (Совгирь) 22, 23
 Рубенс П. П. 65
 Рубчак Б. 594, 692
 Руданський О. 286
 Рудзинський Й. 260
 Рудиковський Є. 565
 Рулін П. 691
 Румянцев П. 145, 161, 293
 Руссо Ж.-Ж. 325, 436, 512
 Рустем (Рустемає) Я. 40—42
 Рюккерт Ф. 628
 Сааді 318
 Савич М. 349, 386
 Савичев М. 420
 Савіньї Ф. К. фон 131
 Садовий Т. 516
 Садовський М. 194
 Саснко І. 675
 Сажин М. 342
 Сакетті Ф. 331
 Сакович К. 633
 Саксаганський П. 194
 Салтиков-Щедрін М. 469, 676, 679
 Самарін Ю. 355
 Самуїл Миславський 189
 Сапожников А. 194
 Сапожников О. 62, 476, 478
 Сауті Р. 14
 Сбітнев І. 378
 Сверстюк Є. 692
 Свистунов П. 212
 Свіфт Дж. 257, 332, 487
 Святослав 631
 Селецький П. 216
 Семевський В. 604
 Семенко М. 7
 Семків Р. 279

- Сенека 620, 621
Сенковський О. 139
Сен-Мартен Л.-К. 361, 592
Сен-Симон К.-А. 45, 594
Сент-Бьов Ш.-О. 130
Сераковський З. 419, 496, 502, 537, 538
Сервантес Сааведра М. де 125, 574, 663, 664
Середа Є. 478
Серно-Соловйович М. 676
Серно-Соловйович О. 676
Сесюр Ф. 599
Серов А. 167
Смирненко П. 469, 512, 517, 520, 540, 672
Смирненко Ф. 469, 512, 517, 540
Сімович В. 692
Сімонді Ж.-Ш.-Л. 127, 325
Скабічевський О. 15, 359, 369
Скаррон П. 83
Скассі Р. 324
Сковорода Г. 29, 74, 76, 108, 283, 287, 464, 534, 639, 650, 652, 667
Скоропадський І. 260
Скотт В. 66, 195, 457
Скуратівський В. 695
Славін Л. 54
Сластіон О. 268
Словацький Ю. 164, 283, 361, 363, 367
Смайльс С. 636
Смаль-Стоцький С. 79, 246, 252, 258, 690, 692
Смирдін О. 194
Смілянська В. 535
Смотрицький М. 108, 633
Сова Е. 549
Соколов І. 507, 539
Сократ 61, 618
Соленик К. 190, 261
Соловйов В. 47, 180, 356
Соловйов С. 377, 380
Соловйов Я. 603
Солон 665
Сосновська Д. 167
Сошенко І. 18, 43, 60, 61, 63—66, 68, 69, 71, 72, 74, 465, 466, 519, 670, 681
Спешнев М. 537
Спіноза Б. 625, 665
Срезневський І. 81, 88, 113, 140, 363, 369, 371
Сталін Й. 241, 591
Сталь Ж. де 127, 239, 250, 626, 628
Станевич Я. 496
Станіславський К. 16
Станкевич М. 495
Старицький М. 287, 681
Старов М. 500
Стасов В. 63
Сташич (Сташиць) С. 136
Стендаль 121
Степанов О. 406
Степун Ф. 247, 573
Стерн Л. 87
Стефанік В. 670
Стеценко К. 268
Стоддарт Р. 150
Столипін П. 689
Стороженко М. 215, 232, 351, 369
Стороженко О. 181, 499
Стріха Е. 7
Студинський К. 691
Суворов О. 162, 194
Судак В. 61
Сумаков П. 378
Сумароков О. 141
Сумцов М. 107
Сухозанет В. 423
Сціпіон 624
Табачников В. 516—518
Таверньє Ж.-Б. 324

- Таволга-Мокрицький П. 676
Тагор Р. 694
Таранушенко С. 196
Тарновська Л. 203
Тарновська Н. 203
Тарновський В. 202, 387
Тарновський В. (син) 202, 519, 672
Тарновський Г. 188, 189, 197, 200, 202, 203, 210
Тассо Т. 119, 141, 458, 624
Тебу де Марін'ї Ж. 324
Текеллі П. 296
Теодосій Печерський 635
Терещенко О. 20
Тернер В. 663
Терпигорев С. 676, 679
Тершаковець М. 284
Тесленко А. 689
Тимірязев К. 180
Тинянов Ю. 358
Тихонравов М. 680
Тік Л. 361, 628
Ткаченко Г. 62
Ткаченко Д. 62
Ткаченко Ф. 62, 262, 545, 672
Ткаченко Я. 62
Товянський А. 367
Толмачов О. 402, 412
Толстая А. 421, 422, 425, 472, 496, 497, 500, 501
Толстой Д. 604
Толстой Л. 180, 209, 236, 268, 299, 305, 307, 314, 321, 322, 467, 577, 589, 590, 602—604, 634, 663
Толстой О. 95, 96, 177, 254, 413, 422
Толстой Ф. 62, 63, 75, 421, 422, 496, 506, 508, 510, 540
Томсон Дж. 665
Тон К. 476
Тополя К. 84, 190
Траскін О. 384, 385, 387, 388, 390
Тред'яковський В. 137, 141
Третьак Ю. 163
Трошинський Д. 189
Трутовський К. 268
Трясило Т. 99
Тулуб О. 344, 388
Тургенев І. 478, 505, 538, 543, 544, 604, 679, 690
Тургенев М. 69
Тургенев О. 302
Тургенев С. 47
Турно Л. 419
Тютчев Ф. 289, 301, 341, 381, 564, 569
Уваров С. 238, 240, 384, 393
Уїнстенлі Дж. 575
Упіг А. 16
Усков І. 419, 420, 423, 424, 455, 477
Ускова А. 419, 420, 547
Ускова Надія 419
Ускова Наталія 419
Услар П. 324
Устиянович М. 88
Ушинський К. 135
Ушівський І. 139
Фадсев Р. 291, 320
Фальконе Е.-М. 249
Федотов Г. 248, 650, 651
Федотова Г. 193
Фейсрбах Л. 594
Филипович П. 277, 691
Фіалковський Ф. 423
Фізер І. 692
Філдінг Г. 87
Філіпп II 553, 554
Філомафітський С. 363
Філон 638
Фірдоусі 318
Фіхте І. Г. 14, 81, 277, 658, 663

- Фішер В. 167
Фішер О. 406
Флайшганс В. 334
Фліорковський В. 9, 543, 544
Флоринський Т. 333, 336, 351, 369
Фома Кемпійський 417
Фонвізін Д. 357, 561
Фосколо У. 16
Франклін Б. 12
Франко І. 10, 11, 17, 93, 94, 98, 106, 129,
145, 168, 211, 256, 258, 268, 286,
287, 351, 362, 370, 371, 380, 382,
539, 690
Францев В. 354
Француз К. Е. 15, 167
Френсен Г. 533
Фрідріх II 557
Фройд З. 186
Фромм Е. 627, 661, 666, 669
Фундуклей І. 388, 389, 390
Фюретсьєр А. 118
- Хайям О. 614
Хан-Гірей С. 324
Хартахай Ф. 676, 677
Хвостов Д. 354
Херасков М. 141
Хікмет Н. 16
Хінкулов Л. 298, 352
Хмельницький Б. 17, 49, 61, 62, 225,
275, 276, 475, 651, 654, 687
Холчинський Ф. 501
Хомяков О. 248, 291, 301, 348, 349,
353—355, 357, 360, 361, 363, 364,
368, 370, 372, 391, 494, 630
Хоников О. 422
Хорошевський В. 676—678
Хоткевич Г. 37
Храбчинський О. 423
- Храповицький О. 582
Хропаль О. 540
Хруцький І. 42
Хрущов Д. 510
- Цельс Авл Корнелій 527, 665
Ценгілевич К. 163
Церетелі А. 15
Цергелев М. 139, 140
Цицерон 620, 624
Ціціанов П. 301, 319, 585
Црнянський М. 312, 632
- Чаадаєв П. 240, 248, 415, 583, 626
Чайковський М. 155, 687
Чалий М. 24, 43, 65, 66, 123, 216, 223,
512, 519, 538, 672, 675, 679, 681
Чарноцький А. 136
Чарторизький А. 390
Чаттертон Т. 131, 133
Челаковський Ф. 115, 136
Черненко Ф. 498, 682
Чернишевський М. 320, 364, 414, 479,
497, 503, 504, 537, 567, 612, 659
Чернишов О. 402
Чернишов О. І. 488
Чернишов О. П. 408, 413, 417
Черняхівський І. 351
Честахівський Г. 676, 680—684
Честертон Г. 696
Чехов А. 16
Чечот Я. 136
Чжуан Чжоу 620
Чижевський Дм. 11, 535, 594, 692
Чингісхан 292, 318
Чичерін Б. 495
Чубинський П. 104, 502
Чужбинський О. 116, 123

- Чуковський К. 16, 598
 Чулков М. 137, 357
- Шаблювський С. 691
 Шагінян М. 223, 351, 382, 471, 547,
 673, 691
 Шаліков П. 378
 Шаміль 291, 294, 324
 Шаповал М. 7
 Шардень Ж. 324
 Шатобріан Ф. 239 361
 Шафарик П. 140, 167, 214, 230, 231, 2
 62, 331, 336, 337, 358, 363, 368,
 369, 371, 372, 375, 383
 Шахматов О. 184
 Шаховський О. 86, 213
 Шашкевич А. 163
 Шашкевич М. 88
 Шевельов Ю. 129, 130, 588, 597, 692
 Шевирьов С. 81, 356, 357, 363, 391, 495
 Шевченко (Бойко) Катерина 14, 18—20, 32
 Шевченко (Грушівський) Григорій 14,
 19, 21, 22
 Шевченко Варфоломій 18, 22, 25, 214,
 262, 282, 514—517, 519, 545, 672,
 680
 Шевченко Іван 18, 20, 148
 Шевченко Ірина 18
 Шевченко Йосип 19, 22, 214, 680
 Шевченко (Красицька) Катерина 19, 22,
 26, 31, 32, 39, 513, 545
 Шевченко Марія 19
 Шевченко Микита 19, 20, 25, 26, 36, 37,
 72, 513, 680
 Шевченко Павло 22
 Шевченко Тарас 5—11, 14—33, 36—44,
 50, 52, 55—76, 87—105, 107—109,
 111, 113—118, 120, 122—124, 128—
 130, 140, 141, 143, 144, 146—149,
 151, 152, 154—159, 161—173, 177,
 179—236, 242, 243, 245, 246, 249,
 251—271, 274—289, 298, 309—311,
 314—319, 321—323, 325—331,
 333—338, 340—344, 347—354, 363,
 368, 370—375, 377, 378, 380—390,
 392, 394—413, 415—462, 464—526,
 529—552, 567—574, 576—582,
 587—589, 592, 593—598, 603—606,
 609—618, 622, 623, 629—637,
 639—647, 650—655, 657—661,
 663—697
 Шевченко Трохим 214
 Шевченко Ярина 19, 20, 36, 214, 513,
 544, 545, 610
 Шевчук В. 692
 Шекспір В. 121, 131, 169, 417, 614, 624,
 663
 Шелгунов М. 369, 537, 602, 676
 Шеллі П. Б. 14, 48
 Шеллінг Ф. 81, 277, 361, 663
 Шерр Й. 167
 Шершавицький П. 269
 Шестов Л. 594
 Шешковський С. 286
 Ширай Д. 190
 Широцький К. 196
 Ширяєв В. 60—63, 75, 162, 262
 Шишков О. 354, 355, 358, 359, 549
 Шіллер Ф. 12, 178, 274, 312, 325, 326,
 343, 628, 694
 Шкурупій Г. 545
 Шлегель А. В. 127
 Шлегель Ф. 128, 361
 Шлейсмахер Ф. 81, 594
 Шлемкевич М. 660
 Шнель О. 394
 Шопен Ф. 100, 644
 Шопенгауер А. 361
 Шпигоцький О. 88, 107

- Шрейбер І. 410
Шрейдерс К. 480—482
Штайн Г. 376
Штакеншнейдер М. 501
Штакеншнейдер О. 501
Штернберг В. 63, 93, 202, 204, 341, 466
Штраус Д. 592, 594
Штур Л. 363, 664
Шубравський В. 193
Шувалов І. 161, 497
Шульгін В. 8
- Щедровський Г. 42
Щепкін Микола 495
Щепкін Михайло 190, 231, 235, 483—
485, 493, 495, 505—507, 510, 522,
647, 648, 667
Щербатов М. 559
Щербина М. 251, 501
Щоголев Я. 498
Щурат В. 40, 52, 56, 57, 164, 181, 182,
219, 258, 440, 441, 690
- Ювенал 620
Юзефович М. 212, 387, 388, 390
Юм Д. 338
Юнге К. 422, 496, 505, 579, 675
Юнгман Й. 135, 363
Юнк А. фон 8
Юнкер А. 388
Юшневський О. 49
Ющинський А. 689
- Яворський Ст. 357
Ягич В. 363
Язиков М. 301, 583
Яковенко Н. 585
Якушкін І. 48
Ян (Іван) Гус 231, 285, 330—336, 344,
347, 354, 383, 508, 574, 635
Ян Чжоу 620
Ярослав Мудрий 17
Яхненки 512
Яхненко К. 469, 512, 517, 520
Яцків М. 158

Зміст

- Вступ — 5
- Рік тисяча вісімсот чотирнадцятий — 12
- Дитинство — 17
- Кріпацький пансіон — 34
- «У Вільні, городі преславнім» — 39
- Польська увертюра — 43
- Північна Пальміра — 57
- Купити людині свободу... — 65
- В Академії мистецтв: випробування свободою — 70
- Між пензлем і словом — 73
- Українська писемність передшевченківської доби — 76
- «Кобзар» — 90
- Вихід з тіні... — 105
- «Мова» і «народність» у європейських романтиків
і в Шевченка — 118
- «Гайдамаки» — 141
- «То кобзарі вигадують...» (Романтичні балади
і поеми початку 40-х) — 183
- Драматичні твори — 188
- Академічні клопоти романтика — 194
- Перша поїздка в Україну — 200
- Прощання з Академією — 230
- Поет супроти імперії — 236
- Знову в Україні — 259
- «Три літа» — 264
- «Кавказ» — 289
- Від «Івана Гуса» («Єретика») до Кирило-Методіївського
братства — 329
- Слов'янська ідея у Шевченка — 351
- Погром Кирило-Методіївського товариства — 383
- «У казематі» — 397
- У засланні — 401

- Поезія періоду заслання — 426
Повісті російською мовою — 452
Загальмоване повернення — 472
Москва — 492
Знову в Петербурзі — 496
Остання поїздка в Україну — 510
«Неофіти». «Марія» — 520
Слава і самотність (останні роки життя) — 536
Царі. Монархія. Монархізм — 552
Бог, релігія, церква в житті й творчості Шевченка — 572
Кріпаччина — 598
Універсальні мотиви в Шевченковій поезії — 614
 Слава — 618
 Слово — 637
 Дума — 645
 Воля — 650
 Добро — 661
Шевченко – міфотворець? — 663
Пророк? Волхв? Шаман? — 665
Поет гніву чи геній любові? — 668
Хвороба. Смерть. Похорон — 670
В Україну – назавжди — 680
Шевченко вівки насущний — 686
Іменний покажчик — 698

Науковс видання

Іван
ДЗЮБА

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

*В оформленні використано
малюнки Тараса Шевченка,
зображення пам'ятника Тарасові Шевченку
у Вашингтоні (автор – Леонід Молодожанин)
та дереворити народних майстрів*

Редактор

О. Г. Пазюк

Художнє оформлення

Н. В. М'яковської, О. С. Тичиніної

Технічний редактор

Т. М. Новікова

Комп'ютерна верстка

Н. В. Єрмак

Підписано до друку 30.01.2008.

Формат 60 × 90¹/₁₆.

Гарнітура «Times». Папір офсетний № 1.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 45. Наклад 1000 прим.

Зам. 8-177.

Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
Свідоцтво про реєстрацію № 1801 від 24.05.2004 р.

Адреса видавництва та друкарні:

04070, Київ, Контрактова пл., 4.

Тел./факс: (044) 425-60-92, 425-77-84.

E-mail: phouse@ukma.kiev.ua

НБ ПНУС

731423

Дзюба І. М.

Д43 **Тарас Шевченко. Життя і творчість.** — К.: Вид.
дім «Києво-Могилянська академія», 2008. — 720 с.

ISBN 978-966-518-446-1

Праця Івана Дзюби «Тарас Шевченко» поєднує розповідь про життєвий і творчий шлях великого поета й художника з інтерпретацією його спадщини, аналізом конкретних творів та характерних мотивів поезії й прози в синхронному й діахронному вимірах.

У цій праці, як і в попередніх, автор прагнув охопити весь обшир літературної та громадянської діяльності великого сина України в широкому історичному й естетичному контексті, розкрити центральне місце Шевченка в усьому національному житті, з'ясувати природу його магнетичної влади над поколіннями українців.

У праці використано багатий матеріал культуркомпаративістського і культургерменевтичного характеру.

УДК 821.161.2.09

ББК 83.3(4УКР)